ZORI DE ZI

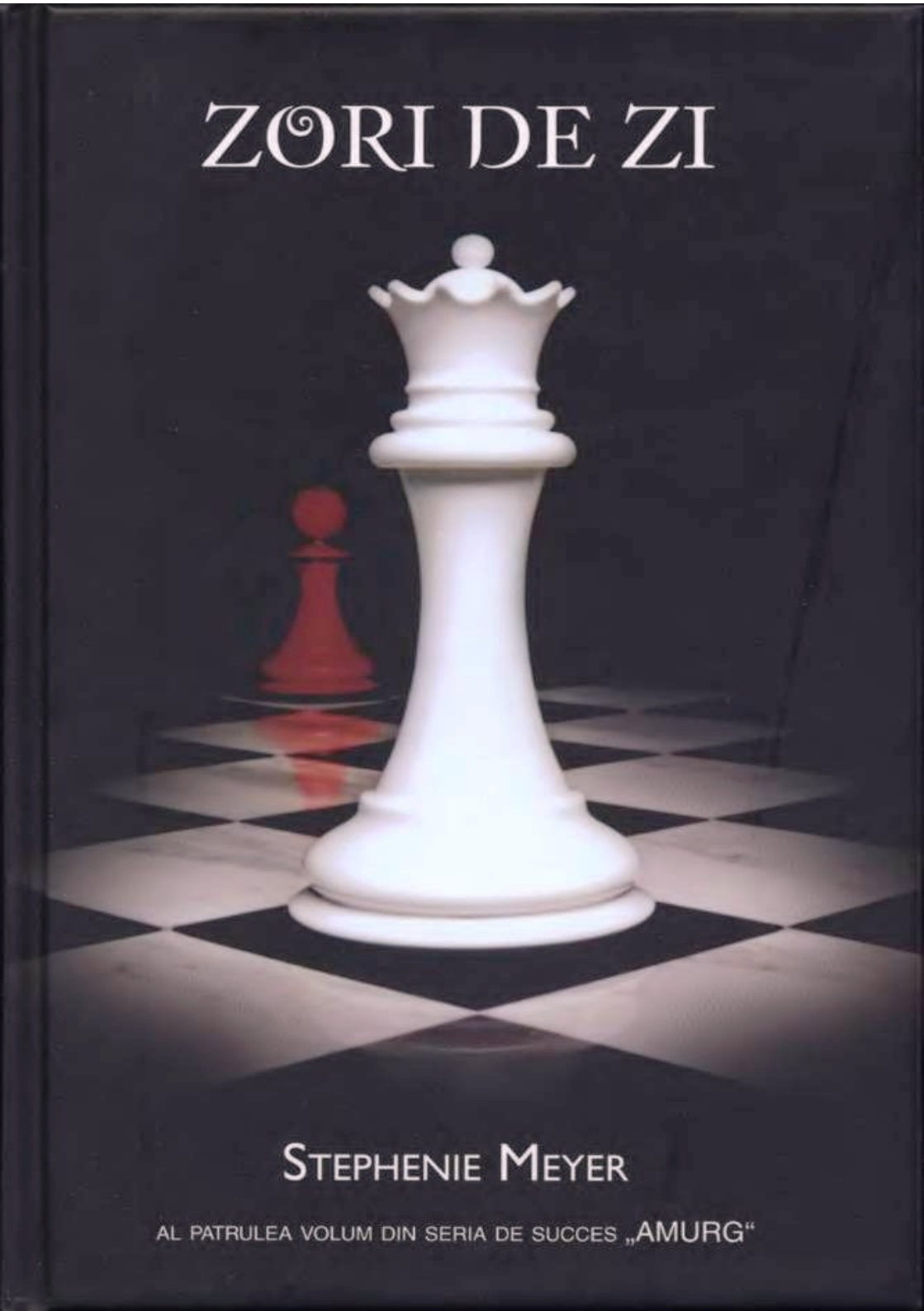

STEPHENIE MEYER

AL PATRULEA VOLUM DIN SERIA DE SUCCES „AMURG“

Stephenie Meyer

ZORI DE ZI

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ şi MIHAELA FRUNZĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEYER, STEPHENIE
Zori de zi/Stephenie Meyer; trad.: Laura Frunză şi Mihaela Frunză. — Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-54-0027-9

I.Frunză, Laura Amalia (trad.)
II.Frunză, Mihaela (trad.)

821.111-31135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEPHENIE MEYER
Breaking Dawn
copyright © Stephenie Meyer, 2008

Fotografia copertei
copyright © Roger Hagadone

Designul copertei
Gail Doobinin

Coperta copyright © Hachette Book Group
© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

Publicată prin înţelegere cu Little, Brown and Company
New York, SUA Toate drepturile rezervate
2009

ISBN 978-973-103-54-0027-9

Această carte este dedicată eroinei/agentei mele, Jodi Reamer. Mulţumesc că m-ai ţinut departe de marginea prăpastiei.

Şi mulţumesc, de asemenea, formaţiei mele preferate, numite foarte potrivit Muse, care mi-a dat inspiraţia necesară pentru a scrie această istorie.

CARTEA ÎNTÂI

Bella

CUPRINS

PREFAŢĂ_____8

1. LOGODITĂ_____9

2. O NOAPTELUNGĂ_____25

3. ZIUA CEAMARE_____37

4. GEST_____48

5. INSULA ESME_____67

6. DISTRAGERI_____86

7. NEAŞTEPTAT_____102

Copilăria nu se măsoară de la naştere până la o anumită vârstă la care copilăria este depăşită, iar lucrurile copilăreşti sunt date deoparte.

Copilăria este regatul unde nimeni nu moare.

Edna St. Vincent Millay

PREFAŢĂ

Avusesem mai mult decât suficiente experienţe la limita morţii; nu e ceva cu care ajungi să te obişnuieşti vreodată.

Totuşi, mi se părea ciudat de inevitabil să mă confrunt iar cu moartea. Ca şi cum chiar mi-ar fi fost dat să atrag nenorociri. Scăpasem de atâtea şi atâtea ori, dar năpastele se tot ţineau după mine.

Şi totuşi, de data asta era atât de diferit decât în alte rânduri.

Poţi să fugi de cineva de care te temi, poţi să încerci să lupţi cu cineva pe care-l urăşti. Toate reacţiile mele erau aţintite spre astfel de criminali – monştri, duşmani.

Când iubeşti persoana care te ucide, nu mai ai de ales. Cum poţi să fugi, cum poţi să lupţi, când asta i-ar face rău persoanei iubite? Dacă viaţa ta ar fi tot ce ai putea să-i dăruieşti celui iubit, cum ai putea să nu i-o dai?

Dacă ar fi cineva pe care l-ai iubi cu adevărat?

1. LOGODITĂ

„Nimeni nu se holbează la tine, m-am încredinţat singură. *Nimeni nu se holbează la tine*. *Nimeni nu se holbează la tine*."

Dar, pentru că nici măcar pe mine nu mă puteam minţi destul de convingător, trebuia să verific.

În timp ce stăteam în maşină, aşteptând ca unul dintre cele trei semafoare din oraş să se facă verde, am tras cu ochiul în dreapta – din camioneta ei, doamna Weber îşi întorsese tot corpul în direcţia mea. Se uită fix în ochii mei, iar eu am tresărit, întrebându-mă cum de nu s-a uitat în altă parte sau nu a părut câtuşi de puţin ruşinată. Încă mai era considerat nepoliticos să te holbezi la oameni, nu? Nu se mai aplica lucrul acesta la mine?

Apoi mi-am amintit că ferestrele acestea erau atât de întunecate, încât probabil habar n-avea că eram eu şi nici vorbă să îşi dă seama că am prins-o uitându-se. Am încercat să mă consolez cu gândul că de fapt nu se uită la mine, ci doar la maşină.

Maşina *mea.* Oftat.

M-am uitat în stânga şi am mârâit. Doi pietoni îngheţaseră pe trotuar, pierzând ocazia să traverseze în timp ce se holbau. În spatele lor, domnul Marshall se iţea prin fereastra micului magazin de suvenire. Cel puţin nu avea nasul lipit de geam. Nu încă.

Semaforul s-a făcut verde şi, în graba mea de a scăpa, am apăsat pedala de acceleraţie fără să stau pe gânduri – cu putere, aşa cum aş fi apăsat-o ca să mişc din loc vechea mea camionetă Chevrolet.

Cu motorul mârâind ca o panteră la vânătoare, maşina a sărit înainte atât de repede încât trupul mi s-a izbit de scaunul de piele neagră, iar stomacul mi s-a lipit de şira spinării.

— Ah! am icnit eu în timp ce bâjbâiam după frână.

Păstrându-mi calmul, abia dacă am atins pedala. Maşina oricum se clătină şi se opri de tot.

Nu am putut să suport să mă uit în jur să văd reacţiile. Dacă se îndoise cineva cu privire la cine conducea maşina aceasta, acum toate îndoielile i-au fost risipite. Cu vârful piciorului, am apăsat cu grijă pedala jumătate de milimetru, iar maşina a sărit înainte din nou.

Am reuşit să ajung unde voiam, adică la benzinărie. Dacă maşina ar fi funcţionat fără benzină, probabil nu aş mai fi venit deloc în oraş. În ultima perioadă, mă lipseam de o grămadă de lucruri cum ar fi tarte sau şireturi pentru a evita să petrec timp printre oameni.

Mişcându-mă ca şi cum aş fi participat la o cursă, am deschis capacul, am scos dopul, am scanat cardul şi am băgat furtunul în rezervor în câteva secunde. Bineînţeles, nu aveam ce să fac să grăbesc numerele de pe cadran. Ticăiau lent, parcă să mă scoată pe mine din sărite.

Nu era foarte multă lumină afară – o zi obişnuită, ploioasă din oraşul Forks, Washington –, dar eu tot simţeam că am un reflector îndreptat asupra mea, atrăgând atenţia spre inelul delicat de la mâna mea stângă. În momente din acestea, în care simţeam ochii lor în ceafă, mi se părea că inelul pâlpâia ca un panou luminos: *Uită-te la mine, uită-te la mine.*

Era o prostie să mă ruşinez atât, iar eu ştiam foarte bine lucrul acesta. În afară de mama şi tata, chiar conta ce credeau ceilalţi oameni despre logodna mea? Şi despre maşina mea nouă? Şi despre misterioasa mea intrare la o facultate din Ivy League? Despre cartea de credit neagră şi lucioasă, care aveam senzaţia că dogorea în buzunarul meu în clipa aceea?

— Mda, cui îi pasă ce cred ei, am bombănit eu pe sub mustaţă.

— Ăăă, domnişoară? mă strigă o voce de bărbat.

M-am întors şi apoi mi-am dorit să nu fi făcut asta.

Doi bărbaţi stăteau lângă un SUV luxos cu caiacuri noi-nouţe legate deasupra. Niciunul din ei nu se uita la mine; se

holbau amândoi la maşină.

Eu personal nu înţelegeam. Dar, la urma urmei, mândră că puteam distinge simbolurile pentru Toyota, Ford şi Chevy. Maşina asta era de un negru metalizat, lucioasă şi frumoasă, dar pentru mine era tot o simplă maşină.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, dar mi-aţi putea spune ce fel de maşină conduceţi? mă întrebă cel mai înalt.

— Ăăă, un Mercedes, nu?

— Da, spuse bărbatul politicos, în timp ce prietenul lui mai scund îşi dădu ochii peste cap când îmi auzi răspunsul. Ştiu. Dar mă întrebam dacă este... dacă dumneavoastră conduceţi un Mercedes *Guardian?*

Bărbatul pronunţase numele cu respect. Aveam senzaţia că tipul ăsta s-ar înţelege foarte bine cu Edward Cullen... logodnicul meu (chiar nu mai avea niciun rost să mai ocolesc adevărul, având în vedere că nunta avea să aibă loc în câteva zile).

— Nici în Europa n-ar trebui să fie disponibile încă, continuă bărbatul, darămite aici.

În timp ce ochii lui urmăreau conturul maşinii mele – nu arăta cine ştie ce diferit de orice alt Mercedes Sedan după părerea mea, dar ce ştiam eu? — am început să trec în revistă cuvinte ca „logodnic“, „nuntă“, „soţ“ etc.

Pur şi simplu nu reuşeam să mă împac cu ideea.

Pe de o parte, fusesem crescută să tresar numai la gândul rochiilor albe şi înfoiate şi la buchete. Dar, şi mai mult de atât, nu reuşeam să fac legătura între conceptul cuminte, respectabil şi plictisitor de *soţ* cu conceptul meu de *Edward.* Era ca şi cum ai fi pus un arhanghel să joace rolul unui contabil; nu mi-l puteam închipui în niciun rol comun.

Ca de obicei, imediat ce am început să mă gândesc la Edward, m-am lăsat prinsă într-un vârtej ameţitor de fantezii. Străinul a trebuit să-şi dreagă glasul ca să-mi atragă atenţia; încă mai aştepta un răspuns cu privire la fabricaţia şi modelul maşinii.

— Nu ştiu, i-am spus eu cu sinceritate.

— Vă deranjează dacă fac o poză cu ea?

Mi-a luat o secundă să procesez cererea lui.

— Pe bune? Vreţi să faceţi o poză cu maşina?

— Sigur că da – n-o să mă creadă nimeni dacă nu duc şi dovada.

— Ăă! OK. Bine.

Am pus repede pompa la loc şi m-am strecurat pe scaunul din faţă să mă ascund în timp ce bărbatul entuziasmat scoase un aparat de fotografiat profesionist din rucsac. El şi prietenul lui făcură cu rândul şi se pozară lângă capotă, după care se duseră să facă poze şi din spate.

„Mi-e dor de camioneta mea“, m-am plâns eu în sinea mea.

Foarte, foarte convenabil – mult prea convenabil – a fost faptul că maşina mea îşi dăduse duhul la doar câteva săptămâni după ce eu şi Edward ajunseserăm la acordul nostru nedrept, unul dintre puncte fiind faptul că îi voi da voie să-mi înlocuiască maşina atunci când nu va mai merge deloc. Edward a jurat că era ceva la care trebuia să ne aşteptăm; camioneta mea trăise o viaţă lungă şi plină, după care murise de moarte bună. După părerea lui. Şi, bineînţeles, nu aveam cum să-i verific povestea şi să încerc să-mi resuscitez camioneta de una singură. Mecanicul meu preferat…

Am tăiat gândul acela din faşă, refuzând să-l las să ajungă la final. În schimb, am ascultat vocile bărbaţilor de afară, amortizate de pereţii maşinii.

— … Au testat-o cu un aruncător de rachete în clipul de pe internet. Nici măcar nu s-a încreţit vopseaua.

— Normal că nu. Poţi să intri şi cu tancul peste frumuseţea asta. Nu prea ai ce face cu ea aici. A fost creată în principal pentru diplomaţi din Orientul Mijlociu, traficanţi de arme sau de droguri.

— Crezi că *ea* e ceva de genul? întrebă cel scund pe un ton mai încet.

Am lăsat capul în jos, cu obrajii în flăcări.

— Hmm, spuse cel înalt. Poate. Nu-mi pot imagina de ce ai avea nevoie de geamuri rezistente la proiectile şi un

blindaj de două tone prin părţile astea. Probabil că se duce într-un loc mai periculos.

Blindaj. Blindaj de *două tone.* Şi geamuri rezistente la *proiectile?* Frumos! Ce s-a întâmplat cu demodatele geamuri rezistente la gloanţe?

Ei bine, cel puţin era oarecum logic – dacă aveai un simţ al umorului ieşit din comun.

Nu era ca şi cum nu ar fi aşteptat ca Edward să profite de înţelegerea noastră şi să încline balanţa în favoarea lui încât să dea mai mult decât avea să primească. Fusesem de acord să-mi schimbe camioneta când va fi nevoie, fără să mă aştept, bineînţeles, ca lucrul acesta să se întâmple atât de repede. Când fusesem obligată să recunosc că maşina mea devenise un monument închinat Chevroletului clasic aşezat pe aleea mea, mi-am dat seama că ideea lui de maşină nouă avea probabil să mă facă de ruşine. Să mă facă ţinta ochilor curioşi şi a bârfelor. Avusesem dreptate cu partea asta. Dar nici în cele mai negre coşmaruri ale mele nu prevăzusem că îmi va lua *două* maşini.

Maşina de *dinainte* şi maşina de *după,* îmi explicase. Îmi spusese că era doar un împrumut şi avea să o returneze imediat după nuntă. Nu avusese nicio logică pentru mine. Până acum.

Ha, ha! Pentru că eram om şi atât de fragilă, atât de predispusă la accidente şi urmărită de piaza rea, se pare că aveam nevoie de o maşină rezistentă la tancuri ca să fiu în siguranţă. Amuzant. Eram sigură că el şi fraţii lui se distraseră pe cinste de asta pe la spatele meu.

Sau poate, poate, îmi şopti o voce în cap, *nu este glumă, prostuţo! Poate e chiar îngrijorat în privinţa ta. Nu ar fi prima dată când sare puţin calul în încercarea de a te proteja.*

Am oftat.

Nu văzusem încă maşina de *după.* Era ascunsă sub o husă în cel mai îndepărtat colţ din garajul familiei Cullen. Ştiu că majoritatea oamenilor ar fi tras cu ochiul până acum, însă eu chiar nu voiam să ştiu.

Probabil că maşina asta nu mai prezenta blindaj – pentru

că nu aş mai fi avut nevoie de el după luna de miere. Indestructibilitatea fizică era doar unul dintre avantajele pe care abia le aşteptam. Cel mai bun lucru la a fi un Cullen nu era reprezentat de maşinile scumpe şi de cărţile de credit impresionante.

— Hei, mă strigă bărbatul înalt, lipindu-şi mâinile de sticlă în încercarea de a vedea ceva înăuntru. Am terminat. Mulţumim mult!

— Cu plăcere, i-am răspuns eu, după care m-am încordat când am pornit motorul şi am apăsat pedala – mai uşor ca niciodată – în jos…

Indiferent de câte ori conduceam pe drumul cunoscut spre casă, tot nu reuşeam să fac afişele decolorate de ploaie să dispară pe fundal. Fiecare dintre ele, capsat de stâlpi de telefon sau lipit de panourile stradale, era ca o palmă proaspăt dată peste faţă. O palmă binemeritată. Mintea îmi era prinsă în gândul pe care-l întrerupsesem atât de brusc mai devreme. Nu aveam cum să evit drumul acesta. Nu cu pozele *mecanicului meu preferat* trecând pe lângă mine la intervale regulate.

Prietenul meu cel mai bun. Jacob al meu.

Afişele cu „L-AŢI VĂZUT PE ACEST BĂIAT?“ nu fuseseră ideea tatălui lui Jacob. Tatăl *meu,* Charlie, fusese cel care printase fluturaşii şi-i împrăştiase prin tot oraşul. Şi nu doar în Forks, ci şi în Port Angeles, şi Sequim, şi Hoquiam, şi Aberdeen şi în fiecare alt oraş din Olympic Peninsula. În plus, se asigurase că fiecare secţie de poliţie din statul Washington avea acelaşi fluturaş lipit pe perete. Propria secţie avea un panou de plută dedicat doar găsirii lui Jacob. Un panou care era aproape gol, spre dezamăgirea şi frustrarea sa.

Tatăl meu era dezamăgit de ceva mai mult decât lipsa efectelor. Era dezamăgit cel mai mult de Billy, tatăl lui Jacob – şi cel mai bun prieten al lui Charlie.

Pentru că Billy nu era mai implicat în căutarea fiului „rătăcitor“ de doar şaisprezece ani. Pentru că Billy refuza să pună afişe în La Push, rezervaţia de pe coastă, unde locuia Jacob. Pentru că părea resemnat de dispariţia lui

Jacob, ca şi cum nu ar fi avut ce să facă. Pentru că spunea mereu: „Jacob este un adult acum. Va veni acasă atunci când va dori“.

Şi era nemulţumit şi de atitudinea mea, pentru că îi luasem partea lui Billy.

Nici eu nu voiam să pun afişe. Pentru că şi eu, şi Billy ştiam unde era Jacob, cel puţin aproximativ, şi mai ştiam de asemenea că nu-l văzuse nimeni pe *băiatul* acela.

Fluturaşii îmi puseră în gât obişnuitul nod mare şi gros, la fel ca şi obişnuitele lacrimi înţepătoare în ochi şi m-am bucurat că Edward era la vânătoare sâmbăta asta. Dacă Edward mi-ar fi văzut reacţia s-ar fi simţit şi el îngrozitor.

Evident că erau şi dezavantaje în faptul că era sâmbătă. În clipa în care am întors încet şi cu grijă pe strada mea, am văzut maşina de poliţie a tatălui meu pe aleea de lângă casa noastră. Nici la pescuit nu se dusese azi. Încă mai bombănea din cauza nunţii.

Aşa că nu aveam cum să folosesc telefonul din casă. Dar *trebuia* să sun…

Am parcat pe aleea din spatele monumentului Chevy şi am scos din torpedou mobilul pe care Edward mi-l dăduse pentru urgenţe. Am format numărul, ţinând degetul pe butonul de „terminare apel“ în timp ce telefonul suna. Pentru orice eventualitate.

— Alo? răspunse Seth Clearwater, iar eu am răsuflat uşurată.

Eram prea laşă să vorbesc cu sora lui mai mare, Leah. Expresia „m-ar face una cu pământul“ nu era chiar o figură de stil când era vorba de Leah.

— Bună, Seth! Bella la telefon.

— A, salutare, Bella! Ce mai faci?

Gâtuită. Dorind cu disperare o veste liniştitoare.

— Bine.

— Suni ca să te pun la curent?

— Mi-ai citit gândurile.

— Nu chiar. Nu sunt Alice – eşti tu previzibilă, glumi el.

Dintre membrii haitei Quileute din La Push, numai Seth nu avea reţineri în a-i menţiona pe cei din familia Cullen, şi

mai făcea şi poante cu privire la viitoarea mea cumnată.

— Ştiu că sunt. Am ezitat un minut. Cum e?

Seth oftă.

— La fel ca de obicei. Nu vrea să vorbească, deşi ştim că ne aude. Încearcă să nu gândească *omeneşte*, ştii tu. Să-şi urmeze pur şi simplu instinctele.

— Ştii unde este acum?

— Undeva în nordul Canadei. N-aş putea să-ţi spun exact în ce provincie. Nu acordă cine ştie ce atenţie graniţelor dintre state.

— Vreun indiciu că ar putea să…

— Nu se întoarce acasă, Bella. Îmi pare rău.

Am înghiţit în sec.

— E OK, Seth. Ştiam dinainte de a întreba. Pur şi simplu nu mă pot abţine să nu-mi doresc asta.

— Da. Şi noi simţim la fel.

— Mulţumesc că m-ai suportat, Seth. Ştiu că toţi ceilalţi se iau de tine.

— Nu sunt fanii tăi cei mai înfocaţi, mă aprobă el vesel. E destul de jalnic, dacă e să mă întrebi pe mine. Jacob a ales pentru el, tu ai ales pentru tine. Lui Jake nu-i place atitudinea lor cu privire la problema asta. Şi, evident, nu este nici foarte încântat că-l controlezi.

Am suspinat.

— Parcă ai zis că nu vorbeşte cu voi.

— Nu poate să ascundă totul de noi indiferent cât de tare s-ar strădui.

Deci Jacob ştia că eram îngrijorată. Nu eram sigură ce părere aveam cu privire la asta. Ei bine, cel puţin ştia că nu dispărusem din peisaj şi că nu-l uitasem de tot. M-ar fi crezut în stare de aşa ceva.

— Presupun că ne vedem la… nuntă, am spus eu, chinuindu-mă să scot cuvintele pe gură printre dinţi.

— Da, eu şi mama vom fi acolo. A fost foarte drăguţ din partea ta că ne-ai invitat.

Am zâmbit auzindu-i entuziasmul din voce. Deşi trimisesem invitaţia familiei Clearwater la sugestia lui Edward, mă bucuram că se gândise la asta. Va fi drăguţ să-l am pe

Seth acolo – o legătură, oricât de încurcată era ea, cu cavalerul meu de onoare absent.

— Nu ar fi la fel fără tine.

— Salută-l pe Edward din partea mea, OK?

— S-a făcut.

Mi-am scuturat capul. Prietenia care se născuse între Edward şi Seth încă mă nedumerea. Dar era totuşi o dovadă că lucrurile nu trebuiau neapărat să fie aşa cum erau. Vampirii şi vârcolacii puteau să se înţeleagă bine, dacă şi unii, şi alţii voiau asta.

Nu toţi agreau însă ideea.

— Ah, spuse Seth, vocea spărgându-i-se o octavă. Ăăă, a venit Leah.

— Oh! Pa!

Telefonul se deconectă. L-am lăsat pe scaun şi am început să mă pregătesc sufleteşte să intru în casă, acolo unde mă aştepta Charlie.

Bietul meu tată avea atât de multe pe cap în momentul de faţă! Fuga de acasă a lui Jacob era doar una dintre poverile care-i apăsau umerii. Era aproape la fel de îngrijorat pentru mine, fiica lui abia trecută de majorat, care era pe cale să devină o doamnă în doar câteva zile.

Am mers încet prin ploaia uşoară, amintindu-mi de seara în care îi spusesem…

*

În clipa în care maşina lui Charlie îi anunţă întoarcerea, inelul începu brusc să cântărească cincizeci de kilograme pe degetul meu. Am vrut să-mi ascund mâna stângă în buzunar sau poate să mă aşez pe ea, dar mâna rece şi fermă a lui Edward mi-o ţinu în faţă şi în mijlocul atenţiei.

— Nu te mai agita atâta, Bella! Te rog, încearcă să-ţi aminteşti că nu mărturiseşti o crimă pe care ai comis-o acum.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti.

Mi-am încordat auzul în aşteptarea sunetului iminent al ghetelor tatălui meu bocănind pe trotuar. Cheia zdrăngăni

în uşa deja descuiată. Sunetul îmi aminti de partea aceea a unui film de groază în care victima îşi dă seama că a uitat să tragă zăvorul.

— Calmează-te, Bella, îmi şopti Edward, auzind accelerarea bătăilor inimii mele.

Uşa se izbi de perete şi am tresărit ca şi cum m-ar fi speriat cineva.

— Bună, Charlie, spuse Edward complet relaxat.

— Nu! am protestat eu cu răsuflarea tăiată.

— Ce? îmi şopti Edward.

— Aşteaptă să pună arma în cui!

Edward chicoti şi-şi trecu mâna liberă prin părul lui arămiu încurcat.

Charlie veni de după colţ, încă în uniformă, încă înarmat şi încercă să nu se strâmbe când ne văzu stând împreună pe canapea. În ultima perioadă depusese mai mult efort să-l placă pe Edward. Bineînţeles, ceea ce urma să îi spun mai mult ca sigur că va pune capăt acestui efort.

— Bună, copii. Ce s-a întâmplat?

— Am vrea să vorbim cu tine, spuse Edward calm. Avem veşti bune.

Expresia lui Charlie se schimbă pe dată, trecând de la prietenie forţată la suspiciune întunecată.

— Veşti bune? mârâi Charlie, uitându-se fix la mine.

— la loc, tată.

Ridică o sprânceană, se uită la mine timp de câteva secunde, după care merse cu paşi apăsaţi către fotoliu şi se aşeză fix pe margine, cu spatele ţeapăn de drept.

— Nu te ambala aşa, tată, am spus eu după un moment de tăcere grea. Totul e în regulă.

Edward se strâmbă şi ştiam că nu îi convenise cuvântul „în regulă“. El ar fi folosit mai degrabă ceva de genul „minunat“ sau „perfect“, sau „nemaipomenit“.

— Sigur că este, Bella, nu încape îndoială. Dacă totul este aşa de grozav, atunci de ce transpiri în halul ăsta?

— Nu transpir, am minţit eu.

Mi-am întors capul de la căutătura lui înfricoşătoare, înghesuindu-mă în Edward şi trecându-mi instinctiv mâna

dreaptă peste frunte pentru a îndepărta dovada.

— Eşti însărcinată! explodă Charlie. Eşti însărcinată, nu-i aşa?

Deşi întrebarea îmi fusese clar adresată mie, se uita urât la Edward acum şi aş fi putut să jur că i-am văzut mâna îndreptându-se spre armă.

— Nu! Sigur că nu sunt!

Aş fi vrut să-l înghiontesc pe Edward, dar ştiam că făcând asta nu m-aş fi ales decât cu o vânătaie şi atât. Şi doar îi spusesem lui Edward că oamenii vor trage imediat concluzia asta! Ce alt motiv ar mai fi avut nişte oameni sănătoşi la minte să se căsătorească la optsprezece ani? (Răspunsul lui de atunci mă făcuse să-mi dau ochii peste cap. *Dragostea*. Sigur că da.)

Încruntarea lui Charlie se mai atenuă. De obicei mi se vedea destul de clar pe faţă când spuneam adevărul şi mă crezu acum.

— Oh! Scuze.

— Se acceptă.

Urmă o pauză lungă. După un moment, mi-am dat seama că toată lumea se aştepta *de la mine* să zic ceva. M-am uitat în sus la Edward, înlemnită de frică. Nu aş fi reuşit sub nicio formă să rostesc ce aveam de spus.

El îmi zâmbi, după care îşi îndreptă umerii şi se întoarse către tatăl meu.

— Charlie, îmi dau seama că nu am făcut totul ca la carte. În mod tradiţional, ar fi trebuit să te întreb pe tine mai întâi. Nu am vrut să fiu lipsit de respect, dar, cum Bella a acceptat deja şi nu vreau să-i minimalizez alegerea, în loc să-ţi cer mâna ei, îţi cer binecuvântarea. Ne căsătorim, Charlie. O iubesc mai mult decât orice pe lume şi – prin cine ştie ce miracol – şi ea mă iubeşte la fel de mult. Ne dai binecuvântarea ta?

Părea atât de sigur, atât de calm! Doar pentru o clipă, ascultându-i încrederea absolută din voce, am avut un moment rar de obiectivitate. Am reuşit să înţeleg preţ de o secundă cum vedea el lumea. Timp de o bătaie de inimă, vestea a fost perfect logică.

Şi apoi am văzut expresia de pe faţa lui Charlie, ochii lui fiind acum fixaţi pe inel.

Mi-am ţinut respiraţia în timp ce pielea lui îşi schimbă culoarea – de la alb la roşu, de la roşu la mov, de la mov la albastru. Am început să mă ridic – nu ştiu sigur ce aveam de gând să fac; poate să folosesc manevra Heimlich să mă asigur că nu se înecă dar Edward m-a strâns de mână şi a murmurat: „Lasă-l o clipă“ atât de încet că doar eu l-am auzit.

Tăcerea dură mai mult de data asta. Apoi, încetul cu încetul, nuanţă cu nuanţă, culoarea lui Charlie reveni la normal. Buzele i se încreţiră, iar sprâncenele i se încruntară; i-am recunoscut expresia „gânditoare“. Ne studie pe amândoi timp de un moment lung şi l-am simţit pe Edward relaxându-se lângă mine.

— Presupun că nu mă miră, mormăi Charlie. Ştiam că aveam să mă confrunt cu ceva de genul destul de curând.

Am răsuflat.

— Eşti sigură de asta? vru Charlie să ştie, uitându-se urât la mine.

— Sunt sută la sută sigură că Edward este alesul meu, i-am spus eu dintr-o suflare.

— Totuşi, căsătoria? De ce atâta grabă?

Se uită la mine cu suspiciune din nou.

Graba se datora faptului că mă apropiam de vârsta de nouăsprezece ani cu fiecare zi nenorocită care trecea, în timp ce Edward rămânea îngheţat în perfecţiunea lui de şaptesprezece ani, aşa cum rămăsese de peste nouăzeci de ani. Nu că pentru asta ar fi fost neapărat nevoie de *căsătorie* după părerea mea, dar nunta era obligatorie din cauza compromisului delicat şi alambicat pe care Edward şi cu mine îl făcuserăm pentru a ajunge în sfârşit în acest punct, transformarea mea din muritoare în nemuritoare.

Astea nu erau lucruri pe care i le-aş fi putut explica lui Charlie.

— Mergem împreună la Dartmouth în toamnă, Charlie, îi aminti Edward. Mi-ar plăcea să fac asta, ei bine, aşa cum trebuie. Aşa am fost educat.

Ridică din umeri.

Şi nu exagera; erau campioni la obiceiuri demodate din timpul Primului Război Mondial.

Charlie schiţă o grimasă. Căuta poate un argument cu care să-l contrazică. Dar ce putea să spună? „Prefer să trăiţi în păcat mai întâi?“ Era tată; era legat de mâini şi de picioare.

— Ştiam eu că asta avea să urmeze, bombăni el ca pentru sine, încruntându-se.

Apoi, brusc, chipul îi deveni perfect neted şi inexpresiv.

— Tată? am întrebat eu panicată.

M-am uitat la Edward, dar nici faţa lui n-o puteam citi, în timp ce-l privea pe Charlie.

— Ha! explodă Charlie şi eu am sărit în scaun. Ha, ha, ha!

Am privit nevenindu-mi să cred, pe când Charlie se prăpădea de râs; tot corpul îi era cutremurat de râs.

M-am uitat la Edward ca să-mi explice reacţia, dar Edward avea buzele strânse, ca şi cum ar fi încercat el însuşi să nu izbucnească în râs.

— OK, bine, se înecă Charlie. Căsătoreşte-te! Încă o serie de râsete îl zguduiră. Dar…

— Dar ce? am vrut eu să ştiu.

— Dar *tu* trebuie să-i spui mamei tale! Eu nu-i spun o vorbă lui Renée! Îţi las plăcerea asta doar ţie!

Izbucni în hohote de râs.

*

M-am oprit cu mâna pe mâner, zâmbind. Sigur că da, la vremea aceea, cuvintele lui Charlie mă băgaseră în sperieţi. Condamnarea finală: să-i spun lui Renée. Căsătoria la vârste fragede era mai sus pe lista ei neagră decât fierberea căţeluşilor de vii.

Cine ar fi putut să prevadă reacţia? Eu nu. Charlie nici atât. Poate Alice, dar nu mă gândisem să o rog să facă asta.

— Ei bine, Bella, spusese Renée, după ce reuşisem să-mi descleştez buzele şi să rostesc cuvintele imposibile:

„Mamă, mă mărit cu Edward“. Mă simt puţin jignită că ai aşteptat atât de mult până să-mi spui. Biletele de avion sunt din ce în ce mai scumpe dacă le iei târziu. Oooh! se agită ea. Oare îi scoate ghipsul lui Phil până atunci? Va strica pozele dacă nu poartă smoching…

— Stai puţin, mamă, am îngăimat eu. Ce vrei să spui prin am aşteptat atât de mult? Tocmai m-am logo… nu eram în stare să rostesc cuvântul „logodit“ – am pus lucrurile la punct, ştii tu, azi.

— Azi? Serios? Asta chiar că este o surpriză. Am presupus…

— Ce ai presupus? *Când* ai presupus?

— Păi, când ai venit la mine în aprilie părea că lucrurile erau deja puse la punct, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nu eşti foarte greu de citit, draga mea. Dar nu am spus nimic pentru că nu ar fi folosit la nimic. Eşti exact ca Charlie. Oftă, resemnată. Odată ce-ţi pui ceva în cap, nu mai are rost să se mai contrazică omul cu tine. Bineînţeles, exact ca Charlie, şi tu ţii cu dinţii de hotărârile tale. Şi apoi a spus ultimul lucru pe care aşteptam să-l aud din gura mamei mele. Nu repeţi greşelile mele, Bella. Mi se pare că eşti speriată, dar presupun că te temi doar de *mine.* Chicoti. De ceea ce am să cred. Şi ştiu că am spus o groază de lucruri despre căsătorie şi prostie – şi nu retractez nimic din ce-am spus –, dar să ştii că acele lucruri mi se potriveau exclusiv *mie.* Tu eşti o cu totul altă persoană. Tu faci greşelile tale şi sunt sigură că vei avea şi tu partea ta de regrete în viaţă. Dar luarea unui angajament nu a fost niciodată problema ta, draga mea. Ai mai multe şanse să faci ca lucrurile să meargă decât majoritatea oamenilor de patruzeci de ani pe care îi cunosc. Renée râse din nou. Copilaşul meu de vârsta a doua. Din fericire, ai găsit un suflet matur, pe măsura ta.

— Nu eşti… supărată? Nu crezi că fac o greşeală colosală?

— Păi, sigur că mi-aş fi dorit să mai aştepţi câţiva ani. Vreau să spun, ţi se pare ţie că arăt suficient de bătrână ca să fiu soacră? Dar asta nu are nicio legătură cu mine. Ci cu tine. Eşti fericită?

— Nu ştiu. Trec printr-o experienţă stranie acum.

Renée chicoti.

— Te face fericită, Bella?

— Da, dar…

— Vei vrea vreodată pe altcineva?

— Nu, dar…

— Dar ce?

— Dar nu vei spune că vorbesc exact ca orice adolescentă îndrăgostită de când e lumea asta?

— Tu nu ai fost niciodată o adolescentă, draga mea. Tu ştii ce e mai bine pentru *tine.*

În ultimele săptămâni, Renée se implicase în mod neaşteptat în planurile pentru nuntă. Petrecuse ore întregi în fiecare zi la telefon cu mama lui Edward, Esme – cuscrii se înţelegeau de minune. Renée o *adora* pe Esme, dar dacă stau bine să mă gândesc, mă îndoiesc că ar putea reacţiona cineva altfel la felul de a fi al drăgăstoasei mele viitoare soacre.

Scăpasem. Familia lui Edward şi a mea se ocupau împreună de nuntă fără ca eu să am vreun pic de a face cu asta ori să ştiu sau să mă gândesc prea mult la ceva.

Charlie era furios, bineînţeles, dar partea cea mai bună era că nu *pe mine* era el furios. Renée era trădătoarea. Contase pe ea să joace rolul poliţistului rău. Ce putea să mai facă atunci când ultima lui ameninţare – să-i dau vestea mamei – se dovedise a fi apă de ploaie? Nu mai avea ce să facă, iar el ştia asta. Aşa că umbla toată ziua prin casă bombănind despre cum nu mai poţi să ai încredere în nimeni pe lumea asta…

— Tată? Am strigat eu în timp ce împingeam uşa de la intrare. Am ajuns acasă.

— Aşteaptă, Bells, stai unde eşti!

— Poftim? Am întrebat eu, oprindu-mă automat.

— Lasă-mă o secundă. Au, m-ai înţepat, Alice.

Alice?

— Scuze, Charlie, răspunse vocea melodioasă a lui Alice. Cum e acum?

— Sângerez.

— N-ai nimic. N-a trecut de piele – crede-mă pe cuvânt.

— Ce se întâmplă? Am vrut eu să ştiu, ezitând în prag.

— Treizeci de secunde, te rog, Bella, îmi spuse Alice. Răbdarea îţi va fi răsplătită.

— Hmm, adăugă Charlie.

Am dat din picior, numărând fiecare bătaie. Înainte să ajung la treizeci, Alice spuse:

— OK, Bella, intră!

Mişcându-mă cu grijă, am cotit spre sufrageria noastră.

— Oh, am pufnit eu. Au! Tată. Arăţi…

— Stupid? Mă întrerupse Charlie.

— Mă gândeam mai degrabă să spun „binedispus“.

Charlie roşi. Alice îl apucă de cot şi-l învârti uşor pentru a etala smochingul de un gri-deschis.

— Încetează, Alice! Arăt ca un idiot.

— Nimeni îmbrăcat de mine nu a arătat *vreodată* ca un idiot.

— Are dreptate, tată. Arăţi minunat! Cu ce ocazie?

Alice îşi dădu ochii peste cap.

— E ultima probă. Pentru amândoi.

Mi-am luat ochii pentru prima dată de la Charlie îmbrăcat neobişnuit de elegant şi am văzut husa albă de care mă temeam cel mai tare, aşezată cu grijă pe canapea.

— Ah!

— Du-te în „locul tău fericit, Bella“. Nu durează mult.

Am tras adânc aer în piept şi am închis ochii. Cu ei închişi, m-am împleticit pe scări spre camera mea. M-am dezbrăcat în chiloţi şi am întins braţele.

— Ai crede că-ţi bag aşchii de bambus pe sub unghii, bombăni Alice ca pentru ea când intră în cameră.

Nu am băgat-o în seamă. Eram în locul meu fericit.

În locul meu fericit mă simţeam bine, iar toată treaba asta cu nunta era terminată deja şi dată uitării.

Eram singuri, doar Edward şi cu mine. Decorul era neclar şi în continuă mişcare – se metamorfoza de la o pădure ceţoasă la un oraş acoperit de nori, apoi lăsa locul unei nopţi polare – pentru că Edward ţinea secret locul ales pentru luna de miere. Dar eu nu eram îngrijorată în special

de partea cu *unde.*

Eu şi Edward eram împreună, iar eu îmi îndeplinisem partea mea de compromis. Mă căsătorisem cu el. Asta era cel mai mare. Dar acceptasem, de asemenea, toate cadourile lui scandaloase şi eram înscrisă, oricât de inutil era, la Colegiul Dartmouth din toamnă. Acum era rândul lui.

Înainte să mă transforme în vampir – marele compromis –, mai avea o stipulaţie de îndeplinit.

Edward avea un fel de grijă obsesivă cu privire la lucrurile omeneşti la care aş renunţa, la experienţele pe care nu voia să le ratez. Majoritatea dintre ele – cum ar fi spre exemplu banchetul – mi se păreau stupide. Era o singură experienţă umană care mă îngrijora s-o pierd. Bineînţeles că era cea pe care el şi-ar fi dorit să o uit cu totul.

Care era chestia, totuşi. Ştiam eu câte ceva despre cum va fi atunci când nu voi mai fi om. Văzusem îndeaproape vampiri nou-născuţi şi auzisem toate poveştile despre primele zile sălbatice ale familiei mele în devenire. Timp de câţiva ani, cea mai mare trăsătură de personalitate a mea avea să fie *setea.* Va mai trece ceva timp până când să fiu *eu* din nou. Şi chiar şi atunci când mă voi putea controla, nu mă voi mai simţi niciodată ca acum.

Om… şi îndrăgostită cu pasiune.

Voiam să am parte de toată experienţa înainte să-mi schimb corpul cald, fragil, controlat de hormoni cu ceva frumos, puternic… şi necunoscut. Voiam o lună de miere *adevărată* cu Edward. Şi, în ciuda pericolului la care se temea să mă supună, fusese de acord să încerce.

Eram vag conştientă de Alice şi de satinul care îmi aluneca pe piele. Pentru o clipă nu mi-a mai păsat că tot oraşul vorbea despre mine. Nu m-am gândit la spectacolul în care trebuia să fiu personajul principal atât de curând. Nu m-am îngrijorat că o să mă împiedic de trenă sau că o să chicotesc la momentul nepotrivit, sau că sunt prea tânără, sau de publicul care se va holba, sau de locul gol unde ar fi trebuit să stea cel mai bun prieten al meu.

Eu eram cu Edward în locul meu fericit.

2. O NOAPTE LUNGĂ

— Deja mi-e dor de tine.

— Nu trebuie să plec. Pot să rămân…

— Mmm.

Se lăsă linişte pentru o clipă, doar bătăile inimii mele se auzeau, ritmul inegal al respiraţiei noastre necontrolate şi şoaptele buzelor noastre care se mişcau la unison.

Uneori era atât de uşor să uit că sărutam un vampir. Nu pentru că părea obişnuit sau uman – nu aş fi putut niciodată să uit că mă aflam în braţele cuiva care era mai mult înger decât bărbat –, ci pentru cât de firesc mi se părea să-mi atingă gura, faţa, gâtul cu buzele. Pretindea că depăşise de mult tentaţia pe care o reprezenta sângele meu pentru el, că gândul de a mă pierde îl vindecase de orice dorinţă de genul acesta. Dar eu ştiam că mirosul sângelui meu încă îi provoca durere – încă îi mai ardea gâtul ca şi cum ar fi inhalat flăcări.

Am deschis ochii şi am văzut că şi ai lui erau deschişi, privindu-mi chipul. Nu înţelegeam de ce mă privea aşa. Ca şi cum eu aş fi fost premiul, şi nu câştigătorul scandalos de norocos.

Privirile noastre se întâlniră preţ de o clipă; ochii lui aurii erau atât de profunzi încât îmi imaginam că îi puteam privi în suflet. Mi se părea stupid că ideea aceasta – existenţa sufletului său – fusese pusă vreodată la îndoială, chiar dacă *era* un vampir. Avea cel mai frumos suflet, mai frumos decât mintea lui sclipitoare sau chipul lui fără seamăn, sau corpul lui incredibil.

Şi el se uita la mine ca şi cum mi-ar fi privit sufletul şi ca şi cum i-ar fi plăcut ce vede.

Totuşi, nu putea vedea în mintea mea, aşa cum putea să vadă în minţile celorlalţi. Cine ştie de ce – vreo defecţiune ciudată în creierul meu care îl făceau imun la toate lucrurile extraordinare şi înfricoşătoare pe care le puteau face unii

nemuritori. (Numai mintea îmi era imună; corpul îmi era încă vulnerabil la abilităţile vampirilor cu alte deprinderi decât cele ale lui Edward.) Dar eram profund recunoscătoare pentru oricare ar fi fost defecţiunea care mă ajuta să-mi ţin gândurile la adăpost. Era pur şi simplu mult prea jenant să mă gândesc la alternativă.

I-am tras faţa către a mea din nou.

— Clar, rămân, murmură el un moment mai târziu.

— Nu, nu. E petrecerea burlacilor. Trebuie să te duci.

Am rostit cuvintele, dar degetele mâinii mele drepte se prinseră în părul lui arămiu, în timp ce mâna mea stângă îi cuprinse baza spatelui. Mâinile lui reci îmi mângâiau faţa.

— Petrecerile burlacilor sunt făcute pentru cei care tânjesc după zilele în care erau necăsătoriţi. Eu nici c-aş putea fi mai nerăbdător să renunţ la ale mele. Aşadar, chiar nu are niciun rost.

— Adevărat.

Suflul meu atingea gâtu-i rece ca gheaţa.

Era un loc destul de asemănător cu locul meu fericit. Charlie dormea în mod evident în camera lui; era ca şi cum am fi fost singuri. Stăteam ghemuiţi în patul meu mic, împletiţi atât cât se putea, având în vedere pătura groasă în care eram înfăşurată ca un cocon. Uram faptul că trebuia să existe pătura asta, dar se cam ducea romantismul atunci când începeau să-mi clănţănească dinţii. Charlie ar observa dacă aş da drumul la căldură în august...

Cel puţin, dacă *eu* trebuia să fiu încotoşmănată aşa, cămaşa lui Edward era pe jos. Ce desăvârşit îmi părea corpul lui alb, şlefuit şi neted ca marmura: Tocmai îi mângâiam pieptul de piatră, urmând linia suprafeţei plate a abdomenului lui, minunându-mă pur şi simplu. Se cutremură uşor, iar gura lui o găsi pe a mea. Mi-am apăsat cu grijă vârful limbii de buza lui netedă, iar el oftă. Respiraţia lui dulce – rece şi delicioasă – îmi învălui toată faţa.

Începu să se retragă – era reacţia lui automată când hotăra că lucrurile merseseră prea departe, reflexul lui când nu-şi dorea nimic mai mult decât să meargă mai

departe. Edward îşi petrecuse majoritatea vieţii lui respingând orice fel de împlinire fizică. Ştiam că era groaznic pentru el să încerce acum să-şi schimbe aceste obiceiuri.

— Aşteaptă, am spus eu, apucându-l de umeri şi ghemuin- du-mă mai aproape de el. Mi-am eliberat un picior şi l-am înfăşurat în jurul taliei lui. Practica te ajută să te perfecţionezi.

El chicoti.

— Păi, până acum ar trebui să fim destul de aproape de perfecţiune, nu? Ai dormit vreun pic în ultima lună?

— Dar e repetiţia, i-am amintit eu, şi nu am repetat decât câteva scene. Nu avem timp să ne gândim la siguranţă.

Am crezut că o să râdă, dar el nu răspunse, iar corpul lui rămase brusc nemişcat din cauza încordării neaşteptate. Auriul ochilor lui părea să se întărească de la lichid la solid.

M-am gândit la ce-am spus, dându-mi seama ce înţelesese el.

— Bella… şopti el.

— Nu începe iar, am spus eu. Înţelegerea e înţelegere.

— Nu ştiu. Îmi este prea greu să mă concentrez când eşti cu mine aşa. Nu… nu pot să gândesc limpede. Nu voi putea să mă controlez. O să te rănesc.

— O să fiu bine.

— Bella…

— Şşşt!

Mi-am apăsat buzele de ale lui ca să-i opresc atacul de panică. Mai auzisem asta odată. Nu avea să scape de partea lui de înţelegere. Nu după ce insistase să mă mărit cu el mai întâi.

Mă sărută şi el pentru o clipă, dar mi-am dat seama că nu era la fel de implicat ca mai devreme. Îşi făcea griji, mereu îşi făcea griji. Ce diferit va fi totul când nu va mai trebui să se îngrijoreze în privinţa mea! Ce va mai face cu atâta timp liber? Va trebui să-şi găsească un nou hobby.

— Cum îţi sunt picioarele? mă întrebă el.

Ştiind că nu mă întreba asta la propriu[1], i-am răspuns:

[1] În limba engleză, expresia intraductibilă *„to get cold feet“* (în

— Fierbinţi.

— Serios? Nu te-ai răzgândit? Nu e prea târziu să faci asta.

— Încerci să-mi tragi clapa?

El chicoti.

— Mă asiguram doar. Nu vreau să faci ceva de care nu eşti foarte sigură.

— Sunt sigură cu privire la tine. Pot să trec pur şi simplu peste restul.

El ezită, iar eu m-am întrebat dacă iar am spus ceva greşit.

— Poţi? mă întrebă el încet. Nu mă refer la nuntă – căreia sunt convins că-i vei supravieţui în ciuda remuşcărilor tale, dar, după aceea… cum rămâne cu Renée, cum rămâne cu Charlie?

Am oftat.

— Îmi va fi dor de ei.

Mai rău de atât era faptul că lor le va fi dor de mine, dar nu voiam să-i dau apă la moară.

— Angela şi Ben, şi Jessica, şi Mike.

— Şi de prietenii mei îmi va fi dor. Am zâmbit în întuneric. Mai ales de Mike. Oh, Mike! Cum voi trăi fără el?

El mârâi.

Am râs, dar apoi am redevenit serioasă.

— Edward, am discutat iar şi iar toate astea. Ştiu că va fi greu, dar asta este ceea ce-mi doresc. Te vreau, şi asta pentru totdeauna. O viaţă pur şi simplu nu-mi ajunge.

— Îngheţată pentru totdeauna la optsprezece ani, şopti el.

— Visul fiecărei femei devenit realitate, l-am tachinat eu.

— Nu se schimbă niciodată… nu evoluează niciodată.

— Ce vrea să însemne asta?

El răspunse încet:

— Îţi mai aminteşti când i-am spus lui Charlie că ne căsătorim? Şi el a crezut că eşti… însărcinată?

---

traducere literală *„a avea picioarele reci“)* înseamnă *„a se panica“* sau *„a se răzgândi“*. Acesta este motivul pentru care Bella răspunde, la modul figurat, că picioarele ei sunt fierbinţi, (n.tr.)

— Şi s-a gândit să te împuşte, am ghicit eu râzând. Recunoaşte, pentru o secundă, s-a gândit serios să facă asta.

El nu răspunse.

— Ce este, Edward?

— Mi-aş fi dorit doar… păi, mi-aş fi dorit să fi avut dreptate.

— Au, am icnit eu.

— Mai mult mi-aş fi dorit *să fi existat* o cale prin care să fi avut dreptate. Să fi avut puterea asta. *Urăsc* faptul că trebuie să-ţi iau şi asta.

Îmi luă un minut să răspund:

— Ştiu ce fac.

— De unde ai putea să ştii asta, Bella? Uită-te la mama mea, uită-te la sora mea. Nu este un sacrificiu atât de uşor de făcut cum crezi tu.

— Esme şi Rosalie trăiesc foarte bine cu asta. Dacă va fi o problemă mai târziu, atunci vom face ce a făcut şi Esme – vom adopta.

El oftă, iar vocea îi deveni înverşunată:

— Nu e corect! Nu vreau să trebuiască să faci sacrificii pentru mine. Eu vreau să-ţi dăruiesc lucruri, nu să ţi le iau. Nu vreau să-ţi fur viitorul. Dacă aş fi om…

Mi-am pus mâna pe buzele lui.

— *Tu* eşti viitorul meu. Acum opreşte-te. Nu te mai plânge că altfel îi chem pe fraţii tăi să vină să te ia. Poate că totuşi ai *nevoie* de o petrecere a burlacilor.

— Iartă-mă. Mă plâng, nu? Probabil de la emoţii.

— Ai *regrete?*

— Nu în sensul acela. Am aşteptat un secol să mă căsătoresc cu tine, domnişoară Swan. Ceremonia este singurul lucru pe care abia-l aştept… Se opri la jumătatea gândului. Oh, pe toţi sfinţii!

— Ce s-a întâmplat?

Îşi încleştă dinţii.

— Nu trebuie să-mi chemi fraţii. Se pare că Emmett şi Jasper nu au de gând să mă lase să scap în seara asta.

L-am strâns mai aproape pentru o secundă, după care i-

am dat drumul. Nu aveam nicio şansă să câştig o bătălie cu Emmett.

— Distracţie plăcută!

Se auzi un scârţâit pe geam – cineva care zgâria intenţionat sticla pentru a face un zgomot îngrozitor de-ţi spărgea timpanele şi-ţi făcea părul măciucă. M-am cutremurat.

— Dacă nu-l trimiţi pe Edward afară, şuieră Emmett ameninţător – încă ascuns în noapte – venim noi după el.

— Du-te, am râs eu. *Înainte* să-mi spargă casa.

Edward îşi dădu ochii peste cap, dar se ridică în picioare printr-o mişcare mlădioasă şi-şi puse cămaşa la loc. Se aplecă şi mă sărută pe frunte.

— Dormi. Mâine e o zi mare.

— Mersi! Asta sigur mă vă ajuta să mă relaxez.

— Ne vedem la altar.

— Eu voi fi cea în alb.

Am zâmbit de cât de blazată am părut spunând asta.

El chicoti şi zise:

— Foarte convingătoare!

Apoi se ghemui brusc, încordându-se ca un arc. Se evaporă – aruncându-se pe fereastră mult prea repede pentru ca ochii mei să-l poată urmări.

Se auzi de afară o bubuitură amortizată şi l-am auzit pe Emmett înjurând.

— Aţi face bine să nu-l faceţi să întârzie, am murmurat eu, ştiind că mă puteau auzi.

Şi apoi faţa lui Jasper se îţi pe fereastră, părul lui auriu strălucind în lumina slabă a lunii care îşi făcea loc printre nori.

— Nu-ţi face griji, Bella! Îl aducem acasă în timp util.

Şi brusc am fost foarte calmă, toate remuşcările mele părând nesemnificative. Jasper era, în felul lui, la fel de talentat ca şi Alice în previziunile lui nefiresc de precise. Jasper nu prevedea viitorul, ci sentimentele şi era imposibil să nu te simţi aşa cum voia el să te simţi.

M-am ridicat cu greu, încă înfăşurată în pătură.

— Jasper? Ce fac vampirii la petrecerea burlacilor? Nu-l

duceţi la un club de striptease, nu?

— Nu-i spune nimic! mârâi Emmett de jos.

Urmă o altă bubuitură, iar Edward râse încet.

— Linişteşte-te, îmi spuse Jasper, iar eu m-am relaxat. Familia Cullen are propria versiune. Doar câţiva lei de munte, vreo doi urşi grizzly. Mai mult sau mai puţin o noapte obişnuită petrecută în aer liber.

M-am întrebat dacă voi putea vreodată să par atât de curajoasă cu privire la dieta asta „vegetariană“.

— Mersi, Jasper.

Îmi făcu din ochi şi dispăru din vedere.

Afară domnea o linişte deplină. Sforăiturile înăbuşite ale lui Charlie se auzeau în ciuda pereţilor.

Mi-am lăsat capul pe pernă, deja somnoroasă. Cu pleoapele grele, m-am uitat la pereţii camerei mele mici, albi în lumina lunii.

Ultima mea noapte în camera mea. Ultima mea noapte ca Isabella Swan. Mâine-seară voi fi Isabella Cullen. Deşi toată treaba asta cu nunta era un mare chin pentru mine, trebuie să recunosc că-mi plăcea cum suna numele.

Mi-am lăsat mintea să umble aiurea pentru o clipă, aşteptând să mă las furată de somn. Dar, după câteva minute, m-am trezit mai alarmată, panica strecurându-mi-se din nou în suflet şi făcând să mi se strângă stomacul. Patul părea prea moale, prea călduros fără Edward în el. Jasper era departe şi toate sentimentele paşnice şi liniştitoare se îndepărtaseră odată cu el.

Avea să fie o zi foarte lungă mâine.

Ştiam prea bine că majoritatea temerilor mele erau stupide – trebuia pur şi simplu să-mi revin. Atenţia atrasă asupra noastră era o parte inevitabilă a vieţii. Nu puteam să mă pierd mereu în peisaj. Cu toate astea, chiar aveam câteva griji justificate legate strict de eveniment.

În primul rând, era trena rochiei de mireasă. Alice şi lăsase în mod clar simţul artistic să domine peste cel practic când o alesese. Mi se părea imposibil să cobor scările casei Cullen pe tocuri şi cu trenă. Ar fi trebuit să fac repetiţii.

Şi apoi mai era lista invitaţilor.

Familia Tanyei, clanul Denali, trebuia să ajungă cândva înainte de ceremonie.

Va fi o situaţie delicată să avem în aceeaşi încăpere familia Tanyei cu invitaţii din rezervaţia Quileute, tatăl lui Jacob şi familia Clearwater. Clanul Denali nu era un fan al vârcolacilor. De fapt, sora Tanyei, Irina, nu venea deloc la nuntă. Încă mai voia să se răzbune pe vârcolaci pentru că îl uciseseră pe prietenul ei Laurent (tocmai când el era pe cale să mă ucidă pe mine). Din cauza acestei duşmănii, familia Denali abandonase familia lui Edward când fusese la mare ananghie. Alianţa nefirească cu lupii Quileute fusese cea care ne salvase vieţile când hoarda de nou- născuţi atacase…

Edward mă încredinţase că nu va fi periculos să-i avem pe cei din Denali aproape de cei din Quileute. Tanya şi toată familia ei – în afară de Irina – se simţeau incredibil de vinovaţi pentru dezertarea aceea. Pacea cu vârcolacii era un preţ mic pentru a se revanşa faţă de datoria aceea, un preţ pe care erau dispuşi să-l plătească.

Asta era problema mare, dar mai era şi o problemă mică: nu aveam suficientă încredere în mine.

Nu o mai văzusem pe Tanya niciodată, dar eram sigură că întâlnirea cu ea nu va fi o experienţă plăcută pentru egoul meu. Cândva, probabil înainte să mă nasc eu, încercase să-l cucerească pe Edward – nu că aş condamna-o pe ea sau pe oricine altcineva l-ar vrea. Totuşi, sigur va fi cel puţin frumoasă şi cel mult magnifică. Deşi în mod clar Edward mă prefera pe mine – chiar dacă pare atât de greu de crezut –, nu m-aş putea abţin să nu fac comparaţii.

Bombănisem un pic până când Edward, care-mi ştia slăbiciunile, mă făcuse să mă simt vinovată.

— Noi suntem cel mai apropiat lucru pe care-l au în loc de familie, Bella, îmi aminti el. Ştii, încă se mai simt ca nişte orfani, chiar şi după atâta timp.

Aşa că am cedat, ascunzându-mi încruntarea.

Tanya avea o familie mare acum, aproape la fel de mare ca familia Cullen. Erau cinci de toţi; Tanyei, lui Kate şi Irinei

li se alăturaseră Carmen şi Eleazar cam în acelaşi mod în care Alice şi Jasper intraseră în familia Cullen, legaţi toţi de dorinţa de a trăi mai în înţelegere decât o făceau majoritatea vampirilor.

Deşi aveau pe cineva alături, Tanya şi surorile ei tot erau singure într-un fel. Încă în doliu. Pentru că în urmă cu mult timp avuseseră şi o mamă.

Îmi puteam imagina ce gol poate lăsa o asemenea pierdere, chiar şi după o mie de ani; am încercat să-mi închipui familia Cullen fără creatorul lor, centrul lor, ghidul lor – tatăl lor, Carlisle. Nu am putut.

Carlisle povestise istoria Tanyei într-una dintre nopţile în care stătusem până târziu acasă la familia Cullen, învăţând cât mai mult, pregătindu-mă cât mai mult posibil pentru viitorul pe care îl alesesem. Povestea mamei Tanyei era doar una din multe, o pildă care ilustrează încă o regulă de care trebuia să iau seama odată intrată în lumea celor nemuritori. De fapt doar o singură regulă – o singură lege cu nenumărate faţete: *Păstrează secretul*.

Să păstrezi secretul însemna o grămadă de lucruri – să trăieşti retras cum o făceau cei din familia Cullen, adică să pleci mai departe înainte ca oamenii să bănuiască faptul că nu îmbătrâneşti. Sau să te fereşti de oameni cu totul – cu excepţia meselor –, aşa cum trăiseră nomazii James şi Victoria; aşa cum prietenii lui Jasper, Peter şi Charlotte încă mai trăiau. Însemna să ţii sub control fiecare vampir nou-creat, aşa cum făcuse Jasper când trăise cu Maria. Aşa cum Victoria nu reuşise să facă cu nou-născuţii ei.

Şi mai însemna să nu creezi nimic, pentru că unele creaţii erau incontrolabile.

— Nu ştiu cum se numea mama Tanyei, recunoscu Carlisle, ochii lui, aproape de aceeaşi nuanţă ca şi părul lui blond, fiind trişti la gândul durerii Tanyei. Nu vorbesc niciodată despre ea dacă pot evita acest subiect, nu se gândesc niciodată la ea în mod voit. Femeia care le-a creat pe Tanya, pe Kate şi pe Irina – care cred că le-a iubit – a trăit cu mulţi ani înainte ca eu să mă nasc, în timpul unei nenorociri în lumea noastră, nenorocirea copiilor

nemuritori. Ce-a fost în capul lor, al strămoşilor noştri, nu pot să înţeleg. Au creat vampiri din oameni care abia dacă erau nişte bebeluşi.

A trebuit să înghit nodul care mi se pusese în gât, în timp ce mi-am imaginat ceea ce descria el.

— Erau foarte frumoşi, explică Carlisle repede, observându-mi reacţia. Atât de drăgălaşi, atât de încântători, nici nu-ţi poţi imagina. Nu puteai să nu stai pe lângă ei şi să nu-i iubeşti; era un lucru instinctiv. Cu toate acestea, nu puteau fi învăţaţi. Erau îngheţaţi la cine ştie ce nivel de dezvoltare dobândiseră înainte de a fi muşcaţi. Copii adorabili de doi ani cu gropiţe şi gângurit care ar fi putut distruge jumătate de sat într-una dintre crizele lor. Dacă le era foame se hrăneau şi niciun cuvânt de avertisment nu îi putea opri. Oamenii îi vedeau, poveştile circulau, teama se împrăştia ca focul într-un tufiş uscat... Mama Tanyei a creat un astfel de copil. Aşa cum am spus şi despre ceilalţi strămoşi, nu-mi dau seama care ar fi putut fi motivele ei. Trase profund aer în piept. Bineînţeles că Volturii s-au implicat.

Tresărisem ca întotdeauna la auzul acestui nume, dar desigur că legiunea italiană de vampiri – regali cum se credeau ei – juca rolul principal în această poveste. Nu avea cum să existe o lege dacă nu exista şi o pedeapsă; nu putea exista o pedeapsă dacă nu era nimeni care să o aplice. Bătrânii Aro, Caius şi Marcus stăteau în fruntea forţelor familiei Volturi; îi cunoscusem doar o dată, dar, pe parcursul scurtei noastre întâlniri, mi se păruse că Aro, cu darul lui puternic de a citi gândurile – cu o singură atingere ştia fiecare gând pe care o minte l-a avut vreodată – era adevăratul conducător.

— Volturii au studiat copiii nemuritori acasă în Volterra şi peste tot în lume. Caius a hotărât că micuţii erau incapabili să ne păstreze secretul. Aşa că trebuiau distruşi. V-am spus că inspirau multă dragoste. Ei bine, au fost grupuri care au luptat până la ultimul – au suferit multe pierderi – pentru a-i proteja. Masacrul nu a fost atât de răspândit cum au fost războaiele sudice pe acest continent, dar a fost mai

devastator în felul lui. Grupuri demult stabilite, tradiţii vechi, prieteni… Multe s-au pierdut. La final, practica a fost eliminată total. Copiii nemuritori au devenit de nemenţionat, un subiect tabu. Pe vremea când trăiam cu familia Volturi, am cunoscut doi copii nemuritori aşa că ştiu din sursă directă ce atrăgători erau. Aro i-a studiat pe micuţi mulţi ani şi după ce catastrofa s-a terminat. Ştiţi predispoziţia lui către cunoaştere; spera că puteau fi îmblânziţi. Dar la final, decizia a fost unanimă: copiii nemuritori nu aveau voie să existe.

Uitasem cu totul de mama surorilor Denali când povestea se întoarse la ea.

— Nu se ştie exact ce s-a întâmplat cu mama Tanyei, spuse Carlisle. Tanya, Kate şi Irina nu au ştiut absolut nimic până în ziua în care familia Volturi a venit după ele, mama lor şi creaţia ei ilegală fiind deja în captivitate. Ignoranţa a fost cea care le-a salvat vieţile Tanyei şi surorilor ei. Aro le-a atins şi a văzut că erau nevinovate, aşa că nu le-a pedepsit odată cu mama lor. Niciuna dintre ele nu văzuse vreodată băiatul, nici nu visase la existenţa lui, până în ziua în care nu l-au privit arzând în braţele mamei lor. Presupun că mama lor a păstrat taina pentru a le proteja de acest deznodământ. Dar de ce-l crease? Cine era el şi ce reprezentase pentru ea de încălcase cea mai aspră lege? Nici Tanya şi nici ceilalţi nu au primit vreun răspuns la întrebările acestea. Dar nu se puteau îndoi de vina mamei lor şi nu cred că au iertat-o vreodată cu adevărat. Chiar dacă Aro i-a asigurat că Tanya, Kate şi Irina erau nevinovate, Caius tot voia să fie arse. Le considera vinovate prin asociere. Au avut noroc că Aro a fost milos în ziua aceea. Tanya şi surorile ei au fost iertate, dar au rămas cu inimile nevindecate şi un respect nemărginit pentru lege…

Nu sunt sigură când anume amintirea mi s-a transformat în vis. Într-o clipă mi s-a părut că ascult vocea lui Carlisle în amintire, uitându-mă la chipul lui, după care, un moment mai târziu, mă uitam la un câmp gri şi pustiu plin de un miros intens de tămâie. Nu eram singură acolo.

Învălmăşeala de siluete din centrul câmpului, toate

înveşmântate în mantii cenuşii, ar fi trebuit să mă înspăimânte – nu puteau fi decât membrii familiei Volturi, iar eu eram, în ciuda a ceea ce decretaseră ei la ultima noastră întâlnire, încă om. Dar ştiam, aşa cum ştiam uneori în vise, că eram invizibilă pentru ei.

Peste tot în jurul meu erau împrăştiate mormane fumegânde. Am recunoscut dulceaţa din aer şi nu am examinat prea îndeaproape movilele. Nu îmi doream să văd feţele vampirilor pe care îi executaseră, temându-mă pe de o parte să nu recunosc pe cineva în rugurile care mocneau.

Soldaţii Volturi stăteau în cerc în jurul a ceva sau a cuiva şi le-am auzit vocile şoptite ridicându-se de agitaţie. M-am apropiat mai mult de mantii, atrasă în vis de dorinţa a vedea ce lucru sau persoană examinau cu atâta intensitate. Strecurându-mă cu grijă printre două mantii lungi şi foşnitoare, am văzut în sfârşit obiectul dezbaterii lor, ridicat pe o movilă deasupra lor.

Era frumos, adorabil, exact cum îl descrisese Carlisle. Băiatul era încă mic, să fi avut vreo doi ani. Nişte bucle şatene îi încadrau chipul angelic cu obraji rotunzi şi buze pline. Tremura, având ochii închişi ca şi cum ar fi fost prea înspăimântat să privească moartea apropiindu-se cu fiecare clipă ce trecea.

M-a lovit o dorinţă atât de puternică să salvez minunatul şi speriatul copil încât familia Volturi, în ciuda ameninţării lor teribile, nu mai conta pentru mine. Am trecut în grabă pe lângă vampiri, fără să-mi pese dacă-mi observă prezenţa. Lăsându-i în urmă, am fugit către băiat.

M-am oprit brusc în clipa în care am văzut clar movila pe care stătea. Nu era pământ sau piatră, ci o grămadă de corpuri umane, secătuite şi fără viaţă. Era prea târziu să încerc să nu le mai văd chipurile. Îi cunoşteam pe toţi – Angela, Ben, Jessica, Mike... Şi chiar sub băieţelul adorabil stăteau corpurile tatălui şi mamei mele.

Copilul îşi deschise ochii aprinşi şi însetaţi de sânge.

3. ZIUA CEA MARE

Am deschis brusc ochii.

Am zăcut tremurând şi gemând în patul meu cald timp de câteva minute, încercând să mă eliberez din vis. Cerul care se vedea prin fereastra mea se făcu gri şi apoi roz-deschis, în timp ce aşteptam să-mi încetinească bătăile inimii.

Când am revenit cu totul la realitatea camerei mele dezordonate şi cunoscute, m-am enervat puţin pe mine. Ce vis puteam şi eu să am cu o seară înainte de nuntă! Asta păţeşti dacă eşti obsedat de poveşti tulburătoare în miezul nopţii.

Nerăbdătoare să scap de tot de coşmar, m-am îmbrăcat şi m-am îndreptat spre bucătărie cu mult înainte de a fi nevoită s-o fac. Mai întâi, am făcut curat în camerele deja ordonate, după care, când s-a trezit Charlie, i-am făcut clătite. Eram mult prea agitată să pot lua şi eu micul dejun, aşa că am stat şi m-am bălăngănit în scaun cât a mâncat el.

— Trebuie să-l iei pe domnul Webber la ora trei, i-am amintit eu.

— Nu am mare lucru de făcut azi în afară că trebuie să-l aduc pe preot, Bells. Nu cred că există vreo şansă să uit ce-am de făcut.

Charlie îşi luase o zi întreagă liberă pentru nuntă şi era clar la capătul răbdărilor. Din când în când, ochii îi fugeau pe furiş spre dulapul de sub scări, acolo unde-şi ţinea sculele de pescuit.

— Nu asta e singura ta sarcină. Trebuie de asemenea să fii îmbrăcat şi prezentabil.

Se strâmbă cu nasul în cerealele lui şi bombăni cuvintele „costum de pinguin“ pe sub mustaţă.

Se auzi o bătaie scurtă în uşa de la intrare.

— Tu te plângi, am spus eu, strâmbându-mă în timp ce mă ridicam. Alice va sta cu gura pe mine toată ziua.

Charlie dădu gânditor din cap, fiind de acord că avea parte de mai puţin calvar. M-am aplecat să-i sărut creştetul capului în timp ce am trecut pe lângă el – el roşi şi-şi *drese glasul* –, după care am mers mai departe să deschid uşa prietenei mele cele mai bune şi viitoare cumnate.

Părul scurt al lui Alice nu era făcut ţepi aşa ca de obicei – fusese netezit în nişte bucle lucioase prinse cu agrafe în jurul chipului ei de spiriduş, care purta o expresie contrastantă de femeie de afaceri. Mă trase afară din casă abia rostind: „Salut, Charlie“ peste umăr.

Alice mă măsură din cap până în picioare când m-am urcat în Porsche-ul ei.

— Oh, la naiba, uită-te la ochii tăi! Ţâţâi în semn de reproş. Ce ai *făcut?* Ai stat trează toată noaptea?

— Aproape.

Se uită urât la mine.

— Am alocat aşa mult timp să te fac să arăţi răpitoare, Bella – ai fi putut să ai mai multă grijă de materialul meu.

— Nimeni nu se aşteaptă să arăt răpitoare. Cred că problema mai mare este să nu adorm în timpul ceremoniei şi să nu pot spune „da“ în momentul în care trebuie, şi apoi Edward să fugă de mine.

Ea râse.

— Arunc cu buchetul în tine când se apropie momentul.

— Mulţumesc.

— Cel puţin vei avea destul timp să dormi pe avion mâine.

Am ridicat o sprânceană. *Mâine,* am meditat eu. Dacă plecam în seara asta după petrecere, iar mâine vom fi încă în avion… ei bine, atunci clar nu mergeam în Boise, Idaho. Edward nu-mi dăduse niciun indiciu. Nu eram cine ştie ce stresată cu privire la mister, dar era *ciudat* să nu ştiu unde aveam să dorm în noaptea următoare. Sau, speram eu, să nu *dorm*…

Alice îşi dădu seama că se dăduse de gol cu ceva şi se încruntă.

— Ai bagajele gata făcute, spuse Alice, să-mi distragă atenţia.

Funcţionă.

— Alice, mi-aş fi dorit să mă laşi să-mi fac singură bagajele!

— Ar fi dezvăluit prea mult din surpriză.

— Şi ţi-ar fi luat ţie ocazia de a face cumpărături.

— Vei fi sora mea în mod oficial în doar zece ore… a cam venit timpul să treci peste aversiunea asta cu hainele noi.

Am privit îmbufnată prin parbriz până în momentul în care am ajuns în casă.

— S-a întors? am întrebat eu.

— Nu-ţi face griji, vine el înainte să cânte muzica de început. Dar tu nu ai voie să-l vezi, indiferent când se întoarce. Facem lucrurile în mod tradiţional.

Am pufnit.

— Tradiţional!

— OK, în afară de mire şi de mireasă.

— Ştii că a tras deja cu ochiul.

— O, nu – de asta sunt singura care te-a văzut îmbrăcată cu rochia. Am avut mare grijă să nu mă gândesc la ea când e el prin preajmă.

— Păi, am spus eu când am întors pe alee, văd că ai avut ocazia să refoloseşti decoraţiunile de la petrecerea de absolvire.

Cinci kilometri de drum erau iar învăluiţi în mii de luminiţe sclipitoare. De data aceasta mai adăugase şi panglici albe de satin.

— Nu e bine să iroseşti ce ai. Bucură-te de ele pentru că nu ai voie să vezi decoraţiunile din interior până la momentul potrivit.

Parcă maşina în garajul subteran aflat la nord de casa principală; Jeep-ul mare al lui Emmett nu era încă acolo.

— De când nu are mireasa voie să vadă decoraţiunile? am protestat eu.

— De când m-am pus pe mine responsabilă. Vreau să ai parte de o mare surpriză când ai să cobori scările.

Îmi pune mâinile peste ochi înainte să mă lase să intru în

bucătărie. Am fost imediat asaltată de miros.

— Ce e *asta?* m-am întrebat eu în timp ce ea mă conducea în casă.

— E prea mult? Vocea lui Alice deveni brusc îngrijorată. Eşti primul om care intră aici; sper că am nimerit bine.

— Miroase minunat! Am asigurat-o eu – mirosul aproape te ameţea, dar nu era copleşitor; echilibrul dintre miresme era subtil şi perfect. Flori de portocal… liliac… şi încă ceva – am dreptate?

— Foarte bine, Bella. Nu ai omis decât freziile şi trandafirii.

Nu mi-a descoperit ochii până când nu am ajuns în baia ei gigantică. Am privit măsuţa lungă de toaletă, acoperită cu toate accesoriile unui salon de înfrumuseţare, şi am început să simt efectele nopţii mele nedormite.

— Chiar sunt necesare toate astea? Oricum voi arăta comună lângă el indiferent ce vei face.

Mă împinse într-un scaun roz şi jos.

— Nimeni nu va îndrăzni să spună că eşti comună după ce termin eu cu tine.

— Numai pentru că le va fi teamă să nu le sugi sângele, am bombănit eu.

M-am lăsat pe spate în scaun şi am închis ochii, sperând să pot dormi pe toată durata procesului. Şi chiar mai aţipeam câte puţin în timp ce ea acoperea, tampona şi freca fiecare porţiune din corpul meu.

După prânz, Rosalie alunecă prin uşa de la baie, îmbrăcată cu o rochie argintie strălucitoare, părul ei auriu fiind strâns într-o coroană delicată în creştetul capului. Era atât de frumoasă că aproape că îmi venea să plâng. Ce rost mai avea să te îmbraci elegant când era Rosalie prin preajmă?

— S-au întors, spuse Rosalie, iar teama copilărească mi se spulberă brusc; Edward se întorsese acasă.

— Ţine-l departe de aici!

— Nu te va călca azi pe nervi, o asigură Rosalie. Ţine prea mult la viaţa lui. Esme le-a cerut să facă ultimele pregătiri în spate. Aveţi nevoie de ajutor? Aş putea să-i fac

eu părul.

Am deschis gura de uimire. Mi-a luat un timp să-mi aduc aminte s-o închid la loc.

Nu fusesem niciodată persoana preferată a lui Rosalie. În plus, ca să facă lucrurile şi mai încordate între noi, se simţea personal jignită de alegerea pe care o făceam acum. Deşi avea frumuseţea ei imposibilă, familia ei iubitoare şi sufletul pereche în persoana lui Emmett, ar fi renunţat la tot ca să fie om. Şi eu dădeam nemiloasă cu piciorul la tot ceea ce-şi dorise ea în viaţă ca şi cum ar fi fost gunoi. Nu era chiar un lucru care să o determine să se apropie de mine.

— Sigur, spuse Alice cu uşurinţă. Poţi să începi să-l împleteşti. Vreau să fie împletit. Voalul vine aici, dedesubt.

Mâinile ei începuseră să-mi pieptene părul, înfoindu-l, răsucindu-l, arătând în detaliu ce voia să-i facă. Când termină, mâinile lui Rosalie le înlocuiră pe ale ei, modelându-mi părul cu o atingere uşoară, ca un fulg. Alice reveni să lucreze la faţa mea.

Imediat ce Rosalie primi laudele lui Alice pentru munca depusă cu părul meu, fu trimisă să-mi aducă rochia, apoi să-l caute pe Jasper, care fusese însărcinat să-i aducă pe mama şi pe soţul ei, Phil, de la hotel. Auzeam vag de jos cum se închidea şi se deschidea uşa încontinuu. Începură să se audă voci până la noi.

Alice mă puse să stau în picioare ca să-mi poată trage rochia mai uşor peste păr şi machiaj. Genunchii îmi tremurau atât de tare în timp ce ea închidea şirul lung de nasturi din perle din spate încât satinul vibra în valuri mici pe podea.

— Respiră adânc, Bella, spuse Alice. Şi încearcă să-ţi mai încetineşti bătăile inimii. O să transpiri şi-ţi strici machiajul.

I-am arătat cea mai sarcastică expresie de care am fost în stare.

— O să am grijă exact de asta.

— Trebuie să mă îmbrac acum. Poţi să te ţii pe picioare două minute?

— Ăăăă… poate?

Îşi dădu ochii peste cap şi ieşi în grabă.

M-am concentrat să respir, numărând fiecare răsuflare şi am stat cu ochii ţintuiţi la modelele pe care lumina din baie le făcea pe materialul lucios al rochiei mele. Mă temeam să mă uit în oglindă – mă temeam că imaginea mea în rochie de mireasă mi-ar provoca un şoc.

Alice s-a întors înainte să apuc să respir de două sute de ori, îmbrăcată cu o rochie care îi curgea pe corpul ei delicat ca o cascadă argintie.

— Alice, uau!

— Nu e mare lucru. Nimeni nu se va uita la mine azi. Nu atâta timp cât eşti tu în cameră.

— Ha, ha!

— Deci, te poţi controla, sau e cazul să-l aduc pe Jasper?

— S-au întors? A ajuns mama?

— Tocmai a intrat pe uşă. Vine încoace.

Renée ajunsese cu două zile în urmă, iar eu am petrecut orice clipă am putut cu ea – fiecare clipă în care reuşeam să o smulg de lângă Esme şi de lângă decoraţiuni, cu alte cuvinte. Din ce-mi dădeam eu seama, se distra mai bine decât un copil încuiat peste noapte în Disneyland. Într-un fel, mă simţeam la fel de trădată ca şi Charlie. Şi cât mă frământasem gândindu-mă la reacţia ei…

— Vai, Bella! ţipă ea, entuziasmându-se înainte să intre de tot. Vai, draga mea, eşti atât de frumoasă! Vai, îmi vine să plâng! Alice, eşti minunată! Tu şi cu Esme ar trebui să vă deschideţi o afacere de organizare de nunţi. Unde ai găsit rochia asta? E absolut încântătoare! Atât de fină, atât de elegantă! Bella, arăţi de parcă tocmai ai fi păşit dintr-un film făcut după o carte de Austen. Vocea mamei mele se auzea ca din depărtare şi totul în cameră se vedea uşor înceţoşat. Ce idee creativă să proiectezi tema în jurul inelului Bellei. Ce romantic! Şi când te gândeşti că este în familia lui Edward de pe la 1800.

Alice şi cu mine am schimbat scurt o privire complice. Mama greşise stilul rochiei cu mai bine de o sută de ani. Nunta nu avea de fapt drept element de plecare inelul, ci tonul era dat de Edward.

Cineva îşi drese puternic glasul în prag.

— Renée, Esme spune că e timpul să cobori, spuse Charlie.

— Măi să fie, Charlie, dar arăţi elegant! spuse Renée pe un ton aproape şocat.

Aşa se explica poate de ce răspunsul lui a fost aşa ursuz.

— Alice m-a păcălit.

— Chiar a venit timpul? îşi spuse Renée, părând aproape la fel de emoţionată ca şi mine. Totul s-a petrecut atât de repede! Mă simt ameţită.

Şi eu la fel.

— Îmbrăţişează-mă înainte să cobor, insistă Renée. Ai grijă acum, să nu spargi ceva.

Mama mă strânse delicat de talie după care se întoarse spre uşă, întorcându-se spre mine brusc.

— O, Doamne! aproape am uitat! Charlie, unde-i cutia?

Tatăl meu se scotoci în buzunare câteva clipe, după care scoase o cutie mică şi albă pe care i-o înmână lui Renée. Aceasta luă capacul şi mi-o întinse.

— Ceva albastru, spuse ea.

— Şi ceva vechi. Au fost ai bunicii Swan, adăugă Charlie. I-am dus la bijutier să înlocuim pietrele de sticlă cu safire.

În interiorul cutiei se aflau doi piepteni grei de argint. Safirele de un albastru-închis erau adunate în nişte modele florale complicate în vârful dinţilor.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Mamă, tată… nu trebuia.

— Alice nu ne-a lăsat să facem nimic altceva, spuse Renée. De fiecare dată când am încercat mai că nu ne-a smuls capetele de pe umeri.

Am chicotit cu nervozitate.

Alice veni lângă mine şi-mi strecură repede ambii piepteni în păr sub marginea cozilor groase împletite.

— Ceva vechi şi ceva albastru, medită Alice, făcând câţiva paşi înapoi să mă admire. Iar rochia este nouă… aşa că ia…

Îmi întinse repede ceva. Am întins automat mâinile şi jartiera albă şi transparentă îmi ateriză în palme.

— Asta e a mea şi o vreau înapoi, îmi spuse Alice.

Am roşit.

— Gata, spuse Alice satisfăcută. Un pic de culoare – numai de asta mai ai nevoie. Arăţi perfect. Se întoarse către părinţii mei cu un zâmbet satisfăcut. Renée, trebuie să te duci jos.

— Da, doamnă.

Renée îmi trimise un sărut şi se grăbi să iasă pe uşă.

— Charlie, vrei să aduci florile, te rog?

Pe când Charlie era plecat după flori, Alice mi-a smuls jartiera din mâini, după care s-a băgat sub fusta mea. Am suspinat şi m-am clătinat în timp ce mâna ei rece m-a prins de gleznă şi a fixat jartiera la locul ei.

Era din nou în picioare înainte ca Charlie să revină cu cele două buchete albe spumoase. Mireasma de trandafiri, flori de portocal şi frezie mă învălui în dulceaţa ei ameţitoare.

Rosalie – cea mai bună pianistă din familie pe lângă Edward

— Începu să cânte la pian la parter. *Canonul* lui Pachelbel. Am început să respir precipitat.

— Uşor, Bells, spuse Charlie. Se întoarse îngrijorat către Alice. Parcă îi e rău. Crezi că rezistă?

Vocea lui se auzea de undeva de departe. Nu-mi mai simţeam picioarele.

— Ar face bine să reziste.

Alice veni chiar în faţa mea, se ridică pe vârfuri să se uite mai bine în ochii mei şi îmi prinse încheieturile în mâinile ei dure.

— Concentrează-te, Bella! Edward te aşteaptă jos.

Am tras adânc aer în piept, încercând să mă adun.

Începu încet un alt cântec. Charlie mă ghionti.

— Bells, suntem la linia de start.

— Bella? întrebă Alice, uitându-se fix în ochii mei.

— Da, am îngăimat. Edward. OK.

Am lăsat-o să mă tragă din cameră, cu Charlie pe urmele mele.

Muzica se auzea mai tare pe hol. Am plutit pe scări odată

cu mireasma nenumăratelor flori. M-am concentrat pe ideea că Edward mă aştepta jos, ca să-mi pot convinge picioarele să se mişte.

Muzica era cunoscută, marşul tradiţional al lui Wagner însoţit şi de alte acorduri.

— E rândul meu, anunţă Alice. Numără până la cinci şi urmează-mă.

Începu un dans încet şi graţios pe scări. Ar fi trebuit să-mi dau seama că a fost o mare greşeală s-o pun pe Alice singura mea domnişoară de onoare. Voi părea mult mai dezechilibrată dacă voi urma după ea.

Sunete de fanfară răsunară brusc pe fondul muzicii înălţătoare. Era rândul meu.

— Nu mă lăsa să cad, tată, am şoptit eu.

Charlie îmi trase mâna peste braţul său după care o apucă strâns.

„Pas cu pas“, mi-am spus în sinea mea când am început să coborâm în ritmul lent al marşului. Nu am ridicat privirea până când nu mi-am văzut picioarele pe teren drept, deşi auzeam murmurele şi zarva publicului când am apărut. Sângele îmi inundă obrajii la auzul lor; eram o mireasă îmbujorată.

Terminând de coborât treptele de care mă temeam, am început să-l caut din ochi pe alesul meu. Preţ de o clipă privirea mi-a fost atrasă de abundenţa de flori albe care atârnau în ghirlande agăţate oriunde era cu putinţă, cu panglici albe de voal curgând din ele. Dar mi-am smuls ochii de la arcada de flori şi am căutat de-a lungul rândurilor de scaune îmbrăcate în satin – roşind şi mai tare când am început să iau aminte la mulţimea de chipuri cu ochii îndreptaţi spre mine – până când în sfârşit am dat de el, stând în picioare înaintea unei arcade de flori, şi mai pline de voal.

Abia dacă am observat că lângă el se afla Carlisle, iar în spatele lor – tatăl Angelei. Nu am văzut-o pe mama mea în primul rând unde sigur se afla, nici pe membrii noii mele familii, nici pe ceilalţi invitaţi – trebuiau să aştepte până mai târziu.

Tot ce am văzut cu adevărat a fost chipul lui Edward; îmi umplu vederea şi-mi copleşi mintea. Ochii lui erau de un auriu arzător; faţa lui perfectă era aproape aspră din cauza profunzimii sentimentelor lui. Şi apoi, în clipa în care îmi întâlni privirea speriată, faţa i se lumină de un zâmbet de fericire.

Dintr-o dată, numai mâna fermă a lui Charlie, care o ţinea pe a mea, mă opri să nu o iau la goană de-a lungul culoarului.

Marşul era prea lent, în timp ce eu mă chinuiam să-mi potrivesc paşii cu ritmul lui. Slavă cerului, culoarul era foarte scurt. Şi apoi, în sfârşit, am ajuns. Edward întinse mâna. Charlie îmi luă mâna şi, făcând un gest vechi de când lumea, mi-o puse în mâna lui Edward. Am atins miracolul răcoros al pielii lui şi m-am simţit în largul meu.

Jurămintele noastre au fost cuvintele simple şi tradiţionale care au fost rostite de milioane de ori, deşi niciodată de către un cuplu ca noi. Îl rugasem pe domnul Weber să facă doar o mică schimbare. Avusese amabilitatea să schimbe cuvintele „până când moartea ne va despărţi“ cu exprimarea mult mai potrivită pentru noi „atâta timp cât vom trăi amândoi“.

În momentul în care preotul a terminat de spus partea lui, am privit lumea cu alţi ochi. Mi-am dat seama ce prostuţă fusesem să mă tem de acest moment – ca şi cum ar fi fost un cadou de ziua mea nedorit sau o ieşire socială stânjenitoare, un banchet de pildă. M-am uitat în ochii strălucitori şi triumfători ai lui Edward şi am ştiut că şi eu câştigam. Pentru că nimic altceva nu mai conta decât că rămâneam cu el.

Nu mi-am dat seama că plângeam până în momentul în care a trebuit să rostesc cuvintele pecetluitoare.

— Da, am zis gâtuit, într-o şoaptă aproape de neînţeles, clipind să-i pot vedea faţa printre lacrimi.

Când îi veni rândul să vorbească, cuvintele lui răsunară clar şi victorios.

— Da, jură el.

Domnul Weber ne declară soţ şi soţie, după care Edward

ridică mâinile să-mi ia faţa în ele, cu grijă, ca şi cum ar fi fost la fel de delicată ca petalele albe care se legănau deasupra capetelor noastre. Am încercat să înţeleg şi eu, printre şirurile de lacrimi care mă orbeau, lucrul supranatural că persoana aceasta era *a mea.* Ochii lui aurii păreau ca şi cum ar fi avut şi ei lacrimi, dacă lucrul acesta nu ar fi fost imposibil. Îşi aplecă faţa către a mea, iar eu m-am întins pe vârful picioarelor, aruncându-mi braţele – cu buchet cu tot – în jurul gâtului lui.

Mă sărută tandru, cu dragoste; am uitat de mulţime, de loc, de timp, de motiv… mi-am amintit doar de faptul că el mă iubea, că mă dorea, că eram a lui.

Înainte să pună capăt sărutului, m-am lipit de el, ignorând chicotelile şi faptul că lumea îşi dregea glasul în jurul nostru. Într-un târziu îmi îndepărtă faţa şi se trase înapoi – prea devreme – să se uite la mine. Părea că zâmbetul lui brusc era amuzat, aproape ironic. Dar sub amuzamentul momentan provocat de efuziunea mea, se ascundea o bucurie la fel de profundă ca a mea.

Publicul a izbucnit în aplauze, îndemnându-ne să ne întoarcem spre prietenii şi familiile noastre. Nu-mi puteam lua privirea de la Edward ca să mă uit la ei.

Braţele mamei mele au fost primele care m-au cuprins, faţa ei înlăcrimată fiind primul lucru pe care l-am văzut când mi-am smuls în sfârşit fără să vreau privirea de la Edward. După care am fost încredinţată mulţimii şi am trecut din îmbrăţişare în îmbrăţişare, doar vag conştientă de cine mă ţinea, atenţia concentrându-mi-se pe mâna lui Edward care era strânsă tare într-a mea. Am făcut totuşi diferenţa dintre îmbrăţişările blânde şi calde ale prietenilor mei muritori şi îmbrăţişările tandre şi reci ale membrilor noii mele familii.

O singură îmbrăţişare puternică se deosebi de celelalte – Seth Clearwater înfruntase grămada de vampiri ca să ţină locul prietenului meu vârcolac pe care îl pierdusem.

4. GEST

Ceremonia lăsă fără probleme locul petrecerii, dovadă că organizarea lui Alice era fără cusur. Abia se lăsase amurgul peste râu; ceremonia durase exact atât cât soarele să apuce să se ascundă în spatele pădurii. Luminile din copaci străluceau în timp ce Edward mă conducea prin uşile de sticlă din spate, făcând florile albe să lucească. Mai erau alte zece mii de flori aici, formând o cupolă parfumată şi delicată deasupra ringului de dans aranjat pe iarbă, sprijinit de doi cedri străvechi.

Lucrurile se mai liniştiră, se relaxară, pe măsură ce seara plăcută de august ne învălui. Mica mulţime se împrăştie pe sub strălucirea delicată a luminiţelor, iar noi am fost din nou felicitaţi de prietenii pe care tocmai îi îmbrăţişaserăm. Acum aveam timp să vorbim, să râdem.

— Felicitări, copii, ne spuse Seth Clearwater, aplecându-şi capul pe sub marginea unei ghirlande de flori. Mama lui, Sue, era lipită de el, uitându-se la oaspeţi cu o intensitate prudentă. Chipul ei era subţire şi aspru, expresie accentuată de tunsoarea ei scurtă şi severă. Avea părul la fel de scurt ca al fiicei ei, Leah, şi eu m-am întrebat dacă îl tunsese la fel pentru a-şi exprima solidaritatea cu ea. Billy Black, de partea cealaltă a lui Sue, nu era la fel de încordat ca ea.

Când mă uitam la tatăl lui Jacob, aveam mereu senzaţia că văd doi oameni în loc de unul singur. Era bătrânul în scaun cu rotile cu faţa ridată şi zâmbetul onest pe care-l vedea toată lumea. Şi apoi mai era descendentul direct al lui liniei puternice şi magice de căpetenii de trib, învăluit în autoritatea cu care fusese înzestrat de la naştere. Deşi magia sărise generaţia lui – în absenţa unui catalizator –, Billy făcea încă parte din putere şi din legendă. Curgea direct prin el. Curgea prin fiul lui, moştenitorul magiei, care

îşi întorsese spatele la ea. Lucrul acesta îl lăsase pe Sam Uley să ia acum rolul de căpetenie a legendelor şi a magiei…

Billy părea să se simtă ciudat de confortabil având în vedere oaspeţii şi evenimentul – ochii lui negri străluceau ca şi cum tocmai primise o veste bună. Am fost impresionată de stăpânirea de care dădea dovadă. În ochii lui Billy, această nuntă probabil că a părut cel mai rău lucru care i se putea întâmpla celei mai bune prietene a fiului său.

Ştiam că nu era uşor pentru el să-şi stăpânească sentimentele având în vedere provocarea pe care acest eveniment o prevestea în legătură cu tratatul străvechi dintre familia Cullen şi membrii rezervaţiei Quileute, tratat care le interzicea membrilor familiei Cullen să creeze vreodată un alt vampir. Lupii ştiau că urma o încălcare a acestui tratat, dar membrii familiei Cullen habar nu aveau cum vor reacţiona. Înainte de alianţă, acest lucru ar fi însemnat un atac imediat. Un război. Dar acum, că se cunoşteau mai bine, oare va fi loc de iertare?

Ca şi cum mi-ar fi răspuns acelui gând, Seth se aplecă spre Edward cu braţele deschise. Edward îi întoarse îmbrăţişarea cu braţul liber.

Am văzut-o pe Sue cutremurându-se.

— Mă bucur să văd că-ţi merge bine, prietene, spuse Seth. Mă bucur pentru tine.

— Mulţumesc, Seth. Înseamnă mult pentru mine. Edward se retrase din îmbrăţişarea lui Seth pentru a se uita la Sue şi la Billy. Vă mulţumesc şi vouă. Pentru că l-aţi lăsat pe Seth să vină. Pentru că o susţineţi astăzi pe Bella.

— Cu plăcere, spuse Billy cu vocea lui profundă şi gravă, şi am rămas uimită de optimismul din tonul lui.

Poate că o pace mai puternică se întrezărea la orizont.

Se făcuse un pic de coadă, aşa că Seth ne făcu cu mâna şi îl conduse pe Billy spre masă. Sue îi ţinea pe unul cu o mână, pe celălalt cu cealaltă mână.

Angela şi Ben fură următorii ajunşi la coadă să ne felicite, urmaţi de părinţii Angelei şi de Mike şi Jessica – care, spre

surprinderea mea, se ţineau de mână. Nu auzisem că erau din nou împreună. Mi-a făcut plăcere să văd asta.

În spatele prietenilor mei muritori se aflau noii mei veri prin alianţă, clanul vampirilor Denali. Mi-am dat seama că-mi ţineam respiraţia când vampirul din faţă – Tanya, am presupus eu că era, văzându-i nuanţa roşiatică din buclele ei blonde – se întinse să-l îmbrăţişeze pe Edward. Lângă ea mai erau trei vampiri cu ochi aurii, care se uitau la mine cu curiozitate. Una dintre femei avea părul blond-deschis, drept ca mătasea de porumb. Cealaltă femeie era brunetă ca şi bărbatul de lângă ea, tenul lor având o nuanţă măslinie.

Erau toţi patru atât de frumoşi că mi s-a pus un ghem în stomac.

Tanya încă îl mai îmbrăţişa pe Edward.

— Ah, Edward, spuse ea. Mi-a fost dor de tine.

Edward chicoti şi se eliberă cu îndemânare din îmbrăţişare, punându-şi uşor o mână pe umărul ei şi făcând un pas în spate, ca şi cum ar fi vrut să se uite mai bine la ea.

— A trecut atâta timp, Tanya! Arăţi bine.

— Şi tu la fel.

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe soţia mea.

Era prima oară când Edward rostea acele cuvinte de când erau în mod oficial adevărate; părea să explodeze de satisfacţie rostindu-le acum. Clanul Denali râse uşor ca reacţie la vorbele lui.

— Tanya, aceasta este Bella mea.

Tanya era exact la fel de încântătoare cum mi-o înfăţişaseră cele mai urâte coşmaruri ale mele. Mă privi mai mult speculativ decât cu resemnare, după care mă luă de mână.

— Bun venit în familie, Bella. Zâmbi puţin tristă. Noi ne considerăm familia extinsă a lui Carlisle şi *chiar* îmi pare rău pentru, ăăăă, incidentul recent în care nu ne-am comportat ca atare. Ar fi trebuit să te cunoaştem mai devreme. Poţi să ne ierţi?

— Sigur că da, am spus eu pe nerăsuflate. Mă bucur mult

că vă cunosc.

— Toţi membrii familiei Cullen au acum pereche. Poate ne vine şi nouă rândul, nu, Kate?

Rânji, uitându-se la blondă.

— Continuă să visezi, spuse Kate, dându-şi ochii aurii peste cap. Îmi luă mâna dintr-a Tanyei şi mi-o strânse cu delicateţe. Bine ai venit, Bella.

Femeia brunetă îşi puse mâna peste a lui Kate.

— Eu sunt Carmen, el este Eleazar. Suntem toţi foarte încântaţi să te cunoaştem.

— Ş-şi eu, m-am bâlbâit eu.

Tanya se uită la oamenii care aşteptau în spatele ei – adjunctul lui Charlie, Mark, şi soţia sa. Aveau ochii cât cepele fixaţi pe membrii clanului Denali.

— Avem noi timp să ne cunoaştem mai târziu. Avem *ere* întregi pentru asta!

Tanya râse în timp ce ea şi familia ei trecură mai departe.

Toate obiceiurile tradiţionale au fost păstrate. Am fost orbită de bliţuri în timp ce ţineam cuţitul îndreptat spre tortul nostru spectaculos – prea mare, după părerea mea, pentru grupul nostru relativ intim de prieteni şi familie. Ne-am mânjit unul pe altul cu tort; Edward a înghiţit curajos porţia lui, în timp ce eu îl priveam nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Am aruncat buchetul cu o îndemânare atipică direct în braţele Angelei care privi mirată. Emmett şi Jasper râseră cu poftă de îmbujorarea mea în timp ce Edward îmi scotea jartiera împrumutată – pe care am făcut-o eu să alunece până aproape de gleznă – cu *foarte mare* grijă cu dinţii. Îmi făcu scurt cu ochiul după care i-o aruncă lui Mike Newton drept în faţă.

Şi, când a început muzica, Edward m-a tras în braţele lui pentru obişnuitul dans al mirilor; m-am lăsat purtată de el cu entuziasm, în ciuda faptului că mă temeam să dansez – mai ales în faţa unui public –, fiind pur şi simplu fericită că mă ţine în braţe. El impunea ritmul, în timp ce eu mă răsuceam cu uşurinţă sub strălucirea unui baldachin de lumini şi bliţuri de la aparatele foto.

— Vă bucuraţi de petrecere, doamnă Cullen? îmi şopti el

în ureche.

Am râs.

— Îmi va lua ceva timp să mă obişnuiesc cu asta.

— Avem ceva timp, îmi aminti el cu vocea entuziasmată, după care se aplecă să mă sărute în timp ce dansam.

Eram fotografiaţi încontinuu.

Muzica se schimbă, iar Charlie îl bătu pe Edward pe umăr.

Nu era nici pe departe la fel de uşor să dansez cu Charlie. Nu se pricepea la asta mai bine ca mine, aşa că ne mişcăm cu grijă dintr-o parte într-alta pe o suprafaţă mică. Edward şi Esme se învârteau în jurul nostru ca Fred Astaire şi Ginger Rogers.

— Îţi voi simţi lipsa acasă, Bella. Deja mă simt singur.

Mi s-a pus un nod în gât, dar am încercat să fac o glumă legată de asta:

— Mă simt îngrozitor să te las să găteşti singur – e practic o infracţiune. Ai putea să mă arestezi.

El râmji.

— Presupun că voi rezista cu mâncarea. Sună-mă ori de câte ori poţi.

— Promit.

Aveam senzaţia că am dansat cu toată lumea. Mi-a părut bine să-mi văd toţi vechii prieteni, dar tot ce voiam cu adevărat era să fiu cu Edward. M-am bucurat când a intervenit în sfârşit, la doar jumătate de minut după începerea unui nou dans.

— Încă nu-ţi place foarte tare de Mike, nu? am comentat eu, după ce Edward m-a luat la dans din braţele lui.

— Nu când îi ascult gândurile. Are noroc că nu l-am dat afară. Sau chiar mai rău.

— Da, sigur că da.

— Ai apucat să te uiţi la tine vreun pic?

— Ăăă. Nu, cred că nu. De ce?

— Atunci presupun că nu-ţi dai seama cât de incredibil de frumoasă eşti în seara asta. Nu mă miră că Mike nu-şi poate stăpâni gândurile nepotrivite în legătură cu o femeie măritată. *Chiar* sunt dezamăgit că Alice nu a avut grijă să te

uiţi în oglindă.

— Eşti foarte subiectiv, ştii asta, nu?

El oftă, după care se opri şi mă întoarse cu faţa spre casă. Peretele de sticlă reflecta petrecerea ca într-o oglindă lungă. Edward arătă spre cuplul din oglindă chiar vizavi de noi.

— Subiectiv zici?

M-am uitat scurt la reflecţia lui Edward – o replică perfectă a chipului lui perfect – cu o fată frumoasă cu păr negru lângă el. Pielea îi era alb-trandafirie, ochii îi erau mari de entuziasm şi încadraţi de nişte gene dese. Partea strâmtă a rochiei de un alb strălucitor se deschidea subtil spre trenă aproape ca o cală întoarsă, croită cu atâta măiestrie că trupul ei părea elegant şi graţios – cel puţin când stătea pe loc.

Înainte să apuc să clipesc pentru a transforma frumuseţea aceea înapoi în mine, Edward se încordă şi se întoarse automat în cealaltă parte ca şi cum cineva l-ar fi strigat pe nume.

— Oh! spuse el. Încruntă din sprâncene pentru o clipă, după care se linişti la fel de repede.

Afişă deodată un zâmbet fermecător.

— Ce este? am întrebat eu.

— Un cadou surpriză de nuntă.

— Poftim?

El nu răspunse; începu pur şi simplu să danseze din nou, învârtindu-mă în partea opusă, departe de lumini, în banda de întuneric profund care înconjura ringul luminos de dans.

Nu se opri până când nu am ajuns în latura întunecată a unui cedru uriaş. Apoi Edward se uită fix în umbra cea mai întunecată.

— Mulţumesc, spuse Edward în întuneric. Este foarte... drăguţ din partea ta.

— Aşa sunt eu drăguţ de felul meu, răspunse o voce răguşită cunoscută din întuneric. Pot să intervin?

Am dus brusc mâna la gură şi, dacă Edward nu m-ar fi ţinut, sigur m-aş fi prăbuşit.

— Jacob! am îngăimat eu imediat ce mi-am recăpătat

răsuflarea. Jacob!

— Hei, Bells!

M-am împleticit condusă de sunetul vocii lui. Edward mă ţinu strâns de sub mână până când alte braţe puternice mă prinseră în întuneric. Fierbinţeala pielii lui trecu direct prin satinul subţire al rochiei în clipa în care mă trase mai aproape. Nu făcu niciun efort să danseze; mă îmbrăţişă pur şi simplu în timp ce eu mi-am îngropat faţa în pieptul lui. Se aplecă să-şi lipească obrazul de creştetul meu.

— Rosalie nu mă va ierta dacă nu-i vine şi ei rândul în mod oficial să danseze cu mine, murmură Edward, iar eu mi-am dat seama că ne lăsa singuri, dăruindu-mi şi el ceva – acest moment cu Jacob.

— Oh, Jacob! Plângeam acum; nu reuşeam să spun ceva coerent. Mulţumesc.

— Nu te mai prosti atâta, Bella! Îţi strici rochia. Sunt doar eu.

— Doar? Oh, Jacob! Totul este perfect acum.

El pufni.

— Da, petrecerea poate să înceapă. Cavalerul de onoare a ajuns, în sfârşit.

— Acum *toată lumea* pe care o iubesc este aici.

Am simţit cum îşi trece buzele peste părul meu.

— Iartă-mă că am întârziat, draga mea.

— Sunt atât de fericită că ai venit!

— Asta era şi ideea.

Am privit către invitaţi, dar nu reuşeam să văd printre dansatori locul unde-l văzusem ultima oară pe tatăl lui Jacob. Nu ştiam dacă rămăsese.

— Billy ştie că eşti aici?

Imediat ce am întrebat mi-am dat seama că sigur ştia – era singura modalitate prin care puteam explica starea lui de bine de mai devreme.

— Sunt convins că Sam i-a spus. O să merg să-l văd după… după ce se termină petrecerea.

— Se va bucura aşa mult că eşti acasă!

Jacob se retrase un pic şi se îndreptă. Lăsă o mână pe talia mea şi îmi prinse mâna dreaptă cu cealaltă, trăgându-

mi-o la pieptul lui; îi simţeam bătăile inimii sub palmă şi am intuit că nu mi-a pus mâna acolo din greşeală.

— Nu ştiu dacă primesc mai mult decât un dans, spuse el şi începu să mă conducă într-un cerc lent care nu se potrivea cu tempoul muzicii care se auzea din spatele nostru. Măcar să profit de el.

Ne-am mişcat pe ritmul inimii lui care bătea sub palma mea.

— Mă bucur că am venit, spuse Jacob încet după un moment. Nu credeam că mă voi bucura. Dar îmi pare bine să te văd… încă o dată. Nu e la fel de trist cum am crezut că va fi.

— Nu vreau să fii trist.

— Ştiu asta. Şi nu am venit aici în seara asta să te fac să te simţi vinovată.

— Nu, sunt foarte fericită că ai venit. Este cel mai frumos cadou pe care mi l-ai fi putut face vreodată.

El râse.

— Asta-i bine, pentru că nu am avut timp să mă opresc să-ţi iau un cadou adevărat.

Ochii mei începuseră să se obişnuiască cu întunericul, iar acum îi vedeam faţa, care era mai sus decât mă aşteptam să fie. Oare încă mai creştea? Cred că era mai aproape de doi metri decât de un metru optzeci. M-am simţit uşurată să-i văd trăsăturile familiare după atâta timp – ochii lui profunzi umbriţi de sprâncenele negre şi zburlite, pomeţii ridicaţi, buzele pline şi dinţii lui albi dezveliţi de un zâmbet sarcastic care se potrivea cu tonul lui. Ochii îi erau încreţiţi la colţuri – era prudent. Mi-am dat seama că era *foarte* prudent în seara asta. Făcea tot posibilul să mă facă fericită şi să nu trădeze efortul depus să facă asta.

Nu făcusem niciodată ceva atât de bun încât să merit un prieten cum era Jacob.

— Când te-ai hotărât să te întorci?

— Conştient sau inconştient? Trase adânc aer în piept înainte să-şi răspundă la propria întrebare. Sincer să fiu nu ştiu exact. Cred că am tot rătăcit în direcţia asta o vreme, poate pentru că veneam aici. Dar abia azi-dimineaţă am

început să *alerg* cu adevărat. Nu ştiam dacă reuşesc să ajung. Râse. Nici nu-ţi dai seama cât de ciudat este – să merg din nou pe două picioare. Şi hainele! Şi apoi e şi mai bizar tocmai *pentru că* mă simt ciudat. Nu mă aşteptam. Mi-am ieşit din mână cu lucrurile omeneşti.

Ne învârteam la intervale regulate.

— Ar fi fost păcat să pierd ocazia să te văd aşa. A meritat drumul până aici. Arăţi incredibil, Bella! Atât de frumoasă!

— Alice a investit o grămadă de timp în mine azi. Mai ajută şi întunericul.

— Ştii că pentru mine nu este aşa de întuneric.

— Sigur.

Simţurile de vârcolac. Uitam cu uşurinţă toate lucrurile pe care ştia să le facă, părea atât de uman. Mai ales acum.

— Te-ai tuns, am observat eu.

— Da. E mai uşor, ştii tu. M-am gândit să profit mai mult de mâini.

— Arată bine, am minţit eu.

El pufni.

— Sigur. M-am tuns chiar eu cu un foarfece ruginit de bucătărie. Rânji larg un moment, după care zâmbetul lui păli. Deveni serios. Eşti fericită, Bella?

— Da.

— OK, zise el şi am simţit cum a dat din umeri. Asta e cel mai important, cred.

— Tu cum te simţi, Jacob? Pe bune acum?

— Sunt bine, Bella, pe bune. Nu trebuie să îţi mai faci griji pentru mine. Poţi să nu-l mai stresezi pe Seth.

— Nu-l stresez din cauza ta. Îmi *place* de Seth.

— E un copil bun. O companie mai bună decât mulţi. Pe bune, dacă aş putea să scap de vocile din capul meu, ar fi perfect să fiu lup.

Râse de felul în care sunase asta.

— Mda, nici eu nu pot să le conving pe ale mele să tacă.

— În cazul tău înseamnă că eşti dusă. Dar, bineînţeles, ştiam deja că eşti dusă, mă tachină el.

— Mersi.

— Nebunia este probabil mai uşoară decât să împărţi o

minte de haită. Vocile nebunilor nu trimit dădace să îi supravegheze.

— Poftim?

— Sam e pe aproape. Şi câţiva dintre ceilalţi. Ştii tu, pentru orice eventualitate.

— În caz că se întâmplă ce?

— În caz că nu mă pot stăpâni sau ceva de genul. În caz că mă hotărăsc să-ţi distrug petrecerea. Zâmbi scurt la gândul care probabil că i se părea destul de tentant. Dar eu nu am venit aici să-ţi stric nunta, Bella. Am venit aici să…

Nu continuă.

— Să o faci perfectă.

— Cam mult spus.

— Noroc că ai crescut tu mult.

El mârâi la gluma mea proastă după care oftă.

— Sunt aici doar ca să-ţi fiu prieten. Să-ţi fiu cel mai bun prieten, pentru ultima oară.

— Sam ar trebui să aibă mai multă încredere în tine.

— Ei, poate exagerez eu. Poate că ar fi fost aici oricum să aibă grijă de Seth. Sunt o *grămadă* de vampiri aici. Seth nu ia chestia asta aşa de în serios cum ar trebui.

— Seth ştie că nu este deloc în pericol. El îi înţelege pe membrii familiei Cullen mai bine decât o face Sam.

— Sigur, sigur, spuse Jacob, făcând pace înainte ca lucrurile să se transforme într-o ceartă.

Era ciudat să-l văd atât de împăciuitor.

— Îmi pare rău de voci, am spus eu. Mi-ar plăcea să existe o cale să fac să-ţi fie mai bine.

În aşa multe feluri.

— Nu e chiar aşa de rău. Mă alint şi eu un pic.

— Eşti… fericit?

— Pe-aproape. Dar destul despre mine. Tu eşti vedeta în seara asta. Chicoti. Pariez că-ţi *place* chestia asta. Să fii în centrul atenţiei.

— Mda. Nu mă mai satur.

Râse, după care se uită peste capul meu. Studie cu buzele încreţite strălucirea petrecerii, graţia dansatorilor, petalele plutitoare care cădeau din ghirlande; m-am uitat şi

eu. Părea totul foarte departe de locul acesta întunecat şi liniştit. Aproape ca şi cum ai privi fulgii albi învârtindu-se într-un glob de zăpadă.

— Măcar meritul ăsta li-l recunosc, spuse el. Ştiu cum să dea o petrecere.

— Alice este o forţă de neoprit a naturii.

El oftă.

— S-a terminat cântecul. Crezi că mai am şanse să primesc unul? Sau cer prea mult?

Mi-am strâns braţele în jurul lui.

— Poţi să ai câte dansuri vrei.

El râse.

— Ar fi interesant. Dar cred că totuşi rămân la două. Nu vreau să stârnesc vorbe.

Ne-am învârtit din nou.

— Ai crede că m-am obişnuit până acum să-ţi spun adio, murmură el.

Am încercat să-mi înghit nodul din gât, dar nu am reuşit.

Jacob se uită la mine şi se încruntă. Îşi trecu degetele peste obrazul meu, prinzând lacrimile care curgeau.

— Nu tu ar trebui să fii cea care plânge, Bella.

— Toată lumea plânge la nunţi, am rostit eu cu greu.

— Asta este ceea ce vrei, da?

— Da.

— Atunci zâmbeşte.

Am încercat. El râse de grimasa mea.

— Voi încerca să îmi amintesc de tine aşa. Să mă prefac că…

— Că ce? Că am murit?

Îşi încleştă dinţii. Se lupta cu sine – cu hotărârea lui de a face din prezenţa lui aici un dar, şi nu o judecată. Îmi dădeam seama ce voia să spună.

— Nu, răspunse el într-un târziu. Dar te voi vedea aşa în mintea mea. Roşie în obraji. Cu inima bătând. Cu două picioare stângi. Cu toate astea.

L-am călcat în mod intenţionat pe picior cât de tare am putut.

El zâmbi.

— Aşa te vreau.

Dădu să mai spună ceva, după care închise brusc gura. Iar se chinuia, blocând cu dinţii încleştaţi cuvintele pe care nu voia să le rostească.

Relaţia mea cu Jacob era pe vremuri atât de uşoară! Ca respiraţia de firească. Dar, de când se întorsese Edward înapoi în viaţa mea, devenise încordată. Pentru că, în opinia lui Jacob, hotărându-mă pentru Edward, am ales o soartă care era mai rea decât moartea sau cel puţin egală cu ea.

— Ce este, Jake? Spune-mi. Poţi să-mi spui orice.

— Nu… nu am nimic să-ţi spun.

— Of, mă laşi? Spune repede!

— E adevărat. Nu este… este – este o întrebare. Este ceva ce vreau ca *tu* să-mi spui *mie*.

— Întreabă-mă.

Se chinui încă un minut, după care răsuflă.

— Nu ar trebui. Nu contează. Sunt doar morbid de curios.

Am înţeles la ce se referea, tocmai pentru că-l cunoşteam atât de bine.

— Nu e în seara asta, Jacob, am şoptit eu.

Jacob era şi mai obsedat de umanitate decât Edward. Îmi preţuia fiecare bătaie a inimii ştiind că erau numărate.

— Oh, spuse el, încercând să ascundă faptul că se simţea uşurat. Oh!

Începuse un alt cântec, dar de data aceasta nu mai observă schimbarea.

— Când? şopti el.

— Nu ştiu sigur. Poate peste o săptămână sau două.

Vocea i se schimbă, căpătând o nuanţă defensivă şi ironică:

— Ce vă reţine?

— Pur şi simplu nu voiam să-mi petrec luna de miere zvârcolindu-mă de durere.

— Şi cum ai prefera să ţi-o petreci? Jucând cărţi? Ha, ha!

— Foarte amuzant.

— Glumesc, Bella. Dar, sincer să fiu, nu văd rostul. Nu poţi să ai o lună de miere adevărată cu un vampir, aşa că ce rost are? Să spunem lucrurilor pe nume. Nu e prima oară

când amânaţi. Deşi e un lucru *bun,* spuse el serios deodată. Nu te ruşina de el.

— Nu amân nimic, am sărit eu. Şi *da*, *pot* să am o lună de miere adevărată! Pot să fac tot ce vreau! Nu te băga unde nu-ţi fierbe oala!

Opri brusc dansul nostru lent. M-am întrebat pentru o clipă dacă a observat în sfârşit că s-a schimbat muzica, iar eu m-am chinuit să găsesc o cale să ne împăcăm înainte să spunem adio. Nu trebuia să ne despărţim aşa supăraţi.

Şi apoi făcu ochii mari îngrozit şi nedumerit.

— Poftim? icni el. Ce-ai spus?

— Despre ce…? Jake? Ce s-a întâmplat?

— Ce ai vrut să spui? Cum adică poţi să ai o lună de miere adevărată? Cât eşti încă *om?* Glumeşti? E o glumă proastă, Bella!

M-am uitat urât la el.

— Am spus să nu-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, Jake. Asta *chiar* că nu e treaba ta. Nu ar trebui… noi doi nici n-ar trebui să vorbim despre asta. E ceva personal…

Mâinile lui uriaşe se încleştară cuprinzându-mi braţele.

— Au, Jake! Dă-mi drumul!

Mă scuturã.

— Bella! Ţi-ai pierdut minţile? Nu se poate să fii atât de inconştientă! Spune-mi că glumeşti!

Mă scuturã din nou. Mâinile lui, strânse ca nişte garouri, tremurau, trimiţând vibraţii adânc în oasele mele.

— Jake, opreşte-te!

Întunericul deveni brusc foarte aglomerat.

— Ia-ţi mâinile de pe ea! se auzi vocea rece şi ascuţită ca lama a lui Edward.

În spatele lui Jacob, se auzi un mârâit gros din noapte, după care încă unul, suprapunându-se peste acesta.

— Jake, frate, dă-i drumul, l-am auzit pe Seth Clearwater încercând să-l convingă. Îţi pierzi cumpătul.

Jacob părea îngheţat în poziţia aceea, cu ochii larg deschişi.

— O răneşti, şopti Seth. Dă-i drumul!

— Acum! mârâi Edward.

Mâinile lui Jacob căzură de o parte şi de alta, iar şuvoiul brusc de sânge care trecu prin venele mele fu aproape dureros, înainte să simt ceva mai mult de atât, mâinile reci le înlocuiră pe cele calde, iar aerul vâjâi brusc pe lângă mine.

Abia am apucat să clipesc şi deja eram la doi metri de locul în care mă aflasem înainte. Edward stătea încordat în faţa mea. Între el şi Jacob erau doi lupi imenşi, dar mie nu mi se păreau agresivi. Stăteau mai mult ca să prevină lupta.

Şi Seth – băieţandrul de cincisprezece ani – avea braţele în jurul trupului tremurând al lui Jacob şi-l trăgea deoparte. Dacă Jacob se schimba cu Seth atât de aproape…

— Hai, Jake! Să mergem!

— Te omor, spuse Jacob, vocea fiindu-i atât de înecată de furie că se auzi la fel de încet ca o şoaptă. Ochii lui, aţintiţi asupra lui Edward, ardeau de mânie. Te omor cu mâna mea! Chiar acum!

Tremura de furie.

Lupul cel mai mare, cel negru, mârâi tăios.

— Seth, dă-te la o parte, şuieră Edward.

Seth trase iar de Jacob. Acesta era atât de tulburat de furie, că Seth reuşi să-l tragă câţiva metri mai încolo.

— N-o face, Jake! Pleacă! Hai!

Sam – lupul cel mare şi negru – se alătură lui Seth. Îşi puse capul masiv pe pieptul lui Jacob şi începu să împingă.

Cei trei – Seth trăgând, Jake tremurând şi Sam împingând – dispărură încet în întuneric.

Celălalt lup o luă pe urmele lor. Nu-mi dădeam seama din cauza luminii slabe ce culoare avea blana lui – poate maro ciocolatiu? Să fi fost Quil?

— Îmi pare rău, i-am şoptit eu lupului.

— E în regulă acum, Bella, murmură Edward.

Lupul se uită la Edward. Privirea nu-i era prietenoasă. Edward dădu rece din cap în direcţia lui. Lupul pufni, după care se întoarse să-i urmeze pe ceilalţi, dispărând ca şi ei.

— Bine, îşi spuse Edward, după care se uită la mine. Să ne

întoarcem.

— Dar Jake…

— Îl ţine Sam sub control. A plecat.

— Edward, îmi pare atât de rău! Ce inconştientă am fost…

— N-ai greşit cu nimic…

— Am aşa o gură de mare! De ce-oi fi… Nu ar fi trebuit să-l las să-mi pună întrebări. Unde mi-a fost capul?

— Nu-ţi face griji. Îmi atinse faţa. Trebuie să ne întoarcem la petrecere înainte să ne observe cineva absenţa.

Mi-am scuturat capul, încercând să-mi revin. Înainte să observe cineva? Dar era cineva care să fi *pierdut* toate astea?

Apoi, gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că această confruntare care mi s-a părut catastrofală fusese, în realitate, foarte scurtă, liniştită şi ascunsă în umbră.

— Lasă-mă două secunde, l-am rugat eu.

Sufletul îmi era cuprins de spaimă şi durere, dar nu conta – în acest moment numai înfăţişarea mea conta. Trebuia să joc bine acum.

— Rochia mea?

— Arăţi bine. Nu e niciun fir de păr nelalocul lui.

Am luat două guri mari de aer.

— OK. Să mergem.

Îşi puse braţul în jurul meu şi mă conduse înapoi la lumină. Când am ajuns sub luminiţe, mă învârti cu delicateţe pe ringul de dans. Ne-am contopit cu ceilalţi dansatori ca şi cum dansul nostru nu ar fi fost întrerupt nicio clipă.

Am aruncat o privire la invitaţi, dar nimeni nu părea şocat sau speriat. Numai cele mai palide chipuri de acolo arătau o oarecare nelinişte, dar o ascundeau bine. Jasper şi Emmett erau la marginea ringului, aproape unul de celălalt, şi am bănuit că stătuseră prin preajmă în timpul confruntării.

— Eşti…

— Sunt bine, le-am încredinţat eu. Nu îmi vine să cred că

am făcut asta. Ce-i cu mine?

— Nu e nimic cu *tine*.

Mă bucurasem aşa de tare să-l văd pe Jacob acolo. Ştiam ce sacrificiu făcuse. Şi apoi am stricat totul, transformând cadoul lui în dezastru. Ar fi trebuit să fiu închisă pentru asta.

Dar idioţenia mea nu va mai strica nimic în seara asta. Am să uit ce s-a întâmplat, închizând totul într-un colţişor al minţii mele pentru a mă ocupa de aceste lucruri mai târziu. Aveam destul timp să mă pedepsesc pentru greşeala mea şi nimic din ce-aş fi putut face acum nu m-ar fi ajutat.

— S-a terminat, am spus eu. Hai să nu ne mai gândim la asta în seara asta.

Mă aşteptam ca Edward să îmi confirme scurt, dar el tăcu.

— Edward?

Închise ochii şi-şi atinse fruntea de a mea.

— Jacob are dreptate, şopti el. *Unde-mi* este capul?

— Nu are dreptate. Am încercat să-mi păstrez chipul senin pentru mulţimea de prieteni care mă priveau. Jacob are mult prea multe prejudecăţi pentru a vedea ceva clar.

Mormăi încet ceva de genul: *„ar fi trebuit* să-l las să mă omoare numai pentru că m-am gândit...“

— Încetează, am spus eu înfocată. I-am prins faţa în mâini şi am aşteptat până când şi-a deschis ochii. Tu şi cu mine. E tot ce contează. Singurul lucru la care ai voie să te gândeşti. Mă auzi?

— Da, oftă el.

— Uită că a venit Jacob. Eu aş putea să fac asta. *Voi* face asta. Pentru mine. Promite că vei uita ce s-a petrecut.

Se uită preţ de o clipă în ochii mei înainte să răspundă:

— Promit.

— Mulţumesc. Edward, eu nu mă tem.

— Eu da, şopti el.

— Să nu-ţi mai fie teamă. Am tras adânc aer în piept şi am zâmbit. Apropo, te iubesc.

Schiţă un zâmbet în chip de răspuns.

— De asta suntem aici.

— Monopolizezi mireasa, spuse Emmett, venind din spatele lui Edward. Lasă-mă să dansez cu surioara mea. Asta ar putea fi ultima mea şansă să o fac să roşească.

Râse zgomotos, la fel de indiferent cum era întotdeauna la orice atmosferă serioasă.

Se dovedise că mai erau de fapt o grămadă de oameni cu care nu dansasem, lucru care mi-a dat ocazia să mă adun. Când Edward a venit din nou să mă ia în primire, mi-am dat seama că lăsasem în urmă ce se petrecuse cu Jacob. În clipa în care şi-a înfăşurat braţele în jurul meu, pe chipul meu s-au citit sentimentul de bucurie de mai devreme şi siguranţa că în seara aceasta totul în viaţa mea era aşa cum trebuia. Am zâmbit şi mi-am aşezat capul pe pieptul lui. Îşi strânse braţele mai tare în jurul meu.

— Aş putea să mă obişnuiesc cu asta, am spus eu.

— Nu-mi spune că ai trecut peste problemele tale cu dansul?

— Dansul nu este aşa de rău… cu tine. Dar mă gândeam mai degrabă la asta – şi m-am lipit şi mai tare de el –, la faptul că nu va trebui să-ţi mai dau drumul niciodată.

— Niciodată, îmi promise el şi se aplecă să mă sărute.

Era genul acela de sărut serios – intens, lent, dar promiţător…

Aproape că uitasem unde eram, când am auzit-o pe Alice strigând:

— Bella! E timpul!

Pentru o fracţiune de secundă m-am enervat pe noua mea soră pentru întrerupere.

Edward o ignoră; buzele lui erau tari peste ale mele, mai pline de pasiune ca înainte. Inima mea începu s-o ia la goană în timp ce mâinile mele îi alunecau pe gât.

— Vreţi să pierdeţi avionul? întrebă Alice, care se afla lângă mine acum. Sunt convinsă că veţi avea o lună de miere minunată în aeroport în timp ce aşteptaţi alt zbor.

Edward îşi întoarse uşor faţa pentru a murmura:

— Pleacă, Alice, după care îşi lipi iar buzele de ale mele.

— Bella, vrei să porţi rochia de mireasă pe avion? vru ea să ştie.

Nu prea eram atentă la ea. În clipa aceea, pur şi simplu nu-mi păsa.

Alice mârâi încet.

— Îi spun unde o duci, Edward. Jur pe ce am mai sfânt că-i spun.

El îngheţă. Apoi îşi ridică faţa de pe a mea şi se uită urât la sora lui preferată.

— Eşti grozav de mică pentru a fi atât de enervantă.

— Nu am ales rochia perfectă de plecare ca s-o irosesc acum, ripostă ea, luându-mă de mână. Vino cu mine, Bella!

M-am tras din strânsoarea ei şi m-am întins pe vârfuri ca să-l mai sărut o dată. Alice mă smuci de braţ nerăbdătoare, târându-mă de lângă el. Câţiva dintre oaspeţi chicotiră. M-am dat bătută şi am lăsat-o să mă conducă în casa goală.

Părea enervată.

— Iartă-mă, Alice, m-am scuzat eu.

— Nu te condamn pe tine, Bella. Oftă. Nu prea pari în stare să te controlezi.

Am chicotit văzându-i expresia de martiră, iar ea se uită urât la mine.

— Mulţumesc, Alice. A fost cea mai frumoasă nuntă pe care putea s-o aibă cineva vreodată, i-am spus eu serioasă. Totul a fost perfect. Eşti cea mai bună, cea mai deşteaptă şi mai talentată soră din lume.

Asta o înmuie; zâmbi larg.

— Mă bucur că ţi-a plăcut.

Renée şi Esme aşteptau sus. M-au dezbrăcat repede toate trei de rochia de mireasă şi m-au îmbrăcat cu rochia albastră de plecare luată de Alice. Am fost recunoscătoare când cineva mi-a scos agrafele lăsându-mi părul să cadă liber pe spate, încreţit de la codiţe; nu exista riscul să mă încurc în agrafe mai târziu. Mamei mele îi curseră lacrimile fără oprire în tot acest timp.

— Te sun când aflu unde mergem, i-am promis eu în timp ce am îmbrăţişat-o de rămas-bun.

Ştiam că probabil secretul cu luna de miere o înnebunea; mama mea ura secretele dacă nu era şi ea implicată în ele.

— Îţi spun eu imediat ce mă asigur c-a plecat, mă întrecu

Alice, amuzându-se de expresia mea afectată.

Ce nedrept să fiu ultima care află!

— Trebuie să vii la mine şi la Phil cât mai curând. E rândul tău să mergi spre sud – să vezi şi tu o dată soarele, spuse Renée.

— Nu a plouat azi, i-am amintit eu, evitându-i cererea.

— Un miracol.

— Toată lumea e gata, spuse Alice. Bagajele sunt în maşină – Jasper o aduce acum. Mă trase din nou spre scări, iar Renée era pe urmele ei, încă îmbrăţişându-mă pe jumătate.

— Te iubesc, mamă, am şoptit eu în timp ce coboram. Mă bucur tare mult că-l ai pe Phil. Să aveţi grijă unul de altul.

— Şi eu te iubesc, Bella, draga mea.

— Pa, mamă. Te iubesc, am spus eu din nou cu un nod în gât.

Edward mă aştepta la baza scărilor. L-am luat de mâna întinsă, dar m-am aplecat, scrutând mica mulţime care aştepta să ne conducă.

— Tată? am întrebat eu, căutându-l din ochi.

— Acolo, murmură Edward. Mă trase printre invitaţi; aceştia s-au dat în lături, făcându-ne cărare. L-am găsit pe Charlie sprijinindu-se ciudat de perete, în spatele tuturor, părând ca şi cum se ascundea un pic. Dungile roşii din jurul ochilor lui explicau de ce.

— Oh, tată!

L-am îmbrăţişat, lacrimile podidindu-mă din nou – plângeam aşa de mult în seara asta! Mă mângâie pe spate.

— Gata, gata. Să nu pierzi avionul.

Era greu de discutat despre dragoste cu Charlie – ne asemănam aşa de mult, schimbam mereu subiectul vorbind de lucruri obişnuite pentru a evita manifestările emoţionale publice. Dar acum nu aveam timp să fim ruşinoşi.

— Te voi iubi mereu, tată, i-am spus eu. Să nu uiţi asta.

— Şi eu te iubesc, Bella. Mereu te-am iubit şi mereu te voi iubi.

Ne-am sărutat pe obraz.

— Sună-mă, spuse el.

— Curând, l-am asigurat eu, ştiind că era *tot* ce puteam promite – doar un telefon.

Mama şi tatăl meu nu mă vor mai putea vedea niciodată; voi fi prea diferită şi mult, mult prea periculoasă.

— Du-te atunci, spuse el supărat. Să nu întârzii.

Oaspeţii mai făcură încă un culoar pentru noi. Edward mă trase aproape de el în timp ce plecam.

— Eşti gata?

— Sunt, am spus eu şi ştiam că era adevărat.

Toată lumea aplaudă când Edward mă sărută în prag. Apoi mă conduse repede spre maşină. Invitaţii aruncau cu boabe de orez. Majoritatea boabelor căzură pe lângă, dar cineva, probabil Emmett, arunca cu aşa o precizie că am prins o grămadă din cele care ricoşau de pe spatele lui Edward.

Maşina era decorată cu şiruri de flori pe toată lungimea ei şi cu panglici lungi de voal de care erau legate o grămadă de perechi de pantofi – pantofi de firmă noi-nouţi –, care se bălăngăneau în spatele barei de protecţie.

Edward mă feri de ploaia de boabe de orez în timp ce mă suiam în maşină, după care urcă şi el, plecând apoi în viteză în timp ce făceam din mână şi strigam: „Vă iubesc“ spre verandă, de unde familiile noastre ne făceau înapoi cu mâna.

Ultima imagine pe care am văzut-o a fost cea cu părinţii mei. Phil avea ambele braţe înfăşurate tandru în jurul lui Renée. Avea şi ea un braţ strâns în jurul taliei lui, dar întinse mâna liberă să îl ia pe Charlie de mână. Atât de multe tipuri de dragoste, armonioase în acest unic moment! Îmi părea o imagine dătătoare de speranţă.

Edward mă strânse de mână.

— Te iubesc, spuse el.

M-am sprijinit de braţul lui.

— De asta suntem aici, l-am citat eu.

M-a sărutat pe păr.

În clipa în care am întors pe autostrada întunecată, iar Edward a accelerat cu putere, am auzit un zgomot, altul decât cel al motorului, răzbătând din pădurea din spatele

nostru. Dacă eu îl auzeam, atunci cu siguranţă şi Edward îl auzea. Dar nu zise nimic în timp ce sunetul se estompă. Nici eu nu am spus nimic.

Urletul pătrunzător şi plin de suferinţă se auzi din ce în ce mai încet până când dispăru cu totul.

5. INSULA ESME

— Houston? am întrebat eu, ridicând din sprâncene, când am ajuns în aeroportul din Seattle.

— Doar o escală, mă asigură Edward rânjind.

Aveam senzaţia că abia adormisem în clipa în care m-a trezit. Eram ameţită în timp ce el mă târâia prin terminale, chinuindu-mă să-mi ţin ochii deschişi. Îmi luă câteva minute să-mi dau seama ce se întâmplă când ne-am oprit la ghişeul internaţional să ne îmbarcăm pentru următorul zbor.

— Rio de Janeiro? am întrebat eu mai animată.

— Altă escală, îmi spuse el.

Zborul spre America de Sud a fost lung, dar confortabil în scaunul mare de la clasa întâi, cu braţele lui Edward înfăşurate în jurul meu. Am dormit tot drumul şi m-am trezit neobişnuit de vioaie în timp ce coboram spre aeroport cu lumina amurgului pătrunzând prin ferestrele avionului.

Nu am rămas în aeroport să prindem alt avion aşa cum mă aşteptasem. Am luat în schimb un taxi pe străzile întunecate, aglomerate şi animate ale oraşului Rio. Neînţelegând nimic din ce instrucţiuni îi dădea Edward şoferului de taxi în portugheză, am presupus că mergeam să căutăm un hotel înainte să ne continuăm călătoria. La acest gând am simţit în stomac un junghi ascuţit ca atunci când ai emoţii să intri pe scenă. Taxiul şi-a continuat drumul printre mulţimile de oameni până când aceştia s-au rărit şi am ajuns la marginea vestică a oraşului, îndreptându-ne spre ocean.

Am oprit la docuri.

Edward mă conduse de-a lungul iahturilor albe ancorate în apa întunecată de noapte. Barca în dreptul căreia s-a oprit era mai mică decât celelalte şi mai lucioasă, construită în mod clar pentru viteză, şi nu pentru a fi cât mai încăpătoare. Şi totuşi, era luxoasă şi mai graţioasă decât celelalte. Edward sări cu uşurinţă în ea, în ciuda bagajelor grele pe care le căra. Le lăsă pe punte şi se întoarse să mă treacă cu grijă peste margine.

L-am privit în tăcere în timp ce pregătea barca pentru plecare, surprinsă de cât de priceput şi sigur pe el era. Nu menţionase niciodată că l-ar interesa navigaţia, dar pe de altă parte, el era bun cam la toate.

În timp ce pluteam spre est pe apele oceanului, am recapitulat în gând geografia de bază pe care o cunoşteam. Din câte îmi aminteam, nu mai era cine ştie ce în estul Braziliei… până când ajungeai în Africa.

Dar Edward conducea cu viteză în timp ce luminile din Rio păleau până când dispărură cu totul în urma noastră. Avea afişat pe faţă un zâmbet euforic bine cunoscut, genul acela de zâmbet pe care i-l producea orice formă de viteză. Barca plonja printre valuri, iar eu eram stropită de apa sărată.

Până la urmă, mă cuprinse curiozitatea.

— Mai mergem mult? am întrebat eu.

Nu îi stătea în caracter să uite că sunt om, dar m-am întrebat dacă plănuia să locuim pe bărcuţa asta vreo perioadă de timp.

— Încă vreo jumătate de oră.

Se uită la mâinile mele încleştate pe scaun şi rânji.

Ei bine, m-am gândit eu în sinea mea. La urma urmei era vampir. Poate mergeam pe insula Atlantida.

Douăzeci de minute mai târziu, l-am auzit strigându-mă peste huruitul motorului.

— Bella, uite acolo.

Arătă fix în faţă.

La început nu am văzut decât întuneric şi dâra albă a lunii de-a lungul apei. Dar am cercetat spaţiul pe care mi l-a arătat până când am zărit o formă joasă şi întunecoasă în

valurile sclipind în lumina lunii. Am mijit ochii şi silueta învăluită în întuneric a devenit mai detaliată. Se vedea o bucată de pământ ca un triunghi neregulat, cu o parte întinzându-se mai lungă decât alta înainte să se scufunde în valuri. Ne-am apropiat şi am văzut conturul lin, legănându-se parcă în briza uşoară.

Am mijit din nou ochii, priveliştea devenind mai clară: o mică insulă se ridică din apă în faţa noastră, urându-ne bun venit cu frunze de palmieri şi o plajă care strălucea palid în lumina lunii.

— Unde suntem? am murmurat eu uluită în timp ce el schimbă direcţia, îndreptându-se spre capătul nordic al insulei.

El mă auzi, în ciuda zgomotului provocat de motor, şi afişă un zâmbet larg care străluci în lumina lunii.

— Aceasta este Insula Esme.

Barca se opri spectaculos, trăgând cu precizie lângă un doc scurt făcut din scânduri de lemn, albite de lumina lunii. Motorul se opri. Nu se auzeau decât valurile lovindu-se uşor de barcă şi foşnetul provocat de vânt printre palmieri. Aerul era cald, umed şi parfumat – ca aburul de după un duş fierbinte.

— Insula *Esme?*

Am vorbit încet, dar tot păru prea tare în noaptea liniştită.

— Un cadou de la Carlisle – Esme s-a oferit să ne-o împrumute.

Un cadou. Cine dă cadou o insulă? M-am încruntat. Nu ştiam că generozitatea extremă a lui Edward era un comportament învăţat.

Puse bagajele pe doc, după care se întoarse, afişând zâmbetul lui perfect când se întinse după mine. În loc să mă ia de mână, mă luă cu totul în braţe.

— Nu se presupune că ar trebui să aştepţi până la prag? am întrebat eu cu răsuflarea tăiată în clipa în care sări uşor de pe barcă.

El râmji.

— Sunt foarte conştiincios.

Apucând ambele valize imense într-o mână şi pe mine într- alta, mă purtă de-a lungul docului, pe o cărare cu nisip prin vegetaţia întunecată.

O bucată scurtă de drum fu întuneric beznă în locul acela ca o junglă, după care am întrezărit o lumină caldă în faţa noastră. Cam în clipa în care mi-am dat seama că lumina venea de la o casă – cele două pătrate luminoase erau două ferestre largi care încadrau uşa de la intrare – am fost din nou cuprinsă de emoţie, mai puternic decât prima dată, când crezusem că mergem la un hotel.

Inima îmi bubuia cu zgomot în piept, iar respiraţia părea să mi se fi oprit în gât. Am simţit ochii lui Edward privindu-mi chipul, dar am refuzat să-i întâlnesc privirea. M-am uitat din nou înainte, fără să văd nimic.

Nu m-a întrebat la ce mă gândesc, lucru care nu-i stătea în caracter. Am presupus că era la fel de emoţionat ca mine.

Puse valizele pe verandă ca să deschidă uşile – erau descuiate.

Edward se uită la mine, aşteptând să-i întâlnesc privirea înainte să mă treacă pragul.

Mă purtă prin casă, amândoi foarte tăcuţi, aprinzând luminile pe măsură ce înainta. Impresia vagă pe care mi-o făcu această casă a fost că era destul de mare pentru o insulă aşa mică şi ciudat de familiară. Mă obişnuisem cu decorul palid preferat de membrii familiei Cullen; mă simţeam ca acasă. Nu mă puteam totuşi concentra la detalii. Pulsul violent care îmi bătea în urechi făcea totul foarte confuz.

Apoi Edward se opri şi aprinse ultima lumină.

Camera era mare şi albă, iar peretele cel mai îndepărtat era în mare parte făcut din sticlă – decor standard pentru vampirii mei. Afară, luna făcea să strălucească nisipul alb şi, la doar câţiva metri de casă, valurile. Dar abia dacă am observat lucrul acesta. Atenţia îmi era atrasă mai degrabă de patul alb *imens* cu baldachin din mijlocul camerei.

Edward mă lăsă jos în picioare.

— Eu… mă duc să aduc bagajele.

Era prea cald în cameră, atmosfera fiind mai înăbuşitoare decât noaptea tropicală de afară. Un strop de transpiraţie mi se prelinse pe gât. Am mers încet până la pat şi am atins baldachinul spumos. Din cine ştie ce motiv, am simţit nevoia să mă asigur că era real.

Nu l-am auzit pe Edward întorcându-se. Dintr-odată, degetul lui rece îmi mângâia gâtul, ştergând picătura de transpiraţie.

— E un pic cam cald aici, spuse el, cerându-şi scuze. M-am gândit că… ar fi mai bine.

— Te-ai gândit bine, am murmurat eu, iar el chicoti nervos, o manifestare rar întâlnită la Edward.

— Am încerc să mă gândesc la tot ce ar face lucrurile să meargă… mai uşor, recunoscu el.

Am înghiţit cu zgomot, încă ferindu-mi privirea de a lui. Oare mai existase o astfel de lună de miere vreodată?

Ştiam răspunsul la întrebarea asta. Nu. Nu mai existase.

— Mă întrebam, spuse Edward încet, dacă… mai întâi… ai vrea să înotăm împreună la miezul nopţii? Trase adânc aer în piept, iar vocea lui fu mult mai relaxată când vorbi din nou: Apa va fi caldă. E genul de plajă care-ţi place ţie.

— Sună bine.

Vocea mi se sparse.

— Sunt sigur că ai nevoie de vreun minut, două… A fost un drum lung.

Am dat automat din cap. Chiar mă simţeam slăbită; poate câteva minute singură mi-ar fi prins bine.

Mă sărută pe gât, chiar sub ureche. Chicoti o dată, iar respiraţia lui rece îmi gâdilă pielea fierbinte.

— Să nu dureze *prea* mult, doamnă Cullen.

Am tresărit puţin la auzul numelui meu nou.

Îşi trecu buzele peste gâtul meu până ajunse la umăr.

— Te aştept în apă.

Trecu pe lângă mine luând-o spre uşa de sticlă care se deschidea către plaja cu nisip. Se dezbrăcă pe drum de cămaşă lăsând-o să cadă pe podea, după care se strecură pe uşă în noaptea luminată de lună. Aerul sărat şi înăbuşitor intră în cameră în valuri în spatele lui.

Îmi simţeam trupul dogorind de un foc lăuntric.

Mi-am amintit să respir, după care mi-am târât picioarele până la valiza imensă pe care Edward o deschisese deasupra unui dulăpior alb. Trebuie să fi fost a mea pentru că portfardul meu se afla fix deasupra şi era o grămadă de roz acolo, dar nu mi-am recunoscut nici măcar o haină. Am dat cu mâna prin straturile atent împăturite – în căutarea a ceva cunoscut şi comod de îmbrăcat, o pereche veche de pantaloni de trening poate – şi mi-a sărit în ochi faptul că erau o grămadă de danteluri transparente şi bucăţele mici de satin. Lenjerie. Lenjerie foarte sexy, cu etichete franţuzeşti.

Nu ştiam cum şi când, dar cândva Alice avea să plătească pentru asta.

M-am dat bătută şi m-am dus în baie să trag cu ochiul prin ferestrele lungi care dădeau spre aceeaşi plajă ca şi uşile de sticlă. Nu-l vedeam; am presupus că era în apă, fără să se deranjeze să iasă la suprafaţă ca să ia o gură de aer. Pe cerul de deasupra, luna era într-o parte, aproape plină, iar nisipul strălucea sub lumina ei. O mişcare discretă îmi atrase atenţia – agăţate de o creangă într-unul dintre palmierii care decorau plaja, restul hainelor lui se legănau în briza uşoară.

Mă trecură iar căldurile.

Am luat câteva guri de aer, după care m-am îndreptat spre oglinzile de deasupra măsuţei lungi de toaletă. Arătam exact ca cineva care a dormit în avion toată ziua. Mi-am găsit peria şi am înfipt-o cu putere în părul încâlcit de la spate trăgând până când l-am descurcat, iar ţepii periei se umplură de păr. M-am spălat cu meticulozitate pe dinţi de două ori. Apoi m-am spălat pe faţă şi m-am dat cu apă pe gâtul care-mi era înfierbântat. Lucrul acesta mi-a făcut atâta bine că m-am spălat şi pe braţe, după care m-am dat bătută şi m-am hotărât să fac un duş. Ştiam că era ridicol să faci duş înainte să înoţi, dar aveam nevoie să mă calmez, iar apa caldă era un lucru care m-ar fi putut ajuta.

Şi, de asemenea, mi s-a părut o idee destul de bună să mă rad din nou pe picioare.

După ce am terminat, am luat un prosop mare şi alb de pe măsuţă şi m-am înfăşurat în el.

Apoi m-am confruntat cu o dilemă la care nu mă gândisem. Ce aveam să port? Evident că nu aveam costum de baie. Dar mi s-a părut de asemenea prostesc să mă îmbrac la loc. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la lucrurile pe care Alice le împachetase pentru mine.

Respiraţia a început să mi se accelereze din nou, iar mâinile să-mi tremure – gata cu efectul calmant al duşului. Am început să mă simt puţin ameţită şi să-mi fie teamă. M-am aşezat pe gresia rece de pe jos înfăşurată în prosopul mare şi mi-am pus capul între genunchi. M-am rugat să nu se hotărască să vină să mă caute înainte să-mi revin. Îmi închipuiam ce-ar fi crezut dacă m-ar fi văzut aşa de răvăşită. Nu ar fi fost greu să se convingă că făceam o greşeală.

Iar eu nu mă speriam la gândul că facem o greşeală. Deloc. Intrasem în panică pentru că habar nu aveam cum să fac asta şi mă temeam să ies din cameră şi să mă confrunt cu necunoscutul. Mai ales îmbrăcată în lenjerie franţuzească. Ştiam că pentru *asta* chiar nu eram pregătită.

Mă simţeam de parcă ar fi trebuit să ies pe scenă în faţa a mii de spectatori fără să ştiu vreo replică.

Cum fac oamenii asta – trec peste temerile lor şi au încredere supremă în cineva cu fiecare imperfecţiune şi teamă pe care o au – având mai puţin decât angajamentul absolut pe care Edward şi-l luase în faţa mea? Dacă nu ar fi fost Edward acolo, dacă nu aş fi ştiut în fiecare celulă din corpul meu că mă iubea la fel de mult cum îl iubeam şi eu – necondiţionat şi pentru totdeauna şi, să fim sinceri, iraţional – nu aş fi putut niciodată să mă ridic de pe podeaua asta.

Dar Edward *era* acolo, aşa că mi-am şoptit cuvintele: „Nu fi laşă“ şi m-am chinuit să mă ridic în picioare. Am ridicat prosopul şi mai strâns sub braţe şi am ieşit hotărâtă din baie. Am trecut pe lângă valiza plină de dantelă şi pe lângă patul imens fără să mă uit nici la una, nici la alta. Am ieşit pe uşa de sticlă deschisă şi am pus piciorul pe nisipul fin.

Totul în jur era în nuanţe de alb şi negru, pierzându-şi culoarea în lumina lunii. Am mers încet pe nisipul cald, oprindu-mă lângă copacul curbat pe care îşi lăsase hainele Edward. Am pus o mână pe scoarţa dură şi mi-am verificat respiraţia să fiu sigură că era regulată. Sau măcar pe aproape.

M-am uitat peste valurile domoale, negre din cauza întunericului, în căutarea lui.

Nu a fost greu de găsit. Stătea cu spatele la mine, cufundat până la brâu în apa întunecoasă, privind luna aproape ovală. În lumina palidă a lunii pielea lui părea de un alb perfect, ca nisipul, ca luna însăşi, în timp ce părul lui ud era negru ca oceanul. Stătea nemişcat, cu palmele în jos pe apă; valurile domoale se spărgeau de el ca şi cum ar fi fost din piatră. I-am privit liniile fine ale spatelui, umerilor, braţelor, gâtului lui, forma perfectă pe care o avea corpul lui...

Focul nu mai era doar o flacără care-mi ardea suprafaţa pielii – era un foc mocnit şi profund acum; îmi ardea toată jena, toată nesiguranţa mea timidă. Mi-am dat prosopul jos fără ezitare lăsându-l pe copac lângă hainele lui şi am păşit în lumina albă; şi pe mine mă făcea palidă ca nisipul alb ca neaua.

Nu-mi auzeam sunetul paşilor în timp ce mă îndreptam spre marginea apei, dar am bănuit că el îl auzea. Edward nu se întoarse. Am lăsat valurile delicate să se spargă de degetele mele şi mi-am dat seama că avusese dreptate cu privire la temperatură – era foarte caldă, ca apa de baie. Am păşit în apă, mergând cu grijă pe fundul invizibil al oceanului, dar grija mea era inutilă; nisipul era în continuare perfect neted, alunecând delicat spre Edward. Am trecut cu uşurinţă prin apă până am ajuns lângă el şi mi-am pus mâna uşor peste mâna lui rece pe care o ţinea pe suprafaţa apei.

— E frumoasă, am spus, uitându-mă şi eu la lună.

— Da, nu e rea, răspunse el, neimpresionat.

Se întoarse încet cu faţa spre mine; valuri mici se rostogoliră din cauza mişcării lui şi se sparseră de pielea

mea. Ochii lui păreau de argint încadraţi în chipul lui ca de gheaţă. Îşi întoarse mâna astfel încât să-şi împletească degetele cu ale mele în apă. Era destul de cald aşa că pielea lui rece nu-mi făcu pielea ca de găină.

— Dar nu aş folosi chiar cuvântul *frumoasă*, continuă el. Nu atâta timp cât te am pe tine aici pentru comparaţie.

Am zâmbit discret, după care mi-am ridicat mâna liberă – nu mai tremura acum – şi i-am pus-o peste inimă. Alb pe alb; măcar o dată, ne potriveam. Se cutremură aproape inobservabil la atingerea mea caldă. Respira din ce în ce mai greu.

— Am promis că vom *încerca,* şopti el, devenind tensionat deodată. Dacă… dacă fac ceva greşit, dacă te rănesc, trebuie să-mi spui imediat.

Am dat serioasă din cap, privindu-l drept în ochi. Am mai făcut un pas printre valuri şi mi-am sprijinit capul de pieptul lui.

— Nu te teme, am murmurat eu. Suntem meniţi să fim împreună.

Am fost brusc copleşită de adevărul vorbelor mele. Acest moment era atât de perfect, atât de curat, că nu aveai cum să te îndoieşti de el.

Mă cuprinse în braţe, ţinându-mă strâns lipită de el – vara şi iarna. Mi se părea că fiecare nerv din corpul meu era o fibră vie.

— Pentru totdeauna, fu el de acord, după care mă trase delicat în apa mai adâncă.

Soarele, fierbinte pe pielea mea goală, mă trezi dimineaţa. Era o dimineaţă târzie, poate după-amiază, nu eram sigură. În afară de momentul zilei totul îmi era clar; ştiam exact unde mă aflam – în camera luminoasă cu patul mare şi alb, lumina puternică a soarelui strălucind prin uşile deschise. Baldachinul mai umbrea din strălucirea aceea.

Nu am deschis ochii. Eram prea fericită ca să schimb ceva, indiferent cât de mic. Singurele sunete erau valurile de afară, respiraţia noastră, bătăile inimilor noastre…

Mă simţeam bine. Chiar şi cu soarele care mă ardea.

Pielea lui rece era antidotul perfect pentru fierbinţeală. Mi se părea foarte uşor şi natural să stau întinsă la pieptul lui rece cu braţele lui înfăşurate în jurul meu. M-am întrebat în treacăt de ce intrasem aşa în panică cu o seară în urmă. Temerile mele mi se păreau prosteşti acum.

Mă mângâie delicat cu degetele pe şira spinării şi mi-am dat seama că el ştia că sunt trează. Am rămas cu ochii închişi şi mi-am strâns şi mai tare braţele în jurul gâtului lui, lipindu-mă mai aproape de el.

Nu vorbea; degetele lui se mişcau în sus şi în jos pe spatele meu, abia atingându-l în timp ce trasau modele pe pielea mea.

M-aş fi bucurat să stau aici întinsă pentru totdeauna, să nu deranjez niciodată acest moment, însă corpul meu avea alte planuri. Am râs auzindu-mi stomacul nerăbdător. Părea cam banal să-mi fie foame după tot ce se petrecuse noaptea trecută. Era ca şi cum aş fi fost adusă înapoi pe pământ de la o mare înălţime.

— Ce e aşa de amuzant? murmură el, mângâindu-mi încă spatele.

Sunetul vocii lui, serioase şi răguşite, aduse cu el un val de amintiri de noaptea trecută, iar eu am simţit că mă înroşesc la faţă şi pe gât.

Pentru a-i răspunde la întrebare, stomacul meu chiorăi. Am râs din nou.

— Nu pot să uit foarte mult timp că sunt om.

Am aşteptat, însă el nu râse cu mine. Încetul cu încetul, scufundându-mă prin straturile multe de extaz care-mi înnorau capul, mi-am dat seama că în cameră era o atmosferă diferită de sfera mea strălucitoare de fericire.

Am deschis ochii; primul lucru pe care l-am văzut a fost pielea palidă, aproape argintie a gâtului său, arcada bărbiei lui deasupra feţei mele. Avea fălcile încordate. M-am sprijinit într-un cot pentru a-i vedea chipul.

Se uita fix la baldachinul spumos de deasupra noastră şi nu întoarse capul spre mine în timp ce-i studiam trăsăturile. Arăta şocat… lucru care mă făcu să mă cutremur toată.

— Edward, am spus eu cu un mic nod în gât, ce este? Ce

s-a întâmplat?

— Mai întrebi?

Vocea îi era dură, cinică.

Primul meu instinct, produsul unei vieţi întregi de nesiguranţe, a fost să mă întreb cu ce-am greşit. M-am gândit la tot ce se întâmplase şi nu am găsit niciun moment neplăcut în amintirea aceea. Totul fusese mult mai simplu decât m-aş fi aşteptat; ne potriveam ca nişte piese de puzzle, făcute să formeze o unitate. Lucrul acesta mi-a dat o satisfacţie tainică – eram compatibili din punct de vedere fizic la fel cum eram şi pe celelalte planuri. Foc şi gheaţă, coexistând cumva fără să se distrugă unul pe altul. Iată încă o dovadă că eram meniţi să fim împreună.

Nu-mi venea în minte niciun motiv pentru care el să se poarte aşa – atât de aspru şi rece. Ce-mi scăpa din vedere?

Îmi netezi cu degetele ridurile de încruntare de pe fruntea mea.

— La ce te gândeşti? şopti.

— Eşti supărat. Nu înţeleg. Am…?

Nu am putut să termin.

Miji ochii.

— Cât de rău eşti rănită, Bella? Adevărul – nu încerca să te prefaci.

— Rănită? am repetat eu; vocea îmi era mai ridicată decât de obicei tocmai pentru că acest cuvânt mă luase prin surprindere.

Ridică o sprânceană, cu buzele încă strânse.

Am făcut o evaluare rapidă, întinzându-mi corpul automat, încordându-mă şi contractându-mi muşchii. Eram înţepenită, simţeam şi durere, era adevărat, dar în mare parte era senzaţia ciudată că oasele mele fuseseră desprinse de la încheieturi, iar trupul meu căpătase consistenţa unei meduze. Nu era un sentiment neplăcut.

Şi eram şi un pic supărată pentru că strica cea mai perfectă dintre dimineţi cu presupunerile lui sumbre.

— Cum de-ai ajuns tu la concluzia asta? Nu m-am simţit niciodată mai bine de atât.

Închise ochii.

— Încetează.

— *Ce* să încetez?

— Încetează să te mai comporţi ca şi cum nu sunt un monstru că am fost de acord să facem asta.

— Edward! am şoptit eu foarte supărată acum. Îmi întuneca amintirile mele luminoase, mi le păta. Să nu mai spui niciodată asta.

El nu deschise ochii; era ca şi cum nu voia să mă vadă.

— Uită-te la tine, Bella! Spune-mi că nu sunt un monstru.

Rănită, şocată, am făcut ce mi-a spus fără să mă gândesc, după care am suspinat.

Ce mi se întâmplase? Nu vedeam nimic de zăpada albă pufoasă de pe pielea mea. Mi-am scuturat capul şi o cascadă de ceva alb îmi căzu din păr.

Am prins o bucăţică moale şi albă între degete. Era un puf.

— De ce sunt plină de pene? am întrebat eu nedumerită.

El răsuflă nerăbdător.

— Am muşcat o pernă. Sau două. Dar nu la asta mă refer.

— Ai… muşcat o pernă? De c*e?*

— Uită-te, Bella! aproape mârâi el. Îmi luă mâna – foarte delicat – şi îmi întinse braţul la vedere. Uită-te la *asta*.

De data aceasta am văzut la ce se referea.

Pe sub grămada de pene, vânătăi mari şi mov începuseră să înflorească de-a lungul pielii palide de pe braţul meu. Am privit dârele pe care le făceau până spre umăr după care coborau pe coaste. Mi-am eliberat mâna ca să apăs pe o pată decolorată de pe antebraţul stâng, privind-o cum dispare la atingerea mea, după care apare iar. Mă înţepa puţin.

Atât de uşor că abia mă atingea, Edward îşi puse mâna pe vânătăile de pe braţul meu, una câte una, potrivindu-şi degetele lungi cu modelele.

— Oh, am spus eu.

Am încercat să-mi aduc aminte – să-mi aduc aminte durerea –, dar nu am putut. Nu-mi puteam aminti nici măcar un moment în care îmbrăţişarea lui să fi fost prea

strânsă, niciunul în care mâinile lui să mă atingă prea dur. Nu-mi aminteam decât că voiam să mă strângă mai tare şi faptul că eram încântată când o făcea…

— Îmi… pare atât de rău, Bella, şopti el în timp ce mă uitam la vânătăi. Ştiam bine ce se putea întâmpla. Nu ar fi trebuit… Scoase un sunet jos şi revoltat din fundul gâtului. Îmi pare mai rău decât aş putea să exprim în cuvinte.

Îşi puse braţul peste faţă şi rămase nemişcat.

Copleşită de uimire, am stat un moment lung pe gânduri, încercând să înţeleg – acum că ştiam de ce – nefericirea lui. Era atât de contrar cu felul în care mă simţisem eu că-mi venea greu a înţelege.

Şocul se evaporă uşor, nelăsând nimic în loc. Goliciune. Mintea îmi era goală. Nu ştiam ce să spun. Cum să-i explic aşa cum trebuie? Cum să-l fac la fel de fericit ca şi mine – sau cum *fusesem* în urmă cu o clipă?

I-am atins braţul, dar el nu a reacţionat în niciun fel. Mi-am înfăşurat degetele în jurul încheieturii lui şi am încercat să-i trag braţul de peste faţă, dar acest lucru mă ajută la fel de mult cum m-ar fi ajutat dacă aş fi tras de o sculptură.

— Edward.

Nu se mişcă.

— Edward?

Nimic. Deci avea să fie un monolog.

— *Mie* nu-mi pare rău, Edward. Eu sunt… nici nu-ţi pot descrie. Sunt *atât* de fericită! mai mult decât fericită. Nu fi supărat. Nu. Sunt chiar b…

— Nu spune cuvântul „bine“. Vocea îi era rece ca gheaţa. Dacă ţii puţin la sănătatea mea mintală, nu spune că eşti bine.

— Dar *sunt,* am şoptit eu.

— Bella, aproape că gemu el. Nu face asta.

— Nu. Nu face *tu* asta, Edward.

Îşi mişcă braţul; ochii lui aurii mă priveau îngrijoraţi.

— Nu strica totul, i-am spus eu. Eu… sunt… fericită…

— Deja am stricat, şopti el.

— Termină! am sărit eu.

L-am auzit scrâşnind din dinţi.

— Ah! am mârâit eu. De ce oare nu-mi poţi citi şi mie gândurile? E atât de *supărător* să fiu mental mută!

Miji ochii, distras fără să vrea.

— Asta n-am mai auzit-o până acum. Adori faptul că nu-ţi pot citi gândurile.

— Nu şi azi.

Se uită la mine.

— De ce?

Mi-am aruncat mâinile în aer supărată, simţind o durere în umăr pe care am ignorat-o. Palmele mele căzură pe pieptul lui cu un sunet ascuţit.

— Pentru că toată panica asta ar fi absolut inutilă dacă ai putea vedea cum mă simt de fapt! Sau cel puţin cum mă simţeam acum cinci minute. *Eram* perfect fericită. Total şi complet euforică. Acum, sinceră să fiu, sunt cam ofticată.

— *Ar trebui* să fii furioasă pe mine.

— Păi, sunt. Te simţi mai bine acum?

El oftă.

— Nu. Nu cred că m-ar face ceva să mă simt mai bine acum.

— De asta, am sărit eu. Exact de asta sunt furioasă. *Îmi strici tot cheful,* Edward.

Îşi dădu ochii peste cap şi-şi scutură capul.

Am tras adânc aer în piept. Acum simţeam ceva mai mult decât durerea, dar tot nu era chiar aşa de rău. Mă simţeam oarecum ca după o zi de ridicat greutăţi. Făcusem asta cu Renée pe vremea când era obsedată de fitness. Şaizeci şi cinci de fandări cu greutăţi de câte cinci kilograme în fiecare mână. Nu am mai putut să merg a doua zi. Ce simţeam acum nu era nici pe jumătate la fel de dureros cu ce am simţit atunci.

Mi-am înghiţit enervarea şi am încercat să-mi înmoi puţin glasul:

— Am ştiut de la bun început că avea să fie complicat. Am crezut că ne-am înţeles asupra acestui aspect. Şi apoi – ei bine, a fost mult mai uşor decât aş fi crezut că va fi. Şi asta chiar nu-i nimic. Mi-am trecut degetele de-a lungul braţului. Cred că pentru o primă dată, neştiind la ce să ne

aşteptăm, ne-am descurcat minunat. Dacă mai exersăm puţin…

Deveni brusc atât de palid că m-am oprit în mijlocul frazei.

— Ne-am înţeles? Tu te aşteptai la asta, Bella? Ai anticipat că te voi răni? Te gândeai că va fi mai rău? Crezi că experimentul a fost un succes doar fiindcă poţi să mergi? Fără oase rupte – asta înseamnă pentru tine o victorie?

Am aşteptat, lăsându-l să se descarce. Apoi am mai aşteptat puţin până când a început să respire normal din nou. Când ochii lui deveniră calmi, i-am răspuns, vorbind rar şi precis:

— Nu ştiam la ce să mă aştept, dar, sigur, nu mă aşteptam să fie atât de… atât de… pur şi simplu minunat şi de perfect cum a fost. Vorbeam în şoaptă acum şi mi-am mutat privirea de pe chipul lui pe mâinile mele. Adică, eu nu ştiu cum a fost pentru tine, însă aşa a fost pentru mine.

Un deget rece îmi ridică iar bărbia.

— De asta îţi faci tu griji acum? spuse el printre dinţii încleştaţi. Că *eu* nu m-am simţit bine?

Ochii îmi rămaseră plecaţi.

— Ştiu că nu e la fel. Tu nu eşti om. Eu nu încercam decât să-ţi explic că pentru un om, ei bine, nu-mi pot imagina că viaţa poate fi mai bună de atât.

Tăcu atât de mult timp că a trebuit să mă uit la un moment dat în sus la el. Chipul îi era mai blând acum, meditativ.

— Mi se pare că am mai multe lucruri pentru care trebuie să-mi cer iertare. Se încruntă. Nici nu am visat ca tu să interpretezi ce simt eu cu privire la ce ţi-am făcut ca însemnând că noaptea trecută… ei bine, nu. A fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea. Dar nu vreau să o consider aşa, nu în condiţiile în care tu ai fost…

Buzele mi se curbară puţin la capete.

— Serios? Cea mai frumoasă din toate? am întrebat eu încet.

Îmi luă faţa în mâini, rămânând gânditor.

— Am vorbit cu Carlisle după ce am făcut pactul acela, sperând că mă poate ajuta. M-a avertizat evident că va fi foarte periculos pentru tine. Chipul i se umbri. El avea totuşi încredere în mine – o încredere pe care nu am meritat-o.

Mă pregăteam să protestez, când el îmi puse două degete peste buze înainte să apuc să comentez ceva.

— L-am întrebat de asemenea la ce să mă aştept *eu.* Nu ştiam cum avea să fie pentru mine... având în vedere că sunt vampir. Zâmbi fără tragere de inimă. Carlisle mi-a spus că este ceva foarte puternic, care nu seamănă cu nimic. Mi-a spus că dragostea fizică nu este un lucru pe care să-l tratez superficial. Cu temperamentul nostru aproape imuabil, trăirile puternice ne pot schimba permanent. Dar a spus că nu trebuia să-mi fac griji cu privire la partea asta – tu deja m-ai schimbat de tot. De data aceasta zâmbetul lui fu mai cald. Am vorbit şi cu fraţii mei. Mi-au spus că este o plăcere foarte mare. Pe locul doi după aceea de a bea sânge de om. Se încruntă puţin. Dar eu ţi-am gustat sângele şi nu are cum să fie sânge mai puternic de atât*... Sincer* să fiu nu cred că s-au înşelat. Doar că a fost diferit pentru noi. A fost ceva mai mult.

— *A fost* mai mult. A fost totul.

— Asta nu schimbă faptul că a fost greşit. Chiar dacă se poate chiar să te fi simţit aşa cum ai spus.

— Ce vrea să însemne *asta?* Crezi că inventez? De ce aş face asta?

— Ca să nu mă mai simt atât de vinovat. Nu pot ignora dovezile, Bella. Şi nici trecutul în care mă laşi să scap nepedepsit pentru greşelile mele.

I-am apucat bărbia şi m-am aplecat astfel încât chipurile noastre să fie doar la câţiva centimetri distanţă.

— Ascultă-mă, Edward Cullen. Nu mă prefac cu nimic de dragul tău, OK? Eu nici n-am ştiut că am vreun motiv să te fac să te simţi mai bine până când nu ai început tu să fii aşa nefericit. Nu *am fost* niciodată în viaţa mea atât de fericită – nici când ai simţit că mă iubeşti mai mult decât vrei să mă ucizi, nici în prima dimineaţă când te-am găsit acolo

aşteptându-mă… Nici când ţi-am auzit vocea în studioul de balet – el tresări la auzul acestei amintiri vechi când a fost cât pe ce să fiu ucisă de un vampir care mă vâna, dar nu m-am oprit –, nici când ai spus „da“ şi mi-am dat seama că, din cine ştie ce motiv, eu te voi avea pentru totdeauna. Acelea sunt cele mai fericite amintiri pe care le am, iar aceasta este mai fericită decât oricare dintre ele. Aşa că n-ai decât să te obişnuieşti cu ideea.

Îmi atinse cuta dintre sprâncene.

— Te fac nefericită acum. Nu vreau să fac asta.

— Atunci nu fi *tu* nefericit. Ăsta-i singurul lucru care nu merge bine acum.

Ochii i se îngustară, trase adânc aer în piept şi încuviinţă.

— Ai dreptate. Trecutul este trecut şi nu pot să fac nimic ca să-l schimb. Nu are niciun sens să las proasta mea dispoziţie să-ţi strice acest moment. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă să te fac fericită acum.

I-am examinat chipul suspicioasă, iar el îmi zâmbi sincer.

— Cu orice mă face fericită pe mine?

Stomacul meu chiorăi chiar în clipa în care am întrebat.

— Ţi-e foame, spuse el repede.

Se dădu cu uşurinţă jos din pat, agitând un nor de pene. Lucru care-mi aduse aminte.

— Şi când anume ai hotărât tu să-i strici pernele lui Esme? am întrebat eu, ridicându-mă în şezut şi scuturându-mi penele din păr.

Îşi trăsese deja pe el o pereche de pantaloni largi kaki şi stătea lângă uşă, ciufulindu-şi părul, scuturând şi el câteva pene.

— Nu cred că am hotărât să fac nimic noaptea trecută, mormăi el. Suntem pur şi simplu norocoşi că au fost pernele, şi nu tu. Trase adânc aer în piept, după care-şi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să alunge gândul acela întunecat. Un zâmbet care părea foarte autentic i se întinse pe faţă, dar am bănuit că a depus mult efort să-l afişeze.

Am alunecat cu grijă din patul înalt şi m-am întins din nou, mult mai conştientă acum de dureri şi de locurile inflamate. L-am auzit gemând. Se întoarse cu spatele la

mine cu mâinile strânse în pumni, cu încheieturile degetelor albe.

— Arăt chiar atât de respingător? am întrebat eu, străduindu-mă să-mi păstrez tonul relaxat.

I se opri respiraţia, dar nu se întoarse, probabil ca să-şi ascundă expresia de mine. M-am dus la baie să văd ce am.

Mi-am privit trupul gol în oglinda mare de după uşă.

Arătasem în mod clar şi mai rău de atât. Era o umbră discretă peste unul dintre pometi, iar buzele îmi erau puţin umflate, dar în afară de asta, faţa mea era în regulă. Restul corpului era acoperit de pete albastre şi mov. M-am concentrat pe vânătăile care vor fi cel mai greu de ascuns – cele de pe braţe şi de pe umeri. Nu erau chiar atât de puternice. Pielea mea se învineţea uşor. Când mi se vedea câte o vânătaie de obicei şi uitasem cum o căpătasem. Bineînţeles că acestea erau în plină dezvoltare. Urma să arăt mult mai rău mâine. Asta nu va face lucrurile mai uşoare.

Apoi m-am uitat la părul meu şi am bombănit.

— Bella?

Fu dintr-odată lângă mine imediat ce am scos un sunet.

— N-o să reuşesc niciodată să-mi scot chestiile astea din păr!

Am arătat spre capul meu, care arăta de parcă îşi făcuse o pasăre cuib în părul meu. Am început să scot penele.

— *Numai* tu ai putea să te îngrijorezi cu privire la păr, mormăi el, dar veni lângă mine, scoţându-mi penele mai repede.

— Cum te poţi abţine să nu râzi când mă vezi? Arăt ridicol.

El nu răspunse; continuă pur şi simplu să-mi smulgă penele din păr. Şi oricum ştiam răspunsul – nu i s-ar fi părut nimic amuzant în starea pe care o avea.

— Nu merge aşa, am oftat eu după un minut. S-au uscat în păr. Va trebui să mă spăl. M-am întors, înfăşurându-mi braţele în jurul taliei lui reci. Vrei să mă ajuţi?

— Mai bine găsesc ceva de mâncare pentru tine, spuse el încet şi-mi desfăcu delicat braţele.

Am oftat când a dispărut, mişcându-se prea repede.

Se părea că luna mea de miere se terminase. Gândul acesta îmi puse un nod mare în gât.

Când am reuşi de bine de rău să scap de pene şi m-am îmbrăcat într-o rochie albă de bumbac nefamiliară, dar care îmi acoperea cele mai puternice pete violete, m-am îndreptat în picioarele goale către locul de unde venea mirosul de ouă, şuncă şi brânză feta.

Edward stătea în faţa aragazului de inox, punând o omletă pe farfuria bleu de pe bar. Mirosul de mâncare mă copleşi, îmi venea să mănânc şi farfuria, şi tigaia cu totul; stomacul meu mârâi.

— Uite, spuse el.

Se întoarse zâmbind şi puse farfuria pe masa mică în carouri.

M-am aşezat pe unul din cele două scaune de metal şi am început să înfulec ouăle fierbinţi. Îmi ardeau gâtul, dar mie nu-mi păsa.

El se aşeză în faţa mea.

— Nu te hrănesc suficient de des.

Am înghiţit, după care i-am amintit:

— Am dormit. Apropo, e foarte, foarte bun. Impresionant pentru cineva care nu mănâncă.

— Food Network, spuse el afişând zâmbetul meu ştrengăresc preferat.

M-am bucurat de surâsul lui şi să văd că se comporta aproape ca de obicei.

— De unde ai ouăle?

— Am rugat personalul pentru curăţenie să aprovizioneze bucătăria. O premieră pentru locul acesta. Va trebui să-i rog să se ocupe şi de pene…

Nu continuă fraza, privirea lui fiind fixată pe spaţiul de deasupra capului meu. Nu am răspuns, încercând să evit să spun orice l-ar putea supăra iar.

Am mâncat tot, deşi pregătise suficient de multă mâncare pentru doi oameni.

— Mulţumesc, i-am spus.

M-am aplecat peste masă să-l sărut. Mă sărută şi el

automat, după care se ridică şi se îndepărtă.

Am scrâşnit din dinţi, iar întrebarea pe care aveam de gând să i-o pun ieşi ca o acuzaţie:

— Nu ai de gând să mă mai atingi cât suntem aici, nu?

El ezită, după care zâmbi pe jumătate şi ridică o mână să mă mângâie pe obraz. Degetele lui umblau delicat pe pielea mea, iar eu nu m-am putut abţine să nu-mi îngrop faţa în palma lui.

— Ştii că nu asta am vrut să spun.

El oftă şi lăsă mâna în jos.

— Ştiu. Şi ai dreptate. Nu mai zise nimic, ridicându-şi uşor bărbia. Apoi vorbi din nou foarte convins: Nu voi mai face dragoste cu tine până când nu te voi transforma. Nu te voi mai răni niciodată.

6. DISTRAGERI

Distracţia mea a devenit prioritatea numărul unu pe Insula Esme. Am făcut scufundări cu tubul de oxigen (de fapt, eu aveam tub de oxigen, în timp ce el se umfla în pene cu abilitatea lui de a se scufunda fără oxigen la nesfârşit). Am explorat micuţa junglă care încercuia vârful mic stâncos. Am mers să vedem papagalii care locuiau în umbrarul din capătul sudic al insulei. Am privit apusul din golful stâncos din vest. Am înotat cu delfinii care se jucau în apele calde şi puţin adânci de acolo. Sau cel puţin eu făceam asta; când intra Edward în apă, delfinii dispăreau ca şi cum se apropia rechinul.

Ştiam ce se întâmpla. Încerca să mă ţină ocupată, prinsă cu alte activităţi, ca să nu mai continui să-l bat la cap să facem dragoste. Ori de câte ori încercam să-l conving să ne uităm la unul dintre nenumăratele dvd-uri de sub televizorul mare cu plasmă, mă ademenea afară din casă cu vorbe magice precum „recifuri de corali“ şi „peşteri subacvatice“, şi „ţestoase de mare“. Mergeam şi mergeam,

şi iar mergeam toată ziua, aşa că la apusul soarelui eram efectiv înfometată şi epuizată.

Moţăiam deasupra farfuriei după ce terminam de mâncat în fiecare seară; o dată chiar am adormit cu capul pe masă şi a trebuit să mă ducă el în pat. Parţial se datora faptului că Edward făcea mereu prea multă mâncare pentru un singur om, însă îmi era atât de *foame* după înotat şi căţărat toată ziua că o măneam aproape pe toată. Apoi, sătulă şi epuizată, abia dacă-mi mai puteam ţine ochii deschişi. Fără îndoială că totul făcea parte din plan.

Epuizarea nu mă ajuta foarte mult în încercările mele de a-l convinge. Am încercat cu argumente, cu rugăminţi şi îmbufnări, toate fără niciun rezultat. De obicei adormeam înainte să apuc să-mi duc argumentaţia prea departe. Şi apoi visele mele mi se păreau atât de reale – în mare parte coşmaruri, făcute mai animate, am presupus eu, de culorile mult prea aprinse ale insulei –, încât mă trezeam obosită indiferent cât timp dormeam.

Cam la o săptămână după ce am ajuns pe insulă, am decis să încerc un compromis. Mai funcţionase pentru noi în trecut.

Dormeam în camera albastră acum. Personalul pentru curăţenie venea abia a doua zi, aşa că cea albă era încă plină de puf. Camera albastră era mai mică, patul mai rezonabil proporţionat. Pereţii erau închişi la culoare, cu lambriu de tec, iar accesoriile erau toate din mătase luxoasă albastră.

Alesesem să port o piesă din colecţia de lenjerie a lui Alice în seara aceea – ceva care să acopere mai mult decât bikini sumari pe care mi-i împachetase primii. M-am întrebat dacă o fi avut vreo viziune cu privire la motivul pentru care aş avea nevoie de astfel de lucruri şi apoi m-am cutremurat, ruşinată de gândul acela.

Începusem discret cu satinurile albe inocente, îngrijorată că nu m-ar ajuta cine ştie ce dacă aş arăta prea multă piele, ci din contră, dar eram gata să încerc orice. Edward părea să nu observe, ca şi cum aş fi pus pe mine pantalonii găuriţi de trening pe care-i purtam acasă.

Vânătăile se mai vindecaseră acum – îngălbenindu-se în unele locuri şi dispărând de tot în altele aşa că în seara asta am scos una dintre piesele cele mai înfricoşătoare în timp ce mă pregăteam în baia cu lambriuri. Era negru, din dantelă şi îmi era ruşine să mă uit la el chiar şi când nu era pe mine. Am avut grijă să nu mă uit în oglindă înainte să mă întorc în dormitor. Nu am vrut să-mi pierd curajul.

Am avut satisfacţia să-i văd ochii căscaţi măcar pentru o secundă, înainte să-şi controleze expresia.

— Ce părere ai? am întrebat eu făcând o piruetă ca să mă poată vedea din fiecare unghi.

Îşi drese glasul:

— Arăţi minunat. Ca întotdeauna.

— Mersi, am spus eu puţin supărată.

Eram prea obosită ca să mă abţin să nu mă caţăr în patul moale. Îşi puse braţele în jurul meu şi mă trase la pieptul lui, dar asta era ceva obişnuit – era prea cald să dorm fără corpul lui rece aproape de mine.

— Facem un târg, am spus eu somnoroasă.

— Nu fac niciun târg cu tine, răspunse el.

— Nu ai auzit ce ofer.

— Nu contează.

Am oftat.

— La naiba. Şi chiar voiam… Asta este.

El îşi dădu ochii peste cap.

Am închis ochii şi am lăsat momeala. Am căscat.

Dură doar un minut – nu destul cât să cad latră.

— Bine. Ce vrei?

Am scrâşnit din dinţi o secundă, chinuindu-mă să nu zâmbesc. Dacă era vreun lucru căruia nu-i rezista, acela era şansa de a-mi dărui ceva.

— Ştii, mă gândeam… ştiu că toată treaba cu Dartmouth era doar pentru acoperire, însă, sincer acum, un semestru de facultate nu m-ar omorî, am spus eu, repetându-i cuvintele rostite cu mult timp în urmă, când încerca să mă convingă să amân transformarea mea în vampir. Pariez că Charlie ar fi încântat să audă poveşti de la Dartmouth. Sigur, ar putea fi jenant dacă nu aş putea ţine pasul cu

toate geniile de acolo. Şi totuşi… optsprezece, nouăsprezece. Chiar nu e aşa mare diferenţa. Nu e ca şi cum îmbătrânesc până anul viitor.

El tăcu preţ de o clipă îndelungată. Apoi vorbi pe un ton jos:

— Ai aştepta. Ai rămâne om.

M-am abţinut, lăsându-l să-mi înţeleagă oferta.

— De ce îmi *faci* asta? spuse el printre dinţi, tonul lui fiind brusc furios. Nu e şi aşa destul de greu? Apucă o bucată de dantelă încreţită de pe coapsa mea. Pentru o clipă am crezut că are de gând să o rupă de la cusătură. Apoi mâna i se relaxă. Nu contează. Nu fac niciun târg cu tine.

— Vreau să merg la facultate.

— Ba nu vrei. Şi nimic pe lume nu merită să-ţi rişti iar viaţa. Nu există nimic care să merite să fii rănită.

— Dar *chiar* vreau să merg. Nu e atât facultatea, cât faptul că vreau… vreau să mai fiu om încă puţin.

Închise ochii şi răsuflă pe nas.

— Mă înnebuneşti, Bella. Nu am avut discuţia asta de un milion de ori şi mereu mă implorai să te fac cât mai repede vampir?

— Da, dar… ei bine, mai am un motiv să fiu om, motiv pe care nu l-am avut înainte.

— Şi care ar fi ăsta?

— Ghiceşte, am spus eu şi m-am ridicat de pe pernă să-l sărut.

Mă sărută şi el, dar nu în felul în care m-ar fi făcut să cred că aveam câştig de cauză. Era mai degrabă grijuliu să nu-mi rănească sentimentele; se controla complet şi înnebunitor de bine. Mă dădu delicat la o parte şi mă ghemui la pieptul lui.

— Eşti *atât* de om, Bella! Te laşi condusă de hormoni.

Chicoti.

— Tocmai asta-i ideea, Edward. Îmi *place* partea asta din a fi om. Nu vreau să renunţ încă la ea. Nu vreau să aştept ani întregi în care voi fi o nou-născută disperată după sânge ca să retrăiesc partea asta.

Am căscat, iar el a zâmbit.

— Eşti obosită. Dormi, dragostea mea!

Începu să fredoneze cântecul de leagăn pe care-l compusese pentru mine când ne-am cunoscut prima dată.

— Mă întreb de ce sunt atât de obosită, am bombănit eu ironică. Nu are cum să facă parte din planul tău sau ceva de genul.

El doar chicoti o dată şi continuă să fredoneze.

— La cât de obosită sunt, ai crede că aş dormi mai bine.

Încetă să cânte.

— Dormi foarte profund, Bella. N-ai spus un cuvânt în somn de când am ajuns aici. Dacă nu ai sforăi, mi-aş face griji că intri în comă.

Am ignorat gluma cu sforăitul.

— Nu m-am foit? Ce ciudat! De obicei mă învârt pe tot patul când am coşmaruri. Şi ţip.

— Ai coşmaruri?

— Din acelea reale. Mă obosesc atât de tare! Am căscat. Nu-mi vine să cred că n-am bălmăjit despre ele toată noaptea.

— Cu ce sunt?

— Cu tot felul de lucruri – dar ştii tu, aceleaşi, din cauza culorilor.

— Culori?

— E totul atât de luminos şi de real! De obicei, când visez, ştiu că visez. Cu astea, nu ştiu că dorm. Le face mai înfricoşătoare.

Părea tulburat când vorbi din nou:

— Ce te sperie?

M-am cutremurat uşor.

— În mare parte…

Am ezitat.

— În mare parte? mă grăbi el.

Nu eram sigură de ce, dar nu voiam să-i spun despre copilul din coşmarul meu recurent; era ceva personal în groaza aceea. Aşa că, în loc să-i fac o descriere completă, i-am dat doar un element. Suficient cât să mă înspăimânte pe mine sau pe altcineva.

— Familia Volturi, am şoptit eu.

Mă strânse mai tare la piept.

— Nu ne vor mai deranja. În curând vei fi nemuritoare şi nu vor mai avea niciun motiv.

L-am lăsat să mă consoleze, simţindu-mă puţin vinovată că a înţeles greşit. Coşmarurile nu erau chiar aşa. Nu mă temeam pentru mine – mă temeam pentru băiat.

Nu era acelaşi băiat ca în primul vis – copilul vampir cu ochii roşii ca sângele care stătea pe un morman de oameni dragi pe care-i iubeam. Băiatul acesta pe care-l visasem de patru ori în ultima săptămână era clar om; obrajii lui erau roşii, iar ochii lui mari erau de un verde-deschis. Dar, exact ca şi celălalt copil, tremura de frică şi disperare pe măsură ce membrii familiei Volturi se apropiau de noi.

În acest vis, care era şi nou, şi vechi, *trebuia* pur şi simplu să protejez acest copil necunoscut. Nu aveam de ales. În acelaşi timp, ştiam că aveam să eşuez.

El observă dezolarea de pe chipul meu.

— Ce pot să fac să te ajut?

Mi-am scuturat capul.

— Sunt doar vise, Edward.

— Vrei să-ţi cânt? Îţi cânt toată noaptea dacă asta va ţine visele urâte la distanţă.

— Nu sunt toate urâte. Unele sunt plăcute. Atât de... colorate. Pe sub apă, cu peşti şi corali. Pare că se întâmplă cu adevărat – nu ştiu că visez. Poate insula este problema. E chiar luminos aici.

— Vrei să mergem acasă?

— Nu. Nu, nu încă. Mai putem sta puţin?

— Putem sta cât vrei tu, Bella, îmi promise el.

— Când începe semestrul? Nu am dat importanţă mai devreme.

El oftă. Posibil să fi început să fredoneze iar, dar eu am adormit înainte să fiu sigură de asta.

Mai târziu, când m-am trezit în întuneric, m-am trezit înspăimântată. Visul fusese atât de real... atât de viu, atât de senzorial... De data asta am gemut, dezorientată de camera întunecată. Mi se părea că doar cu o secundă în

urmă mă aflam sub soarele strălucitor.

— Bella? şopti Edward cu braţele strânse în jurul meu, scuturându-mă delicat. Eşti bine, draga mea?

— Oh, am gemut din nou. A fost doar un vis. Nu e real.

Spre surprinderea mea, lacrimile începură să-mi curgă şiroaie din ochi fără niciun avertisment, revărsându-se pe toată faţa mea.

— Bella! spuse el – mai tare şi alarmat acum. Ce s-a întâmplat?

Îmi ştergea înnebunit lacrimile de pe obrajii fierbinţi cu degetele lui reci, însă curgeau altele.

— A fost doar un vis.

Nu am putut să-mi controlez suspinul jos care se sparse în vocea mea. Lacrimile inutile erau deranjante, dar nu reuşeam să-mi controlez durerea pătrunzătoare care mă cuprinsese în ghearele ei. Îmi doream atât de tare ca visul să fie real!

— E totul bine, dragostea mea, eşti bine. Sunt aici. Mă legăna înainte şi înapoi, un pic prea repede, pentru a mă alina. Ai avut alt coşmar? Nu a fost real, nu a fost real.

— Nu a fost un coşmar. Mi-am scuturat capul, frecându-mă la ochi cu mâna. A fost un vis *frumos*.

Vocea mi se sparse din nou.

— Atunci de ce plângi? întrebă el şocat.

— Pentru că m-am trezit, am scâncit eu, înfăşurându-mi braţele strâns în jurul lui şi suspinând cu gura lipită de gâtul lui.

Râse o dată de logica mea, dar sunetul era tensionat de îngrijorare.

— Totul e bine, Bella. Respiră adânc.

— A fost atât de real, am plâns eu. *Voiam* să fie real.

— Povesteşte-mi-l, mă încurajă el. Poate că te va ajuta.

— Eram pe plajă…

M-am oprit, trăgându-mă înapoi să mă uit cu ochii plini de lacrimi la chipul lui angelic şi îngrijorat, neclar din cauza întunericului. L-am privit gânditoare pe măsură ce durerea inexplicabilă începu să scadă în intensitate.

— Şi? mă întrebă el într-un târziu.

Am clipit să-mi dau lacrimile din ochi; eram răvăşită.

— Oh, Edward…

— Spune-mi, Bella, mă rugă el, cu ochii sălbatici de îngrijorare din cauza durerii din vocea mea.

Dar nu puteam. În loc să fac asta, mi-am agăţat din nou braţele în jurul gâtului lui şi mi-am lipit cu înfrigurare gura de a lui. Nu era dorinţă – era nevoie, o dorinţă atât de puternică încât mă durea. Reacţia lui a fost imediată, dar a fost urmată brusc de o respingere.

Surprins, se luptă cu mine cât de delicat putu, ţinându-mă la distanţă, apucându-mă de umeri.

— Nu, Bella, insistă el, uitându-se la mine ca şi cum ar fi fost îngrijorat că mi-am pierdut minţile.

Mi-am lăsat braţele în jos, înfrântă, cu lacrimile ciudate vărsându-se într-un şuvoi proaspăt pe faţa mea, în timp ce un nou suspin mi se ridică în gât. Avea dreptate – probabil că eram nebună.

Se uită la mine cu nişte ochi derutaţi, înspăimântaţi.

— Îmi pare r-r-rău, am mormăit eu.

Atunci el mă trase aproape de el, îmbrăţişându-mă strâns la pieptul lui de marmură.

— Nu pot, Bella, nu pot!

Geamătul lui era sfâşietor.

— Te rog, am spus eu cu voce înăbuşită. Te rog, Edward?

Nu mi-am dat seama dacă a fost mişcat de lacrimile care-mi tremurau în voce, dacă nu era pregătit să se confrunte cu atacul meu brusc, sau nevoia lui era pur şi simplu insuportabilă în acel moment la fel ca şi a mea. Dar, indiferent din ce motiv, buzele lui le căutară pe ale mele.

Şi am început de acolo de unde visul meu se oprise.

Am rămas nemişcată când m-am trezit a doua zi dimineaţă şi am încercat să-mi păstrez respiraţia regulată. Îmi era frică să deschid ochii.

Eram întinsă la pieptul lui Edward, dar el stătea nemişcat, fără a mă cuprinde în braţe. Semn rău. Mă temeam să recunosc că sunt trează şi să dau piept cu furia lui – indiferent către cine era îndreptată azi.

Am tras cu ochiul cu grijă printre gene. Se uita la tavanul

întunecat, cu braţele sub cap. M-am ridicat într-un cot ca să-i pot vedea chipul mai bine. Era neted, fără expresie.

— Cât de tare am dat de naiba? am întrebat eu încet.

— Tare de tot, spuse el şi întoarse capul să rânjească la mine.

Am respirat uşurată.

— *Chiar* îmi pare rău, am spus eu. Nu am vrut… Ei bine, nu ştiu exact ce-a fost *cu* mine aseară.

Mi-am scuturat capul când mi-am amintit lacrimile iraţionale, durerea zguduitoare.

— Nu mi-ai mai spus despre ce-ai visat.

— Da, presupun că nu ţi-am zis, dar ţi-am arătat oarecum cum a fost, am râs eu emoţionată.

— Oh, spuse el. Căscă ochii după care clipi. Interesant!

— A fost un vis foarte frumos, am murmurat eu.

El nu a comentat, aşa că după câteva secunde l-am întrebat:

— Sunt iertată?

— Mă mai gândesc.

M-am ridicat cu gândul să mă examinez – cel puţin nu păreau să mai fie pene. Dar, când am început să mă mişc, m-a luat o ameţeală ciudată. M-am legănat şi am căzut înapoi pe perne.

— Oau… ce ameţeală m-a luat.

Mă luă în braţe.

— Ai dormit mult. Douăsprezece ore.

— *Douăsprezece?* Ce ciudat!

M-am examinat repede în timp ce vorbeam, încercând să nu mă vadă şi el. Arătam bine. Vânătăile de pe braţe erau vechi de o săptămână, îngălbenite. M-am întins să văd cum mă simt. Mă simţeam bine. Ei bine, de fapt mai mult decât bine.

— S-a terminat inventarul?

Am încuviinţat ruşinată.

— Pernele par să fi supravieţuit toate.

— Din păcate nu pot spune acelaşi lucru şi despre cămaşa ta de noapte. Îşi îndreptă capul spre capătul patului, unde câteva bucăţele de dantelă neagră erau

împrăştiate peste cearşafurile de mătase.

— Păcat, am spus eu. Îmi plăcea.

— Şi mie.

— S-au mai produs şi alte stricăciuni? am întrebat eu timidă.

— Va trebui să-i cumpăr lui Esme un cadru nou de pat, mărturisi el uitându-se peste umăr.

I-am urmat privirea şi am rămas şocată să văd că din tăblia patului fuseseră smulse bucăţi mari de lemn.

— Hmm, m-am încruntat. Ar fi trebuit să aud când s-a întâmplat asta.

— Pari să nu observi extraordinar de multe lucruri când eşti atentă la altceva.

— Am fost puţin absorbită, am recunoscut eu, roşind puternic.

El îmi atinse obrazul îmbujorat şi oftă.

— O să-mi fie tare dor de asta.

I-am privit chipul, căutând vreun semn al furiei şi al remuşcărilor la care mă aşteptam. El se uita la mine liniştit, expresia fiindu-i calmă, dar de necitit.

— Cum te simţi?

El râse.

— Ce? am vrut eu să ştiu.

— Arăţi atât de vinovată – parcă ai comis vreo infracţiune.

— Mă *simt* vinovată, am bombănit eu.

— Deci ţi-ai sedus soţul foarte doritor. Nu e un păcat capital. Părea să mă tachineze.

M-am înroşit şi mai tare.

— Cuvântul „sedus“ implică o anumită cantitate de premeditare.

— Poate n-a fost cuvântul potrivit, îmi dădu el dreptate.

— Nu eşti furios?

El zâmbi melancolic.

— Nu sunt furios.

— De ce nu?

— Păi… Se opri. În primul rând, pentru că nu te-am rănit. Mi-a fost mai uşor de data asta să mă controlez, să-mi

canalizez excesele.

Se uită deodată la cadrul patului stricat.

Un zâmbet plin de speranţă mi se lăţi pe faţă.

— Ţi *-am spus* eu că ţine totul de practică, îşi dădu ochii peste cap.

Îmi chiorăi stomacul, iar el râse.

— E timpul ca cei umani să ia micul dejun? întrebă el.

— Te rog, am spus eu sărind din pat.

M-am mişcat prea repede totuşi şi m-am clătinat ameţită până să-mi recapăt echilibrul. El mă prinse înainte să mă împiedic de dulap.

— Te simţi bine?

— Dacă nu capăt un simţ al echilibrului mai bun în viaţa mea viitoare, cer banii înapoi.

În dimineaţa asta am gătit eu, prăjind nişte ouă – îmi era prea foame să fac ceva mai elaborat. Le-am trântit nerăbdătoare pe o farfurie după doar câteva minute.

— De când mănânci ouă prăjite? întrebă el.

— De acum.

— Ştii câte ouă ai mâncat în ultima săptămână?

Trase găleata de gunoi de sub chiuvetă – era plină de cutii albastre de ouă.

— Ciudat, am spus eu, după ce am înghiţit o bucată fierbinte. Locul ăsta se joacă cu apetitul meu. Şi cu visele mele, şi cu echilibrul meu deja dubios. Dar îmi place aici. Probabil că va trebui să plecăm în curând, să ajungem la timp la Dartmouth, nu? Uau, cred că trebuie să găsim un loc unde să stăm şi chestii de genul acesta.

El se aşeză lângă mine.

— Poţi să renunţi la scuza cu facultatea acum – ai obţinut ce-ai vrut. Şi nici nu am făcut vreun târg, aşa că nu ai nicio obligaţie.

Am pufnit.

— Nu era doar o scuză, Edward. Eu nu-mi petrec timpul liber făcând planuri aşa cum fac alţii. *Ce să mai facem s-o epuizăm pe Bella azi,* am spus eu, imitându-i prost vocea.

El râse, nefiindu-i ruşine pentru ce făcuse.

— Chiar mai vreau să mai fiu om încă puţin. M-am

aplecat să-i ating pieptul gol. Nu am avut suficient timp.

Se uită cu îndoială la mine.

— Pentru *asta?* întrebă el, prinzându-mi mâna care se mişca în jos pe abdomenul lui. Sexul a fost cheia în tot acest timp? îşi dădu ochii peste cap. De ce nu m-am gândit mai demult la asta? bombăni el sarcastic. Puteam să mă scutesc de o groază de certuri.

Am râs.

— Da, probabil.

— Eşti *atât* de om, spuse el din nou.

— Ştiu.

Un zâmbet i se ivi pe buze.

— Mergem la Dartmouth? Serios?

— Probabil că n-o să trec de primul semestru.

— Te meditez eu. Acum zâmbetul lui era larg. O să-ţi placă la nebunie la facultate.

— Crezi că mai găsim vreun apartament aşa târziu?

El se strâmbă, arătând vinovat.

— Păi, cam avem o casă acolo. Ştii tu, pentru orice eventualitate.

— Ai cumpărat o casă?

— E bine să investeşti în imobiliare.

Am ridicat din sprânceană, după care am lăsat baltă subiectul.

— Deci suntem gata.

— Va trebui să verific dacă putem să păstrăm maşina ta „de dinainte“ încă o perioadă…

— Da, Doamne fereşte să nu fiu protejată de tancuri.

El rânji.

— Cât mai putem sta? am întrebat eu.

— Suntem în grafic. Câteva săptămâni, dacă vrei. Şi apoi putem să-l vizităm pe Charlie înainte să mergem în New Hampshire. Am putea petrece Crăciunul cu Renée…

Cuvintele lui descriau un viitor imediat foarte fericit, unul fără durere pentru toţi cei implicaţi. Imaginea lui Jacob, departe de a fi dată uitării, mă atenţionă, iar eu am modificat gândul – pentru *aproape* toată lumea.

Nu devenea mai uşor. Acum că am descoperit ce bine era

să fiu om, devenea tentant să-mi amân planurile. Optsprezece sau nouăsprezece sau douăzeci… Chiar mai conta? Nu m-aş fi schimbat aşa de mult într-un an. Şi să fiu om cu Edward… Alegerea devenea din ce în ce mai complicată cu fiecare zi care trecea.

— Câteva săptămâni, am fost eu de acord. Şi apoi, pentru că niciodată nu mi se părea suficient timp, am adăugat. Deci mă gândeam… ştii ce ziceam mai devreme despre practică?

El râse.

— Păstrează gândul pentru mai târziu. Aud o barcă. Trebuie să fie personalul pentru curăţenie.

Voia să păstrez gândul pentru mai târziu. Deci asta însemna că nu se va mai lăsa atât de greu convins cu privire la practică? Am zâmbit.

— Lasă-mă să-i explic lui Gustavo ce-i cu dezordinea din camera albă şi apoi putem să ieşim. Este un loc în junglă în partea de sud…

— Nu vreau să ies. Azi nu mai fac drumeţii prin toată insula. Vreau să stăm aici şi să ne uităm la un film.

Îşi ţuguie buzele încercând să nu râdă de tonul meu nemulţumit.

— Bine, atunci, cum vrei tu. Alege tu unul până deschid eu uşa, bine?

— Nu am auzit nicio bătaie în uşă.

Îşi înclină capul într-o parte, ascultând. O clipă mai târziu, se auzi o bătaie slabă şi timidă la uşă. Rânji şi se întoarse să iasă pe hol.

M-am dus până la rafturile de sub televizorul imens şi am început să mă uit la titluri. Îmi era greu să mă hotărăsc de unde să încep. Aveau mai multe dvd-uri decât un magazin de închirieri.

Auzeam vocea joasă şi catifelată a lui Edward care înainta pe hol, vorbind fluent în ceea ce am presupus eu că era o portugheză perfectă. O altă voce umană, mai aspră, îi răspunse în aceeaşi limbă.

Edward îi conduse în cameră, arătând în drumul lui spre bucătărie. Cei doi brazilieni arătau incredibil de scunzi şi de

închişi la culoare pe lângă el. Unul din ei era un bărbat rotofei, iar cealaltă persoană era o femeie slabă, ambii având feţele ridate. Edward arătă spre mine cu un zâmbet mândru şi mi-am auzit numele printr-un val de cuvinte necunoscute. Am roşit un pic când m-am gândit la dezordinea de pene din camera albă de care vor da cu ochii în curând. Bărbatul scund îmi zâmbi politicos.

Dar femeia micuţă cu pielea de culoarea cafelei nu-mi zâmbi. Se uita la mine cu un amestec de uimire, grijă şi, mai presus de toate, cu ochii bulbucaţi de *frică*. Dar înainte să apuc să reacţionez cumva, Edward îi conduse spre cuibarul de pene şi dispărură.

Când reveni, era singur. Veni repede spre mine şi-şi înfăşură braţele în jurul meu.

— Ce-i cu ea? am şoptit eu grav, amintindu-mi de expresia ei panicată.

El ridică din umeri, nederanjat.

— Kaure este pe jumătatea indiancă Ticuna. A fost crescută să fie mai superstiţioasă – sau să spunem mai prudentă – decât cei care trăiesc în lumea modernă. Bănuieşte ce sunt eu sau, mă rog, pe aproape. Încă nu părea îngrijorat. Au şi ei legendele lor aici. Libishomen – un demon băutor de sânge care îşi alege drept pradă doar femei frumoase.

Rânji la mine.

Doar femei frumoase? Ei bine, era destul de flatant pentru mine.

— Arăta îngrozită, am spus eu.

— Este, dar e mai degrabă îngrijorată din cauza ta.

— A mea?

— Îi este frică de motivul pentru care te-am adus aici doar pe tine. Chicoti macabru după care se uită spre peretele cu filme. Lasă asta acum, hai mai bine alege ceva la care să ne uităm. Ăsta ar fi un lucru uman şi acceptabil pe care l-am putea face.

— Da, sunt convinsă că un film o va convinge că eşti om.

Am râs şi mi-am strâns braţele în jurul gâtului lui, întinzându-mă pe vârfuri. Se aplecă să-l pot săruta după

care mă îmbrăţişă, ridicându-mă de pe podea ca să nu mai trebuiască el să se aplece.

— Film, film, am mormăit eu în timp ce buzele lui mă sărutau pe gât, iar eu îmi răsuceam mâinile în părul lui de bronz.

Apoi am auzit un geamăt, iar el mă puse brusc jos. Kaure stătea îngheţată în hol, cu pene în părul ei negru, ţinând o sacoşă mare cu pene în braţe şi cu o expresie îngrozită pe faţă. Se uită la mine cu ochii ieşiţi din orbite, în timp ce eu am roşit şi am lăsat capul în jos. Apoi îşi veni în fire şi murmură ceva care, chiar şi într-o limbă pe care nu o cunoşteam, era clar o scuză. Edward zâmbi şi răspunse pe un ton prietenos. Îşi întoarse ochii negri de la noi şi plecă pe hol.

— Se gândea la ce cred eu că se gândea, nu? am murmurat eu.

Râse de propoziţia mea întortocheată.

— Da.

— Uite, am spus eu, întinzându-mă la întâmplare şi luând un film. Pune ăsta şi ne prefacem că ne uităm la el.

Era un film muzical vechi cu feţe zâmbitoare şi rochii bufante pe copertă.

— Foarte potrivit pentru luna de miere, mă aprobă Edward.

În timp ce actorii de pe ecran dansau pe un cântec vioi introductiv, eu m-am întins pe canapea, ghemuită în braţele lui Edward.

— Ne mutăm la loc în camera albă de acum? m-am întrebat eu în treacăt.

— Nu ştiu… deja am distrus tăblia patului din cealaltă cameră şi nu se mai poate repara – poate dacă ne limităm cu distrugerile la o singură zonă din casă, ne mai invită Esme şi altă dată aici.

Am zâmbit larg.

— Deci vor mai fi distrugeri?

El râse de expresia mea.

— Cred că va fi mai sigur dacă va fi ceva premeditat decât să aştept să mă ataci tu iar.

— Nu va fi decât o chestiune de timp, l-am aprobat eu relaxată, însă sângele îmi curgea cu viteză în vene.

— Ai păţit ceva la inimă?

— Nu. Sunt sănătoasă tun. M-am oprit. Vrei să mergem acum în zona unde se pot face ravagii?

— Poate ar fi mai politicos să aşteptăm să fim singuri. *Tu* poate n-ai observa dacă distrug mobila, însă cred că pe ei i-ar speria.

Sinceră să fiu, deja uitasem de oamenii din cealaltă cameră.

— Corect. La naiba.

Gustavo şi Kaure se mişcau în linişte prin casă, în timp ce eu aşteptam nerăbdătoare să termine şi încercam să fiu atentă la atmosfera de „şi trăiră fericiţi până la adânci bătrâneţi“ de pe ecran. Începuse să-mi fie somn – deşi, după spusele lui Edward, dormisem jumătate de zi –, când o voce răguşită mă sperie. Edward se ridică ţinându-mă încă în braţe şi îi răspunse lui Gustavo într-o portugheză fluentă. Gustavo încuviinţă din cap şi merse în linişte spre uşa de la intrare.

— Au terminat, îmi spuse Edward.

— Deci asta înseamnă că suntem singuri acum?

— Ce zici să iei prânzul mai întâi? sugeră el.

Mi-am muşcat limba, prinsă de dilemă. Îmi *era* destul de foame.

Zâmbi, mă luă de mână şi mă conduse spre bucătărie. Îmi ştia faţa aşa de bine că nu mai conta că nu-mi putea citi gândurile.

— Chestia asta începe să iasă de sub control, m-am plâns eu când m-am simţit în sfârşit sătulă.

— Vrei să înoţi cu delfinii mai târziu… să mai arzi nişte calorii? întrebă el.

— Poate mai târziu. Eu aveam o altă idee pentru ars calorii.

— Şi care ar fi asta?

— Păi, mai este o grămadă din tăblia patului…

Dar nu am apucat să termin. Deja mă luase pe sus în braţe, lipindu-şi buzele de ale mele în timp ce mă purta cu

o viteză supraomenească spre camera albastră.

7. NEAŞTEPTAT

Linia neagră se apropia de mine prin ceaţa învăluitoare. Le vedeam ochii de un rubiniu-închis strălucind de dorinţă, tânjind să ucidă. Îşi dezveliră colţii ascuţiţi şi umezi – unii pentru a mârâi, alţii pentru a zâmbi.

L-am auzit pe copilul din spatele meu scâncind, dar nu mă puteam întoarce să mă uit la el. Deşi doream cu disperare să mă conving că era în siguranţă, nu-mi permiteam acum să-mi pierd vreo clipă concentrarea.

Se apropiau ca nişte fantome din ce în ce mai mult, pelerinele lor negre unduindu-se uşor în timp ce se mişcau. Le-am văzut mâinile cu gheare de culoarea oaselor. Au început să se despartă, încolţindu-ne din toate părţile. Eram înconjuraţi. Urma să murim.

Şi apoi, ca sub lumina bruscă a reflectoarelor, întreaga scenă se schimbă. Şi totuşi, lucrurile stăteau la fel – familia Volturi încă se îndrepta spre noi, hotărâtă să ne ucidă. Tot ceea ce s-a schimbat de fapt a fost percepţia mea asupra imaginii. Dintr-odată, m-am simţit dornică de confruntare. *Voiam* să atace. Panica se schimbă în sete de sânge în timp ce m-am ghemuit în faţă, zâmbind, iar un mârâit îmi scăpă printre dinţii dezveliţi.

Am sărit ca arsă, trezindu-mă şocată din vis.

În cameră era întuneric. Mai era şi groaznic de cald. Aveam părul lipit de tâmple de la transpiraţia care mi se rostogolea pe gât.

Am bâjbâit prin cearşafurile calde şi am văzut că erau goale.

— Edward?

Chiar în clipa aceea am dat peste ceva neted, plat şi consistent. O bucată de hârtie, împăturită în jumătate. Am luat biletul şi am bâjbâit până la întrerupător.

Mesajul era adresat doamnei Cullen.

Sper să nu te trezeşti şi să-mi observi absenţa, dar, dacă se întâmplă asta, mă întorc repede. M-am dus doar până pe continent să vânez. Culcă-te la loc şi voi fi acolo când te vei trezi din nou.

Te iubesc.

Am oftat. Eram aici de două săptămâni deja, aşa că era de aşteptat să fie nevoit să plece, dar nu dădusem importanţă trecerii timpului. Aici păream să trăim în afara timpului, plutind pur şi simplu într-o stare perfectă.

Mi-am şters transpiraţia de pe frunte. Mă simţeam trează de-a binelea, deşi ceasul de pe noptieră îmi arăta că era trecut de ora unu. Ştiam că nu aveam cum să adorm la loc aşa de încălzită şi lipicioasă cum mă simţeam. Ca să nu mai spun că, dacă stingeam lumina şi închideam ochii, sigur aveam să văd iar figurile care mă pândeau.

M-am ridicat şi am bântuit fără rost prin casa întunecată, aprinzând luminile. Părea atât de mare şi de goală fără Edward în ea! Era diferită.

Am ajuns în bucătărie şi m-am gândit că poate aveam nevoie de ceva mâncare.

Am cotrobăit prin frigider până când am găsit toate ingredientele să fac friptură de pui. Sfârâitul puiului în tigaie era un sunet plăcut şi familiar; mă simţeam mai puţin agitată în timp ce umplea tăcerea.

Mirosea atât de bine că am început să-l mănânc direct din tigaie, arzându-mi limba. Pe la a şasea sau a şaptea înghiţitură se răci suficient cât să-i simt şi gustul. Am mestecat mai rar. Se schimbase cumva aroma? Am verificat carnea şi era albă peste tot, dar m-am întrebat dacă era prăjită bine. Am mai luat o gură să verific; am mestecat de două ori. Ah – clar era rău. Am sărit la chiuvetă să scuip. Dintr-odată mirosul de pui şi de ulei era revoltător. Am luat toată farfuria şi am aruncat-o la gunoi, după care am deschis ferestrele ca să alung mirosul. O briză rece se stârnise afară. Avea un efect reconfortant.

M-am simţit epuizată dintr-odată, dar nu voiam să mă

întorc în camera aceea unde era atât de cald. Aşa că am deschis şi alte ferestre din camera unde se afla televizorul şi m-am întins pe canapea chiar sub ele. Am dat drumul la acelaşi film la care ne uitaserăm şi cu o zi în urmă şi am adormit repede pe fundalul cântecului vesel de deschidere.

Când am deschis iar ochii, soarele era din nou la jumătatea cerului, dar nu lumina fu cea care mă trezi. Braţele lui reci era în jurul meu, ţinându-mă la pieptul lui. În acelaşi timp, am simţit o durere bruscă în stomac, aproape ca şocul de după o lovitură în burtă.

— Îmi pare rău, murmura Edward în timp ce-şi trecea mâna rece pe fruntea mea umedă. Nu am prevăzut chiar totul. Nu m-am gândit cât de cald îţi va fi când eu voi fi plecat. O să pun să instaleze un aparat de aer condiţionat înainte să plec iar.

Nu mă puteam concentra pe ceea ce spunea.

— Scuză-mă! am gemut eu chinuindu-mă să mă eliberez din braţele lui.

El îmi dădu automat drumul.

— Bella?

Am luat-o la fugă spre baie cu mâna peste gură. Mă simţeam atât de îngrozitor că nu mi-a mai păsat – la început – că era cu mine când m-am aplecat asupra toaletei şi am vărsat.

— Bella? Ce s-a întâmplat?

Nu puteam încă să-i răspund. El mă ţinea îngrijorat în braţe, ferindu-mi părul din faţă, aşteptând să pot respira din nou.

— Naiba să-l ia de pui stricat, am mormăit eu.

— Te simţi bine?

Vocea îi era tensionată.

— Da, am gâfâit eu. Doar o toxiinfecţie alimentară. Nu trebuie să vezi asta. Du-te de aici!

— Nici gând, Bella.

— Pleacă, am mormăit eu din nou, chinuindu-mă să mă ridic să-mi clătesc gura.

El mă ajută delicat, ignorând faptul că încercam cu forţe slăbite să-l dau la o parte.

După ce m-am clătit, mă duse înapoi în pat şi mă aşeză cu grijă, susţinându-mă cu braţele lui.

— Toxiinfecţie alimentară?

— Mda, am murmurat eu. Am făcut nişte pui aseară. Avea gust rău aşa că l-am aruncat. Dar am apucat să iau câteva guri înainte.

Îmi puse o mână rece pe frunte. Era plăcut.

— Cum te simţi acum?

M-am gândit la asta o clipă. Greaţa trecuse la fel de repede cum venise, iar eu mă simţeam ca în oricare altă dimineaţă.

— Destul de normal. De fapt îmi este puţin foame.

Mă puse să aştept o oră şi să beau un pahar mare de apă înainte să-mi facă nişte ouă prăjite. Mă simţeam perfect normal, eram doar un pic obosită pentru că nu dormisem toată noaptea. El dădu drumul la canalul de ştiri – fuseserăm atât de rupţi de lume că putea foarte bine să înceapă un al treilea război mondial şi noi n-am fi ştiut –, iar eu m-am întins moţăind în poala lui.

M-am plictisit de ştiri şi m-am răsucit să-l sărut. Exact ca dimineaţă, o durere ascuţită mă lovi în stomac în clipa în care m-am mişcat. M-am desprins din braţele lui, cu mâna la gură. Ştiam că de data asta nu aveam să ajung până la baie aşa că am alergat la chiuveta din bucătărie.

Îmi ţinu părul iar.

— Poate ar trebui să mergem la Rio să te vadă un doctor, sugeră el neliniştit, în timp ce-mi clăteam gura după aia.

Am clătinat din cap şi m-am îndreptat spre hol. Doctorii însemnau ace.

— Îmi revin imediat ce mă spăl pe dinţi.

Când am reuşit să scap de gustul rău din gură, am căutat prin valiză trusa mică de prim-ajutor pe care mi-o pregătise Alice, plină de chestii pentru oameni cum ar fi bandaje şi calmante şi – ceea ce aveam eu nevoie acum – Pepto-Bismol. Poate reuşeam să-mi potolesc stomacul şi să-l calmez pe Edward.

Dar înainte să găsesc Pepto, am dat din întâmplare peste altceva pus de Alice acolo. Am ridicat cutiuţa albastră şi m-

am holbat mult timp la ea, uitând de tot restul.

Apoi am început să număr în cap. O dată. De două ori. Iar.

Bătaia în uşă mă sperie; cutiuţa căzu înapoi în valiză.

— Te simţi bine? întrebă Edward de dincolo de uşă. Ţi s-a făcut iar rău?

— Da şi nu, am spus eu, dar vocea îmi sună gâtuită.

— Bella? Pot, te rog, să intru şi eu?

Era îngrijorat.

— B… ine?

Intră şi mă cântări din ochi – stăteam cu picioarele încrucişate pe podea lângă valiză şi cu privirea goală şi fixă. Se aşeză lângă mine şi-mi puse mâna iar pe frunte.

— Ce s-a întâmplat?

— Câte zile au trecut de la nuntă? am şoptit eu.

— Şaptesprezece, răspunse el automat. Bella, ce s-a întâmplat?

Am început să număr iar. Am ridicat un deget atenţionându-l să aştepte şi am continuat să număr în şoaptă. Mă mai înşelasem cu privire la zile şi altădată. Am stat aici mai mult decât am crezut. Am luat-o de la capăt.

— Bella! şopti el serios. Îmi pierd minţile aici.

Am încercat să înghit. Nu am reuşit. Am băgat mâna în valiză şi am cotrobăit până când am găsit iar cutia micuţă şi albastră de tampoane. Le-am ridicat fără să scot o vorbă.

Se uită nedumerit la mine.

— Ce? Ai de gând să spui că ce se întâmplă cu tine ţine de sindromul premenstrual?

— Nu, am reuşit eu să scot gâtuit. Nu, Edward. Încerc să-ţi spun că mi-a întârziat menstruaţia cinci zile.

Expresia nu i se schimbă. Era ca şi cum nu aş fi spus nimic.

— Nu cred că am toxiinfecţie alimentară, am adăugat eu.

El nu răspunse. Devenise o statuie.

— Visele, am mormăit eu pentru mine pe un ton inexpresiv. Faptul că dorm aşa mult. Plânsul. Atâta mâncare. Vai. Vai. *Vai.*

Ochii lui Edward păreau sticloşi, ca şi cum nu mă mai

vedea.

În mod reflex şi aproape involuntar, mâna îmi căzu peste burtă.

— Vai! am ţipat din nou.

M-am ridicat clătinându-mă în picioare, eliberându-mă din braţele nemişcate ale lui Edward. Nu apucasem să mă schimb din pantalonaşii scurţi de mătase şi maieul pe care le purtasem în pat. Am dat materialul albastru la o parte şi m-am uitat la burta mea.

— Imposibil, am şoptit.

Nu aveam absolut nicio experienţă privind sarcina sau copiii, sau orice altceva din domeniul acesta, însă nu eram idioată. Văzusem suficiente filme şi seriale ca să-mi dau seama că nu aşa mergeau lucrurile. Ciclul îmi întârziase doar cinci zile. Dacă *aş fi fost* însărcinată, corpul meu nu ar fi avut când să recepţioneze lucrul acesta. Nu aş fi avut greţuri matinale. Nu mi-aş fi schimbat obiceiurile alimentare şi nici cele legate de somn.

Şi, cu siguranţă, nu aş fi avut o umflătură mică, dar clară ieşind în evidenţă între şoldurile mele.

Mi-am supt burta, examinând-o din fiecare unghi, ca şi cum ar fi dispărut în lumina potrivită. Mi-am trecut degetele peste umflătura discretă, surprinsă de cât de tare se simţea pe sub piele.

— Imposibil, am spus eu din nou pentru că, cu sau fără umflătură, cu sau fără menstruaţie (şi în mod clar nu aveam menstruaţie, deşi nu-mi întârziase nicio zi de când mă ştiam), nu exista nicio posibilitate să fiu *însărcinată* – singura persoană cu care făcusem vreodată sex era un vampir, pentru numele lui Dumnezeu.

Un vampir care stătea încă îngheţat pe podea şi nu dădea semne că se va mai mişca vreodată.

Deci trebuia să fie altă explicaţie. Era ceva în neregulă cu mine. Vreo boală ciudată din America de Sud care se manifestă ca o sarcină accelerată…

Apoi mi-am amintit ceva – o dimineaţă petrecută căutând pe internet, care părea să fi avut loc acum o viaţă întreagă. Stăteam la biroul meu vechi din camera mea de acasă de la

Charlie, în timp ce lumina cenuşie străluceа slab prin fereastră, mă holbam la computerul meu străvechi zgomotos, citind cu interes un site numit „Vampirii de la A la Z“. Cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă, Jacob Black, încercând să mă distreze cu legendele Quileute în care el încă nu credea, îmi spusese că Edward era vampir. Trecusem nerăbdătoare prin primele articole de pe site, dedicate miturilor despre vampiri din lumea întreagă. Filipinezul *Danag,* evreiescul *Estrie,* românescul *Strigoi,* italienescul *Stregoni benefici* (o legendă bazată chiar pe primele fapte de vitejie ale noului meu socru alături de familia Volturi, nu că aş fi ştiut asta la vremea respectivă)… Dădusem din ce în ce mai puţină importanţă pe măsură ce poveştile deveneau tot mai implauzibile. Nu-mi aminteam decât părţi vagi din articolele următoare. Păreau mai degrabă scuze inventate pentru a explica lucruri precum rata crescută de mortalitate infantilă… şi infidelitatea. „Nu, draga mea, nu am o aventură! Femeia aceea sexy pe care ai văzut-o strecurându-se afară din casă era o ispită malefică. Am noroc că am scăpat cu viaţă!“ (Bineînţeles, cunoscându-le acum pe Tanya şi pe surorile ei, bănuiam că unele dintre acele scuze fuseseră adevărate.) Era una şi pentru doamne. „Cum poţi să mă acuzi că te înşel – doar pentru că ai venit acasă după o călătorie pe mare de doi ani, iar eu sunt însărcinată? A fost zburătorul. M-a hipnotizat cu puterile lui mistice de vampir…“

Asta făcuse parte din definiţia zburătorului… capacitatea de a concepe copii cu prada lui nefericită.

Mi-am scuturat ameţită capul. Dar…

M-am gândit la Esme şi, mai ales, la Rosalie. Vampirii nu puteau avea copii. Dacă ar fi fost posibil, Rosalie ar fi găsit o cale până acum. Mitul cu zburătorul nu era decât o invenţie.

Cu excepţia faptului că… ei bine, exista o diferenţă. Normal că Rosalie nu putea să conceapă un copil pentru că era îngheţată în starea în care se afla când devenise nemuritoare. Era imuabilă. Iar corpurile femeilor trebuiau să se schimbe pentru a avea copii. În primul rând, era vorba

despre schimbarea constantă a unui ciclu lunar, iar în al doilea rând, despre schimbările mai mari de care era nevoie pentru a putea purta un copil în creştere. Corpul lui Rosalie nu se putea schimba.

Dar al meu putea. Al meu se schimba. Mi-am atins umflătura din burtă pe care ieri n-o aveam.

Iar bărbaţii muritori – ei bine, ei rămâneau cam la fel de la pubertate până la moarte. Mi-am amintit o chestie nesemnificativă, la întâmplare, cine ştie de unde: Charlie Chaplin avea vreo şaptezeci de ani când i s-a născut cel mai mic copil al lui. Bărbaţii nu aveau ani anume în care puteau face copii şi nici cicluri de fertilitate.

Normal, de unde să ştie cineva dacă bărbaţii vampiri puteau face copii, ştiut fiind că partenerele lor nu puteau? Ce vampir de pe lumea asta avea stăpânirea de sine necesară să testeze teoria cu o femeie muritoare? Sau măcar înclinaţia?

Nu-mi venea în cap decât unul.

Jumătate din mintea mea selecta din fapte şi amintiri, şi speculaţii, pe când cealaltă jumătate – partea care controla capacitarea de a mişca până şi cel mai mic dintre muşchi – era înlemnită incapabilă de a mai efectua nişte operaţii normale. Nu reuşeam să-mi mişc buzele să vorbesc, deşi voiam să-l *implor* pe Edward să-mi spună ce se întâmpla. Aveam nevoie să mă întorc la locul unde stătea el, să-l ating, dar corpul meu refuza să-mi urmeze instrucţiunile. Nu reuşeam decât să mă uit în oglindă la ochii mei şocaţi, cu degetele apăsate prudent pe umflătura din burtă.

Şi apoi, ca în coşmarul meu de noaptea trecută, scena se schimbă brusc. Tot ce vedeam în oglindă arăta complet diferit, deşi de fapt *nu se schimbase* nimic.

Lucrul care schimbă totul fu o împunsătură mică şi discretă care-mi atinse mâna – din interiorul corpului meu.

Chiar în clipa aceea telefonul lui Edward sună, tare şi poruncitor. Niciunul din noi nu se mişcă. Sună iar şi iar. Am încercat să nu-l mai aud în timp ce-mi apăsam degetele pe burtă, aşteptând. Expresia mea din oglindă nu mai era şocată, ci mirată. Abia dacă am observat momentul în care

lacrimile mute începuseră să-mi curgă şiroaie pe obraji.

Telefonul continuă să sune. Mi-aş fi dorit ca Edward să răspundă – eu trăiam un moment. Poate cel mai important din viaţa mea.

Ţâr! Ţâr! Ţâr!

Până la urmă, enervarea depăşi toate celelalte stări. M-am aşezat în genunchi lângă Edward – mi-am dat seama că mă mişcăm mai cu grijă, de o mie de ori mai conştientă de ce simt cu fiecare mişcare – şi i-am pipăit buzunarele până i-am găsit telefonul. Într-un fel, m-am aşteptat ca el să se clintească şi să răspundă, dar el rămase perfect nemişcat.

Am recunoscut numărul şi nu mi-a fost greu să ghicesc motivul pentru care suna.

— Bună, Alice, am spus eu.

Vocea nu-mi suna mai bine decât înainte. Mi-am dres glasul.

— Bella? Bella, eşti bine?

— Mda. Ăăă. Carlisle e acolo?

— Este. Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt… sută la sută… sigură…

— Edward e bine? întrebă ea îngrijorată. Dădu telefonul la o parte şi-l strigă pe Carlisle după care vru să ştie de ce nu a răspuns el la telefon, înainte să apuc să-i răspund la prima întrebare.

— Nu ştiu sigur.

— Bella, ce s-a întâmplat? Tocmai am văzut…

— Ce-ai văzut?

Urmă o clipă de tăcere.

— Hai că ţi-l dau pe Carlisle, spuse ea până la urmă.

M-am simţit de parcă mi-ar fi injectat cineva apă îngheţată în vene. Dacă Alice ar fi avut vreo viziune cu mine cu un copil angelic cu ochi verzi în braţe mi-ar fi răspuns, nu?

În fracţiunea de secundă cât l-am aşteptat pe Carlisle să vorbească, viziunea pe care mi-o imaginasem ca fiind a lui Alice îmi trecu pe sub pleoape. Un copilaş micuţ şi frumos, chiar mai frumos decât băiatul din visul meu – un Edward micuţ la mine în braţe. Sângele mi se înfierbântă în vene,

făcând apa îngheţată să dispară.

— Bella, Carlisle la telefon. Ce s-a întâmplat?

— Eu… Nu eram sigură cum să răspund. Va râde de concluziile la care am ajuns, îmi va spune că sunt nebună? Oare aveam iar un vis în culori? Sunt puţin îngrijorată din cauza lui Edward… Pot vampirii să intre în stare de şoc?

— A păţit ceva?

Vocea lui Carlisle deveni brusc neliniştită.

— Nu, nu, l-am asigurat eu. E doar… surprins.

— Nu înţeleg, Bella.

— Cred… ei bine, cred că… poate… aş putea fi… Am tras aer în piept. Însărcinată.

Ca şi cum mi-ar fi susţinut afirmaţia, am simţit încă o împunsătură în abdomen. Am pus mâna repede pe burtă.

După o pauză lungă, Carlisle începu să-şi între în rolul de doctor.

— Când a fost prima zi a ultimului tău ciclu menstrual?

— Cu şaisprezece zile înainte de nuntă.

Calculasem în minte cu mare atenţie înainte să pot să-i răspund sigur.

— Cum te simţi?

— Ciudat, i-am spus eu, iar vocea mi se sparse. Încă un val de lacrimi mi se rostogoliră pe obraji. Ştiu că sună aiurea – uite ce e, ştiu că e mult prea devreme să se întâmple aşa ceva. Poate că *sunt* nebună. Dar am vise ciudate şi mănânc tot timpul, şi plâng, şi vomit şi… şi… jur că s-a mişcat ceva în mine în clipa asta.

Edward ridică brusc capul.

Am răsuflat uşurată.

Edward întinse mâna după telefon, cu faţa albă şi dură.

— Ăăă, cred că Edward vrea să vorbească cu tine.

— Dă-mi-l la telefon, spuse Carlisle tensionat.

Nefiind complet sigură că Edward *putea* vorbi, am pus telefonul în mâna lui întinsă.

Puse telefonul la ureche.

— E posibil aşa ceva? şopti el.

Ascultă o bună bucată de timp, uitându-se inexpresiv în gol.

— Şi Bella? întrebă el.

Îşi înfăşură braţele în jurul meu în timp ce vorbea, trăgân- du-mă strâns la pieptul lui.

Ascultă o perioadă care mi se păru foarte lungă, după care spuse:

— Da. Da, aşa o să fac.

Luă telefonul de la ureche şi apăsă butonul de „terminare apel“. Formă imediat un alt număr.

— Ce-a spus Carlisle? am întrebat eu nerăbdătoare.

Edward răspunse pe un ton lipsit de viaţă:

— Crede că eşti însărcinată.

Cuvintele lui îmi provocară un fior rece pe şira spinării. Mica fiinţă se agită înăuntrul meu.

— Unde suni acum? am întrebat eu când a pus telefonul înapoi la ureche.

— La aeroport. Mergem acasă.

Edward a vorbit la telefon mai bine de o oră fără oprire. Am presupus că rezerva zborurile de întoarcere, dar nu eram sigură pentru că nu vorbea în engleză. Părea că se ceartă; vorbea mult printre dinţii încleştaţi.

În timp ce se certa, făcea bagajele. Se învârtea prin cameră ca o tornadă furioasă, lăsând mai degrabă ordine decât distrugere în urma lui. Aruncă pe pat nişte haine de-ale mele fără să se uite la ele, aşa că am presupus că era vremea să mă îmbrac. Continuă să se certe în timp ce eu mă schimbam, gesticulând cu mişcări bruşte şi agitate.

Când nu am mai putut suporta energia violentă care radia din el, am părăsit camera în linişte. Concentrarea lui nebunească îmi provoca rău la stomac – nu ca greţurile matinale, ci doar un disconfort. Aveam să aştept în altă parte să-i treacă proasta dispoziţie. Nu puteam vorbi cu acest Edward de gheaţă şi concentrat, care, sinceră să fiu, mă speria puţin.

Am ajuns încă o dată în bucătărie. Era o pungă de covrigei în dulap. Am început să-i mănânc absentă, uitându-mă pe fereastră la nisip şi la stânci, şi la copaci, şi la ocean, toate strălucind în lumina soarelui.

Cineva mă împunse în burtă.

— Ştiu, am spus eu. Nici eu nu vreau să plec.

Am privit pe fereastră o clipă, dar cine m-a împuns nu îmi răspunse.

— Nu înţeleg, am şoptit eu. Ce-i *rău* în asta?

Surprinzător, sigur că da. Ba chiar şocant. Dar *rău?*

Nu.

Atunci de ce era Edward atât de *furios?* El fusese cel care îşi dorise o nuntă rapidă din motive de sarcină.

Am încercat să găsesc o logică.

Poate că nu era atât de ciudat că Edward voia să mergem chiar acum acasă. Voia să mă consulte Carlisle, să verifice dacă presupunerea mea era adevărată – deşi eu eram ferm convinsă că era. Probabil că vor vrea să-şi dea seama de ce sarcina ajunsese deja într-un stadiu *avansat,* având o umflătură care mă împungea şi toate astea. Aşa ceva nu era normal.

Odată ce m-am gândit la asta, am fost sigură că am găsit răspunsul. Probabil că era îngrijorat în privinţa copilului. Eu încă nu ajunsesem în punctul în care să îmi ies din minţi. Creierul meu funcţiona mai încet decât al lui – se blocase minunându-se de imaginea pe care o crease mai devreme: copilaşul micuţ cu ochii lui Edward – verzi, aşa cum fuseseră pe vremea când era om – stând cuminte şi frumos în braţele mele. Speram să aibă exact chipul lui Edward, fără nimic de la mine.

Era ciudat cât de brusc devenise această viziune ceva absolut necesar. De la prima atingere mică, toată lumea s-a schimbat. Dacă înainte era un singur lucru fără de care nu puteam trăi, acum erau două. Nu exista o separare – dragostea mea nu era împărţită între ei acum; nu era nimic de felul acesta. Mai degrabă inima mea crescuse, se mărise până îşi dublase dimensiunile în acel moment. Tot spaţiul acela era deja umplut. Această creştere era aproape ameţitoare.

Nu înţelesesem niciodată durerea şi revolta lui Rosalie până în acel moment. Nu mă imaginasem niciodată mamă, nu-mi dorisem niciodată lucrul acesta. Fusese floare la

ureche să-i promit lui Edward că nu-mi păsa dacă renunţam la a face copii, pentru că într-adevăr nu-mi păsa. Gândul de a face copii nu mă atrăsese niciodată. Îmi păreau nişte creaturi zgomotoase, cărora mereu le curgea ceva lipicios din gură. Nu am avut niciodată de-a face cu ei. Când visam ca Renée să-mi facă un frate, mereu mi-am imaginat că ar fi un frate *mai mare*. Cineva care să aibă grijă de mine, nu cineva de care să am eu grijă.

Dar cu acest copil, copilul lui Edward, era o cu totul altă poveste.

Îl voiam aşa cum voiam aer să respir. Nu era o alegere – era o necesitate.

Poate că aveam foarte puţină imaginaţie. Poate de asta nu reuşisem să-mi imaginez că-mi va plăcea să fiu căsătorită până când nu am fost deja – nu reuşisem să-mi dau seama că-mi doream un copil până în clipa în care era deja pe drum…

Când am pus mâna pe burtă aşteptând următoarea împunsătură, lacrimile au început să-mi curgă iar şiroaie pe obraji.

— Bella?

M-am întors, îngrijorată de tonul vocii lui. Era prea rece, prea prudent. Chipul îi era în ton cu vocea, gol şi dur.

Apoi văzu că plâng.

— Bella! Traversă camera într-o clipită şi-şi puse mâinile pe faţa mea. Te doare ceva?

— Nu, nu…

Mă strânse la piept.

— Nu te teme. Ajungem acasă în şaisprezece ore. Totul va fi bine. Carlisle va fi gata când vom ajunge. Ne vom ocupa de chestia asta şi tu vei bine, vei fi bine.

— Să ne ocupăm de chestia asta? La ce te referi?

Se depărtă de mine şi mă privi în ochi.

— O să scoatem chestia asta din tine înainte să-ţi facă rău. Nu te teme. *N-o voi lăsa* să-ţi facă rău.

— *Chestia* asta? am gemut eu.

Se uită brusc către uşa de la intrare.

— La naiba! Am uitat că trebuie să vină Gustavo azi.

Scap de el şi vin imediat.

Plecă în grabă din cameră.

M-am agăţat de dulap ca să mă sprijin. Îmi tremurau genunchii.

Edward tocmai îmi numise micuţul care mă împungea o *chestie*. Spusese că Carlisle o va scoate afară.

— Nu, am şoptit eu.

Înţelesesem greşit înainte. Nu-i păsa deloc de copil. Voia *să-i facă rău*. Imaginea frumoasă din mintea mea se schimbă brusc, deveni ceva întunecat. Copilaşul meu frumos plângea, iar braţele mele slăbite nu-l puteau proteja…

Ce puteam să fac? Oare îl voi putea convinge? Dacă nu reuşesc? Oare aşa se explica tăcerea ciudată a lui Alice la telefon? Asta văzuse? Pe Edward şi pe Carlisle ucigând copilul alb şi perfect înainte să apuce să se nască?

— Nu, am şoptit eu, mai puternic de data aceasta.

Nu se putea întâmpla aşa ceva. Nu aveam să permit să se întâmple aşa ceva.

L-am auzit pe Edward vorbind din nou în portugheză. Iar se certa. Vocea lui se apropie şi l-am auzit mârâind exasperat. Apoi am mai auzit o voce, joasă şi timidă. O voce de femeie.

Intră în bucătărie înaintea ei şi veni direct la mine. Îmi şterse lacrimile de pe obraji şi-mi şopti ceva la ureche prin linia subţire şi dură făcută de buzele lui:

— Insistă să ne lase mâncarea pe care a adus-o – ne-a pregătit cina. Dacă ar fi fost mai puţin tensionat, mai puţin nervos, ştiu că şi-ar fi dat ochii peste cap. E o scuză – vrea să se asigure că nu te-am omorât încă.

Vocea îi deveni rece ca gheaţa spre final.

Kaure veni agitată de după colţ cu o farfurie acoperită în mâini. Mi-aş fi dorit să vorbesc portugheză sau măcar spaniola mea să fie mai puţin elementară ca să pot încerca să-i mulţumesc acestei femei care îndrăznise să înfurie un vampir doar ca să vadă dacă sunt bine.

Se uita de la unul la altul. Am văzut cum îmi studia culoarea din obraji, umezeala din ochi. Puse farfuria pe

masă, mormăind ceva ce n-am înţeles.

Edward se răsti la ea; nu-l mai auzisem vreodată atât de nepoliticos. Se întoarse să plece, iar vârtejul pe care-l făcu fusta ei lungă îmi aduse mirosul de mâncare în faţă. Era puternic – ceapă şi peşte. Mi-am pus mâna peste gură şi m-am întors valvârtej spre chiuvetă. Am simţit mâinile lui Edward pe fruntea mea şi i-am auzit murmurul de alinare prin vâjâitul din urechile mele. Mâinile lui dispărură pentru o secundă şi am auzit uşa de la frigider trântindu-se. Slavă cerului, mirosul dispăru odată cu sunetul, iar mâinile lui Edward îmi răceau din nou fruntea transpirată. Mi-a trecut repede.

Mi-am clătit gura la robinet în timp ce el îmi mângâia obrazul.

Am simţit o împunsătură micuţă şi scurtă în pântec.

„Totul e bine. Suntem bine“, am gândit eu privind în jos, spre umflătură.

Edward mă întoarse cu faţa spre el şi mă strânse în braţe. Mi-am pus capul pe umărul lui. Mi-am înfăşurat instinctiv braţele peste burtă.

Am auzit un geamăt încet şi am ridicat privirea.

Femeia încă mai era acolo, ezitând în prag cu mâinile pe jumătate întinse ca şi cum ar fi căutat o cale să mă ajute. Avea ochii fixaţi pe mâinile mele, scoşi din orbite de şoc. Stătea cu gura căscată.

Edward oftă şi se întoarse cu faţa la femeie, împingându-mă uşor în spatele lui. Îşi ţinea braţul de-a lungul trunchiului meu ca şi cum m-ar fi oprit de la ceva.

Dintr-odată, Kaure a început să ţipe la el – tare, furios, cuvintele ei ininteligibile zburau prin cameră ca nişte cuţite. Ridică pumnul ei micuţ în aer şi făcu doi paşi înainte, scuturându-l la el. În ciuda ferocităţii ei, era uşor de citit groaza din ochii ei.

Făcu şi Edward un pas spre ea, iar eu l-am prins de braţ, temându-mă pentru femeie. Dar când îi întrerupse avalanşa de cuvinte, vocea lui mă luă prin surprindere, luând în consideraţie cât de ascuţită fusese atunci când ea *nu* ţipase la el. Vorbea pe un ton jos acum; rugător. Şi nu era numai

asta, ci şi sunetul era diferit, mai gutural, lipsit de ritm. Nu cred că vorbea portugheză acum.

Pentru o clipă femeia îl privi mirată, după care ochii i se îngustară în timp ce rosti o întrebare lungă în aceeaşi limbă străină mie.

I-am privit chipul devenind trist şi serios, după care dădu o dată din cap. Ea făcu un pas rapid înapoi şi îşi făcu cruce.

Edward se îndreptă spre ea, arătând spre mine, după care-şi puse mâna pe obrazul meu. Ea răspunse iar furioasă, fluturând acuzator mâinile spre el şi continuând să gesticuleze spre el. După ce ea termină, el o rugă cu aceeaşi voce gravă şi joasă.

Expresia i se schimbă – se uita la el având îndoiala clar întipărită pe faţă, uitându-se repetat la chipul meu nedumerit. El se opri din vorbit, iar ea păru să stea pe gânduri. Se uita când la mine, când la el, după care, parcă fără să-şi dea seama, făcu un pas înainte.

Făcu o mişcare cu mâinile, mimând o formă ca un balon care-i ieşea din stomac. M-am speriat – oare legendele cu strigoii prădători includeau şi *asta?* Oare ştia ceva despre ceea ce creştea în mine?

Mai făcu câţiva paşi, intenţionat de data asta, şi puse câteva întrebări scurte, la care el răspunse încordat. Apoi el deveni persoana care caută răspuns – puse doar o întrebare scurtă. Ea ezită, după care îşi scutură capul încet. Când vorbi din nou, vocea îi era atât de deznădăjduită, că m-am uitat la el şocată. Chipul îi era plin de durere.

În semn de răspuns, ea merse încet înainte până când ajunse suficient de aproape cât să-şi pună mâna micuţă peste a mea, peste stomacul meu. Rosti un cuvânt în portugheză.

— *Morte*, rosti ea încet.

Apoi se întoarse, umerii i se plecară ca şi cum discuţia asta o îmbătrânise şi părăsi camera.

Măcar atâta spaniolă ştiam şi eu.

Edward era iar îngheţat, uitându-se după ea cu expresia aceea de suferinţă pe chip. Câteva momente mai târziu am auzit motorul unei bărci pornind, după care zgomotul se

estompă în depărtare.

Edward nu se mişcă până în clipa în care nu m-am îndreptat spre baie. Apoi mâna lui mă prinse de umăr.

— Unde te duci?

Vocea lui era o şoaptă plină de durere.

— Să mă spăl pe dinţi.

— Nu-ţi face griji cu privire la ce-a zis. Nu sunt decât legende, născociri vechi care să trezească interesul.

— Nu am înţeles nimic, i-am spus eu, deşi nu era întru totul adevărat.

Ca şi cum aş fi putut să desconsider ceva fiindcă era o legendă. Viaţa mea era înconjurată de legende din toate părţile. Şi toate erau adevărate.

— Ţi-am pus periuţa de dinţi în bagaj. Ţi-o aduc eu.

Intră înaintea mea în baie.

— Plecăm în curând? am strigat în urma lui.

— Imediat ce suntem gata.

Aşteptă să-mi pună periuţa înapoi în bagaj, plimbându-se tăcut prin cameră. I-am dat-o când am terminat.

— Mă duc să pun bagajele în barcă.

— Edward…

El se întoarse.

— Da?

Am ezitat, încercând să găsesc o cale să rămân singură câteva secunde.

— Ai putea să… iei nişte mâncare la pachet pentru drum? Ştii tu, în caz că mi se face iar foame.

— Sigur, spuse el, ochii înmuindu-se brusc. Nu-ţi face griji pentru nimic. Ajungem la Carlisle în doar câteva ore, serios. Totul se va termina în curând.

Am încuviinţat din cap, nesigură că aş putea rosti ceva.

Se întoarse şi ieşi din cameră, cu câte o valiză mare în fiecare mână.

M-am întors şi am luat telefonul pe care-l lăsase pe masă. Nu îi stătea în caracter să uite lucruri – să uite că venea Gustavo, să-şi uite telefonul aici. Era atât de stresat, că abia dacă mai era el însuşi.

Am deschis clăpiţa şi am căutat printre numerele din

agendă. M-am bucurat că nu avea tastele sonore, de teamă să nu mă prindă. Oare era la barcă acum? Sau deja se întorcea. Mă va auzi din bucătărie dacă voi vorbi în şoaptă?

Am găsit numărul pe care-l căutam, un număr la care nu sunasem niciodată în viaţa mea. Am apăsat butonul „apelează“ şi mi-am încrucişat degetele.

— Alo? răspunse o voce ca un clinchet de clopoţei.

— Rosalie? am şoptit. Sunt Bella. Te rog! Trebuie să mă ajuţi.

CARTEA A DOUA

Jacob

„Şi totuşi, să spunem adevărul,
raţiunea şi dragostea nu-şi au locul
împreună
în vremurile astea.“

William Shakespeare
Visul unei nopţi de vară
Actul III, Scena 1

PREFAŢĂ

Viaţa e aiurea şi apoi mori.

Mda, aş vrea eu să fiu aşa de norocos.

8. AŞTEPTÂND SĂ ÎNCEAPĂ NENOROCITA AIA DE LUPTĂ

— La naiba, Paul, n-ai şi tu casa *ta?*

Paul, care stătea tolănit pe toată canapeaua *mea* şi se uita la un meci stupid de baseball la televizorul *meu* tâmpit, nu făcu decât să rânjească la mine, după care – foarte încet – luă un tortila chip din punga din poala lui şi-l băgă în gură tot odată.

— Ar fi spre binele tău să fi adus tu alea.

Crănţănit.

— Nu, spuse el, mestecând. Sora ta a spus să mă servesc cu ce vreau.

Am încercat să-mi controlez vocea să pară că nu sunt pe punctul de a-i trage una.

— Şi Rachel e acasă acum?

Nu funcţionă. El înţelese unde voiam să ajung şi băgă punga la spate. Punga foşni în clipa în care el o zdrobi de perne. Chipsurile se fărâmiţară. Paul îşi strânse mâinile în pumni, aproape de faţă, ca un boxeur.

— Arată ce poţi, băiete. Nu am nevoie de Rachel să mă protejeze.

Am pufnit.

— Sigur că da. Nu e ca şi cum nu ai să fugi la ea cu coada între picioare cu prima ocazie.

El râse şi se făcu iar comod pe canapea, lăsând pumnii jos.

— Nu am de gând să mă duc să mă plâng la o fată. Dacă s-ar întâmpla să fii atât de norocos să mă nimereşti, atunci ar rămâne doar între noi. E valabil şi pentru tine, nu?

Drăguţ din partea lui să mă invite. M-am pleoştit ca şi cum m-aş dat bătut.

— Mda.

Am făcut o fandare bruscă.

Nasul lui scoase un scrâşnet foarte satisfăcător în clipa în care intră în contact cu pumnul meu. Încercă să mă prindă, dar m-am strecurat din calea lui înainte să găsească o cale s-o facă, cu punga distrusă de chipsuri în mâna stângă.

— Mi-ai spart nasul, idiotule.

— Rămâne doar între noi, nu, Paul?

M-am dus să pun chipsurile deoparte. Când m-am întors, Paul îşi punea nasul la loc înainte să se prindă strâmb. Deja nu-i mai curgea sânge; părea că iese de nicăieri când i se prelingea de pe buze pe bărbie. Înjură, strâmbându-se când trase de cartilaj.

— Ce nenorocit eşti, Jacob! Pe bune, mai degrabă mi-aş petrece timpul cu Leah.

— Au! Uau, pariez că Leah ar fi tare încântată că ai vrea să-ţi petreci timpul cu ea. Sigur o va îmbuna.

— Ai să uiţi c-am spus asta.

— Sigur că da. Sunt convins că n-o să-mi scape.

— Of, bombăni el, după care se trânti la loc pe canapea, ştergând sângele care mai rămăsese pe gulerul tricoului său. Eşti rapid, puştiule. Măcar atâta merit să-ţi recunosc.

Se concentră iar pe meciul lui stupid.

Am rămas în picioare o clipă, după care m-am dus la mine în cameră bombănind ceva despre nişte răpiri extraterestre.

Pe vremuri, puteai conta pe Paul pentru o bătaie cam oricând. Atunci nici nu trebuia să-l loveşti – era suficientă orice jignire nevinovată. Nu dura mult să-l faci să-şi piardă controlul. Acum, evident, când chiar voiam o partidă bună de mârâit, sfâşiat şi rupt copacii din rădăcină, trebuia el să fie papă-lapte.

Ca şi cum nu era suficient de rău că un alt membru al haitei se îndrăgostise iremediabil – pentru că, pe bune acum, asta însemna patru din zece! Când avea să se termine? Miturile astea idioate trebuiau să fie *rare,* pentru numele lui Dumnezeu! Toată faza asta cu dragostea la prima vedere era absolut greţoasă!

Chiar trebuia să fie sora *mea?* Chiar trebuia să fie *Paul?*

Când Rachel s-a întors acasă din Washington la sfârşitul

semestrului de vară – a absolvit mai devreme, tocilara –, cea mai mare grijă a mea a fost că va fi greu să păstrez secretul în preajma ei. Nu eram obişnuit să ascund lucruri în propria casă. Îmi era tare milă de Embry şi Collin, ai căror părinţi nu ştiau că erau vârcolaci. Mama lui Embry credea că trece prin cine ştie ce perioadă de rebeliune. Era pedepsit în permanenţă pentru că se tot furişa afară din casă, dar, evident, nu avea ce să facă în privinţa asta. Îl verifica în fiecare seară, şi în fiecare seară camera lui era goală. Ea ţipa şi el o asculta cu capul plecat, dar o lua de la capăt a doua zi. Am încercat să-l convingem pe Sam să-l scutească un pic pe Embry şi să-l lase să-i spună mamei lui de toată treaba asta, însă Embry a spus că nu-l deranjează. Secretul era prea important.

Aşa că mă pregătisem sufleteşte să păstrez secretul. Şi, apoi, la două zile după ce Rachel a ajuns acasă, Paul s-a întâlnit cu ea pe plajă. Hocus-pocus – dragoste adevărată! Nu mai este nevoie să păstrezi secretul atunci când îţi găseşti jumătatea şi se întâmplă toate prostiile astea cu îndrăgostitul pentru toată viaţa.

Rachel a aflat toată povestea. Iar eu am aflat că Paul va fi cândva cumnatul meu. Ştiam că nici Billy nu era prea încântat de chestia asta. Dar accepta lucrurile mai bine decât mine. Evident, se ducea la familia Clearwater mai des decât de obicei în ultima perioadă. Nu vedeam cum era asta mai bine. Fără Paul, dar cu Leah cât cuprinde.

M-am întrebat – oare dacă mi-aş trage un glonţ în cap aş muri sau aş lăsa o groază de mizerie pe care ar trebui să o curăţ după aia?

M-am trântit pe pat. Eram obosit – nu mai dormisem de la ultima mea patrulare –, dar ştiam că nu aveam să dorm. Capul îmi era prea varză. Gândurile mi se agitau în interiorul craniului ca un roi de albine dezorientate. Zgomotoase. Mai înţepau din când în când. Trebuie să fie viespi, nu albine. Albinele mureau după o singură înţepătură. Şi aceleaşi gânduri mă înţepau iar şi iar.

Aşteptatul ăsta mă scotea din minţi. Cred că au trecut vreo patru săptămâni. M-aş fi aşteptat ca, într-un fel sau

altul, să aflăm ceva până la vremea asta. Stăteam noaptea treaz imaginându-mi cum va fi.

Charlie suspinând la telefon – Bella şi soţul ei au murit în urma unui accident. S-a prăbuşit avionul? Ar fi cam greu de simulat un accident. Doar dacă pe vampirii ăştia nu i-ar deranja să mai omoare nişte nevinovaţi ca să pară real, şi la urma urmei de ce i-ar deranja? Poate un avion privat. Sigur aveau unul în plus.

Sau poate criminalul se va întoarce acasă, nereuşind să o facă una de-a lor? Sau poate nici n-au ajuns aşa departe. Poate a zdrobit-o ca pe o pungă de chipsuri în dementa lui de a se culca cu ea. Pentru că viaţa ei era mai puţin importantă pentru el decât propria plăcere…

Povestea va fi aşa de tragică – Bella, moartă într-un accident cumplit. Victima unui jaf care a mers prost. S-a înecat la cină. A murit într-un accident de maşină, ca mama. Atât de comun. Se întâmplă tot timpul.

O va aduce acasă? O va îngropa aici pentru Charlie? Ceremonie cu sicriul închis, evident. Sicriul mamei mele fusese bătut în cuie…

Nu puteam decât să sper că el se va întoarce aici unde să pot pune mâna pe el.

Poate nu va fi nicio poveste. Poate că Charlie va suna să-l întrebe pe tata dacă a auzit ceva de doctorul Cullen care pur şi simplu nu a mai apărut la serviciu într-o zi. Casa abandonată. Nimeni nu mai răspunde la numerele de telefon ale membrilor familiei Cullen. Misterul va fi tratat de vreun program de ştiri de mâna a doua, se va bănui că este vorba despre un asasinat…

Poate că toată casa albă va arde din temelii cu toată lumea prinsă înăuntru. Dar, evident, pentru asta ar trebui să aibă cadavrele. Opt oameni cam de aceeaşi dimensiune. Arşi fără a mai putea fi recunoscuţi – fără a mai putea fi identificaţi cu ajutorul radiografiilor dentare.

Oricare dintre variante ar alege tot ar fi dificil – pentru mine, mă refer. Ar fi greu să-i găsesc dacă nu ar vrea să fie găsiţi. Desigur, aveam o eternitate să-i caut. Dacă ai o eternitate la dispoziţie, poţi să iei fiecare pai din carul cu

fân ca să găseşti acul.

În clipa asta nu m-ar deranja să caut într-un car de fân. Cel puţin aş *face* ceva. Uram faptul că puteam să pierd ocazia şi că le dădeam strigoilor timp să scape, dacă ăsta era planul lor.

Am putea să mergem în seara asta: Am putea să-i omorâm pe toţi pe care i-am găsi.

Îmi plăcea planul ăsta pentru că îl cunoşteam pe Edward suficient de bine să-mi dau seama că, dacă omoram pe cineva din grupul lui, urma să am ocazia să ajung şi la el. Ar veni să se răzbune. Şi eu i-aş da lovitura finală – nu i-aş lăsa pe fraţii mei să mă ajute să-l doborâm în haită. Ar fi doar el şi cu mine. Fie ca cel mai bun să câştige.

Dar Sam nici nu vrea să audă de aşa ceva. „Nu vom încălca tratatul. Lasă-i pe ei să facă greşeala asta.“ Şi asta doar fiindcă nu aveam nicio dovadă că membrii familiei Cullen ar fi făcut ceva rău. Încă. Trebuia să adaug „încă“, pentru că ştiam cu toţii că era inevitabil. Fie Bella devenea una de-a lor, fie murea. În fiecare dintre cazuri, se pierdea o viaţă umană. Şi asta ar fi declanşat lupta.

În cealaltă cameră, Paul se hlizea de parcă era un măgar. Poate că schimbase canalul pe o comedie. Poate că reclama era amuzantă. În fine. Mă călca pe nervi.

M-am gândit să-i rup nasul iar. Dar nu cu Paul voiam eu să mă bat. Nu chiar.

Am încercat să ascult celelalte sunete, vântul printre copaci. Nu era aceeaşi senzaţie cu urechile umane. Erau nenumărate voci în vânt pe care în trupul acesta nu le puteam auzi.

Dar urechile acestea erau destul de sensibile. Auzeam dincolo de copaci, de pe drum, sunetele maşinilor întorcând la ultima cotitură după care puteai vedea în sfârşit plaja – peisajul cu insulele şi stâncile, şi marele ocean albastru care se întindea spre orizont. Poliţiştilor din La Push le plăcea să stea prin preajmă. Turiştii nu observau niciodată semnul de reducere a vitezei de pe partea cealaltă de stradă.

Auzeam vocile de lângă magazinul de suvenire de pe

plajă. Auzeam clopoţelul sunând când se închidea şi se deschidea uşa. O auzeam pe mama lui Embry la casă, scoţând un bon.

Auzeam mareea izbindu-se de stâncile de pe plajă. Auzeam cum ţipau copiii când apa rece venea mult prea repede pentru ca ei să aibă timp să se ferească. Le auzeam pe mame cum se plângeau cu privire la hainele ude. Şi auzeam o voce cunoscută…

Ascultam atât de atent, încât hohotul brusc de râs de măgar al lui Paul mă făcu să sar pe jumătate din pat.

— Ieşi afară de la mine din casă, am bombănit eu.

Ştiind că nu mă va băga în seamă, mi-am urmat propriul sfat. Am deschis fereastra cu putere şi am coborât prin spate ca să nu fiu nevoit să-l văd iar pe Paul. Ar fi fost prea tentant. Ştiam că l-aş lovi din nou, iar Rachel avea să fie destul de supărată şi aşa. Va vedea sângele de pe tricoul lui şi va da vina pe mine imediat fără să aştepte vreo dovadă. Va avea dreptate, normal, dar totuşi.

Mă plimbam pe malul mării cu mâinile în buzunare. Nimeni nu se uită la mine de două ori când am trecut pe lângă zona cu nămol de pe Prima Plajă. Uite un lucru care-mi plăcea când era vară – nimănui nu-i păsa dacă purtai doar pantaloni scurţi.

Am urmat vocea cunoscută pe care am auzit-o şi l-am găsit destul de uşor pe Quil. Se afla în capătul sudic al plajei, evitând zona aglomerată de turişti. Spunea un şir de avertismente.

— Nu intra în apă, Claire. Hai! Nu, te rog! Oh! *Frumos,* feti- ţo. Serios, vrei să ţipe Emily la mine? Nu te mai aduc niciodată la plajă dacă nu… A, da? Nu… au. Ţi se pare amuzant, nu? Ha! Cine mai râde acum, ha?

Ţinea de gleznă copilaşul care chicotea când am ajuns în dreptul lor. Fetiţa avea o găletuşă în mână, iar blugii îi erau uzi leoarcă. El avea o urmă mare şi udă pe faţa tricoului.

— Cinci dolari pe fetiţă, am spus eu.

— Salut, Jake.

Claire ţipă şi îl lovi pe Quil cu găletuşa peste genunchi.

— Jos, jos!

O puse cu grijă jos, iar ea alergă la mine. Îşi înfăşură braţele în jurul piciorului meu.

— Unchiul Jay!

— Care mai e treaba, Claire?

Ea chicoti.

— Quil e ud *leaoalcăăă.*

— Văd asta. Unde e mămica?

— Plecat, plecat, plecat, cântă Claire. Claile se zoacă cu Quil *toaaaată* ziua. Claile nu ţe mai duţe acasă.

Îmi dădu drumul şi alergă spre Quil. El o ridică şi o puse pe umeri.

— Se pare că vă distraţi grozav în doi.

— De fapt în trei, mă corectă Quil. Ai pierdut petrecerea. Cu temă de prinţesă. M-a pus să port coroană, după care Emily a sugerat să încerce amândouă noul machiaj de jucărie pe mine.

— Uau, *chiar* îmi pare rău că nu am fost să văd asta.

— Nu-ţi face griji, Emily are poze. Sincer să fiu, arăt destul de mişto.

— Ce fraier mai eşti şi tu.

Quil ridică din umeri.

— Claire s-a distrat de minune. Asta era şi ideea.

Mi-am dat ochii peste cap. Era greu să fii prin preajma celor care şi-au găsit dragostea vieţii. Indiferent în ce stadiu erau – gata să se însoare ca Sam sau o dădacă de care se profita mult prea mult cum era Quil – liniştea şi siguranţa pe care o iradiau era de-a dreptul greţoasă.

Claire ţipă pe umerii lui şi arătă spre pământ.

— Piatlă flumoasă, Quil! Pentlu mine, pentlu mine!

— Care anume, puştoaico? Cea roşie?

— Nu losie!

Quil se lăsă în genunchi – Claire ţipa şi trăgea de părul lui ca şi cum ar fi fost frâiele de la cal.

— Asta albastră?

— Nu, nu, nu… fredonă micuţa încântată de noul ei joc.

Partea ciudată era că Quil se distra la fel de mult ca şi ea. Nu avea faţa aia pe care o au atâtea mame şi atâţia taţi turişti – genul acela de faţă pe care să se citească

întrebarea „nu mai adoarme odată?“ N-aveai să vezi în veci un părinte care să fie atât de încântat să joace orice joculeţ stupid pe care-l născocea odrasla sa. Îl văzusem pe Quil jucând baba-oarba o oră întreagă fără să se plictisească.

Şi nici măcar nu mai puteam să râd de el pentru asta – îl invidiam prea mult.

Deşi mi se părea aiurea că mai avea de aşteptat vreo paisprezece ani de celibat până când Claire avea să fie de vârsta lui – pentru Quil cel puţin era un lucru bun că vârcolacii nu îmbătrâneau. Dar nici timpul acesta nu părea să-l deranjeze prea tare.

— Quil, te-ai gândit vreodată să ieşi cu vreo fată? l-am întrebat eu.

— Poftim?

— Nu, nu, galben! cântă Claire.

— Ştii tu. O fată adevărată. Adică, vreau să spun, doar pentru acum, nu? Când eşti liber din meseria ta de dădacă.

Quil se holbă la mine cu gura căscată.

— Piatlă flumoasă! Piatlă flumoasă! ţipă Claire când el nu-i mai dădu niciuna din care să aleagă.

Îl pocni în cap cu pumnişorul ei.

— Iartă-mă, micuţa mea Claire. Ce zici de asta mov de aici?

— Nu, chicoti ea. Nu mov.

— Dă-mi un indiciu. Te implor, puştoaico!

Claire rămase pe gânduri.

— Velde, spuse ea în sfârşit.

Quil se uită la pietre, studiindu-le. Luă patru pietre, fiecare având o nuanţă diferită de verde, şi i le dădu.

— Am nimerit?

— Daaaa!

— Pe care dintre ele?

— Pe *toaaaaateeee!*

Ea întinse mâinile, iar el turnă pietricelele în ele. Ea râse şi-l pocni imediat în cap cu ele. El se prefăcu că-l doare, după care se ridică în picioare şi o luă spre parcare. Probabil era îngrijorat să nu răcească pentru că avea hainele ude. Era mai rău decât orice mamă paranoică şi

excesiv de protectoare.

— Iartă-mă că am fost insistent mai devreme, prietene, cu privire la faza cu fata, am spus eu.

— Nu-i nimic, spuse Quil. M-a cam luat prin surprindere, atâta tot. Nu mă gândisem niciodată la asta.

— Sunt convins că ar înţelege. Ştii tu, când va creşte. Nu se va supăra că ai avut şi tu o viaţă a ta cât a stat ea în scutece.

— Nu, ştiu. Sunt convins că ar înţelege.

Nu mai spuse nimic.

— Doar că nu vei face asta, nu? am ghicit eu.

— Nu-mi dau seama cum, spuse el încet. Nu-mi pot imagina. Pur şi simplu, nu… nu văd pe nimeni în felul acela. Ştii, nu mai observ fetele. Nu le mai văd chipurile.

— Adaugă asta la coroniţă şi la machiaj şi poate Claire va trebui să se îngrijoreze de alt tip de concurenţă.

Quil râse şi-mi trimise bezele zgomotoase.

— Eşti liber vinerea asta, Jacob?

— Ai vrea tu, am spus eu, după care m-am strâmbat. Mda, presupun că sunt totuşi.

El ezită o clipă, după care întrebă:

— Tu te gândeşti vreodată să ieşi cu fete?

Am oftat. Presupun că mă expusesem singur la asta.

— Ştii, Jake, poate ar trebui să te gândeşti şi tu să ai o viaţă a ta.

Nu o spusese sub formă de glumă. Tonul lui era solidar. Asta înrăutăţea lucrurile.

— Nici eu nu le văd, Quil. Nu le văd chipurile.

Oftă şi Quil.

În depărtare, mult prea încet pentru ca altcineva în afară de noi doi să audă peste zgomotul valurilor, un urlet se ridică din pădure.

— La naiba, e Sam, spuse Quil. Ridică mâinile să o atingă pe Claire, ca pentru a se asigura că era încă acolo. Nu ştiu unde e mama ei!

— Mă duc eu să văd ce este. Dacă avem nevoie de tine, te anunţ eu. Am vorbit foarte repede. Cuvintele mi-au ieşit din gură de-a valma. Hei, de ce nu o duci la familia

Clearwater? Sue şi Billy pot să aibă grijă de ea dacă este nevoie. Oricum, probabil că ştiu ce se întâmplă.

— OK. Fugi de-aici, Jake!

Am luat-o la fugă, nu pe cărarea de nisip dintre gardurile vii, ci pe drumul cel mai scurt spre pădure. Am sărit peste primul gard de lemn, după care am luat-o prin trandafirii sălbatici, încă alergând. Am simţit zgârieturile mici când spinii îmi intrau în piele, dar le-am ignorat. Înţepăturile lor aveau să se vindece înainte să ajung la copaci.

Am scurtat-o prin spatele magazinului şi am luat-o la goană de-a lungul autostrăzii. Mă claxonă cineva. Odată ajuns la adăpostul copacilor, am alergat şi mai repede, făcând paşi mari. Dacă aş fi fost pe stradă, oamenii s-ar fi holbat la mine. Oamenii normali nu puteau alerga în felul ăsta. Uneori mă gândeam că ar fi amuzant să intru într-o cursă – cum ar fi Campionatele Olimpice sau ceva de genul. Ar fi fost mişto de văzut feţele atleţilor favoriţi în clipa când aveam să zbor pe lângă ei. Numai că eram destul de sigur că testele pe care le făceau ca să se asigure că nu iei steroizi mi-ar fi descoperit vreo tâmpenie ciudată în sânge.

Odată ajuns într-o pădure adevărată fără drumuri şi case, m-am oprit brusc şi mi-am dat pantalonii jos. I-am mototolit şi i-am legat de bucata de piele din jurul gleznei mele cu mişcări rapide şi exersate. Am început să mă transform în timp ce legam capetele strâns. Focul îmi tremură pe şira spinării, provocându-mi spasme puternice de-a lungul mâinilor şi picioarelor. Nu-mi luă decât o secundă. Fierbinţeala mă inundă şi am simţit sclipirea tăcută care mă transformă în altceva. Mi-am aruncat labele grele pe pământul bătătorit şi mi-am întins spatele dintr-o mişcare lungă şi arcuită.

Era foarte uşor să mă transform în condiţiile astea. Nu mai aveam probleme cu temperamentul. Cu excepţia momentelor în care îmi stătea în cale.

Mi-am amintit pentru o fracţiune de secundă momentul acela îngrozitor de la mascarada aceea de nuntă. Înnebunit de furie, nu reuşeam să-mi controlez corpul. Eram prins ca în capcană, tremurând şi arzând, incapabil să mă schimb ca

să-l omor pe monstrul care se afla la doar câţiva metri depărtare de mine. Sentimentele mi se învălmăşeau. Muream să-l ucid. Mă temeam să o rănesc pe ea. Prietenii mei îmi stăteau în cale. Şi, apoi, când eram în sfârşit gata să iau forma pe care o voiam, am primit ordin din partea conducătorului meu. Decretul de la Alfa. Dacă ar fi fost doar Embry şi Quil acolo în seara aceea, fără Sam… oare aş fi putut fi să-l omor pe criminal?

Uram momentele în care Sam aducea legea în discuţie în felul acela. Uram sentimentul că nu am de ales. Că trebuie să mă supun.

Şi apoi mi-am dat seama că aveam companie. Nu eram singur în gândurile mele.

Ce egoist poţi fi tot timpul, gândea Leah.

Mda, nici nu eşti ipocrită la faza asta, *Leah,* am gândit eu înapoi.

Încetaţi, băieţi, ne spuse Sam.

Am tăcut şi am simţit-o pe Leah tresărind din cauza cuvântului „băieţi“. Sensibilă, ca de obicei.

Sam se prefăcu că nu observă. *Unde-s Quil şi Jared?*

Quil e cu Claire. *O duce la familia Clearwater*.

Bun. Are Sue grijă de ea.

Jared se ducea la Kim, gândi Embry. *Sunt mari şanse să nu te fi auzit.*

Un val de mârâieli traversă haita. Am gemut şi eu cu ei. Când Jared va apărea, în sfârşit, nu aveam niciun dubiu că se va gândi încă la Kim. Şi nimeni nu voia să vadă ce făcuseră ei cu puţin timp în urmă.

Sam se aşeză şi mai scoase un urlet care sfâşie aerul. Era un semnal şi un ordin în acelaşi timp.

Haita era adunată la câţiva kilometri în partea de est de unde eram eu. Am făcut câteva salturi prin pădure spre ei. Leah, Embry şi Paul se îndreptau de asemenea spre ei. Leah era aproape – în scurt timp i-am putut auzi paşii nu departe în pădure. Am continuat să alergăm în paralel, alegând să nu înaintăm împreună.

Ei bine, nu avem de gând să-l aşteptăm toată ziua. *Va trebui pur şi simplu să ne prindă din urmă mai târziu.*

Care-i treaba, şefu'? vru Paul să ştie.

Trebuie să vorbim. S-a întâmplat ceva.

Am simţit gândurile lui Sam îndreptându-se către mine – şi nu doar ale lui Sam, ci şi ale lui Seth, şi ale lui Collin, şi ale lui Brady. Collin şi Brady – copiii noi – patrulaseră cu Sam azi, aşa că sigur ştiau ce aflase el. Nu aveam habar de ce Seth era deja acolo şi cum de ştia despre ce era vorba. Nu era rândul lui.

Seth, spune-le ce-ai auzit.

Am mărit pasul, dorindu-mi să fiu acolo. Am auzit-o şi pe Leah mişcându-se mai repede. Ura să fie depăşită. Faptul că era cea mai rapidă reprezenta singura performanţă cu care se mândrea.

Întrece-mă, nătărăule, şuieră ea după care prinse cu adevărat viteză. Mi-am înfipt ghearele în pământ şi m-am avântat înainte.

Sam nu părea să aibă chef să ne suporte prostiile obişnuite. *Jake, Leah, terminaţi!*

Niciunul din noi nu încetini.

Sam mârâi, dar o lăsă baltă. *Seth?*

Charlie a sunat până când l-a găsit pe Billy acasă.

Mda, am vorbit cu el, adăugă Paul.

Am simţit un junghi când Seth a gândit numele lui Charlie. Asta era. Aşteptarea luase sfârşit. Am alergat mai repede, chinuindu-mă să respir, deşi dintr-odată mi-am simţit plămânii cam înţepeniţi.

Oare care dintre poveşti era?

Şi e speriat rău. Se pare că Edward şi Bella s-au întors acasă săptămâna trecută şi...

Pieptul mi s-a mai relaxat.

Era în viaţă. Sau cel puţin nu era *moartă* de tot.

Nu înţelesesem până atunci câtă importanţă urma să aibă pentru mine. O considerasem moartă în tot acest timp şi abia acum îmi dădeam seama de asta. Nu crezusem niciun moment că o va aduce înapoi în viaţă. Nu ar trebui să conteze, pentru că ştiam ce avea să urmeze.

Da, frate, şi uite vestea proastă. Charlie a vorbit cu ea şi a spus că suna de parcă îi era rău. I-a spus că este bolnavă.

Carlisle a luat receptorul şi i-a spus lui Charlie că Bella s-a molipsit de o boală rară din America de Sud. A spus că e în carantină. Charlie înnebuneşte pentru că nici el nu are voie s-o vadă. A spus că nu-i pasă dacă se îmbolnăveşte şi el, însă Carlisle este de neînduplecat. Fără vizitatori. I-a spus lui Charlie că e destul de grav, dar că face tot ce-i stă în putinţă. Charlie fierbe în el de zile întregi, însă abia acum l-a sunat pe Billy. A spus că azi i s-a părut mult mai rău la telefon.

Tăcerea minţilor fu profundă când Seth termină ce avea de spus. Înţeleseserăm cu toţii.

Deci Charlie va şti că ea va muri de această boală. Îl vor lăsa să vadă cadavrul? Corpul alb şi palid, perfect nemişcat şi care nu respiră? Nu l-ar putea lăsa să atingă pielea rece – ar putea observa cât de tare era. Vor trebui să aştepte până când putea sta nemişcată, până când se va putea abţine să nu-i ucidă pe Charlie şi pe ceilalţi participanţi la priveghi. Oare cât va dura?

O vor îngropa? Va ieşi ea singură, croindu-şi drum prin pământ, sau va veni strigoiul după ea?

Ceilalţi îmi ascultară speculaţiile în linişte. Mă gândisem mai mult la asta decât oricare dintre ei.

Leah şi cu mine am intrat în poiană aproape în acelaşi timp. Cu toate astea, ea era sigură că fusese prima. Se aşeză lângă fratele ei, în timp ce eu am înaintat să stau în dreapta lui Sam. Paul se roti şi-mi făcu loc.

Iar te-am bătut, gândi Leah, dar abia dacă am auzit-o.

M-am întrebat de ce eram singurul care stătea în picioare. Mi se ridicase blana pe umeri, tremurând de nerăbdare.

Deci, ce mai aşteptăm? am întrebat eu.

Nimeni nu spuse nimic, dar am simţit că ezită.

Oh, mă lăsaţi? Tratatul a fost încălcat.

Nu avem nicio dovadă – poate chiar este bolnavă…

— OH! SĂ FIM SERIOŞI!

OK, indiciile sunt destul de puternice. Şi totuşi… Jacob. Gândul lui Sam veni încet, ezitant. *Eşti sigur că asta vrei? Chiar este ceea ce trebuie să facem? Ştim cu toţii ce-şi*

dorea ea.

Tratatul nu menţionează nimic despre voinţa victimei, Sam!

Chiar este o victimă? Ai putea să o etichetezi astfel?

Da!

Jake, gândi Seth, *nu sunt duşmanii noştri.*

Mai tacă-ţi gura, puştiule! Doar fiindcă ai o pasiune bolnavă pentru vampirul acela nu înseamnă că se schimbă legea. Ei sunt duşmanii noştri. Sunt pe teritoriul nostru. Trebuie să-i îndepărtăm. Nu-mi pasă dacă te-ai distrat odată luptând cot la cot cu Edward Cullen.

Şi ce vei face când va lupta şi Bella cu ei, Jacob? întrebă Seth.

Ea nu mai este Bella.

Tu vei fi cel care o va omorî?

Nu m-am putut abţine să nu tresar.

Nu, nu vei fi tu. Şi atunci, ce? Îl vei obliga pe unul dintre noi să facă asta? Şi apoi îl vei urî pe vecie?

Eu nu aş...

Sigur că nu o vei face. Tu nu eşti pregătit pentru o astfel de luptă, Jacob.

M-am lăsat dominat de instinct şi m-am încovoiat în faţă, mârâind la puştanul de lup de culoarea nisipului care stătea de partea cealaltă a cercului.

Jacob! mă avertiză Sam. *Seth, taci pentru o secundă.*

Seth încuviinţă din capul lui mare.

La naiba, ce-am pierdut? gândi Quil. Alerga spre adunare cu sufletul la gură. *Am auzit de telefonul primit de Charlie...*

Ne pregătim să mergem, i-am spus eu. *Ce-ai zice să faci o tură până la Kim şi să-l târăşti pe Jared aici cu dinţii? Avem nevoie de toată lumea.*

Vino direct aici, Quil, îi ordonă Sam. *Nu am hotărât nimic încă.*

Am mârâit.

Jacob, trebuie să mă gândesc ce e mai bine pentru haita aceasta. Trebuie să aleg calea care să vă protejeze pe voi cel mai bine. S-au schimbat timpurile de când străbunii noştri au făcut acel tratat. Eu... eu personal nu cred că

familia Cullen reprezintă un pericol pentru noi. Şi ştim că nu vor mai sta aici mult timp. Cu siguranţă, vor dispărea odată ce-şi vor spune povestea. Vieţile noastre vor reveni la normal.

Normal?

Dacă îi provocăm, Jacob, se vor apăra bine.

Te temi?

Eşti aşa de pregătit să pierzi un frate? Se opri. *Sau o soră?* continuă el ca o completare.

Nu mă tem să mor.

Ştiu asta, Jacob. Ăsta e unul dintre motivele pentru care te rog să te mai gândeşti la asta.

M-am uitat în ochii lui negri. *Ai de gând să respecţi tratatul strămoşilor noştri, sau nu?*

Îmi respect haita. Fac ce este mai bine pentru ei.

Laşule!

Îşi încordă botul, dezvelindu-şi dinţii.

Gata, Jacob. Întreci măsura. Vocea minţii lui Sam se schimbă şi căpătă timbrul acela ciudat dublu pe care nu-l putea sfida. Vocea lui Alfa. Întâlni privirea fiecărui lup din cerc.

Haita nu va ataca familia Cullen fără să fie provocată. Spiritul tratatului rămâne. Nu reprezintă un pericol pentru poporul nostru şi nici pentru populaţia din Forks. Bella Swan a făcut o alegere în deplină cunoştinţă de cauză şi nu ne vom pedepsi foştii aliaţi pentru hotărârea ei.

Aşa-i, aşa-i, gândi Seth entuziasmat.

Parcă ţi-am spus să taci, Seth.

Ups! Scuze, Sam.

Jacob, unde crezi că te duci?

Am părăsit cercul, îndreptându-mă spre vest ca să pot să-i întorc spatele. *Mă duc să-mi iau la revedere de la tatăl meu. Se pare că nu mai are niciun rost să pierd vremea pe aici.*

Hai, Jake, nu face asta iar!

Taci, Seth, gândiră mai multe voci deodată.

Nu vrem să pleci, îmi spuse Sam, cu gândul mai calm decât înainte.

Atunci obligă-mă să stau, Sam. Ia-mi puterea de a decide. Fă-mă un sclav.

Ştii că nu vreau să fac asta.

Atunci nu a mai rămas nimic de zis.

Am fugit de el, chinuindu-mă foarte tare să nu mă gândesc la ce urma să fac. Am început în schimb să mă concentrez pe amintirea lunilor lungi când am fost doar lup, lăsând umanitatea din mine să sângereze până când am devenit mai degrabă animal decât om. Trăiam în prezent, mâncam când îmi era foame, dormeam când eram obosit, beam când îmi era sete şi alergam – alergam doar ca să alerg. Dorinţe simple, răspunsuri simple la acele dorinţe. Durerea lua forme suportabile. Durerea cauzată de foame. Durerea cauzată de gheaţa de sub labe. Durerea provocată de ghearele zgâriate când cina se împotrivea. Fiecare durere avea un răspuns simplu, o acţiune precisă de încetare a durerii.

Nu era ca atunci când erai om.

Şi totuşi, imediat ce m-am apropiat de casa mea, m-am schimbat la loc în om. Aveam nevoie să gândesc în intimitate.

Mi-am dezlegat pantalonii scurţi şi i-am aruncat pe mine, alergând deja spre casă.

Reuşisem. Îmi ascunsesem gândurile, iar acum era prea târziu pentru Sam să mă oprească. Acum nu mă mai auzea.

Sam a dat un ordin foarte clar. Haita nu va ataca familia Cullen. OK.

Nu a menţionat nimic de acţionatul pe cont propriu.

Nu, haita nu va ataca pe nimeni azi.

Însă eu, da.

9. LA NAIBA, NU M-AŞ FI GÂNDIT LA AŞA CEVA

Sincer să fiu, nu aveam de gând să-mi iau la revedere de

la tatăl meu.

La urma urmei, un singur telefon rapid către Sam şi intenţiile mele îmi vor fi descoperite. Mi-ar fi tăiat calea şi m-ar fi împins înapoi. Poate ar încerca să mă înfurie sau chiar să mă rănească – să mă facă în vreun fel sau altul să mă transform pentru ca Sam să impună o nouă lege.

Dar Billy mă aştepta, ştiind că urma să fiu într-o stare sau alta. Era în curte, stând în scaunul lui cu rotile, cu ochii fixaţi pe locul din care am ieşit eu dintre copaci. Am văzut cum mi-a judecat direcţia – m-am îndreptate spre garajul meu, direct pe lângă casă.

— Ai un minut, Jake?

M-am oprit. M-am uitat la el, după care m-am uitat la garaj.

— Hai, puştiule! Măcar ajută-mă să intru în casă.

Am scrâşnit din dinţi, dar am socotit că era mai probabil să-mi facă probleme cu Sam dacă nu-l minţeam câteva minute.

— De când ai tu nevoie de ajutor, bătrâne?

El râse răguşit.

— Mi-au obosit braţele. Am venit singur de la Sue.

— E vale. Ai mers lin tot drumul.

I-am împins scaunul cu rotile pe rampa mică pe care i-am făcut-o, până în sufragerie.

— M-ai prins. Cred că am ajuns până la vreo cincizeci de kilometri la oră. A fost minunat.

— Să ştii că ai să distrugi căruciorul ăsta. Şi apoi o să te târăşti de colo-colo în coate.

— Nicio şansă. Va fi treaba ta să mă cari.

— Nu te-ai mai duce în multe locuri.

Billy puse mâinile pe roţi şi se împinse singur spre frigider.

— Mai este ceva de mâncare?

— Habar nu am. Deşi Paul a fost aici toată ziua, deci probabil că nu.

Billy oftă.

— Va trebui să începem să ascundem cumpărăturile dacă nu vrem să murim de foame.

— Spune-i lui Rachel să se ducă să stea la el acasă.

Tonul de glumă al lui Billy se evaporă, iar ochii i se înmuiară.

— E acasă doar de câteva săptămâni. E prima oară când vine după mult timp. E greu – fetele erau mai mari decât tine când a murit mama voastră. Lor le este mai greu să stea aici în casă.

— Ştiu.

Rebecca nu fusese acasă nici măcar o dată de când se căsătorise, deşi avea o scuză bună. Biletele de avion din Hawaii erau destul de scumpe. Washington era destul de aproape, aşa că Rachel nu avea aceeaşi scuză. Urmase şi cursuri de vară, lucrând ture duble în vacanţe la o cafenea din campus. Dacă nu ar fi fost Paul, probabil că ar fi plecat iar foarte repede. Poate ăsta era motivul pentru care Billy nu-l dădea afară.

— Păi, eu mă duc să lucrez la nişte chestii…

Am luat-o spre uşa din spate.

— Aşteaptă, Jake! Nu-mi spui ce s-a întâmplat? Chiar trebuie să-l sun pe Sam să mă pună la curent?

Am stat cu spatele la el, ascunzându-mi faţa.

— Nu s-a întâmplat nimic. Sam le dă undă verde. Presupun că nu suntem toţi acum decât nişte iubitori de strigoi.

— Jake…

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Pleci, fiule?

Urmă o perioadă de tăcere până când m-am hotărât cum să-i spun:

— Rachel poate să aibă camera ei înapoi. Ştiu cât urăşte salteaua aia gonflabilă.

— Ar prefera să doarmă pe jos decât să te piardă. La fel şi eu.

Am pufnit.

— Jacob, te rog. Dacă ai nevoie… de o pauză. Atunci, ia-o. Dar nu atât de mult iar. Vino înapoi!

— Poate. Poate o să vin numai la nunţi. Fac un tur la a lui Sam, apoi la a lui Rachel. Deşi Jared şi Kim s-ar putea să fie

primii. Probabil că ar trebui să port costum sau ceva de genul.

— Jake, uită-te la mine.

M-am întors încet.

— Ce e?

Mă privi îndelung în ochi.

— Unde te duci?

— Nu am un plan anume în minte.

Îşi înclină capul într-o parte, iar ochii i se îngustară.

— Sigur?

Ne-am privit unul pe altul. Secundele treceau.

— Jacob, spuse el. Vocea îi era tensionată. Jacob, nu face asta. Nu merită.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Lasă-i în pace pe Bella şi familia Cullen. Sam are dreptate.

M-am uitat la el o secundă, după care am traversat camera din doi paşi mari. Am apucat telefonul şi am smuls cablul din aparat şi din mufă. Am mototolit cablul gri la mine în palmă.

— Pa, tată.

— Jake, aşteaptă… strigă el după mine, dar eu ieşisem deja pe uşă în fugă.

Motocicleta nu era la fel de rapidă ca alergatul, dar măcar era mai discretă. M-am întrebat cât i-ar fi luat lui Billy să se împingă singur până la magazin să sune pe cineva care să-i poată transmite un mesaj lui Sam. Aş fi băgat mâna în foc că Sam era încă în forma lui de lup. Ar fi o problemă dacă Paul s-ar întoarce la noi acasă cândva în viitorul apropiat. S-ar schimba într-o secundă şi l-ar informa pe Sam cu privire la ce făceam…

Nu avea rost să-mi fac griji cu privire la asta. Am să merg cât pot de repede şi, dacă m-or prinde, oi vedea eu ce fac la momentul respectiv.

Am pornit motorul motocicletei şi am luat-o în viteză pe cărarea noroioasă. Nu m-am uitat în spatele meu când am trecut pe lângă casă.

Drumul era aglomerat de turişti; m-am strecurat printre

maşini, atrăgându-mi câteva claxoane şi câteva gesturi obscene. Am cotit pe 101 cu şaptezeci la oră fără să mă obosesc să mă asigur. A trebuit să conduc pe linia de demarcaţie un minut ca să evit să fiu zdrobit de o camionetă. Nu că m-ar fi omorât, dar m-ar fi încetinit. Oasele rupte – cel puţin cele mari – se vindecau în *zile* întregi, aşa cum bine avusesem ocazia să aflu.

Drumul se mai eliberă puţin, aşa că am început să merg cu optzeci la oră. Nu m-am atins de frână până n-am ajuns pe aleea strâmtă; mi-am închipuit că eram la adăpost atunci. Sam n-ar veni aşa departe să mă oprească. Era prea târziu.

Abia în clipa aceea – când eram sigur că am ajuns am început să mă gândesc la ce voi face. Am încetinit la douăzeci la oră, cotind printre copaci cu mai multă grijă decât era necesar.

Ştiam că mă vor auzi venind, cu sau fără motocicletă, aşa că nici nu se punea problema de surpriză. Nu aveam nicio şansă să-mi disimulez intenţiile. Edward îmi va auzi planurile imediat ce voi fi suficient de aproape. Poate că le auzea deja. Dar apoi m-am gândit că planul tot îmi va ieşi dat fiindu-i orgoliul. Va *vrea* să se lupte cu mine singur.

Aşa că voi intra pur şi simplu, voi vedea cu ochii mei dovada preţioasă a lui Sam, după care îl voi provoca pe Edward la duel.

Am pufnit. Parazitul probabil că se va bucura de teatralitatea gestului.

Când voi fi terminat cu el, voi doborî câţi voi putea până să ajungă ei la mine. Ha – m-am întrebat dacă Sam se va gândi la moartea mea ca la o *provocare*. Probabil că va spune că am primit ce-am meritat. Nu ar vrea să-şi ofenseze cel mai bun prieten vampir.

Aleea dădu în poiană, iar mirosul mă lovi ca o roşie stricată în faţă. Ah! Ce vampiri puţitori! Stomacul începu să facă zgomot. Putoarea va fi greu de suportat în felul acesta – nediluată de mirosul de oameni cum fusese dăţile trecute când venisem aici –, deşi nu la fel de rea ca atunci când aş mirosi-o cu nasul meu de lup.

Nu eram sigur la ce să mă aştept, dar nu am întâlnit niciun semn de viaţă în jurul criptei mari şi albe. Bineînţeles că ştiau că sunt aici.

Am oprit motorul şi am ascultat liniştea. Acum auzeam murmure tensionate şi furioase de partea cealaltă a uşilor mari, duble. Cineva era acasă. Mi-am auzit numele şi am zâmbit, bucuros să aflu că le provocam un pic de nelinişte.

Am tras adânc aer în piept – va fi şi mai rău înăuntru – şi am urcat scările verandei dintr-o săritură.

Uşa mi se deschise înainte să o ating, iar doctorul stătea în prag, cu ochii îngrijoraţi.

— Bună, Jacob, spuse el, mai calm decât m-aş fi aşteptat. Ce mai faci?

Am tras adânc aer în piept pe gură. Putoarea care se revărsa prin uşă era de nesuportat.

Am fost dezamăgit că fusese Carlisle cel care mi-a deschis uşa. Aş fi preferat să fi ieşit Edward, cu colţii scoşi. Carlisle era atât de... uman *sau* ceva de genul. Poate din cauza vizitelor la domiciliu pe care mi le-a acordat când am fost rănit. Dar mă simţeam inconfortabil privindu-l în ochi ştiind că aveam de gând să-l omor dacă puteam.

— Am auzit că Bella s-a întors vie, am spus eu.

— Ăăă, Jacob, nu e un moment bun. Doctorul se simţea şi el inconfortabil, dar nu în felul în care mă aşteptam eu să fie. Putem să purtăm discuţia asta mai târziu?

M-am uitat la el mut de uimire. Îmi cerea să amânăm partida pe viaţă şi pe moarte pentru un moment mai potrivit?

Apoi am auzit vocea Bellei, spartă şi răguşită, şi nu m-am mai putut gândi la nimic altceva.

— De ce nu? întrebă ea pe cineva. Avem secrete şi faţă de Jacob? Care-i rostul?

Vocea ei nu era aşa cum mă aşteptasem să fie. Am încercat să-mi amintesc vocile vampirilor tineri cu care ne luptaserăm în primăvară, dar tot ce percepusem fuseseră mârâiturile. Poate nou-născuţii aceia nu sunau aşa de pătrunzător şi de puternic precum cei în vârstă. Poate că toţi vampirii noi erau răguşiţi.

— Intră, te rog, Jacob, murmură Bella mai tare.

Ochii lui Carlisle se îngustară.

M-am întrebat dacă Bellei îi era sete. Mi se îngustară şi mie ochii.

— Mă scuzaţi, i-am spus eu doctorului când am trecut pe lângă el. Era greu – era împotriva tuturor instinctelor mele să mă întorc cu spatele la unul de-al lor. Nu imposibil, totuşi. Dacă exista aşa ceva ca un vampir inofensiv, acela era liderul lor ciudat de blând.

Mă voi ţine departe de Carlisle când va începe lupta. Erau destui pe care puteam să-i ucid fără să-l includ şi pe el.

Intrasem în casă pe-o parte, cu spatele la perete. Mi-am aruncat ochii prin cameră – îmi era necunoscută. Ultima dată când fusesem aici era toată decorată pentru o petrecere. Acum totul era luminos şi palid. Inclusiv cei şase vampiri care stăteau grupaţi lângă canapeaua albă.

Erau toţi adunaţi acolo, dar nu ăsta fu lucrul care mă lăsă cu gura căscată.

Ci Edward. Expresia de pe faţa lui.

Îl văzusem nervos şi-l văzusem arogant, şi-l văzusem o dată suferind. Dar acum – era sfâşiat. Ochii îi erau pe jumătate înnebuniţi. Nu-şi ridică privirea să se uite urât la mine. Se uita în jos la canapeaua de lângă el cu o expresie de parcă cineva i-ar fi dat foc. Mâinile îi atârnau ţepene pe lângă el.

Nici măcar nu mă puteam bucura de chinul lui. Nu-mi venea în minte decât un singur lucru care l-ar fi făcut să arate aşa, iar ochii mei îi urmară pe ai lui.

Am văzut-o în aceeaşi clipă în care i-am simţit mirosul.

Mirosul ei cald, curat şi uman.

Bella era pe jumătate ascunsă în spatele braţului canapelei, ghemuită în poziţia fetusului, cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor. Pentru o secundă lungă nu am reuşit să văd nimic cu excepţia faptului că era încă acea Bella pe care o iubeam, pielea ei fiind încă moale şi palidă ca piersica, iar ochii încă de un maro ciocolatiu. Inima a început să-mi bată într-un ritm ciudat şi întrerupt şi m-am întrebat dacă nu cumva era vreun vis înşelător din care

eram gata să mă trezesc.

Apoi am văzut-o cu adevărat.

Avea cearcăne adânci în jurul ochilor, cearcăne care ieşeau în evidenţă pentru că faţa ei era toată trasă. Era mai slabă? Pielea părea strânsă – ca şi cum pometii ar fi fost gata să iasă prin ea. Cea mai mare parte a părului ei negru era strâns într-o coadă dezordonată, dar câteva şuviţe îi stăteau lipite de frunte şi de gât din cauza stratului de transpiraţie care îi acoperea pielea. Degetele ei şi încheieturile arătau înfricoşător de fragile.

Era bolnavă. Foarte bolnavă.

Nu era o minciună. Povestea pe care i-o spusese Charlie lui Billy nu era de fapt o poveste. În timp ce mă uitam la ea cu ochii ieşiţi din orbite, pielea ei se făcu verzuie.

Strigoaica blondă – cea frumoasă tare, Rosalie – se aplecă asupra ei, tăindu-mi vederea, umblând prin preajma ei într-un mod ciudat, protector.

Era ceva în neregulă. Ştiam ce părere avea Bella cu privire la aproape orice – gândurile ei erau atât de evidente; uneori era parcă îi erau scrise-n frunte. Aşa că nu trebuia să-mi spună fiecare detaliu al unei situaţii ca să mă prind despre ce este vorba. Ştiam că Bella nu o plăcea pe Rosalie. Îi citeam asta pe buze când vorbea despre ea. Nu numai că nu o plăcea. Îi era *teamă* de Rosalie. Sau îi fusese.

Nu mai exista teamă în timp ce Bella se uita la ea acum. Expresia ei era… scuzătoare sau ceva de genul. Apoi Rosalie apucă repede un lighean de pe podea şi-l puse sub bărbia Bellei chiar la timp pentru ca ea să vomite cu zgomot în el.

Edward căzu în genunchi lângă Bella – ochii exprimându-i suferinţa cumplită prin care trecea iar Rosalie ridică o mână avertizându-l să stea deoparte.

Nu avea nicio logică ce se întâmpla aici.

Când putu să ridice capul, Bella îmi zâmbi slab, oarecum jenată.

— Îmi cer scuze pentru asta, şopti ea.

Edward gemu foarte încet. Îşi sprijini capul de genunchii Bellei. Ea îi puse o mână pe obraz. Ca şi cum ea îl consola

pe el.

Nu mi-am dat seama că picioarele m-au purtat mai în faţă până când Rosalie nu mă alungă, intervenind deodată între mine şi canapea. Era ca o persoană pe un ecran de televiziune. Nu-mi păsa că era acolo. Nu părea reală.

— Rose, nu, şopti Bella. E în regulă.

Blondina se dădu din calea mea, deşi mi-am dat seama că ura faptul că fusese nevoită să facă asta. Uitându-se urât la mine, se aşeză lângă capul Bellei, pregătită să sară. Era mai uşor de ignorat decât aş fi visat vreodată.

— Bella, ce s-a întâmplat? am şoptit eu.

Fără să conştientizez asta, m-am trezit şi eu în genunchi, sprijinindu-mă de canapea, vizavi de… soţul ei. El nu păru să mă observe, iar eu abia dacă m-am uitat la el. M-am întins după mâna ei liberă, luându-i-o în mâinile mele. Pielea îi era ca de gheaţă.

— Eşti bine?

Era o întrebare stupidă. Nu răspunse.

— Mă bucur aşa de mult că ai venit să mă vezi astăzi, Jacob, spuse ea.

Chiar dacă ştiam că Edward nu-i putea auzea gândurile, părea să audă un înţeles de care eu nu mă prindeam. Gemu din nou, în pătura care o acoperea, iar ea îi mângâie obrazul.

— Ce este, Bella? am insistat eu, înfăşurându-mi mâinile strâns în jurul degetelor ei reci şi fragile.

În loc să răspundă, ea se uită prin cameră ca şi cum ar căuta ceva: privirea ei era rugătoare şi prevenitoare totodată. Şase perechi de ochi galbeni şi neliniştiţi se uitară la ea. Într-un târziu se întoarse către Rosalie.

— Mă ajuţi să mă ridic, Rosalie? întrebă ea.

Rosalie îşi dezveli dinţii şi se uită la mine ca şi cum ar fi vrut să-mi smulgă capul de pe umeri. Eram convins că exact asta ar fi vrut să facă.

— Te rog, Rose!

Blonda se strâmbă, dar se aplecă din nou asupra ei, lângă Edward, care nu se mişcă niciun milimetru. Îşi puse braţele cu grijă în spatele umerilor Bellei.

— Nu, am şoptit eu. Nu te ridica…

Arăta atât de slăbită!

— Îţi răspund la întrebare, sări ea, sunând mai mult a cum vorbea ea de obicei cu mine.

Rosalie o trase pe Bella de pe canapea. Edward rămase unde era, încovoindu-se înainte cu faţa îngropată în perne. Pătura căzu pe jos la picioarele Bellei.

Corpul Bellei era umflat, mijlocul ei ieşind în evidenţă într-un mod ciudat şi bolnav. Stătea bombat pe sub bluza de trening de un gri palid, care era prea mare pentru umerii şi braţele ei. Restul corpului ei arăta mai slab, ca şi cum umflătura aceea mare se hrănise din ea. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama ce era partea aceea deformată – nu am înţeles până când ea nu şi-a înfăşurat braţele cu tandreţe în jurul burţii umflate, una deasupra şi una dedesubt. Ca şi cum o proteja.

Mi-am dat atunci seama, însă tot nu-mi venea să cred. O văzusem cu o lună în urmă. Nu avea cum să fie însărcinată. Cel puţin, sarcina nu putea fi *atât* de avansată.

Doar că era.

Nu voiam să văd asta, nici să mă gândesc la asta. Nu voiam să mi-l imaginez pe el înăuntrul ei. Nici să ştiu că ceva ce eu uram aşa de tare prindea rădăcini în corpul pe care eu îl iubeam. Stomacul mi se întoarse pe dos şi a trebuit să-mi înghit voma la loc.

Dar era mai rău de atât, mult mai rău. Corpul ei distorsionat, oasele împungându-i pielea feţei. Puteam să presupun că arăta în halul ăsta – însărcinată într-un stadiu mai înaintat şi atât de bolnavă – pentru că indiferent ce creştea înăuntrul ei, îi lua viaţa ca să şi-o hrănească pe a sa…

Pentru că era un monstru. Exact ca tatăl lui.

Am ştiut mereu că o va omorî.

Se uită deodată la mine când auzi cuvintele din gândul meu. Acum eram amândoi în genunchi, după care el se ridică deodată în picioare, dominându-mă. Ochii îi erau negri şi inexpresivi, iar cearcănele din jurul lor de un mov-închis.

— Hai afară, Jacob, mârâi el.

M-am ridicat şi eu în picioare. Acum eu eram cel care-l domina pe el. Ăsta era motivul pentru care mă aflam aici.

— Hai s-o facem, am fost eu de acord.

Cel mare, Emmett, veni în grabă lângă Edward, cu cel care arăta flămând, Jasper, chiar pe urmele lui. Nu prea-mi păsa. Poate haita mea se va ocupa de cei care vor rămâne după ce vor termina cu mine. Sau poate că nu. Nu conta.

Pentru o fracţiune de secundă, ochii mei se opriră pe cele două din spate. Esme. Alice. Mici şi deconcertant de feminine. Ei bine, eram sigur că toţi ceilalţi aveau să mă omoare înainte să apuc să ajung la ele. Nu voiam să ucid fete... nici măcar fete vampir.

Deşi aş putea să fac o excepţie pentru blondă.

— Nu, gemu Bella, după care se întinse pierzându-şi echilibrul, să-l apuce pe Edward de braţ.

Rosalie se mişcă odată cu ea, ca şi cum un lanţ le-ar fi ţinut legate una de alta.

— Nu vreau decât să discut cu el, Bella, spuse Edward pe un ton coborât, vorbind doar cu ea.

Se întinse să-i atingă faţa, mângâind-o. Lucrul acesta făcu încăperea să devină roşie, mă făcu să văd foc în faţa ochilor, din cauză că, după ce tot ce făcuse, încă mai avea voie să o atingă în felul acesta.

— Nu te forţa! continuă el rugător. Te rog, odihneşte-te! Ne întoarcem amândoi înapoi în doar câteva minute.

Se uită la faţa lui, studiind-o cu grijă. Apoi încuviinţă din cap şi se lăsă la loc pe canapea. Rosalie o ajută să se întindă pe perne. Bella se uită la mine, încercând să-mi fixeze privirea.

— Fii cuminte, insistă ea. Şi apoi întoarce-te.

Nu am răspuns. Nu făceam azi nicio promisiune. Mi-am întors privirea, după care l-am urmat pe Edward afară pe uşa din faţă.

O voce disperată din capul meu observă că nu fusese atât de greu să-l separ de grupul lui, nu?

Continuă să meargă, fără să verifice măcar o dată dacă eram pe cale să-i sar în spatele neprotejat. Am presupus că

nu era nevoie să verifice. Va şti când mă voi decide să-l atac. Lucru care însemna că trebuia să mă hotărăsc foarte repede.

— Nu sunt gata să mă omori încă, Jacob Black, şopti el în timp ce se îndepărta cu repeziciune de casă. Va trebui să mai ai puţină răbdare.

De parcă îmi păsa mie de programul lui.

— Răbdarea nu este specialitatea mea, am mârâit eu.

Continuă să meargă, poate încă vreo două sute de metri pe alee, cu mine pe urmele sale. Eram aprins tot, iar degetele îmi tremurau. Pe muchie, gata şi în aşteptare.

Se opri fără niciun avertisment şi se întoarse cu faţa la mine. Expresia lui mă îngheţă din nou.

Pentru o secundă am fost doar un puşti – un puşti care a trăit toată viaţa în acelaşi orăşel. Doar un copil. Pentru că ştiam că trebuia să trăiesc mai mult, să sufăr mult mai mult, ca să înţeleg vreodată durerea mistuitoare din ochii lui Edward.

Ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să-şi şteargă sudoarea de pe frunte, dar degetele îi zgâriară faţa ca pentru a-şi sfâşia pielea de granit. Ochii negri îi ardeau în orbite, nefocusaţi sau văzând lucruri care nu erau acolo. Deschise gura ca şi cum ar fi vrut să ţipe, însă nu se auzi nimic.

Asta era faţa pe care ar avea-o un om dacă ar fi ars pe rug.

Pentru o clipă nu am putut să vorbesc. Era prea reală faţa lui – văzusem o umbră a ei în casă, o văzusem în ochii lui, dar asta pusese capac. Ultimul cui din sicriu.

— O omoară, nu? Moare.

Şi am ştiut când am rostit asta că faţa mea era o copie palidă a lui. Mai slăbită, diferită, pentru că eram încă în stare de şoc. Nu reuşisem să mă obişnuiesc cu ideea încă – se petrecea totul mult prea repede. El avusese timp să ajungă în starea asta. Şi era diferit pentru că eu o pierdusem deja de atât de multe ori, în atât de multe feluri, în mintea mea. Era diferit pentru că ea nu fusese niciodată a mea ca să pot spune că am pierdut-o.

Mai era diferit pentru că nu era vina mea.

— Vina mea, şopti Edward, iar genunchii îi cedară.

Se prăbuşi în faţa mea, vulnerabil, cea mai uşoară ţintă pe care ţi-ai putea-o imagina.

Dar eu mă simţeam rece ca gheaţa – nu era pic de foc în mine.

— Da, gemu el cu faţa la pământ, ca şi cum i s-ar destăinui acestuia. Da, o omoară.

Înfăţişarea lui distrusă mă enervă. Eu voiam o luptă, nu o execuţie. Unde mai era îngâmfarea lui superioară acum?

— Şi de ce nu a făcut Carlisle nimic? am mârâit eu. E doctor, nu? Să scoată chestia aia din ea.

În clipa aceea se uită la mine şi-mi răspunse pe un ton obosit. Ca şi cum ar fi explicat asta unui copil de grădiniţă pentru a zecea oară:

— Nu ne lasă ea.

Îmi luă un minut să-mi dau seama ce-a zis. Isuse, se purta la fel ca de obicei. Normal, voia să moară pentru copilul monstru din ea. Era *tipic* pentru Bella.

— O cunoşti bine, şopti el. Înţelegi repede… Eu nu am înţeles. Nu la timp. Nu a vrut să vorbească cu mine pe drumul de întoarcere. Am crezut că e speriată – aşa ar fi fost normal. Am crezut că e furioasă pe mine că am pus-o să treacă prin aşa ceva, că i-am pus viaţa în pericol. Din nou. Nu mi-am imaginat nicio clipă la ce se gândea cu adevărat, la *hotărârea pe* care o luase. Nu până când familia mea a venit să ne ia de la aeroport, iar ea a fugit în braţele lui Rosalie. Ale lui Rosalie! Şi apoi am auzit gândurile lui Rosalie. Nu am înţeles până n-am auzit-o. Şi totuşi tu *ai* înţeles după doar o secundă… Pe jumătate oftă, pe jumătate mârâi.

— Ia stai oleacă. *Nu vă lasă*. Sarcasmul îmi era acid pe limbă. Ai observat cumva că are exact atâta putere câtă are o fată normală de cincizeci de kilograme? Cât de proşti sunteţi voi, vampirilor? Ţineţi-o şi anesteziaţi-o!

— Am vrut, şopti el. Carlisle ar fi…

Ce, au fost prea nobili?

— Nu. Nu ţine de nobleţe. Garda ei de corp a complicat lucrurile.

Aha. Nu înţelesesem mare lucru din povestea lui până atunci, dar acum avea sens. Deci asta face blondina. Totuşi, ei ce-i ieşea? Aşa de mult îşi dorea regina frumuseţii ca Bella să moară?

— Poate, spuse el. Rosalie nu priveşte lucrurile chiar aşa.

— Şi doborâţi-o pe blondă mai întâi. Rasa voastră are capacitatea de a-şi reveni, nu? Faceţi-o praf şi apoi aveţi grijă de Bella.

— Emmett şi Esme o susţin. Emmett nu ne-ar lăsa niciodată… şi Carlisle nu vrea să mă ajute dacă Esme este împotrivă…

Nu mai termină fraza, vocea lui pălind.

— Ar fi trebuit s-o laşi pe Bella cu mine.

— Da.

Era un pic cam târziu pentru asta, totuşi. Poate că ar fi trebuit să se gândească la asta *înainte* să o lase gravidă cu monstrul acela în pântec, care-i sugea viaţa din ea.

Se uită la mine copleşit de durere şi mi-am dat seama că era de acord cu mine.

— Nu am ştiut, spuse el la fel de încet ca şi cum ar fi respirat doar. Nu am visat niciodată. Nu a mai existat niciodată o relaţie ca a mea cu Bella. De unde să fi ştiut că o fiinţă umană poate să conceapă un copil cu unul de-al nostru…

— Din moment ce fiinţa umană este ruptă în bucăţi în timpul actului?

— Da, mă aprobă el, şoptind tensionat. Sunt vampiri de genul acesta, cei sadici, duhurile rele, zburătorii. Există. Dar seducerea nu este decât un preludiu la marele festin. Nimeni nu *supravieţuieşte.*

Îşi scutură capul ca şi cum ideea îl revolta. De parcă el era diferit cu ceva.

— Nu mi-am dat seama că exista un nume special pentru ce sunteţi voi, am spus eu dezgustat.

Se uită la mine cu un chip parcă îmbătrânit cu o mie de ani.

— Nici măcar tu, Jacob Black, nu mă poţi urî mai mult decât mă urăsc eu pe mine.

„Greşit“, am gândit eu, prea furios ca să mai vorbesc.

— Dacă mă omori pe mine acum, nu o salvezi pe ea, spuse el încet.

— Şi atunci ce o salvează?

— Jacob, trebuie să faci ceva pentru mine.

— S-o *crezi tu*, parazitule!

Continuă să se uite la mine cu ochii aceia pe jumătate obosiţi, pe jumătate turbaţi.

— Pentru ea?

Mi-am încleştat dinţii cu putere.

— Am făcut tot ce am putut să o ţin departe de tine. Absolut tot ce am putut. E prea târziu.

— O cunoşti, Jacob. Te înţelegi cu ea la un nivel pe care eu nici măcar nu-l înţeleg.. Eşti parte din ea, iar ea este parte din tine. Pe mine nu vrea să mă asculte pentru că spune că o subestimez. Crede că e suficient de puternică pentru asta... Se înecă, după care înghiţi. Ar putea să te asculte pe tine.

— De ce ar face asta?

Se ridică şovăielnic în picioare, ochii arzându-i mai tare decât înainte, mai sălbatic. M-am întrebat dacă într-adevăr era nebun. Oare vampirii îşi puteau pierde minţile?

— Poate, îmi răspunse el la gând. Nu ştiu. Aşa mi se pare. Îşi scutură capul. Trebuie să încerc să ascund asta în faţa ei, pentru că grija ar slăbi-o şi mai mult. În starea în care este nu mai poate să ascundă nimic. Trebuie să fiu tare; nu pot să-i fac viaţa şi mai grea. Dar asta nu mai contează acum. Trebuie să te asculte pe tine!

— N-am ce să-i spun mai mult decât i-ai spus tu deja. Ce vrei să fac? Să-i spun că face o prostie? Probabil că ştie asta. Să-i spun că urmează să moară? Pun pariu că ştie şi asta.

— Poţi să-i oferi ce vrea.

Nu vorbea logic. Era un simptom al nebuniei lui?

— Nu-mi pasă de nimic decât s-o ţin în viaţă, spuse el foarte concentrat dintr-odată. Dacă vrea un copil, atunci poate să-l facă. Poate să facă şi şase copii. Orice vrea. Se opri o clipă. Poate să facă şi lupişori dacă asta o va ţine în

viaţă.

Îmi întâlni privirea pentru un moment, iar chipul lui era turbat sub stratul subţire de autocontrol. Căutătura urâtă mi se înmuie în timp ce înţelegeam ce voia să spună şi am rămas cu gura căscată de şoc.

— Dar nu aşa! spuse el printre dinţi înainte să apuc să-mi revin. Nu *chestia* asta care-i suge viaţa din ea, în timp ce eu stau şi mă uit fără să pot face nimic! S-o văd cum se îmbolnăveşte şi cum se stinge. Să văd cum *îi face rău*. Trase adânc aer în piept ca şi cum l-ar fi lovit cineva în burtă. *Trebuie* să-i bagi minţile în cap, Jacob! Pe mine nu mai vrea să mă asculte. Rosalie e mereu acolo şi-i hrăneşte nebunia – o încurajează. O protejează. Nu, protejează *chestia* aia. Viaţa Bellei nu înseamnă nimic pentru ea.

Zgomotul care-mi ieşi din gât sună ca şi cum mă înecam.

Ce voia să spună? Că Bella ar trebui să ce? Să facă un copil? Cu *mine?* Ce? Cum? Renunţa la ea? Sau credea că pe ea n-ar deranja-o să fie împărţită?

— Oricare. Orice pentru a o ţine în viaţă.

— Ăsta-i cel mai nebunesc lucru pe care l-ai spus până acum, am mormăit eu.

— Te iubeşte.

— Nu îndeajuns.

— E gata să moară pentru a face un copil. Poate c-ar accepta ceva mai puţin extrem.

— N-o cunoşti deloc?

— Ştiu, ştiu. Va trebui multă muncă de convingere. De aceea am nevoie de tine. Ştii ce părere are. Bagă-i minţile în cap!

Nu mă puteam gândi la ce sugera el. Era prea mult. Imposibil. Greşit. Bolnav. S-o împrumut pe Bella pentru weekend şi apoi s-o dau luni înapoi ca şi cum ar fi un film de închiriat? Ce nebunie!

Ce tentant!

Nu voiam să mă gândesc la asta, nu voiam să-mi imaginez, dar imaginile îmi veneau oricum. Avusesem fantezii cu Bella în felul ăsta de prea multe ori pe vremea când încă mai exista posibilitatea să fim *împreună*, şi mult

timp după ce era clar că fanteziile nu-mi lăsau decât răni dureroase pentru că nu mai era absolut nicio şansă. Nu reuşisem atunci să mă abţin. Şi nu reuşeam nici acum. Bella în braţele *mele,* Bella rostindu-mi numele printre suspine…

Şi mai rău de atât, imaginea aceasta nouă pe care nu o mai avusesem, una care după toate legile normalului nu ar fi trebuit să existe pentru mine. Nu încă. O imagine din cauza căreia nu aş fi suferit *ani întregi* dacă nu mi-ar fi băgat-o el cu forţa în cap acum. Dar zăbovea acolo, împletind iţe în creierul meu ca o buruiană – otrăvitoare şi nemuritoare. Bella, sănătoasă şi strălucitoare, atât de diferită de cum era acum, doar cu ceva în comun: corpul ei, nedistorsionat, schimbat într-un mod mai natural. Însărcinată cu copilul *meu*.

Am încercat să scap de buruiana otrăvitoare din mintea mea.

— Să-i bag *Bellei* minţile în cap? În ce univers trăieşti?

— Măcar încearcă.

Am clătinat repede din cap. El aşteptă, ignorând răspunsul negativ pentru că-mi auzea conflictul din gânduri.

— De unde îţi vin nebuniile astea? Sunt spontane, aşa?

— Nu m-am gândit decât la modalităţi s-o salvez de când mi-am dat seama ce plănuia să facă. Pentru ce voia să moară. Dar nu am ştiut cum să te contactez. Am ştiut că nu ai să mă asculţi dacă te sun. Aş fi venit eu curând să te găsesc dacă nu ai fi venit tu azi. Dar e greu să plec de lângă ea, chiar şi pentru câteva minute. Starea ei… se schimbă atât de repede. Chestia… creşte. Cu repeziciune. Nu pot să plec acum de lângă ea.

— Ce *este?*

— Nimeni nu ştie. Dar este mai puternic decât ea. Deja.

Am început dintr-odată să-l văd – să văd în mintea mea monstrul care creştea, rupând-o pe dinăuntru.

— Ajută-mă să-l opresc, şopti el. Ajută-mă să împiedic să se întâmple asta.

— *Cum?* Oferindu-mi serviciile de armăsar? El nici măcar nu tresări când am spus asta, în schimb eu, da. Eşti bolnav

de-a dreptul. Nu va face niciodată aşa ceva.

— Încearcă! Nu mai avem nimic de pierdut acum. Cum are să-i facă rău?

O să-mi facă mie rău. Nu avusesem parte de suficiente respingeri din partea Bellei şi fără asta?

— Puţină durere s-o salvezi? E chiar aşa un preţ de mare?

— Dar nu va merge.

— Poate că nu. Dar totuşi poate o va deruta. Poate se va mai gândi asupra hotărârii ei. O clipă de îndoială este tot ce am nevoie.

— Şi apoi o să te întorci la o sută optzeci de grade şi ai să zici: „Am glumit, Bella“?

— Dacă vrea un copil, atunci asta va primi. Nu mă voi răzgândi.

Nu-mi venea să cred că mă gândeam la asta. Bella mi-ar da una – nu că mi-ar fi păsat, dar probabil că şi-ar rupe iar mâna. Nu ar fi trebuit să-l las să vorbească cu mine, să-mi întoarcă mintea pe dos. Ar trebui să-l omor pur şi simplu acum.

— Nu acum, şopti el. Nu încă. Fie că-i bine, fie că-i rău, acest lucru o va distruge, iar tu ştii asta foarte bine. Nu ai de ce să te grăbeşti. Dacă nu te va asculta, vei avea atunci ocazia. În clipa în care inima Bellei va înceta să mai bată te voi implora să mă ucizi.

— Nu va trebui să mă implori prea mult timp.

Un zâmbet firav îi miji pe buze.

— Contez pe asta.

— Atunci, ne-am înţeles.

El încuviinţă din cap şi-şi întinse mâna rece ca piatra.

Înghiţind dezgustat, m-am întins să dau mâna cu el. Degetele mi se închiseră în jurul pietrei şi am scuturat o dată.

— Ne-am înţeles, mă aprobă el.

10. DE CE NU AM PLECAT PUR ŞI SIMPLU? A, DA, PENTRU CĂ SUNT UN IDIOT.

Mi se pare că... că nu ştiu ce. Mi se pare că tot ce se întâmplă nu e real. De parcă fac parte dintr-o versiune gotică a vreunui serial prost de comedie. În loc să fiu prostul care o invită la bal pe şefa majoretelor, eram vârcolacul de pe locul doi care era pe punctul de a-i cere soţiei vampirului să se culce cu el şi să facă copii. Mişto.

Nu, nu voi face una ca asta. Era încurcat şi greşit. Voi uita tot ce-a spus.

Dar voi vorbi cu ea. Voi încerca să o fac să mă asculte.

Iar ea nu mă va asculta. Ca de obicei.

Edward nu răspunse şi nici nu comentă asupra gândurilor mele în timp ce mă conducea înapoi în casă. M-am gândit de ce alesese locul în care se oprise. Era suficient de departe de casă încât ceilalţi să nu-i audă şoaptele? Oare de asta?

Poate. Când am intrat pe uşă, ceilalţi membri ai familiei Cullen ne priviră suspicioşi şi derutaţi. Niciunul dintre ei nu părea dezgustat sau revoltat. Deci probabil că niciunul dintre ei nu auzise ce-mi ceruse Edward să fac.

Am ezitat în prag, neştiind ce să fac. Era mai bine aici, având şi un pic de aer de afară să respir.

Edward merse până în mijlocul familiei, cu umerii ţepeni. Bella îl privi nerăbdătoare, după care ochii ei se mutară o secundă asupra mea. Apoi se uită iar la el.

Se făcu cenuşie la faţă, moment în care mi-am dat seama la ce se referise vampirul când îmi spusese că grija o făcea să se simtă mai rău.

— Îi vom lăsa pe Jacob şi pe Bella să vorbească între patru ochi, spuse Edward.

Vocea lui nu avea nicio intonaţie; suna mecanic.

— Peste cadavrul meu, spuse Rosalie printre dinţi.

Încă mai mişuna pe lângă capul Bellei, cu o mână rece pusă posesiv pe obrazul ei palid.

Edward nu se uită la ea.

— Bella, spuse el pe acelaşi ton gol. Jacob vrea să vorbească cu tine. Te temi să rămâi singură cu el?

Bella se uită derutată la mine. Apoi se uită la Rosalie.

— Rose, e în regulă. Jake nu-mi va face niciun rău. Du-te cu Edward.

— Ar putea fi o cursă, o avertiză blonda.

— Nu văd cum, spuse Bella.

— Carlisle şi cu mine vom fi sub supravegherea ta, Rosalie, spuse Edward. Vocea lipsită de sentimente începea să se spargă, arătând furia pe care o simţea. Noi suntem cei de care se teme.

— Nu, şopti Bella. Ochii îi străluceau, iar genele îi erau ude. Nu, Edward. Nu mă…

El îşi scutură capul, zâmbind puţin. Era un zâmbet la care te durea să te uiţi.

— Nu asta am vrut să spun, Bella. Sunt bine. Nu-ţi face griji cu privire la mine.

Greţos. Avea dreptate – se stresa că-i rănea lui sentimentele. Fata asta era o martiră în toată regula. Clar se născuse într-un cu totul alt secol decât trebuia. Ar fi trebuit să trăiască în vremurile în care s-ar fi putut da hrană la lei pentru o cauză nobilă.

— Toată lumea, spuse Edward, indicând mecanic cu mâna spre uşă. Vă rog!

Faţada pe care încerca să o menţină pentru Bella era pe punctul de a se surpa oricând. Îmi dădeam seama cât de aproape era de omul care fusese afară, cel care ardea pe dinăuntru. Şi ceilalţi vedeau lucrul acesta. Ieşiră în linişte pe uşă, în timp ce eu m-am dat din calea lor. Se mişcară repede; inima îmi bătu de două ori, iar camera se eliberă cu excepţia lui Rosalie, care ezită la jumătatea drumului, şi a lui Edward, care încă o mai aştepta lângă uşă.

— Rose, spuse Bella încet. Vreau să pleci şi tu.

Blonda se uită urât la Edward, după care îi făcu semn să plece el primul. El dispăru pe uşă. Ea îmi aruncă o privire ameninţătoare după care dispăru şi ea.

Odată rămaşi singuri, am traversat camera şi m-am aşezat pe jos lângă Bella. I-am luat ambele mâni într-ale mele, frecându-le cu grijă.

— Mersi, Jake. E bine.

— N-am să te mint, Bella. Arăţi groaznic.

— Ştiu, oftă ea. Sunt înfricoşătoare.

— Ca o fantomă din mlaştină, aşa eşti de înfricoşătoare.

Ea râse.

— Mă bucur că eşti aici. Ce bine e să poţi zâmbi! Nu ştiu câtă dramă mai pot suporta.

Mi-am dat ochii peste cap.

— OK, OK, fu ea de acord. Recunosc că este vina mea.

— Da, aşa este. Ce-a fost în capul tău, Bells? Pe bune acum!

— Ţi-a cerut el să ţipi la mine?

— Oarecum. Deşi nu-mi dau seama de ce-şi închipuie el c-o să mă asculţi. Niciodată n-ai făcut-o.

Ea oftă.

— Ţi-am spus… am început eu să-i zic.

— Ştii că *„ţi-am spus eu“* are şi un frate, Jacob? întrebă ea, întrerupându-mă. Numele lui este *„taci naibii din gură“.*

— Bună asta.

Ea rânji la mine. Pielea i se întinse tare peste oase.

— Nu-mi pot asuma meritele – am reţinut-o dintr-o reluare de la *Familia Simpsons.*

— N-am văzut episodul.

— A fost amuzant.

Nu am mai vorbit nimic timp de un minut. Mâinile începuseră să i se încălzească puţin.

— Chiar te-a rugat să vorbeşti cu mine?

Am încuviinţat din cap.

— Să-ţi bag minţile în cap. *Iată o* bătălie pierdută înainte să înceapă.

— Şi atunci de ce ai acceptat?

Nu am răspuns. Nu eram sigur că ştiu.

Un lucru ştiam sigur – fiecare secundă pe care o petreceam cu ea nu făcea decât să-mi amplifice durerea pe care aveam s-o simt mai târziu. Ca un drogat cu o doză limitată căruia i se apropia ziua în care nu va mai avea droguri. Cu cât luam mai multe lovituri acum, cu atât mai greu urma să-mi fie când rămâneam fără provizii.

— Se va rezolva totul, spuse ea după un minut de tăcere. Chiar cred asta.

Apoi am văzut iar negru în faţa ochilor.

— E şi nebunia unul dintre simptomele tale? am sărit eu.

Ea râse, deşi furia mea era atât de adevărată că-mi tremurau mâinile în jurul alor ei.

— Poate, spuse ea. Nu spun că lucrurile se vor rezolva *cu uşurinţă,* Jake. Dar, după tot ce am trăit până acum, cum aş putea să nu cred în miracole?

— *Miracole?*

— Mai ales pentru tine, spuse ea. Zâmbea. Îşi scoase una din mâni dintr-ale mele şi mi-o puse pe obraz. Era mai caldă decât înainte, dar tot rece pentru obrazul meu, la fel ca majoritatea lucrurilor. Pe tine, mai mult decât pe oricine altcineva, te aşteaptă un miracol pentru ca lucrurile să fie perfecte.

— Ce tot bălmăjeşti acolo?

Încă mai zâmbea.

— Edward mi-a povestit odată cum e – chestia voastră cu găsitul sufletului pereche. A spus că este ca în *Visul unei nopţi de vară,* ca un miracol. O să găseşti persoana pe care o cauţi cu adevărat, Jacob, şi apoi poate că toate astea vor avea şi un sens.

Dacă nu ar fi arătat atât de fragilă poate c-aş fi ţipat la ea.

Şi chiar şi aşa, *tot* am mârâit la ea.

— Dacă tu crezi că găsitul sufletului meu pereche are vreo legătură cu *nebunia* asta… m-am chinuit să-mi găsesc cuvintele. Crezi că, dacă vreodată îmi voi găsi sufletul pereche, ce faci tu acum va avea vreo logică? Mi-am îndreptat un deget spre corpul ei umflat. Spune-mi ce rost va mai avea atunci, Bella! Spune-mi care va fi rostul

dragostei mele pentru tine? Care va mai fi fost rostul dragostei *tale* pentru *el*? Când vei muri – rosteam cuvintele ca pe nişte mârâituri – cum va fi totul perfect atunci? Care e rostul la atâta durere? A mea, a ta, a lui! Îl omori şi pe el, nu că mi-ar păsa mie de asta. Ea tresări, dar eu am continuat: Care va mai fi rostul poveştii tale ciudate de dragoste la final? Dacă există *vreo* logică în toată treaba asta, te rog, arată-mi-o, Bella, pentru că eu n-o văd.

Ea oftă.

— Nu ştiu încă, Jake. Dar pur şi simplu… simt… că oricât de greu de crezut ar fi acum, totul va duce până la urmă la ceva bun. Cred că se cheamă credinţă.

— Mori *degeaba,* Bella. Degeaba!

Îmi luă mâna de pe obraz şi o puse pe burta ei umflată, mângâind-o. Nu trebuia să spună cu voce tare ca să ştiu ce gândeşte. Murea pentru *chestia* aia.

— N-o să mor, spuse ea printre dinţi, şi-mi dădeam seama că repeta lucruri pe care le mai spusese. Inima mea *va continua* să bată. Sunt suficient de puternică pentru asta.

— Ce tâmpenii spui, Bella! Deja ai încercat să ţii pasul cu supranaturalul de prea mult timp. Nicio persoană normală nu poate să facă asta. *Nu* eşti suficient de puternică. I-am luat faţa în mâini. Nu trebuia să-mi amintesc să fiu blând cu ea. Totul la ea ţipa „fragilă“.

— Pot să fac asta. Pot să fac asta, mormăia ea, semănând mult cu cartea aia pentru copii cu motorul mic care putea.

— Mie nu mi se pare. Care e planul tău? Sper că ai un plan.

Ea încuviinţă din cap, fără să se uite în ochii mei.

— Ştiai că Esme a sărit de pe o stâncă? Mă refer atunci când era om.

— Şi ce-i cu asta?

— Era suficient de aproape de moarte încât nici nu s-au deranjat să o ducă la urgenţe – au dus-o direct la morgă. Totuşi, inima ei încă bătea în momentul în care a găsit-o Carlisle…

La asta se referise mai înainte, că inima ei poate continua să bată…

— Doar nu ai de gând să supravieţuieşti cu chestia asta ca om, am afirmat eu agasat.

— Nu. Nu sunt nebună. Îmi întâlni din nou privirea. Deşi bănuiesc că ai propria părere cu privire la asta.

— Vampirizare de urgenţă, am bombănit eu.

— A mers cu Esme. Şi cu Emmett, şi cu Rosalie, şi chiar cu Edward. Niciunul dintre ei nu era într-o formă prea grozavă. Carlisle i-a schimbat doar pentru că avea de ales între asta sau moarte. El nu pune capăt vieţilor, ci le salvează.

Am simţit un junghi de vinovăţie cu privire la vampirul bun, ca mai înainte. Am îndepărtat gândul acela şi am continuat să o implor:

— Ascultă-mă, Bells! Nu face aşa. La fel ca şi mai înainte, când sosise telefonul lui Charlie, mi-am dat seama cât de mult conta pentru mine. Mi-am dat seama că aveam nevoie să rămână în viaţă, într-o formă sau alta. În orice formă. Am tras adânc aer în piept. Nu aştepta până când e prea târziu, Bella. Nu aşa. Trăieşte. OK? Pur şi simplu trăieşte. Nu-mi face asta. Nu-i face lui asta. Vocea îmi deveni mai dură, mai puternică: Ştii ce are de gând să facă după ce mori tu. Ai mai trecut prin asta. Vrei să se ducă înapoi la criminalii ăia italieni?

Se făcu mică pe canapea.

Am omis partea în care nu va fi necesar de data asta.

Chinuindu-mă să-mi domolesc vocea, am întrebat-o:

— Mai ţii minte când am fost rănit de nou-născuţii aceia? Ce mi-ai spus?

Am aşteptat, dar ea n-a răspuns. Şi-a strâns buzele.

— Mi-ai spus să fiu cuminte şi să-l ascult pe Carlisle, i-am amintit eu. Şi eu ce-am făcut? L-am ascultat pe vampir. Pentru tine.

— L-ai ascultat pentru că era cel mai bun lucru pe care-l puteai face.

— OK, alege ce motiv vrei tu.

Ea trase adânc aer în piept.

— Nu este lucrul cel mai bun pe care-l pot face acum. Se uită la burta ei mare şi rotundă, după care şopti: Nu-l voi ucide.

Mâinile începură să-mi tremure iar.

— Oh, nu auzisem marea veste. E un băieţel jucăuş, nu? Ar fi trebuit să aduc nişte baloane albastre.

Se înroşi la faţă. Culoarea era atât de frumoasă, că parcă mi se răsuci în stomac un cuţit. Un cuţit zimţat, ruginit şi mizerabil.

Aveam de gând să pierd lupta asta. Iar.

— Nu ştiu dacă este băiat, recunoscu ea puţin jenată. Nu se vede prin ecograf. Membrana din jurul copilului este prea tare – ca şi pielea lor. Deci este un mic mister. Dar mereu vizualizez un băiat.

— Nu e un copilaş drăguţ acolo, Bella.

— Asta rămâne de văzut, spuse ea, aproape cu un aer de superioritate.

— *Tu* nu vei vedea, am mârâit eu.

— Eşti foarte pesimist, Jacob. Există clar o şansă să scap cu viaţă din chestia asta.

Nu am putut să răspund. M-am uitat în jos şi am respirat profund şi încet, încercând să-mi stăpânesc furia.

— Jake, spuse ea, mângâindu-mă pe păr şi pe obraz. Totul va fi bine. Şşş! Totul e bine.

Nu am ridicat privirea.

— Nu. Nu va fi totul bine.

Îmi şterse ceva umed de pe obraz.

— Şşş!

— Care-i faza, Bella? M-am uitat la covorul deschis la culoare. Picioarele mele goale erau murdare şi lăsau pete. Bun. Am crezut că ţi-l doreai pe vampirul tău mai mult decât orice pe lume. Şi acum renunţi pur şi simplu la el? Nu are niciun sens. De când eşti tu aşa de disperată să fii mamă? Dacă îţi doreai atât de mult lucrul acesta, de ce te-ai mai măritat cu un vampir?

Eram periculos de aproape de oferta pe care el voia să i-o propun. Vedeam cum cuvintele mă duc într-acolo, dar nu le puteam schimba direcţia.

Ea oftă.

— Nu-i aşa. Nu prea-mi păsa să am un copil. Nici nu m-am gândit la asta. Nu e vorba doar de a avea un copil. Este vorba despre… ei bine… copilul ăsta.

— E un criminal, Bella. Uită-te la tine.

— Nu este. Este vina mea. Eu sunt doar o fiinţă umană slabă. Dar pot să trec peste asta, Jake, pot…

— Of, *mă laşi?* Taci din gură, Bella. Poţi să-l păcăleşti pe strigoiul tău cu prostiile astea, dar nu şi pe mine. Ştii că n-ai să rezişti.

Se uită urât la mine.

— *Nu ştiu* asta. Cu siguranţă, sunt îngrijorată în privinţa asta.

— *Îngrijorată* în privinţa asta, am repetat eu printre dinţii încleştaţi.

Ea gemu după care se ţinu de burtă. Furia mi se evaporă ca atunci când apeşi pe un întrerupător şi stingi lumina.

— Sunt bine, gâfâi ea. N-am nimic.

Dar eu n-am auzit-o; mâinile îi traseră bluza de trening la o parte, iar eu am privit, îngrozit, pielea ei expusă. Burta ei arăta de parcă fusese pătată cu picături mari de cerneală negru violet.

Văzu cum m-am holbat şi îşi trase haina la loc peste ea.

— E puternic, atâta tot, spuse ea, apărându-se.

Petele de cerneală erau vânătăi.

Aproape că mi-am dus mâna la gură şi am înţeles la ce s-a referit el când a spus că se uită cum chestia aceea îi face rău. Dintr-odată m-am simţit şi eu un pic înnebunit.

— Bella, am spus eu.

Auzi schimbarea din vocea mea. Se uită în sus, respirând încă greu, ochii fiindu-i derutaţi.

— Bella, nu face asta!

— Jake…

— Ascultă-mă. Nu renunţa încă. OK? Ascultă-mă doar. Ce-ar fi dacă…?

— Dacă ce?

— Dacă asta n-ar fi singura ta şansă? Dacă n-ar fi să fie totul sau nimic? Ce-ar fi dacă l-ai asculta pe Carlisle ca o

fetiţă bună ce eşti şi te-ai menţine în viaţă?

— Nu voi…

— Nu am terminat încă. Deci să rămâi în viaţă. Apoi poţi s-o iei de la capăt. Dacă acum n-a mers. Mai încearcă.

Se încruntă. Ridică o mână şi atinse locul unde sprâncenele mele se întrepătrundeau. Degetele ei îmi neteziră fruntea pentru o clipă în timp ce încerca să înţeleagă ceva din ce spuneam eu.

— Nu înţeleg ce vrei să spui… Cum adică să încerc din nou? Doar nu crezi că Edward m-ar lăsa…? Şi ce importanţă ar avea? Sunt sigură că orice copil…

— Da, am sărit eu. Orice copil *al lui* ar fi la fel.

Faţa ei obosită deveni şi mai derutată.

— Ce?

Dar nu am putut să spun mai mult. Nu mai avea niciun rost. Nu voi putea niciodată să o salvez de ea însăşi. Nu reuşisem niciodată să fac asta.

Apoi clipi şi mi-am dat seama că înţelesese.

— O! Au! *Te rog,* Jacob! Crezi că-mi voi ucide copilul ca să-l înlocuiesc cu cine ştie ce substitut universal? Inseminare artificială? Era furioasă deja. De ce aş vrea să am copilul unui străin? Bănuiesc că nu e nicio diferenţă, nu? Orice copil e bun?

— Nu la asta m-am referit, am bombănit eu. Nu un străin.

Se aplecă în faţă.

— Atunci, ce vrei să spui?

— Nimic. Nu spun nimic. La fel ca întotdeauna.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Las-o baltă, Bella!

Se încruntă, suspicioasă.

— *El* ţi-a spus să-mi zici asta?

Am ezitat surprins de faptul că s-a prins aşa de repede.

— Nu.

— El ţi-a spus, recunoaşte.

— Nu chiar. Nu a spus nimic de inseminare artificială.

Chipul i se înmuie şi se cufundă la loc pe perne, arătând epuizată. Atunci când vorbi se uită într-o parte, fără să vorbească deloc cu mine:

— Ar face orice pentru mine. Îl fac aşa mult să sufere… Dar la ce se gândeşte el? Că eu aş schimba asta – îşi mângâie burta cu mâinile – pentru copilul unui străin…

Mormăi ultima parte după care vocea i se pierdu. Ochii îi erau umezi.

— Nu trebuie să-l răneşti, am şoptit eu. Mă ardea ca otrava în gură faptul că trebuia să o implor pentru el, însă asta era probabil cea mai bună şansă să o ţin în viaţă. Şi tot aveam o şansă la o mie. Ai putea să-l faci fericit din nou, Bella. Şi chiar cred că-şi pierde minţile. Sincer să fiu chiar cred asta.

Nu părea că mă ascultă; mâinile ei făceau mici cercuri pe burta ei plină de vânătăi în timp ce-şi muşca buza.

S-a lăsat tăcerea o bună bucată de timp. M-am întrebat dacă membrii familiei Cullen erau departe. Oare ascultau încercările mele patetice de a mă înţelege cu ea?

— Nu un străin? murmură ea ca pentru ea. Am tresărit. Ce ţi-a spus Edward mai exact? întrebă ea pe un ton jos.

— Nimic. A crezut doar că o să mă asculţi.

— Nu la asta mă refer. La încercatul din nou.

Se uită fix în ochii mei şi mi-am dat seama că am dezvăluit deja prea mult.

— Nimic.

Deschise gura puţin:

— Uau!

Nu zise nimic timp de câteva bătăi de inimă. M-am uitat iar la picioare, nefiind în stare să-i întâlnesc privirea.

— Chiar că ar face *orice*, nu? şopti ea.

— Ţi-am spus eu că înnebuneşte. La propriu, Bells.

— Mă mir că nu l-ai pârât imediat. Că nu l-ai băgat în belele.

Când am ridicat privirea, zâmbea.

— M-am gândit la asta.

Am încercat să zâmbesc şi eu, însă buzele mi s-au crispat.

Ştia ce-i ofeream şi nu avea să se gândească de două ori la asta. Ştiusem asta. Dar tot mă durea.

— Nici la tine nu există multe lucruri pe care nu le-ai face

pentru mine, nu? şopti ea. Sinceră să fiu chiar nu ştiu de ce vă obosiţi. Nu vă merit pe niciunul din voi.

— Nu schimbă nimic asta, nu?

— De data asta, nu. Oftă. Aş vrea să-ţi pot explica aşa cum trebuie să înţelegi. Nu-i pot face rău – arătă spre burta ei – la fel cum nu pot să iau o armă să te împuşc pe tine. Îl iubesc.

— De ce trebuie să iubeşti mereu lucrurile nepotrivite, Bella?

— Nu cred că fac asta.

Mi-am înghiţit nodul din gât ca să-mi înăspresc vocea:

— Crede-mă.

Am început să mă ridic în picioare.

— Unde te duci?

— Nu mai sunt de niciun folos aici.

Întinse mâna ei subţire, rugându-mă:

— Nu pleca!

Simţeam cum mă copleşea dependenţa, încercând să mă ţină lângă ea.

— Nu am ce căuta aici. Trebuie să mă întorc.

— De ce ai venit azi aici? întrebă ea, încă întinzându-se fără vlagă.

— Doar ca să văd dacă într-adevăr eşti în viaţă. Nu am crezut că eşti bolnavă aşa cum a zis Charlie.

Nu mi-am dat seama de pe faţa ei dacă m-a crezut sau nu.

— O să mai vii? Înainte…

— Nu am de gând să stau pe aici să mă uit cum mori, Bella.

Ea tresări.

— Ai dreptate, ai dreptate. Ar *trebui* să pleci.

M-am îndreptat spre uşă.

— Pa, şopti ea în urma mea. Te iubesc, Jake!

Aproape că m-am întors gata să cad în genunchi şi s-o implor iar. Dar ştiam că trebuia să o las pe Bella, că trebuia să o las aşa neputincioasă cum era, înainte să mă omoare şi pe mine, aşa cum urma să-l omoare pe el.

— Sigur, sigur, am bombănit eu în timp ce ieşeam.

Nu i-am văzut pe niciunul dintre vampiri. Mi-am ignorat motocicleta care stătea singură în mijlocul poienii. Acum nu mai era suficient de rapidă pentru mine. Tata trebuia să fie mort de îngrijorare – la fel şi Sam. Ce va înţelege haita din faptul că nu m-au auzit transformându-mă? Vor crede că familia Cullen m-a omorât înainte să am ocazia? M-am dezbrăcat fără să-mi pese cine ar putea să mă vadă şi am început să alerg. M-am transformat în lup din jumătate de pas.

Mă aşteptau. Normal că mă aşteptau.

Jacob, Jake, spuseră în cor opt voci uşurate.

Vino acasă acum îmi ordonă vocea lui Alfa. Sam era furios.

L-am simţit pe Paul plecând şi am ştiut că Billy şi Rachel aşteptau să audă ce s-a întâmplat cu mine. Paul era prea nerăbdător să le dea vestea bună că nu am fost hrana vampirilor ca să mai stea să asculte toată povestea.

Nu a trebuit să spun haitei că eram în drum spre ei – vedeau pădurea alergând pe lângă mine în timp ce eu fugeam cu viteză spre casă. Nici că eram pe jumătate înnebunit nu a trebuit să le spun. Turbarea din capul meu era evidentă.

Vedeau toată groaza: Burta pătată a Bellei; vocea sfârşită: *e puternic*, *atâta tot;* chipul chinuit al lui Edward; *privind-o cum se îmbolnăveşte şi cum se stinge*... *văzând cum o răneşte;* Rosalie aplecată asupra corpului vlăguit al Bellei; *viaţa Bellei nu înseamnă nimic pentru ea* – şi, pentru prima dată, nimeni nu avu nimic de spus.

Şocul lor nu era decât un ţipăt mut în capul meu. Fără cuvinte.

!!!

Eram la jumătatea drumului spre casă când îşi reveniră. Apoi toţi începură să alerge spre mine.

Era aproape întuneric – norii acopereau apusul complet. Am riscat să alerg de-a lungul autostrăzii şi am reuşit fără să mă observe cineva.

Ne-am întâlnit cam la cincisprezece kilometri în afara rezervaţiei La Push, într-o poiană făcută de pădurari. Era

ferită, ascunsă între două vârfuri de munte, unde nimeni nu ne putea vedea. Paul ajunse cam odată cu mine, aşa că haita era completă.

Bălmăjelile din capul meu constituiau un adevărat haos. Toată lumea ţipa în acelaşi timp.

Perii de pe gâtul lui Sam stăteau ţepeni şi mârâia necontenit în timp ce se plimba de colo-colo în fruntea cercului. Paul şi Jared se mişcau ca nişte umbre în spatele lui, cu urechile pleoştite de o parte şi de alta a capului. Toţi erau agitaţi, în picioare şi izbucnind în mârâituri joase.

La început, mânia lor era nedefinită şi am crezut că nu am nicio şansă să scap. Eram prea distrus ca să-mi pese de asta. Puteau să-mi facă ce vor pentru că nesocotisem ordinele.

După care confuzia de gânduri disparate începu să se mişte în aceeaşi direcţie.

Cum se poate întâmpla aşa ceva:? Ce înseamnă? Ce-o să fie?

Nu e sigur. Nu e bine. Periculos.

Supranatural. Monstruos. O chestie îngrozitoare.

Nu putem permite aşa ceva.

Haita se sincroniza acolo, gândea la unison, în afară de mine şi încă cineva. M-am aşezat lângă acest frate, prea ameţit să mă uit fie cu ochii, fie cu mintea să văd cine era lângă mine, în timp ce haita umbla de colo-colo în jurul nostru.

Tratatul nu menţionează nimic de chestia asta.

Asta pune pe toată lumea în pericol.

Am încercat să înţeleg vocile întortocheate, am încercat să urmez calea sinuoasă a gândurilor lor ca să văd unde ducea, dar nu aveau nici un sens. Imaginile din mijlocul gândurilor lor erau imaginile *mele* – cele mai rele dintre ele. Vânătăile Bellei, faţa lui Edward mistuit de focul ce ardea în el.

Şi ei se tem.

Dar nu fac nimic în privinţa asta.

O protejează pe Bella Swan.

Nu putem lăsa asta să ne influenţeze.

Siguranţa familiilor noastre, a tuturor de aici, este mai importantă decât un singur om.

Dacă ei nu vor să ucidă chestia aia, atunci va trebui s-o facem noi.

Să protejăm tribul.

Să ne protejăm familiile.

Trebuie să-l ucidem înainte să fie prea târziu.

Încă o amintire de-a mea, de data asta erau cuvintele lui Edward: *Chestia creşte. Cu rapiditate.*

M-am chinuit să mă concentrez, să individualizez vocile.

Nu e timp de pierdut, gândi Jared.

Asta înseamnă o luptă, îi avertiză Embry. *Una urâtă.*

Suntem gata, insistă Paul.

Îi vom lua prin surprindere, gândi Sam.

Dacă-i prindem despărţiţi, avem şanse să-i doborâm separat. Ne vor creşte şansele la victorie, se gândi Jared începând deja să lucreze la strategie.

Mi-am scuturat capul, ridicându-mă încet în picioare. Nu mă simţeam în largul meu acolo – ca şi cum lupii care se învârteau în cerc mă ameţeau. Se ridică şi lupul de lângă mine. Îşi împinse umerii într-ai mei, ajutându-mă să mă ridic.

Aşteptaţi, am gândit eu.

S-au oprit pentru o clipă, după care au început să se plimbe iar.

Avem prea puţin timp, spuse Sam.

Dar... ce-ai de gând? Nu-i vei ataca în după-amiaza asta pentru că au încălcat tratatul. Acum plănuieşti o ambuscadă când tratatul este încă intact?

Acesta nu este un lucru pe care tratatul să-l fi anticipat, spuse Sam. *Este un pericol pentru fiecare fiinţă umană din zonă. Nu ştim ce fel de creatură au zămislit membrii familiei Cullen*, *dar ştim că este puternică şi creşte repede. Şi va fi mult prea mic ca să respecte orice tratat. Mai ţii minte nou-născuţii cu care ne-am luptat? Sălbatici*, *violenţi*, *dincolo de puterea de a gândi şi a se stăpâni. Imaginează-ţi unul ca aceia numai că protejat de membrii familiei Cullen.*

Nu ştim... am încercat să-l întrerup.

Nu ştim, fu el de acord. *Şi în cazul de faţă, nu putem să riscăm confruntându-ne cu necunoscutul. Putem să le permitem membrilor familiei Cullen să existe atâta timp cât suntem absolut siguri că sunt de încredere şi nu ne fac niciun rău. În chestia asta... nu putem avea încredere.*

Nici lor nu le place mai mult decât nouă.

Sam extrase din mintea mea faţa lui Rosalie, poziţia ei protectoare, şi o expuse pentru toată lumea.

Unii dintre ei sunt gata să lupte pentru chestia aia, indiferent ce este.

Este doar un copil, pentru numele lui Dumnezeu.

Nu pentru mult timp, şopti Leah.

Jake, prietene, este o problemă gravă, spuse Quil. *Nu o putem ignora pur şi simplu.*

O faceţi mai gravă decât este de fapt, i-am contrazis eu. *Singura persoană care este în pericol aici este Bella.*

Şi, din nou, este din cauza alegerii ei, spuse Sam. *Dar de data aceasta alegerea ei ne afectează pe toţi.*

Eu nu cred asta.

Nu putem să ne asumăm riscul ăsta. Nu vom permite unui strigoi să vâneze pe pământurile noastre.

Atunci spuneţi-le să plece, spuse lupul care încă mă susţinea. Era Seth. Evident.

Şi să aruncăm ameninţarea asupra altora? Când strigoii ne încalcă proprietatea, îi distrugem, indiferent unde au de gând să vâneze. Noi protejăm pe oricine putem.

Ce nebunie, am spus eu. *Azi după-amiază te temeai să pui haita în pericol.*

Azi după-amiază nu ştiam că familiile noastre sunt în pericol.

Nu pot să cred una ca asta! Cum ai de gând să ucizi creatura asta fără să o ucizi pe Bella?

Nu mai vorbi nimeni, însă tăcerea fu plină de înţeles.

Am urlat. Şi *ea este o fiinţă umană! Protecţia noastră nu se aplică şi la ea?*

Oricum moare, gândi Leah. *Noi nu vom face decât să scurtăm acest proces.*

Aceasta fu picătura care umplu paharul. Am sărit de

lângă Seth spre sora lui, cu dinţii dezveliţi. Eram gata să-i prind piciorul stâng din spate, când Sam îşi înfipse dinţii în coasta mea şi mă trase înapoi.

Am urlat de durere şi furie şi i-am întors spatele.

Opreşte-te! pe tonul puternic de Alfa.

Picioarele păreau să mi se înmoaie sub mine. M-am oprit brusc, reuşind să stau în picioare printr-un mare efort de voinţă.

Îşi întoarse privirea de la mine.

Nu vei fi crud cu el, Leah, îi ordonă el. *Sacrificarea Bellei este un preţ mare şi va trebui să recunoaştem cu* toţii *lucrul acesta. Luarea unei vieţi umane contrazice toate principiile pe care le susţinem. Faptul că facem o excepţie la codul acela este un lucru îngrozitor. Vom plânge cu* toţii *pentru ceea ce vom face în seara asta.*

În seara asta? repetă Seth şocat. *Sam*, *cred că ar trebui să mai vorbim despre asta. Să ne consultăm măcar cu cei mai în vârstă. Doar nu vrei chiar să...*

Nu ne permitem acum să-ţi luăm în consideraţie toleranţa pentru familia Cullen. Nu avem timp de dezbateri. Tu vei face *aşa cum ţi se va spune*, *Seth.*

Genunchii din faţă ai lui Seth se îndoiră, iar capul îi căzu în faţă, sub greutatea poruncii lui Alfa.

Sam se plimbă într-un cerc restrâns în jurul meu şi a lui Seth.

Avem nevoie de toată haita pentru asta. Jacob, tu eşti cel mai puternic luptător al nostru. Vei lupta *alături de noi în seara asta. Înţeleg că este greu pentru tine, aşa că te vei concentra pe ceilalţi luptători – Emmett şi Jasper Cullen. Nu trebuie să fii implicat în... cealaltă parte. Quil şi Embry vor lupta alături de tine.*

Îmi tremurau genunchii; am încercat să mă menţin integru în timp ce vocea Alfa îmi ordona să fac ce eu nu voiam.

Paul, Jared şi cu mine ne vom ocupa de Edward şi de Rosalie. Cred, din informaţiile aduse de Jacob, că ei vor fi cei care o vor apăra pe Bella. Carlisle şi Alice vor fi şi ei aproape, *probabil că şi Esme. Brady, Collin, Seth şi Leah se*

vor concentra pe ei. Oricare dintre noi va avea o trecere clară la – l-am auzit cu toţii când s-a bâlbâit în minte la numele Bellei – *creatura aceea, va profita de ea. Prioritatea noastră este să distrugem creatura.*

Haita mârâi cu nervozitate, în semn de aprobare. Blana tuturor era zbârlită din cauza tensiunii. Se plimbau mai repede, sunetul labelor pe pământul reavăn era mai ascuţit, ghearele sfâşiind solul.

Numai Seth şi cu mine stăteam nemişcaţi, ochiul din mijlocul unei furtuni de dinţi dezveliţi şi urechi plecate. Nasul lui Seth aproape că atingea pământul, plecat la ordinele lui Sam. Îi simţeam durerea cauzată de neloialitatea care urma. Pentru el lucrul acesta însemna o trădare – în timpul acelei singure zile de alianţă, când a luptat alături de Edward Cullen, Seth devenise cu adevărat prietenul vampirului.

Cu toate acestea, nu avea de gând să se opună. Avea să se supună ordinelor, indiferent câtă durere i-ar fi cauzat lucrul acesta. Nu avea de ales.

Eu aveam de ales? Când vorbea Alfa, haita îi urma ordinele.

Sam nu mai profitase niciodată de autoritatea lui atât de puternic ca acum; ştiam că ura pe bune faptul că-l vedea pe Seth îngenunchind în faţa lui ca un sclav la picioarele stăpânului său. Nu ar forţa lucrurile astfel dacă într-adevăr nu ar crede că nu are de ales. Nu ne putea minţi din moment ce minţile noastre erau legate în felul acesta. El chiar credea că este de datorita noastră să o distrugem pe Bella şi monstrul pe care-l purta în ea. Chiar credea că nu aveam timp de pierdut. Credea atât de mult încât ar fi murit pentru asta.

Mi-am dat seama că el va fi cel care-l va înfrunta pe Edward; Sam credea că abilitatea lui Edward de a ne citi gândurile îl făcea cea mai mare ameninţare. Sam nu ar lăsa pe nimeni altcineva să-şi asume un asemenea pericol.

Pe Jasper îl vedea ca pe al doilea mare oponent, motiv pentru care mi-l dăduse mie. Ştia că eu aveam cele mai multe şanse să câştig bătălia aceea. Lăsase ţintele mai

uşoare pentru lupii mai tineri şi pentru Leah. Micuţa Alice nu reprezenta niciun pericol fără viziunile ei asupra viitorului care să o ghideze, iar de Esme ştiam din vremea alianţei noastre că nu era o luptătoare. Şi Carlisle va fi o provocare, însă ura lui pentru violenţă îl va face o pradă mai uşoară.

Îmi era mai rău decât lui Seth în timp ce-l priveam pe Sam plănuind totul, încercând să potrivească totul astfel încât fiecare membru al haitei să aibă cele mai bune şanse de supravieţuire.

Totul era pe dos acum. Azi după-amiază eu fusesem cel care susţinea atacul asupra lor. Dar Seth avusese dreptate – nu era o luptă pentru care să fiu pregătit. Mă lăsasem orbit de ură. Nu mă gândisem cu grijă la asta pentru că probabil că ştiam la ce concluzie aş fi ajuns dacă aş fi făcut-o.

Carlisle Cullen. Dacă mă uitam la el fără ca ura să-mi întunece vederea, nu puteam să neg faptul că uciderea lui ar fi însemnat o crimă. Era un vampir bun. La fel de bun ca oricare alt om pe care-l protejam. Poate chiar mai bun. Am presupus că şi ceilalţi, doar că pentru ei sentimentul nu era la fel de puternic. Nu-i cunoşteam la fel de bine. Carlisle va fi cel care va urî faptul că va trebui să riposteze, chiar dacă va fi ca să-şi salveze viaţa. De aceea vom reuşi să-l ucidem – pentru că el nu va vrea ca *noi*, duşmanii lui, să murim.

Era greşit.

Şi nu era doar pentru că, dacă o ucideam pe Bella, era ca şi cum m-aş fi ucis *pe mine,* ca şi cum m-aş sinucide.

Revino-ţi în fire, Jacob! îmi ordonă Sam. *Tribul vine pe primul loc.*

Am greşit azi, Sam.

Motivele tale au fost greşite atunci. Dar acum ai o datorie de îndeplinit.

L-am provocat. *Nu.*

Sam mârâi şi se opri în faţa mea. Se uită fix în ochii mei şi un mârâit profund îi scăpă printre dinţi.

Ba da, îmi porunci Alfa, vocea lui puternică vibrând de puterea autorităţii sale. *Nu trebuie să existe fisuri în planul*

din seara asta. Tu, Jacob, vei lupta împotriva membrilor familiei Cullen alături de noi. Tu, Quil şi Embry vă veţi ocupa de Jasper şi de Emmett. Eşti obligat să protejezi tribul. Acesta este motivul pentru care există. Vei îndeplini *această obligaţie.*

Umerii mi se încovoiară în clipa în care porunca mă lovi. Picioarele mi se înmuiară şi dintr-odată eram pe burtă în inferioritatea faţă de el.

Niciun membru al haitei nu-l putea refuza pe Alfa.

11.CELE DOUĂ LUCRURI DIN CAPUL LISTEI DE LUCRURI PE CARE NU VREAU SĂ LE FAC NICIODATĂ

Sam începu să-i organizeze pe ceilalţi în timp ce eu eram încă întins pe jos. Embry şi Quil se aflau de o parte şi de alta a mea, aşteptând să-mi revin şi să mă aşez în faţa formaţiei.

Simţeam impulsul, nevoia să mă ridic în picioare şi să mă aşez în fruntea lor. Dorinţa nestăpânită crescu, iar eu mă luptam cu ea fără sorţi de izbândă în timp ce mă zvârcoleam pe pământ unde mă aflam.

Embry îmi schelălăi încet în ureche. Nu voia să gândească în cuvinte, de teamă să nu mă aducă iar în atenţia lui Sam. I-am simţit rugămintea lipsită de cuvinte de a mă ridica, de a trece peste asta ca să se termine odată.

Haita se temea, nu atât pentru sine, cât pentru toată situaţia. Nu ne puteam imagina că vom scăpa cu toţii vii în seara asta. Pe care dintre fraţi îi vom pierde? Care dintre minţi ne vor părăsi pentru totdeauna? Pe ce familii îndurerate le vom consola mâine-dimineaţă?

Mintea mea începu să funcţioneze ca a lor, să gândească la unison, în timp ce ne confruntam cu aceste temeri. M-am ridicat automat de pe pământ şi mi-am scuturat blana.

Embry şi Quil răsuflară uşuraţi. Dintr-o parte Quil îşi atinse nasul o dată de blana mea.

Minţile lor erau pline de provocarea noastră, de sarcina noastră. Ne-am amintit împreună nopţile în care ne uitaserăm la membrii familiei Cullen exersând pentru lupta

cu nou-născuţii. Emmett Cullen era cel mai puternic, dar Jasper avea să fie problema cea mai mare. Se mişca de parcă era un fulger – putere, viteză şi moarte într-unul singur. Oare câte secole de experienţă avea? Suficiente încât ceilalţi membri ai familiei Cullen să ceară îndrumare de la el.

Stau eu în mijloc dacă vrei tu pe flanc, se oferi Quil. În mintea lui era mai mult entuziasm decât în a celorlalţi. Când Quil urmărise instrucţiunile lui Jasper în nopţile acelea, murea de nerăbdare să-şi testeze abilităţile împotriva vampirilor. Pentru el, lucrul acesta va fi ca un concurs. Şi vedea lucrurile în felul acesta chiar şi ştiind că viaţa lui era în pericol. Şi Paul era aşa, la fel ca şi copiii care nu luaseră parte niciodată într-o bătălie, Collin şi Brady. Şi Seth probabil că ar fi fost la fel – dacă oponenţii nu ar fi fost prietenii lui.

Jake? mă ghionti Quil. *Unde vrei să stai?*

Doar am scuturat din cap. Nu mă puteam concentra – constrângerea de a urma ordinele mi se părea că funcţionează ca nişte sfori de marionete prinse în toţi muşchii mei. Un picior înainte, apoi altul.

Seth se târa în spatele lui Collin şi a lui Brady – Leah se autointitulase lider acolo. Îl ignora pe Seth în timp ce făcea planuri cu ceilalţi şi mi-am dat seama că ar fi preferat să nu-l includă în luptă. Sentimentele ei pentru fratele ei mai mic aveau ceva matern în ele. Şi-ar fi dorit ca Sam să-l trimită acasă. Seth nu era atent la îndoielile lui Leah. Se mişca şi el în ritmul sforilor de marionetă ca şi mine.

Poate dacă ai înceta să te opui... şopti Embry.

Concentrează-te pur şi simplu pe rolul nostru. Pe cei mari. Putem să-i dăm gata. Ai noştri sunt! Quil se îmbărbăta singur – ca încurajările dinaintea unui meci important.

Mi-am dat seama ce uşor ar fi – să nu mă gândesc la altceva decât la rolul meu. Nu-mi era greu să-mi imaginez că-i atac pe Jasper şi pe Emmett. Mai fuseserăm aproape de asta şi înainte. Îi privisem ca pe nişte duşmani o bună bucată de vreme. Puteam să fac asta şi acum.

Trebuia să uit pur şi simplu că ei protejau acelaşi lucru pe care l-aş fi protejat şi eu. Trebuia să uit motivul pentru care vrem să câştigăm…

Jake, mă avertiză Embry. *Ţine-ţi mintea limpede.*

Picioarele mi se mişcau lent, opunând rezistenţă sforilor.

Nu are niciun rost să te opui, îmi şopti iar Embry.

Avea dreptate. Oricum voi face ceea ce voia Sam, dacă era dispus să insiste. Şi era. Evident.

Autoritatea Alfa exista pentru un motiv foarte bun. Chiar şi o haită puternică aşa cum eram noi nu era cine ştie ce forţă fără un lider. Pentru a putea fi eficienţi trebuia să ne mişcăm împreună, să gândim împreună. Şi pentru asta corpul trebuia să aibă şi un cap.

Dar dacă Sam greşea acum? Nimeni nu putea face nimic. Nimeni nu putea să-i conteste decizia.

Cu excepţia…

Şi uite aşa – mi-a venit un gând care nu aş fi vrut să-mi vină vreodată. Dar acum, având picioarele aşa legate de sfori, am recunoscut excepţia cu uşurare – mai mult decât uşurare, cu o bucurie violentă.

Nimeni nu-i putea contesta decizia unui Alfa – cu excepţia *mea.*

Nu-mi câştigasem niciun drept. Însă erau lucruri cu care mă născusem, lucruri pe care nu le pretinsesem până acum.

Nu mi-am dorit niciodată să conduc haita. Nu voiam s-o fac nici acum. Nu voiam ca responsabilitatea vieţilor noastre să atârne pe umerii mei. Sam se pricepea mai bine la asta decât m-aş fi priceput eu vreodată.

Dar în seara asta luase o decizie greşită.

Iar eu nu mă născusem să îngenunchez în faţa lui.

Sforile îmi căzură în secunda în care mi-am îmbrăţişat dreptul cu care mă născusem.

Simţeam cum se adună în mine o libertate şi o putere ciudată şi goală. Era goală pentru că puterea unui Alfa provenea de la haita lui, iar eu nu aveam nicio haită. Pentru o clipă, mă copleşi singurătatea.

Acum nu mai aveam nicio haită.

Dar am fost ferm şi puternic în clipa în care m-am dus în locul unde stătea Sam şi făcea planuri cu Paul şi Jared. Se întoarse când mă auzi înaintând, iar ochii lui negri se îngustară.

Nu, i-am spus eu din nou.

Mă auzi imediat, auzi alegerea pe care o luasem în sunetul vocii Alfa din gândurile mele.

Sări înapoi o jumătate de pas, scoţând un schelălăit şocat.

Jacob? Ce-ai făcut?

Nu te voi urma, Sam. Nu în ceva atât de greşit.

Se uită la mine, uluit. *Alegi... alegi duşmanii în locul familiei tale?*

Nu sunt – mi-am scuturat capul, limpezindu-l – *nu sunt duşmanii noştri.* Nu au fost niciodată. Nu mi-am dat seama de asta, nu m-am gândit bine la asta, până în clipa în care nu m-am gândit să-i distrug.

Nu este vorba despre ei, mârâi el la mine. *Este vorba despre Bella. Nu a fost niciodată persoana potrivită pentru tine, nu te-a ales niciodată pe tine, dar tu continui să-ţi distrugi viaţa pentru ea!*

Erau nişte vorbe dure, dar adevărate. Am tras adânc aer în piept, asimilând cuvintele acelea.

Poate ai dreptate. Dar nu ai să distrugi haita pentru ea, Sam. Indiferent câţi dintre ei supravieţuiesc în seara asta, mereu vor avea mâinile pătate de sânge.

Trebuie să ne protejăm familiile!

Ştiu ce-ai hotărât, Sam. Dar tu nu mai hotărăşti pentru mine.

Jacob, nu poţi să întorci spatele tribului tău.

Am auzit dublul ecou al poruncii sale Alfa, dar de data aceasta nu mai cântărea nimic pentru mine. Îşi încordă fălcile, încercând să mă oblige să reacţionez la cuvintele sale.

M-am uitat fix în ochii lui furioşi.

Fiul lui Ephraim Black nu s-a născut să-l urmeze pe fiul lui Levi Uley.

Deci despre asta este vorba, Jacob Black? I se ridică părul

pe spate şi-şi dezveli dinţii. Paul şi Jared mârâiră şi se zbârliră de o parte şi de alta a lui. *Chiar dacă mă poţi înfrânge pe mine, haita nu te va urma niciodată pe tine!*

Acum eu am fost cel care a sărit înapoi, scoţând din gât un scâncet de surprindere.

Să te înfrâng? Nu am de gând să mă lupt cu tine, Sam.

Atunci care este planul tău? Nu mă voi da la o parte pentru ca tu să protejezi odrasla vampirilor pe pielea tribului nostru.

Nu îţi cer să te dai la o parte.

Dacă le ordoni să te urmeze...

Eu nu voi lua niciodată *nimănui puterea de a decide pentru el.*

Biciui aerul cu coada îngrozit de judecata din cuvintele mele. Apoi făcu un pas în faţă până când furăm gheare în gheare, cu dinţii lui dezveliţi la câţiva milimetri de mine. Nu observasem până acum că deja crescusem mai înalt decât el.

Nu se poate să existe mai mulţi de Alfa. Haita m-a ales pe mine. Ai de gând să ne desparţi în seara asta? Vei întoarce spatele fraţilor tăi? Sau vei pune capăt acestei nebunii şi vei fi iar alături de noi? Fiecare cuvânt era rostit ca o poruncă, însă pe mine nu mă mai putea atinge. Sângele Alfa îmi curgea nediluat prin vene.

Mi-am dat seama de ce nu puteau exista niciodată mai mulţi Alfa de sex masculin într-o haită. Corpul meu răspundea la provocare. Simţeam ridicându-se în mine instinctul de a-mi apăra dreptul. Esenţa primitivă a lupului din mine se încordă în vederea luptei pentru supremaţie.

Mi-am concentrat toată energia pentru a-mi controla reacţia. Nu voi începe o luptă primejdioasă şi inutilă cu Sam. El era încă fratele meu, chiar dacă eu îl respingeam.

Există un singur Alfa pentru haita aceasta. Nu contest lucrul acesta. Pur şi simplu eu aleg să merg pe drumul meu.

Acum locul tău este în mijlocul unui clan de vampiri, *Jacob?*

Am tresărit.

Nu ştiu, Sam. Dar ştiu că...

Se mai potoli când simţi greutatea unui Alfa în tonul meu. Îl afecta mai mult decât mă afecta pe mine tonul lui. Pentru că eu *mă născusem* să-l conduc.

Mă voi pune între tine şi membrii familiei Cullen. Nu voi sta să privesc cum haita omoară – îmi era greu să le spun aşa vampirilor, dar era adevărat – *oameni nevinovaţi. Haita poate mai mult de atât. Condu-i în direcţia corectă, Sam.*

Îi întorsesem spatele, iar un cor de urlete sfâşie aerul din jurul meu.

Mi-am înfipt ghearele în pământ şi am fugit în viteză de tumultul pe care-l cauzasem. Nu aveam prea mult timp. Leah era singura care avea şanse să mă depăşească, iar eu aveam deja un avans în faţa ei.

Urletele se estompară pe măsură ce mă îndepărtam, iar eu mă linişteam în timp ce sunetul continua să sfâşie noaptea liniştită. Nu erau încă pe urmele mele.

Trebuia să-i avertizez pe membrii familiei Cullen înainte ca haita să-şi vină în fire şi să mă oprească. Dacă membrii familiei Cullen erau pregătiţi, poate Sam ar avea un motiv să se mai gândească înainte să fie prea târziu. Alergam cu viteză spre casa albă pe care încă o uram, lăsând în spate propria casă. Casa aceea nu mai era a mea. Îi întorsesem spatele.

Ziua de astăzi începuse ca oricare altă zi. Ajunsesem acasă din tura mea de patrulat odată cu răsăritul ploios al soarelui, luasem micul dejun cu Billy şi cu Rachel, mă uitasem la nişte prostii la televizor, mă ciondănisem cu Paul… Cum de s-a schimbat atât de tare, căpătând un alt caracter? Cum a devenit totul atât de aiurea şi de întortocheat încât m-am trezit deodată singur, Alfa fără voie, rupt de fraţii mei, alegând vampirii în defavoarea lor?

Sunetul de care mă temeam îmi întrerupse gândurile ameţite – era impactul slab al labelor mari pe pământ, care alergau după mine. M-am forţat să alerg cu şi mai multă viteză, zburând prin pădurea întunecată. Nu trebuia decât să mă apropii suficient de mult încât Edward să audă avertismentul din mintea mea. Leah nu avea cum să mă oprească de una singură.

Apoi am recepţionat tonul gândurilor din spatele mele. Nu erau furioase şi entuziaste. Nu mă urmăreau... ci mă urmau.

Paşii mi se încălecară. M-am împiedicat vreo doi paşi înainte să-mi pot intra iar în ritm.

Aşteaptă-mă! Picioarele mele nu sunt la fel de lungi ca ale tale. SETH! Ce crezi că FACI? DU-TE ACASĂ!

Nu răspunse, dar îi simţeam entuziasmul în timp ce se ţinea după mine. Vedeam prin ochii lui la fel cum şi el putea vedea printr-ai mei. Scena nocturnă era pentru mine sumbră – plină de disperare. Pentru el, era plină de speranţă.

Nu băgasem de seamă că încetinisem, dar dintr-odată Seth se afla lângă mine, alergând în acelaşi ritm.

Nu glumesc, Seth! Nu e locul tău aici. Du-te de aici!

Lupul adolescent maroniu pufni. *Eu te susţin, Jacob. Eu cred că ai dreptate. Şi nu am de gând să stau în umbra lui Sam când...*

Ba la naiba, ai să stai în umbra lui Sam! Mişcă-ţi fundul blănos înapoi în La Push şi fă ce-ţi ordonă Sam!

Nu!

Du-te, Seth!

Este un ordin, Jacob?

Întrebarea lui mă prinse cu garda jos. M-am oprit brusc, iar ghearele începură să facă brazde în noroi.

Nu ordon nimănui să facă nimic. Nu fac decât să-ţi spun ce ştii deja.

Se propti jos lângă mine. *Îţi spun eu ce ştiu – ştiu că este groaznic de linişte. Nu ai observat?*

Am clipit. Coada mi se mişca agitată în timp ce am înţeles ce a vrut de fapt să spună. Nu era linişte doar într-un singur sens. Urletele încă mai umpleau aerul, departe în vest.

Nu s-au transformat la loc, spuse Seth.

Ştiam asta. Haita era acum în alertă de gradul unu. Îşi foloseau legătura minţilor ca să vadă clar problema pe toate părţile.

Dar nu auzeam ce gândeau. Îl auzeam doar pe Seth. Pe

nimeni altcineva.

Se pare că haitele separate nu sunt legate între ele. Hm! Bănuiesc că străbunii noştri nu aveau de unde să ştie lucrul acesta. Pentru că nu a existat până acum vreun motiv să fie haite separate. Nu au fost niciodată suficienţi lupi pentru două. Uau! Chiar că e linişte. Oarecum sinistru. Dar şi destul de plăcut, nu crezi? Pariez că era mai uşor, aşa, pentru Ephraim şi Quil, şi Levi. Nu era atâta pălăvrăgeală în trei. Sau doar doi.

Taci din gură, Seth!

Da, să trăiţi.

Încetează! Nu există două haite. Există HAITA şi apoi mai sunt eu. Asta e tot. Aşa că poţi pleca acasă acum.

Dacă nu există două haite atunci de ce ne putem auzi unul pe altul, şi pe restul nu? Cred că în momentul în care i-ai întors spatele lui Sam, a fost o mişcare destul de importantă. O schimbare. Şi, când te-am urmat, cred că şi ăsta a fost un moment semnificativ.

Ai dreptate, am recunoscut eu. Însă ce s-a schimbat se poate schimba la loc.

S-a ridicat şi a început să tropăie spre est. *Nu avem timp să ne certăm acum. Trebuie s-o luăm din loc înainte ca Sam...*

Cu asta avea dreptate. Nu aveam timp să purtăm discuţia asta. Am început iar să alerg, fără să mă mai forţez ca mai înainte. Seth alerga în spatele meu, păstrând locul tradiţional al secundului în dreapta mea.

Pot să alerg în altă parte, gândi el cu nasul puţin în jos. *Nu te-am urmat pentru că voiam să promovez.*

Aleargă unde vrei. Nu are nicio importanţă pentru mine.

Nu se auzea niciun sunet care să ne indice faptul că eram urmăriţi, însă am mărit amândoi pasul în acelaşi timp. Acum eram îngrijorat. Dacă nu puteam să pătrund în mintea haitei, avea să-mi fie mult mai greu. Nu voi mai avea cum să-i avertizez de un atac pe membrii familiei Cullen mai mult decât vor putea ei înşişi să o facă.

O să patrulăm cu rândul, sugeră Seth.

Şi ce facem dacă haita ne provoacă? Ochii mi se

îngustară. *Îi atacăm pe fraţii noştri? Pe sora ta?*

Nu – dăm alarma şi ne retragem.

Bun răspuns. Şi apoi? Nu cred...

Ştiu, mă aprobă el. Mai puţin încrezător acum. *Nici eu nu cred că mă pot lupta cu ei. Dar nici ei nu vor fi mai încântaţi de ideea de a ne ataca la fel cum nici noi nu suntem dornici să-i atacăm pe ei. Ar putea fi un motiv suficient de bun să-i oprească. Plus că acum au rămas doar opt.*

Încetează să mai fii atât de... Mi-a luat un minut să mă hotărăsc asupra cuvântului potrivit. *Optimist. Mă calci pe nervi.*

Nicio problemă. Vrei să fiu prăpăstios şi supărat sau să tac pur şi simplu?

Taci pur şi simplu.

S-a făcut.

Serios? Nu mi se pare că s-a făcut.

Tăcu până la urmă.

După aceea am traversat drumul şi am intrat în pădurea care înconjura casa familiei Cullen. Oare Edward ne putea auzi deja?

Poate că ar trebui să gândim ceva de genul „Venim cu gânduri de pace“.

Te rog!

Edward? făcu o încercare şi-l strigă pe nume. *Edward, eşti acolo? OK, acum mă simt cam stupid.*

Chiar aşa şi pari.

Crezi că ne aude?

Ne aflam la mai puţin de un kilometru jumătate. *Cred că da. Salut*, *Edward. Dacă mă auzi – blindează-ţi casa, strigoiule. Ai o problemă.*

Avem *o problemă*, mă corectă Seth.

În clipa aceea am ieşit dintre copaci pe peluza întinsă. Casa era întunecată, însă nu era goală. Edward stătea pe verandă între Emmett şi Jasper. Erau albi ca zăpada în lumina palidă.

— Jacob? Seth? Ce se întâmplă?

Am încetinit, după care m-am dat înapoi cu câţiva paşi. Mirosul era atât de ascuţit pentru nasul meu de lup încât mi

se părea sincer că aproape mă arde. Seth scânci încet, ezitând, după care se aşeză în spatele meu.

Pentru a răspunde la întrebarea lui Edward, mi-am amintit în gând confruntarea cu Sam de la coadă la cap. Seth îşi aminti şi el, completându-mă, arătând scena dintr-un alt punct de vedere. Ne-am oprit la partea cu chestia „îngrozitoare“ pentru că Edward şuieră nervos şi sări de pe verandă.

— Vor s-o ucidă pe Bella? mârâi el categoric.

Emmett şi Jasper, care nu auziseră prima parte a conversaţiei, luară întrebarea lipsită de tonalitate drept o afirmaţie. Ajunseră într-o clipită lângă el cu dinţii dezveliţi şi începură să avanseze spre noi.

Hei, ce faceţi, gândi Seth dând înapoi.

— Ăăă, Jazz, nu *ei!* Ceilalţi. Vine haita.

Emmett şi Jasper se întoarseră pe călcâie; Emmett se întoarse către Edward în timp ce Jasper era cu ochii fixaţi pe noi.

— Care e problema *lor?* vru Emmett să ştie.

— Aceeaşi ca şi a mea, şuieră Edward. Doar că ei au planul lor să se ocupe de ea. Cheamă-i pe ceilalţi. Sună-l pe Carlisle! El şi cu Esme trebuie să se întoarcă acasă imediat.

Am scâncit neliniştit. *Erau* separaţi.

— Nu sunt departe, spuse Edward pe acelaşi ton inexpresiv ca mai devreme.

Mă duc să arunc o privire, spuse Seth. *Să alerg în perimetrul vestic*.

— Nu rişti niciun pericol, Seth? întrebă Edward.

Seth şi cum mine am schimbat o privire.

Nu cred, am gândit împreună. După care am adăugat: *Dar poate că ar trebui să mă duc eu*. *Pentru orice eventualitate*...

E mai puţin probabil să mă provoace pe mine, sublinie Seth. *Pentru ei sunt doar un copil*.

Şi pentru mine tot un copil eşti, puştiule.

Am fugit. *Tu trebuie să te pui de acord cu membrii familiei Cullen*.

Se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă în întuneric. Nu

aveam de gând să-i dau ordine lui Seth, aşa că l-am lăsat să plece.

Am rămas faţă în faţă cu Edward în poiana întunecată. Îl auzeam pe Emmett mormăind la telefon. Jasper privea locul unde Seth se evaporase în pădure. Alice apăru pe verandă şi, după ce se uită la mine pentru o clipă cu nişte ochi panicaţi, zbură lângă Jasper. Am presupus că Rosalie se afla în casă cu Bella. Încă o mai păzea – de pericolele de care nu era nevoie să o protejeze.

— Nu este prima oară când îţi sunt recunoscător, Jacob, şopti Edward. Niciodată nu ţi-aş fi cerut să faci aşa ceva.

M-am gândit la ce mă rugase mai devreme să fac. Când venea vorba de Bella nu existau limite pe care nu le-ar fi încălcat. *Ba da, mi-ai fi cerut*.

Se gândi la asta, după care încuviinţă din cap.

— Presupun că de data asta ai dreptate.

Am oftat greu.

Ei bine, nu este prima dată când nu o fac pentru tine.

— Corect, murmură el.

Îmi pare rău că nu ţi-am fost de niciun folos azi. Ţi-am spus eu că n-o să mă asculte pe mine.

— Ştiu. Nici n-am crezut vreodată cu adevărat că o va face. Dar…

Trebuia să încerci. Am înţeles. Se simte mai bine cumva?

Vocea şi ochii îi deveniră pustii.

— Mai rău, spuse el dintr-o suflare.

Nu am vrut să mă gândesc prea mult la asta. Am fost recunoscător când Alice a luat cuvântul.

— Jacob, nu vrei să te transformi? întrebă Alice. Vreau să ştiu şi eu ce se întâmplă.

Mi-am scuturat capul în acelaşi timp în care Edward îi răspunse:

— Trebuie să stea în permanentă legătură cu Seth.

— Atunci eşti *tu* drăguţ să-mi spui şi mie ce se întâmplă?

Îi explică în câteva fraze scurte şi la obiect.

— Haita crede că Bella a devenit o problemă. Văd un potenţial pericol în ceea… în ceea ce poartă ea în pântece. Simt că este de datoria lor să îndepărteze pericolul. Jacob şi

Seth au dezertat din haită ca să ne avertizeze. Ceilalţi plănuiesc să ne atace în seara asta.

Alice şuieră, îndepărtându-se de mine. Emmett şi Jasper schimbară o privire, după care ochii lor începură să cerceteze copacii.

Nu-i nimeni aici, raportă Seth. *Totul e liniştit pe frontul de vest.*

Ar putea să vină cumva roată.

O să dau o tură.

— Carlisle şi Esme sunt pe drum, spuse Emmett. Ajung în cel mult douăzeci de minute.

— Ar trebui să adoptăm o poziţie defensivă, spuse Jasper.

Edward încuviinţă din cap.

— Haideţi înăuntru.

Mă duc să alerg cu Seth. Dacă mă îndepărtez prea mult şi nu mai auzi ce gândesc atunci ascultă-mi urletul.

— Aşa o să fac.

S-au întors în casă, cu ochii în şapte părţi. Înainte să apuce să intre, m-am întors şi am început să alerg spre vest.

Tot nu găsesc mare lucru, îmi spuse Seth.

Fac eu jumătate de tură. Mişcă-te repede – nu vrem să le dăm ocazia să se strecoare pe lângă noi.

Seth o zbughi înainte cât putea de iute.

Alergam în linişte în timp ce timpul trecea. Ascultam zgomotele din jurul lui, verificând de două ori judecata lui.

Hei, se apropie ceva cu repeziciune! mă avertiză el după cincisprezece minute de linişte.

Vin îndată!

Rămâi pe poziţii – nu cred că este haita. Sună diferit.

Seth...

Dar el simţi mirosul care se apropia adus de vânt, iar eu am citit lucrul acesta în mintea lui.

Vampir. Pariez că este Carlisle.

Seth, dă-te înapoi. Ar putea fi altcineva.

Nu, ei sunt. Recunosc mirosul. Stai puţin, mă transform ca să le explic ce s-a întâmplat.

Seth, nu cred că...

Dar dispăru.

Am alergat neliniştit de-a lungul graniţei de vest. N-ar fi de-a dreptul minunat dacă n-aş reuşi să am grijă de Seth nici pentru o nenorocită de noapte? Dacă i se întâmpla ceva cât era sub supravegherea mea? Leah m-ar face bucăţi.

Măcar puştiul a ştiut să fie scurt. Nici două minute mai târziu, l-am auzit iar în mintea mea.

Da, erau Carlisle şi Esme. Frate, ce surprinşi au fost să mă vadă! Probabil că au ajuns acum înăuntru. Carlisle ne-a mulţumit.

E băiat bun.

Da. Ăsta este unul dintre motivele pentru care facem ce trebuie acum.

Sper.

De ce eşti aşa de pesimist, Jake? Pariez că Sam nu aduce haita în seara asta. Nu are de gând să se lanseze într-o misiune sinucigaşă.

Am oftat. Nu părea să aibă vreo importanţă dacă era în seara asta sau nu.

Oh! Nu din cauza lui Sam eşti aşa, nu?

M-am întors când mi-am terminat rondul. Am prins mirosul lui Seth când a terminat şi el. Nu lăsam locuri neacoperite.

Crezi că Bella oricum va muri, şopti Seth.

Da, aşa cred.

Bietul Edward!

Cred că este înnebunit.

La propriu.

Numele lui Edward îmi aduse la suprafaţă alte amintiri dureroase. Seth le citi şocat.

După care începu să urle.

Oh, frate! Nu pot să cred! N-ai făcut asta! Ce tâmpenie, Jacob! Ştii şi tu asta! Nu pot să cred că i-ai zis că-l omori? De ce ai făcut asta? Trebuie să-l refuzi.

Taci, taci odată, idiotule! Vor crede că vine haita!

Ups! Se opri la jumătatea urletului.

M-am întors pe călcâie şi am început să merg spre casă. *Nu te băga în asta, Seth! Fă toată tura acum.*

Seth fierbea în el, dar eu îl ignoram.

Alarmă falsă, alarmă falsă, am gândit eu când am început să alerg mai aproape de casă. *Ne iertaţi. Seth e tânăr*. *Uită lucruri. Nu ne atacă nimeni. Alarmă falsă.*

Când am ajuns în poiană, l-am văzut pe Edward uitându-se printr-o fereastră întunecată. Am alergat mai aproape, vrând să fiu sigur că a înţeles mesajul.

Nu e nimic acolo – ai înţeles asta?

Încuviinţă o dată din cap.

Ar fi fost mult mai uşor dacă această comunicare nu ar funcţiona într-un singur sens. Dar apoi, mă bucuram oarecum că nu eram şi eu în capul *lui.*

Se uită peste umăr, în casă, şi l-am văzut cutremurându-se. Îmi făcu semn să plec fără să se uite în direcţia mea, după care dispăru din raza mea vizuală.

Ce s-a întâmplat?

De parcă aveam să primesc vreun răspuns.

Am stat nemişcat în poiană şi am ascultat. Cu urechile astea aproape că-i auzeam paşii lui Seth la kilometri întregi depărtare în pădure. Îmi era foarte uşor să aud fiecare sunet din casa întunecată.

— A fost alarmă falsă, explică Edward pe tonul lui inexpresiv, repetând pur şi simplu ce îi spusesem eu. Seth era supărat de altceva şi a uitat că aşteptam un semnal. E foarte tânăr.

— Mă bucur să ştiu că ne păzesc bebeluşii fortăreaţa, bombăni o voce mai profundă.

Cred că era a lui Emmett.

— Ne-au făcut un mare serviciu în seara asta, Emmett, spuse Carlisle. Un mare sacrificiu personal.

— Da, ştiu. Sunt doar invidios. Mi-ar plăcea să fiu acolo.

— Seth nu crede că Sam ne va ataca acum, spuse Edward mecanic. Nu acum că am fost avertizaţi, iar ei au doi membri mai puţin în haită.

— Şi Jacob ce crede? întrebă Carlisle.

— El nu este la fel de optimist.

Nimeni nu vorbi. Se auzea un sunet încet de parcă picura ceva, pe care nu-l puteam identifica. Le auzeam respiraţiile

joase

— Şi o puteam identifica pe a Bellei de a celorlalţi. Era mai aspră, mai obosită. Se ridica şi se oprea în ritmuri ciudate. Îi auzeam inima. Părea că bate... prea repede. Am încercat s-o măsor după a mea, dar nu eram sigur că reprezenta etalonul potrivit. Nu eram un om ca toţi ceilalţi.

— N-o atinge! O trezeşti, şopti Rosalie.

Cineva oftă.

— Rosalie, murmură Carlisle.

— Nu începe, Carlisle. V-am lăsat mai devreme să faceţi cum aţi vrut voi, dar nu vă permitem mai mult de atât.

Se pare că şi Rosalie, şi Bella vorbeau la plural acum. De parcă ar fi format o haită doar a lor.

Eu mă plimbam în linişte prin faţa casei. Fiecare pas mă aducea un pic mai aproape. Ferestrele întunecate erau ca nişte televizoare care mergeau într-o sală plicticoasă de aşteptare – îmi era imposibil să-mi iau ochii de la ele mult timp.

După câteva minute şi câţiva paşi, blana mea se freca de verandă în timp ce mă plimbam.

Vedeam în sus pe ferestre – partea superioară a pereţilor şi tavanul, candelabrul neaprins care atârna acolo. Era suficient de înalt aşa că tot ce trebuia să fac era să-mi întind puţin gâtul... şi poate să urc cu o labă pe marginea verandei...

Am tras cu ochiul în sufrageria mare şi deschisă, aşteptân- du-mă să văd ceva foarte asemănător cu ce văzusem azi după-amiază. Dar se schimbase atât de mult că la început am fost derutat. Pentru o secundă am crezut că am greşit camera.

Peretele de sticlă dispăruse cu totul – părea ca de metal acum. Şi mobila fusese toată ferită, iar Bella era ghemuită într-un mod bizar pe un pat strâmt în mijlocul spaţiului deschis. Nu era un pat normal – ci era unul cu bare ca de spital. Avea tot felul de aparate prinse de corp ca la spital, cu perfuzii băgate în piele. Luminile de la aparate erau aprinse, dar nu se auzea nimic. Zgomotul acela de picurat venea de la perfuzia din braţul ei – un lichid gros şi alb, care

nu era limpede.

Se înecă puţin în somnul ei neliniştit, dar Edward şi Rosalie se duseră îndată la ea să o supravegheze. Corpul ei zvâcni şi ea scânci. Rosalie o mângâie pe frunte. Corpul lui Edward deveni rigid, iar expresia lui trebuie să fi avut ceva deosebit pentru că Emmett se duse în grabă între ei înainte să am timp să clipesc. Ridică mâinile spre Edward.

— Nu în seara asta, Edward. Avem alte lucruri pentru care să ne facem griji.

Edward se întoarse cu spatele la ei şi deveni iar omul care ardea pe dinăuntru. Îmi întâlni privirea pentru o clipă, după care eu m-am lăsat înapoi pe cele patru labe ale mele.

Am alergat înapoi în pădurea întunecată ca să mă întâlnesc cu Seth, fugind de ceea ce lăsasem în urmă.

Mai rău. Da, era mai rău.

12. UNII OAMENI PUR ŞI SIMPLU NU ÎNŢELEG CE ÎNSEAMNĂ „NEPOFTIT“

Eram la graniţa dintre somn şi trezie.

Soarele se ridicase în spatele norilor în urmă cu o oră – acum pădurea era gri în loc de neagră. Seth se ghemuise şi se culcase pe la unu noaptea, iar eu l-am trezit în zori să mă schimbe. Chiar şi după ce am alergat toată noaptea, mi-a fost greu să-mi liniştesc mintea suficient de tare cât să dorm, însă alergatul ritmic al lui Seth mă ajuta. Unu, doi-trei, patru, unu, două-trei, patru – dum dum-dum dum – bufnituri greoaie de labe pe pământul umed, iar şi iar, în timp ce dădea o tură întinsă în jurul teritoriului familiei Cullen. Deja formasem o cărare pe pământ. Gândurile lui Seth erau goale, doar o amestecătură de verde şi gri pe măsură ce copacii zburau pe lângă el. Era odihnitor. Mă ajuta să-mi umplu mintea cu ce vedea el decât să mă concentrez asupra imaginilor mele.

Şi apoi urletul pătrunzător al lui Seth sparse liniştea

dimineţii.

Am sărit de pe jos, labele mele din faţă zvâcnind gata de salt înainte ca cele din spate să se fi ridicat de pe pământ. Am alergat spre locul în care îngheţase Seth, ascultând odată cu el zgomotul labelor care alergau spre noi.

'Neaţa, băieţi.

Un scâncet şocat îi scăpă lui Seth printre dinţi. Şi apoi am început amândoi să mârâim când am citit mai profund în noile gânduri.

Oh, frate! Pleacă de aici, Leah! mârâi Seth.

M-am oprit când am ajuns la Seth, cu capul pe spate, gata să urlu iar – de data asta să mă plâng.

Nu mai face zgomot, Seth.

Corect. Ah! Ah! Ah! începu să scheaune şi să dea cu laba în pământ, făcând brazde adânci în noroi.

Leah apăru în fugă, corpul ei mic şi gri şerpuind printre tufişuri.

Încetează să mai scheauni atâta Seth! Ce copil eşti!

Am urlat la ea, urechile pleoştindu-mi-se pe lângă cap. Ea se dădu automat cu un pas înapoi.

Ce crezi că faci, Leah?

Ea oftă greu.

E destul de evident, nu? Mă alătur micuţei voastre haite ratate de renegaţi. Câinii păzitori ai vampirilor. Lătră un râs jos şi sarcastic.

Ba nu, nu faci asta. Du-te înapoi înainte să-ţi rup picioarele.

De parcă ai putea să mă prinzi. Rânji şi-şi aplecă trupul gata s-o rupă la fugă. *Ne întrecem, neînfricat conducător?*

Am tras adânc aer în piept, umplându-mi plămânii până când m-am umflat pe părţi. Apoi, când am fost sigur că nu aveam să ţip, am răsuflat cu putere.

Seth, du-te şi anunţă-i pe membrii familiei Cullen că e doar proasta de soră-ta, am gândit vorbele cât de dur am putut. *Mă ocup eu de asta.*

Imediat! Seth era doar bucuros că putea să plece. Se evaporă spre casă.

Leah scheună şi se întinse după el, cu părul de pe umeri

ridicat. *Îl laşi pur şi simplu să se ducă* singur *la vampiri?*

Sunt *convins că ar prefera să-l doboare ei decât să mai petreacă un minut cu tine.*

Taci din gură, Jake. Ups, iartă-mă, vreau să spun, taci din gură, prea înalt Alfa.

De ce naiba ai venit?

Crezi că am să stau pur şi simplu acasă în timp ce fratele meu mai mic s-a oferit voluntar să fie jucăria vampirilor?

Seth nu vrea şi nici nu are nevoie să-l aperi tu. De fapt, nimeni nu te vrea aici.

Au, au, asta o să mă doară foarte tare. *Ha,* lătră ea. *Spune-mi cine mă vrea şi am plecat de aici.*

Deci n-are nicio legătură cu Seth, nu?

Sigur că are. Nu fac decât să subliniez că nu e o premieră pentru mine să fiu nedorită. Nu e chiar ceva care să mă motiveze, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Am scrâşnit din dinţi şi am încercat să-mi limpezesc mintea.

Te-a trimis Sam?

Dacă aş fi fost aici pentru că m-ar fi trimis Sam, nu ai fi putut să mă auzi. Deja nu mai sunt aliată cu el.

Am ascultat cu grijă gândurile amestecându-se cu vorbele rostite. Dacă era o diversiune sau un şiretlic trebuia să fiu suficient de atent să mă prind. Dar nu era nimic. Afirmaţia ei nu era altceva decât purul adevăr. Un adevăr nedorit, aproape disperat.

Acum îmi eşti loială mie? am întrebat eu foarte sarcastic. *Îhî. Sigur că da.*

Opţiunile îmi sunt limitate. Mă descurc cu ce am. Crede-mă, nu-mi place chestia asta mai mult decât ţie.

Nu era adevărat. Simţeam în mintea ei un entuziasm oarecum tăios. Nu-i convenea situaţia asta, însă era într-un fel ciudat de mulţumită. Am căutat prin mintea ei, încercând să înţeleg.

Ea se zbârli, detestându-mi intruziunea. De obicei, încercam să ies din gândurile lui Leah – nu încercasem niciodată până acum s-o înţeleg.

Am fost întrerupţi de Seth, care-şi gândea explicaţia pe

care să i-o dea lui Edward. Leah scheună neliniştită. Chipul lui Edward, încadrat în aceeaşi fereastră ca şi cu o noapte în urmă, nu trădă nicio reacţie la auzul veştii. Faţa-i era inexpresivă şi atinsă de paloarea morţii.

Uau, arată rău, mormăi Seth pentru el. Vampirul nu reacţionă nici la gândul acela. Dispăru în casă. Seth făcu cale întoarsă şi se îndreptă spre noi. Leah se relaxă puţin.

Ce se întâmplă? întrebă Leah. *Pune-mă la curent.*

Nu are niciun rost. Nu rămâi.

Ba, domnule Alfa, rămân. Din moment ce se pare că trebuie să ţin de cineva *– şi să nu crezi că n-am încercat să fiu de una singură, dar ştii şi tu cât de bine nu merge* chestia asta *– te-am ales pe tine.*

Leah, nu-ţi place de mine. Mie nu-mi place de tine.

Mulţumesc, Căpitane Evident. Asta nu contează pentru mine. Rămân cu Seth.

Nu-ţi plac vampirii. Nu crezi că este un mic conflict de interese aici?

Nici ţie nu-ţi plac vampirii.

Dar eu sunt legat *de alianţa asta. Tu nu eşti.*

O să stau departe de ei. Pot să patrulez pe aici ca şi Seth.

Şi eu ar trebui să am încredere în tine?

Îşi întinse gâtul, ridicându-se pe vârfuri în încercarea de a fi la fel de înaltă ca şi mine când se uită în ochii mei. *Nu-mi voi trăda haita.*

Îmi venea să-mi dau capul pe spate şi să urlu aşa cum făcuse Seth mai înainte. *Asta nu e haita ta! Asta nici măcar nu este o haită. Ăsta sunt doar eu, de unul singur! Ce-i cu voi ăştia din familia Clearwater? De ce nu vreţi să mă lăsaţi în pace?*

Seth, care tocmai venise în spatele nostru, scheună; îl jignisem. Profund.

Ţi-am fost de ajutor, nu-i aşa, Jake?

Nu ai fost o mare pacoste, puştiule, dar, dacă tu şi cu Leah veniţi la pachet – dacă singura modalitate de a scăpa de ea este să te duci şi tu acasă... Ei bine, poţi să mă condamni că vreau să pleci?

Ah, Leah, ai stricat totul!

Mda, ştiu, îi spuse ea, şi în gând îi răzbătea disperarea ei adâncă.

Am simţit durerea în cele două cuvinte mici pe care le rostise şi era mai multă decât aş fi crezut vreodată. Sigur că da, haita era dură cu ea, dar şi-o făcuse cu mâna ei cu amărăciunea care-i contamina fiecare gând şi care făcea pătrunderea în gândurile ei un coşmar.

Şi Seth se simţea vinovat. *Jake... Nu ai de gând să mă trimiţi acasă pe bune, nu? Leah nu este atât de rea. Serios. Dacă este şi ea aici, putem să mărim tura de patrulare. Şi, în felul ăsta, au rămas doar şapte în haita lui Sam. Nu va porni un atac sub nicio formă aşa depăşit numeric. Poate că e un lucru bun...*

Ştii că nu vreau să conduc o haită, Seth.

Atunci nu ne conduce, se oferi Leah.

Am pufnit. *Pentru mine e perfect aşa. Fugi acasă acum. Jake,* gândi Seth. *Locul meu este aici. Mie chiar îmi plac vampirii. Cel puţin cei din familia Cullen. Pentru mine sunt oameni şi am de gând să-i apăr pentru că asta este misiunea noastră.*

Poate că locul tău este aici, puştiule, dar al surorii tale nu este. Iar ea are de gând să meargă oriunde mergi şi tu...

M-am oprit brusc pentru că am văzut ceva când am zis asta. Ceva la care Leah încerca să nu se gândească.

Leah nu pleca nicăieri.

Am crezut că ai venit pentru Seth, am gândit eu răutăcios.

Ea tresări. *Sigur că am venit pentru Seth.*

Şi ca să scapi de Sam.

I se încordă maxilarul. *Nu trebuie să mă justific în faţa ta. Nu trebuie decât să fac ce mi se spune. Locul meu este în haita ta, Jacob. Punct.*

M-am îndepărtat de ea, mârâind.

La naiba! Nu aveam să mai scap de ea sub nicio formă. Oricât de mult mă ura pe mine, oricât îi detesta pe membrii familiei Cullen, oricât de fericită ar fi fost să se ducă să-i omoare pe toţi vampirii în clipa asta, oricât de mult o scotea din sărite faptul că trebuia să-i protejeze pe ei în loc

– *nimic* din toate astea nu se compara cu sentimentul de a fi eliberată de Sam.

Leah nu mă plăcea, aşa că nu o deranja faptul că-mi doream să dispară.

Îl iubea pe Sam. Încă-l mai iubea. Iar faptul că *el* îşi dorea ca ea să dispară îi provoca mai multă durere decât era ea dispusă să suporte acum că avea de ales. Ar fi ales oricare altă opţiune. Chiar dacă asta ar fi însemnat să fie câinele de companie al familiei Cullen.

Nu ştiu dacă aş merge chiar atât de departe, gândi ea. Încercă să vorbească dur, agresiv, dar vocea i se spărgea puternic. *Sunt sigură că mai înainte aş încerca de câteva ori să mă sinucid.*

Uite ce e, Leah...

Nu, uite tu, Jacob. Încetează să te mai cerţi cu mine pentru că nu este de niciun folos. O să mă feresc din calea voastră, OK? O să fac tot ce vrei. Doar nu mă trimite să fac parte din haita lui Sam şi să fiu fosta prietenă patetică, de care nu poate să scape. Dacă vrei să plec – se aşează şi se uită fix în ochii mei – *va trebui* să mă obligi *să fac asta.*

Am mârâit timp de un minut lung şi nervos. Începea să-mi fie milă de Sam, în ciuda a ceea ce ne făcuse mie şi lui Seth. Nici nu-i de mirare că dădea toată ziua ordine în haită. Cum altfel ai putea să pui totul la punct?

Seth, ai să te superi pe mine dacă o omor pe sora ta?

Se prefăcu că se gândeşte la asta un minut. *Ei bine... da, probabil că da.*

Am oftat.

OK, atunci, domnişoara care face tot ce zic eu. Ia încearcă să te faci utilă şi să ne spui tot ce ştii. Ce s-a întâmplat după ce am plecat aseară?

O *grămadă de urlete. Dar probabil că partea asta ai auzit-o. Erau atât de puternice că ne-a luat oleacă să ne dăm seama că nu vă mai auzeam pe niciunul din voi. Sam era...* Nu se putu exprima în cuvinte, dar noi am putut să vedem continuarea în mintea ei. Şi Seth, şi eu ne-am făcut mici. *După aceea, era destul de clar faptul că trebuia să regândim toată strategia. Sam avea de gând să se*

sfătuiască cu cei bătrâni dis-de-dimineaţă. Trebuia să ne întâlnim şi să facem un plan de bătaie imediat. În punctul acesta era deja sinucidere curată odată ce tu şi Seth aţi DEZERTAT, iar vampirii erau avertizaţi. Nu sunt sigură ce au de gând să facă, însă eu, dacă aş fi strigoi, n-aş umbla noaptea singur prin pădure. S-a deschis sezonul de vânătoare de vampiri.

Ai hotărât să lipseşti de la întâlnire azi-dimineaţă? am întrebat eu.

Când ne-am despărţit pentru patrule aseară, am cerut voie să merg să-i spun mamei mele ce s-a întâmplat...

La naiba! I-ai spus mamei? mârâi Seth.

Seth, abţine-te cu certurile astea între frate şi soră pentru o secundă. Continuă, Leah.

Şi, odată ce m-am transformat în om, mi-am luat un moment să mă gândesc la toate astea. De fapt, sinceră să fiu, mi-a luat toată noaptea. Pariez că ceilalţi cred că am adormit. Dar toată treaba asta cu două haite separate şi două minţi de haite separate mi-a dat o grămadă de gândit. La urma urmei, am pus în balanţă siguranţa lui Seth şi ăăă, celelalte beneficii cu ideea de a dezerta şi eu şi de a mirosi putoarea vampirilor pentru cine ştie cât timp. Ştii ce am hotărât. I-am lăsat un bilet mamei. Bănuiesc că vom auzi când va afla Sam...

Leah îşi plecă o ureche către vest.

Da, şi eu mă aştept să auzim, am aprobat-o eu.

*Deci asta e tot. Ce facem acum **?*** întrebă ea.

Şi ea, şi Seth se uitară la mine aşteptând.

Asta era exact genul de chestie pe care nu voiam să fiu nevoit să o fac.

Presupun că stăm cu ochii în patru. Asta este tot ce putem facem. Tu probabil că ar trebui să tragi un pui de somn, Leah.

Nici tu n-ai dormit mai mult ca mine.

Parcă spuneai că faci ce ţi se spune, nu?

Corect. Vezi că-i veche poanta deja, bombăni ea, după care căscă. *Ei bine, cum vrei. Nu-mi pasă.*

Alerg eu pe graniţă, Jake, eu nu sunt obosit deloc. Seth

era atât de bucuros că nu-i obligasem să se ducă acasă că mai avea puţin şi sărea în sus.

Sigur, sigur. Eu mă duc să vorbesc cu membrii familiei Cullen.

Seth o rupse la fugă pe noua cale bătătorită în pământul umed. Leah se uită după el gânditoare.

Poate să dau şi eu o tură sau două înainte să dorm... Hei, *Seth, vrei să vezi de câte ori te depăşesc?*

NU!

Lătrând un chicotit încet, Leah se avântă în pădure după el.

Am mârâit inutil. S-a zis cu liniştea şi pacea.

Leah se străduia – cât putea ea. Îşi limita ironiile la minimum în timp ce alerga în jurul circuitului, dar era imposibil să nu-ţi dai seama de atitudinea ei încrezută. M-am gândit la proverbul acela cu „unde-s doi puterea creşte“. Nu prea se potrivea la mine pentru că unul era mai mult decât suficient pentru mintea mea. Dar dacă *trebuia* să fim trei, atunci îmi era greu să mă gândesc pentru cine n-aş schimba-o pe Leah.

Paul? îmi sugeră ea.

Poate, am lăsat eu de la mine.

Ea râse în sinea ei, prea agitată şi antrenată ca să se mai simtă jignită. M-am întrebat cât o va ţine entuziasmul că a scăpat de mila lui Sam.

Atunci acesta va fi scopul meu – să fiu mai puţin enervantă decât Paul.

Da, lucrează la asta.

M-am schimbat în cealaltă formă a mea când am ajuns la câţiva metri de peluză. Nu-mi propusesem să-mi petrec prea mult timp aici în forma de om. Dar nici nu plănuisem să o am pe Leah în capul meu. Mi-am tras pe mine pantalonii scurţi zdrenţăroşi şi am început să merg de-a lungul peluzei.

Uşa se deschise înainte să ajung la scări şi am fost surprins să-l văd pe Carlisle în loc de Edward păşind afară să mă întâmpine – chipul îi arăta epuizat şi înfrânt. Pentru o secundă îmi îngheţă sângele în vene. M-am oprit brusc,

nefiind în stare să vorbesc.

— Te simţi bine, Jacob? întrebă Carlisle.

— Bella se simte bine? am rostit gâtuit.

— E... cam la fel ca seară. Te-am speriat? Iartă-mă. Edward a spus că vii ca om şi am ieşit să te salut pentru că el nu voia să plece de lângă ea. E trează.

Iar Edward nu voia să piardă niciun pic de timp ce putea fi petrecut cu ea pentru că nu mai avea prea mult timp rămas. Carlisle nu a rostit cuvintele acestea, însă era ca şi cum ar fi făcut-o.

Trecuse ceva timp de când nu mai dormisem – de la ultima mea patrulare. Începeam să mă resimt. Am făcut un pas înainte, m-am aşezat pe scările verandei şi m-am rezemat de balustradă.

Mişcându-se în perfectă linişte aşa cum numai un vampir putea, Carlisle se aşează pe aceeaşi scară, cu spatele sprijinit de cealaltă balustradă.

— Nu am apucat să-ţi mulţumesc aseară, Jacob. Nu ştii cât de mult apreciez... compasiunea ta. Ştiu că scopul tău a fost să o protejezi pe Bella, însă eu îţi datorez şi siguranţa celorlalţi membri ai familiei mele. Edward mi-a spus ce-ai fost nevoit să faci...

— Hai să nu vorbim despre asta, am bombănit eu.

— Cum preferi.

Am continuat să stăm în linişte. Îi auzeam pe ceilalţi în casă. Emmett, Alice şi Jasper, vorbind încet şi cu seriozitate la etaj. Esme fredona ceva la întâmplare în altă cameră. Rosalie şi Edward respirând atât de aproape – nu-mi dădeam seama care era care, dar auzeam diferenţa în gâfâitul obosit şi bolnav al Bellei. Îi auzeam şi inima. Părea să bată... neregulat.

Mă simţeam de parcă soarta şi-ar fi propus să mă conducă să fac în douăzeci şi patru de ore tot ce am jurat că n-o să fac vreodată. Şi uite stăteam aici, aşteptând-o să moară.

Nu voiam să mai ascult. Era mai bine dacă vorbeam decât dacă ascultam.

— Ea face parte din familia ta? l-am întrebat pe Carlisle.

Îmi atrăsese atenţia mai devreme când a spus că i-am

ajutat şi *restul* familiei

— Da. Bella este deja ca o fiică pentru mine. O fiică foarte dragă.

— Dar o laşi să moară.

Tăcu atât de mult timp că mi-am ridicat privirea. Chipul îi era foarte, foarte obosit. Ştiam cum se simţea.

— Nu-mi pot imagina ce crezi despre mine pentru asta, spuse el într-un târziu. Dar nu-i pot ignora voinţa. Nu ar fi corect să fac o asemenea alegere pentru ea, să o oblig.

Voiam să mă enervez pe el, dar îmi îngreuna situaţia. Parcă îmi arunca înapoi cuvintele, ricoşând din el. Mi se păreau potrivite înainte, dar acum nu aveau cum să mai fie. Nu în timp ce Bella era pe moarte. Şi totuşi… Mi-am amintit cum era să fiu la pământ sub conducerea lui Sam – să nu am de ales decât să particip la uciderea unei persoane pe care o iubeam. Nu era totuşi la fel. Sam greşea. Iar Bella iubea lucruri pe care nu ar fi trebuit să le iubească.

— Crezi că mai există vreo şansă să scape? Adică dacă e să o transformaţi în vampir şi toate alea. Mi-a povestit de… despre Esme.

— Aş spune că sunt şanse egale în momentul de faţă, îmi răspunse el încet. Am văzut veninul de vampir făcând miracole, dar sunt stări pe care nici măcar veninul nu le mai poate salva. Inima ei funcţionează prea greu acum; dacă cedează… nu mai am ce să fac.

Inima Bellei pulsă şi şovăi, conferind o emfază agonizantă cuvintelor lui.

Poate că planeta a început să se întoarcă cu susul în jos. Poate aşa se explică faptul că totul era invers de cum fusese ieri – cum aş putea altfel să sper ceva ce mi se păruse cel mai rău lucru din lume.

— Ce-i face chestia aia? am şoptit eu. Era mult mai rău aseară. Am văzut… perfuziile şi toate alea. Pe fereastră.

— Fetusul nu este compatibil cu corpul ei. În primul rând că este prea puternic, lucru pe care probabil l-ar mai putea suporta o vreme. Cea mai mare problemă este că nu-i permite să asimileze niciun fel de hrană de care are nevoie. Corpul ei respinge orice formă de hrană. Încerc să o

hrănesc intravenos, dar corpul ei nu asimilează. Toată starea ei este în continuă accelerare. Mă uit la ea – şi nu doar la ea, ci şi la fetus – cum moare de foame cu fiecare oră care trece. Nu pot să opresc procesul şi nici nu-l pot încetini. Nu-mi dau seama ce *vrea.*

Vocea lui îngrijorată se sparse la final.

Mă simţeam la fel ca şi ieri când văzusem petele negre de pe burta ei – furios, aproape înnebunit.

Mi-am strâns mâinile în pumni ca să-mi controlez tremuratul. Uram chestia aia care-i făcea rău. Nu era suficient pentru monstrul acela faptul că o distrugea pe dinăuntru. Nu, o mai şi înfometa de moarte. Probabil că era în căutarea a ceva în care să-şi înfigă dinţii – în căutarea unui gât pe care să-l sugă de tot. De vreme ce nu era suficient de mare să omoare pe nimeni încă, se mulţumea să-i sugă Bellei viaţa.

Le puteam eu spune exact ce voia: moarte şi sânge, sânge şi moarte.

Pielea îmi era fierbinte şi mă înţepa. Inspiram şi expiram încet, concentrându-mă pe asta pentru a mă calma.

— Mi-aş dori să-mi dau seama mai bine ce este de fapt, murmură Carlisle. Fetusul este bine protejat. Nu am reuşit să fac nicio ecografie. Mă îndoiesc că există vreo cale să bag un ac prin sacul amniotic, dar Rosalie oricum nu mă lasă să încerc.

— Un ac? am bălmăjit eu. La ce bun?

— Cu cât ştiu mai multe despre fetus cu atât mai bine pot estima ce este în stare să facă. Ce n-aş da măcar pentru o picătură de lichid amniotic. Măcar de-aş şti numărul de cromozomi…

— Mă pierzi, doctore. Pot să simplifici?

El chicoti o dată – chiar dacă râsul său suna epuizat.

— OK. Câtă biologie ştii? Ai învăţat despre perechile de cromozomi?

— Cred că da. Avem douăzeci şi trei, nu?

— Oamenii au.

Am clipit.

— Voi câte aveţi?

— Douăzeci şi cinci.

M-am încruntat, uitându-mă la pumnii mei pentru o secundă.

— Asta ce vrea să însemne?

— Am crezut că însemna faptul că speciile noastră sunt aproape complet diferite. Că au mai puţine în comun decât au un leu şi o pisică domestică. Dar această viaţă nouă – ei bine, îmi arată faptul că suntem mai compatibili din punct de vedere genetic decât am crezut. Oftă întristat. Nu am ştiut să-i avertizez.

Am oftat şi eu. Îmi fusese uşor să-l urăsc pe Edward pentru ignoranţa sa. Încă-l mai uram. Îmi era pur şi simplu mult prea greu să simt acelaşi lucru şi pentru Carlisle. Poate pentru că pe Carlisle nu eram aşa gelos cum eram pe Edward.

— M-ar putea ajuta să ştiu numărul lor – să văd dacă fetusul seamănă mai mult cu noi sau cu ea. Să ştiu la ce să mă aştept. Apoi ridică din umeri. Şi poate n-ar folosi la nimic. Presupun că nu-mi doresc decât să am ceva de studiat, ceva de făcut.

— Mă întreb cum sunt cromozomii mei, am murmurat eu la întâmplare.

M-am gândit iar la testele acelea pentru steroizi pe care le fac la olimpiade. Făceau scanări de ADN oare?

Carlisle tuşi sfios.

— Tu ai douăzeci şi patru de perechi, Jacob.

M-am întors încet să mă uit la el, ridicând din sprâncene.

Părea jenat.

— Am fost… curios. Mi-am permis să verific asta când te-am tratat anul trecut în iunie.

M-am gândit la asta o secundă.

— Presupun că asta ar trebui să mă enerveze. Dar sincer să fiu nu-mi pasă.

— Iartă-mă. Ar fi trebuit să întreb.

— Nu-i nimic, doctore. N-ai avut nicio intenţie rea.

— Nu, te asigur că nu am avut nicio intenţie rea. Pur şi simplu… mi se pare fascinantă specia voastră. Presupun că elementele naturii vampirilor mi-au devenit banale de-a

lungul secolelor. Abaterea familiei tale de la umanitate mi se pare mult mai interesantă. Aproape magică.

— Abracadabra, am bombănit eu.

Parcă vorbea ca Bella cu prostiile ei cu magia.

Carlisle râse iar. În râsul lui răzbătea şi o notă de îngrijorare.

Apoi am auzit vocea lui Edward în casă şi ne-am oprit amândoi să ascultăm.

— Vin imediat, Bella. Vreau să vorbesc cu Carlisle o clipă. De fapt, Rosalie, nu te superi dacă vii cu mine, nu? Edward suna diferit. Parcă se simţea puţină viaţă în vocea lui moartă. O scânteie de ceva. Nu era chiar speranţă, ci poate o dorinţă de speranţă.

— Ce este, Edward? întrebă Bella răguşită.

— Nimic pentru care să-ţi faci tu griji, draga mea. Nu durează decât o clipă. Te rog, Rose?

— Esme? strigă Rosalie. Ai tu grijă de Bella în lipsa mea?

Am auzit curentul care se făcu atunci când Esme zbură până la parter.

— Sigur că da, spuse ea.

Carlisle îşi schimbă poziţia, răsucindu-se să se uite expectativ la uşă. Edward ieşi primul, iar Rosalie imediat după el. Chipul îi era la fel ca vocea, încetase să mai fie mort. Părea profund concentrat pe ceva. Rosalie se uita suspicioasă.

Edward închise uşa în spatele ei.

— Carlisle, murmură el.

— Ce este, Edward?

— Poate că am abordat total greşit problema asta. Tocmai ascultam ce vorbeai tu cu Jacob şi aţi menţionat ceva despre ce vrea… fetusul, iar Jacob a avut un gând interesant.

Eu? Ce-am gândit *eu?* În afară de ura mea obişnuită pentru chestia aceea? Cel puţin nu eram singur în asta. Îmi dădeam seama că şi lui Edward îi era destul de greu să folosească un termen atât de blând cum era „fetus“.

— Nu am privit problema din unghiul *acela,* continuă Edward. Am tot încercat să-i dăm Bellei ce are ea nevoie.

Iar corpul ei acceptă cam la fel cum ar accepta corpurile noastre. Poate că ar trebui să ne gândim la nevoile… fetusului mai întâi. Poate că, dacă am reuşi să-l mulţumim pe el, am putea să o ajutăm mai eficient şi pe ea.

— Nu te înţeleg, Edward, spuse Carlisle.

— Gândeşte-te puţin, Carlisle. Dacă acea creatură este mai mult vampir decât om, atunci e uşor de ghicit după ce pofteşte – ceva ce nu primeşte, nu? Jacob s-a gândit la asta.

M-am gândit? Am trecut o dată prin conversaţie încercând să-mi amintesc pe care dintre cuvinte le-am păstrat pentru mine. Mi-am amintit în acelaşi timp în care Carlisle a înţeles.

— O, spuse el pe un ton surprins. Crezi că-i este sete?

Rosalie şuieră. Nu mai era suspicioasă. Chipul ei revoltător de perfect se lumină, ochii făcându-i-se mari de entuziasm.

— Sigur, mormăi ea. Carlisle, avem tot sângele ăla grupa 0 pus deoparte pentru Bella. E o idee bună, adăugă ea fără să se uite la mine.

— Hmm. Carlisle îşi duse o mână la bărbie şi meditä. Mă întreb… Şi apoi care ar fi cea mai bună cale să i-l administrez…

Rosalie îşi scutură capul.

— Nu avem timp să fim creativi. Eu aş spune să începem cu metoda tradiţională.

— Stai un pic, am şoptit eu. Opreşte-te. Vrei să spui – vrei să spui că o pui pe Bella să bea *sânge?*

— A fost ideea ta, câine, spuse Rosalie, încruntându-se spre mine fără ca măcar să mă vadă.

Am ignorat-o şi m-am uitat la Carlisle. Aceeaşi rază de speranţă pe care o văzusem pe chipul lui Edward se afla acum şi în ochii doctorului. Îşi ţuguie buzele, speculând.

— E pur şi simplu…

Nu-mi găseam cuvântul potrivit.

— Monstruos? sugeră Edward. Revoltător?

— Cam aşa ceva.

— Dar dacă ajută? şopti el.

Mi-am scuturat capul nervos.

— Ce-ai de gând să faci, îi bagi un tub pe gât?

— Am de gând să-i cer părerea. Doar că voiam să vorbesc mai întâi cu Carlisle.

Rosalie încuviinţă din cap.

— Dacă-i spui că ar putea să-i facă bine copilului atunci ea va fi dispusă să încerce orice. Chiar dacă trebuie să-i hrănim printr-un tub.

Abia atunci mi-am dat seama – când am auzit cum i se în- muia vocea când rostea cuvântul *copil* – că blonda ar accepta orice ar putea să-l ajute pe monstrul acela mic care-i sugea viaţa Bellei. Ăsta era de fapt lucrul misterios care le lega pe ele două? Voia Rosalie copilul?

L-am văzut cu coada ochiului pe Edward dând o dată din cap, absent, fără să se uite în direcţia mea. Dar eu mi-am dat seama că-mi răspundea la întrebări.

Ha! N-aş fi crezut că păpuşa asta Barbie rece ca gheaţa avea şi o latură maternă. S-a zis cu protejarea Bellei – probabil că Rosalie i-ar înfige Bellei tubul pe gât cu mâna ei.

Buzele lui Edward se strânseră într-o linie dură şi mi-am dat seama că o nimerisem iar.

— Ei bine, n-avem timp să stăm şi să discutăm despre asta, spuse Rosalie nerăbdătoare. Tu ce crezi, Carlisle? Putem încerca?

Carlisle trase adânc aer în piept şi se ridică în picioare.

— O să o întrebăm pe Bella.

Blondina zâmbi triumfător – normal că, dacă depinde de Bella, atunci lucrurile vor ieşi cum vrea ea.

M-am ridicat şi eu cu greu de pe scări şi m-am luat după ei în timp ce dispărură în casă. Nu eram sigur de ce. Probabil că era o curiozitate morbidă. Era ca un film de groază. Monştri şi sânge peste tot.

Poate pur şi simplu nu mai rezistam să nu iau încă o doză din cantitatea mea de droguri limitată.

Bella zăcea întinsă pe patul ei de spital, burta ei arătând ca un munte pe sub cearşafuri. Arăta precum ceara – fără culoare şi oarecum străvezie. Ai fi zis că e deja moartă dacă nu ar fi fost mişcarea discretă a pieptului ei, respiraţia ei

superficială. Şi apoi mai erau şi ochii ei care ne priveau pe toţi patru cu o suspiciune epuizată.

Ceilalţi se aflau deja lângă ea, umblând prin cameră cu nişte mişcări bruşte şi rapide. Era înfricoşător să te uiţi la ei. Eu mă plimbam încet pe acolo.

— Ce se întâmplă? ceru Bella să ştie cu vocea ei şoptită şi răguşită. Mâna ei ca de ceară se ridică deodată ca şi cum ar fi încercat să-şi protejeze burta sub formă de balon.

— Jacob a avut o idee care te-ar putea ajuta, spuse Carlisle.

Mi-aş fi dorit să nu mă implice în chestia asta. Nu am sugerat nimic. Să-i dea toate meritele soţului ei strigoi, aşa cum trebuia.

— Nu va fi… plăcut, dar…

— Dar îl va ajuta pe copil, îl întrerupse Rosalie entuziasmată. Ne-am gândit la o metodă mai bună de a-l hrăni. Poate.

Bella dădu din gene. Apoi scoase un chicotit slăbit.

— Nu va fi plăcut? şopti ea. Doamne, ce schimbare! Se uită la perfuzia din braţul ei şi chicoti din nou.

Blondina râse cu ea.

Fata arăta de parcă mai avea doar câteva ore de trăit şi sigur simţea dureri mari, însă avea chef de glume. Încerca să mai detensioneze atmosfera, să fie mai bine pentru toată lumea.

Edward o înconjură pe Bella, expresia lui intensă neavând nicio urmă de umor. M-am bucurat. Mă ajuta, măcar puţin, că suferea mai mult decât mine. O luă de mână, dar nu de aceea cu care încă-şi proteja burta umflată.

— Bella, draga mea, îţi vom cere să faci ceva monstruos, spuse el folosind acelaşi adjectiv pe care mi-l ridicase mie la fileu. Revoltător.

Ei bine, cel puţin îi spunea direct.

Ea respiră superficial şi greu.

— Cât de rău?

Carlisle fu cel care răspunse.

— Credem că fetusul are un apetit mai apropiat de al

nostru decât de al tău. Credem că îi este sete.

Ea clipi.

— Oo, Oo.

— Starea ta – de fapt stările voastre – se înrăutăţesc cu rapiditate. Nu avem timp de pierdut ca să ne gândim la o metodă mai plăcută de a face asta. Cea mai rapidă cale este să testăm teoria…

— Trebuie să-l beau, şopti ea. Dădu uşor din cap – abia dacă avea energie să aplece puţin capul. Pot să fac asta. Să exersez pentru mai târziu, nu?

Buzele ei palide se întinseră într-un surâs în timp ce se uita la Edward. El nu-i răspunse la zâmbet.

Rosalie începu să bată uşor din deget nerăbdătoare. Sunetul era incredibil de enervant. Mă întreb ce-ar face dacă aş lua-o şi aş arunca-o printr-un perete chiar acum.

— Deci, cine-mi prinde şi mie un urs grizzly? şopti Bella.

Carlisle şi Edward schimbară o privire scurtă. Rosalie încetă să mai bată din deget.

— Ce?

— Ar fi un test mai eficient dacă nu am lua-o pe ocolite, Bella, spuse Carlisle.

— *Dacă* fetusul are poftă de sânge, explică Edward, atunci nu are poftă de sânge de animal.

— Pentru tine nu va fi nicio diferenţă, Bella. Nu te gândi la asta, o încurajă Rosalie.

Ochii Bellei se făcură mari.

— Al cui? rosti ea pe nerăsuflate, uitându-se brusc la mine.

— Nu sunt aici pe post de donator, Bells, am bombănit eu. Şi, în plus, chestia aia tânjeşte după sânge de om, nu cred că al meu se încadrează…

— Avem sânge de rezervă, îi spuse Rosalie, vorbind peste mine înainte să termin, ca şi cum nici nu aş fi fost acolo. Pentru tine – pentru orice eventualitate. Nu-ţi face griji cu privire la absolut nimic. Totul va fi bine. Am un sentiment bun cu privire la asta, Bella. Cred că bebeluşul se va simţi mult mai bine.

Bella îşi trecu o mână peste burtă.

— Ei bine, spuse ea răguşit, abia auzindu-se. *Eu* mor de foame, deci probabil că şi el. Încerca să facă o glumă. Haideţi să începem. Primul meu act vampiric.

13. NOROCUL MEU CĂ AM STOMACUL TARE

Carlisle şi Rosalie plecară într-o clipită, ducându-se în grabă la etaj. Îi auzeam cum dezbăteau dacă nu cumva să i-l încălzească. Ah! M-am întrebat ce chestii din casa groazei mai ţineau pe aici. Frigiderul plin de sânge – verificat. Ce altceva? Cameră de tortură? Camera sicrielor?

Edward rămase să o ţină pe Bella de mână. Nu părea să mai aibă energie să mai păstreze până şi ideea aceea de speranţă pe care o avusese mai înainte. Se uitau unul în ochii celuilalt, dar nu într-un mod siropos. Era ca şi cum purtau o conversaţie. Parcă îmi aminteau oarecum de Sam şi Emily.

Nu, nu era siropos şi tocmai asta făcea scena să fie atât de greu de privit.

Ştiam cum era pentru Leah să fie nevoită să vadă asta tot timpul. Să o audă în capul lui Sam. Normal că ne părea rău pentru ea, nu eram nişte monştri – cel puţin nu în sensul acela. Dar presupun că o judecasem pentru felul în care rezista. Se certa cu toată lumea, încerca să ne facă şi pe noi la fel de nefericiţi cum era ea.

Nu aveam s-o mai judec niciodată. Cum ar putea cineva să nu împrăştie genul acesta de nefericire? Cum ar putea cineva să *nu* încerce să-şi mai uşureze povara punând puţin din ea şi pe umerii altcuiva?

Şi, dacă asta însemna că trebuia să am haită, cum aş putea să o acuz că mi-a luat libertatea. Şi eu aş fi făcut la fel. Dacă ar fi fost o cale să scap de durerea aceea, atunci aş fi profitat şi eu.

Rosalie se întoarse în grabă la parter într-o secundă,

zburând prin cameră ca un vânt rece, împrăştiind un miros arzător. Se opri în bucătărie şi am auzit scârţâitul unei uşi de la dulap.

— Nu *transparent*, Rosalie, murmură Edward.

Îşi dădu ochii peste cap.

Bella părea curioasă, însă Edward îşi tot scutura capul uitându-se la ea.

Rosalie zbură iar prin cameră şi dispăru din nou.

— A fost ideea ta? şopti Bella, vocea fiindu-i răguşită în timp ce se chinuia să vorbească suficient de tare pentru mine.

Uita mereu că auzeam perfect. Îmi plăcea că de cele mai multe ori părea să uite că nu eram om cu totul. M-am dus mai aproape ca să nu fie nevoită să se chinuiască aşa de tare.

— Nu da vina pe mine pentru asta. Vampirul tău mi-a extras un comentariu răutăcios din minte.

Ea zâmbi puţin.

— Nu mă aşteptam să te mai văd.

— Da, nici eu, spuse el.

Era ciudat să stau pur şi simplu în picioare acolo, doar că vampirii mutaseră toată mobila din calea aparaturii medicale. Mi-am imaginat că pe ei nu-i deranja – era totuna pentru ei dacă stăteau aşezaţi sau în picioare. Nici pe mine nu m-ar fi deranjat cine ştie ce dacă nu aş fi fost atât de epuizat.

— Edward mi-a spus ce-a trebuit să faci. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Probabil era doar o chestiune de timp până când să-mi sară ţandăra cu privire la ceva ce mă punea Sam să fac, am minţit eu.

— Şi Seth, şopti ea.

— El este sincer bucuros să fie de ajutor.

— Urăsc faptul că îţi fac probleme.

Am râs o dată – sau mai degrabă am lătrat decât am râs.

Ea oftă slab.

— Presupun că nu-i nimic nou, nu?

— Nu, nu chiar.

— Nu trebuie să stai şi să te uiţi, spuse ea abia mişcându-

şi buzele când rostea cuvintele.

Puteam pleca. Probabil că era o idee bună. Dar, dacă plecam, la felul în care arăta, puteam pierde ultimele cincisprezece minute din viaţa ei.

— Nu prea am unde să mă duc, i-am spus eu, încercând să nu mi se citească emoţia în voce. Să mă fac lup este mult mai puţin atrăgător de când a venit şi Leah.

— Leah? gemu ea.

— Nu i-ai spus? l-am întrebat pe Edward.

El ridică din umeri fără să-şi ia ochii de pe faţa ei. Mi-am dat seama că nu era o veste aşa interesantă pentru el, nu era ceva care merita povestit având în vedere evenimentele mai importante prin care trecea.

Bella nu o luă aşa de uşor. Parcă era o veste proastă pentru ea.

— De ce? răsuflă ea.

Nu voiam să intru în varianta aia lungă ca un roman.

— Ca să-l supravegheze pe Seth.

— Dar Leah ne urăşte, şopti ea.

Pe noi. Mişto. Îmi dădeam seama că totuşi se temea.

— Leah n-o să deranjeze pe nimeni. Cu excepţia mea. E în haita mea – m-am strâmbat când am rostit cuvintele aşa că este sub conducerea mea. Of!

Bella nu părea convinsă.

— Te temi de *Leah,* dar eşti cea mai bună prietenă a blondei psihopate?

Se auzi un şuierat încet de la etajul doi.

— Mişto, m-a auzit.

Bella se încruntă la mine.

— Nu zice aşa. Rose… înţelege.

— Mda, am bombănit eu. Ea înţelege că ai să mori şi nu-i pasă atâta timp cât rămâne ea cu odrasla mutantă din toată afacerea asta.

— Nu mai fi aşa ticălos, Jacob, şopti ea.

Părea prea slăbită ca să mă supăr pe ea. Am încercat să zâmbesc în schimb.

— O spui de parcă ar fi posibil aşa ceva.

Bella încercă să nu-mi răspundă la zâmbet pentru o

secundă, dar, până la urmă, nu se putu abţine; buzele ei albe ca varul se ridicară la colţuri.

După aceea, Carlisle şi cu psihopata de care vorbeam mai înainte fură lângă noi. Carlisle avea în mână un pahar alb de plastic – genul acela cu capac şi cu pai flexibil. A - *nu transparent;* abia acum m-am prins. Edward nu voia ca Bella să trebuiască să se gândească la ceea ce făcea mai mult decât era necesar. Nu se vedea deloc ce era în pahar. Dar eu îi simţeam mirosul.

Carlisle ezită, mâna în care avea paharul fiind pe jumătate întinsă. Bella se uită la el, părând iar speriată.

— Putem să încercăm altă metodă, spuse Carlisle încet.

— Nu, şopti Bella. Încerc asta prima dată. Nu avem timp…

La început am crezut că şi-a venit în sfârşit în fire şi a început să-şi facă griji pentru ea, însă apoi se bătu uşor cu mâna peste burtă.

Bella se întinse şi-i luă paharul din mâini. Îi tremura puţin mâna, iar eu am auzit clipocitul de dinăuntru. Încercă să se ridice într-un cot, însă abia dacă putea să-şi ridice capul. Mă trecu un fior pe şira spinării când am văzut cât de fragilă devenise în mai puţin de o zi.

Rosalie îşi puse braţul în jurul umerilor Bellei, susţinându-i şi capul aşa cum făceau cu un nou-născut. Blondina asta avea ceva cu copiii.

— Mersi, şopti Bella.

Se uită la noi toţi. Era încă suficient de conştientă să-i fie ruşine. Dacă nu ar fi fost atât de sfârşită, pariez că ar fi roşit.

— Nu-i băga în seamă pe ei, murmură Rosalie.

Mă simţeam ciudat. Ar fi trebuit să plec când Bella îmi oferise ocazia. Nu aveam ce căuta aici, nu aveam de ce să iau parte la asta. M-am gândit să dezertez, însă apoi mi-am dat seama că o asemenea mişcare nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile – i-ar fi fost mai greu să treacă prin asta. Ar fi crezut că eram prea dezgustat ca să mai stau. Lucru care nu era departe de adevăr.

Şi totuşi. Chiar dacă nu aveam de gând să-mi asum

responsabilitatea pentru ideea asta, nu voiam nici să cobesc.

Bella ridică paharul la nivelul feţei şi mirosi capătul paiului. Tresări, după care se strâmbă.

— Bella, draga mea, putem găsi o modalitate mai uşoară, spuse Edward, întinzând mâna după pahar.

— Strânge-te de nas, îi sugeră Rosalie.

Se uită aşa de urât la mâna lui Edward de parcă i-ar fi venit să o plesnească. Mi-aş fi dorit să fi făcut asta. Pariez că Edward nu ar trece cu vederea *aşa un lucru* şi tare mi-ar fi plăcut s-o văd pe Blondină fără o mână.

— Nu, nu este vorba de asta. Doar că… Bella trase adânc aer în piept. Miroase bine, recunoscu ea pe o voce ruşinată.

Am înghiţit în sec, luptându-mă să nu par atât de dezgustat cum eram de fapt.

— Asta e bine, îi spuse Rosalie Bellei entuziasmată. Asta înseamnă că suntem pe drumul cel bun. Încearcă.

Uitându-mă la expresia Blondinei, am fost surprins să văd că nu începe un dans al victoriei.

Bella îşi băgă paiul între buze, închise ochii strâns şi strâmbă din nas. Am auzit sângele clipocind în pahar din nou când mâna îi tremură. Trase o înghiţitură, după care gemu încet cu ochii încă închişi.

Edward şi cu mine am păşit înainte în acelaşi timp. El îi atinse faţa. Eu mi-am încleştat mâinile la spate.

— Bella, iubirea mea…

— N-am nimic, şopti ea. Deschise ochii şi începu să se uite la el. Expresia ei era… scuzătoare. Rugătoare. Speriată. Are şi gust *bun*.

Mi se agită sucul gastric în stomac, ameninţând să dea pe dinafară. Mi-am încleştat dinţii.

— Asta e bine, repetă Blondina încă în culmea fericirii. E semn bun.

Edward nu făcu decât să-şi pună mâna pe obrazul ei, mulându-şi degetele pe conturul oaselor ei fragile.

Bella oftă şi luă din nou paiul între buze. De data asta trase tare. Gestul acesta nu fu la fel de slab ca restul lucrurilor la ea. Era ca şi cum un instinct prelua comanda.

— Cum stai cu stomacul? Ţi-e greaţă? o întrebă Carlisle.

Bella îşi scutură capul.

— Nu, nu mă simt rău, şopti ea. Uite o premieră, nu?

Rosalie radia de fericire.

— Excelent.

— Cred că este un pic cam devreme pentru asta, Rose, murmură Carlisle.

Bella înghiţi încă o gură mare de sânge. Apoi îi aruncă o privire lui Edward.

— Asta îmi afectează totalul? şopti ea. Sau începem să numărăm după ce devin vampir?

— Nu ţine nimeni socoteala, Bella. În orice caz, nu a murit nimeni pentru sângele ăsta. Afişă un zâmbet lipsit de viaţă. Cazierul tău este tot curat.

M-au pierdut.

— Îţi explic mai târziu, spuse Edward atât de încet încât cuvintele lui părură doar o răsuflare.

— Ce? şopti Bella.

— Vorbeam de unul singur, minţi el relaxat.

Dacă reuşea chestia asta, dacă Bella trăia, Edward nu avea să mai scape aşa de uşor când simţurile ei vor fi la fel de ascuţite ca ale lui. Va trebui să mai lucreze la partea cu sinceritatea.

Buzele lui Edward tresăltară, luptându-se cu un zâmbet.

Bella mai înghiţi câţiva mililitri, uitându-se pe după noi spre fereastră. Probabil că se prefăcea că nu eram şi noi acolo. Sau poate că nu eram eu acolo. Nimeni altcineva din grupul acesta nu ar fi dezgustat de ceea ce făcea ea. Ba din contră – probabil că abia se abţineau să nu-i smulgă paharul din mână.

Edward îşi dădu ochii peste cap.

Doamne, cum suportă cineva să trăiască în aceeaşi casă cu el? Chiar era păcat că nu-i putea auzi şi gândurile Bellei. Ar scoate-o din minţi şi pe ea şi atunci s-ar plictisi de el.

Edward chicoti o dată. Bella se uită la el imediat şi zâmbi pe jumătate când văzu amuzamentul de pe faţa lui. Mi-am dat seama că nu era ceva ce mai văzuse la el de-o vreme.

— Ce-i aşa de amuzant? spuse ea dintr-o suflare.

— Jacob, răspunse el.

Se uită la mine, afişând un alt zâmbet epuizat.

— Jake e un amuzant, fu ea de acord.

Minunat, acum eram clovnul familiei regale.

— Ta-dam, am mormăit eu, imitând o bătaie de tobe.

Ea zâmbi din nou, după care mai trase o dată din pahar. Am tresărit când a tras aer, scoţând un zgomot puternic.

— Am reuşit, spuse ea, sunând mulţumită. Vocea îi era mai clară – încă răguşită, doar că pentru prima dată azi nu mai era şoptită. Dacă o să continui aşa, Carlisle, îmi scoţi acele astea din mine?

— Cât mai curând, îi promise el. Sincer să fiu, nu te ajută cu mare lucru.

Rosalie o mângâie pe Bella pe frunte şi schimbară amândouă o privire plină de speranţă.

Oricine putea vedea – paharul plin cu sânge uman provocase o schimbare imediată. Îi revenea culoarea în obraji – se observa o uşoară nuanţă de roz în obrajii ei precum ceara. Deja parcă nu mai părea să aibă nevoie aşa de tare de susţinerea lui Rosalie. Respira mai uşor şi puteam să jur că bătăile inimii îi erau mai puternic, mai regulate.

Totul se accelerase.

Urma de speranţă din ochii lui Edward devenise ceva real.

— Mai vrei? o presă Rosalie.

Bella lăsă umerii în jos.

Edward îi aruncă o căutătură urâtă lui Rosalie înainte să vorbească cu Bella.

— Nu trebuie să mai bei imediat.

— Da, ştiu. Dar… *vreau,* recunoscu ea întristată.

Rosalie îşi trecu degetele ascuţite prin părul încâlcit al Bellei.

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine de asta, Bella. Corpul tău are pofte. Înţelegem cu toţii lucrul acesta. Tonul ei fusese liniştitor iniţial, dar apoi adăugă cu asprime: Oricine nu înţelege lucrul acesta nu are ce căuta aici.

Ultima parte îmi era evident adresată mie, însă eu nu

aveam de gând s-o las pe Blondină să-mi vină de hac. Mă bucuram că Bella se simţea mai bine. Şi ce dacă mijloacele prin care se întâmplase asta mă îngreţoşau cumplit? Nu era ca şi cum spusesem ceva.

Carlisle luă paharul din mâna Bellei.

— Vin imediat.

Bella se uită la mine în timp ce Carlisle plecă.

— Jake, arăţi groaznic, spuse ea răguşit.

— Uite cine vorbeşte.

— Pe bune acum, când ai dormit ultima oară?

M-am gândit la asta o secundă.

— Hm. Nu sunt aşa de sigur.

— Vai, Jake. Acum mă joc şi cu sănătatea ta. Nu fi prost!

Mi-am scrâşnit dinţii. Deci ea avea voie să se sinucidă pentru un monstru, dar eu nu aveam voie să pierd câteva nopţi de somn ca să mă uit la ea cum o face?

— Odihneşte-te puţin, te rog, continuă ea. Sunt câteva paturi la etaj – eşti bine-venit în oricare dintre ele.

Privirea de pe faţa lui Rosalie îmi dădu clar de înţeles că în cel puţin unul nu eram bine-venit. Mă făcu să mă întreb de ce avea nevoie de pat Frumoasa Neadormită. Era chiar aşa de posesivă cu recuzita ei?

— Mersi, Bella, însă prefer să dorm pe pământ. Departe de duhoarea asta, înţelegi tu.

Ea se strâmbă.

— Corect.

În clipa aceea se întoarse Carlisle, iar Bella se întinse după pahar absentă, ca şi cum se gândea la altceva. Începu să bea sângele cu aceeaşi expresie distrasă.

Pe bune că arăta mai bine. Se aplecă în faţă, având grijă la perfuzii şi se ridică în fund. Rosalie umbla pe acolo gata să o prindă pe Bella dacă ar fi căzut. Dar Bella nu avea nevoie de ea. Trăgând profund aer în piept între înghiţituri, Bella termină repede şi al doilea pahar.

— Cum te simţi acum? o întrebă Carlisle.

— Nu îmi mai e rău. Mi-e oarecum foame… numai că nu sunt sigură dacă e foame sau *sete,* înţelegi?

— Carlisle, uită-te la ea, murmură Rosalie atât de

îngâmfată încât doar penele de păun îi lipseau. Este evident că asta vrea corpul ei. Ar trebui să mai bea.

— E încă om, Rosalie. Are nevoie şi de mâncare. Hai să o lăsăm un pic să vedem cum o afectează şi apoi poate putem să încercăm iar şi cu mâncare. Îţi este poftă de ceva în mod special, Bella?

— De ouă, spuse ea imediat, după care schimbă o privire şi un zâmbet cu Edward.

Surâsul lui era abia schiţat, dar chipul îi era mai plin de viaţă decât înainte.

Am clipit în momentul acela şi aproape că am uitat cum să-mi deschid ochii.

— Jacob, murmură Edward. Chiar ar trebui să dormi. Aşa cum a spus Bella, eşti cu siguranţă bine-venit să dormi aici, însă probabil că te-ai simţi mai bine afară. Nu-ţi face griji pentru nimic – îţi promit că vin eu să te caut dacă este nevoie de ceva.

— Sigur, sigur, am bombănit eu.

Acum că Bella părea să mai aibă câteva ore în plus de trăit, puteam să fug. Să mă ghemuiesc sub un copac undeva. Într-un loc suficient de departe ca mirosul să nu mă ajungă. Strigoiul o să mă trezească dacă mergea ceva rău. Îmi era dator.

— Aşa este, fu Edward de acord.

Am încuviinţat din cap, după care mi-am pus mâna peste a Bellei. A ei era rece ca gheaţa.

— Să te simţi mai bine, am spus eu.

— Mulţumesc, Jacob.

Îşi întoarse mâna şi mi-o strânse pe a mea.

Am simţit cercul subţire al verighetei mişcându-se pe degetul ei slăbănog.

— Aduce-ţi-i o pătură sau ceva, am bombănit eu în timp ce mă întorceam spre uşă.

Înainte să apuc să ies, două urlete străpunseră aerul liniştit al dimineţii. Nu aveai cum să ignori alarma din tonul lor. De data asta nu era vorba despre nicio neînţelegere.

— La naiba, am mârâit eu şi am ieşit în grabă pe uşă.

Am sărit de pe verandă, transformându-mă în aer. Se

auzi un sunet ascuţit de ruptură în timp ce pantalonii mei scurţi se destrămară. La naiba! Erau singurele haine pe care le aveam. Nu mai conta acum. Am aterizat pe labe şi luat-o la goană spre vest.

Ce s-a întâmplat? am strigat eu în gând.

Sosesc, răspunse Seth. *Cel puţin trei.*

S-au despărţit?

Alerg spre Seth cu viteza luminii, promise Leah. Simţeam aerul cum îi umfla plămânii în timp ce se forţa să alerge cu o viteză incredibilă. Pădurea vâjâia pe lângă ea. *Până acum, niciun alt punct de atac.*

Seth, nu-i provoca. Aşteaptă-mă.

Încetinesc. Ah – ce aiurea e să nu-i pot auzi. Cred...

Ce?

Cred că s-au oprit.

Aşteaptă şi restul haitei?

Şşşt. Simţi?

Am absorbit senzaţiile. Strălucirea slabă şi mută se simţi în aer.

Cineva se transformă?

Aşa se pare, fu Seth de acord.

Leah zbură în poiana mică unde aştepta Seth. Îşi înfipse ghearele în pământ, învârtindu-se ca o maşină de curse.

Te-acopăr eu, frăţioare.

Vin, spuse Seth agitat. *Încet. Merg.*

Aproape au ajuns, le-am spus eu. Am încercat să zbor ca Leah. Era groaznic să fiu separat de Seth şi de Leah cu un potenţial pericol mai aproape de ei decât de mine. Nu era bine. Ar trebui să fiu cu ei, între ei şi cine ştie ce se îndreaptă spre noi.

Ia uite cine a devenit deodată foarte patern, gândi Leah ironică.

Mintea la treabă, Leah.

Patru, hotărî Seth. Puştiul are urechi bune. *Trei lupi, un om.*

În clipa aceea am ajuns în micuţa poiană, ducându-mă direct la ei. Seth răsuflă uşurat, după care se îndreptă, fiind deja la locul lui lângă umărul meu drept. Leah veni la

stânga mea cu ceva mai puţin entuziasm.

Deci am un grad mai mic decât Seth, bombăni ea în sinea ei.

Primul venit, primul servit, gândi Seth încrezut. *Şi, în afară de asta tu nu ai fost niciodată pe locul trei până acum. Tot ai avansat.*

Faptul că mă aflu sub comanda fratelui meu mai mic nu înseamnă o avansare.

Şşş! m-am plâns eu. *Nu-mi pasă ce grade aveţi. Tăceţi din gură şi pregătiţi-vă.*

Au apărut câteva secunde mai târziu, mergând, aşa cum gândise Seth. Jared era în faţă sub formă umană, cu mâinile sus. Paul, Quil şi Collin erau pe patru picioare în spatele lui. Nu era nimic agresiv în poziţiile lor. Stăteau în spatele lui Jared cu urechile în sus, în alertă, dar calmi.

Dar… mi se păru ciudat că Sam a ales să-l trimită pe Collin, şi nu pe Embry. Eu nu aşa aş fi procedat dacă aş fi trimis un detaşament diplomat într-un teritoriu duşman. Nu aş trimite un copil. Aş trimite luptătorul experimentat.

O diversiune? gândi Leah.

Făceau Sam, Embry şi Brady o mişcare de unii singuri? Nu părea tipic pentru ei.

Vrei să mă duc să verific? Pot să alerg pe graniţă şi să mă întorc în două minute.

Ar trebui să-i avertizez pe membrii familiei Cullen? se întrebă Seth.

Şi dacă tocmai ăsta e scopul, să ne despartă? am întrebat eu. *Membrii familiei Cullen ştiu că s-a întâmplat ceva. Sunt pregătiţi.*

Sam nu ar fi atât de prost… şopti Leah, înfricoşată. Îşi imagina că Sam îi atacă pe membrii familiei Cullen având doar două ajutoare.

Nu, nu ar face asta, am asigurat-o eu, deşi şi mie mi se făcea rău de la imaginea din capul ei.

În tot acest timp, Jared şi ceilalţi trei lupi se uitau la noi, aşteptând. Era ciudat să nu aud ce-şi spuneau Quil, Paul şi Collin. Expresiile lor era goale – de necitit.

Jared îşi drese glasul, după care dădu o dată din cap.

— Am venit cu gând de pace, Jake. Vrem să vorbim.

Crezi că-i adevărat? întrebă Seth.

Are sens, dar...

Mda, fu Leah de acord. *Dar.*

Nu ne-am relaxat.

Jared se încruntă.

— Ar fi mai uşor să vorbim dacă v-aş auzi şi eu.

M-am uitat fix la el. Nu aveam de gând să mă transform la loc până când nu eram convins cum stătea treaba. Până când nu avea sens. De ce Collin? Asta era partea care mă îngrijora cel mai tare.

— OK. Atunci presupun că o să vorbesc numai eu, spuse Jared. Jake, vrem să te întorci.

Quil scoase un schelălăit paşnic în spatele lui. Îi susţinea afirmaţia.

— Ne-ai despărţit familia. Nu aşa trebuie să fie.

Nu eram neapărat împotriva a ceea ce spusese, însă nu avea niciun rost. Mai erau câteva divergenţe de opinii nerezolvate între mine şi Sam la momentul de faţă.

— Ştim că ai o părere... diferită cu privire la situaţia prin care trece familia Cullen. Ştim că este o problemă. Dar tu ai exagerat.

Seth mârâi.

Am exagerat? Şi un atac fără avertisment asupra aliaţilor noştri nu înseamnă *exagerare?*

Seth, ştii ce faţă trebuie să ai când joci pocher? Relaxează-te.

Scuze.

Jared se uită la Seth, după care iar la mine.

— Sam este dispus să ia lucrurile încet, Jacob. S-a calmat, a vorbit şi cu ceilalţi bătrâni. Au hotărât că nu este lucrul cel mai potrivit la momentul de faţă să ia măsuri imediate.

În traducere: au pierdut deja elementul surpriză, gândi Leah.

Era ciudat cât de diferită era gândirea noastră comună. Haita era deja haita lui Sam, deja erau „ei“ pentru noi. Ceva din afară şi diferit. Şi ce era mai ales ciudat era faptul că Leah gândea la modul acesta – că era o parte solidă din

„noi“.

— Billy şi Sue sunt de acord cu tine, Jacob, că putem să aşteptăm până când Bella… este separată de problemă. Niciunul dintre noi nu s-ar simţi confortabil s-o ucidă.

Deşi tocmai îi atrăsesem atenţia lui Seth pentru chestia asta, nu m-am putut abţine să nu scot şi eu un mic mârâit la rândul meu. Deci nu prea se *simţeau confortabil* să ucidă, nu?

Jared ridică mâinile din nou.

— Uşor, Jake. Ştii la ce mă refer. Ideea este că vom aştepta şi vom reevalua situaţia. Vom decide mai târziu dacă este vreo problemă cu… chestia aia.

Ha, gândi Leah. *Ce baliverne!*

Nu crezi?

Ştiu la ce se gândesc, Jake. La ce se gândeşte Sam. Pariază pe faptul că Bella moare oricum. Şi îşi imaginează că vei fi atât de furios…

Că voi conduce eu însumi atacul. Urechile mi se lipiră de cap. Era destul de plauzibil ce gândea Leah. Şi destul de probabil. Când… dacă chestia aia o omoară pe Bella, atunci va fi uşor de uitat ce sentimente am acum pentru familia lui Carlisle. Probabil că mi se vor părea iar nişte duşmani – doar nişte strigoi băutori de sânge.

Îţi aduc eu aminte, şopti Seth.

Ştiu, puştiule. Întrebarea este dacă o să te ascult eu pe tine.

Jake? întrebă Jared.

Am oftat.

Leah, dă o tură – pentru orice eventualitate. Va trebui să vorbesc cu el şi vreau să fiu sigur că nu se întâmplă nimic altceva cât timp sunt om.

Scuteşte-mă, Jacob. Poţi să te schimbi de faţă cu mine. Deşi m-am străduit să nu, te-am mai văzut gol şi altă dată – nu mă impresionează foarte tare, aşa că nu-ţi face griji.

Nu încerc să-ţi protejez inocenţa ochilor, ci încerc să ne protejez spatele. Pleacă de aici!

Leah pufni o dată, după care se avântă în pădure. Îi auzeam ghearele brăzdând pământul, făcând-o să alerge

mai repede.

Nuditatea era o parte neplăcută, dar pe care n-o puteai evita în viaţa de haită. Nu ne-a deranjat lucrul acesta înainte să apară Leah. Apoi devenise ciudat. Leah avea o putere medie de autocontrol când venea vorba de temperamentul ei – a durat o vreme până să reuşească să nu-şi rupă hainele de fiecare dată când se enerva. Trăseserăm cu toţii cu ochiul. Şi nu că nu merita să te uiţi; doar că *nu* mai merita la fel de tare când te prindea că te gândeşti la asta mai târziu.

Jared şi restul haitei se uitau cu nişte expresii îngrijorate la locul în care ea dispăruse.

— Unde se duce? întrebă Jared.

L-am ignorat, închizând ochii şi venindu-mi iar în fire. Mi se părea că aerul tremură în jurul meu, ieşind din mine în valuri mici. M-am ridicat pe picioarele din spate, prinzând momentul în care să fiu complet drept să mă pot schimba la loc în om.

— Oh, spuse Jared. Salut, Jake.

— Salut, Jared.

— Mulţumesc că vorbeşti cu mine.

— Mda.

— Vrem să te întorci, frate.

Quil schelălăi iar.

— Nu ştiu dacă e aşa de uşor, Jared.

— Hai acasă, spuse el, înclinându-se în faţă. Rugându-mă. Putem să rezolvăm problema asta. Locul tău nu e aici. Lasă-i şi pe Seth şi Leah să vină acasă.

Am râs.

— Sigur că da. De parcă nu i-am implorat întruna să facă asta de la început.

Seth pufni în spatele meu.

Jared se gândi la asta, ochii lui fiind iar prudenţi.

— Atunci care este problema?

M-am gândit la asta un minut, iar el a aşteptat.

— Nu ştiu. Doar că oricum nu sunt sigur că lucrurile vor putea reveni la normal, Jared. Nu ştiu cum funcţionează asta – nu e ca şi cum pot să anulez şi să activez chestia

asta cu Alfa după cum îmi tună mie. Mi se pare oarecum definitivă.

— Locul tău încă este alături de noi.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Doi Alfa nu au ce căuta în acelaşi loc, Jared. Mai ţii minte cât de aproape a fost aseară? Instinctul de competiţie este prea puternic.

— Şi acum aveţi de gând să staţi cu paraziţii ăştia pentru tot restul vieţii? vru el să ştie. Nu aveţi o casă aici. Deja nu mai aveţi haine, sublinie el. O să stai tot timpul sub forma de lup? Ştii că Leah urăşte să mănânce aşa.

— Leah poate să facă ce vrea când i se face foame. Se află aici din voinţa sa. *Eu* nu spun nimănui ce să facă.

Jared oftă.

— Lui Sam îi pare rău pentru ce ţi-a făcut.

Am încuviinţat din cap.

— Nu mai sunt supărat.

— Dar?

— Dar nu mă întorc, nu acum. Vom aştepta să vedem cum merg lucrurile. Şi îi vom proteja pe membrii familiei Cullen atâta timp cât vom considera necesar. Pentru că, în ciuda a ceea ce crezi, nu este vorba numai de Bella. Îi protejăm pe cei care au nevoie să fie protejaţi. Şi asta se aplică şi la membrii familiei Cullen. Sau cel puţin la o bună parte dintre ei.

Seth schelălăi blând, arătând că era de acord cu mine.

Jared se încruntă.

— Bănuiesc că nu mai am ce să-ţi spun să te conving.

— Acum nu. Vom vedea cum merg lucrurile.

Jared se întoarse să se uite la Seth, concentrându-se pe el individual de mine.

— Sue m-a rugat să-ţi spun – de fapt să te *implor* – să vii acasă. Are inima frântă. E singură. Nu ştiu cum tu şi cu Leah aţi putut să-i faceţi una ca asta. Să o abandonaţi în felul acesta în condiţiile în care tatăl vostru abia a murit…

Seth scânci.

— Uşor, Jared, l-am avertizat eu.

— Nu fac decât să-i spun cum stau lucrurile.

Am pufnit.

— Sigur că da.

Sue era mai puternică decât orice altă persoană pe care o cunoşteam. Mai puternică decât tata, mai puternică decât mine. Era suficient de puternică să apeleze la şantajul sentimental asupra copiilor ei dacă asta îi convingea să se întoarcă acasă. Dar nu era corect să-l manipuleze pe Seth în felul acesta.

— De câte ore exact ştie Sue de treaba asta? Şi cât din timpul acela l-a petrecut cu Billy, bătrânul Quil şi cu Sam? Mda, sunt convins că moare de singurătate. Sigur că eşti liber să pleci dacă vrei, Seth. Ştii asta.

Seth se smiorcăi.

Apoi, o secundă mai târziu, plecă o ureche spre nord. Probabil că se apropia Leah. Doamne, ce rapidă era! După două secunde, Leah alunecă şi se opri într-un tufiş la câţiva metri distanţă. Păşi la trap lângă noi şi se opri în faţa lui Seth. Ţinea nasul în aer, ferindu-şi foarte clar privirea de mine.

Am apreciat lucrul acesta.

— Leah? întrebă Jared.

Îi întâlni privirea, botul trăgându-i-se un pic peste dinţi.

Jared nu păru surprins de ostilitatea ei.

— Leah, *ştii* că nu vrei să fii aici.

Ea mârâi la el. I-am aruncat o privire de avertisment pe care nu o văzu. Seth scânci şi o ghionti cu umărul.

— Iartă-mă, spuse Jared. Bănuiesc că n-ar trebui să fac presupuneri. Dar tu nu ai nicio legătură cu strigoii ăştia.

Leah se uită intenţionat la fratele ei, după care la mine.

— Deci vrei să îl protejezi pe Seth, am înţeles asta, spuse Jared. Se uită la mine, după care iar la ea. Probabil că se întreba ce-a fost cu a doua privire, la fel ca şi mine. Dar Jake nu va permite să i se întâmple nimic rău, iar lui nu-i este teamă să se afle aici. Jared se strâmbă. Oricum, *te rog,* Leah! Te vrem înapoi. Sam te vrea înapoi.

Coada lui Leah se smuci.

— Sam mi-a spus să implor. Mi-a spus să mă aşez la propriu în genunchi dacă trebuie. Te vrea acasă Lee-lee,

acolo unde ţi-e locul.

Am văzut cum a tresărit Leah când Jared a folosit apelativul pe care Sam îl întrebuinţa în trecut. Şi apoi, când adăugă ultimele cuvinte, i se ridică părul pe spate şi începu să scoată un şir lung de mârâituri printre dinţi. Nu trebuia să fiu în mintea ei ca să aud înjurăturile pe care i le spunea şi nici el. Aproape că auzeai exact cuvintele pe care le folosea.

Am aşteptat să termine.

— O să risc aici şi o să spun că locul lui Leah este acolo unde vrea ea să fie.

Leah mârâi, dar, judecând după modul în care îl privea pe Jared, am presupus că era de acord cu mine.

— Uite ce e, Jared, noi facem încă parte din familie, OK? O să trecem peste cearta asta, dar, până atunci, probabil că ar fi mai bine să staţi la locul vostru. Aşa, ca să nu existe neînţelegeri. Nimeni nu vrea ceartă în familie, nu? Nici Sam nu-şi doreşte aşa ceva, nu?

— Sigur că nu, sări Jared. O să stăm la locul nostru. Dar locul *tău* unde este, Jacob? Acasă la vampiri?

— Nu, Jared. Momentan nu am casă. Dar nu-ţi face griji – situaţia asta n-o să dureze la nesfârşit. A trebuit să trag adânc aer în piept. Nu a mai rămas mult timp. OK? După aceea, probabil că familia Cullen va pleca, iar Seth şi Leah se vor întoarce acasă.

Leah şi Seth scâncirăă amândoi odată, nasurile lor întorcându-se în direcţia mea.

— Şi tu, Jake?

— Mă întorc în pădure cred. Nu prea mai pot să stau în La Push. Doi Alfa înseamnă multă tensiune. Şi, în plus, oricum aveam de gând să fac asta. Înainte să se întâmple toată situaţia asta.

— Dacă avem nevoie să vorbim cu tine? întrebă Jared.

— Urlaţi – dar aveţi grijă la graniţă, OK? Venim noi la voi. Şi spune-i lui Sam că nu este nevoie să trimită atâţia. Nu căutăm să ne luptăm.

Jared se uită urât, însă încuviinţă din cap. Nu-i plăcea când îi impuneam condiţii lui Sam.

— Ne mai vedem, Jake. Sau nu.

Îmi făcu dezamăgit din mână.

— Aşteaptă, Jared. Embry e bine?

Chipul lui arătă surprins deodată.

— Embry? Sigur că e bine. De ce întrebi?

— Mă întrebam de ce Sam l-a trimis pe Collin.

I-am privit reacţia, încă suspicios că era ceva în neregulă. Am văzut în ochii lui că se gândeşte la ceva, însă nu la ce mă aşteptam eu.

— Asta nu mai este treaba ta, Jake!

— Presupun că nu. Eram doar curios.

Am văzut o tresărire cu coada ochiului, însă nu am insistat pentru că nu am vrut să-l dau de gol pe Quil. El reacţiona la subiect.

— O să-i transmit lui Sam… instrucţiunile tale. Rămâi cu bine, Jacob!

Am oftat.

— Mda. Pa, Jared. Hei, spune-i tatălui meu că sunt bine, da? Şi că îmi pare rău şi că-l iubesc.

— O să-i transmit.

— Mulţumesc.

— Haideţi băieţi, spuse Jared.

Se întoarse cu spatele la noi, ascunzându-se să se transforme din cauză că Leah era acolo. Paul şi Collin îl urmară imediat, însă Quil ezită. Scânci blând, iar eu am făcut un pas spre el.

— Da, şi mie îmi va fi dor de tine, frăţioare.

Quil se apropie agale de mine cu capul atârnându-i în jos supărat. L-am bătut peste umăr.

— Totul va fi bine.

El scânci.

— Să-i spui lui Embry că-mi este dor să vă am de-o parte şi de alta a mea.

Înclină din cap, după care îşi apăsă nasul de fruntea mea. Leah pufni. Quil se uită în sus, dar nu la ea. Se uită înapoi peste umăr spre direcţia pe unde o luaseră ceilalţi.

— Da, du-te acasă, i-am spus eu.

Quil scânci din nou, după care plecă după ceilalţi. Pariez

că Jared nu-l aştepta cu foarte multă răbdare. Imediat ce-a plecat, mi-am tras fierbinţeala din centrul corpului şi am lăsat-o să-mi ajungă în membre. Am devenit iar patruped cât ai bate din palme.

Am crezut că ai să începi să te pupi cu el, chicoti Leah.

Am ignorat-o.

Am fost în regulă? i-am întrebat eu. Mă îngrijora faptul că vorbisem aşa în numele lor când nu auzeam exact ce gândeau. Nu voiam să presupun nimic. Nu doream să fiu ca Jared în această privinţă. *Am spus ceva ce n-aţi fi vrut să spun?* Nu *am spus ceva ce-aţi fi vrut să spun?*

Te-ai descurcat super, Jake! mă încurajă Seth.

Ai fi putut să-i dai una lui Jared, gândi Leah. *Nu m-ar fi deranjat.*

Presupun că ştim de ce Embry nu a avut voie să vină, gândi Seth.

Nu am înţeles. *Cum adică nu a avut voie?*

Jake, l-ai văzut pe Quil? E destul de distrus, nu? Pun pariu pe ce vrei tu că Embry este şi mai supărat. Iar Embry nu are o Claire. Quil nu are cum să se ridice şi să plece din La Push. Dar Embry ar putea. Aşa că Sam nu a vrut să rişte să părăsească şi el corabia. Nu vrea ca haita noastră să fie şi mai mare decât este acum.

Serios? Chiar crezi asta? Mă îndoiesc că pe Embry l-ar deranja să rupă în bucăţi nişte membri ai familiei Cullen.

Dar este prietenul tău cel mai bun, Jake. El şi Quil ar prefera să stea în spatele tău decât să te înfrunte în luptă.

Păi, atunci mă bucur că Sam l-a ţinut acasă. Haita asta este suficient de mare. Am oftat. *Bine, atunci. Deci e bine deocamdată. Seth, te deranjează dacă stai cu ochii în patru oleacă? Şi eu, şi Leah avem nevoie să dormim. Am* simţit *că era sincer, dar cine ştie? Poate era o cale să ne distragă.*

Nu eram mereu aşa de paranoic, dar mi-am amintit cum funcţiona angajamentul lui Sam. Era concentrat pe o singură direcţie, să distrugă pericolul pe care-l vedea. Ar profita de faptul că acum ne putea minţi?

Nicio problemă! Seth era foarte entuziasmat să facă tot ce putea. *Vrei să le explic membrilor familiei Cullen?*

Probabil sunt un pic stresaţi.

Mă ocup eu de asta. Oricum vreau să mă duc să văd cum mai stau lucrurile.

Au prins vârtejul de imagini din creierul meu înfierbântat.

Seth scânci surprins. *Vai.*

Leah dădea din cap înainte şi înapoi ca şi cum ar fi vrut să scuture imaginea aceea din mintea ei. *Este pe departe cel mai scârbos lucru pe care l-am auzit în viaţa mea. Vai. Dacă aş fi avut ceva în stomac mi-ar fi venit înapoi.*

Na, la urma urmei sunt vampiri, gândi Seth îngăduitor un pic mai târziu, compensând reacţia avută de Leah. *Vreau să spun, are logică. Şi, dacă o ajută pe Bella, înseamnă că este un lucru bun, nu?*

Şi eu, şi Leah ne-am uitat la el.

Ce?

Mama l-a scăpat mult pe jos când era mic, îmi spuse Leah.

În cap, se pare.

Obişnuia să roadă şi zăbrelele pătuţului.

Vopsea cu plumb?

Aşa se pare, gândi ea.

Seth pufni.

Amuzant. *Ce-ar fi să tăceţi voi din gură şi să vă culcaţi*

14. ÎŢI DAI SEAMA CĂ E GRAV ÎN MOMENTUL ÎN CARE TE SIMŢI VINOVAT CĂ EŞTI NEPOLITICOS CU VAMPIRII

Când m-am întors acasă la ei, nu mă aştepta nimeni afară să le dau raportul. Erau încă în alertă?

„Totul e bine“, am gândit eu obosit.

Am observat repede o mică schimbare în scenariul care îmi era deja familiar. Pe ultima treaptă a verandei se afla un teanc de materiale în culori deschise. M-am aplecat să

investighez. Ţinându-mi respiraţia, pentru că mirosul de vampir se ţinea de materiale de nu era adevărat, am împuns teancul cu nasul.

Cineva îmi lăsase haine. Hm. Probabil că Edward mi-a prins momentul de enervare când ţâşnisem pe uşă. Păi. Era… drăguţ din partea lui. Şi ciudat.

Am luat cu grijă hainele între dinţi – bleah – şi m-am dus cu ele înapoi în pădure. Doar aşa în caz că era o glumă de-a blondei psihopate şi aveam o groază de chestii de fete acolo. Pariez că i-ar plăcea să-mi vadă privirea pe faţa umană cum stăteam acolo gol, ţinând în mână o rochie de plajă.

La adăpostul copacilor, am lăsat jos grămada urât mirositoare de haine şi m-am transformat în om. Am scuturat hainele, bătându-le de un copac ca să mai scot mirosul din ele. Erau în mod clar haine de băiat – pantaloni maro şi o cămaşă albă cu nasturi. Niciuna din ele nu era suficient de lungă, dar păreau să-mi vină măcar în lăţime. Probabil că erau ale lui Emmett. Am suflecat mânecile, dar cu pantalonii nu aveam ce să fac. În fine.

Trebuie să recunosc că mă simţeam mai bine îmbrăcat, chiar dacă erau nişte haine puţitoare care nu-mi veneau prea bine. Era greu să nu pot să trag o fugă acasă şi să iau altă pereche pantaloni de trening când aveam nevoie. Iar mă gândeam la faptul că n-am casă – la faptul că nu aveam niciun loc la care *să mă întorc*. Nu aveam nici lucruri, fapt care nu mă deranja cine ştie ce acum, dar care probabil avea să devină enervant în curând.

Mort de oboseală, am urcat încet scările verandei în noile mele haine şmechere second-hand, dar am ezitat când am ajuns la uşă. Trebuia să bat? Ce stupid, din moment ce ştiau că eram acolo. M-am întrebat de ce nu venea nimeni – să-mi spună fie *să intru,* fie *s-o şterg* de-acolo. Mă rog. Am ridicat din umeri şi am intrat.

Alte schimbări. Camera revenise la normal aproape – în ultimele douăzeci de minute. Televizorul imens cu ecran LED era deschis, cu volumul la minimum, rulând un film romantic la care nu se uita nimeni. Carlisle şi Esme stăteau

lângă ferestrele din spate, care erau deschise din nou să se vadă râul. Alice, Jasper şi Emmett nu erau acolo, însă îi auzeam murmurând la etaj. Bella era pe canapea ca şi ieri, cu un tub înfipt în ea şi o perfuzie atârnată în spatele canapelei. Era înfăşurată ca o plăcintă în vreo două pături groase, deci cel puţin mă ascultaseră mai devreme.

Rosalie stătea cu picioarele încrucişate pe jos lângă capul ei. Edward stătea la celălalt capăt al canapelei cu picioarele Bellei învelite în poală. Ridică privirea când am intrat şi zâmbi – ridicând un pic colţul gurii – de parcă îl mulţumea ceva.

Bella nu mă auzi. Se uită în sus urmându-i privirea, după care zâmbi şi ea. Cu energie reală, chipul ei luminându-se. Nu-mi mai aminteam când o văzusem ultima dată bucurându-se aşa să mă vadă.

Ce se întâmpla *cu* ea? Pentru numele lui Dumnezeu, era *măritată!* Şi era şi fericită în căsnicie – nu exista niciun dubiu că era îndrăgostită de vampirul ei dincolo de limita raţiunii. Şi, pe deasupra, mai era şi gravidă.

Şi atunci, de ce trebuia să fie aşa de încântată când mă vedea? De parcă i-am făcut ziua fericită când am intrat pe uşă.

Ar fi mai simplu dacă nu i-ar păsa pur şi simplu… Şi mai mult decât atât – chiar să nu mă vrea în preajma ei. Ar fi mult mai simplu să stau departe de ea.

Edward părea să fie de acord cu gândurile mele – eram atât de mult pe aceeaşi lungime de undă în ultima vreme, că era ciudat. Acum se încrunta, citindu-i chipul în timp ce ea radia la mine.

— Au vrut doar să vorbim, am mormăit eu, cu vocea epuizată. Nici urmă de atac la orizont.

— Da, răspunse Edward. Am auzit mare parte din conversaţie.

Replica asta mă trezi un pic. Eram cam la cinci kilometri depărtare.

— Cum?

— Te aud mai clar de la o vreme – e o chestiune de familiaritate şi de concentrare. Şi, mai mult decât atât,

gândurile tale sunt mai uşor de citit când eşti om. Aşa că am prins majoritatea lucrurilor care s-au petrecut acolo.

— Oh! Mă enerva puţin, dar fără un motiv suficient de bun aşa că am îndepărtat gândul acesta. Bun. Urăsc să mă repet.

— Ţi-aş spune să te duci să te culci, zise Bella, însă presupun că ai să leşini pe podea în doar şase secunde, deci probabil că nu are niciun rost.

Era uimitor cât de bine suna şi cât de puternică arăta. Simţeam miros de sânge proaspăt şi am văzut că avea iar în mână paharul. Cât sânge va mai trebui să bea ca să reziste? La un moment dat o să înceapă să măcelărească vecinii?

M-am îndreptat spre uşă numărând secundele pentru ea în timp ce mergeam.

— Un Mississippi… Doi Mississippi…

— Unde-i inundaţia, idiotule? bombăni Rosalie.

— Ştii cum îneci o blondă, Rosalie? am întrebat eu fără să mă opresc să mă uit la ea. Lipeşti o oglindă de fundul unei piscine.

L-am auzit pe Edward chicotind în clipa în care am închis uşa. Starea lui de spirit părea să se îmbunătăţească pe măsură ce Bella se simţea mai bine.

— O ştiam, strigă Rosalie după mine.

M-am târât cu greu pe scări, singurul meu scop fiind să mă târăsc suficient de departe în copaci ca aerul să fie curat din nou. Plănuiam să-mi abandonez hainele la o distanţă convenabilă de casă pentru mai târziu decât să le leg de piciorul meu, ca să nu fiu nevoit să le miros şi pe alea. În timp ce mă chinuiam cu nasturii noii mele cămăşi, mi-a trecut prin cap gândul că nasturii nu vor fi niciodată la modă pentru vârcolaci.

Auzeam vocile în timp ce înaintam cu greu de-a lungul peluzei.

— Unde te duci? întrebă Bella.

— Am uitat să-l întreb ceva.

— Lasă-l să doarmă – mai poate să aştepte.

Da, *te rog,* lasă-l pe Jacob să doarmă.

— Nu durează mult.

M-am întors încet. Edward era deja la uşă. Se citea pe faţa lui că îşi cerea scuze în timp ce se apropia de mine.

— La naiba, ce mai e *acum?*

— Îmi pare rău, spuse el, după care ezită, de parcă nu ştia cum să formuleze ce voia să spună.

Ce te preocupă, cititorule de gânduri?

— Când vorbeai cu delegaţii lui Sam mai devreme, murmură el, le povesteam lui Carlisle şi lui Esme şi la toţi ceilalţi. Erau îngrijoraţi…

— Uite ce e, nu lăsăm garda jos. Nu trebuie să-l crezi pe Sam aşa cum îl credem noi. Stăm cu ochii în patru oricum.

— Nu, nu, Jacob. Nu la asta mă refer. Avem încredere în judecata ta. Esme se îngrijora mai degrabă de dificultăţile prin care trece acum haita ta. M-a rugat să vorbesc în particular cu tine despre asta.

Mă prinse cu garda jos.

— Dificultăţi?

— Mă refer mai ales la faptul că *nu aveţi casă.* Este foarte supărată că… vă lipsesc atâtea.

Am pufnit. Vampir cu instinct matern – ciudat.

— Suntem puternici. Spune-i să nu-şi facă griji.

— I-ar face plăcere să facă ce poate. Am rămas cu impresia că lui Leah nu-i place să mănânce în forma ei de lup?

— Şi? am vrut eu să ştiu.

— Ei bine avem şi mâncare normală aici, Jacob. Ca să păstrăm aparenţele şi, bineînţeles, pentru Bella. Leah poate să mănânce orice vrea. La fel şi voi.

— O să le transmit.

— Leah ne urăşte.

— Şi?

— Şi încearcă să-i transmiţi într-un fel care să o facă să ia în calcul varianta asta, dacă nu te superi.

— O să fac tot ce pot.

— Şi apoi mai este problema cu hainele.

Am privit în jos la cele pe care le purtam.

— Oh, da. Mersi.

Probabil că nu era politicos să menţionez cât de tare puţeau.

El zâmbi puţin.

— Ei bine, noi am putea cu uşurinţă să vă ajutăm cu asta. Alice rareori ne lasă să purtăm acelaşi lucru de două ori. Avem mormane de haine noi-nouţe pe care vrem să le dăm de pomană şi îmi închipui că Leah poartă cam aceeaşi măsură cu Esme…

— Nu ştiu sigur ce părere ar avea să poarte hainele pe care le aruncă un strigoi. Nu este la fel de practică aşa cum sunt eu.

— Am încredere în tine că-i vei prezenta oferta în cea mai bună lumină posibilă. Este valabil şi pentru orice alt obiect material de care aveţi nevoie sau transport, sau orice altceva. Şi să faceţi duş dacă preferaţi să dormiţi afară. Vă rog… să nu consideraţi că nu aveţi confortul unei case.

Spuse cu blândeţe ultima replică – nu pentru că s-ar fi străduit să vorbească încet, ci pentru că era încărcată de o afecţiune reală.

L-am privit preţ de o clipă clipind somnoros.

— Este, ăăă, foarte drăguţ din partea ta. Spune-i lui Esme că apreciez, ăăăă, gestul. Dar raza noastră de acţiune trece prin râu în câteva locuri, aşa că ne păstrăm destul de curaţi, mulţumim.

— Aş vrea totuşi să transmiţi mai departe oferta noastră.

— Sigur, sigur.

— Mulţumesc.

M-am întors cu spatele la el şi imediat după aceea am înlemnit în loc când am auzit un ţipăt de durere din casă. Până să mă întorc să mă uit, el era deja plecat.

Acum ce s-a mai întâmplat?

L-am urmat, mişcându-mă ca un zombi. Şi folosind şi acelaşi număr de celule din creier. Nu părea să am de ales. Ceva se întâmplase. Trebuia să merg să văd ce era. Nu voi putea să ajut cu nimic. Şi mă voi simţi mai rău.

Părea inevitabil.

Mi-am permis iar să intru fără să bat. Bella răsufla, greu chircită în jurul umflăturii din mijlocul corpului ei. Rosalie o

ţinea în braţe, în timp ce Edward, Carlisle şi Esme umblau prin jurul ei. O mişcare bruscă îmi atrase privirea; Alice era în capul scărilor uitându-se jos în cameră cu mâinile apăsate pe tâmple. Era ciudat – ca şi cum nu avea voie să intre sau ceva de genul.

— Lasă-mă o secundă, Carlisle, gâfâi Bella.

— Bella, spuse doctorul panicat. Am auzit o ruptură. Trebuie să mă uit.

— Sunt destul de sigură – zise ea gâfâind – că a fost o coastă. Da. Chiar aici.

Arătă spre partea stângă, având grijă să nu atingă.

Îi rupea *oasele* acum.

— Trebuie să-ţi fac o radiografie. Ar putea să rămână aşchii de os. Nu vrem să perforeze şi altceva.

Bella trase adânc aer în piept.

— Bine.

Rosalie o ridică pe Bella cu grijă. Edward păru că vrea să o oprească, dar Rosalie îşi dezveli dinţii la el şi mârâi.

— O ţin eu deja.

Deci Bella era mai puternică acum, însă la fel era şi chestia aceea. Nu aveai cum să-l înfometezi pe unul fără să-l înfometezi pe celălalt şi la fel funcţiona şi cu vindecatul. Nu aveai cum să câştigi.

Blondina o cără pe Bella repede pe scări, Edward şi Carlisle fiind pe urmele ei, fără ca vreunul dintre ei să mă observe cum stau şocat în prag.

Deci aveau o bancă de sânge *şi* un aparat de făcut radiografii? Se părea că doctorul îşi adusese aparatura acasă.

Eram prea obosit să mă iau după ei, prea obosit să mă mişc. M-am sprijinit de perete, după care m-am lăsat să alunec pe jos. Uşa era încă deschisă şi mi-am băgat nasul pe ea, recunoscător pentru aerul curat care intra prin ea. Mi-am sprijinit capul uşor de cadrul uşii şi am ascultat.

Auzeam sunetul pe care-l scotea aparatul de făcut radiografii de sus. Sau poate doar presupuneam eu că asta era. Şi apoi am auzit cei mai uşor paşi coborând scările. Nu m-am uitat să văd care dintre vampiri era.

— Vrei o pernă? mă întrebă Alice.

— Nu, am bombănit eu.

Ce atâta ospitalitate! Mă băga în sperieţi.

— Nu pare prea confortabilă poziţia în care stai, observă ea.

— Nu este.

— Şi atunci de ce nu o schimbi?

— Sunt obosit. De ce nu eşti sus cu ceilalţi? am ripostat eu.

— Mă doare capul, răspunse ea.

Mi-am întors capul să mă uit la ea.

Alice era micuţă. Cam cât un braţ de-al meu. Acum părea parcă şi mai mică, stătea cumva cocoşată. Faţa ei mică era încruntată.

— Vampirii au dureri de cap?

— Nu cei normali.

Am pufnit. Vampiri normali.

— Cum de nu mai stai pe lângă Bella acum? am întrebat eu, formulându-mi întrebarea ca pe o acuzaţie. Nu mă gândisem la asta până acum, pentru că-mi era capul împuiat de prostii, însă era ciudat că Alice nu era niciodată în preajma Bellei, cel puţin nu de când veneam eu aici. Poate dacă Alice ar sta lângă ea, Rosalie *nu* ar mai sta. Am crezut că voi două eraţi aşa.

Mi-am încrucişat două degete.

— După cum am spus – se ghemui pe jos la câţiva metri de mine, înfăşurându-şi braţele slăbănoage în jurul genunchilor ei slăbănogi – mă doare capul.

— Deci Bella îţi dă dureri de cap?

— Da.

M-am încruntat. Eram destul de sigur că eram prea obosit pentru ghicitori. Mi-am lăsat capul să se întoarcă din nou spre aerul proaspăt şi am închis ochii.

— Nu Bella propriu-zis, se corectă ea. Fetusul.

Aha, în sfârşit mai simţea cineva ca mine. Era uşor de recunoscut. Rostea cuvântul acela cu supărare, aşa cum îl zicea şi Edward.

— Nu-l pot vedea, îmi spuse ea, deşi ar fi putut foarte

bine să vorbească singură din punctul meu de vedere, eu dormeam deja. Nu pot să văd nimic la el. La fel ca şi la tine.

Am tresărit, după care am scrâşnit din dinţi. Nu-mi plăcea să fiu comparat cu creatura aceea.

— Bella stă în cale. E înfăşurată toată în jurul lui, aşa că este… în ceaţă. Ca semnalul prost la televizor – ca şi cum ai încerca să te concentrezi pe oamenii aceia neclari care se mişcă pe ecran. Mă doare capul de mor să mă uit la ea. Şi, oricum, nu pot vedea decât câteva minute în viitor. Fetusul face prea mult parte din viitorul ei. Când a hotărât prima dată… când a ştiut că-l vrea, a dispărut imediat din vederea mea. M-a speriat de moarte. Tăcu o secundă după care adăugă: Trebuie să recunosc că este o uşurare să te am prin preajmă – în ciuda mirosului de câine ud. Totul dispare. De parcă mi se închid ochii. Îmi amorţeşte durerea de cap.

— Mă bucur că vă sunt de ajutor, domniţă, am mormăit eu.

— Mă întreb ce are în comun cu tine… de ce sunteţi atât de asemănători.

M-a luat deodată cu călduri. Mi-am încleştat pumnii ca să-mi controlez tremuratul.

— Nu am nimic în comun cu ucigaşul acela, am spus eu printre dinţii încleştaţi.

— Ei bine, *ceva* acolo este.

Nu am răspuns. Deja începeam să mă calmez. Eram prea obosit să rămân nervos.

— Nu te superi dacă stau aici lângă tine, nu? întrebă ea.

— Presupun că nu. Oricum pute.

— Mersi, spuse ea. Tu eşti cel mai bun medicament, presupun, de vreme ce nu pot să iau nicio aspirină.

— Ai putea să taci din gură? încerc să dorm.

Nu răspunse, tăcând pe dată. Am adormit în câteva secunde.

Visam că îmi era foarte sete. Şi că era un pahar mare de apă în faţa mea – rece de vedeai cum curg pe el picăturile formate de la condens. Am apucat paharul şi am luat o înghiţitură mare numai ca să aflu repede că de fapt nu era

apă – era înălbitor. M-am înecat şi am scuipat peste tot şi o parte din el mi se duse pe nas. Mă ardea. Nasul îmi luase foc…

Durerea din nas mă trezi suficient de mult ca să-mi aduc aminte unde adormisem. Mirosul era înfiorător având în vedere că nasul meu nu se afla propriu-zis în casă. Ah! Şi era zgomot.

Cineva râdea prea tare. Era un râs cunoscut, dar unul care nu se potrivea cu mirosul. Nu-i aparţinea.

Am mârâit şi am deschis ochii. Cerul era de un gri palid – era ziuă, dar habar nu aveam ce oră era. Poate undeva pe la apus – era destul de întuneric.

— Era şi timpul, bombăni Blondina nu departe de mine. Coşmarurile tale deveneau un pic obositoare.

M-am întors şi m-am ridicat în fund. Mi-am dat seama în timp ce făceam asta de unde venea mirosul. Cineva îmi înghesuise o pernă mare cu pene sub cap. Probabil că *încerca* să fie amabil. Doar dacă nu fusese Rosalie.

Odată ce mi-am scos faţa din penele alea puţitoare, am identificat şi alte mirosuri. Cum ar fi şunca şi scorţişoara, toate amestecate cu mirosul de vampir.

Am clipit, uitându-mă la cum arăta camera.

Lucrurile nu se schimbaseră foarte tare, doar că acum Bella stătea în fund în mijlocul canapelei şi nu mai avea perfuzia. Blondina îi stătea la picioare cu capul pe genunchii ei. Încă mă cutremuram când vedeam cât de relaxat o atingea, deşi presupun că, având în vedere situaţia, nu judecau foarte mult. Edward era lângă ea, ţinând-o de mână. Şi Alice era pe podea ca şi Rosalie. Nu mai era încruntată acum. Şi era uşor să-ţi dai seama de ce – găsise un alt calmant.

— Hei, Jake se trezeşte! spuse Seth pe un ton vesel.

Stătea în partea cealaltă a Bellei, cu braţul aruncat nonşalant peste umărul ei şi cu o farfurie plină ochi de mâncare în poală.

Ce naiba?

— A venit după tine, spuse Edward, după ce m-am ridicat în picioare. Şi Esme l-a convins să stea să ia micul dejun.

Seth mă măsură din priviri şi se grăbi să-mi explice:

— Da, Jake – am venit să văd dacă eşti bine pentru că nu te-ai transformat la loc. Leah s-a îngrijorat. I-am *spus* că probabil că ai adormit în forma de om, dar ştii cum este ea. Oricum, aveau o groază de mâncare şi, uau – se întoarse către Edward – omule, da ştii să *găteşti,* nu glumă.

— Mulţumesc, murmură Edward.

Am tras încet aer în piept, încercând să-mi descleştez dinţii. Nu-mi puteam lua ochii de la braţul lui Seth.

— Bellei i s-a făcut frig, spuse Edward încet.

Sigur că da. Oricum nu era treaba mea. Nu-mi aparţinea mie.

Seth auzi comentariul lui Edward, se uită la faţa mea şi brusc îi trebuiră ambele mâini ca să mănânce. Îşi luă braţul de pe Bella şi se înfipse în mâncare. M-am apropiat cam la câţiva metri de canapea, încercând încă să-mi recapăt echilibrul.

— Leah patrulează? l-am întrebat pe Seth.

Vocea îmi era încă răguşită de la somn.

— Mda, spuse el în timp ce mesteca. Şi Seth avea haine noi pe el. Îi veneau mai bine decât mie. Se ocupă ea de asta. Nu trebuie să-ţi faci griji. Urlă ea dacă e ceva. Am schimbat tura pe la miezul nopţii. Eu am alergat douăsprezece ore.

Era mândru de asta, lucru care se vedea în tonul lui.

— La miezul nopţii? Stai puţin – cât e ceasul acum?

— Suntem aproape-n zori.

Se uită pe fereastră să verifice.

Ei, la naiba! Dormisem buştean toată ziua şi toată noaptea.

— La naiba. Îmi pare rău, Seth. Pe bune. Ar fi trebuit să-mi dai una să mă trezeşti.

— Nu, frate, aveai nevoie de somn sănătos. De când nu ai mai luat şi tu o pauză? De cu o seară înainte de ultima patrulă pentru Sam? Deci să tot fie vreo patruzeci de ore? Cincizeci? Nu eşti o maşinărie, Jake. Şi, în plus, n-ai pierdut nimic.

Nimic? M-am uitat repede la Bella. Îşi revenise la culoarea

normală cum o ştiam. Era tot palidă, însă avea o nuanţă de roz. Buzele îi erau roz din nou. Până şi părul îi arăta mai bine – era mai strălucitor. Mă văzu cântărind-o din ochi şi râmji.

— Ce-ţi face coasta? am întrebat eu.

— Bandajată bine şi strâns. Nici n-o simt.

Mi-am dat ochii peste cap. Am auzit cum Edward a scrâşnit din dinţi şi mi-am dat seama că atitudinea ei de „n-am nimic“ îl scotea din minţi la fel cum mă scotea şi pe mine.

— Ce-avem la micul dejun? am întrebat eu puţin sarcastic. 0 negativ sau AB pozitiv?

Ea scoase limba la mine. Era ea însăşi din toate punctele de vedere.

— Omletă, spuse ea, dar lăsă ochii în jos şi am văzut că avea paharul de sânge înghesuit între piciorul ei şi al lui Edward.

— Mănâncă ceva, Jake, spuse Seth. Este o groază de mâncare în bucătărie. Trebuie să fii rupt de foame.

Am examinat mâncarea din poala lui. Părea să fie jumătate de omletă cu brânză şi un sfert de rulou cu scorţişoară de dimensiunea unui Frisbee.

— Leah ce mănâncă la micul dejun? l-am întrebat eu pe Seth nemulţumit.

— Hei, i-am dus şi ei mâncare înainte să mănânc eu, se apără el. A zis că mai bine mănâncă hoituri, dar pariez că moare de foame. Rulourile astea cu scorţişoară…

Părea să nu-şi găsească cuvintele.

— Atunci mă duc să vânez cu ea.

Seth oftă, iar eu m-am întors să plec.

— Mai stai o clipă, Jacob?

Carlisle era cel care-mi adresase întrebarea, aşa că în momentul în care m-am întors iar, chipul îmi era mai puţin nerespectuos decât ar fi fost dacă m-ar fi oprit oricine altcineva.

— Da?

Carlisle se apropie de mine, în timp ce Esme pluti spre cealaltă cameră. Se opri la câţiva metri distanţă, un pic mai

departe decât distanţa normală dintre doi oameni care stau de vorbă. Am apreciat faptul că-mi respecta spaţiul.

— Că tot veni vorba de vânătoare, începu el pe un ton sumbru. Lucrul acesta va fi o problemă pentru familia mea. Am înţeles că pactul nostru anterior nu este valabil în momentul de faţă, aşa că am nevoie de sfatul tău. Ne va vâna Sam în afara perimetrului pe care l-ai creat? Nu vrem să riscăm să-ţi rănim vreun membru al familiei – sau să pierdem unul de-al nostru. Dacă ai fi în locul nostru, cum ai proceda?

M-am lăsat pe spate puţin surprins că mă întrebase atât de direct. Cum să mă pun eu în locul vampirilor ăstora fiţoşi? Dar, dacă stăteam bine şi mă gândeam, îl cunoşteam pe Sam.

— Este un risc, am spus eu, încercând să ignor ceilalţi ochi aţintiţi asupra mea şi să vorbesc doar cu el. Sam s-a calmat puţin, însă sunt destul de sigur că în mintea lui pactul este nul. Atâta timp cât crede că tribul sau oricare altă fiinţă umană este cu adevărat în pericol, nu se va opri mai întâi să pună întrebări, dacă înţelegi ce vreau să spun. Dar, cu toate astea, prioritatea lui va fi rezervaţia La Push. Nu sunt destul de mulţi ca să supravegheze şi oamenii şi să facă şi grupuri de vânătoare suficient de mari pentru a produce cine ştie ce daune. Pariez că stă aproape de casă.

Carlisle încuviinţă din cap gânditor.

— Deci aş spune să ieşiţi împreună, pentru orice eventualitate. Şi probabil că ar fi mai bine să mergeţi ziua pentru ca să ieşim noi noaptea. Chestii tradiţionale de-ale vampirilor. Voi sunteţi rapizi – traversaţi munţii şi nu există nicio şansă să trimită pe cineva aşa departe de casă.

— Şi să o lăsăm pe Bella neprotejată?

Am pufnit.

— Şi noi ce suntem aici, mămăligi?

Carlisle râse, după care chipul îi deveni serios iar.

— Jacob, nu te poţi lupta cu fraţii tăi.

Ochii mi se îngustară.

— Nu spun că n-ar fi greu, dar, dacă chiar ar veni să o omoare, atunci aş putea să-i opresc.

Carlisle îşi scutură capul neliniştit.

— Nu m-am referit la faptul că nu ai fi... capabil. Ci la faptul că ar fi foarte greşit. Nu pot să trăiesc cu asta pe conştiinţă.

— Nu ai trăi tu cu asta pe conştiinţă, doctore. Aş trăi eu. Şi pot să suport.

— Nu, Jacob. Ne vom asigura ca acţiunile noastre să nu facă din lucrul acela o necesitate. Se încruntă gânditor. Vom merge câte trei pe rând, hotărî el după o secundă. Probabil că este cel mai bun lucru pe care-l putem face.

— Nu ştiu ce să spun, doctore. Să vă împărţiţi în două nu este cea mai bună strategie.

— Avem câteva abilităţi în plus care să compenseze diferenţa numerică. Dacă Edward este unul dintre cei trei atunci va putea să ne asigure o rază de câţiva kilometri de siguranţă.

Ne-am uitat amândoi la Edward. Expresia lui l-a făcut pe Carlisle să dea repede înapoi.

— Sunt sigur că mai sunt şi alte căi, spuse Carlisle. În mod evident, nu exista nicio nevoie fizică atât de puternică încât să-l ia pe Edward de lângă Bella în momentul de faţă. Alice, îmi închipui că ai putea să vezi pe care rute n-ar trebui s-o luăm, nu?

— Pe cele care dispar, spuse Alice încuviinţând din cap. Floare la ureche.

Edward, care se încordase tot când auzise primul plan al lui Carlisle, se mai relaxă. Bella se uita tristă la Alice, făcând o cută mică între sprâncene, ca atunci când era stresată.

— Bine atunci, am spus eu. Rămâne stabilit. Eu plec acum. Seth, te aştept la amurg, aşa că vezi să dormi pe undeva, bine?

— Sigur, Jake. Mă transform la loc imediat ce termin. Doar dacă... ezită, uitându-se la Bella. Ai nevoie de mine?

— Are pături, l-am repezit eu.

— Sunt bine, Seth, mersi, spuse Bella repede.

Apoi Esme intră repede în cameră cu o farfurie mare acoperită în mâini. Se opri şovăielnică la cotul lui Carlisle,

privindu-mă cu ochii ei mari, de un auriu-închis. Întinse farfuria şi se apropie timid de mine.

— Jacob, spuse ea încet. Vocea ei nu era la fel de pătrunzătoare ca a celorlalţi. Ştiu că nu este foarte... apetisant pentru tine să mănânci aici unde miroase atât de neplăcut. Dar m-aş simţi mult mai bine dacă ai lua nişte mâncare cu tine când pleci. Ştiu că nu poţi merge acasă şi că este din cauza noastră. Te rog, uşurează-mi puţin din remuşcări. Ia ceva de mâncare. Îmi întinse mâncarea, faţa ei fiind blândă şi rugătoare. Nu ştiu cum reuşise pentru că nu părea să fie mai în vârstă de douăzeci şi cinci de ani şi mai era şi palidă toată, însă ceva din expresia ei îmi aminti brusc de mama.

Isuse!

— Ăăă, sigur că da, am bombănit eu. Presupun că aş putea s-o iau. Poate îi mai este foame lui Leah sau ceva.

M-am întins să iau mâncarea cu o mână, ţinând-o la distanţă de un braţ. Mă gândeam s-o arunc eu sub un copac sau ceva de genul. Nu voiam să o fac să se simtă prost.

Apoi mi-am amintit de Edward.

Să nu îndrăzneşti să-i spui ceva! Las-o să creadă că am mâncat-o.

Nu m-am uitat la el să văd dacă ne-am înţeles. Sper *spre binele lui* că ne-am înţeles. Strigoiul îmi era dator.

— Mulţumesc, Jacob, spuse Esme zâmbindu-mi.

Cum Dumnezeu putea o faţă de piatră să aibă *gropiţe?*

— Ăă, mulţumesc, am spus eu.

Îmi simţeam faţa fierbinte – mai fierbinte decât de obicei.

Asta era problema atunci când stăteai la un loc cu vampirii – te obişnuiai cu ei. Începeau să-ţi schimbe modul de a privi lumea. Ajungeai să-i vezi ca pe prietenii tăi.

— Te întorci mai târziu, Jake? Întrebă Bella în timp ce încercam s-o şterg.

— Ăăăă, nu ştiu.

Îşi strânse buzele ca şi cum s-ar strădui să nu zâmbească.

— Te rog? S-ar putea să mi se facă frig.

Am tras adânc aer în piept pe nas, după care mi-am dat seama, prea târziu, că nu era o idee aşa de bună. M-am strâmbat.

— Poate.

— Jacob? Întrebă Esme. Am început să merg cu spatele spre uşă în timp ce ea continuă; făcu câţiva paşi după mine. Am lăsat un coş de haine pe verandă. Sunt pentru Leah. Sunt proaspăt spălate – am încercat să le ating cât am putut de puţin. Se încruntă. Te superi dacă i le duci tu?

— Mă ocup eu de asta, am bombănit eu, după care am fugit pe uşă afară înainte ca cineva să mă mai facă să mă simt vinovat şi cu altceva.

15. TIC TAC TIC TAC TIC TAC

Salut, Jake, parcă ai spus că vrei să vin la amurg. Cum de nu ai pus-o pe Leah să mă trezească înainte să adoarmă?

N-am avut nevoie de tine. Mă simt încă bine.

Deja începuse să alerge pe jumătatea nordică a perimetrului.

Ceva nou?

Nu. Nimic, nimic.

Ai cercetat terenul?

Ajunsese la marginea uneia dintre liniile mele laterale. Se îndreptă spre un drum nou.

Mda, am alergat câteva ture. Ştii tu, ca să verific doar. Dacă membrii familiei Cullen au de gând să meargă la vânătoare...

Te-ai gândit bine.

Seth făcu cale întoarsă spre perimetrul principal.

Era mai uşor să alerg cu el decât era cu Leah. Deşi se străduia – se străduia din răsputeri – exista mereu un disconfort în gândurile ei. Nu-şi dorea să fie aici. Nu voia să simtă afecţiunea faţă de vampiri care începuse să se înfiripe în mintea mea. Nu voia să simtă prietenia strânsă

pe care o avea Seth cu ei, prietenie care devenea tot mai puternică.

E totuşi ciudat că am crezut că cea mai mare problemă a ei aveam să fiu doar *eu.* Mereu ne-am călcat pe nervi când făceam parte din haita lui Sam. Dar acum nu mai exista nicio aversiune faţă de mine, ci doar faţă de membrii familiei Cullen şi faţă de Bella. Mă întrebam de ce. Poate era pur şi simplu recunoştinţă că nu o obligam să plece. Poate pentru că acum îi înţelegeam mai bine ostilitatea. Indiferent de explicaţie, să alerg cu Leah nu era nici pe departe la fel de rău cum mă aşteptasem.

Bineînţeles, nu se înmuiase *chiar* aşa de tare. Mâncarea şi hainele pe care i le trimisese Esme făceau toate o excursie pe râu acum. Chiar şi după ce eu mi-am mâncat partea – nu pentru că mirosea aproape irezistibil departe de mirosul urât al vampirilor, ci ca să-i dau lui Leah un exemplu de toleranţă – ea a refuzat. Micul elan pe care-l dăduse gata la prânz nu-i satisfăcuse cu totul apetitul. Ba chiar o făcuse mai morocănoasă. Leah ura să mănânce carne crudă.

Poate ar trebui să facem o tură mai mare spre est? sugeră Seth. *Să mergem mai departe să vedem dacă sunt acolo să ne aştepte?*

M-am gândit şi eu la asta, l-am aprobat eu. *Dar hai să mergem când suntem cu toţii treji. Nu vreau să las garda jos. Ar trebui totuşi să facem asta înainte ca membrii familiei Cullen să încerce. Curând.*

Sigur că da.

Lucrul acesta m-a pus pe gânduri.

Dacă membrii familiei Cullen reuşeau să iasă cu bine din spaţiul imediat, atunci chiar că ar trebui să meargă tot mai departe. Ar fi trebuit probabil să plece imediat ce-am venit noi să-i avertizăm. Sigur îşi permiteau ei alte ascunzători. Şi aveau prieteni în nord, nu? Să o ia pe Bella şi să fugă. Părea un răspuns evident la problemele lor.

Ar fi trebuit probabil să le sugerez asta, însă mă temeam că aveau să mă asculte. Şi nu voiam ca Bella să dispară – să nu ştiu dacă a scăpat cu viaţă sau nu.

Nu, era o prostie. Le voi spune să plece. Nu avea niciun rost să rămână şi va fi mult mai bine – nu mai puţin dureros, ci mai sănătos – pentru mine dacă Bella ar pleca.

Era uşor de zis acum, când Bella nu se afla acolo, foarte încântată să mă vadă, viaţa ei atârnând de un fir de aţă…

Oh, l-am întrebat deja pe Edward despre asta, gândi Seth.

Ce?

L-am întrebat de ce nu au plecat încă. Să se ducă la Tanya sau în altă parte. Într-un loc suficient de îndepărtat pentru ca Sam să nu poată veni după ei.

A trebuit să-mi reamintesc faptul că mă hotărâsem să-i dau familiei Cullen exact acelaşi sfat. Aşa era cel mai bine. Deci nu ar trebui să fiu supărat pe Seth pentru că mi-a luat grija asta de pe umeri. Nu ar trebui să fiu supărat deloc.

Şi ce-a zis? Aşteaptă o fereastră?

Nu. Nu pleacă.

Şi asta n-ar trebui să mi se pară o veste bună.

De ce nu? E stupid.

Nu chiar, spuse Seth mai reticent acum. *Durează ceva vreme să amenajezi toată aparatura aia medicală pe care o are Carlisle aici. Are tot ce-i trebuie ca să aibă grijă de Bella şi posibilitatea să aducă mai multe. Ăsta este unul dintre motivele pentru care vor să meargă la vânătoare. Carlisle crede că vor avea nevoie în curând de mai mult sânge pentru Bella. A băut tot sângele 0 negativ pe care-l aveau pregătit pentru ea. Nu-i place să rămână fără provizii. Se duce să mai cumpere nişte sânge. Ştiai că poţi* să cumperi *sânge? Dacă eşti doctor.*

Nu eram încă gata să iau asta ca o explicaţie logică. *Tot pare stupid. Ar putea să ia cu ei majoritatea lucrurilor, nu? Şi să fure tot ce au nevoie de oriunde ar merge. Cui îi pasă de lege când este nemuritor?*

Edward nu vrea să rişte s-o mute.

Se simte mai bine decât înainte.

Semnificativ mai bine, fu Seth de acord. Compara în minte amintirile mele cu Bella conectată la tot felul de aparate cu ultima oară când o văzuse înainte de a părăsi

casa. Îi zâmbise şi-i făcuse cu mâna. *Dar să ştii că nu se poate mişca prea mult. Chestia aia o loveşte ca naiba.*

Am înghiţit la loc acidul gastric care mi se urcase în gât.

Mda, ştiu.

I-a mai rupt o coastă, îmi spuse el sumbru.

M-am împiedicat şi m-am bălăngănit un pas până să-mi intru iar în ritm.

Carlisle a pansat-o din nou. Încă o fisură, a spus el. Apoi Rosalie a spus ceva de genul că şi copiii normali mai fisurează coaste uneori. Edward părea că o să-i smulgă capul de pe umeri.

Păcat că n-a făcut-o.

Seth îmi dădea raportul complet acum – ştiind că mă interesa să aflu totul, deşi nu-i cerusem să-mi spună. *Bella a tot avut frisoane azi. Doar uşoare – transpira, după care i se făcea frig. Carlisle nu prea ştia ce să înţeleagă din ele – ar putea să-i fie pur şi simplu rău. Sistemul ei imunitar nu are cum să fie în formă maximă acum.*

Mda, sunt sigur că este doar o coincidenţă.

E în toane bune totuşi. Vorbea cu Charlie şi râdea...

Charlie! Cum?! *Cum adică vorbea cu Charlie?!*

Acum Seth fu cel care se împiedică; furia mea îl surprinse. *Se pare că sună în fiecare zi să vorbească cu ea. Uneori mai sună şi mama ei. Bella pare să fie mult mai bine acum, aşa că-l asigură că e pe punctul de a se vindeca...*

Pe punctul de a se vindeca? Unde naiba le e gândul?! Îl fac pe Charlie să-şi facă speranţe ca apoi să fie distrus sau chiar mai rău atunci când moare? Parcă-l pregăteau pentru asta acum! încercau să-l pregătească! De ce i-ar da acum speranţe deşarte?

Poate nu moare, gândi Seth încet.

Am tras adânc aer în piept încercând să mă calmez. *Seth. Chiar dacă trece de asta, nu va mai fi om. Ea ştie asta şi la fel ştiu şi ceilalţi. Dacă nu moare, va trebui să joace destul de convingător rolul de cadavru, puştiule. Fie face asta, fie dispare. Am crezut că încearcă să-i uşureze situaţia lui Charlie. De ce...?*

Cred că este ideea Bellei. Nu a spus nimeni nimic, însă

faţa lui Edward s-a potrivit oarecum cu ce gândeşti tu acum.

Iar eram pe aceeaşi lungime de undă cu strigoiul.

Am alergat în linişte timp de câteva minute. Am luat-o pe o nouă rută, cercetând zona de sud.

Să nu te duci prea departe.

De ce?

Bella m-a rugat să te rog să treci pe la ea.

Dinţii mi se încleştară.

Şi Alice te vrea. *A spus că s-a săturat să stea în pod ca liliacul vampir din turn.*

Seth izbucni în râs.

Am făcut cu rândul cu Edward mai devreme. Încercam să-i menţinem Bellei temperatura stabilă. De la rece la cald, după caz. Dar, dacă nu vrei tu s-o faci, pot să mă întorc eu…

Nu, mă descurc eu, am sărit.

În regulă. Seth nu mai făcu şi alte comentarii. Se concentră foarte tare pe pădurea goală.

Mi-am păstrat ruta spre sud, căutând ceva nou. M-am întors când am ajuns la primele semne de teren locuit. Nu eram încă aproape de oraş, însă nu voiam să stârnesc iar zvonurile alea cu lupii. Eram foarte discreţi şi de neobservat de ceva timp de-acum.

Am trecut fix prin centrul perimetrului pe drumul de întoarcere, îndreptându-mă către casă. Oricât de bine ştiam că era o prostie, nu mă puteam abţine. Probabil că eram masochist sau ceva asemănător.

Nu e nimic în neregulă cu tine, Jake. Asta nu e cea mai normală situaţie din lume.

Taci, te rog, Seth!

Gata, tac.

De data asta nu am mai ezitat în faţa uşii; am intrat pur şi simplu de parcă aş fi fost la mine acasă. Mi-am închipuit că ar scoate-o pe Rosalie din sărite, însă degeaba. Nici Rosalie, nici Bella nu erau de găsit. M-am uitat înnebunit în jur sperând să nu le fi observat eu, inima făcându-mi-se cât un purice într-un mod ciudat şi incomod.

— E bine, şopti Edward. Sau, în fine, mai bine zis la fel.

Edward era pe canapea cu faţa în mâini; nu-şi ridicase privirea ca să vorbească. Esme era lângă el, cu braţul strâns în jurul umerilor lui.

— Bună, Jacob, spuse ea. Mă bucur că te-ai întors.

— Şi eu, spuse Alice, oftând cu năduf.

Coborî scările ţopăind, strâmbându-se. De parcă întârziasem la o întâlnire.

— Ăă, salut, am spus eu.

Mă simţeam ciudat să mă străduiesc să fiu politicos.

— Unde e Bella?

— La baie, îmi spuse Alice. Înţelegi tu, urmează o dietă bazată în mare parte pe lichide. În plus, când eşti însărcinată, te duci des la baie, aşa am auzit.

— Aha.

Am rămas acolo, simţindu-mă penibil, balansându-mă înainte şi înapoi pe călcâie.

— O, minunat, mârâi Rosalie. Mi-am întors brusc capul şi am văzut-o venind de pe un hol pe jumătate ascuns sub casa scării. O avea pe Bella ghemuită cu grijă la ea în braţe, în timp ce-mi adresa un zâmbet dispreţuitor şi aspru. Mi s-a părut mie că miroase urât.

Şi, la fel ca mai devreme, chipul Bellei se lumină ca faţa unui copil în dimineaţa de Crăciun. De parcă i-aş fi adus cel mai frumos cadou din lume.

Era aşa de nedrept!

— Jacob, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Ai venit.

— Salut, Bells.

Esme şi cu Edward se ridicară amândoi. Am privit cu câtă grijă a pus-o Rosalie pe Bella pe canapea. Am privit cum, în ciuda acestui lucru, Bella se făcu albă la faţă şi-şi ţinu respiraţia – ca şi cum se străduia să nu scoată niciun sunet indiferent cât de tare ar fi durut-o.

Edward o mângâie pe frunte, apoi pe gât. Încercă să pară că doar îi dă părul la o parte, însă mie îmi lăsă impresia unui examen medical.

— Ţi-e frig? murmură el.

— N-am nimic.

— Bella, ştii ce ţi-a spus Carlisle, spuse Rosalie. Să nu ascunzi *nimic* din ce simţi. Nu ne ajută să avem grijă de tine.

— OK, îmi este puţin frig. Edward, poţi să-mi dai pătura?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu ăsta e rostul meu aici până la urmă?

— Abia ai intrat pe uşă, spuse Bella. După ce ai alergat toată ziua, pariez. Odihneşte-te puţin câteva minute. O să mă încălzesc la loc cât ai zice peşte.

Nu am luat aminte la vorbele ei şi m-am dus să mă aşez pe jos lângă canapea, în timp ce ea încă-mi spunea ce să fac. Totuşi, în clipa aceea, nu eram sigur cum... Părea destul de fragilă şi m-am temut s-o mişc, chiar şi pentru a-mi pune braţele în jurul ei. Aşa că m-am aşezat cu grijă de o lateralã a ei, ţinându-mi un braţ de-a lungul braţului ei şi luând-o de mână. Apoi mi-am pus cealaltă mână pe faţa ei. Îmi era greu să-mi dau seama dacă îi era mai frig decât de obicei.

— Mersi, Jake, spuse ea şi am simţit-o tremurând o dată.

— Mda, am spus eu.

Edward stătea pe braţul canapelei lângă picioarele Bellei, fără s-o scape din ochi.

Speram prea mult, având în vedere că erau atâtea persoane cu un auz super fin în cameră, ca nimeni să nu observe că-mi chiorăie maţele.

— Rosalie, du-te te rog în bucătărie şi adu-i ceva lui Jacob, spuse Alice.

Era invizibilă acum, stând cuminte în spatele canapelei.

Rosalie se uită şocată la locul de unde se auzise vocea lui Alice.

— Mersi, oricum, Alice, dar nu cred că vreau să mănânc ceva în care a scuipat Blondina. Pariez că organismul meu nu ar suporta prea bine veninul.

— Rosalie nu ar face-o niciodată de râs pe Esme printr-un gest care să arate atâta lipsă de ospitalitate.

— *Sigur* că nu, spuse Blondina pe un ton dulce în care dintru început n-am avut încredere.

Se ridică şi ieşi valvârtej din cameră.

Edward oftă.

— Mi-ai spune dacă ar otrăvi-o, nu? am întrebat eu.

— Da, îmi promise Edward.

Se auziră o grămadă de izbituri din bucătărie şi – în mod ciudat – sunetul scos de metal în timp ce protesta că era maltratat.

Edward oftă iar, însă şi zâmbi puţin. Apoi Rosalie se întoarse înainte să apuc să mă mai gândesc la asta. Zâmbind satisfăcută, îmi puse în faţă, pe jos, un castron argintiu.

— Poftă mare, corcitură.

Probabil că fusese cândva un castron pe care ea îl îndoise până când arăta exact ca o farfurie pentru câini. Trebuia să recunosc că eram impresionat de măiestria cu care-l făcuse atât de repede. Şi cât de atentă fusese la detalii. Scrijelise cuvântul „Fido“ pe o parte. Cu un scris de mână excelent.

Pentru că mâncarea arăta destul de bună – o bucată mare de friptură şi un cartof copt mare, cu toate mirodeniile – i-am spus:

— Mersi, Blondino.

Ea pufni.

— Hei, ştii cum i se spune unei blonde cu creier? am spus eu, după care am continuat fără să-i dau ocazia să spună ceva: Retriever auriu.

— Şi pe asta am mai auzit-o, zise ea, fără să mai zâmbească.

— O să mă mai străduiesc, i-am promis eu, după care m-am înfipt în mâncare.

Făcu o faţă dezgustată şi-şi dădu ochii peste cap. Apoi s-a aşezat într-unul dintre fotolii şi a început să schimbe canalele televizorului atât de repede, încât sigur nu făcea asta în căutarea unui program la care să se uite.

Mâncarea era bună, chiar şi cu putoarea de vampir din aer. Începusem să mă obişnuiesc cu asta. Hm! Nu era chiar ceva ce-mi dorisem să fac…

După ce am terminat – deşi m-am gândit să ling castronul doar ca să-i dau lui Rosalie un motiv să se plângă

–, am simţit-o pe Bella trecându-şi uşor degetele reci prin părul meu. Îl netezea pe spatele gâtului.

— E cam vremea să mă tund, nu?

— Începe să arate un pic lăţos, spuse ea. Poate…

— Lasă-mă să ghicesc, cineva de pe aici a fost coafeză într-un salon din Paris?

Ea chicoti.

— Probabil.

— Nu mersi, am spus eu înainte să apuce să-mi facă vreo ofertă reală. Mai merge vreo câteva săptămâni.

Lucru care m-a făcut să mă întreb câte săptămâni mai avea *ea?* M-am gândit la o modalitate politicoasă de a întreba.

— Şi… ăăă… când e… termenul? înţelegi tu, termenul să se nască micuţul monstru.

Mă pocni peste cap cu tot atâta forţă cu care m-ar fi lovit o pană, dar nu răspunse.

— Vorbesc serios, i-am spus eu. Vreau să ştiu cât timp va mai fi nevoie să fiu aici.

„Cât timp vei mai fi *tu* aici“, am adăugat în gând. În clipa aceea m-am întors să mă uit la ea. Ochii îi era gânditori; cuta aceea exprimând îngrijorare de stres se afla iar între sprâncenele ei.

— Nu ştiu, murmură ea. Nu cu exactitate. În mod clar nu avem de-a face aici cu sistemul de nouă luni şi nu putem să folosim ecograful, aşadar, Carlisle nu face decât să ghicească termenul. Oamenii normali ar trebui să aibă cam patruzeci de centimetri aici – îşi trecut degetul chiar prin mijlocul burţii ei umflate – când copilul a crescut suficient. Câte un centimetru pe săptămână. Azi-dimineaţă aveam treizeci şi cresc cam cu doi centimetri pe zi, uneori mai mult…

Dacă compari două săptămâni cu o zi, zilele zburau pe lângă noi. Viaţa ei se sfârşea cu viteză maximă. Cam câte zile mai avea dacă număra până la patruzeci? Patru? Am înghiţit cu greutate.

— Te simţi bine? întrebă ea.

Am încuviinţat din cap, neştiind sigur cum mi-ar suna

vocea.

Edward se întoarse cu spatele la noi în timp ce-mi asculta gândurile, dar eu îl vedeam reflectat în peretele de sticlă. Era din nou omul acela care ardea pe dinăuntru.

Era ciudat cum faptul că aveam un termen limită mă făcea să-mi fie mai greu să mă gândesc la plecarea mea sau a ei. M-am bucurat că Seth adusese vorba de asta pentru că astfel ştiam că rămâneau. Ar fi fost de nesuportat să mă întreb dacă sunt pe punctul de a pleca, dacă erau pe punctul de a-mi lua una sau două sau trei din cele patru zile. Cele patru zile ale mele.

Şi mai era ciudat că, deşi aproape că se terminase, ataşamentul pe care-l simţea faţă de mine devenea din ce în ce mai greu de rupt. Parcă aveam legătură cu creşterea burţii ei – parcă, dacă se făcea tot mai mare, câştiga forţă gravitaţională.

Am încercat o clipă s-o privesc de la distanţă, să mă separ de forţa care mă atrăgea spre ea. Ştiam că nu mi se părea faptul că nevoia mea de ea era mai puternică decât niciodată. De ce se întâmpla asta? Pentru că murea? Sau faptul că ştiam că, şi dacă nu murea – în cel mai bun caz –, avea să se schimbe în ceva ce eu n-aş cunoaşte sau n-aş înţelege?

Îşi trecu degetele peste obrazul meu, iar pielea îmi era umedă acolo unde o atingea ea.

— Totul va fi bine, aproape că ciripi ea.

Nu conta că vorbele acelea nu însemnau nimic. O spusese aşa cum oamenii cântă copiilor poezioarele acelea fără sens. Nani, nani, puişor.

— Sigur că da, am mormăit eu.

Se ghemui pe braţul meu, odihnindu-şi capul pe umărul meu.

— Nu credeam c-ai să mai vii. Seth a spus c-ai să vii şi la fel a spus şi Edward, dar eu nu i-am crezut.

— De ce nu? am spus eu, supărat.

— Nu eşti fericit aici. Dar totuşi ai venit.

— Tu ai vrut să vin.

— Ştiu. Dar nu erai obligat să vii pentru că nu e corect

din partea mea să te vreau aici. Aş fi înţeles.

Urmă un moment de tăcere. Edward îşi reveni. Se uită la televizor în timp ce Rosalie continuă să dea pe toate canalele. Ajunsese pe la şase sute. M-am întrebat cât i-ar lua să ajungă iar la început.

— Mulţumesc că ai venit, şopti Bella.

— Pot să te întreb ceva? am întrebat eu.

— Sigur că da.

Edward nu părea ca şi cum ar fi atent la noi, însă ştia ce eram pe cale să întreb aşa că pe mine nu mă păcălea.

— De ce *mă vrei* aici? Seth ar putea să-ţi ţină de cald şi probabil că e mai uşor cu el aici la cât de vesel e puştanul. Dar când intru *eu* pe uşă, zâmbeşti de parcă sunt persoana ta favorită din toată lumea.

— Eşti una dintre ele.

— E aiurea, să ştii.

— Mda. Oftă. Iartă-mă!

— Şi totuşi, de ce? Nu mi-ai răspuns la întrebarea asta.

Edward avea privirea întoarsă din nou, ca şi cum s-ar fi uitat pe fereastră. Chipul reflectat în geam părea inexpresiv.

— Mi se pare că totul este… *perfect* când eşti aici, Jacob. Parcă am toată familia strânsă laolaltă. Adică presupun că aşa este – eu nu am avut niciodată o familie mare până acum. E plăcut. Zâmbi preţ de o clipită. Dar pur şi simplu nu este întreagă dacă nu eşti şi tu aici.

— Eu nu voi face parte niciodată din familia ta, Bella.

Aş fi putut să fac. Aş fi fost potrivit acolo. Dar ăsta nu era decât un viitor îndepărtat, care murise cu mult înainte să i se ofere ocazia să trăiască.

— Mereu ai făcut parte din familia mea, mă contrazise ea.

Am scrâşnit din dinţi.

— Ce răspuns tâmpit!

— Şi care ar fi cel bun?

— Ce zici de „Jacob mă doare undeva de suferinţa ta“.

Am simţit-o cum a tresărit.

— Ţi-ar plăcea mai mult? şopti ea.

— Cel puţin este mai uşor. Ar fi mai uşor de acceptat. Aş putea să mă obişnuiesc cu el.

În clipa aceea m-am uitat în jos la faţa ei, atât de aproape de a mea. Ţinea ochii închişi şi se încrunta.

— Ne-am îndepărtat de la drumul cel bun, Jake. Nu mai avem echilibrul acela. Tu ar trebui să faci parte din viaţa mea – simt asta şi la fel simţi şi tu. Se opri o secundă fără să deschidă ochii, de parcă aştepta să neg ce-a zis. Dacă a văzut că nu spun nimic, a continuat: Dar nu aşa. Noi am făcut ceva greşit. Nu, eu am făcut. Eu am făcut ceva greşit şi ne-am îndepărtat de la calea cea bună…

Vocea i se pierdu, iar încruntarea de pe faţă i se relaxă până când rămase doar o cută în colţul gurii. Am aşteptat-o să mai pună un pic de sare pe rană, însă scoase doar un sforăit uşor din fundul gâtului.

— E epuizată, murmură Edward. A fost o zi plină. O zi grea. Cred c-ar fi adormit mai devreme, însă te-a aşteptat pe tine.

Nu m-am uitat la el.

— Seth a spus că i-a mai rupt o coastă.

— Da. Îi îngreunează respiraţia.

— Minunat.

— Anunţă-mă când îi este cald iar.

— Mda.

Încă mai avea pielea ca de găină pe braţul care nu se atingea de al meu. Abia dacă am ridicat privirea să mă uit după o pătură că Edward şi înşfăcă una care stătea pe braţul canapelei şi o aruncă peste ea.

Uneori mai economiseai ceva timp cu chestia asta cu cititul gândurilor. De exemplu, poate n-ar trebui să fac un scandal din acuzaţia mea cu privire la ce se întâmpla cu Charlie. Ce încurcătură! Edward *auzea* exact cât de furios eram…

— Da, fu el de acord. Nu este o idee bună.

— Şi atunci de ce? De ce-i spune Bella tatălui ei că e *pe cale de vindecare* din moment ce lucrul acesta n-o să-l facă decât mai nefericit decât este deja?

— Nu suportă să-l ştie atât de neliniştit.

— Deci este mai bine…

— Nu. Nu este mai bine. Dar n-o s-o oblig să facă nimic din ce o face nefericită în momentul de faţă. Indiferent ce se întâmplă, asta o face să se simtă mai bine. Mă ocup eu de restul după aceea.

Nu suna bine. Bella n-ar trebui să amâne durerea lui Charlie pe mai târziu, ca s-o suporte altcineva. Nici chiar dacă murea. Nu îi stătea în caracter. La cum o ştiam eu pe Bella, sigur avea ea alt plan în minte.

— Este foarte sigură că o să trăiască, spuse Edward.

— Dar nu ca om, am protestat eu.

— Nu, nu ca om. Dar, oricum, speră să-l vadă iar pe Charlie.

O, sună din ce în ce mai bine.

— Să-l vadă. Pe Charlie. M-am uitat la el, cu ochii ieşiţi din orbite. După aceea. Să-l vadă pe Charlie când o să fie de un alb strălucitor şi o să aibă ochii de un roşu aprins. Nu sunt strigoi, deci poate că-mi scapă ceva, însă *Charlie* mi se pare o alegere destul de ciudată pentru prima ei masă.

Edward oftă.

— Ştie că n-o să se poată apropia de el timp de cel puţin un an. Crede că poate să se eschiveze. Îi spune lui Charlie că trebuie să se ducă la un spital special la capătul celălalt al lumii. Să ţină legătura prin telefon…

— Ce nebunie…

— Da.

— Charlie nu e prost. Chiar dacă nu-l omoară, tot o să observe diferenţa.

— S-a gândit oarecum la toate aspectele astea.

Am continuat să mă holbez, aşteptându-l să-mi explice.

— Bineînţeles că nu va îmbătrâni, lucru care va impune o limită de timp, chiar dacă Charlie acceptă orice scuză o să găsească ea pentru toate schimbările. Zâmbi slab. Mai ţii minte când ai încercat să-i spui de transformarea ta? Cum ai pus-o să ghicească?

Mâna mea liberă se strânse în pumn.

— Ţi-a spus asta?

— Da. Mi-a explicat… ideea ei. Vezi tu, nu are voie să-i

spună adevărul lui Charlie – ar fi foarte periculos pentru el. Dar el este un om inteligent şi practic. Ea crede că el îşi va găsi singur explicaţiile. Presupune că va înţelege greşit. Edward pufni. La urma urmei, abia dacă rămânem fideli canonului vampirilor. Va face nişte presupuneri greşite despre noi, aşa cum a făcut şi ea la început, şi noi nu-l vom contrazice. Crede că va putea să-l vadă… din când în când.

— Ce nebunie, am repetat eu.

— Da, mă aprobă el din nou.

Dădea dovadă de slăbiciune că o lăsa să facă aşa cum voia ea numai să fie ea fericită acum. Nu avea să se termine cu bine.

Lucrul acesta mă făcea să cred că probabil el nu se aştepta ca ea să trăiască pentru ca mai apoi să-şi pună planul nebunesc în aplicare. Îi făcea pe plac pentru ca ea să mai fie fericită un pic.

Cam patru zile.

— O să mă descurc eu cu orice va fi, şopti el şi dădu capul deoparte lăsându-l în jos, ca să nu-i pot citi nici măcar chipul în oglindă. N-o să o fac acum să sufere.

— Patru zile? am întrebat eu.

Nu-şi ridică privirea.

— Aproximativ.

— Şi apoi ce?

— La ce te referi mai exact?

M-am gândit la ceea ce spusese Bella. La faptul că chestia aia era înfăşurată foarte strâns în ceva puternic, ceva care se asemăna cu pielea de vampir. Deci cum funcţiona? Cum o scotea afară?

— Din puţinele cercetări pe care am putut să le facem, ar rezulta că aceste creaturi îşi folosesc propriii dinţi pentru a ieşi din uter, şopti el.

A trebuit să mă opresc să-mi înghit fierea la loc.

— Cercetări? am întrebat eu cu glasul slab.

— De asta nu i-ai mai văzut pe Jasper şi pe Emmett pe aici. Asta face Carlisle acum. Încercăm să descifrăm mituri şi poveşti străvechi, atât cât putem cu ce avem la dispoziţie, căutăm orice ar putea să ne ajute să prezicem

comportamentul creaturii.

Poveşti? Deci dacă erau mituri atunci…

— Chestia asta nu este o premieră? spuse Edward, anticipându-mi întrebarea. Poate. E totul foarte neclar. Miturile ar putea foarte bine să fie produsul temerilor şi a imaginaţiei. Deşi… — ezită – miturile voastre sunt adevărate, nu? Poate sunt şi astea. Par totuşi să fie localizate, legate…

— Cum ai…?

— Era o femeie pe care am întâlnit-o în America de Sud. Fusese crescută în spiritul tradiţiei poporului său. Auzise avertismente cu privire la asemenea creaturi, poveşti vechi transmise din generaţie în generaţie.

— Care erau avertismentele? am şoptit eu.

— Creatura trebuie ucisă imediat. Înainte să apuce să capete prea multă putere.

Aşa cum zisese Sam. Avea oare dreptate?

— Sigur, legendele lor spun acelaşi lucru şi despre noi. Că trebuie să fim distruşi. Că suntem nişte criminali fără suflet.

Şi asta zisese Sam.

Edward râse cu zgomot.

— Ce spun poveştile lor despre… mame?

Zbuciumul îi sfâşie chipul, iar eu, în timp ce mă cutremuram din cauza durerii lui, am ştiut că nu avea să-mi dea vreun răspuns. Mă îndoiam că putea vorbi.

Răspunsul veni de la Rosalie, care fusese nemişcată şi tăcută de când adormise Bella, încât aproape uitasem de ea.

Scoase un sunet dispreţuitor din fundul gâtului.

— Bineînţeles că nu au fost supravieţuitori, spuse ea. „Nu au fost supravieţuitori“, direct şi nepăsător. Să naşti în mijlocul unei mlaştini infestate de boli cu un vraci care-ţi mânjeşte faţa cu cine ştie ce alifii care să îndepărteze spiritele rele nu a fost niciodată cea mai sigură metodă. Nimeni nu a avut ceea ce are copilul acesta – persoane care să aibă grijă de el, care să ştie de ce are nevoie şi să se străduiască să-i satisfacă aceste nevoi. Un doctor cu nişte cunoştinţe absolut unice despre natura vampirilor. Un

plan prin care acest copil să se nască prin metoda cea mai sigură posibilă. Venin care va repara tot ce nu va merge bine. Copilul va fi bine. Iar celelalte mame ar fi supravieţuit şi ele dacă ar fi avut toate astea – dacă măcar au existat, lucru de care nu sunt aşa de convinsă.

Pufni dispreţuitor.

Copilul, copilul. De parcă doar asta ar fi contat. Viaţa Bellei era un detaliu minor pentru ea – uşor de ignorat.

Chipul lui Edward se făcu alb ca zăpada. Mâinile i se curbară ca nişte gheare. Egoistă şi indiferentă, Rosalie se răsuci în scaun cu spatele la el. El se aplecă înainte, ghemuindu-se.

Dă-mi voie, am sugerat eu.

El se opri, ridicând o sprânceană.

Am ridicat în linişte bolul meu de căţel de pe podea. Apoi, cu o mişcare rapidă şi puternică din încheietură, l-am aruncat în capul Blondinei atât de tare încât – scoţând un zgomot de-ţi spărgea timpanele – s-a făcut plat înainte să ricoşeze de-a lungul camerei şi să se izbească de sfera de la baza stâlpului gros al scării spiralate.

Bella tresări, dar nu se trezi.

— Blondă proastă, am bombănit eu.

Rosalie îşi întoarse capul încet, cu ochii arzând.

— Tu… mi-ai… dat… cu… mâncare… în… păr.

Asta a pus capac.

Am explodat. M-am îndepărtat de Bella ca să nu o scutur şi am început să râd atât de tare de au început să-mi curgă lacrimile pe faţă. Am auzit din spatele canapelei râsul cristalin al lui Alice alăturându-se râsului meu.

M-am întrebat de ce Rosalie nu sare la mine. Mă aşteptasem oarecum să facă asta. Dar apoi mi-am dat seama că râsul meu o trezise pe Bella, deşi dormise tun când făcusem mai mult zgomot.

— Ce-i aşa de amuzant? mormăi ea.

— I-am dat cu mâncare în păr, i-am spus eu râzând iar cu sughiţuri.

— N-o să uit de asta, câine, şuieră Rosalie.

— Nu e aşa de greu să ştergi memoria unei blonde, am

ripostat eu. Îi sufli o dată în ureche.

— Mai fă rost de nişte glume noi, sări ea.

— Hai, Jake. Las-o pe Rose în pa…

Bella se opri la mijlocul propoziţiei şi trase aer în piept cu un şuierat. În secunda aia, Edward se aplecă peste mine, dându-i pătura la o parte. Părea să aibă convulsii, spatele arcuindu-se.

— Se întinde doar, gâfâi ea.

Buzele îi erau albe şi ţinea dinţii încleştaţi ca şi cum ar fi vrut să se abţină să nu ţipe.

Edward îşi puse ambele mâini de o parte şi de alta a feţei ei.

— Carlisle? strigă el pe un ton încet şi tensionat.

— Aici sunt, spuse doctorul.

Nu-l auzisem intrând.

— OK, spuse Bella, încă respirând greu şi superficial. Cred că e gata. Bietul copil nu are suficient spaţiu, asta e tot. Se face aşa de mare!

Era greu de suportat tonul acela drăgăstos pe care-l folosea să descrie chestia care o sfâşia pe dinăuntru. Mai ales după cruzimea lui Rosalie. Îmi venea să arunc cu ceva şi în Bella.

Ea nu se prinse ce dispoziţie aveam.

— Ştii, îmi aminteşte de tine, Jake, spuse ea pe un ton afectuos, încă gemând.

— *Nu* compara chestia aia cu mine, am scuipat eu cuvintele printre dinţi.

— Mă refer doar la faptul că se măreşte aşa de repede, spuse ea arătând de parcă i-ar fi rănit sentimentele. Bun. Tu ai crescut imediat. Parcă te vedeam cum te faci mai înalt cu fiecare minut care trecea. Şi el e tot aşa. Creşte atât de repede!

Mi-am muşcat limba ca să nu spun ce-mi stătea pe limbă să zic suficient de tare încât să simt gust de sânge în gură. Bineînţeles că avea să se vindece înainte să apuc să înghit. De asta avea Bella nevoie. Să fie puternică aşa ca mine, să se poată vindeca.

Respiră mai uşor, după care se relaxă înapoi în canapea,

corpul moleşindu-i-se.

— Hmm, murmură Carlisle.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că se uita la mine.

— Ce? am vrut eu să ştiu.

Edward îşi înclină capul pe-o parte în timp ce reflecta la cine ştie ce era în capul lui Carlisle.

— Ştii că mă întrebam cum o fi compoziţia genetică a fetusului, Jacob. Mă întrebam câţi cromozomi are.

— Ce-i cu asta?

— Ei bine, având în vedere asemănările…

— *Asemănările,* am mârâit eu fără să-mi convină pluralul acela.

— Creşterea accelerată şi faptul că Alice nu vă vede pe niciunul din voi.

M-am făcut alb la faţă. Uitasem de cealaltă.

— Ei bine, mă întreb dacă asta înseamnă că avem un răspuns. Dacă asemănările sunt generate de gene.

— Douăzeci şi patru de perechi, mormăi Edward pe sub mustaţă.

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Nu. Dar este interesant de speculat, spuse Carlisle pe un ton blând.

— Mda. Pur şi simplu *fascinant.*

Sforăitul uşor al Bellei începu din nou, accentuând frumos sarcasmul meu.

Intraseră în subiect, implicându-se în discuţia asta despre genetică până în punctul în care singurele cuvinte pe care le înţelegeam erau prepoziţiile şi conjuncţiile. Şi, evident, propriul nume. Interveni şi Alice, comentând şi ea acum cu vocea ei ca un ciripit de pasăre.

Deşi vorbeau despre mine, nu am încercat să-mi dau seama ce concluzii trăgeau. Aveam altele pe cap, câteva lucruri cu care încercam să mă împac.

Primul lucru era că Bella zisese că aceasta creatură era protejată de ceva atât de puternic cum e pielea de vampir, ceva care era prea impenetrabil pentru ecografii, prea dur pentru ace. Al doilea lucru era faptul că Rosalie spusese că aveau un plan să aducă chestia aia pe lume în siguranţă. Al

treilea lucru era afirmaţia lui Edward că – potrivit unor mituri – alţi monştri asemănători şi-au croit singuri drum cu dinţii afară din mamele lor.

M-am cutremurat.

Şi lucrurile acestea aveau o logică bolnavă pentru că, al patrulea lucru, nu multe chestii puteau să rupă cu dinţii pielea de vampir. Dinţii corciturii de vampir – din ce spun miturile – erau suficient de puternici. Dinţii mei erau suficient de puternici.

Şi dinţii de vampir erau suficient de puternici.

Era greu să nu-ţi dai seama de ceva ce era evident, însă tare mi-aş fi dorit să n-o fi făcut. Pentru că aveam o idee destul de clară cu privire la cum anume plănuia Rosalie să scoată chestia aia „în siguranţă“ afară.

16. CHIAR NU VREAU SĂ ŞTIU

Am plecat devreme, cu mult înainte să răsară soarele. Am aţipit puţin sprijinit de canapea. Edward mă trezi când Bella deveni roşie la faţă şi-mi luă locul s-o răcească la loc. M-am întins şi am socotit că eram suficient de odihnit să mai fac şi ceva treabă.

— Mulţumesc, spuse Edward încet, văzând ce aveam de gând să fac. Dacă drumul e liber, vor pleca azi.

— Te anunţ eu.

Mă simţeam bine să fiu din nou în pielea mea de animal, întţepenisem tot stând nemişcat. Am mărit pasul, încercând să scap de cârcei.

Neaţa, Jacob, mă salută Leah.

Bun, eşti trează. De când doarme Seth?

Nu doarme încă, gândi Seth somnoros. *Sunt pe aproape. De ce ai nevoie?*

Crezi că mai rezişti vreo oră?

Sigur. Nicio problemă. Seth se ridică imediat în picioare, scuturându-şi blana.

Haideţi să dăm o tură în profunzime, i-am spus lui Leah. *Seth, tu iei perimetrul.*

Am înţeles. Seth începu să alerge uşor.

Iar plecăm într-o misiune pentru vampiri, bombăni Leah.

Ai vreo problemă cu asta?

Sigur că nu. Pur şi simplu ador să-i răsfăţ pe dragii mei strigoi.

Bun. Atunci hai să vedem cât de repede poţi să alergi.

OK, în asta *sigur mă bag!*

Leah se afla la capătul vestic al perimetrului. În loc să se apropie de casa familiei Cullen, fugi pe un traseu ocolit urmând să ne întâlnim. Am luat-o la fugă direct spre est, ştiind că puteam să am şi avans şi tot mă depăşea dacă o lăsam mai moale chiar şi o secundă.

Nasul la pământ, *Leah! Nu este o întrecere*, *ci o misiune de recunoaştere.*

Pot să le fac pe amândouă şi tot să te întrec.

I-am dat dreptate. *Ştiu.*

Ea râse.

Am luat-o pe un drum întortocheat din munţii estici. Era o rută cunoscută. Alergasem prin munţii ăştia când plecaseră vampirii în urmă cu un an, făcând-o parte din zona noastră de patrulare pentru a-i proteja mai bine pe oamenii de aici. Apoi am revenit la vechile graniţe când s-a întors familia Cullen. Acesta era, prin tratat, teritoriul lor.

Dar probabil că lucrul acesta nu ar mai însemna nimic pentru Sam acum.

Tratatul era caduc. Întrebarea care se punea astăzi era cât de mult şi-ar fi răsfirat Sam trupa. Aştepta ca vreun membru rătăcit al familiei Cullen să vâneze ilegal pe pământul lui, sau nu? spusese Jared adevărul, sau profitase de tăcerea dintre noi?

Ne-am afundat din ce în ce mai mult în munţi fără să găsim vreo urmă de haită. Peste tot erau urme slabe de vampiri, însă mirosurile îmi erau cunoscute acum. Le respiram cât era ziua de lungă.

Am găsit o urmă concentrată grea, oarecum recentă pe o anume cale – toţi plecau şi se întorceau pe aici cu excepţia

lui Edward. Un prilej de întâlnire care a fost dat uitării când Edward şi-a adus acasă soţia însărcinată, pe moarte. Am scrâşnit din dinţi. Orice era, nu avea nicio legătură cu mine.

Leah nu mă depăşi, deşi ar fi putut să o facă. Eram mult mai atent la fiecare miros nou decât să particip la un concurs de viteză. Rămase lângă mine, alergând cu mine, şi nu concurând împotriva mea.

Ne îndepărtăm destul de mult, comentă ea.

Mda. Dacă Sam vânează vampiri rătăciţi ar fi trebuit să ne intersectăm deja cu urma lui.

Are mai multă logică pentru el să stea de pază în La Push, gândi Leah. *Ştie că le oferim strigoilor trei perechi în plus de ochi şi de picioare.* Nu îi va putea lua prin surprindere.

De fapt, facem asta pentru orice eventualitate.

Nu am vrea ca preţioşii noştri paraziţi să rişte inutil.

Nu, am aprobat-o eu, ignorându-i sarcasmul.

Te-ai schimbat atât de mult, Jacob! O *întoarcere la o sută optzeci de grade.*

Nici tu nu eşti chiar Leah aceea pe care o cunoşteam şi o iubeam.

Adevărat. Măcar sunt mai puţin enervantă decât Paul acum?

În mod surprinzător... da.

Ah, ce dulce-i victoria!

Felicitările mele.

Am alergat iar în linişte. Probabil că era timpul să ne întoarcem, însă niciunul din noi nu voia asta. Era bine să alergi aşa. Ne holbaserăm prea mult timp la acelaşi cerc de urme. Ne simţeam bine să ne întindem muşchii şi să o luăm pe un teren accidentat. Nu ne grăbeam foarte tare, aşa că m-am gândit că ar fi bine să vânăm pe drumul de întoarcere. Lui Leah îi era destul de foame.

Iam, iam, gândi ea ironică.

E doar în mintea ta, i-am spus eu. *Aşa mănâncă lupii. E natural. Are gust bun. Dacă nu te gândeşti la asta din punctul tău de vedere ca om...*

Lasă-mă cu încurajările, Jacob. Vânez. Nu trebuie să-mi

placă.

Sigur, sigur, am aprobat eu cu uşurinţă. Nu era treaba mea dacă voia să-şi îngreuneze situaţia.

Nu mai adăugă nimic timp de câteva minute; am început să mă gândesc să ne întoarcem.

Mulţumesc, îmi spune brusc Leah pe un ton diferit.

Pentru?

Pentru că mă laşi să fiu eu însămi. Pentru că mă laşi să rămân. Ai fost mai drăguţ cu mine decât aveam dreptul să mă aştept să fii, Jacob.

Ei, nicio problemă. De fapt, chiar vorbesc serios. Nu mă deranjează să te am lângă mine aşa cum am crezut înainte.

Ea pufni în joacă. *Ce cuvinte strălucitoare de laudă!*

Să nu ţi se urce la cap.

OK – dacă nu faci nici tu asta. Se opri o clipă. *Cred că eşti un bun Alfa. Nu în felul în care este Sam, ci în felul tău. Eşti demn de urmat, Jacob.*

Am înlemnit de surprindere. Mi-a luat o clipă să-mi revin suficient ca să reacţionez.

Ăă, mersi. Nu sunt foarte convins că asta n-o să mi se urce la cap. Cum de ţi-a venit să-mi zici asta?

Nu mi-a răspuns imediat, iar eu i-am urmărit direcţia mută a gândurilor. Se gândea la viitor – la ceea ce-i spusesem lui Jared în dimineaţa aceea. Şi cum se va termina în curând, iar eu mă voi întoarce în pădure. Şi la cum promisesem eu că ea şi Seth se vor întoarce în haită după plecarea familiei Cullen.

Vreau să rămân cu tine, îmi spuse ea.

Am simţit şocul până în picioare, blocându-mi încheieturile. Alergă pe lângă mine, după care se opri din scurt. Se întoarse încet spre locul unde îngheţasem eu.

N-o să-ţi dau bătăi de cap, promit. N-o să mă ţin după tine. Tu poţi să te duci unde vrei, iar eu unde vreau. Nu va trebui să mă suporţi decât când vom fi amândoi lupi. Se plimba înainte şi înapoi în faţa mea, dând agitată din coada ei lungă şi gri. *Şi, de vreme ce plănuiesc să mă las imediat ce pot... poate nu va fi aşa de des.*

Nu ştiam ce să spun.

Sunt mai fericită acum, făcând parte din haita ta, decât am fost timp de ani de zile.

Şi eu vreau să rămân, gândi Seth încet. Nu-mi dădusem seama că era atent la noi în timp ce alerga în perimetru. *Îmi place haita asta.*

Hei! Seth, asta nu va mai fi o haită în curând. Am încercat să-mi organizez gândurile ca să-l conving. *Acum avem un scop, însă... după ce se termină, nu voi face decât să fiu lup. Seth, tu ai nevoie de un scop. Eşti un copil bun. Tu eşti genul de persoană care are mereu o cruciadă de purtat. Şi nu se poate să pleci din La Push acum. O să termini liceul şi o să faci ceva în viaţă. O să ai grijă de Sue. Problemele mele n-o să-ţi dea viitorul peste cap.*

Dar...

Jacob are dreptate, mă susţinu Leah.

Eşti de acord cu mine?

Sigur că da. Dar nimic din ce-ai zis nu se aplică şi la mine. *Oricum eram pe picior de plecare. O să mă angajez undeva departe de La Push. Poate o să fac şi nişte cursuri la colegiul de stat. O să mă înscriu la yoga şi la meditaţii ca să-mi controlez temperamentul... Şi voi rămâne parte din haita asta de dragul sănătăţii mele mintale. Jacob – vezi ce logic e, nu? Eu nu te voi deranja, tu nu mă vei deranja şi toată lumea e mulţumită.*

M-am întors şi am început să alerg uşor spre vest.

E cam mult acum pentru mine să pot face faţă. Lasă-mă să mă gândesc la asta, bine?

Sigur. Cât ai nevoie.

Ne-a luat mai mult să ajungem înapoi. Nu mă străduiam să alerg repede. Mă concentram pur şi simplu să nu dau cu capul în primul copac. Seth mormăia puţin, însă am reuşit să-l ignor. Ştia că am dreptate. Nu avea de gând să-şi abandoneze mama. Se va întoarce în La Push şi-şi va apăra tribul aşa cum trebuia.

Dar pe Leah n-o vedeam făcând asta. Lucrul acesta era de-a dreptul înfricoşător.

Noi doi să formăm o haită? Indiferent de distanţa fizică, nu-mi puteam imagina... *intimitatea* situaţiei. M-am

întrebat dacă se gândise bine la asta sau era doar disperată să rămână liberă.

Leah nu spuse nimic în timp ce eu meditam la lucrul acesta. Era ca şi cum încerca să dovedească ce uşor ar fi să fim doar noi doi.

Am dat peste o turmă de căprioare cu coada neagră tocmai când răsărea soarele, luminând puţin norii din spatele nostru. Leah oftă în sinea ei, dar nu ezită. Săritura ei fu directă şi eficientă – chiar graţioasă, aş putea spune. Doborî cerbul, cel mai mare exemplar din turmă, înainte ca animalul speriat să înţeleagă pericolul.

Ca să nu fiu mai prejos, am dat gata următoarea căprioară ca mărime, zdrobindu-i repede capul între fălci ca să nu simtă vreo durere inutilă. Simţeam dezgustul lui Leah luptându-se cu foamea ei şi am încercat să-i uşurez situaţia lăsând lupul din mine să-mi domine mintea. Trăisem doar ca lup suficient de mult ca să ştiu cum este să fiu în totalitate animal, să vezi ca un animal şi să gândeşti în felul acesta. M-am lăsat dominat de instinctele practice, permiţându-i şi ei să simtă asta. Ezită o secundă, după care încercă să se sincronizeze şi să încerce să vadă lucrurile ca mine. Era foarte ciudat – minţile noastre erau legate mai strâns decât fuseseră vreodată, pentru că *încercau* amândouă să gândească împreună.

Ciudat, dar lucrul acesta o ajută. Îşi înfipse dinţii în blana şi umărul prăzii, sfâşiind o halcă groasă de carne însângerată. În loc să se ferească, aşa cum ar fi vrut gândurile ei umane, îşi lăsă eul lup să reacţioneze instinctiv. Era un lucru făcut instinctual, care îi amorţea gândurile, lăsând-o să mănânce în pace.

Era uşor pentru mine să fac la fel. Şi m-am bucurat că nu am uitat să fac asta, pentru că acest lucru va face din nou parte din viaţa mea în curând.

Avea Leah să facă parte şi ea din viaţa asta? Cu o săptămână în urmă, aş fi considerat ideea aceasta mai mult decât înfricoşătoare. Dar acum o cunoşteam mai bine. Şi, eliberată de durerea aceea constantă, nu mai era aceeaşi lupoaică. Nu mai era aceeaşi fată.

Am mâncat împreună până când ne-am săturat.

Mersi, îmi spuse ea mai târziu în timp ce-şi curăţa botul şi labele în iarba udă. Eu nu m-am obosit să fac asta; tocmai începuse să bureze şi trebuia să înotăm din nou în râu pe drumul de întoarcere. Urma să mă curăţ suficient de bine. *Nu a fost aşa de rău să gândesc la fel ca tine*.

Cu plăcere.

Seth moţăia când am ajuns în perimetru. I-am spus să tragă un pui de somn; Leah şi cum mine aveam să preluăm patrula. Mintea lui Seth se pierdu în inconştienţă la doar câteva secunde.

Te întorci la strigoi? întrebă Leah.

Poate.

E greu pentru tine să fii acolo, dar e greu să stai şi departe. Ştiu cum este.

Ştii, Leah, ar fi mai bine să te mai gândeşti la viitor şi la ceea ce vrei să faci cu adevărat. Mintea mea nu va fi cel mai fericit loc de pe pământ. Şi va trebui să suferi cu mine.

Se gândi cum să-şi formuleze răspunsul. *Uau, o să sune rău ce-o să spun acum. Dar, sincer, va fi mai uşor să mă descurc cu durerea ta decât să dau piept cu a mea.*

Mi se pare corect.

Ştiu că va fi rău pentru tine, Jacob. Înţeleg asta – poate mai bine decât crezi. Nu-mi place de ea însă... ea este Sam al tău. Este tot ceea ce vrei şi tot ceea ce nu poţi avea.

N-am fost în stare să-i răspund.

Ştiu că este mai rău pentru tine. Cel puţin Sam este fericit. Cel puţin este teafăr şi nevătămat. Îl iubesc suficient de mult să-i doresc asta. Vreau să aibă ce-i mai bine pentru el. Oftă. *Pur şi simplu nu vreau să fiu prin preajmă să văd.*

Chiar trebuie să discutăm despre asta?

Cred că trebuie. Pentru că vreau să ştii că nu-ţi voi face viaţa mai grea decât este deja. La naiba, poate chiar o să te ajut. Nu m-am născut o scorpie insensibilă. Ştii, cândva eram chiar drăguţă.

Nu-mi amintesc partea asta.

Am râs amândoi odată.

Îmi pare rău, Jacob. Îmi pare rău că suferi. Îmi pare rău că

se face mai rău în loc de mai bine.

Mersi, Leah.

Se gândi la lucrurile care se înrăutăţeau, la imaginile negre din mintea mea, în timp ce eu încercam să o îndepărtez fără prea mult succes. Reuşea să se uite la ele de la distanţă, cu oarecare perspectivă, şi trebuie să recunosc că lucrul acesta mă ajuta. Îmi imaginam că poate şi eu voi reuşi peste câţiva ani să văd lucrurile în felul acela.

Văzu partea amuzantă a inconvenientelor zilnice care rezultau din faptul că stăteai prin preajma vampirilor. Îi plăceau certurile mele cu Rosalie şi chicoti în gând, şi chiar îi trecură prin minte câteva bancuri cu blonde pe care aş fi putut să le folosesc ulterior. Dar apoi gândurile ei deveniră serioase, poposind pe chipul lui Rosalie într-un fel care mă derută.

Ştii ce-i ciudat? întrebă ea.

Ei bine, aproape totul este ciudat acum. Dar la ce te referi?

La strigoaica blondă pe care o urăşti aşa de tare – îi înţeleg perfect punctul de vedere. Am crezut pentru o clipă că face o glumă de prost gust. Şi, după aceea, după ce mi-am dat seama că vorbea serios, mi-a fost greu să-mi controlez furia care mă cuprinse. Norocul ei că ne despărţiserăm în timpul patrulei. Dacă ar fi fost aproape de mine cât să-mi *înfig* dinţii…

Stai aşa! Lasă-mă să-ţi explic.

Nu vreau să aud. *Am plecat de aici.*

Aşteaptă! Aşteaptă! mă rugă ea în timp ce încercam să mă calmez suficient ca să mă schimb la loc în om. *Haide, Jake!*

Leah, asta chiar nu este cea mai bună metodă să mă convingi că vreau să petrec mai mult timp cu tine pe viitor.

La naiba! Cât poţi să exagerezi. Nici măcar nu ştii despre ce vorbesc.

Atunci spune-mi, despre ce vorbeşti?

Şi brusc deveni iar Leah cea împietrită de durere pe care o ştiam. *Mă refer la sfârşitul genetic, Jacob*.

Amărăciunea din vorbele ei mă lăsase mască. Nu mă aşteptasem să-mi taie furia aşa deodată.

Nu înţeleg.

Ai înţelege, *dacă n-ai fi exact ca ei. Dacă „chestiile mele feminine*“ – gândi cuvintele pe un ton dur, sarcastic – *nu te-ar face să fugi să te ascunzi ca orice alt bărbat prost şi ai fi atent cu adevărat la ce înseamnă totul*.

Oh.

Mda, deci nici unuia dintre noi nu-i plăcea să gândească lucrurile acelea cu ea. Cui i-ar plăcea? Sigur că mi-am amintit panica lui Leah în prima lună în care s-a alăturat haitei – şi mi-am amintit cum am fugit de ea la fel ca toată lumea. Pentru că nu putea rămânea *însărcinată* decât dacă ar trăi ceva de genul imaculatei concepţiuni. Nu fusese cu nimeni de la Sam. Şi, după aceea, când săptămânile trecând, iar nimicul transformându-se în alt nimic, îşi dăduse seama că trupul ei nu mai funcţiona la fel. Ce groază – ce *era* acum? Se schimbase trupul ei pentru că devenise vârcolac? Sau devenise vârcolac pentru că trupul ei *avea ceva?* Era singura femeie vârcolac din istorie. Era din cauză că nu era atât de feminină cum ar fi trebuit să fie?

Niciunul dintre noi nu voise să se gândească la amărăciunea ei. Evident, nu puteam să o compătimim.

Ştii de ce crede Sam că ne îndrăgostim? gândi ea, *mai calmă de data asta.*

Sigur că da. Ca să ducem linia mai departe.

Corect. Ca să facem o grămadă de vârcolaci mici. *Supravieţuirea speciei, extindere genetică. Eşti atras de persoana care îţi oferă cele mai bune şanse să transmiţi mai departe gena de lup.*

Am aşteptat să-mi explice unde voia să ajungă.

Dacă aş fi fost bună pentru asta, atunci Sam ar fi fost atras de mine.

Durerea ei era atât de mare, că mi s-au împleticit picioarele.

Dar nu sunt. Este ceva în neregulă cu mine. Se pare că nu am capacitatea de a transmite gena mai departe, *în*

ciuda originii mele deosebite. Aşa că am devenit un monstru – o lupoaică – bună la nimic altceva. Sunt moartă din punct de vedere genetic şi amândoi ştim asta.

Nu ştim, am contrazis-o eu. *Asta e doar teoria lui Sam. Treaba cu îndrăgostitul se întâmplă, însă nu ştim de ce. Billy este de altă părere.*

Ştiu, ştiu. El crede că te îndrăgosteşti ca să faci lupi mai puternici. *Pentru că tu şi Sam sunteţi nişte monştri imenşi – mai mari decât taţii noştri. Dar, indiferent de caz, eu nu sunt unul dintre candidaţi. Sunt... la menopauză. Am douăzeci de ani şi sunt la menopauză.*

Ah. Chiar că nu voiam să port conversaţia asta. *Nu ştii asta, Leah. Probabil că e din cauza faptului că suntem îngheţaţi în timp.*

Când vei înceta să te mai transformi în lup şi vei începe să îmbătrâneşti iar, sunt sigur că lucrurile vor... ăăă... reveni la normal.

Aş putea să cred asta – numai că nimeni nu se îndrăgosteşte de mine, în ciuda pedigriului meu impresionant. Ştii, adăugă ea gânditoare, *dacă nu ai fi fost tu, Seth ar fi cel mai îndreptăţit să fie Alfa – cel puţin din cauza sângelui care-i curge prin vene. Normal că nimeni nu s-a gândit la mine...*

Tu chiar vrei să te îndrăgosteşti sau să se îndrăgostească cineva de tine la modul ăsta? am vrut eu să ştiu. *Ce-are dacă ţi se întâmplă asta ca unui om normal, Leah? îndrăgostitul ăsta al nostru nu este decât o altă cale de a-ţi lua dreptul la libera alegere.*

Pe Sam, Jared, Paul, Quil... nu pare să-i deranjeze.

Niciunul nu pare să fie deranjat de nimic.

Nu vrei să te îndrăgosteşti aşa?

La naiba că nu!

Asta pentru că eşti deja îndrăgostit de ea. Ar dispărea sentimentul ăsta dacă te-ai îndrăgosti la modul acesta. Nu ai mai suferi.

Tu vrei să uiţi ce simţi pentru Sam?

Rămase pe gânduri o clipă. *Cred că vreau.*

Am oftat. Era mai sănătoasă la minte decât eram eu.

Dar să revenim la subiect, Jacob. Înţeleg de ce strigoaica blondă este atât de rece – la figurat vorbind. Se concentrează pe un lucru. Are ochii pe premiu, corect? Pentru că întotdeauna îţi doreşti să ai ce nu poţi avea niciodată.

Tu ai face ce face Rosalie? Ai omorî pe cineva – pentru că asta face, se asigură că nimeni nu se bagă să o salveze pe Bella – ai face asta ca să ai un copil? De când ai tu spiritul ăsta matern?

Pur şi simplu vreau opţiunile pe care nu le am, Jacob. Poate dacă nu ar fi fost nimic în neregulă cu mine m-aş mai fi gândit la asta.

Ai ucide pentru asta? am vrut eu să ştiu, nevrând s-o las să scape de întrebarea mea.

Nu face asta. Cred că mai degrabă trăieşte prin Bella. Şi... dacă Bella m-ar fi rugat pe mine să o *ajut cu asta...* Se opri, gândindu-se la ce avea să spună. *Chiar dacă nu-mi pasă foarte tare de ea, probabil că aş fi procedat la fel ca strigoaica.*

Îmi scăpă un mârâit puternic printre dinţi.

Pentru că, dacă situaţia ar fi fost invers, aş fi vrut ca Bella să facă acelaşi lucru pentru mine. La fel şi Rosalie. Amândouă am fi făcut ca ea.

Ah! Eşti la fel de rea ca ele!

Asta e ciudăţenia când ştii că nu poţi să ai ceva. Devii disperat.

Şi... până *aici. Gata. Conversaţia asta a luat sfârşit.*

Bine.

Nu era de ajuns că fusese de acord să ne oprim din discuţie. Aveam nevoie de un final mai puternic de atât.

Mai aveam cam un kilometru şi jumătate până la locul în care îmi lăsasem hainele, aşa că m-am schimbat în om şi am mers pe jos. Nu m-am gândit la discuţia noastră. Nu că nu aveam la ce să mă gândesc, ci pentru că nu suportam să o fac. *Refuzam* să văd lucrurile la modul acela, dar era greu să mă abţin să fac asta când Leah îmi sădise în minte gândurile şi emoţiile acestea.

Mda, nu aveam să alerg cu ea după ce se termina toată

povestea asta. Nu avea decât să se ducă să fie nefericită în La Push. Un ordin mic dat de un Alfa înainte să plec nu avea să omoare pe nimeni.

Era foarte devreme când am ajuns acasă. Probabil că Bella încă dormea. Am zis să bag capul pe uşă să văd ce se întâmplă, să le dau undă verde să vâneze, după care să găsesc un petic de iarbă suficient de moale ca să dorm ca om. Nu voiam să mă transform iar până când Leah nu adormea.

Dar se auzeau o grămadă de şoapte din casă, aşa că poate Bella nu dormea. După care am auzit sunetul maşinăriei la etaj – aparatul de radiografii? Minunat. Se pare că ziua patru din numărătoarea finala începea cu o lovitură.

Alice deschise uşa de la intrare înainte să ajung în dreptul ei.

Înclină din cap.

— Salut, lupule.

— Salut, pitico. Ce se întâmplă la etaj? Camera mare era goală – toate şoaptele se auzeau de la etajul doi.

Ridică din umerii ei mici şi ascuţiţi.

— Poate că i-a mai rupt ceva.

Încercă să vorbească relaxată, însă eu i-am văzut flăcările din fundul ochilor. Edward şi cu mine nu eram singurii care ardeau pe dinăuntru când era vorba de asta. Şi Alice o iubea pe Bella.

— Încă o coastă? am întrebat eu răguşit.

— Nu. Bazinul de data asta.

Ciudat cum încă mă loveau astfel de veşti, ca şi cum fiecare lucru nou era o surpriză. Când aveam să încetez să mai fiu surprins? Fiecare dezastru nou părea previzibil dacă te gândeai după aceea.

Alice se uita cum îmi tremurau mâinile.

Apoi am ascultat vocea lui Rosalie la etaj:

— Vezi, ţi-am *spus* că eu nu am auzit nicio pocnitură. Ai nevoie de un control la urechi, Edward.

Nu se auzi niciun răspuns.

Alice se strâmbă.

— Cred că Edward o să ajungă să o rupă pe Rosalie în bucăţi mici. Mă mir că ea nu vede asta. Sau poate crede că Emmett va putea să-l oprească.

— Am eu grijă de Emmett, m-am oferit eu. Tu poţi să-l ajuţi pe Edward cu ruptul în bucăţi.

Alice zâmbi cu jumătate de gură.

Familia coborî la parter în clipa aceea – de data aceasta, Edward era cel care o ţinea în braţe pe Bella. Ţinea strâns paharul cu sânge în ambele mâini, iar chipul îi era alb. Îmi dădeam seama că, deşi el era atent la fiecare mişcare a sa ca să nu o zdruncine, Bella avea dureri.

— Jake, şopti ea şi zâmbi cuprinsă de durere.

M-am uitat la ea, fără să spun nimic.

Edward o puse pe Bella cu grijă pe canapea şi se aşeză pe jos lângă capul ei. M-am întrebat pentru o fracţiune de secundă de ce n-au lăsat-o la etaj, după care m-am gândit că probabil era ideea Bellei. Ea voia să se poarte ca şi cum lucrurile ar fi fost normale, să evite tot arsenalul acela de spital. Şi el îi făcea pe plac. Evident.

Carlisle coborî încet, ultimul, cu chipul ridat de griji. Pentru prima dată arăta suficient de bătrân să fie doctor.

— Carlisle, am spus eu. Am mers până la jumătatea drumului spre Seattle. Nici urmă de haită. Puteţi pleca.

— Mulţumim, Jacob. E un moment bun. Avem nevoie de multe lucruri. Ochii lui negri se uitară spre paharul pe care-l ţinea Bella atât de strâns.

— Sincer să fiu, cred că e sigur să plecaţi mai mult de trei. Sunt destul de sigur că Sam se concentrează pe La Push.

Carlisle dădu din cap în semn că era de acord. Mă surprindea cu câtă bunăvoinţă îmi accepta sfaturile.

— Dacă spui tu. Vom merge eu, Alice, Esme şi Jasper. Apoi Alice poate merge cu Emmett şi cu Rosa…

— Nicio şansă, şuieră Rosalie. Emmett poate să meargă cu voi acum.

— Ar trebui să vânezi şi tu, îi spuse Carlisle pe un ton blând.

Tonul lui nu-l înmuie pe al ei.

— O să vânez odată cu *el,* mârâi ea, aruncându-şi capul spre Edward, după care îşi dădu părul pe spate.

Carlisle oftă.

Jasper şi Emmett coborâră la parter într-o clipită. Alice li se alătură lângă uşa de sticlă în aceeaşi secundă. Esme pluti lângă Alice.

Carlisle îmi puse mâna pe umăr. Nu-mi plăcea atingerea aceea de gheaţă, însă nu m-am smucit. Am rămas nemişcat, pe de o parte din cauză că eram surprins şi, pe de altă parte, pentru că nu voiam să îi rănesc sentimentele.

— Mulţumim, spuse el din nou, după care plecă în grabă pe uşă împreună cu ceilalţi patru.

I-am urmărit cu privirea în timp ce zburară de-a lungul pajiştei şi dispărură înainte să apuc să mai trag o dată aer în piept. Nevoile lor trebuie să fi fost mai urgente decât mi-am imaginat eu.

Nu se auzi nimic timp de un minut. Simţeam cum se uită cineva urât la mine şi am ştiut cine era. Plănuisem să plec şi să trag un pui de somn, însă ocazia de a-i strica dimineaţa lui Rosalie părea prea bună ca s-o scap.

Aşa că m-am dus agale lângă fotoliul de lângă cel în care stătea Rosalie şi m-am întins astfel încât capul să-mi fie înclinat către Bella, iar piciorul stâng să fie lângă faţa lui Rosalie.

— Au! Să dea cineva câinele afară, murmură ea, strâmbând din nas.

— Ai auzit-o pe asta, psihopato? Cum mor neuronii unei blonde?

Nu răspunse.

— Ei bine? am întrebat eu. Ştii poanta sau nu?

Se uită fix la televizor şi mă ignoră.

— Pe asta o ştie? l-am întrebat pe Edward.

Nu era niciun semn de amuzament pe chipul lui tensionat – nu-şi luă ochii de pe Bella. Dar spuse:

— Nu.

— Minunat. Atunci o să-ţi placă asta, strigoaico – neuronii unei blonde mor *de singurătate.*

Rosalie nu se uită la mine.

— Am ucis de o sută de ori mai des decât ai ucis tu, monstru dezgustător ce eşti! Nu uita asta.

— Cândva, Regină a Frumuseţii, o să te saturi să mă tot ameninţi. Chiar abia aştept momentul acela.

— Gata, Jacob, spuse Bella.

M-am uitat în jos şi am văzut că se uita urât la mine. Se pare că buna dispoziţie de ieri dispăruse astăzi cu totul.

Ei bine, nu voiam să o enervez.

— Vrei să plec? m-am oferit eu.

Înainte să sper – sau să mă tem – că s-a săturat în sfârşit de mine, clipi, iar încruntarea îi dispăru. Părea surprinsă că am ajuns la o asemenea concluzie.

— Nu! Normal că nu.

Am oftat şi l-am auzit şi pe Edward suspinând foarte încet. Ştiu că şi el îşi dorea ca ea să mă uite. Păcat că nu i-a cerut niciodată să facă ceva care ar face-o nefericită.

— Arăţi obosit, comentă Bella.

— Rupt, am recunoscut eu.

— Mie mi-ar *plăcea* să te rup în bătaie, bombăni Rosalie prea încet ca să audă şi Bella.

M-am afundat mai tare în scaun, făcându-mă comod. Piciorul meu gol se bălăngănea mai aproape de Rosalie, iar aceasta se îndreptă. După câteva minute Bella o rugă pe Rosalie să-i mai aducă un pahar. Am simţit curentul când Rosalie plecă în fugă la etaj să-i mai aducă sânge. Ce linişte era! M-am gândit că aş putea foarte bine să trag un pui de somn.

Apoi Edward spuse:

— Ai zis ceva? pe un ton încurcat.

Ciudat. Pentru că nimeni *nu spusese* nimic, iar auzul lui Edward era la fel de bun ca al meu şi ar fi trebuit să ştie asta.

Se uită la Bella, şi ea la el. Arătau amândoi derutaţi.

— Eu? întrebă ea după o secundă. Eu n-am spus nimic.

Se aşeză în genunchi, aplecându-se peste ea, expresia fiindu-i brusc intensă într-o cu totul altă direcţie. Ochii lui negri erau fixaţi pe faţa ei.

— La ce te gândeşti acum?

Se uită la el nedumerită.

— La nimic. Ce se întâmplă?

— La ce te gândeai acum un minut? întrebă el.

— Doar la… insula lui Esme. Şi la pene.

Mie mi se păreau nişte prostii, dar ea roşi şi mi-am dat seama că era mai bine să nu ştiu.

— Mai spune ceva, şopti el.

— Ce? Edward, ce se întâmplă?

Chipul i se schimbă din nou, după care făcu ceva care mă lăsă cu gura căscată. Am auzit un icnet în spatele meu şi mi-am dat seama că s-a întors Rosalie şi era la fel de uluită ca şi mine.

Edward puse foarte uşor ambele mâni peste burta ei imensă şi rotundă.

— Fet… înghiţi. Ăă… copilului îi place sunetul vocii tale.

Urmă o secundă de tăcere absolută. Nu-mi puteam mişca un muşchi, nici măcar să clipesc. După care…

— *Dumnezeule mare, poţi să-l auzi!* ţipă Bella.

În secunda următoare se strâmbă de durere.

Edward puse mâna pe partea superioară a burţii şi frecă delicat locul în care trebuie să o fi lovit.

— Şşş, murmură el. L-ai speriat.

Ochii i se făcură mari şi plini de uimire. Îşi mângâie burta pe-o parte.

— Iartă-mă, bebeluşule.

Edward asculta cu atenţie cu capul înclinat spre umflătură.

— La ce se gândeşte acum? fu ea nerăbdătoare să ştie.

— El sau ea… Se opri şi se uită în ochii ei. Ochii lui se umplură de o adoraţie similară – numai că mai grijulie şi mai sceptică. E *fericit,* spuse Edward nevenindu-i să creadă.

Bellei i se opri respiraţia şi fu imposibil să nu-i vezi strălucirea din ochi. Adoraţia şi devotamentul. Lacrimi imense i se revărsară din ochi şi curseră liniştite pe faţa şi peste buzele ei zâmbitoare.

În timp ce se uita la ea, chipul nu îi era înfricoşat sau furios, sau arzător, sau în orice alt fel mai fusese de când se întorseseră. Se minuna cu ea.

— Sigur că eşti fericit, copilaş frumos, sigur că eşti, îngâna ea, mângâindu-şi stomacul în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Cum ai putea să nu fii aşa în siguranţă, la căldură şi înconjurat de atâta iubire? Te iubesc atât de mult, micuţule EJ, sigur că eşti fericit.

— Cum i-ai spus? întrebă Edward curios.

Ea roşi din nou.

— Eu i-am cam pus un nume. Nu m-am gândit că ai vrea… ei bine, ştii tu.

— EJ?

— Pe tatăl tău tot Edward îl chema.

— Da, aşa este. Ce…? Se opri după care spuse: Hmm.

— Ce?

— Îi place şi vocea mea.

— Sigur că îi place. În glas îi răzbătea adorare. Ai cea mai frumoasă voce din univers. Cine n-ar iubi-o?

— Ai un plan de rezervă? întrebă atunci Rosalie, aplecându-se peste spatele canapelei cu aceeaşi mirare şi fericire ce se citeau şi pe chipul Bellei. Dacă e fată?

Bella îşi şterse ochii umezi cu mâna.

— M-am gândit la câteva chestii. M-am jucat cu Renée şi cu Esme. Mă gândeam la… Reo-*nez*-me.

— Reonezme?

— R-e-n-e-s-m-e-e. E prea ciudat?

— Nu, îmi place, o asigură Rosalie. Capetele lor erau unul lângă altul, auriu şi mahon. E frumos. Şi este unic, lucru care i se *potriveşte.*

— Eu tot cred că este vorba despre un Edward.

Edward se uita în gol, chipul fiindu-i inexpresiv în timp ce asculta.

— Ce? întrebă Bella cu chipul strălucind în continuare. La ce se gândeşte acum?

— La început n-a zâmbit, după care – uimindu-ne pe toţi iar şi făcându-se să suspinăm – îşi puse urechea tandru pe burta ei. Te iubeşte, şopti Edward, sunând uluit. Pur şi simplu te *adoră.*

În clipa aceea am ştiut că eram singur. Singur-singurel.

Mi-a venit să-mi dau palme când mi-am dat seama cât

contam pe vampirul acela dezgustător. Ce prostie – de parcă puteai să ai încredere într-o lipitoare! Sigur că avea să mă trădeze până la urmă.

Contasem pe el să fie de partea mea. Contasem pe el să sufere mai mult decât voi suferi eu. Şi, mai presus de toate, contasem pe el să urască chestia aia revoltătoare care o omora pe Bella mai mult decât o uram eu.

Avusesem încredere în el în privinţa asta.

Şi, cu toate astea, acum erau împreună, amândoi aplecaţi asupra monstrului invizibil, cu ochii luminaţi ca o familie fericită.

Iar eu eram singur cu ura şi durerea mea care era atât de puternică de parcă mă tortura cineva. Simţeam ca şi cum aş fi fost târât cu încetinitorul peste un pat de lame de ras. Era o durere atât de mare încât aş fi întâmpinat moartea cu zâmbetul pe buze numai să scap de ea.

Fierbinţeala îmi dezmorţi muşchii îngheţaţi şi m-am ridicat în picioare.

Toate cele trei capete se ridicară deodată şi mi-am privit durerea reflectându-se pe chipul lui Edward în timp ce-mi intra iar în minte.

— Ah, reuşi el să rostească.

Nu ştiam ce să fac; stăteam acolo tremurând, gata să fug cu prima ocazie pe care aş fi prins-o.

Mişcându-se ca un şarpe gata de atac, Edward se grăbi spre măsuţa mică şi smulse ceva dintr-un sertar de acolo. Îmi aruncă lucrul acela şi l-am prins din reflex.

— Du-te, Jacob. Du-te de aici.

Nu îmi vorbise cu asprime – îmi aruncase acele cuvinte ca şi cum ar fi fost dătătoare de viaţă. Mă ajuta să găsesc evadarea pe care o doream atât de arzător.

Obiectul din mâinile mele era un set de chei de maşină.

17. CINE CREZI CĂ SUNT? VRĂJITORUL DIN OZ? AI NEVOIE DE CREIER? AI NEVOIE DE INIMĂ? TE ROG, IA-O PE A MEA! IA TOT CE AM.

Am pus la punct un plan în timp ce alergam spre garajul familiei Cullen. A doua parte a lui era să distrug maşina strigoiului pe drumul de întoarcere.

Aşa că am fost derutat când am apăsat butonul de la telecomandă şi nu s-au aprins farurile de la Volvo-ul lui. Era o altă maşină – o maşină care ieşea în evidenţă chiar şi din şirul lung de maşini după care ai fi salivat.

Chiar *a vrut* să-mi dea cheile unei maşini Aston Martin Vanquish sau a fost o greşeală?

Nu m-am oprit să mă gândesc la asta că altfel mi-aş fi stricat a doua parte de plan. M-am aruncat pur şi simplu în scaunul mătăsos de piele şi am pornit motorul înghesuindu-mi genunchii sub volan. Poate în altă zi sunetul motorului m-ar fi făcut să gem de plăcere, însă tot ce puteam să fac acum era să mă concentrez suficient cât să o scot pe alee.

Am găsit rotiţa de reglare a scaunului şi m-am împins în spate în timp ce apăsam cu piciorul pe acceleraţie. Maşina se avântă parcă gata să se desprindă de pământ.

Îmi luă doar câteva secunde să gonesc pe aleea strâmtă şi întortocheată. Maşina răspundea la comenzile mele de parcă le dădeam cu mintea, şi nu cu mâinile. Când am zburat de pe aleea străjuită de copaci pe şosea, am văzut în treacăt faţa cenuşie a lui Leah în timp ce se uita nedumerită printre ferigi.

M-am întrebat o fracţiune de secundă ce părere ar avea, după care mi-am dat seama că nici nu-mi păsa.

Am luat-o spre sud pentru că nu aveam azi răbdare să întâlnesc poduri, trafic sau orice altceva m-ar fi făcut să ridic piciorul de pe acceleraţie.

Într-un mod nesănătos, era ziua mea norocoasă. Dacă prin noroc s-ar înţelege să mergi pe un drum intens circulat cu 320 la oră fără să vezi niciun poliţist, nici măcar prin orăşelele cu radar unde trebuia să mergi cu cincizeci la oră. Ce dezamăgire! O urmărire ca-n filme mi-ar fi prins bine, ca să nu mai spun că înştiinţarea privind ridicarea permisului ar fi scos lipitoarea din minţi. Sigur că ar fi scăpat basma curată pentru că avea bani, însă măcar un *mic* inconvenient tot i-ar fi adus.

Ca unic semn de supraveghere am zărit un lup, ca o nălucă maro-închis alergând prin pădure în paralel cu mine câţiva kilometri buni la sud de Forks. Părea să fie Quil. Probabil că m-a văzut şi el pentru că a dispărut după un minut fără să tragă vreun semnal de alarmă. M-am întrebat din nou ce-o fi cu el înainte să-mi dau seama că nu-mi păsa cu adevărat.

Am gonit pe autostrada în formă de U, îndreptându-mă către cel mai mare oraş pe care puteam să-l găsesc. Asta era prima parte a planului meu.

Mi se părea că durează o veşnicie, poate pentru că eram încă pe patul de lame de ras, dar sincer să fiu nu-mi luă două ore să ajung în partea de nord, în spaţiul nedefinit care făcea parte pe jumătate din Tacoma şi pe jumătate din Seattle. Am încetinit pentru că într-adevăr nu aveam de gând să omor trecători nevinovaţi.

Era un plan stupid. Nu avea să meargă. Dar, în timp ce căutam în minte orice cale să scap de durere, lucrul pe care îl spusese astăzi Leah îmi veni în minte.

Ştii, ar trece dacă te-ai îndrăgosti. Nu ar mai trebui să suferi.

Se pare că faptul de a nu mai avea dreptul la libera alegere nu era cel mai rău lucru din lume. Poate că *felul în care mă simţeam* acum era cel mai rău lucru din lume.

Dar văzusem toate fetele din La Push şi din rezervaţia Makah şi din Forks. Aveam nevoie de o rază mai mare unde să vânez.

Deci cum îţi cauţi sufletul pereche într-o mulţime? Ei bine, mai întâi ai nevoie de o mulţime. Aşa că am condus

până când am găsit un loc convenabil. Am trecut de vreo două mall-uri, locuri numai bune să găsesc fete de vârsta mea, însă nu reuşeam să mă conving să opresc. Chiar *voiam* să mă îndrăgostesc de o fată care-şi petrece toată ziua la mall?

Am continuat să merg spre nord, împrejurimile devenind tot mai aglomerate. Într-un târziu, am găsit un parc plin de copii şi familii, cu skateboard-uri şi biciclete, şi zmeie, şi picnicuri şi tot tacâmul. Nu observasem până acum – era o zi frumoasă. Cu soare şi toate astea. Oamenii ieşiseră din casă să se bucure de cerul senin.

Am parcat pe de-a latul peste două locuri de parcare pentru persoane cu handicap – rugându-mă să iau o amendă – şi m-am alăturat mulţimii.

M-am plimbat pe acolo ore întregi. Suficient de mult ca soarele să ajungă în partea cealaltă de cer. Mă uitam la faţa fiecărei fete care trecea pe lângă mine, obligându-mă să o privesc cu adevărat, observând care era drăguţă, care avea ochi albaştri, cui îi stătea bine în bretele şi care era prea machiată. Încercam să găsesc ceva interesant la fiecare faţă ca să ştiu că într-adevăr m-am străduit. Lucruri precum: asta avea un nas foarte drept; aceea ar trebui să-şi dea părul din ochi; fata asta ar putea să facă reclamă la ruj dacă faţa i-ar fi la fel de perfectă ca buzele…

Uneori se uitau şi ele la mine. Uneori se temeau – de parcă gândeau: „De ce s-o fi uitând monstrul ăsta imens la mine?“ Uneori mi se părea că arată oarecum interesate, dar poate aveam eu o părere prea bună despre mine.

Oricum nu am găsit nimic. Nici chiar în clipa în care am întâlnit privirea celei mai frumoase fete din parc şi probabil din oraş, iar ea s-a uitat la mine cu interes, parcă nu am simţit nimic. Doar aceeaşi pornire disperată să găsesc o cale să scap de durere.

Pe măsură ce trecea timpul, am început să observ o grămadă de chestii nepotrivite. Chestii de-ale Bellei. Părul acesteia avea aceeaşi culoare. Ochii celeilalte semănau ca formă cu ai ei. O fată avea pometi asemănători. Aceea prezenta aceeaşi cută mică între ochi – lucru care mă făcu

să mă întreb de ce era îngrijorată…

În clipa aceea m-am dat bătut. Pentru că era prea prostesc să cred că am ales exact locul şi timpul potrivit şi că aveam să dau nas în nas cu sufletul meu pereche doar pentru că eram atât de disperat să mi se întâmple asta.

Oricum nu ar fi logic s-o găsesc aici. Dacă Sam avea dreptate, cel mai bun loc să-mi găsesc perechea genetică era în La Push. Şi, în mod evident, nimeni de acolo nu mi se potrivea. Dar dacă Billy avea dreptate, cine ştie? De ce era nevoie pentru un lup mai puternic?

M-am dus spre maşină, după care m-am trântit pe capotă şi am început să mă joc cu cheile.

Poate că eram ce credea Leah că este ea. Veriga de la capătul unui lanţ genetic, zestrea mea netransmiţându-se unei alte generaţii. Sau poate viaţa mea era o glumă mare şi crudă şi nu aveam nicio cale de scăpare de lovitura de final.

— Hei, te simţi bine? Alo? Tu de colo, cu maşina furată.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că vocea vorbea cu mine şi apoi altă secundă să mă hotărăsc să ridic capul.

O fată care-mi părea cunoscută se uita la mine, expresia feţei ei fiind puţin neliniştită. Ştiam de ce-i recunoşteam faţa – deja o catalogasem. Avea părul blond-roşcat, piele albă şi câţiva pistrui aurii răspândiţi pe obraji şi nas, iar ochii ei erau de culoarea scorţişoarei.

— Dacă ai remuşcări că ai furat maşina, spuse ea, zâmbind până când îi apăru o gropiţă în bărbie, poţi să te predai oricând.

— E împrumutată, nu furată, am sărit eu.

Vocea îmi suna oribil. Parcă aş fi plâns sau ceva de genul. Jenant.

— Da, sunt sigură că *asta* o să ţină la tribunal.

M-am uitat urât la ea.

— Vrei ceva?

— Nu chiar. Să ştii că glumeam cu maşina. Doar că… pari foarte supărat de ceva. Oh, bună, mă cheamă Lizzie.

Întinse mâna.

M-am uitat la ea până când a lăsat-o în jos.

— În fine… spuse ea jenată, mă întrebam dacă te pot ajuta cu ceva. Mi s-a părut mai devreme că ai căuta pe cineva.

Făcu semn spre parc şi ridică din umeri.

— Mda.

Ea aşteptă.

Am oftat.

— Nu am nevoie de ajutor. Nu-i aici.

— Oh, îmi pare rău.

— Şi mie, am bombănit eu.

M-am uitat iar la fată. Lizzie. Era frumuşică. Suficient de drăguţă să încerce să ajute un străin morocănos care părea nebun. De ce nu putea fi ea aleasa mea? De ce trebuia ca totul să fie aşa de al naibii de complicat? O fată amabilă, frumuşică şi oarecum amuzantă. De ce nu?

— E frumoasă maşina, spuse ea. Păcat că nu se mai fac. Adică şi aspectul maşinii Vantage este minunat, dar un Vanquish are ceva…

O fată drăguţă *care se pricepea la maşini*. Uau. M-am uitat mai atent la faţa ei dorindu-mi să ştiu cum funcţiona. *Haide, Jake, îndrăgosteşte-te odată*.

— Cum e s-o conduci? întrebă ea.

— Nici n-o să-ţi vină să crezi, i-am spus eu.

Surâse iar cu o gropiţă, mulţumită în mod clar că a reuşit să scoată de la mine un răspuns pe jumătate civilizat, iar eu i-am zâmbit ezitant.

Dar surâsul ei nu mă ajută cu nimic cu privire la lamele ascuţite care mă tăiau de sus până jos pe corp. Indiferent cât de mult îmi doream să fie aşa, viaţa mea nu avea cum să se aşeze pe acest făgaş.

Eu nu mă aflam în locul acela mai sănătos spre care se îndrepta Leah. Eu nu aveam să pot să mă îndrăgostesc ca o persoană normală. Nu în condiţiile în care sufeream de moarte pentru altcineva. Poate peste zece ani, când inima Bellei se va fi stins de mult şi eu voi fi trecut prin doliul după ea şi voi fi ieşit întreg din el, atunci poate aş putea să o invit pe Lizzie la o plimbare în cea mai rapidă maşină şi să vorbim despre câte în lună şi în stele, să ajung s-o cunosc şi

să văd dacă o plac ca persoană. Dar lucrul acesta nu avea să se întâmple acum.

Magia nu avea să mă salveze. Pur şi simplu trebuia să îndur tortura ca un bărbat. Să o înghit.

Lizzie aşteptă, sperând să o invit la plimbarea aceea. Sau poate nu.

— Aş face bine să duc maşina asta înapoi la tipul de la care am împrumutat-o, am bombănit eu.

Ea zâmbi din nou.

— Mă bucur să aud că te îndrepţi pe calea cea bună.

— Da, tu m-ai convins.

Mă privi urcându-mă în maşină, încă puţin îngrijorată. Probabil că arătam ca unul care era gata să sară cu maşina de pe o stâncă. Lucru pe care probabil ar fi avut rost şi pentru un vârcolac. Îmi făcu o dată cu mâna, uitându-se după maşină.

La început am condus mai cu grijă pe drumul de întoarcere. Nu mă grăbeam. Nu voiam să ajung acolo unde trebuia. Înapoi la casa aceea, înapoi în pădure. Înapoi la durerea de care fugisem, înapoi la faptul că eram absolut singur în asta.

OK, era melodramatic. Nu aveam să fiu singur *de tot,* însă ăsta era un lucru rău. Leah şi Seth aveau să sufere alături de mine. M-am bucurat că Seth nu avea să mai sufere mult timp. Puştiul nu merita să-i stric eu liniştea. Nici Leah nu merita, dar măcar era un lucru pe care ea îl înţelegea. Pentru Leah durerea nu era un lucru nou.

Am oftat profund în timp ce mă gândeam la ce voia Leah de la mine, pentru că ştiam acum că era un lucru pe care avea să-l obţină. Încă mai eram supărat pe ea, însă nu puteam să ignor faptul că puteam să-i fac viaţa mai uşoară. Şi, acum, că o cunoşteam mai bine, m-am gândit că probabil ar face la fel pentru mine dacă ar fi în locul meu.

Va fi cel puţin interesant şi ciudat să-mi fie Leah companie – să-mi fie prietenă. Un lucru era sigur, aveam să ne călcăm des pe bătături. Nu era ea genul să te lase în pace, lucru care nu era neapărat rău. Probabil că voi avea nevoie de câte un şut în fund din când în când. Dar, dacă mă

gândeam bine, era chiar singurul prieten care avea cum să înţeleagă prin ce treceam eu acum.

M-am gândit la vânătoarea de azi-dimineaţă şi la cât de apropiate ne-au fost minţile în acel unic moment. Nu fusese ceva rău. Un pic înfricoşător, un pic stânjenitor. Dar fusese şi plăcut într-un mod ciudat.

Nu trebuia să fiu singur.

Şi ştiam că Leah era suficient de puternică să înfrunte alături de mine lunile care urmau. Luni şi ani. Oboseam dacă mă gândeam la asta. Mă simţeam de parcă mă uitam la un ocean pe care trebuia să-l trec înot înainte să mă pot odihni din nou.

Urma o perioadă lungă şi grea şi mai era atât de *puţin* timp până când avea să înceapă totul! înainte să mă arunc în ocean. Mai erau trei zile şi jumătate şi eu eram aici irosind puţinul timp pe care-l mai aveam.

Am început din nou să conduc prea repede.

I-am văzut pe Sam şi pe Jared cum stăteau de o parte şi de alta a drumului ca nişte santinele şi am gonit pe drumul spre Forks. Erau bine ascunşi printre crengile groase, dar eu mă aşteptam să-i văd, aşa că am ştiut unde să mă uit. Am încuviinţat din cap când am zburat pe lângă ei, fără să mă obosesc să mă întreb ce-au înţeles ei din excursia mea.

Am încuviinţat din cap şi la Leah, şi la Seth în clipa în care am ajuns pe aleea familiei Cullen. Începuse să se întunece, iar norii erau groşi în aceste locuri, însă eu le-am văzut ochii strălucind în lumina farurilor. O să le explic eu mai târziu. Va fi destul timp pentru asta.

Am fost surprins să-l găsesc pe Edward aşteptându-mă în garaj. Nu-l mai văzusem plecat de lângă Bella de zile întregi, îmi dădeam seama după chipul lui că nu i se mai întâmplase nimic rău ei. De fapt, arăta mai senin decât înainte. Mi s-a făcut stomacul ghem când mi-am adus aminte de unde venea atâta pace.

Era păcat că – cu atâtea planuri pe care le făcusem – uitasem să zdrobesc maşina. În fine. Oricum, probabil că nu aş fi suportat să lovesc *această* maşină. Poate că măcar de atâta lucru s-a prins şi el şi de asta mi-a dat-o s-o conduc.

— Să vorbim un pic, Jacob, spuse el imediat ce am oprit motorul.

Am tras adânc aer în piept şi l-am ţinut aşa un minut. Apoi am coborât încet din maşină şi i-am aruncat cheile.

— Mersi pentru împrumut, am spus eu ţâfnos. Se pare că-i rămăsesem dator cu ceva. Ce mai vrei *acum?*

— În primul rând… ştiu că nu-ţi place să-ţi foloseşti autoritatea în haita ta, însă…

Am clipit, uimit că îndrăznise să deschidă discuţia asta.

— Ce?

— Dacă nu poţi sau nu vrei să o controlezi pe Leah, atunci…

— Leah? l-am întrerupt vorbind printre dinţi. Ce s-a întâmplat?

Chipul lui Edward era dur.

— A venit să vadă de ce ai plecat aşa de brusc. Am încercat să-i explic. Presupun că nu am reuşit să o fac foarte bine.

— Ce-a făcut?

— S-a transformat în om şi…

— Serios? l-am întrerupt iar, de data aceasta şocat.

Îmi venea greu să înţeleg. Leah lăsa garda jos în casa duşmanului?

— Voia să… *vorbească* cu Bella.

— Cu *Bella?*

Vocea lui Edward deveni brusc plină de furie.

— N-o să mai permit ca Bella să se supere în felul ăsta vreodată. Nu-mi pasă cât de îndreptăţită crede Leah că este! Nu i-am făcut nimic rău – sigur că nu aş fi făcut asta dar o dau afară din casă dacă se mai întâmplă aşa ceva. O arunc direct în râu…

— Stai *puţin*. Ce a *spus?*

Nimic din ce zicea nu avea sens.

Edward trase adânc aer în piept, venindu-şi în fire.

— Leah a fost aspră fără să fie cazul. Nu am de gând să mă prefac că înţeleg de ce Bella nu vrea să renunţe la tine, dar ştiu că nu se comportă aşa ca să te rănească. Suferă foarte tare din cauza durerii la care ne supune pe amândoi

cerându-ţi să rămâi. Ce a spus Leah a fost nepotrivit. Bella a plâns încontinuu…

— Aşteaptă… Leah a ţipat la Bella ca să mă apere pe *mine?*

Dădu o dată scurt din cap încuviinţând.

— Ai fost destul de vehement apărat.

Aoleu!

— Nu i-am cerut eu să facă asta.

— Ştiu.

Mi-am dat ochii peste cap. Normal că ştia. El ştia totul.

Dar nu mă aşteptam la asta din partea lui Leah. Cine ar fi crezut? Leah să intre în casa strigoilor ca *om* şi să se plângă de felul în care eram *eu* tratat.

— Nu promit s-o controlez pe Leah, i-am spus eu. Nu voi face asta. Însă voi vorbi cu ea, OK? Şi nu cred că se va mai întâmpla. Leah nu este genul care să se abţină, aşa că probabil că a spus azi tot ce avea pe suflet.

— De acord.

— Oricum, o să vorbesc şi cu Bella despre asta. Nu trebuie să se simtă prost. E numai treaba mea.

— I-am spus asta deja.

— Sigur că i-ai spus. Se simte bine?

— Acum doarme. Rose e cu ea.

Deci psihopata a devenit iar „Rose“. Trecuse complet de partea lor. Şi era o greşeală!

Edward ignoră gândul acesta, continuând cu un răspuns mai amănunţit la întrebarea pe care i-o adresasem:

— Se simte… mai bine în unele privinţe. În afară de tirada lui Leah şi de sentimentul de vinovăţie pe care i l-au provocat cuvintele ei.

Mai bine. Pentru că Edward auzea monstrul şi totul era minunat acum. Fantastic!

— E un pic mai mult de-atât, murmură el. Acum că pot să înţeleg gândurile copilului, este evident că el sau ea are nişte capacităţi mintale remarcabil de dezvoltate. Ne înţelege pe noi într-o oarecare măsură.

Am căscat gura.

— Vorbeşti *serios?*

— Da. Se pare că îşi dă oarecum seama că îi face rău. Încearcă să evite asta pe cât posibil. O… *iubeşte.* Deja.

M-am holbat la Edward cu ochii cât cepele. Dincolo de faptul că nu-mi venea să cred, mi-am dat imediat seama că lucrul acesta aruncase o altă lumină asupra întregii situaţii. Asta schimbase atitudinea lui Edward – faptul că monstrul îl convinsese de această *dragoste.* Nu putea urî ceva ce o iubea pe Bella. Probabil acesta era şi motivul pentru care nu mă putea urî nici pe mine. Era o mare diferenţă totuşi. Eu n-o omoram.

Edward continuă, purtându-se ca şi cum nu ar fi auzit toate astea.

— Cred că sarcina este mai avansată decât am estimat noi. Când se întoarce Carlisle…

— Nu s-au întors? l-am întrerupt eu tăios.

M-am gândit la Sam şi la Jared care păzeau drumul. Aveau să fie curioşi cu privire la ce se întâmplă?

— Alice şi Jasper s-au întors. Carlisle a trimis tot sângele pe care a reuşit să-l achiziţioneze, dar nu era atât de mult cât a sperat – la cum i-a crescut Bellei apetitul, o să bea totul într-o zi. Carlisle a rămas să mai încerce la altă sursă. Nu cred că este necesar acum, însă vreau să fie pregătit pentru orice eventualitate.

— De ce nu este necesar? Dacă are nevoie de mai mult?

Mi-am dat seama că mă privea şi-mi asculta reacţia cu grijă în timp ce explica:

— Încerc să-l conving pe Carlisle să aducă pe lume acest copil imediat ce se întoarce.

— *Poftim?*

— Copilul pare să încerce să evite mişcările dure, dar îi este greu. S-a făcut prea mare. Este o nebunie să mai aşteptăm din moment ce el s-a dezvoltat în mod clar mai bine decât a estimat Carlisle. Bella este prea fragilă ca să mai amânăm.

Tot simţeam că mi se taie picioarele. În primul rând, contasem prea mult pe ura lui Edward pentru chestia aceea. Acum îmi dădeam seama că mă gândisem la acele patru zile ca la ceva sigur. Mizasem pe ele.

Oceanul nesfârşit de durere care mă aştepta se întinse în faţa mea.

Am încercat să-mi recapăt respiraţia.

Edward aşteptă. M-am uitat la faţa lui în timp ce-mi reveneam, recunoscând încă o schimbare pe ea.

— Crezi că o să scape cu viaţă, am şoptit eu.

— Da. Ăsta este celălalt lucru pe care voiam să-l discut cu tine.

Nu am fost în stare să scot o vorbă. După un minut, continuă.

— Da, spuse el din nou. Ar fi fost groaznic de periculos să aşteptăm ca acest copil să fie gata. În orice clipă ar fi putut să fie prea târziu. Dar, dacă acţionăm repede, atunci nu are de ce să nu meargă bine. Mă ajută incredibil faptul că ştiu ce e în mintea copilului. Din fericire, Bella şi Rose sunt de acord cu mine. Acum că le-am convins că este mai sigur pentru copil să facem asta, nu ne mai împiedică nimic.

— Când se întoarce Carlisle? am întrebat eu şoptit.

Nu reuşisem încă să-mi recapăt răsuflarea.

— Mâine la prânz.

Mi s-au înmuiat genunchii. A trebuit să pun mâna pe maşină ca să stau în picioare. Edward se întinse ca şi cum mi-ar fi oferit ajutorul, însă se gândi mai bine şi lăsă mâinile în jos.

— Îmi pare rău, şopti el. Îmi pare sincer rău pentru durerea pe care acest lucru ţi-o cauzează, Jacob. Deşi mă urăşti, trebuie să recunosc că eu nu simt la fel în privinţa ta. Eu te consider ca un… frate în multe privinţe. Sau cel puţin un camarad. Regret că suferi mai mult decât îţi dai seama. Dar Bella va *supravieţui* – spuse asta pe un ton înverşunat, violent chiar – şi ştiu că asta contează pentru tine cu adevărat.

Probabil că avea dreptate. Era greu de zis. Mi se învârtea capul.

— Urăsc să fac asta acum, când ai deja prea multe pe cap, însă în mod clar mai este foarte puţin timp. Trebuie să te rog ceva, să te implor dacă e nevoie.

— Nu mi-a mai rămas nimic, am îngăimat eu.

Ridică din nou mâna şi cum ar fi vrut să mi-o pună pe umăr, dar apoi o lăsă jos ca mai devreme şi oftă.

— Ştiu cât de mult ai dăruit, spuse el încet. Dar mai este ceva ce ai şi este numai al tău. Cer asta de la un adevărat Alfa, Jacob. Cer asta de la moştenitorul lui Ephraim.

Nu eram în stare să reacţionez în niciun fel.

— Vreau să-ţi cer permisiunea să ne abatem de la ceea ce am acceptat în tratatul cu Ephraim. Vreau să ne acorzi o excepţie. Vreau permisiunea ta să-i salvez viaţa. Ştii că o să o fac oricum, dar nu vreau să-mi încalc cuvântul faţă de tine dacă există vreo cale să evit asta. Nu am intenţionat niciodată să ne luăm cuvântul înapoi şi nici acum nu vrem să facem asta. Vreau înţelegerea ta, Jacob, pentru că tu ştii exact de ce facem asta. Vreau ca alianţa dintre familiile noastre să supravieţuiască după ce toate astea se vor termina.

Am încercat să înghit. *Sam,* am gândit eu. *De Sam ai nevoie.*

— Nu. Autoritatea lui Sam este asumată. Ea îţi aparţine. Nu i-o vei lua niciodată, însă nimeni nu are dreptul să fie de acord cu ce îţi cer decât *tu.*

Nu este decizia mea.

— Ba este, Jacob, şi tu ştii asta. Cuvântul tău în privinţa asta ne va condamna sau absolvi. Numai tu poţi să-mi dai asta.

Nu pot să mă gândesc. Nu ştiu.

— Nu avem prea mult timp.

Se uită spre casă.

Nu, nu mai era timp deloc. Zilele acelea puţine ale mele deveniseră ore.

Nu ştiu. Lasă-mă să mă gândesc. Dă-mi măcar un minut, bine?

— Da.

Am început să merg spre casă, iar el se luă după mine. Ce ciudat că era aşa de uşor să merg prin întuneric cu un vampir lângă mine! Nu mă simţeam în pericol şi nici măcar incomod.

Parcă aş fi mers alături de cineva oarecare. Mă rog, cineva

care mirosea urât.

O mişcare în tufişul de la marginea pajiştei întinse şi Seth îşi făcu loc printre ferigi şi veni în fugă spre noi.

— Salut, puştiule, am murmurat eu.

Lăsă capul jos, iar eu l-am mângâiat pe umăr.

— Totul e bine, am minţit eu. Îţi povestesc mai târziu. Iartă-mă că am fugit aşa.

El rânji.

— Hei, spune-i surorii tale s-o lase mai moale, OK? E destul.

Seth dădu o dată din cap aprobator.

I-am atins umărul împingându-l.

— Întoarce-te la post. Te schimb eu imediat.

Seth mă împinse şi el uşor în chip de la revedere, după care fugi la locul lui dintre copaci.

— Are cea mai pură, sinceră şi *mai bună* minte pe care am auzit-o vreodată, murmură Edward când dispăru din vedere. Ai noroc că-i poţi auzi gândurile.

— Ştiu asta, am mormăit eu.

Am pornit spre casă şi am ridicat amândoi brusc capetele când am auzit sunetul cuiva care trăgea dintr-un pai. Edward se grăbi atunci. Sări peste verandă şi dispăru.

— Bella, draga mea, am crezut că dormi, l-am auzit spunând. Iartă-mă, nu ar fi trebuit să plec.

— Nu-ţi face griji. Mi s-a făcut pur şi simplu sete – m-a trezit. Ce bine că mai aduce Carlisle! Copilul va avea nevoie când se va naşte.

— Adevărat. Ai dreptate.

— Mă întreb dacă va mai vrea şi altceva, meditä ea.

— Presupun că o să aflăm.

Am intrat pe uşă.

Alice spuse:

— În sfârşit, şi Bella se uită la mine.

Zâmbetul acela enervant şi irezistibil i se întinse pe faţă preţ de o clipă. Apoi şovăi şi se întristă. Îşi încreţi buzele ca şi cum se străduia să nu plângă.

Îmi venea să-i dau un pumn în gură lui Leah.

— Salut, Bells, am spus eu repede. Ce mai faci?

— Bine, zise ea.

— Zi mare azi, nu? O grămadă de chestii noi.

— Nu trebuie să faci asta, Jacob.

— Nu ştiu la ce te referi, am spus eu, ducându-mă să mă aşez pe braţul canapelei lângă capul ei.

Edward era deja pe podea.

Ea îmi aruncă o privire plină de reproş.

— Îmi pare *atât de*... începu ea să spună.

I-am prins buzele între degetul mare şi arătător.

— Jake, mormăi ea, încercând să-mi dea mâna la o parte.

Riposta ei era atât de slabă că era greu de crezut că într-adevăr se împotrivea.

Mi-am scuturat capul.

— Poţi să vorbeşti când nu ai prostii de zis.

— Bine, n-o să spun, mi se păru că bălmăji ea.

Mi-am tras mâna.

— Rău! termină ea repede, după care rânji.

Mi-am dat ochii peste cap şi i-am răspuns la zâmbet.

Când m-am uitat în ochii ei, am văzut tot ceea ce căutasem în parc.

Mâine avea să fie altcineva. Dar să sperăm că va fi în viaţă şi ăsta era lucrul pe care contam, nu? Se uitase şi ea la mine cu aproape aceeaşi privire. Zâmbetul ei îl oglindea pe al meu.

Tot mă cunoştea mai bine decât oricine îmi putea pătrunde gândurile.

Leah ar putea fi o companie interesantă şi poate o prietenă adevărată – cineva care s-ar bate pentru mine. Dar nu era prietena mea *cea mai bună* aşa cum era Bella. Lăsând la o parte dragostea imposibilă pe care o simţeam pentru Bella, mai exista şi cealaltă legătură foarte profundă.

Mâine va fi duşmanul meu. Sau va fi aliatul meu. Şi se pare că depindea de mine dacă era una sau alta.

Am oftat.

Bine! am gândit eu, renunţând la ultimul lucru pe care-l mai aveam de dat. Mă făcu să mă simt pustiit. *Hai. Salveaz-o. În calitate de moştenitor al lui Ephraim, ai permisiunea*

mea, cuvântul meu, că lucrul acesta nu va reprezenta o încălcare a tratatului. Ceilalţi n-au decât să dea vina pe mine. Ai avut dreptate – nu au cum să nege faptul că este dreptul meu să fiu de acord cu asta.

— Mulţumesc. Şoapta lui Edward fu suficient de înceată ca să n-o audă Bella. Dar cuvântul fu rostit atât de arzător, că am observat cu coada ochiului cum ceilalţi vampiri şi-au întors privirea.

— Deci? mă întrebă Bella jovial. Cum a fost ziua ta?

— Minunată. M-am plimbat cu maşina. Am stat prin parc.

— Sună bine.

— Sigur, sigur.

Se strâmbă brusc.

— Rose? spuse ea.

Am auzit-o pe Blondină chicotind.

— Iar?

— Cred că am băut vreo opt litri în ultima oră, explică Bella.

Edward şi cu mine ne-am dat amândoi din drum când Rosalie veni să o ridice pe Bella de pe canapea ca s-o ducă la baie.

— Pot să merg singură? întrebă Bella. Mi-au înţepenit picioarele.

— Eşti sigură? întrebă Edward.

— Mă prinde Rose dacă mă împiedic în propriile picioare. Lucru care s-ar putea întâmpla foarte uşor din moment ce nu le văd.

Rosalie o puse pe Bella cu grijă pe picioare, cuprinzându-i umerii cu braţele. Bella îşi întinse braţele în faţa ei, strâmbându-se puţin de durere.

— Ce bine e, oftă ea. Oh, dar sunt imensă!

Chiar era. Burta ei era ca un balon uriaş.

— Încă o zi, spuse ea, bătându-se uşor peste burtă.

Nu am putut să micşorez durerea care mă săgetă brusc, însă am încercat să nu mi se vadă pe faţă. Puteam să o mai ascund o zi, nu?

— Bine, atunci. Vai… o, nu!

Paharul pe care Bella îl lăsase pe canapea se răsturnă,

iar sângele de un roşu-închis se revărsă pe materialul deschis la culoare.

Bella se aplecă automat gata să-l prindă, deşi alte trei mâini au fost mai rapide ca ea.

Din pântecul ei se auzi un sunet ciudat, ca şi cum ceva s-ar fi sfâşiat în trupul ei.

— Vai! gemu ea.

Apoi se făcu moale cu totul, gata să cadă pe jos. Rosalie o prinse imediat, înainte să cadă. Şi Edward era acolo cu mâinile întinse, toată lumea uitând de mizeria de pe canapea.

— Bella? întrebă el, cu ochii pierduţi şi panică pe chip.

O fracţiune de secundă mai târziu, Bella urlă.

Nu era doar un urlet, ci un ţipăt de agonie de ţi se făcea pielea ca de găină. Sunetul înfricoşător se opri cu un bolborosit şi i se dădură ochii peste cap. Corpul ei zvâcni, se arcui peste braţul lui Rosalie, după care Bella vomită o fântână de sânge.

18. NU EXISTĂ CUVINTE PENTRU AŞA CEVA

Corpul Bellei din care sângele curgea şiroaie începu să zvâcnească, smucindu-se în braţele lui Rosalie de parcă era electrocutată. În tot acest timp, chipul îi era inexpresiv – inconştient. Zbaterea sălbatică din interiorul corpului ei o mişca. În timp ce se convulsiona, se auzeau pocnituri şi plesnituri ascuţite.

Rosalie şi Edward au îngheţat în loc timp de o fracţiune de secundă, după care au reacţionat amândoi. Rosalie ridică trupul Bellei la ea în braţe ţipând atât de repede, încât era greu să înţelegi vreun cuvânt din ce spunea, apoi ea şi Edward o luară la fugă pe scări la etajul doi.

Am fugit şi eu după ei.

— Morfină! strigă Edward la Rosalie.

— Alice, sună-l pe Carlisle! ţipă Rosalie.

Camera în care am intrat după ei arăta ca secţia de urgenţă a unui spital, instalată în mijlocul unei biblioteci. Luminile erau strălucitoare şi albe. Bella era întinsă pe masă, cu pielea albă, fantomatică în lumina aceea. Trupul ei se zbătea ca peştele pe uscat. Rosalie o ţintui pe Bella în loc, smulgându-i şi rupându-i hainele de pe ea în timp ce Edward îi înfipse o seringă în braţ.

De câte ori mi-o imaginasem goală? Acum nu mă puteam uita. Mă temeam să am amintirile acestea în minte.

— Ce se *întâmplă*, Edward?

— Se sufocă!

— Probabil că s-a detaşat placenta!

Cumva, în mijlocul a toate astea, Bella îşi veni în fire. Reacţionă la cuvintele lor cu un ţipăt care-mi sparse timpanele.

— Scoateţi-l AFARĂ! ţipă ea. Nu poate să RESPIRE. ACUM!

Am văzut cum îi apărură pete roşii când ţipătul îi sparse vasele de sânge din ochi.

— Morfina… mârâi Edward.

— NU! ACUM!… încă un şuvoi de sânge îi ieşi printre urlete. El îi ridică brusc capul, încercând cu disperare să-i cureţe gura ca să poată respira iar.

Alice intră repede în cameră şi-i băgă lui Rosalie pe sub păr un aparat mic şi albastru. Apoi Alice se îndepărtă, cu ochii aurii larg deschişi şi arzători, în timp ce Rosalie şuiera frenetic în telefon.

În lumina aceea puternică, pielea Bellei părea mai degrabă mov şi neagră decât albă. Un roşu profund i se prelingea pe sub piele pe umflătura imensă şi tremurătoare din burta ei. Rosalie ridică mâna cu un bisturiu.

— Lasă să-şi facă morfina efectul! ţipă Edward la ea.

— Nu avem timp, şuieră Rosalie. Copilul moare!

Coborî mâna la burta Bellei şi, din locul în care tăie pielea, ţâşni un şuvoi de sânge de un roşu aprins. Era ca o găleată întoarsă cu fundul sus, un robinet deschis la maximum. Bella se zbătu, dar nu ţipă. Încă se mai îneca.

După aceea Rosalie îşi pierdu concentrarea. Am văzut cum i s-a schimbat expresia şi cum şi-a dezvelit dinţii, iar

ochii negri au început să-i strălucească de sete.

— Nu, Rose! urlă Edward, dar mâinile îi erau ocupate încercând să o ţină dreaptă pe Bella ca să poată să respire.

M-am aruncat asupra lui Rosalie sărind peste masă fără să mă obosesc să mă transform. Când i-am lovit trupul de piatră aruncând-o spre uşă, am simţit cum m-a înjunghiat adânc în braţul stâng cu bisturiul din mână. I-am pus palma dreaptă peste faţă, strângându-i maxilarul şi blocându-i căile respiratorii.

M-am folosit de faptul că-i ţineam faţa strâns ca să pot să-i trag una tare în burtă; parcă dădeam în ciment. Zbură în uşorul uşii, rupând o parte din el. Aparatul micuţ de la ureche se zdrobi. Apoi veni Alice şi o apucă de gât să o tragă pe hol.

Şi a trebuit să recunosc – Blondina nu opus niciun pic de rezistenţă. *Voia* ca noi să câştigăm. M-a lăsat să o izbesc aşa ca să o salveze pe Bella. Mă rog, să salveze chestia aia.

Mi-am smuls lama din braţ.

— Alice, scoate-o de aici! ţipă Edward. Du-o la Jasper şi *ţine-o* acolo! Jacob, am nevoie de tine!

Nu m-am uitat la Alice cum şi-a terminat treaba. M-am dus înapoi la masa de operaţie unde Bella se făcuse albastră şi avea ochii mari şi privirea fixă.

— Ştii tehnici de resuscitare? mârâi Edward la mine repede şi poruncitor.

— Da!

M-am uitat repede la faţa lui, căutând orice semn că avea să reacţioneze ca Rosalie. Nu se citea nimic pe chipul lui decât hotărâre neclintită.

— Fă-o să respire! Trebuie să-l scot înainte să…

Încă o ruptură cutremurătoare se auzi din corpul ei, cea mai zgomotoasă de până acum, atât de zgomotoasă că am îngheţat amândoi şocaţi, aşteptând ţipătul ei. Nimic. Picioarele care mai înainte se chirciseră de durere se făcură moi, întinzându-se într-un mod neobişnuit.

— Coloana ei, se înecă el de groază.

— Scoate-l *afară* din ea! am mârâit eu, întinzându-i bisturiul. N-o să simtă nimic acum!

Apoi m-am aplecat peste capul ei. Gura părea să-i fie liberă, aşa că mi-am pus gura peste buzele ei şi i-am suflat aer în gură. Am simţit cum corpul ei cuprins de spasme se umfla, deci nu-i bloca nimic gâtul.

Buzele ei aveau gust de sânge.

Îi auzeam inima bătând neregulat. *Luptă,* am gândit eu înverşunat, suflând încă o dată aer în corpul ei. *Ai promis*. *Inima ta trebuie să bată.*

Am auzit sunetul moale şi umed al bisturiului peste burta ei. Mai mult sânge a curs pe podea.

Următorul sunet mă zdruncină, neaşteptat, înfricoşător. Ca metalul rupt în bucăţi. Sunetul îmi aduse aminte de lupta din poiană de acum multe luni; era sunetul scos când nou- născuţii erau distruşi. M-am uitat şi am văzut chipul lui Edward lipit de burta ei. Dinţii de vampir – o cale sigură de a tăia pielea de vampir.

M-am cutremurat şi am suflat şi mai mult aer în Bella.

Ea tuşi la mine, ochii ei clipind, rotindu-se fără să poată vedea ceva.

— Rămâi cu *mine* acum, Bella! am ţipat la ea. Mă auzi? Rămâi! Nu mă părăsi! Inima ta trebuie să bată!

Ochii ei se roteau, mă căutau pe mine, pe el, dar nu vedeau nimic.

M-am uitat totuşi în ei, aţintindu-mi privirea acolo.

După care trupul ei deveni brusc nemişcat la mine în braţe, deşi respira greu, iar inima îi continua să bată. Mi-am dat seama că această nemişcare era un semn că se terminase. Convulsia internă se terminase. Pesemne, copilul era afară.

Da, aşa era.

Edward şopti:

— Renesmee.

Deci Bella se înşelase. Nu era băiatul pe care şi-l imaginase. Nu era nicio surpriză. Cu privire la ce nu se mai înşelase ea înainte?

Nu mi-am luat privirea de la ochii ei pătaţi cu roşu, însă i-am simţit mâinile ridicându-se slab.

— Lasă-mă… şopti ea spart. Dă-mi-o mie.

Cred că ar fi trebuit să ştiu că el îi va da mereu ceea ce voia, indiferent cât de stupidă ar fi fost cererea ei. Dar acum nici nu m-am gândit că o să o asculte. Aşa că nu m-am gândit să-l opresc.

Ceva cald îmi atinse braţul. Lucrul acela ar fi trebuit să îmi atragă atenţia. Mie nimic nu mi se părea cald.

Dar nu-mi puteam lua ochii de pe faţa Bellei. Clipi, după care se uită fix, văzând în sfârşit ceva. Scoase un geamăt ciudat şi slab ca un cântec de leagăn.

— Renes… mee. Atât de… frumoasă.

Apoi gemu de durere.

Până să mă uit să văd, a fost prea târziu. Edward îi smulsese chestia aia caldă şi plină de sânge din braţele ei moi. M-am uitat de-a lungul pielii ei. Era roşie de sânge – sângele care îi cursese din gură, sângele care murdărea toată creatura aceea, sângele proaspăt care îi curgea din muşcătura în formă de semilună dublă de deasupra sânului stâng.

— Nu, Renesmee, murmură Edward, ca şi cum ar fi învăţat monstrul acela cum să se comporte.

Nu m-am uitat nici la Edward, nici la chestia aceea. M-am uitat doar la Bella în timp ce ochii i se dădură peste cap.

Inima i se opri cu o ultimă bătaie slabă.

A pierdut poate cam jumătate de bătaie până mi-am pus mâinile pe pieptul ei, apăsând cu putere. Număram în cap, încercând să păstrez un ritm. Unu. Doi. Trei. Patru.

Oprindu-mă pentru o secundă, am mai suflat o dată aer în ea.

Nu mai vedeam. Ochii îmi erau umezi şi înceţoşaţi. Dar eram foarte conştient de sunetul din cameră. Sunetul involuntar al inimii ei sub mâinile mele, bătăile inimii mele şi încă ceva – o bătaie agitată care era prea rapidă şi prea uşoară. Nu-mi dădeam seama ce era.

Am mai suflat aer în gâtul Bellei.

— Ce mai aştepţi? am reuşit eu să rostesc fără suflare, pompându-i iar inima. Unu. Doi. Trei. Patru.

— Ia copilul, spuse Edward repede.

— Aruncă-l pe fereastră. Unu. Doi. Trei. Patru.

— Dă-mi-l mie, se auzi o voce cristalină din prag.

Edward şi cu mine am mârâit în acelaşi timp.

Unu. Doi. Trei. Patru.

— Mi-am revenit, promise Rosalie. Dă-mi copilul, Edward! Am eu grijă de el până când Bella…

Am respirat iar pentru Bella, în timp ce Edward îi dădu copilul lui Rosalie. Bătăile acelea agitate se pierdură odată ce s-a îndepărtat.

— Dă-ţi mâinile la o parte, Jacob!

Mi-am ridicat privirea de pe ochii albi ai Bellei, încă pompându-i inima. Edward avea o seringă în mână – argintie, de parcă era făcută din oţel.

— Ce-i aia?

Mâna lui de piatră o dădu pe a mea la o parte. Se auzi o pocnitură când lovitura lui îmi rupse degetul mic. Îi băgă acul drept în inimă chiar în secunda aceea.

— Veninul meu, răspunse el şi apăsă seringa.

Am auzit zvâcnitura din inima ei, ca şi cum i-ar fi făcut electroşocuri.

— Continuă să apeşi! îmi ordonă el.

Vocea îi era de gheaţă, lipsită de viaţă, înverşunată şi înnebunită, ca şi cum el ar fi fost un automat.

Mi-am ignorat durerea din deget şi am început să pompez iar la inima ei. Era mai greu, ca şi cum sângele se coagula acolo – mai gros şi mai încet. M-am uitat la ce făcea el, în timp ce-i pompam sângele vâscos în artere.

Era ca şi cum o săruta, frecându-şi buzele de gâtul ei, de încheieturile ei, de îndoitura braţului ei.

Auzeam cum i se rupea uşor pielea în timp ce dinţii lui muşcau, iar şi iar, forţând veninul să-i intre în corp în cât mai multe locuri cu putinţă. L-am văzut trecându-şi limba peste rănile însângerate, dar mi-am dat seama ce făcea înainte să mi se facă rău sau să mă înfurii. Acolo unde limba lui îndepărta veninul de pe piele, locul se cicatriza. Închidea otrava şi veninul în interiorul corpului ei.

I-am mai suflat aer în gură, dar nu era nicio reacţie. Doar pieptul ei lipsit de viaţă care se umfla. Am continuat să-i pompez inima, numărând, în timp ce-i apăsam ca un

maniac pieptul, încercând să o fac bine. Toţi caii reginei şi toţi oamenii regelui…

Dar nu era nicio reacţie, doar eu, doar el.

Ne chinuiam cu un cadavru.

Pentru că doar atât mai rămăsese din fata pe care o iubeam amândoi. Cadavrul acesta rupt, stors de sânge, ciopârţit. Nu o puteam salva pe Bella.

Ştiam că era prea târziu. Ştiam că era moartă. Ştiam sigur pentru că legătura aceea a mea cu ea nu mai era. Nu mai simţeam niciun motiv să mai stau lângă ea. Nu mai era aici. Aşa că trupul acesta nu mai reprezenta nicio atracţie pentru mine. Nevoia iraţională de a fi în preajma ei dispăruse.

Sau poate că se *mutase* către altceva. Mi se părea că simt o atracţie în direcţia opusă acum. De la parter, de afară. Dorinţa de a pleca de aici şi de a nu mă mai întoarce niciodată.

— Du-te atunci, sări el la mine şi îmi dădu mâna la o parte, luându-mi locul.

Mi s-a părut că mi-a rupt trei degete.

Le-am îndreptat, ignorând durerea.

Îi apăsă inima moartă mai tare decât mine.

— Nu e moartă, mârâi el. Totul va fi bine.

Nu mai eram sigur că vorbea cu mine.

M-am întors, l-am lăsat singur cu soţia lui moartă şi am ieşit încet din cameră. Atât de încet! Nu reuşeam să-mi fac picioarele să se mişte mai repede.

Deci se terminase. Oceanul de durere. Celălalt mal atât de departe, dincolo de apa clocotită pe care nu mi-l puteam imagina, darămite să-l văd.

Mă simţeam iar pustiit, acum că-mi pierdusem scopul. Să o salvez pe Bella fusese lupta mea atâta timp. Iar ea nu a vrut să fie salvată. A preferat să se sacrifice, să fie sfâşiată de copilul monstrului, aşa că lupta fusese pierdută. Se terminase totul.

M-am cutremurat la auzul sunetului care venea din spatele meu în timp ce coboram cu greu pe scări – sunetul unei inimi moarte forţate să bată.

Voiam cumva să-mi torn înălbitor în cap şi să-l las să-mi ardă creierul. Să ardă imaginile rămase din ultimele clipe de viaţă ale Bellei. Aş face asta dacă aş putea să scap de toate astea – de ţipat, de sângerare, de pocniturile de nesuportat şi de plesniturile pe care le făcea monstrul când o sfâşia pe dinăuntru…

Am vrut să fug, să cobor scările câte zece odată şi să o iau la goană pe uşă, dar picioarele îmi era grele ca fierul şi corpul, mai obosit ca niciodată. Mă mişcăm pe scări ca un bătrân invalid.

M-am oprit pe ultima treaptă, adunând putere să ies pe uşă.

Rosalie se afla pe capătul curat al canapelei albe, cu spatele la mine, cântând şi murmurând chestiei aceleia înfăşurate în pătură din braţele ei. Probabil că m-a auzit oprindu-mă, dar mă ignoră, prinsă în clipa ei de maternitate furată. Poate că va fi fericită acum. Rosalie a obţinut ce-a vrut, iar Bella nu se va întoarce să-i ia creatura. M-am întrebat dacă asta a sperat blonda asta veninoasă în tot acest timp. Ţinea ceva închis la culoare în mâini şi se auzea un sunet de supt lacom venind de la micuţa ucigaşă pe care-o ţinea în braţe.

Mirosul de sânge din aer. Sânge de om. Rosalie îl hrănea. Sigur că voia sânge. Ce altceva puteai să-i dai unui monstru care şi-a mutilat cu brutalitate propria mamă? Putea foarte bine să bea sângele Bellei. Poate că asta şi făcea.

Îmi reveni puterea în timp ce ascultam sunetul pe care-l scotea micul călău în timp ce mânca.

Putere şi ură, şi fierbinţeală – fierbinţeală roşie care-mi spăla creierul, arzând fără să şteargă nimic. Imaginile din capul meu erau ca un combustibil, îmi construiau infernul din cap, dar refuzau să se consume. Simţeam cum mă zguduie convulsiile din cap până în picioare şi nu am încercat să le opresc.

Rosalie era total absorbită de creatura aceea şi nu-mi dădu nicio atenţie. Aşa distrasă cum era, nu avea să fie suficient de rapidă să mă oprească.

Sam avusese dreptate. Chestia asta era o aberaţie –

existenţa ei era împotriva naturii. Un demon negru şi fără suflet. Ceva ce nu avea dreptul să existe.

Ceva care trebuia distrus.

Se pare că atracţia aceea nu mă ducea spre uşă până la urmă. O simţeam încurajându-mă, trăgându-mă înainte. Mă împingea să termin cu asta, să eliberez lumea de monstruozitatea asta.

Rosalie va încerca să mă omoare după ce voi termina cu creatura, însă eu voi riposta. Nu eram sigur că aveam timp să termin cu ea înainte să-i sară ceilalţi în ajutor. Poate da, poate nu. Nu prea-mi păsa.

Nu-mi păsa dacă lupii, oricare dintre ei, mă răzbunau sau considerau că s-a făcut dreptate. Nu mai conta. Nu-mi păsa decât de propria dreptate. Răzbunarea *mea.* Chestia care o omorâse pe Bella nu va mai supravieţui nicio clipă.

Dacă Bella ar fi supravieţuit, m-ar fi urât pentru asta. M-ar fi ucis ea cu mâna ei.

Dar nu-mi păsa. Nu-i păsase ce-mi făcuse – că se lăsase măcelărită ca un animal. De ce să mă gândesc la sentimentele ei?

Şi apoi mai era şi Edward. Trebuie să fie prea ocupat acum – prea absorbit să nege nebuneşte evidenţa, încercând să reanimeze un cadavru – ca să-mi asculte planurile.

Aşa că nu voi avea ocazia să-mi ţin promisiunea faţă de el decât dacă – şi nu era un pariu pe care să-mi pun banii – reuşeam să câştig lupta cu Rosalie, Jasper şi Alice. Trei la unul. Şi, chiar dacă aveam să câştig, nu cred că puteam să-l ucid pe Edward.

Pentru că nu aveam suficientă compasiune pentru asta. De ce să-l las să scape de ce făcuse? Nu ar fi drept – şi mai satisfăcător – să-l las să trăiască cu nimic, cu absolut nimic?

Aproape că mă făcu să zâmbesc, aşa de plin de ură cum eram, numai gândul la asta. Fără Bella. Fără copil criminal. Şi fără atâţia membri ai familiei lui pe care aş fi reuşit să-i omor. Bineînţeles că ar fi putut să-i reconstituie din moment ce eu nu voi fi aici să-i ard. Spre deosebire de Bella, care nu va mai fi niciodată întreagă.

M-am întrebat dacă creatura aia putea fi reconstituită. Mă îndoiam. Făcea parte din Bella – deci probabil că a moştenit ceva din vulnerabilitatea ei. Auzeam asta în bătaia mică şi sacadată a inimii ei.

Era o inimă care bătea. A Bellei nu mai bătea.

Îmi luă doar o secundă să iau toate hotărârile astea.

Tremuram din ce în ce mai tare şi mai repede. M-am încovoiat, pregătindu-mă să sar la strigoaica blondă şi să-i smulg chestia criminală din braţe cu dinţii.

Rosalie îi cântă iar creaturii, punând biberonul de metal la o parte şi ridicând-o în sus să-şi frece nasul de obrazul ei.

Perfect. Noua poziţie era perfectă pentru lovitura pe care urma să o dau. M-am aplecat înainte şi am simţit cum fierbinţeala începea să mă schimbe în timp ce atracţia către criminal creştea – era ceva mai puternic decât simţisem vreodată, atât de puternic încât mi-am adus aminte de ordinul Alfa, de parcă m-ar fi zdrobit dacă nu m-aş fi supus.

De data asta *voiam* să mă supun.

Micuţa ucigaşă se uită la mine peste umărul lui Rosalie, cu o privire mai concentrată decât era firesc la o creatură nou-născută.

Ochi căprui calzi, de culoarea ciocolatei cu lapte – exact aşa cum fuseseră ai Bellei.

M-am oprit din tremurat; fierbinţeala mă inunda mai puternic decât înainte, dar era un nou fel de fierbinţeală – nu mă ardea.

Strălucea.

Totul în mine se schimbă în clipa în care am privit chipul de porţelan al copilului pe jumătate om, pe jumătate vampir. Toate firele care mă legau de viaţa mea se rupseră repede ca şi cum ai fi tăiat sforile unui mănunchi de baloane. Tot ce mă făcea să fiu cine eram – iubirea pentru fata moartă de la etaj, dragostea pentru tatăl meu, loialitatea pentru noua mea haită, dragostea pentru ceilalţi fraţi ai mei, ura pentru duşmanii mei, casa mea, numele meu, eu – se desprinse de mine într-o secundă – pac, pac, pac – şi pluti în spaţiu.

Nu am fost lăsat să plutesc în derivă. O nouă legătură mă ţinu în loc.

Nu o legătură, ci un milion de legături. Nu legături, ci cabluri de oţel. Un milion de cabluri de oţel care mă legau de un singur lucru – de centrul universului.

Îmi dădeam seama acum – cum universul se învârtea în jurul acestui singur punct. Nu mai văzusem niciodată simetria universului, dar acum îmi era clară.

Gravitaţia pământului nu mă mai lega de locul unde stăteam.

Era fetiţa din braţele vampirului blond cea care mă ţinea aici şi acum.

Renesmee.

Se auzi un nou sunet de la etaj. Singurul sunet care mă putea atinge în această clipă nesfârşită.

O bătaie frenetică, o bătaie rapidă…

O inimă în transformare.

CARTEA A TREIA

Bella

CUPRINS

PREFAŢĂ 302

19. ARZÂND 303

20. NOU 317

21. PRIMA VÂNĂTOARE 333

22. PROMISIUNI 350

23. AMINTIRI 369

24. SURPRIZĂ 385

25. FAVOAREA 397

26. STRĂLUCITOARE 418

27. PLANURI DE CĂLĂTORIE 428

28. VIITORUL 440

29. DEZERTORI 450

30. IREZISTIBILĂ 464

31. TALENTATĂ 482

32. COMPANIE 492

33. FALSURI 509

34. DECLARAŢII 525

35. TERMEN LIMITĂ 538

36. SETE DE SÂNGE 550

37. ACUZAŢII FALSE 567

38. PUTERE 587

39.UN FINAL

FERICIT_____600

Afecţiunea personală este un lux pe care îl poţi avea numai după ce sunt eliminaţi toţi duşmanii tăi. Până atunci, toţi cei pe care îi iubeşti sunt ostatici, disipându-ţi curajul şi corupându-ţi raţiunea.

Orson Scott Card

Imperiul

PREFAŢĂ

Nu mai era doar un coşmar, linia de pelerine negre avansa către noi, prin ceaţa îngheţată stârnită de paşii lor.

Vom muri, m-am gândit eu îngrozită. Eram disperată să o apăr pe scumpa mea, dar nu îmi permiteam nici să mă gândesc la asta pentru că ar fi însemnat să îmi pierd atenţia fie şi doar pentru o clipă.

S-au apropiat tot mai mult, ca nişte fantome, cu pelerinele negre fluturând uşor. Le-am văzut mâinile cu gheare de culoarea oaselor. S-au despărţit pentru a ne ataca din mai multe părţi. Ne depăşeau numeric. Eram terminaţi.

Şi apoi, ca explozia luminii unui fulger, întreaga scenă se schimbă. Şi totuşi, nimic nu era diferit – Volturii încă înaintau spre noi, decişi să ne omoare. Tot ce se schimbase era perspectiva din care eu priveam scena. Deodată, eram nerăbdătoare. Voiam ca ei să ne atace. Panica se transformă în sete de sânge în timp ce m-am aplecat în faţă, în poziţie de atac, cu un zâmbet pe faţă, şi un urlet ţâşni printre dinţii mei dezveliţi.

19. ARZÂND

Durerea era năucitoare.

Exact aşa – eram năucită. Nu puteam înţelege, nu puteam distinge ce se întâmpla.

Corpul meu încerca să respingă durerea şi am fost absorbită din nou şi din nou într-un întuneric care tăia secunde întregi sau poate minute din agonie, îngreunându-mi capacitatea de a percepe realitatea.

Am încercat să le separ.

Irealitatea era neagră şi nu durea atât de mult.

Realitatea era roşie şi aveam senzaţia că sunt despicată cu fierăstrăul, lovită de un autobuz, plesnită cu pumnii de un pugilist, călcată în picioare de tauri şi scufundată în acid, toate în acelaşi timp.

Realitatea era că îmi simţeam corpul zvârcolindu-se şi răsucindu-se, când nu era cu putinţă ca eu să mă mişc din cauza durerii.

Realitatea era să ştiu că există ceva mult mai important decât toată această tortură şi eu nu-mi aminteam ce anume.

Realitatea venise mult prea repede.

Într-un moment, totul era aşa cum ar fi trebuit să fie. Eram înconjurată de oamenii pe care îi iubeam. De zâmbete. Cumva, aşa imposibil cum era, se părea că eram pe punctul de a obţine tot ceea ce luptasem să obţin.

Şi apoi un lucru minor, neînsemnat mersese prost.

Văzusem cana răsturnându-se şi vărsând sângele închis la culoare pe albul perfect al canapelei şi mă aruncasem către ea din reflex. Văzusem celelalte mâini, mai rapide, dar corpul meu continuase să se întindă, să vrea să apuce…

Înăuntrul meu, ceva se smucise în direcţia opusă.

Sfâşiind. Rupând. Agonie.

Întunericul mă cuprinsese atunci, apoi dispăruse lăsând loc unui val de tortură. Nu puteam respira – mă mai

înecasem o dată, dar acum era diferit; mă ardea prea tare gâtul.

Părţi din mine se rupeau, trupul fiindu-mi sfâşiat…

Mai mult întuneric.

Când durerea a revenit, am auzit voci ţipând.

— Probabil s-a desprins placenta!

Ceva mai ascuţit decât cuţitele m-a sfâşiat – cuvintele, pe care le-am înţeles în ciuda celorlalte torturi. „Placentă desprinsă“ – ştiam ce înseamnă asta. Însemna că bebeluşul meu murea în mine.

— Scoate-l afară! am strigat la Edward. De ce nu o făcuse încă? Nu poate respira! Fă-o acum!

— Morfina…

Voia să aştepte, să îmi dea calmante în timp ce bebeluşul nostru murea?!

— Nu! Acum…

M-am înecat şi n-am putut termina fraza.

Pete negre acopereau lumina din cameră, în timp ce vârful rece al unei noi dureri îmi străpungea stomacul. Ceva nu era bine – m-am luptat instinctiv să îmi protejez pântecele, bebeluşul, pe micul meu Edward Jacob, dar eram prea slabă. Mă dureau plămânii, oxigenul mi se termina.

Durerea dispăru din nou, deşi acum mă agăţam de ea. Bebeluşul meu, bebeluşul meu murea…

Cât timp trecuse? Secunde sau minute? Durerea dispăruse. Amorţită. Nu simţeam nimic. Nici nu vedeam nimic, dar auzeam. Aveam din nou aer în plămâni, zgâriindu-mi gâtul în sus şi în jos ca nişte bule aspre.

— Rămâi cu *mine,* Bella! Mă auzi? Rămâi! Nu mă părăsi. Inima ta trebuie să bată!

Jacob? Jacob, era tot aici, încercând să mă salveze.

Desigur, aş fi vrut să îi spun. Desigur că o să îmi bată inima. Nu le promisesem la amândoi?

Am încercat să îmi simt inima, s-o găsesc, dar era pierdută în propriul corp. Nu puteam să simt lucrurile pe care trebuia să le simt, şi nimic nu mi se mai părea la locul lui. Am clipit devenind conştientă de ochii mei. Puteam să văd lumina. Nu era ceea ce căutam, dar era mai bine decât

nimic.

În timp ce ochii mei se străduiau să se adapteze, Edward şopti:

— Renesmee.

Renesmee?

Nu era fiul palid şi perfect din viziunea mea? Am simţit un moment de şoc. Apoi un val de căldură.

Renesmee.

Mi-am forţat buzele să se mişte şi bulele de aer să se transforme în şoapte pe limbă. M-am chinuit să-mi întind mâinile amorţite.

— Lasă-mă… Dă-mi-o.

Lumina dansa, spărgându-se pe mâinile de cristal ale lui Edward. Scânteile erau pătate de roşu, de sângele care îi acoperea mâinile. Şi mai mult roşu în mâinile lui. Ceva mic, care se zbătea, şi de pe care picura sânge. Edward atinse corpul cald de braţele mele neputincioase, ca şi cum eu aş fi ţinut-o în braţe. Pielea ei udă era fierbinte – la fel de fierbinte ca a lui Jacob.

Ochii mi s-au focalizat. Deodată totul a devenit perfect clar.

Renesmee nu plângea, dar respira cu gâfâituri rapide şi speriate. Ochii îi erau deschişi, cu o expresie atât de şocată, încât era aproape amuzantă. Căpşorul perfect rotund erau acoperit de bucle dese încâlcite şi pline de sânge. Irişii ei erau de un maro ciocolatiu familiar, dar uimitor de frumos. Sub sânge, pielea ei era ca de fildeş, palidă şi catifelată. Toată pielea, în afară de obraji, care ardeau de culoare.

Faţa ei mică era atât de perfectă încât mă lăsă fără grai. Era chiar mai frumoasă decât tatăl ei. Incredibil. Imposibil.

— Renesmee, am şoptit. Atât de… frumoasă.

Incredibila faţă zâmbi brusc – un zâmbet larg, pornit din inimă. În spatele buzelor rozalii se afla un şir complet de dinţi de lapte albi ca zăpada.

Îşi aplecă capul la pieptul meu, ascunzându-se în căldura acestuia. Pielea ei era caldă şi mătăsoasă, dar nu o simţeam la fel ca a mea.

Am simţit iar durerea – ca o fulgerare fierbinte. Am icnit.

Apoi a dispărut. Bebeluşul meu cu faţa ca de înger nu mai era. Nu o mai puteam vedea sau simţi.

— *Nu!* am vrut să strig. *Dă-mi-o înapoi!*

Dar eram prea slăbită. Preţ de o clipă mi-am simţit braţele ca nişte furtunuri goale de cauciuc, apoi nu le-am mai simţit deloc. Nu le mai simţeam. Nu mă mai simţeam pe *mine*.

Întunericul mi-a acoperit ochii mai puternic decât înainte. Ca şi cum aş fi fost legată strâns la ochi. Îmi acoperea nu doar ochii, dar şi pe mine însămi cu o greutate zdrobitoare. Era obositor să mă lupt cu el. Ştiam că ar fi fost mai uşor să îi cedez. Să las întunericul să mă împingă în jos, spre un loc unde nu erau nici durere sau oboseală, nici grijă sau teamă.

Dacă ar fi fost vorba doar de mine, nu aş fi fost capabilă să mă lupt foarte mult timp. Eram doar un om, şi nu aveam decât puterea unui om. Aşa cum spusese Jacob, încercam de prea multă vreme să ţin pasul cu supranaturalul.

Dar nu era vorba doar de mine.

Dacă alegeam calea cea uşoară acum şi lăsam neantul negru să mă cuprindă, i-aş răni pe ei.

Edward. Edward. Viaţa lui şi a mea erau împletite într-un singur fir. Dacă tăiai una, le tăiai pe amândouă. Dacă el ar fi murit, eu nu aş fi putut să supravieţuiesc. Dacă eu aş fi murit, nici el nu ar fi supravieţuit. Şi o lume fără Edward părea complet fără rost. Edward *trebuia* să existe.

Jacob – care îşi luase rămas-bun de la mine de atâtea ori, dar continua să se întoarcă de câte ori aveam nevoie de el. Jacob, pe care îl rănisem de atâtea ori, încât era de-a dreptul criminal. Oare îl voi răni din nou, în cel mai groaznic mod? Rămăsese pentru mine, în ciuda a tot ce se întâmplase. Acum tot ce putea cere era să rămân şi eu pentru el.

Dar era atât de întuneric acolo, încât nu le puteam vedea feţele. Nimic nu părea real. Îmi era foarte greu să nu renunţ.

Am continuat să înaintez prin întuneric totuşi, aproape din reflex. Nu încercam să îl ridic. Pur şi simplu rezistam. Nu

îi permiteam să mă zdrobească în întregime. Nu eram Atlas, dar întunericul îmi părea la fel de greu ca o planetă; nu-l puteam da jos de pe umerii mei. Tot ce puteam face era să nu fiu spulberată cu totul.

Într-un fel era tiparul vieţii mele – nu fusesem niciodată îndeajuns de puternică pentru a face faţă lucrurilor pe care nu le puteam controla, să atac duşmanii sau să fug de ei. Să evit durerea. Întotdeauna umană şi slabă, singurul lucru pe care fusesem în stare să îl fac era să merg mai departe. Să îndur. Să supravieţuiesc.

Fusese de-ajuns până acum. Trebuia să fie de-ajuns şi astăzi. Voi îndura până când vor veni ajutoare.

Ştiam că Edward va face tot ce-i va sta în puteri. Nu va renunţa. Nici eu n-o voi face.

Ţineam întunericul non-existenţei la distanţă de câţiva centimetri.

Totuşi, nu era suficient – hotărârea. Pe măsură ce timpul se scurgea şi întunericul câştiga teren, câte o optime sau o şaisprezecime de centimetru, aveam nevoie de ceva mai mult din care să îmi trag puterea.

Nu puteam să îmi aduc în minte faţa lui Edward. Nici a lui Jacob, nici a lui Alice sau a lui Rosalie, a lui Charlie, a lui Renée, a lui Carlisle sau a lui Esme… Nimic. Mă îngrozea acest lucru şi m-am întrebat dacă nu era prea târziu.

Am simţit cum alunec – nu mai aveam de ce să mă ţin.

Nu! Trebuia să supravieţuiesc. Edward conta pe mine. Jacob. Charlie Alice Rosalie Carlisle Renée Esme…

Renesmee.

Şi apoi, deşi încă nu puteam vedea nimic, am simţit deodată ceva. Ca nişte membre fantomă, mi-am imaginat că îmi simt din nou braţele. Şi în ele, ceva mic şi tare şi foarte, foarte cald.

Bebeluşa mea. Micuţa care mă tot înghiontea.

Reuşisem. În ciuda greutăţilor, *fusesem* îndeajuns de rezistentă ca să îi supravieţuiesc lui Renesmee, să o ţin în mine până când a fost îndeajuns de puternică să trăiască fără mine.

Pata de căldură din braţele mele fantomă părea atât de

reală! Am strâns-o mai aproape. Era exact unde ar fi trebuit să fie inima mea. Ţinându-mă strâns de amintirea fiicei mele, am ştiut că voi fi în stare să mă lupt cu întunericul oricât era nevoie.

Căldura de lângă inima mea deveni din ce în ce mai reală, mai caldă, tot mai caldă. Mai fierbinte. Dogoarea părea atât de reală încât mi-era greu să cred că mi-o imaginam.

Mai fierbinte.

Neplăcut de-acum. Prea fierbinte. Mult, mult prea fierbinte.

Ca şi cum aş fi apucat capătul greşit al unui ondulator de păr – răspunsul meu automat a fost să dau drumul la lucrul arzător din braţele mele. Dar nu era nimic în braţele mele. Braţele mele nu erau strânse la piept, ci zăceau pe lângă mine. Dogoarea era în interiorul meu.

Fierbinţeala crescu – se ridică, se avântă şi se ridică din nou până când depăşi orice am mai simţit vreodată.

Am simţit pulsul dincolo de focul care îmi ardea în piept şi mi-am dat seama că mi-am găsit din nou inima, exact la timp ca să îmi doresc să n-o fi găsit niciodată. Să îmi doresc să fi acceptat întunericul cât avusesem ocazia. Voiam să îmi ridic braţele, să îmi sfâşii pieptul şi să-mi smulg inima din el – orice, numai să scap de această tortură. Dar nu-mi simţeam braţele, nu-mi puteam mişca niciun deget.

James, rupându-mi piciorul sub talpa lui. Asta nu era nimic. Era ca şi cum m-aş fi odihnit pe un pat moale de fulgi. Aş accepta asta acum, de o sută de ori. O sută de rupturi. Aş accepta-o şi aş fi recunoscătoare.

Bebeluşul, lovindu-mă în coaste, forţându-şi drumul prin mine, bucată cu bucată. Asta era nimic. Era ca şi cum aş fi plutit într-o piscină cu apă rece. Aş accepta-o de o mie de ori. Aş accepta-o şi aş fi recunoscătoare.

Focul luă avânt şi voiam să ţip. Să implor pe cineva să mă omoare, să nu mai trăiesc nicio secundă din durerea asta.

Dar nu-mi puteam mişca buzele. Greutatea era încă acolo, apăsându-mă.

Mi-am dat seama că nu întunericul mă ţintuia; era propriul corp. Atât de greu. Mă îngropa în flăcările care îşi croiau drumul afară din inima mea acum, împrăştiindu-se cu o durere imposibilă prin umeri şi stomac, arzându-mă în sus pe gât şi atingându-mi faţa.

De ce nu mă puteam mişca? De ce nu puteam ţipa? Asta nu făcea parte din poveste.

Mintea îmi era insuportabil de limpede – ascuţită de durerea înfiorătoare – şi am văzut răspunsul aproape imediat ce am putut formula întrebările.

Morfina.

Părea că discutaserăm despre asta cu o mie de morţi în urmă – Edward, Carlisle şi cu mine. Edward şi Carlisle speraseră că suficiente calmante mă vor ajuta să lupt cu durerea provocată de venin. Carlisle încercase cu Emmett, dar veninul o luase înaintea medicamentului, sigilând venele. Morfina nu avusese timp să se împrăştie.

Îmi păstrasem o expresie neutră pe faţă şi încuviinţasem din cap şi le mulţumisem rarelor mele stele norocoase că Edward nu-mi putea citi gândurile.

Pentru că mai avusesem venin şi morfină în organism şi înainte şi ştiam adevărul. Ştiam că amorţeala medicamentului era complet inutilă în timp ce veninul curgea prin vene. Dar nu voisem să le menţionez acest fapt. Nu voisem să spun nimic care să îl facă pe Edward mai reticent să mă transforme.

Nu ghicisem că morfina va avea acest efect – că mă va ţintui şi mă va amuţi. Că mă va ţine paralizată în timp ce ardeam.

Cunoşteam toate poveştile lor. Ştiam cum Carlisle tăcuse ca să nu fie descoperit în timp ce ardea. Ştiam că, aşa cum îmi spusese Rosalie, ţipatul nu te ajuta la nimic. Şi sperasem că poate aş fi putut fi precum Carlisle. Că voi crede cuvintele lui Rosalie şi voi tăcea. Pentru că ştiam că fiecare ţipăt care mi-ar fi scăpat de pe buze îl va chinui pe Edward.

Acum mi se părea o glumă sinistră că mi se îndeplinise dorinţa.

Dacă nu puteam ţipa, *cum le puteam spune să mă omoare?*

Tot ce îmi doream era să mor. Să nu mă fi născut niciodată, întreaga mea existenţă nu cântărea mai mult decât durerea aceasta. Nu merita să trăiesc aşa ceva nicio clipă în plus.

Lăsaţi-mă să mor, lăsaţi-mă să mor, lăsaţi-mă să mor.

Şi, pentru o perioadă nesfârşită, asta a fost tot. Doar tortura îngrozitoare şi ţipetele mele mute, implorând moartea să vină. Nimic altceva, nici măcar timp. Aşa că o făcea infinită, fără început şi fără sfârşit. Un moment nesfârşit de durere.

Singura schimbare a venit când brusc, imposibil, durerea mi s-a dublat. Jumătatea inferioară a corpului meu, amorţită dinainte de morfină, ardea şi ea acum. O conexiune ruptă se vindecase – înnodată de degetele arzătoare ale flăcărilor.

Dogoarea nesfârşită continuă să îşi facă de cap.

Poate trecuseră secunde sau zile, săptămâni sau ani, dar într-un târziu, timpul începu să însemne din nou ceva.

Trei lucruri se întâmplară în acelaşi timp, crescură unul dintr-altul, astfel că nu ştiu care a venit primul: timpul îşi reluă cursul, greutatea morfinei scăzu, iar eu am devenit mai puternică.

Simţeam cum îmi revine din ce în ce mai mult controlul asupra corpului şi acele momente erau primul meu mod de a marca trecerea timpului. Am ştiut când am fost în stare să dau din degetele de la picioare şi să-mi strâng degetele în pumni. Am ştiut, dar n-am acţionat în consecinţă.

Deşi focul nu a scăzut niciun pic – de fapt, am început să dezvolt o nouă capacitate de a-l experimenta, o nouă sensibilitate de a aprecia separat fiecare limbă arzătoare de foc care îmi curgea prin vene – am descoperit că pot să mă gândesc şi la altceva.

Îmi aminteam *de ce* nu trebuie să ţip. Îmi aminteam motivul pentru care mă angajasem să îndur această agonie insuportabilă, îmi aminteam că, deşi acum mi se părea

imposibil, exista ceva care făcea să merite această tortură.

Acest lucru s-a întâmplat exact la timp ca eu să mă agăţ de el când greutatea mi-a părăsit corpul. Pentru oricine mă privea, nu era nicio schimbare. Dar, în timp ce mă luptam să îmi reţin strigătele şi durerea închise în interiorul corpului meu, acolo unde nu mai puteau răni pe nimeni, mie mi se părea că trecusem de la *a fi legată* de rug în timp ce ardeam la *a apuca* acel rug ca să mă ţin pe foc.

Aveam exact atâta putere câtă aveam nevoie ca să zac acolo nemişcată în timp ce eram arsă de vie.

Auzul îmi deveni din ce în ce mai clar şi mi-am putut număra bătăile agitate şi puternice ale inimii pentru a marca timpul.

Puteam să număr respiraţiile superficiale care îmi răzbăteau printre dinţi.

Puteam să număr chiar şi respiraţiile joase şi egale care veneau de undeva din apropierea mea. Acestea se mişcau cel mai încet, aşa că m-am concentrat pe ele. Însemnau că trece mai mult timp. Mai exacte decât pendulul unui ceas, acele respiraţii mă însoţeau prin secundele arzătoare spre capătul chinurilor mele.

Deveneam mai puternică, iar gândurile mele – mai coerente. Puteam prinde zgomotele din jur.

Se auzeau paşi uşori şi curentul de aer provocat de deschiderea unei uşi. Paşii se apropiară şi am simţit o apăsare pe încheietura mâinii. Nu puteam să simt răceala degetelor. Focul îmi ardea orice amintire a ceva rece.

— Tot nicio schimbare?

— Nu.

O apăsare delicată, o răsuflare pe pielea mea arsă.

— Nu mai miroase deloc a morfină.

— Ştiu.

— Bella? Mă auzi?

Ştiam, fără urmă de îndoială, că, dacă îmi descleştam dinţii acum, mi-aş pierde concentrarea – aş ţipa şi aş urla, şi m-aş zbate şi m-aş zvârcoli. Dacă aş fi deschis ochii, dacă aş fi mişcat un singur deget – orice schimbare cât de mică, asta ar fi sfârşitul autocontrolului meu.

— Bella? Bella, iubirea mea? Poţi să deschizi ochii? Poţi să mă strângi de mână?

O apăsare pe degetele mele. Îmi era greu să nu răspund acestei voci, dar am rămas nemişcată. Ştiam că durerea din vocea lui acum nu era nimic faţă de ce putea fi. Chiar şi acum singura lui teamă era că eu sufeream.

— Poate… Carlisle, poate că am acţionat prea târziu.

Vocea îi era înăbuşită; sunând spart când a pronunţat cuvântul „târziu“.

Hotărârea mea a oscilat o secundă.

— Ascultă-i inima, Edward. E chiar mai puternică decât era a lui Emmett. Nu am mai auzit niciodată ceva atât de *plin de viaţă.* Va fi foarte bine.

Da, aveam dreptate să tac. Carlisle îl va consola. Nu avea de ce să sufere cu mine.

— Şi… coloana ei?

— Rănile ei nu au fost cu mult mai grave decât ale lui Esme. Veninul o va vindeca la fel cum s-a întâmplat cu Esme.

— Dar e atât de nemişcată! *Sigur* am făcut ceva greşit.

— Sau ceva bine, Edward. Fiule, ai făcut tot ce aş fi putut face eu şi chiar mai mult. Nu sunt sigur că eu aş fi avut perseverenţa şi credinţa de care a fost nevoie ca s-o salvez. Încetează să te mai acuzi. Bella va fi bine.

O şoaptă îndurerată.

— Trebuie să fie în agonie.

— Nu ştim asta. A avut atât de multă morfină în organism! Nu ştim ce efect are asupra experienţei ei.

O apăsare uşoară în îndoitura cotului. Încă o şoaptă.

— Bella, te iubesc. Bella, îmi pare rău.

Îmi doream atât de mult să îi răspund, dar asta i-ar fi accentuat şi mai mult durerea. Nu cât timp aveam puterea să mă menţin nemişcată.

Prin toate astea, focul necruţător continuă să mă ardă. Dar acum era atât de mult spaţiu în mintea mea! Spaţiu să analizez conversaţiile lor, spaţiu să îmi amintesc ce se întâmplase, spaţiu să mă gândesc la viitor şi suficient spaţiu ca să sufăr.

Şi, de asemenea, spaţiu să mă îngrijorez.

Unde era bebeluşa mea? De ce nu era aici? De ce nu vorbeau despre ea?

— Nu, rămân lângă ea, şopti Edward, răspunzând unui gând nerostit. Se descurcă şi singuri.

— O situaţie interesantă, răspunse Carlisle. Şi eu care credeam că le-am văzut cam pe toate.

— O să mă ocup de asta mai târziu. Noi o să ne ocupăm de asta.

Ceva îmi apăsă delicat pe palma arzătoare.

— Sunt sigur că noi cinci vom reuşi să evităm vărsarea de sânge.

Edward oftă.

— Nu ştiu de partea cui să fiu. Mi-ar plăcea să îi bat pe amândoi. În fine, mai târziu.

— Mă întreb ce va crede Bella – de partea cui va fi, murmură Carlisle.

Un chicotit încet, forţat.

— Sunt sigur că mă va surprinde. Aşa face întotdeauna.

Paşii lui Carlisle dispărură din nou şi m-am simţit nemulţumită că nu mai primeam nicio explicaţie. Discutau atât de misterios doar ca să mă enerveze pe mine?

Am reînceput să număr respiraţiile lui Edward ca să marchez timpul.

Zece mii nouă sute patruzeci şi trei de respiraţii mai târziu, alţi paşi răsunară în cameră. Mai uşor. Mai… ritmic.

Ce ciudat că puteam distinge diferenţele infime între paşii pe care nu-i putusem auzi deloc înainte de ziua de azi.

— Cât mai durează? întrebă Edward.

— Nu mult, îi spuse Alice. Vezi cât de clară devine? Pot s-o văd mult mai bine.

Oftă.

— Tot mai eşti amărâtă?

— Da, mersi că mi-ai reamintit, mormăi ea. Şi tu ai fi supărat dacă ţi-ai da seama că eşti încătuşat de natura ta. Îi văd pe vampiri cel mai bine pentru că sunt unul dintre ei; îi văd pe oameni bine pentru că am fost om. Dar nu pot vedea corciturile astea ciudate pentru că nu sunt nimic din

ce am trăit eu. Of!

— Concentrează-te, Alice!

— Corect. Bella e chiar prea uşor de văzut.

Urmă un moment lung de linişte, apoi Edward oftă. Era un sunet nou, mai fericit.

— Chiar va fi bine, şopti el.

— Sigur că va fi.

— Nu erai atât de sigură acum două zile.

— Nu puteam vedea bine acum două zile. Dar acum că a scăpat de petele negre, e floare la ureche.

— Te poţi concentra pentru mine? Pe ceas – dă-mi o estimare.

Alice oftă.

— Eşti atât de nerăbdător! Bine. Lasă-mă o secundă…

Respiraţie înceată.

— Mulţumesc, Alice.

Vocea lui era mai veselă.

Cât timp? Nu puteau să spună tare pentru mine? Le ceream prea mult? Câte secunde mai aveam de ars? Zece mii? Douăzeci de mii? încă o zi – optzeci şi şase de mii, patru sute? Mai mult de atât?

— Va fi uimitoare.

Edward mormăi încet.

— Întotdeauna a fost.

Alice pufni.

— Ştii la ce mă refer. *Uită-te* la ea.

Edward nu răspunse, dar cuvintele lui Alice îmi dădură speranţa că poate nu semănăm cu un cărbune, aşa cum mă simţeam. Mi se părea că până acum trebuie să fi fost o grămadă de oase carbonizate. Ca şi cum fiecare celulă din corpul meu devenise cenuşă.

Am auzit-o pe Alice plutind afară din cameră. Am auzit foşnetul îmbrăcăminţii ei. Am auzit bâzâitul slab al lustrei care atârna de tavan. Am auzit vântul domol măturând pereţii exteriori ai casei. Puteam să aud *orice.*

La parter, cineva se uita la un meci de baseball. *The Mariners*[2] câştigau la diferenţă de două puncte.

[2] The Mariners – echipa de baseball din Seattle , USA(n.tr.)

— E rândul meu, am auzit-o pe Rosalie răstindu-se la cineva, apoi s-a auzit un mârâit încet ca răspuns.

— Hei, gata, avertiză Emmett.

Cineva şuieră.

Am încercat să mai aud ceva, dar nu se auzea decât meciul. Baseballul nu era atât de interesant încât să mă distragă de la durere, aşa că am ascultat din nou respiraţia lui Edward, numărând secundele.

Douăzeci şi una de mii, nouă sute şaptezeci şi jumătate de secunde mai târziu durerea s-a schimbat.

Vestea bună era că începuse să se retragă din degetele de la mâini şi de la picioare. Se retrăgea încet, dar măcar făcea ceva nou. Poate că asta era. Poate că durerea era pe cale să iasă…

Şi apoi vestea rea. Focul din gât nu era la fel ca înainte. Nu numai că îmi ardea gâtul, dar acum îl simţeam uscat. Uscat ca iasca. Eram atât de însetată! Un foc arzător şi o sete arzătoare.

Şi tot o veste rea: focul din inima mea deveni şi mai fierbinte.

Cum era posibil aşa ceva?

Bătaia inimii mele, deja prea rapidă, se înteţi – focul îi accelera ritmul spre o goană nebună.

— Carlisle, strigă Edward.

Vocea îi era joasă, dar clară. Ştiam că Carlisle îl va auzi, dacă era în casă sau în apropierea ei.

Focul mi se retrase din palme, lăsându-le fericit de nedure- roase şi reci. Dar se retrase către inima mea, care ardea la fel ca soarele şi bătea cu o nouă viteză furioasă.

Carlisle intră în cameră, cu Alice lângă el. Paşii lor erau atât de diferiţi, încât puteam chiar să îl disting pe Carlisle în dreapta, cu cincisprezece centimetri în faţa lui Alice.

— Ascultaţi, le spuse Edward.

Cel mai zgomotos sunet din cameră era acum inima mea înnebunită, bubuind în ritmul focului.

— Aha, spuse Carlisle. Aproape s-a terminat.

Uşurarea care m-a cuprins auzindu-l era umbrită de durerea chinuitoare din inimă.

Încheieturile mâinilor nu mă mai dureau şi nici gleznele. Focul se stinsese complet acolo.

— În curând, fu Alice de acord nerăbdătoare. Îi aduc şi pe ceilalţi. Să o rog pe Rosalie…?

— Da, ţine bebeluşa departe.

Ce? Nu. *Nu!* Cum adică să ţină bebeluşa departe? Ce era în capul lui?

Degetele mi se mişcară trădându-mi nervozitatea; durerea continuam să mi-o maschez. Se făcu linişte în cameră în afară de bubuitul inimii mele când toţi se opriră o clipă din respirat ca răspuns la gestul meu.

O mână mă strânse de degetele rebele.

— Bella? Bella, iubito?

Oare îi puteam răspunde fără să ţip? M-am gândit la asta o secundă, apoi focul se înteţi în pieptul meu, scurgându-se din coate şi din genunchi. Mai bine să nu risc.

— Îi aduc imediat pe toţi, spuse Alice, cu o nuanţă îngrijorată în voce, şi am auzit freamătul aerului când a ţâşnit afară din cameră.

Şi apoi – *vai!*

Inima mea o lua la goană, bătând ca elicea unui elicopter, sunetul fiind aproape o singură notă susţinută; aveam senzaţia că o să îşi croiască drum afară prin coastele mele. Focul se aprinse şi mai tare în mijlocul pieptului meu, trăgându-şi ultimele rămăşiţe din restul corpului meu pentru a alimenta cea mai arzătoare vâlvătaie de până acum. Durerea era suficientă să mă uimească, să îmi înfrângă încleştarea de rug. Spatele mi se arcui, de parcă focul mă trăgea în sus de inimă.

Nu am permis nici unei alte părţi a corpului mei să se mişte când spatele mi s-a prăbuşit înapoi pe masă.

Înăuntrul meu se dădea o luptă – inima mea bubuitoare contra focului care o ataca. Amândouă părţile pierdeau. Focul era condamnat, căci consumase tot ce era combustibil; inima mea galopa către ultima ei bătaie.

Focul se micşoră, concentrându-se înăuntrul singurului organ uman rămas, cu un avânt final, insuportabil. O bătaie adâncă, parcă goală, răspundea acestui avânt. Inima mea

se împiedică de două ori, apoi mai bătu încet încă o dată.

Nu se auzea niciun sunet. Nicio respiraţie. Nici măcar a mea.

Pentru un moment, absenţa durerii a fost tot ce puteam asimila.

Apoi am deschis ochii şi am privit cu mirare deasupra mea.

20. NOU

Totul era atât de clar.

Limpede. Conturat.

Lumina puternică de deasupra era la fel de orbitoare şi totuşi puteam vedea cu claritate firele luminoase ale filamentelor din interiorul bulbului. Vedeam fiecare culoare a curcubeului în lumina albă şi, chiar la marginea spectrului, o a opta culoare pentru care nu aveam nicio denumire.

În spatele luminii, puteam distinge fiecare fibră a lemnului negru de pe tavan. În faţa lui, firicelele de praf din aer, cele pe care le atingea lumina, dar şi cele întunecate, diferite şi separate. Se învârteau ca nişte mici planete, unul în jurul celuilalt, într-un dans celest.

Praful era atât de frumos, încât am tras adânc aer în piept şocată; aerul şuieră pe gât în jos, învârtind firicelele de praf ca într-un vârtej. Gestul mi se păru nepotrivit. M-am gândit la asta şi mi-am dat seama că problema era că nu era nicio uşurare în acest gest. Nu aveam nevoie de aer. Plămânii mei nu-l aşteptau. Reacţionau cu indiferenţă când inspiram.

Nu aveam nevoie de aer, dar îmi plăcea. Puteam să simt în el camera din jurul meu – puteam să simt firicelele adorabile de praf, amestecul de aer stătut şi de aer uşor mai rece, care venea prin uşa deschisă. Simţeam o aromă delicioasă de mătase. Simţeam o idee slabă de ceva cald şi dorit, ceva care ar fi trebuit să fie umed, dar nu era… Mirosul îmi făcea gâtul să ardă uscat, un ecou slab al arsurii

veninului, deşi mirosul era afectat de muşcătura clorului şi amoniac. Şi, mai presus de toate, simţeam un parfum ca de miere, liliac şi soare, care era cel mai puternic, cel mai aproape de mine.

I-am auzit pe ceilalţi respirând din nou, acum că şi eu o făceam. Respiraţia lor se amesteca cu parfumul care era precum mierea şi liliacul şi raza de soare, aducând noi arome. Scorţişoară, zambilă, pară, apă de mare, pâine coaptă, pin, vanilie, piele, măr, muşchi verde, levănţică, ciocolată… Am căutat o duzină de comparaţii diferite în minte, dar niciuna nu se potrivea exact. Atât de dulce şi plăcut.

Televizorul de la parter fusese dat la minimum, şi am auzit pe cineva – Rosalie? — schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul, la primul etaj.

Am auzit şi o melodie îndepărtată, sacadată, şi o voce care striga furioasă în ritmul ei. Muzică rap? Pentru un moment n-am ştiut ce să cred, apoi a dispărut ca o maşină în trecere, cu ferestrele lăsate în jos.

Cu un tremurat, mi-am dat seama că exact asta putea fi. Oare puteam auzi până la autostradă?

Nu mi-am dat seama că mă ţinea cineva de mână, până când nu am simţit o strângere uşoară. Aşa cum reacţionase şi înainte, ca să ascundă durerea, trupul meu a înţepenit de uimire. Nu era atingerea la care mă aşteptam. Pielea era perfect netedă, dar nu avea temperatura corectă. Nu era rece.

După acea primă secundă de şoc, corpul meu răspunse la atingerea necunoscută într-un mod care mă şocă şi mai mult.

Aerul şuieră ieşindu-mi din gât, printre dinţii încleştaţi, cu un sunet jos, ameninţător, ca al unui roi de albine. Înainte ca sunetul să iasă, muşchii mei se contractară şi se arcuiră, răsucindu-se departe de necunoscut. M-am ridicat de pe spate, într-o mişcare atât de rapidă care ar fi trebuit să mă facă să văd camera în ceaţă – dar nu a făcut-o. Am văzut fiecare firicel de praf, fiecare aşchie din pereţii cu lambriuri de lemn, fiecare aţă desprinsă cu detalii microscopice, în

timp ce ochii mei zburau pe lângă ele.

Astfel că, până m-am trezit ghemuită într-un gest defensiv lângă perete – cu o şaisprezecime de secundă mai târziu – înţelesesem deja ce mă speriase şi de ce reacţionasem aşa exagerat.

Aha. Desigur. Edward nu avea cum să mi se pară rece. Acum aveam aceeaşi temperatură.

Mi-am păstrat poziţia încă o optime de secundă, adaptându-mă la scena din faţa mea.

Edward era aplecat peste masa de operaţie, care care îmi servise drept rug, cu mâna întinsă către mine, cu o expresie neliniştită.

Chipul lui Edward era cel mai important lucru, dar vederea mea periferică inventaria şi restul, în caz de ceva. Mi se declanşase instinctul de apărare şi am căutat automat vreun semn de pericol.

Familia mea de vampiri aştepta cu precauţie lângă peretele cel mai îndepărtat, cel de lângă uşă, cu Emmett şi Jasper în faţa lor. Ca şi cum ar fi existat un pericol. Nările îmi fremătară, căutând ameninţarea. Nu simţeam niciun miros suspect. Mirosul vag a ceva delicios – dar amestecat cu chimicale aspre – îmi gâdilă din nou gâtul, făcându-l să mă doară şi să mă ardă.

Alice trăgea cu ochiul de după cotul lui Jasper cu un rânjet uriaş pe faţă; dinţii îi reflectau lumina, un alt curcubeu cu opt culori.

Zâmbetul ei mă linişti şi mă făcu să înţeleg. Jasper şi Emmett erau în faţă ca să îi protejeze pe ceilalţi, aşa cum presupusesem. Ceea ce nu înţelesesem imediat era faptul că *eu* eram pericolul.

Toţi erau plasaţi într-o linie de apărare. Cea mai mare parte a simţurilor mele şi toate gândurile îmi erau concentrate tot pe chipul lui Edward.

Nu îl mai văzusem niciodată până în această secundă.

De câte ori mă holbasem la Edward şi mă minunasem de frumuseţea lui? Câte ore – zile, săptămâni – din viaţă petrecusem visând la ceea ce credeam a fi perfecţiunea? Crezusem că îi ştiam chipul mai bine decât îl ştiam pe al

meu. Crezusem că acesta era singurul lucru sigur din toată existenţa mea: perfecţiunea chipului lui Edward.

La fel de bine aş fi putut fi oarbă.

Pentru prima dată, după ce dispăruseră umbrele întunecoase şi slăbiciunile umane ale ochilor mei, i-am văzut faţa. Am tras aer în piept şi apoi m-am luptat să-mi găsesc cuvintele, incapabilă să spun ceva potrivit. Aveam nevoie de ceva mai bun.

În acel moment, cealaltă parte a atenţiei mele stabilise că nu exista niciun pericol în afară de mine şi m-am îndreptat automat din poziţia ghemuită; trecuse aproape o secundă întreagă de când mă aflasem pe masă.

Momentan, eram preocupată de modul în care mi se mişca trupul. În secunda în care mă gândisem să mă ridic, eram deja în picioare. Nu existase niciun scurt interval în care să se petreacă acţiunea; schimbarea era instantanee, ca şi cum nu făcusem nicio mişcare.

Am continuat să mă uit fix la chipul lui Edward, din nou nemişcată.

Edward înconjură încet masa – fiecare pas luându-i aproape jumătate de secundă, fiecare pas curgând lin ca apa unui râu care trece peste pietrele netede – cu mâna încă întinsă.

I-am observat graţia mişcării, studiind-o cu noua mea privire.

— Bella? întrebă el cu voce joasă, liniştitoare, dar îngrijorarea din voce voala numele cu încordare.

N-am putut să răspund imediat, pierdută cum eram în faldurile catifelate ale vocii lui. Era cea mai perfectă simfonie, o simfonie cu un singur instrument, un instrument mult mai profund decât oricare altul creat de mâna omului…

— Bella, iubito? Îmi pare rău, ştiu că eşti dezorientată. Dar eşti bine. Totul e bine.

Totul? Mintea mi-o luă la goană, înapoi spre ultima mea oră din viaţa de om. Deja amintirea mi se părea înceţoşată, ca şi cum priveam printr-un văl negru şi gros – pentru că ochii mei fuseseră pe jumătate orbi. Totul fusese atât de

ceţos!

Când spunea că totul e bine, asta o includea şi pe Renesmee? Unde era? Cu Rosalie? Am încercat să îmi amintesc chipul ei – ştiam că e frumoasă –, dar era atât de enervant să încerci să vezi prin amintirile de om! Faţa ei era învelită în întuneric, atât de slab luminată...

Şi Jacob? Era bine? Oare prietenul meu cel mai bun, care suferise atât de mult, mă ura acum? Oare se întorsese înapoi la haita lui Sam? Dar Seth şi Leah?

Oare familia Cullen era în siguranţă sau transformarea mea stârnise război cu haita? Oare asigurările lui Edward se refereau la toate astea? Sau încerca doar să mă calmeze?

Şi Charlie? Ce-i voi spune acum? Sigur sunase cât eu zăcusem arzând. Ce îi spuseseră? Ce credea că mi se întâmplase?

În timp ce deliberam, pentru o scurtă fracţiune de secundă, ce să întreb mai întâi, Edward se întinse nehotărât şi îşi trecu vârfurile degetelor peste obrazul meu. Netede ca satinul, moi ca o pană şi acum având exact aceeaşi temperatură ca pielea mea.

Atingerea lui păru să-mi pătrundă în piele, direct prin oasele feţei. Sentimentul era pătrunzător, aproape electric – îmi ţâşni prin oase, pe şira spinării şi îmi tremură în stomac.

Stai aşa, m-am gândit în timp ce tremurul se transforma în căldură, în dorinţă. Nu ar fi trebuit să pierd asta? Nu era abandonarea acestui sentiment parte din înţelegere?

Eram un vampir nou-născut. Durerea uscată şi arzătoare din gât era dovada acestui lucru. Şi ştiam ce presupune să fii nou-născut. Emoţiile şi dorinţele umane îmi vor reveni mai târziu, într-o anumită formă, dar mă împăcăm cu gândul că nu le voi simţi la început. Numai sete. Asta era înţelegerea, preţul. Acceptasem să îl plătesc.

Dar când mâna lui Edward se lipi pe forma feţei mele, precum oţelul îmbrăcat în satin, dorinţa îmi umplu venele secate, arzându-mi trupul.

El ridică din sprânceana perfectă, aşteptându-mă să vorbesc.

Mi-am aruncat braţele în jurul lui.

Din nou nicio mişcare. Acum eram dreaptă şi nemişcată ca o statuie, pentru ca, în aceeaşi secundă, el să fie în braţele mele.

Cald – sau cel puţin asta era percepţia mea. Cu mirosul dulce, delicios pe care nu fusesem niciodată în stare să îl percep cu simţurile mele de om, dar care era sută la sută Edward. Mi-am lipit obrazul de pieptul lui neted.

Dar, apoi, el îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul vădit incomodat. Se retrase din îmbrăţişarea mea. L-am privit lung, nedumerită şi înspăimântată de respingere.

— Ăăă… ai grijă, Bella. Uau!

Mi-am retras braţele din jurul lui, ducându-mi-le la spate imediat ce am înţeles.

Eram prea puternică.

— Ups, am şoptit.

Zâmbi. Zâmbetul acela, care mi-ar fi oprit inima, dacă aceasta ar mai fi bătut.

— Nu te speria, iubito, spuse el, ridicând mâna să îmi atingă buzele, acum marcate de groază. Eşti doar un pic mai puternică decât mine pentru moment.

Am ridicat din sprâncene. Ştiusem şi asta, dar acum mi se părea mai ireal decât orice alt lucru care făcea parte din acest moment prin excelenţă ireal. Eram mai puternică decât Edward. Îl făcusem să exclame uimit.

Mâna lui îmi mângâie din nou obrazul, şi am uitat de supărare, un val nou de dorinţă trecându-mi prin corpul nemişcat.

Aceste emoţii erau mult mai puternice decât cele cu care eram obişnuită, şi era greu să mă gândesc la un singur lucru, în ciuda capacităţilor mele acum superioare. Fiecare nouă senzaţie mă copleşea. Mi-am amintit că Edward spusese odată – vocea lui din amintirile mele fiind o umbră slabă comparativ cu claritatea limpede, ca de cristal a aceleia pe care o auzeam acum – că genul lui, genul *nostru,* era uşor de distras. Acum îmi dădeam seama de ce.

Am făcut un efort conjugat să mă concentrez. Era ceva ce trebuia să spun. Cel mai important lucru.

Cu foarte mare grijă, atât de multă încât mişcarea îmi era chiar perceptibilă, mi-am adus braţul drept de la spate şi am ridicat mâna să îi ating obrazul. Am refuzat să mă las distrasă de culoarea perlată a mâinii mele sau de mătasea netedă a pielii lui sau de electricitatea care îmi pulsa în vârfurile degetelor.

M-am uitat în ochii lui şi mi-am auzit vocea pentru prima dată.

— Te iubesc, am rostit, dar parcă aş fi cântat.

Vocea mea avea sunetul cristalin al unui clopoţel.

Zâmbetul lui de răspuns mă uimi mai mult decât o făcuse vreodată pe vremea când eram om; îl puteam vedea cu

adevărat abia acum.

— Aşa cum te iubesc şi eu, îmi spuse el.

Îmi luă faţa în palme şi se aplecă spre mine – îndeajuns de încet ca să îmi reamintească să fiu atentă. Mă sărută, delicat ca o şoaptă la început şi, deodată, mai puternic, mai sălbatic. Am încercat să îmi amintesc să fiu blândă cu el, dar era greu să mă mai gândesc la ceva în nebunia de senzaţii, dificil să mai judec coerent.

Era ca şi cum nu m-ar mai fi sărutat niciodată – ca şi cum acesta ar fi fost primul nostru sărut. Şi, într-adevăr, nu mă sărutase niciodată aşa.

Aproape mă făcea să mă simt vinovată. Cu siguranţă încălcăm contractul. Nu mi se putea permite să am şi asta.

Deşi nu aveam nevoie de oxigen, respiraţia mi se acceleră, la fel de repede ca atunci când ardeam. Doar că acesta era un alt fel de foc.

Cineva îşi drese glasul. Emmett. Am recunoscut imediat tonul răguşit, glumeţ şi enervat în acelaşi timp.

Uitasem că nu suntem singuri. Apoi mi-am dat seama că felul în care mă lipeam de Edward nu era chiar un semn de politeţe faţă de ceilalţi.

Ruşinată, am făcut jumătate de pas în spate, cu o altă mişcare instantanee.

Edward chicoti şi păşi odată cu mine, ţinându-şi braţele strânse în jurul taliei mele. Faţa îi strălucea – de parcă o flacără albă îi ardea sub pielea de diamant.

Am luat o gură inutilă de aer ca să mă calmez.

Cât de diferit era acest sărut! I-am citit expresia în timp ce îmi comparam amintirile nedesluşite cu acest sentiment clar şi intens. Iar el părea… un pic mândru.

— Ai ţinut secrete faţă de mine, l-am acuzat cu voce melodioasă, mijind puţin ochii.

El râse, radiind de uşurare că se terminase totul – frica, durerea, nesiguranţa, aşteptarea, toate astea erau în urma noastră acum.

— Era cumva necesar atunci, îmi reaminti el. Acum e rândul tău să ai grijă *cu mine*.

Râse din nou.

M-am încruntat la acest gând, apoi Edward nu mai era singurul care râdea.

Carlisle păşi din spatele lui Emmett şi veni rapid către mine; ochii îi erau doar vag precauţi, dar Jasper îl urma. Nu-i mai văzusem niciodată faţa lui Carlisle, nu cu adevărat. Am simţit nevoia să clipesc – ca şi cum m-aş fi uitat la soare.

— Cum te simţi, Bella? întrebă Carlisle.

M-am gândit pentru o fracţiune de secundă.

— Copleşită. Sunt atât de *multe*...

N-am continuat, ascultând iar tonul ca de clopoţel al vocii mele.

— Da, poate fi destul de bulversant.

Am încuviinţat din cap, o mişcare rapidă şi smucită.

— Dar mă simt ca mine. Oarecum. Nu mă aşteptam la asta.

Braţele lui Edward se strânseră uşor în jurul meu.

— Ţi-am spus eu, şopti el.

— Îţi păstrezi destul de bine controlul, murmură Carlisle. Mai mult decât m-aş fi aşteptat *eu,* chiar şi cu tot timpul pe care l-ai avut ca să te pregăteşti din punct de vedere mental.

M-am gândit la schimbările bruşte de dispoziţie, la dificultatea de a mă concentra, apoi am şoptit:

— Nu sunt sigură cu privire la asta.

Dădu din cap cu seriozitate, apoi ochii ca nişte giuvaiere îi sclipiră plini de interes.

— Se pare că am reuşit cu morfina de data asta. Spune-mi, îţi aminteşti procesul de transformare?

Am ezitat, foarte conştientă de respiraţia lui Edward mângâindu-mi obrazul, trimiţându-mi unde de electricitate prin piele.

— Totul era... foarte întunecat înainte. Îmi amintesc că bebeluşul nu putea să respire...

M-am uitat la Edward, îngrozită pentru moment de amintire.

— Renesmee e sănătoasă şi bine, îmi spuse el, cu o strălucire în ochi pe care nu o mai văzusem niciodată. Îi

spusese numele cu o pasiune reţinută. Cu adoraţie. În felul în care cei credincioşi vorbesc despre zeii lor. Ce-ţi mai aminteşti după asta?

M-am concentrat să îmi golesc chipul de orice expresie. Nu mă pricepusem niciodată să mint.

— Mi-e greu să îmi amintesc. Era aşa de întuneric înainte! Şi apoi… am deschis ochii şi am văzut totul.

— Uimitor, şopti Carlisle, cu ochii entuziasmaţi.

Am simţit că mă inundă un val de mâhnire şi m-am aşteptat să îmi ardă obrajii, să mă dea de gol. Apoi mi-am reamintit că nu voi mai roşi niciodată. Poate că asta îl va proteja pe Edward de adevăr.

Va trebui să găsesc o metodă să îl lămuresc pe Carlisle, totuşi. Cândva. Dacă va mai trebui vreodată să creeze un vampir.

Această posibilitate părea foarte îndepărtată, ceea ce mă făcu să mă simt mai bine că minţisem.

— Vreau să te gândeşti – să îmi spui tot ce îţi aminteşti, insistă Carlisle încântat şi nu mi-am putut abţine o grimasă. Nu voiam să mai mint, pentru că mi-ar fi putut scăpa ceva. Şi nu voiam să mă gândesc cum mă mistuia focul. Spre deosebire de amintirile vechi, această parte era perfect clară şi mi-am dat seama că o retrăiam cu mult prea multă precizie.

— Oh, îmi pare rău, Bella, se scuză Carlisle imediat. Desigur că setea ta trebuie să fie foarte inconfortabilă. Această conversaţie mai poate aştepta.

Până când s-o aducă el în discuţie, setea nu fusese chiar incontrolabilă. Îmi treceau atât de multe prin minte! O parte separată a creierului meu ţinea evidenţa arsurii pe care o simţeam pe gât, aproape ca un reflex. În felul în care vechiul meu creier gestionase respiraţia şi clipitul.

Dar cuvintele lui Carlisle aduseră arsura în prim-plan. Brusc, nu mă puteam gândi decât la acea durere uscată şi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai tare mă durea. Mâna îmi cuprinse instantaneu gâtul, ca şi cum aş fi putut domoli flăcările din exterior. Pielea gâtului era ciudată sub degetele mele. Atât de netedă încât părea moale, deşi era

tare ca piatra.

Edward îşi lăsă braţele jos şi îmi luă cealaltă mână, trăgându- mă delicat spre el.

— Hai să vânăm, Bella.

Ochii mi se deschiseră şi mai largi şi durerea setei se diminuă, înlocuită fiind de şoc.

Eu? Să vânez? Cu Edward? Dar... cum?*Nu* ştiam ce să fac.

El îmi citi panica de pe chip şi zâmbi încurajator.

— E destul de uşor, iubito. Instinctiv. Nu-ţi face griji, îţi arăt eu. Cum nu mă mişcasem, arboră zâmbetul lui strengar şi ridică uimit din sprâncene. Aveam impresia că întotdeauna ţi-ai *dorit* să mă vezi vânând.

Am râs într-o explozie scurtă de bună dispoziţie (o parte din mine a ascultat cu mirare sunetul ca un clinchet de clopoţei), în timp ce cuvintele lui îmi reamintiră conversaţii pe care le avuseserăm cândva. Şi apoi mi-a luat o secundă întreagă să trec repede în revistă acele prime zile cu Edward – adevăratul început al vieţii mele – astfel încât să nu le uit. Nu m-am aşteptat să îmi fie atât de greu să îmi amintesc. Ca şi cum aş fi încercat să văd ceva printr-o apă tulbure. Ştiam din experienţa lui Rosalie că, dacă mă voi gândi îndeajuns de mult la amintirile mele de om, nu le voi pierde în timp. Nu voiam să uit niciun minut petrecut cu Edward, chiar şi acum, când eternitatea se întindea în faţa noastră. Va trebui să mă asigur că acele amintiri se vor cimenta în mintea mea infailibilă de vampir.

— Mergem? întrebă Edward. Se întinse să mă apuce de mâna pe care o ţineam încă la gât. Degetele lui mă mângâiară. Nu vreau să suferi, adăugă încet.

Ceva ce nu aş fi fost în stare să aud înainte.

— Sunt bine, am spus cu glas tare, un obicei pe care îl păstrasem. Aşteaptă. Mai întâi.

Erau atât de multe! Nu apucasem să-i întreb. Erau lucruri mai importante decât durerea.

Carlisle a fost cel care a răspuns:

— Da?

— Vreau s-o văd. Pe Renesmee.

Îmi era ciudat de greu să îi spun numele. *Fiica mea;* aceste cuvinte erau şi mai greu de rostit. Părea totul atât de departe. Am încercat să îmi amintesc cum mă simţisem cu trei zile în urmă şi mi-am luat automat mâinile din ale lui Edward şi le-am dus la abdomen.

Plat. Gol. Am strâns în pumni mătasea palidă care îmi acoperea pielea, speriată din nou, în timp ce o parte insignifiantă din mine observa că, probabil, Alice mă îmbrăcase.

Ştiam că nu mai rămăsese nimic înăuntrul meu şi mi-am amintit vag scena sângeroasă a naşterii, dar dovada fizică era încă greu de conceput. Tot ce ştiam era micul meu ghem pe care îl simţeam în *mine.* În afara fiinţei mele, părea doar rodul imaginaţiei mele. Un vis îndepărtat – un vis pe jumătate coşmar.

În timp ce îmi înfruntam starea de confuzie, i-am văzut pe Edward şi pe Carlisle schimbând priviri precaute.

— Ce este? am întrebat.

— Bella, spuse Edward liniştitor. Nu e o idee prea bună. E pe jumătate om, iubito. Inima ei bate şi sângele îi curge în vene. Până când setea ta nu va fi complet sub control… Nu vrei s-o pui în pericol, nu?

M-am încruntat. Desigur că nu voiam asta.

Eram de necontrolat? Tulburată, da. Uşor deconcertată, da. Dar periculoasă? Pentru ea? Fiica mea?

Nu puteam fi complet sigură că răspunsul era nu. Aşa că trebuia să am răbdare. Asta părea dificil. Pentru că, până nu aveam să o revăd, nu putea fi reală. Doar un vis îndepărtat… cu o străină…

— Unde e?

Am ascultat cu atenţie şi am putut auzi inima care bătea la etajul inferior. Puteam auzi mai mult de o persoană respirând – încet, ca şi cum şi ei ar fi ascultat. Se mai auzea un sunet ca o bătaie de aripi, un zumzet, pe care nu-l puteam identifica…

Şi sunetul inimii era atât de umed şi de ispititor, încât îmi lăsa gura apă.

Sigur trebuia să învăţ să vânez înainte s-o văd. Copilul

meu străin.

— Rosalie e cu ea?

— Da, răspunse Edward pe un ton tăios, şi mi-am dat seama că se gândea la ceva care îl supărase.

Credeam că el şi cu Rose trecuseră peste neînţelegeri. Oare animozitatea apăruse din nou? înainte să pot întreba, Edward îmi luă mâinile de pe abdomenul plat, strângându-mă din nou cu delicateţe.

— Stai, am protestat eu din nou, încercând să mă concentrez. Dar Jacob? Şi Charlie? Spune-mi tot ce am pierdut. Cât timp am fost... inconştientă?

Edward nu păru să observe ezitarea din ultimul meu cuvânt. Schimbă o altă privire precaută cu Carlisle.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit.

— Nu e nimic *rău,* îmi spuse Carlisle, accentuând ultimul cuvânt într-un mod ciudat. De fapt, nu s-au schimbat prea multe

— Ai fost inconştientă doar puţin mai mult de două zile. A mers foarte repede, din punctul acesta de vedere. Edward a făcut o treabă excelentă. Destul de inovator – injecţia cu venin direct în inimă a fost ideea lui. Făcu o pauză ca să zâmbească mândru spre fiul lui, apoi oftă. Jacob e tot aici, iar Charlie tot mai crede că eşti bolnavă. Crede că eşti la Atlanta, unde ţi se fac teste la CDC[3]. I-am dat un număr greşit de telefon şi e frustrat. A tot vorbit cu Esme.

— Ar trebui să îl sun... am murmurat în sinea mea, dar, ascultându-mi vocea, am înţeles că aş avea dificultăţi. Nu mi-ar recunoaşte vocea. Nu s-ar linişti. Şi apoi mi-am dat seama de ce spusese prima dată. Stai aşa... Jacob e tot *aici*?

Încă o privire schimbată între ei.

— Bella, spuse Edward repede. Avem multe de discutat, dar mai întâi ar trebui să ne ocupăm de tine. Sigur te doare...

La auzul vorbelor lui, mi-am amintit de arsura din gât şi am înghiţit convulsiv.

— Dar Jacob...

[3] CDC - Centrul pentru Prevenirea şi Tratarea Maladiilor (n.tr.)

— Avem tot timpul din lume pentru explicaţii, iubito, îmi aminti el cu blândeţe.

Desigur. Mai puteam aştepta un pic răspunsurile; va fi mai uşor să le ascult când durerea ascuţită provocată de setea groaznică nu-mi va mai afecta puterea de concentrare.

— Bine.

— Stai, stai, stai, se auziră din prag trilurile lui Alice. Dansă prin cameră, uluitor de graţioasă. La fel ca şi în cazul lui Edward şi Carlisle, am simţit un şoc atunci când m-am uitat cu adevărat la ea pentru prima dată. Atât de încântătoare. Ai promis că voi putea fi acolo prima dată! Ce-ar fi dacă v-aţi privi într-o oglindă?

— Alice… protestă Edward.

— Durează doar o secundă! Acestea fiind spuse, Alice ţâşni afară din cameră.

Edward oftă.

— Despre ce vorbeşte?

Dar Alice se întorsese deja, cărând oglinda uriaşă, cu rama aurită, din camera lui Rosalie, oglindă aproape de două ori mai înaltă decât ea, şi de câteva ori mai lată.

Jasper stătuse atât de nemişcat şi de tăcut încât nu-l băgasem în seamă de când se oprise în spatele lui Carlisle. Acum se deplasase din nou, să o păzească pe Alice, cu ochii fixaţi pe chipul meu. Pentru că eu eram pericolul aici.

Ştiam că îmi simte starea de spirit, aşa că trebuie să fi simţit şocul pe care l-am încercat când i-am studiat faţa, uitându-mă de aproape la el pentru prima dată.

Prin ochii mei umani prea puţin sensibili, cicatricele rămase din viaţa lui anterioară, când se înfruntase cu armatele de vampiri nou-născuţi din Sud, fuseseră aproape invizibile. Chiar şi într-o lumină destul de puternică astfel încât să le contureze relieful abia mi-aş fi dat seama de existenţa lor.

Acum, că puteam vedea, cicatricele erau trăsătura dominantă a lui Jasper. Era greu să îmi iau ochii de la gâtul şi maxilarul lui distrus – îmi era greu să cred că un vampir putuse supravieţui atâtor muşcături care îi sfâşiaseră gâtul.

Instinctiv, m-am încordat să mă apăr. Orice vampir care ar fi văzut chipul lui Jasper ar fi avut aceeaşi reacţie. Cicatricele erau ca un panou publicitar iluminat. Periculos, te avertiza. Câţi vampiri încercaseră să îl omoare pe Jasper? Sute? Mii? La fel de mulţi muriseră încercând.

Jasper văzu şi simţi reacţia mea, precauţiile mele, şi zâmbi forţat.

— Edward mi-a făcut zile negre că nu te-am pus în faţa unei oglinzi înainte de nuntă, spuse Alice, distrăgându-mi atenţia de la iubitul ei care inspira teamă. Nu am de gând s-o încasez iar.

— S-o încasezi? întrebă Edward sceptic, ridicând o sprânceană.

— Poate că exagerez puţin, murmură ea absentă, în timp ce întorcea oglinda spre mine.

— Şi poate că tot ce vrei este să îţi satisfaci plăcerile, replică el.

Alice îi făcu cu ochiul.

Eram conştientă doar în mică măsură că acest schimb de cuvinte avea loc. Atenţia îmi era atrasă întru totul de persoana din oglindă.

Prima mea reacţie a fost o plăcere nemaipomenită. Creatura străină din oglindă era fără îndoială frumoasă, exact la fel de frumoasă ca Alice sau Esme. Avea linii fluide chiar stând nemişcată, iar chipul ei fără cusur era palid ca luna, pe fundalul părului negru şi des. Membrele îi erau netede şi puternice, pielea strălucindu-i subtil, luminoasă ca o perlă.

A doua reacţie a fost de groază.

Cine *era* ea? La prima vedere, nu-mi puteam găsi nicăieri chipul în trăsăturile perfecte ale femeii din oglindă.

Şi ochii ei! Deşi ştiusem că aşa vor fi, ochii ei tot mă făcură să mă înfiorez de groază.

În tot timpul cât m-am privit în oglindă, chipul ei fusese perfect compus, sculptura unei zeiţe, nearătând nimic din tulburarea interioară. Apoi buzele ei pline se mişcară.

— Ochii? am şoptit, nevrând să spun *ochii mei*. Cât timp?

— Se vor închide la culoare în câteva luni, spuse Edward

pe un ton blând, consolându-mă. Sângele de animal diluează culoarea mai repede decât sângele uman. Vor căpăta mai întâi culoarea ambrei, apoi vor deveni aurii.

Ochii mei vor arde precum două flăcări de un roşu sălbatic *luni* întregi?

— Luni de zile? Vocea îmi sări un ton mai sus, agitată. În oglindă, sprâncenele perfecte se arcuiră neîncrezătoare deasupra ochilor stacojii strălucitori – mai aprinşi decât orice văzusem vreodată.

Jasper făcu un pas în faţă, alarmat de intensitatea neliniştii bruşte care mă cuprinsese. Cunoştea vampirii tineri foarte bine; oare această emoţie prevestea vreun pas greşit din partea mea?

Nimeni nu-mi răspunse la întrebare. Am întors capul de la oglindă, spre Edward şi Alice. Amândoi aveau privirile uşor pierdute – o reacţie la neliniştea lui Jasper. Desluşindu-i cauzele, privind înainte spre viitorul apropiat.

Am tras aer în piept din nou, complet inutil.

— Nu, sunt bine, i-am asigurat eu. Ochii mi-au zburat către străina din oglindă şi înapoi. Doar că… sunt multe lucruri cu care trebuie să mă obişnuiesc.

Jasper se încruntă, evidenţiind două semne aflate deasupra ochiului stâng.

— Nu ştiu, murmură Edward.

Femeia din oglindă se încruntă.

— Ce întrebare mi-a scăpat?

Edward râânji.

— Jasper se întreabă cum reuşeşti.

— Ce să reuşesc?

— Să îţi controlezi emoţiile, Bella, răspunse Jasper. Nu am mai văzut niciodată un nou-născut care să facă asta – să îşi stăpânească aşa de bine emoţiile. Erai supărată, dar când ne-ai văzut îngrijorarea, te-ai abţinut, ţi-ai recăpătat controlul. Eram pregătit să te ajut, dar n-ai avut nevoie.

— Şi e ceva în neregulă? am întrebat.

Am îngheţat automat aşteptând verdictul.

— Nu, spuse el, dar vocea îi era nesigură.

Edward mă mângâie pe braţ, încurajându-mă să mă

calmez.

— E foarte impresionant, Bella, dar nu înţelegem. Nu ştim cât ar putea dura.

M-am gândit la acest lucru pentru o fracţiune de secundă. Puteam să clachez în orice moment? Să mă transform într-un monstru?

Nu simţeam că aşa ar fi stat lucrurile… Poate că nu aveai cum să anticipezi aşa ceva.

— Dar spune-mi ce părere ai? mă întrebă Alice, puţin nerăbdătoare acum, arătând spre oglindă.

— Nu sunt sigură, m-am eschivat, nevrând să recunosc cât de înspăimântată eram.

M-am uitat lung la femeia frumoasă cu ochii înfricoşători, căutând bucăţi din mine. Mai rămăsese ceva în forma buzelor – dacă priveai dincolo de frumuseţea ameţitoare, era adevărat că buza de sus era uşor dezechilibrată, un pic prea plină ca să se potrivească cu cea de jos. M-am simţit ceva ma bine că am găsit acest mic defect familiar. Poate că şi restul din mine era acolo, înăuntru.

Mi-am ridicat mâna de probă, şi femeia din oglindă mi-a copiat mişcarea, atingându-şi chipul. Ochii ei stacojii mă priviră precauţi.

Edward oftă.

M-am întors să mă uit la el, ridicând o sprânceană.

— Dezamăgit? am întrebat, vocea cristalină sunând impasibil.

Râse.

— Da, recunoscu el.

Am simţit şocul trecând dincolo de expresia mea studiată, urmat instantaneu de suferinţă.

Alice mârâi. Jasper se aplecă spre mine, aşteptând să izbucnesc.

Dar Edward îi ignoră şi îmi strânse cu putere în braţe trupul îngheţat, apăsându-şi buzele pe obrazul meu.

— Speram că voi fi în stare să îţi citesc gândurile, acum că mintea ta seamănă mai mult cu a mea, murmură el. Şi iată-mă aici, frustrat ca întotdeauna, întrebându-mă ce-ţi trece oare prin cap.

M-am simţit imediat mai bine.

— Ei bine, am spus amuzată, uşurată că gândurile încă îmi aparţineau numai mie. Bănuiesc că niciodată nu-mi va funcţiona creierul aşa cum trebuie. Cel puţin acum sunt drăguţă.

Era mai uşor să glumesc cu el şi să mă adaptez la noile condiţii, să gândesc coerent. Să fiu eu însămi.

Edward îmi şopti în ureche:

— Bella, tu nu ai fost niciodată doar drăguţă.

Apoi se îndepărtă puţin de lângă mine şi oftă.

— Bine, bine, spuse el cuiva.

— Ce? am întrebat.

— Îl enervezi tot mai mult pe Jasper, cu fiecare secundă care trece. Poate că se mai relaxează puţin după ce vânezi.

M-am uitat la expresia îngrijorată de pe chipul lui Jasper şi am încuviinţat din cap. Nu voiam să clachez aici, dacă aşa ceva urma să se întâmple. Mai bine să fiu în mijlocul pădurii decât în mijlocul familiei.

— Bine. Hai să vânăm, am fost de acord, un amestec de emoţie şi anticipare făcându-mi stomacul să tremure. Am desfăcut braţele lui Edward din jurul meu, luându-l de mână, apoi m-am întors cu spatele la femeia stranie şi frumoasă care mă privea din oglindă.

21. PRIMA VÂNĂTOARE

— Pe fereastră? am întrebat, uitându-mă de la înălţimea celor două etaje.

Nu avusesem niciodată rău de înălţime, dar acum, că eram în stare să văd toate detaliile cu o asemenea claritate, nu eram prea încântată. Marginile pietrelor de dedesubt păreau mai ascuţite decât mi-aş fi imaginat.

Edward zâmbi.

— E cea mai convenabilă ieşire. Dacă ţi-e teamă, te duc eu în spate.

— Avem toată eternitatea la dispoziţie şi tu îţi faci griji cât ne-ar lua să mergem până la uşa din spate?

Edward se încruntă uşor.

— Renesmee şi Jacob sunt la parter…

— Aha.

Corect. Eu eram monstrul acum. Trebuia să stau departe de mirosurile care mi-ar putea declanşa natura sălbatică. Şi mai ales departe de oamenii pe care îi iubeam. Departe chiar şi de cei pe care nu-i cunoşteam încă.

— Renesmee e… în siguranţă… cu Jacob, acolo? am şoptit. Mi-am dat seama cu întârziere că era inima lui Jacob cea pe care o auzisem la parter. Am mai ascultat o dată cu atenţie, dar n-am auzit decât un singur puls constant. Nu prea o place.

Buzele lui Edward se strânseră ciudat.

— Ai încredere în mine, e perfect în siguranţă. Ştiu exact ce gândeşte Jacob.

— Desigur, am murmurat şi m-am uitat din nou în jos, spre pământ.

— Tragi de timp? mă provocă el.

— Puţin. Nu ştiu cum…

Şi eram foarte conştientă de faptul că familia mea se afla în spatele meu, privindu-mă în tăcere. Aproape în tăcere. Emmett chicotise deja o dată pe sub mustaţă. O singură greşeală şi ar fi murit de râs. Apoi ar începe glumele pe seama singurului vampir neîndemânatic din lume…

Şi mai era şi rochia – în care, probabil, mă îmbrăcase Alice când îmi era mult prea rău ca să observ – eu nu aş fi ales aşa ceva ca să sar pe fereastră sau ca să vânez. Rochie mulată din mătase de un albastru deschis? Pentru ce credea că o să am nevoie de ea? Dădea vreo petrecere mai târziu?

— Uită-te la mine, spuse Edward.

Şi apoi, foarte relaxat, păşi pe fereastra înaltă şi deschisă şi căzu.

L-am privit cu atenţie, analizând unghiul în care îşi îndoise genunchii ca să atenueze impactul. Nu s-a auzit aproape nimic când a aterizat – un sunet înfundat, care ar fi

putut fi al unei uşi închise cu grijă, sau al unei cărţi aşezate uşor pe o masă.

Nu *părea* dificil.

Strângând din dinţi concentrată, am încercat să îi copiez pasul relaxat în gol.

Ha! Pământul părea să se mişte spre mine atât de încet, încât n-a fost greu deloc să pun picioarele pe el – cu ce pantofi mă încălţase Alice? Cu toc cui? îşi pierduse minţile – să pun tălpile pantofilor ăştia idioţi în aşa fel încât aterizarea să fie la fel de lină ca mersul pe o suprafaţă plată.

Am absorbit impactul pe vârfurile picioarelor, cu grijă să nu rup tocurile subţiri. Aterizarea mea păru la fel de silenţioasă ca a lui. I-am zâmbit larg.

— Bun. Simplu.

Îmi zâmbi şi el.

— Bella?

— Da?

— Ai fost foarte graţioasă – chiar şi pentru un vampir.

M-am gândit un moment la ce spusese că sunt, şi m-am bucurat. Dacă o spunea doar aşa, Emmett ar fi râs. Nimănui nu i se păru amuzantă remarca lui, aşa că trebuie să fi fost adevărat. Era pentru prima dată când cineva îmi zicea că sunt *graţioasă…* sau, mă rog, în existenţa mea…

— *Mulţumesc,* i-am spus.

Apoi mi-am scos pantofii argintii de satin, unul câte unul, şi i-am aruncat prin fereastra deschisă. Cu un pic prea multă forţă, poate, dar am auzit pe cineva prinzându-i înainte să lovească lambriurile de lemn.

Alice mormăi:

— Văd că gustul nu i s-a îmbunătăţit la fel de mult ca echilibrul.

Edward mă luă de mână – nu încetam să mă minunez de netezimea şi de temperatura confortabilă a pielii lui – şi ţâşni prin curtea din spate spre marginea râului. L-am urmat fără efort.

Orice efort fizic părea foarte simplu.

— Îl trecem înot? l-am întrebat când ne-am oprit lângă

apă.

— Şi să-ţi strici frumuseţe de rochie? Nu. Sărim peste el.

Am strâns din buze, gânditoare. Râul era lat cam de cincizeci de metri.

— Tu primul, i-am spus.

Îmi atinse obrazul, făcu repede doi paşi înapoi, apoi ţâşni înainte, lansându-se de pe o piatră plată, îngropată adânc în malul râului. I-am studiat mişcarea fulgerătoare în timp ce zbura peste apă, încheind saltul cu o tumbă, înainte de-a dispărea în pădurea deasă de pe celălalt mal al râului.

— Ce te mai dai în spectacol, am murmurat, şi l-am auzit râzând.

Am făcut cinci paşi înapoi, ca să fiu sigură, şi am inspirat adânc.

Brusc, m-am neliniştit din nou. Nu că aş putea să cad sau să mă rănesc – eram mai îngrijorată că aş putea face ravagii în pădure.

Conştientizasem încet, dar acum o simţeam – puterea brută, uriaşă care îmi vibra în trup. Mi-am dat brusc seama că, dacă voiam să fac un tunel pe sub râu, să sap cu mâinile goale sau să forţez stratul de piatră, nu mi-ar fi luat foarte mult timp. Tot ce se găsea în jurul meu – copacii, arbuştii, pietrele… casa – începuseră să pară foarte fragile.

Sperând foarte mult că Esme nu ţinea, în mod special, la vreun copac de pe malul celălalt, am făcut primul pas. Şi m-am oprit când mătasea s-a sfâşiat cincisprezece centimetri deasupra coapsei. Alice!

Ei bine, Alice a părut întotdeauna că tratează hainele ca şi cum ar fi fost de unică folosinţă, aşa că n-ar trebui s-o deranjeze un astfel de accident. M-am aplecat şi am apucat cu atenţie între degete tivul din partea rămasă întreagă şi, cu cel mai mic efort posibil, am rupt rochia până sus la coapsă. Apoi am aranjat şi cealaltă parte ca să fie la fel.

Mult mai bine.

Puteam auzi râsetele înăbuşite din casă şi chiar pe cineva scrâşnind din dinţi. Râsetele veneau şi de la primul, şi de la al doilea etaj, şi am recunoscut cu uşurinţă chicotitul răguşit, distinct, de la etajul întâi.

Deci mă vedea şi Jacob? Nu-mi puteam închipui la ce se gândea acum sau ce mai făcea aici. Îmi imaginasem momentul reîntâlnirii noastre – dacă ar fi putut vreodată să mă ierte – cândva într-un viitor îndepărtat, când aş fi fost mai sigură pe mine, şi timpul îi va fi vindecat rănile sufleteşti, pe care eu i le provocasem.

Nu m-am întors să mă uit la el, conştientă de schimbările mele de dispoziţie. Nu ar fi fost indicat să las vreo emoţie să pună prea mult stăpânire pe mine. Temerile lui Jasper mă alarmaseră şi pe mine. Trebuia să vânez înainte să mă mai ocup de altceva. Am încercat să uit totul ca să mă pot *concentra*.

— Bella? mă strigă Edward din pădure, cu vocea apropiin- du-se de mine. Ai nevoie de ajutor?

Dar îmi aminteam perfect totul, desigur, şi nici nu doream să îi dau lui Emmett ocazia să se amuze *şi mai mult* pe seama lecţiilor pe care le primeam. Era o chestie fizică, deci ar fi trebuit să fie instinctivă. Aşa că am inspirat adânc şi am alergat spre râu.

Nestânjenită de rochie, a fost nevoie doar de un salt lung ca să ajung pe marginea apei. Doar o fracţiune de secundă, şi totuşi suficient – ochii şi gândurile mi s-au mişcat atât de repede, încât un singur pas a fost de-ajuns. Era simplu să sar cu piciorul drept pe piatra netedă şi să exercit presiunea potrivită, astfel încât să îmi trimit corpul răsucindu-se în aer. Fiind mai atentă la scop decât la forţa aplicată, am calculat greşit forţa necesară – dar măcar n-am greşit cât să ajung să mă ud. Cei cincizeci de metri lăţime erau o distanţă mult prea ușor de parcurs…

Trăiam un sentiment ciudat, îmbătător, energizant, dar de scurtă durată. În mai puţin de o secundă eram dincolo de râu.

Mă aşteptasem ca pădurea deasă să reprezinte o problemă, dar în mod surprinzător, copacii mă ajutau. Era simplu să-mi întind mâna, în timp ce aterizam pe sol, departe în pădure, ca să prind o creangă aflată la îndemână; m-am legănat uşor şi am aterizat pe vârfuri, la patru metri şi jumătate distanţă de pământ, pe ramura

groasă a unui molid.

Era grozav.

Printre râsetele mele încântate, l-am auzit pe Edward alergând să mă găsească. Săritura mea fusese de două ori mai lungă decât a lui. Când ajunse lângă mine, mă privi cu ochi mari. Am sărit cu agilitate de pe creangă, aterizând din nou fără zgomot, pe vârfurile picioarelor, exact lângă el.

— A fost bine? m-am întrebat, cu răsuflarea tăiată de încântare.

— Foarte bine.

Zâmbi aprobator, dar tonul lui lejer nu i se potrivea cu privirea surprinsă.

— Putem să mai facem asta o dată?

— Concentrează-te, Bella – suntem la vânătoare.

— A, da. Am încuviinţat din cap. La vânătoare.

— Urmează-mă… dacă poţi. Zâmbi, tachinându-mă cu privirea, şi o luă la fugă.

Era mai rapid decât mine. Nu-mi puteam imagina cum îşi mişca picioarele cu o astfel de viteză, îmi depăşea puterea de înţelegere. Totuşi, eu *eram* mai puternică, şi fiecare pas de-al meu era cât trei de-ai lui. Aşa că am zburat prin hăţişul verde şi viu, cot la cot, nu în urma lui. În timp ce alergam, nu m-am putut abţine să nu râd încet simţind emoţia aventurii; râsul nu m-a încetinit şi nici nu m-a făcut să-mi pierd concentrarea.

Am înţeles, în sfârşit, de ce Edward nu se lovea niciodată de copaci când alerga – o chestiune care fusese mereu un mister pentru mine. Era o senzaţie ciudată, de echilibru dintre viteză şi claritate. Pentru că, în timp ce treceam cu viteza fulgerului deasupra, pe sub şi prin labirintul verde şi des, cu o viteză care ar fi trebuit să mă facă să văd totul ca pe o ceaţă verde, fără contururi, vedeam, în schimb, cu claritate fiecare frunzuliţă, de pe crenguţele fiecărui lăstar, oricât de mic, pe lângă care treceam.

Vântul îmi bătea prin păr şi îmi ducea poalele rochiei sfâşiate undeva, în spatele meu şi, deşi ştiam că n-ar trebui, mi se părea că mi se încinsese pielea. Exact la fel cum solul aspru al pădurii n-ar fi trebuit să mi se pară

precum catifeaua sub tălpile goale, şi crengile care îmi biciuiau pielea n-ar fi trebuit să mi se pară la fel de uşoare ca nişte pene.

Pădurea era mult mai plină de viaţă decât o ştiusem eu vreodată – creaturi mărunte, a căror existenţă nu o bănuisem până atunci, mişunau printre frunzele din jurul meu. Au tăcut toate după ce am trecut noi, respiraţia accelerându-li-se de frică. Animalele aveau o reacţie mai înţeleaptă la mirosul nostru decât păreau să aibă oamenii. Desigur, mirosul avusese un efect contrar asupra mea.

Am tot aşteptat să mi se taie suflarea, dar respiram fără efort. M-am aşteptat să mă doară muşchii, dar puterea mea părea doar să crească pe măsură ce mă obişnuiam cu goana. Salturile mele erau tot mai avântate, şi, în curând, el era cel care trebuia sa ţină pasul cu mine. Am râs din nou, victorioasă, când l-am auzit în urma mea. Tălpile mele desculţe atingeau pământul atât de rar acum, încât mi se părea că zbor mai degrabă decât că alerg.

— Bella, mă strigă el sec, cu voce înceată, leneşă.

Nu mai auzeam nimic altceva; se oprise.

M-am gândit pentru o clipă să ripostez.

Dar, cu un oftat, m-am întors şi am sărit uşor alături de el, câteva sute de metri mai în spate. M-am uitat la el, aşteptând. Îmi zâmbea, ridicând o sprânceană. Era atât de frumos că nu puteam decât să îl privesc.

— Intenţionezi să rămâi în ţară? întrebă el, amuzat. Sau aveai de gând să o ţii aşa până în Canada?

— E bine şi aici, am fost eu de acord, concentrându-mă mai puţin pe ce spunea şi mai mult pe felul hipnotizant în care i se mişcau buzele când vorbea. Era dificil să nu mă pierd când totul era atât de nou pentru ochii mei atât de ageri. Ce vânăm?

— Elani. M-am gândit la ceva uşor pentru prima dată…

Se opri când mă văzu mijindu-mi ochii la auzul cuvântului *uşor.*

Dar nu aveam de gând să mă cert; îmi era prea sete. Imediat ce-am simţit arsura din gât, nu m-am mai putut gândi la nimic altceva. Şi, cu siguranţă, se înrăutăţea.

Aveam impresia că gura mea e la fel de uscată ca deşertul într-o după-amiază de vară.

— Unde? am întrebat, scrutând copacii nerăbdătoare.

Acum că acordasem atenţie senzaţiei de sete, părea să îmi afecteze orice alt gând, strecurându-se în sentimentele mai plăcute, cele date de goană şi de buzele lui Edward sărutându-mă şi… sete arzătoare. Nu puteam să scap de ea.

— Stai nemişcată un minut, îmi spus el, punându-şi mâinile uşor pe umerii mei. Intensitatea setei mele scăzu instantaneu când mă atinse. Acum închide ochii, murmură el. Am făcut ce îmi spusese, şi îşi ridică mâna spre chipul meu, mângâindu-mi obrajii. Am simţit cum mi se accelerează respiraţia şi am aşteptat din nou să mă cuprindă roşeaţa, care nu avea să mai vină niciodată. Ascultă, îmi zise Edward. Ce auzi?

Totul, aş fi putut spune; vocea lui perfectă, respiraţia lui, buzele lui atingându-se una de alta când vorbea, şoaptele păsărilor care îşi aranjau penele în vârfurile copacilor, bătăile fluturânde ale inimilor lor, frunzele de arţar lovindu-se, tropăitul slab al furnicilor care se urmau una pe alta, într-un lung şir, pe scoarţa celui mai apropiat copac. Dar ştiam că se referă la ceva anume, aşa că mi-am lăsat urechile să simtă, căutând ceva diferit de bâzâitul vieţii mărunte din jurul meu. Lângă noi spaţiul era larg deschis – vântul avea alt sunet în câmp – şi curgea şi un mic pârâu, cu o albie plină de pietre. Şi acolo, lângă zgomotul apei, se auzea un lipăit, bubuitul unor inimi puternice, pompând şuvoaie de sânge…

Îmi simţeam pereţii gâtului lipindu-se unul de altul.

— Lângă pârâu, spre nord-est? l-am întrebat, cu ochii încă închişi.

— Da. Tonul lui era aprobator. Acum… aşteaptă din nou briza şi… ce miros simţi?

Mai mult pe el – parfumul lui ciudat de miere, liliac şi soare. Dar şi mirosul bogat, argilos, de putreziciune şi muşchi, răşina coniferelor, aroma caldă, aproape ca de nucă, a micilor rozătoare care se ascundeau sub rădăcinile

copacilor. Şi, apoi, forţând limitele simţurilor, mirosul proaspăt al apei, surprinzător de neispititor în ciuda setei. M-am concentrat spre apă şi am găsit mirosul care se asocia lipăitului şi inimilor bubuitoare. Încă un miros cald, bogat şi înţepător, mai puternic decât celelalte. Şi totuşi, aproape la fel de neispititor precum pârâul. Am strâmbat din nas.

Edward râse încetişor.

— Ştiu, durează până te obişnuieşti.

— Trei? Am ghicit eu.

— Cinci. Mai sunt încă doi printre copacii din spatele lor.

— Ce fac acum?

I se simţea zâmbetul în glas.

— Ce simţi că vrei să faci?

M-am gândit la asta, cu ochii încă închişi, în timp ce ascultam şi inspiram aroma. Încă un acces de sete istovitoare îmi afectă concentrarea şi, brusc, mirosul cald şi înţepător nu mai era chiar atât de neplăcut. Măcar gura uscată va fi liniştită de ceva fierbinte şi umed. Am deschis ochii.

— Nu te gândi, îmi sugeră el, ridicându-şi mâinile de pe chipul meu şi făcând un pas în spate. Pur şi simplu urmează-ţi instinctele.

M-am lăsat condusă de miros, aproape fără să îmi dau seama de mişcări, coborând fantomatic panta, către poiana îngustă unde curgea pârâul. M-am ghemuit automat ezitând la marginea tivită de ferigi a pădurii. Vedeam un mascul puternic, coarnele ascuţite încoronându-i capul, la marginea pârâului, şi siluetele umbrite ale încă patru elani, îndreptându-se în linişte spre est, în pădure.

M-am concentrat pe mirosul masculului, în punctul fierbinte de pe grumazul lui acoperit de blană, unde pulsa căldura. Numai treizeci de metri – două sau trei salturi – între noi. M-am încordat pentru primul salt.

Dar, în timp ce mă pregăteam încordându-mi muşchii, vântul îşi schimbă direcţia, mai puternic acum, dinspre sud. Fără să mă gândesc, am ţâşnit dintre copaci, pe o cărare perpendiculară pe drumul meu iniţial, speriind elanii care se

ascunseseră în pădure, şi alergând după o aromă nouă, atât de atrăgătoare, încât nu mă mai puteam gândi la altceva. Era obligatoriu să o urmez.

Mirosul mă domina cu totul. Era singurul lucru la care mă gândeam, conştientă doar de setea mea şi de mirosul care promitea să o potolească. Setea se înrăutăţise, era atât de dureroasă acum, încât îmi ameţea toate celelalte simţuri şi îmi amintea de arsura veninului curgându-mi în vene.

Nu exista decât un singur lucru care avea şanse să îmi dis- tragă atenţia, un instinct mai puternic, mai primordial decât nevoia de a stinge focul – instinctul de a mă proteja de pericol. Autoapărarea.

Devenisem brusc conştientă de faptul că eram urmărită. Atracţia mirosului irezistibil se lupta cu impulsul de a mă întoarce şi de a-mi apăra vânatul. Un sunet mi se ridică din piept, buzele îmi dezveliră dinţii fără să le pot controla, în semn de avertisment. Am încetinit pasul, împărţită între nevoia de a-mi proteja spatele şi dorinţa de a-mi potoli setea.

Şi atunci, am simţit că urmăritorul meu mă ajunsese din urmă, şi instinctul de autoapărare avu câştig de cauză. În timp ce mă întorceam, sunetul îşi croi drum, prinzând viaţă.

Mârâitul sălbatic, ieşit din propria gură, era atât de neaşteptat încât m-am oprit în loc. M-a neliniştit, limpezindu-mi gândurile pentru o secundă – starea de transă dispăru, deşi setea ardea în continuare.

Vântul îşi schimbă direcţia, aducându-mi în faţă mirosul de pământ umed şi de ploaie, eliberându-mă din capcana groaznică a celuilalt miros – un miros atât de delicios, încât nu putea fi decât de om.

Edward ezită la câţiva paşi distanţă, cu braţele ridicate ca să mă îmbrăţişeze sau să mă oprească. Chipul îi era serios şi precaut şi am îngheţat, îngrozită.

Mi-am dat seama că fusesem pe punctul de a-l ataca. Smucindu-mă, m-am îndreptat din poziţia de atac. Mi-am ţinut respiraţia în timp ce mă adunam, temându-mă de puterea mirosului care venea dinspre sud.

Văzând că îmi vin în fire, Edward făcu un pas spre mine,

lăsându-şi braţele jos.

— Trebuie să plec de aici, am scuipat printre dinţi, folosin- du-mă de rezerva de aer pe care o mai aveam.

Mă privi şocat.

— *Eşti în stare* să pleci?

Nu am avut timp să îl întreb la ce se referă. Ştiam că abilitatea de a gândi clar va dura doar atât timp cât mă puteam abţine să nu mă gândesc la…

Am luat-o iar la goană, direct spre nord, concentrându-mă numai pe sentimentul inconfortabil al privării de simţuri, care părea să fie singurul răspuns al corpului meu la lipsa de aer. Singurul meu scop era să alerg îndeajuns de departe, cât să pierd de tot urma acelui miros. Să fie imposibil de depistat, chiar dacă mă răzgândeam…

Încă o dată, eram conştientă că sunt urmărită, dar, de data asta, nu mă părăsise raţiunea. M-am luptat cu instinctul de a respira – de a folosi mirosurile din aer ca să mă asigur că era Edward. Nu a trebuit să mă împotrivesc mult; deşi alergam mai repede decât o făcusem vreodată, ţâşnind ca o cometă pe cea mai dreaptă cărare pe care o puteam găsi printre copaci, Edward mă ajunse din urmă după un minut.

Mă fulgeră un nou gând, şi m-am oprit în loc, cu picioarele înfipte în pământ. Eram în siguranţă, dar mi-am ţinut respiraţia ca măsură de precauţie.

Edward zbură pe lângă mine, surprins de faptul că mă oprisem atât de brusc. Se întoarse şi veni lângă mine într-o secundă. Mă luă de umeri şi se uită fix în ochii mei, cu aceeaşi expresie uluită pe faţă.

— Cum ai făcut asta? mă întrebă el.

— M-ai lăsat să te întrec mai devreme, nu? l-am întrebat eu, ignorându-i întrebarea. Şi eu care credeam că mă descurc aşa de bine!

Când am deschis gura, am putut să gust aerul – era curat acum, fără urmă din mirosul pătrunzător care îmi chinuia setea. Am inspirat precaută.

Edward ridică din umeri şi dădu din cap, refuzând să schimbe subiectul.

— Bella, cum ai făcut-o?

— Cum am fugit? Mi-am ţinut respiraţia.

— Dar cum te-ai oprit din vânătoare?

— Când ai venit în spatele meu… îmi pare aşa de rău!

— De ce te scuzi faţă *de mine?* Eu sunt cel care a fost atât de îngrozitor de neglijent. Am presupus că nu va fi nimeni aşa de departe de trasee, dar ar fi trebuit să verific mai întâi. Ce greşeală prostească! *Tu* nu ai de ce să te scuzi.

— Dar am mârâit la tine! Eram încă îngrozită de faptul că fusesem capabilă fizic de o asemenea blasfemie.

— Sigur că aşa ai făcut. E normal. Dar nu pot să înţeleg cum ai fugit de acolo.

— Păi, ce altceva puteam să fac? l-am întrebat. Atitudinea lui mă nedumerea – ce *voia* să se fi întâmplat? Ar fi putut fi cineva cunoscut!

Mă sperie, izbucnind brusc într-un acces de râs, dându-şi capul pe spate. Hohotul lui răsuna printre copaci.

— De ce râzi de mine?

Se opri imediat, şi am văzut că devenise din nou atent.

Controlează-te, m-am gândit eu. Trebuia să am grijă cu temperamentul meu. Era de parcă aş fi fost mai degrabă un vârcolac tânăr, nu un vampir.

— Nu râd de tine, Bella. Râd pentru că sunt şocat. Şi sunt şocat pentru că sunt complet uimit.

— De ce?

— N-ar trebui să fii în stare să faci aşa ceva. N-ar trebui să fii atât de… raţională. N-ar trebui să poţi sta aici şi să discuţi cu mine calmă şi liniştită. Şi, mai mult decât atât, nu ar fi trebuit să fi fost în stare să te opreşti în timpul vânătorii, când mirosul de sânge uman pluteşte în aer. Chiar şi vampirilor maturi le este greu să facă asta – întotdeauna suntem foarte atenţi unde vânăm ca să nu ne punem în calea tentaţiei. Bella, te porţi ca şi cum ai avea zeci de ani, nu zile de existenţă.

— Aha.

Dar ştiusem că va fi greu. De asta eram aşa de atentă. Mă aşteptasem să fie greu.

Îşi puse din nou mâinile pe faţa mea, privindu-mă uimit.

— Ce n-aş da să fiu în stare să îţi citesc gândurile în momentul ăsta!

Ce emoţie puternică! Fusesem pregătită pentru partea cu setea, dar nu pentru asta. Fusesem convinsă că nu voi mai simţi acelaşi lucru când mă va atinge. Ei bine, ca să fiu sinceră, nu mă simţeam la fel.

Era un sentiment mult mai puternic.

M-am întins să îi urmăresc contururile feţei; degetele mele se opriră pe buzele lui.

— Credeam că nu mă voi mai simţi aşa pentru multă vreme? Nesiguranţa mea transformă cuvintele într-o întrebare. Dar încă te mai *doresc.*

El clipi şocat.

— Cum de te poţi concentra la aşa ceva? Nu-ţi este incredibil de sete?

Sigur că îmi era, *acum* că îmi amintise iar!

Am încercat să înghit şi apoi am oftat, închizând ochii aşa cum o făcusem şi mai înainte, ca să mă concentrez. Mi-am lăsat simţurile să mă ducă departe, bântuită, de data asta, de teama unui alt atac al deliciosului miros interzis.

Edward îşi lăsă mâinile jos, fără să respire măcar, în timp ce eu ascultam tot mai departe, în păienjenişul verde, plin de viaţă, analizând mirosurile şi sunetele, căutând ceva care să nu fie total dezgustător pentru setea mea. Erau semne de ceva diferit, o urmă slabă spre est…

Am deschis ochii, concentrată în totalitate pe simţurile mele ascuţite, şi m-am întors şi am ţâşnit silenţios spre est. Relieful deveni brusc abrupt, şi am alergat în poziţie de vânătoare, ghemuită aproape de pământ, folosindu-mă de copaci când era necesar. L-am simţit mai degrabă decât l-am auzit pe Edward cu mine, alunecând în linişte prin pădure, lăsându-mă să conduc vânătoarea.

Vegetaţia se împuţina pe măsură ce urcam; mirosul de răşină devenea tot mai puternic, la fel şi mirosul pe care îl urmăream – un parfum cald, mai puternic decât mirosul elanilor şi mai atrăgător. Câteva secunde mai târziu, am auzit sunetul scos de nişte labe imense, mult mai subtil

decât cel al copitelor. Sunetul se auzea de sus – dintre ramurile copacilor, şi nu de la sol. Instinctiv, m-am aruncat şi eu printre ramuri, câştigând o poziţie strategică mai înaltă, la jumătatea unui uriaş brad argintiu.

Sunetul moale al labelor se auzea acum undeva dedesubt; mirosul puternic era foarte aproape. Am căutat din ochi mişcarea asociată sunetului, şi am văzut silueta maronie a unei pume masive alunecând pe creanga largă a unui pin chiar mai jos, la stânga mea. Ochii îi erau îndreptaţi spre pământ; puma era şi ea la vânătoare. Am simţit mirosul unui animal mai mic, slab faţă de mirosul prăzii mele, care se ascundea în tufişul de sub copac. Coada pumei se mişca spasmodic, pregătindu-se să sară.

Cu un salt uşor, am zburat prin aer şi am aterizat pe creanga pe care se afla puma. Acesta simţi cum tremură ramura şi se întoarse, ţipând cu surpriză şi sfidare. Mă atacă cu ghearele, cu ochii aprinşi de furie. Pe jumătate înnebunită de sete, i-am ignorat colţii şi ghearele ascuţite şi m-am lansat asupra ei, trântindu-ne la pământ.

N-a fost cine ştie ce luptă.

Ghearele ei încovrigate ar fi putut fi nişte degete mângâietoare, un astfel de impact au avut pe pielea mea. Dinţii ei nu au avut nicio şansă pe umerii sau pe gâtul meu. Greutatea ei era nesemnificativă. Mi-am înfipt fără greş dinţii în gâtul animalului, iar rezistenţa sa instinctivă a fost minoră şi demnă de milă în faţa forţei mele. Mi-am încleştat fălcile cu uşurinţă, exact în punctul unde se concentra fluxul de căldură.

A fost atât de uşor, de parcă aş fi muşcat dintr-o bucată de unt. Dinţii mei erau lame de metal; au tăiat prin blană şi grăsime şi muşchi de parcă nici n-ar fi fost acolo.

Nu era gustul dorit, dar sângele era fierbinte şi umed şi îmi domolea setea mistuitoare. Puma se zbătea din ce în ce mai puţin, până când răgetele i se înecară cu un gâlgâit. Căldura sângelui îmi radie în tot corpul, încălzindu-mi degetele de la mâini şi de la picioare.

Am terminat înainte să mă satur. Setea izbucni din nou după ce aruncasem dezgustată leşul pumei. Cum îmi mai

putea fi sete după toate astea?

M-am ridicat în picioare cu o mişcare iute. Mi-am dat seama în ce hal arătam. Mi-am şters faţa cu braţul şi am încercat să-mi aranjez rochia. Ghearele atât de ineficiente pe pielea mea avuseseră mai mult succes cu mătasea subţire.

— Hmm, spuse Edward.

Am ridicat privirea şi l-am văzut sprijinindu-se relaxat de trunchiul unui copac, privindu-mă gânditor.

— Bănuiesc că aş fi putut să mă descurc mai bine.

Eram plină de noroi, părul îmi era încâlcit, rochia pătată de sânge şi atârnând în zdrenţe. Edward nu se întorcea de la partidele lui de vânătoare arătând aşa.

— Te-ai descurcat perfect, mă asigură el. Doar că... e mult mai dificil să te privesc decât mi-aş fi imaginat.

Am ridicat din sprâncene, nedumerită.

— E împotriva firii, îmi explică el, să te las să te baţi cu pumele. Am avut un atac de panică pe tot parcursul luptei.

— Prostuţule!

— Ştiu. Vechile năravuri mor greu. Îmi plac îmbunătăţirile aduse rochiei, totuşi.

Dacă aş fi putut să roşesc, aş fi făcut-o. Am schimbat subiectul.

— De ce continuă să îmi fie sete?

— Pentru că eşti tânără.

Am oftat.

— Bănuiesc că nu mai sunt pume prin apropiere.

— Nu, dar sunt destule căprioare.

M-am strâmbat.

— Nu miros la fel de bine.

— Erbivore. Carnivorii seamănă la miros cu oamenii, îmi explică el.

— Nu seamănă chiar aşa de mult, l-am contrazis eu, încercând să nu-mi amintesc.

— Ne-am putea întoarce, spuse el serios, dar după sclipirea din ochi se vedea că mă tachinează. Oricine ar fi fost acolo, dacă erau bărbaţi, probabil nu s-ar supăra să moară dacă i-ai executa tu. Privirea lui se opri din nou pe

rochia mea sfâşiată. De fapt, ar crede că sunt deja morţi şi ajunşi în rai când te-ar vedea.

Mi-am dat ochii peste cap şi am pufnit.

— Hai să vânăm nişte afurisite de erbivore.

Am găsit o turmă mare de căprioare în timp ce alergam înapoi spre casă. El vână cu mine de data asta, acum că mă prinsesem cum stă treaba. Am doborât un cerb mare, făcând la fel de multă mizerie ca şi mai înainte, cu puma. El terminase deja doi până l-am terminat pe primul, fără să aibă vreun fir de păr deranjat, fără o pată pe cămaşa albă. Am urmărit turma împrăştiată şi îngrozită, dar, în loc să mă hrănesc, l-am urmărit cu atenţie pe Edward ca să văd cum face de vânează atât de ordonat.

De fiecare dată când îmi dorisem ca Edward să nu mă fi lăsat în urmă când pleca la vânătoare, fusesem, de fapt, puţin uşurată. Pentru că eram sigură că ar fi fost înspăimântător să-l văd. Îngrozitor. Că văzându-l la vânătoare îl voi vedea, în sfârşit, ca pe un vampir.

Desigur că era mult mai diferit din perspectiva asta, fiind eu însămi vampir. Dar mă îndoiam că până şi ochii mei umani n-ar fi putut observa frumuseţea lui.

Era o experienţă uimitor de senzuală să îl privesc pe Edward cum vânează. Saltul lui lin era ca lovitura sinuoasă a unui şarpe; mâinile îi erau atât de sigure, de puternice, încât era imposibil pentru pradă să scape din ele; buzele pline erau perfecte în timp ce dezveleau cu graţie dinţii lui strălucitori. Era superb. Am simţit un fior brusc de mândrie şi de dorinţă. Era *al meu.* Nimic nu ne mai putea despărţi acum. Eram prea puternică să mă mai despartă cineva de el.

A fost foarte rapid. S-a întors spre mine şi mi-a studiat curios expresia plină de dorinţă.

— Nu-ţi mai e sete? m-a întrebat.

Am dat din umeri.

— Mi-ai distras atenţia. Eşti mult mai bun la asta decât mine.

— Secole de practică. Zâmbi. Ochii lui aveau acum o nuanţă tulburătoare de auriu ca mierea.

— Doar un secol, l-am corectat eu.

El râse.

— Ai terminat pe ziua de azi? Sau vrei să continui?

— Am terminat, cred. Mă simţeam foarte sătulă, chiar ghiftuită. Nu eram sigură cât lichid mai putea să încapă în corpul meu. Arsura din gât era, însă, doar domolită. Dar, la urma urmei, ştiusem că setea va fi o parte mereu prezentă în viaţa mea de acum încolo.

Dar merita.

Mă simţeam stăpână pe situaţie. Poate că sentimentul meu de siguranţă era fals, dar mă simţeam destul de bine că nu omorâsem pe nimeni. Dacă am putut rezista unor oameni total străini, nu voi fi în stare să mă descurc cu vârcolacul şi copilul pe jumătate vampir pe care îi iubeam?

— Vreau s-o văd pe Renesmee, i-am spus.

Acum că setea era îmblânzită (deşi nici pe departe potolită), grijile mele anterioare erau greu de ignorat. Doream să împac străina care era fiica mea cu fiinţa pe care o iubisem cu trei zile în urmă. Era atât de ciudat, atât de greşit să nu o mai am în mine. Deodată, m-am simţit pustie şi stânjenită.

Edward îmi întinse mâna. Am luat-o, iar pielea lui mi s-a părut mai caldă decât înainte. Obrajii îi erau parcă îmbujoraţi, iar umbrele de sub ochi dispăruseră cu totul.

Nu m-am putut abţine să nu îi mângâi faţa din nou. Şi din nou.

Am uitat oarecum că aşteptam un răspuns la cererea mea, în timp ce mă uitam în ochii lui aurii strălucitori.

Era aproape la fel de greu cum fusese să fug de mirosul de sânge, dar, cumva, am reţinut faptul că trebuia să fiu grijulie cu el în timp ce m-am ridicat pe vârfuri şi mi-am pus braţele în jurul lui. Cu delicateţe.

El nu era la fel de ezitant în mişcări; braţele lui s-au închis în jurul mijlocului meu şi m-au tras strâns la pieptul lui. Buzele lui s-au zdrobit de ale mele, acum mi se păreau moi. Buzele mele nu se mai mulau pe ale lui; aveau viaţa lor.

Ca şi înainte, atingerea pielii, a buzelor şi mâinilor lui, îmi

trecea prin pielea netedă şi dură, senzaţia scurgându-se direct în oase. Până în cel mai adânc punct al corpului meu. Nu-mi putusem imagina că îl voi putea iubi mai mult decât o făcusem înainte.

Mintea mea nu fusese capabilă să cuprindă atâta dragoste. Inima mea nu fusese îndeajuns de puternică să o suporte.

Poate că asta era partea din mine pe care o scosesem la iveală pentru a-mi defini noua existenţă. Precum compasiunea lui Carlisle şi devotamentul lui Esme. Probabil, nu voi fi niciodată în stare să fac ceva interesant sau special, cum puteau Edward, Alice sau Jasper să facă. Poate că îl voi iubi pe Edward mai mult decât iubise vreodată cineva.

Puteam trăi cu asta.

Unele părţi erau la fel ca şi înainte – felul în care îmi răsuceam degetele în părul lui, cum îi trasam contururile pieptului –, dar altele erau complet noi. El era nou. Era o experienţă diferită modul în care Edward mă săruta atât de neînfricat, atât de puternic. I-am răspuns cu intensitate şi, brusc, ne-am trezit căzând.

— Vai! Am exclamat, iar el râse sub mine. N-am vrut să te dărâm aşa. Eşti bine?

Mă mângâie pe faţă.

— Un pic mai bine decât bine. Apoi o expresie nedumerită îi traversă chipul. Renesmee? Întrebă el nesigur, încercând să îşi dea seama ce doream mai mult în acel moment. O întrebare foarte dificilă, pentru că voiam atât de multe lucruri în acelaşi timp.

Îmi dădeam seama că el nu ar fi fost chiar împotriva amânării întoarcerii acasă, şi era greu să mă gândesc la altceva cu pielea lui lipită de a mea – nu mai rămăsese prea mult din rochie. Dar amintirea lui Renesmee, înainte şi după naştere, devenea tot mai mult un vis pentru mine. Mai ireală. Toate amintirile mele erau amintiri umane; le înconjura o aură de artificialitate. Nimic nu părea real din ceea ce nu văzusem cu aceşti ochi, nu atinsesem cu aceste mâini.

Cu fiecare minut, realitatea existenţei acelei mici străine se disipa tot mai mult.

— Renesmee, am fost eu de acord, cu tristeţe în voce, şi m-am ridicat în picioare, trăgându-l după mine.

22. PROMISIUNI

Gândul la Renesmee mi-o adusese în atenţia noii, ciudatei şi cuprinzătoarei mele minţi, care era însă foarte uşor de distras. Atât de multe întrebări.

— Povesteşte-mi despre ea, am insistat eu când mă luă de mână.

Nu ne încetinea mai deloc faptul că eram îmbrăţişaţi.

— Nu seamănă cu nimic din lumea asta, îmi spuse el, iar acel devotament aproape religios i se simţi din nou în voce.

Mă încercă un strop de gelozie din cauza acestei străine. El o cunoştea şi eu nu. Nu era cinstit.

— Cât de mult seamănă cu tine? Sau cu mine? Sau cu ceea ce eram eu, mai degrabă.

— Cred că seamănă la fel de mult cu amândoi.

— Avea sânge cald, mi-am amintit eu.

— Da. Îi bate şi inima, deşi un pic mai repede decât inima unui om. Temperatura ei este un pic mai ridicată decât ar trebui. Doarme.

— Serios?

— Destul de bine pentru un nou-născut. Singurii părinţi din lume care nu au nevoie de somn şi copilul nostru doarme deja toată noaptea. Chicoti.

Îmi plăcea felul în care spunea *copilul nostru.* Cuvintele o făceau să pară mai reală.

— Are exact aceeaşi culoare de ochi ca şi tine – deci asta nu s-a pierdut, până la urmă. Îmi zâmbi. Sunt atât de frumoşi!

— Şi părţile de vampir? am întrebat.

— Pielea ei pare aproape la fel de impenetrabilă ca şi a

noastră. Nu că ar visa cineva să testeze asta.

Am clipit, un pic şocată.

— Sigur că nu, mă reasigură el. Alimentaţia ei… ei bine, preferă să bea sânge. Carlisle vrea în continuare s-o convingă să bea nişte lapte praf, dar fără prea mult succes. Nu pot să spun că o învinovăţesc –e o chestie urât mirositoare, chiar şi pentru alimentele pe care le mănâncă oamenii.

Mă uitam cu ochi mari la el. Vorbea de parcă ar fi purtat conversaţii cu ea.

— S-o convingă?

— E inteligentă, şocant de inteligentă, şi evoluează extrem de rapid. Deşi nu vorbeşte – încă – comunică destul de eficient.

— Nu. Vorbeşte. *Încă.*

Edward încetini pasul şi mai mult, lăsându-mă să asimilez informaţiile.

— Ce vrei să spui prin *comunică eficient?* l-am întrebat.

— Cred că va fi mai uşor să… vezi cu ochii tăi. E cam greu de descris.

M-am gândit la asta. Ştiam că am multe de văzut înainte să devină totul parte din realitate. Nu eram sigură dacă eram pregătită pentru aşa ceva, deci am schimbat subiectul.

— De ce mai e Jacob aici? l-am întrebat. Cum de mai poate suporta? De ce-ar face-o? Vocea mea cristalină tremură puţin. De ce trebuie să mai sufere?

— Jacob nu suferă, spuse el pe un ton ciudat. Deşi aş fi dispus să îl ajut în direcţia asta, adăugă Edward printre dinţi.

— Edward! am şuierat, făcându-l să se oprească (şi umflându-mă un pic în pene că am putut s-o fac). Cum poţi spune asta? Jacob a renunţat la tot ca să ne protejeze! Când mă gândesc la ce l-am supus…!

Mi se făcu inima mică, amintindu-mi ruşinea şi vina. Acum mi se părea ciudat că avusesem atâta nevoie de el atunci. Acel sentiment că îmi lipseşte dacă nu era în preajmă dispăruse; probabil fusese o slăbiciune umană.

— O să vezi exact cum pot spune asta, murmură Edward. I-am promis că o să îl las pe el să explice, dar mă îndoiesc că vei vedea lucrurile altfel decât mine. Desigur, eu mă înşel deseori cu privire la gândurile tale, nu?

Strânse din buze şi mă privi cu atenţie.

— Să explice ce?

Edward dădu din cap.

— Am promis. Deşi nu ştiu dacă îi mai datorez ceva…

Scrâşni din dinţi.

— Edward, nu înţeleg.

Frustrarea şi indignarea puseră stăpânire pe mine.

Îmi mângâie obrazul, apoi zâmbi delicat când chipul mi se îmblânzi drept răspuns, dorinţa luând momentan locul enervării.

— E mai greu decât faci tu să pară, ştiu. Îmi amintesc.

— Nu-mi place să mă simt confuză.

— Ştiu. Aşa că, hai să mergem acasă, ca să vezi totul cu ochii tăi. Trecu privirea peste resturile rochiei mele în timp ce vorbea de întors acasă şi se încruntă. Hmm.

După jumătate de secundă de gândire, îşi descheie cămaşa albă şi mă ajută să mă îmbrac.

— E chiar aşa de rău?

Îmi zâmbi.

Mi-am strecurat braţele în mânecile cămăşii lui, apoi am încheiat-o rapid peste corsajul zdrenţuit. Desigur, aşa rămânea el fără cămaşă, şi era imposibil să nu mă distragă lucrul acesta.

— Hai să ne luăm la întrecere, i-am spus avertizându-l: să nu mă mai laşi să câştig!

Îmi lăsă mâna şi zâmbi.

— Pe locuri…

A fost mai uşor să găsesc drumul spre noua mea casă decât să merg pe strada lui Charlie, spre vechea mea casă. Mirosul nostru lăsase o dâră clară şi uşor de urmărit, chiar şi în goană.

Edward mă întrecuse până am ajuns la râu. Am profitat de ocazie şi l-am sărit mai devreme, încercând să mă folosesc de puterea suplimentară ca să câştig.

— Ha! am exclamat eu când mi-am auzit picioarele atingând primele iarba.

Atentă să-l aud aterizând, am auzit, în schimb, ceva la care nu mă aşteptam. Ceva zgomotos şi mult prea aproape. O inimă bătând.

Edward mă ajunse în aceeaşi secundă şi mă luă repede şi cu putere în braţe.

— Nu respira, mă avertiză el în grabă.

Am încercat să nu intru în panică şi am îngheţat între două răsuflări. Singura parte a corpului meu care se mişca erau ochii, care căutau instinctiv sursa sunetului.

Jacob stătea la hotarul dintre pădure şi gazonul familiei Cullen, cu braţele încrucişate pe piept, cu maxilarele încleştate. Invizibile în pădurea din spatele lui, am auzit două inimi mai mari şi sunetul slab al crengilor uscate sub labele uriaşe de animal, aflate în mişcare.

— Ai grijă, Jacob, spuse Edward. Se auzi un mârâit din pădure ca un ecou al îngrijorării din vocea lui. Poate că acesta nu e cel mai potrivit mod…

— Crezi că ar fi mai bine s-o laşi mai întâi lângă copil? îl întrerupse Jacob. E mai sigur să vedem cum se descurcă Bella cu mine. Mă vindec repede.

Era vorba de un test? Să vadă dacă pot să nu-l omor pe Jacob, înainte să încerc să nu o omor pe Renesmee? îmi era rău – nu avea nimic de-a face cu stomacul, ci cu mintea. Asta era ideea lui Edward?

Am privit neliniştită spre el; Edward păru să delibereze pentru un moment, apoi expresia lui se transformă din îngrijorare în altceva. Ridică din umeri şi se simţi o nuanţă de ostilitate în voce când spuse:

— E gâtul tău în joc, bănuiesc.

Mârâitul din pădure era furios de data asta; era Leah, fără îndoială.

Ce se întâmplase cu Edward? După toate lucrurile prin care trecuserăm împreună, n-ar fi trebuit să fie în stare să dea dovadă de puţină bunăvoinţă faţă de cel mai bun prieten al meu? Mă gândisem – prosteşte probabil – că Edward şi Jacob puteau fi prieteni acum. Probabil

înţelesesem greşit.

Dar ce făcea Jacob? De ce s-ar oferi pe el însuşi ca subiect de încercare pentru a o proteja pe Renesmee?

Nu avea niciun sens. Chiar dacă prietenia noastră supravieţuise…

Şi când privirile ni s-au întâlnit, m-am gândit că poate aşa se întâmplase. Încă mai părea cel mai bun prieten al meu. Dar nu el se schimbase. Cum arătam eu în ochii lui?

Apoi îmi aruncă zâmbetul pe care îl ştiam atât de bine, zâmbetul unui suflet pereche, şi am fost sigură că prietenia noastră era intactă. Era exact ca înainte, când pierdeam vremea în garajul lui improvizat, doar doi prieteni care îşi omorau timpul. Uşor şi *firesc*. Din nou, am observat că nevoia ciudată de a-l avea în preajmă, simţită, dispăruse complet. Era doar prietenul meu, aşa cum trebuia să fie.

Totuşi, tot nu avea sens ce făcea acum. Oare era chiar atât de altruist încât să încerce să mă protejeze – cu preţul propriei vieţi –, să nu fac ceva într-o fracţiune de secundă în care aveam să-mi pierd controlul, ceva ce aveam să regret pentru totdeauna? Asta însemna mai mult decât faptul că tolera ceea ce devenisem sau că rămăsese, în mod miraculos, prietenul meu. Jacob era unul dintre cei mai buni oameni pe care îi ştiam, dar asta părea mai mult decât suportabil.

Zâmbetul lui se lăţi şi tremură uşor.

— Tre’ să recunosc, Bells, arăţi ca dracu’.

Am zâmbit la rândul meu, căzând uşor în aceeaşi veche rutină. Aceasta era o parte din el pe care o înţelegeam.

Edward mârâi.

— Ai grijă, potaie!

Vântul bătu din spatele meu şi mi-am umplut repede plămânii cu aer curat ca să pot vorbi:

— Nu, are dreptate. Ochii sunt cu adevărat de speriat, nu?

— Super de groază. Dar nu e aşa de rău precum mi-aş fi imaginat.

— Ce să spun – mulţumesc pentru un astfel de compliment măgulitor!

Îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii la ce mă refer. Tot arăţi ca tine – oarecum. Poate că nu la fizic… dar eşti *Bella.* Nu credeam că voi simţi că eşti tot aici. Zâmbi din nou la mine, fără nicio urmă de amărăciune sau resentiment. Apoi chicoti şi spuse: în fine, bănuiesc că mă voi obişnui cu ochii destul de repede.

— Serios? am întrebat, nedumerită.

Era minunat că eram în continuare prieteni, dar nu era ca şi cum aveam să petrecem prea mult timp împreună.

Pe chip i se aşternu o expresie ciudată, ştergându-i zâmbetul. Era… vinovăţie? apoi ochii se opriră la Edward.

— Mulţam, spuse el. Nu ştiam dacă o să fii în stare să îi ascunzi asta, cu sau fără promisiunea făcută. De obicei, îi dai tot ce doreşte.

— Poate că sper că se va enerva şi-ţi va rupe capul de pe umeri, sugeră Edward.

Jacob pufni.

— Ce se întâmplă? Aveţi secrete faţă de mine? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Îţi explic mai târziu, spuse Jacob stânjenit, ca şi cum nu intenţiona cu adevărat s-o facă. Apoi schimbă subiectul: Mai întâi, hai să terminăm cu treaba asta.

Rânjetul lui deveni provocator şi începu să înainteze spre mine.

Se auzi un scâncet de protest în spatele lui, apoi corpul cenuşiu al lui Leah alunecă printre copacii din spatele lui. Seth, mai înalt, cu blana de culoarea nisipului, era chiar în spatele ei.

— Potoliţi-vă, spuse Jacob. Nu vă băgaţi.

M-am bucurat că nu îl ascultau, urmându-l cu pas mai precaut.

Acum nu mai bătea vântul; nu avea cum să îi ducă mirosul departe de mine.

Se apropie îndeajuns de mult cât să îi pot simţi căldura corpului în aerul dintre noi. Gâtul începu, drept răspuns, să mă ardă.

— Hai, Bells. Dă tot ce poţi.

Leah şuieră.

Nu doream să trag aer în piept. Nu era corect să profit şi să-l pun în pericol pe Jacob, chiar dacă el era cel care se oferea. Dar nu puteam să nu îi înţeleg raţionamentul. Cum altfel puteam fi sigură că n-o s-o rănesc pe Renesmee?

— Îmbătrânesc aici, Bella, mă tachină Jacob. Bine, bine, nu la propriu, dar înţelegi ideea. Hai, miroase-mă!

— Ţine-mă bine, i-am spus lui Edward, încordându-mă la pieptul lui.

Mâinile i se încleştară pe braţele mele.

Mi-am tensionat muşchii, sperând să îi pot ţine pe loc. M-am hotărât să mă descurc cel puţin la fel de bine ca la vânătoare. În cel mai rău caz, voi înceta să respir şi o voi lua la sănătoasa. Nelinişti tă, am tras încet aer pe nas, pregătită pentru orice.

M-a durut un pic, dar gâtul meu ardea deja mocnit. Jacob nu mirosea a om, cum nu mirosea nici puma. Exista o aromă animalică în sângele lui, care îmi provocă imediat repulsie. Deşi sunetul puternic, umed al inimii lui era ispititor, mirosul care îl însoţea mă făcea să strâmb din nas. Nu era greu să îmi stăpânesc reacţia la sunetul şi căldura sângelui său, având în vedere mirosul.

Am mai inspirat o dată şi m-am relaxat.

— Bleah! Acum îmi dau seama la ce se refereau ceilalţi. Puţi, Jacob.

Edward izbucni în râs; mâinile îi alunecară de pe umerii mei şi mă cuprinseră în jurul taliei. Seth lătră a râs în armonie cu Edward; veni un pic mai aproape, în timp ce Leah se retrase câţiva paşi. Şi atunci, am devenit conştientă că mai am spectatori, când am auzit hohotele de râs răguşite, inconfundabile, ale lui Emmett, estompate un pic de peretele de sticlă dintre noi.

— Uite cine vorbeşte, spuse Jacob, acoperindu-şi teatral nasul. Nu se strâmbă deloc când Edward mă îmbrăţişă şi nici măcar când Edward relaxat acum îmi şopti: „Te iubesc“ la ureche. Jacob continua să zâmbească. Asta mă făcu să sper că lucrurile aveau să fie în regulă între noi, în modul în care nu mai fuseseră de mult. Poate că acum puteam fi cu adevărat prieteni, din moment ce îl dezgustam suficient,

din punct de vedere fizic, cât să nu mă mai iubească la fel ca înainte. Poate că nu aveam nevoie decât de aşa ceva.

— Bun, deci am trecut testul, da? am spus. Acum aveţi de gând să îmi spuneţi care e marele secret?

Expresia lui Jacob deveni neliniştită.

— Nu e nimic care să te îngrijoreze, în momentul ăsta…

L-am auzit pe Emmett chicotind din nou – un sunet de anticipare.

Aş fi insistat, dar, în timp ce îl ascultam pe Emmett, am auzit şi altceva. Şapte oameni respirând. Un set de plămâni mişcându-se mai rapid decât ai celorlalţi. O singură inimă bătând ca aripile unei păsări, uşor şi rapid.

Am fost complet distrasă. Fiica mea era chiar de partea cealaltă a peretelui subţire de sticlă. N-o puteam vedea – lumina se reflecta în ferestre transformându-le în oglinzi. Nu mă vedeam decât pe mine, arătând foarte ciudat – atât de albă şi de nemişcată – în comparaţie cu Jacob. Sau, în comparaţie cu Edward, care arăta exact aşa cum trebuie.

— Renesmee, am şoptit. Stresul mă transformă, din nou, într-o statuie.

Renesmee nu putea să miroasă ca un animal. Oare o voi pune în pericol?

— Hai s-o vezi, murmură Edward. Ştiu că o să te descurci.

— O să mă ajuţi? am şoptit printre buzele nemişcate.

— Sigur că da.

— Şi Emmett, şi Jasper – în caz de ceva?

— Vom avea grijă de tine, Bella. Nu-ţi face griji, vom fi pregătiţi. Nimeni nu va risca viaţa lui Renesmee. Cred că vei fi surprinsă să vezi cum ne are deja pe toţi la degetul ei cel mic. Va fi în perfectă siguranţă, indiferent ce se întâmplă.

Dorinţa de a o vedea, de a înţelege adoraţia din vocea lui, îmi topi scutul de gheaţă. Am făcut un pas înainte.

În clipa următoare, Jacob mi s-a pus în cale, îngrijorarea citindu-i-se pe faţă.

— Eşti *sigur*, strigoiule? îl întrebă pe Edward, aproape implorându-l. Nu-l mai auzisem niciodată vorbindu-i aşa lui Edward. Nu-mi place asta. Poate că ar trebui să aştepte…

— A trecut testul, Jacob…

Era testul lui Jacob?

— Dar… începu Jacob.

— Dar nimic, spuse Edward, brusc exasperat. Bella trebuie să o vadă pe fiica *noastră*. Dă-te la o parte din calea ei!

Jacob îmi aruncă o privire ciudată, înnebunită, apoi se întoarse şi aproape că alergă spre casă, înaintea noastră.

Edward mârâi.

Nu îmi dădeam seama care era motivul confruntării dintre ei, dar nici nu mă puteam concentra asupra acestui lucru. Nu mă puteam gândi decât la imaginea neclară a copilului din amintirea mea şi mă luptam cu ceaţa amintirii, încercând să-mi aduc aminte chipul ei cu exactitate.

— Mergem? spuse Edward, cu vocea din nou blândă.

Am încuviinţat din cap emoţionată.

Mă luă strâns de mână şi mă conduse spre casă.

Mă aşteptau zâmbitori, înşiraţi într-o linie care părea şi primitoare, şi defensivă. Rosalie stătea cu câţiva paşi mai în spate, lângă uşa de la intrare. Fusese singură, până când Jacob se duse lângă ea şi se aşeză în faţa ei, mai aproape decât era normal. Niciunul nu se simţea confortabil cu această apropiere; amândoi păreau să fie încordaţi stând atât de aproape unul de celălalt.

Cineva foarte mic se mişca în braţele lui Rosalie, iţindu-se de după Jacob. Mi-a atras atenţia şi gândurile imediat, în mod absolut, într-un fel în care nimic nu mai reuşise, din momentul în care deschisesem ochii pe lume.

— Am fost inconştientă doar două zile? am gemut, neîncrezătoare.

Copilul străin din braţele lui Rosalie părea să aibă câteva săptămâni, dacă nu chiar câteva luni de zile. Era cam de două ori mai mare decât bebeluşul din amintirea mea neclară, şi părea să îşi susţină cu uşurinţă trunchiul în timp ce se întindea spre mine. Părul ei strălucitor, de culoarea bronzului, îi cădea în bucle mai jos de umeri. Ochii de culoarea ciocolatei mă examinară cu un interes deloc copilăresc; avea o privire adultă, conştientă şi inteligentă.

Ridică o mână, întinzându-se în direcţia mea, apoi se întinse înapoi la Rosalie, ca să îi atingă gâtul.

Dacă faţa ei nu ar fi fost uimitoare ca frumuseţe şi perfecţiune, n-aş fi crezut că era acelaşi copil. Copilul meu.

Dar Edward *era* acolo, în trăsăturile ei, şi eu mă regăseam în ea, în culoarea ochilor şi a obrajilor. Chiar şi Charlie se regăsea în buclele dese, care erau, totuşi, de culoarea părului lui Edward. Trebuie să fi fost a noastră. Imposibil, şi totuşi adevărat.

Văzând această mică fiinţă neaşteptată nu mi s-a părut mai reală, ci, dimpotrivă, mai uimitoare.

Rosalie îi mângâie mânuţa de pe gâtul ei şi murmură:

— Da, ea e.

Ochii lui Renesmee rămaseră fixaţi în ai mei. Apoi, la fel cum o făcuse la câteva secunde după naşterea ei violentă, îmi zâmbi. Un fulger strălucitor îi lumină dinţişorii perfecţi şi albi.

Complet ameţită, am făcut un pas şovăielnic către ea.

Cu toţii se mişcară foarte repede.

Emmett şi Jasper se postară chiar în faţa mea, umăr la umăr, cu mâinile pregătite. Edward mă apucă din spate, cu degetele strânse pe antebraţele mele. Chiar şi Carlisle şi Esme se aşezară de-o parte şi de alta a lui Emmett şi Jasper, în timp ce Rosalie se dădu înapoi spre uşă, cu braţele strânse în jurul lui Renesmee. Jacob se mişcă şi el, păstrându-şi poziţia protectoare în faţa ei.

Alice era singura care rămăsese pe loc.

— Of, aveţi puţină încredere, îi dojeni ea. Nu avea de gând să facă nimic rău. Şi voi aţi vrea să vă uitaţi mai de-aproape.

Alice avea dreptate. Mă controlam foarte bine. Mă pregătisem pentru orice – pentru un miros aproape la fel de imposibil de îndurat ca mirosul oamenilor întâlniţi în pădure. Tentaţia nu se putea compara. Mirosul lui Renesmee era perfect echilibrat, la linia dintre aroma celui mai frumos parfum şi aroma celei mai delicioase dintre mâncăruri. Avea destul din mirosul dulce de vampir, pentru ca partea umană să nu devină copleşitoare.

Puteam să mă descurc. Eram sigură.

— Sunt bine, am spus eu, bătându-l pe Edward pe mână. Stai aproape, totuşi.

Ochii lui Jasper erau mijiţi, mă privea concentrat. Ştiam că evaluează starea mea emoţională şi m-am străduit să îmi impun o atitudine calmă şi stabilă. Am simţit că Edward îmi dă drumul la mâini după ce citi evaluarea lui Jasper. Dar, deşi Jasper o simţea direct, nu părea sigur.

La auzul vocii mele, copilul se luptă în braţele lui Rosalie, întinzându-se spre mine. Cumva, expresia ei reuşea să pară nerăbdătoare.

— Jazz, Em, lăsaţi-ne să trecem. Bella se descurcă.

— Edward, riscul… spuse Jasper.

— Este minim. Ascultă, Jasper – la vânătoare a simţit mirosul unor excursionişti, care erau în locul nepotrivit la momentul nepotrivit…

L-am auzit pe Carlisle inspirând şocat. Chipul lui Esme reflectă brusc îngrijorare amestecată cu milă. Ochii lui Jasper se deschiseră largi, dar încuviinţă din cap aproape imperceptibil, de parcă vorbele lui Edward îi răspunseseră la o întrebare niciodată pusă. Gura lui Jacob se strâmbă într-o grimasă dezgustată. Emmett ridică din umeri. Rosalie păru şi mai puţin îngrijorată decât Emmett, în timp ce încerca să stăpânească copilul care i se zbătea în braţe.

Expresia lui Alice îmi spuse că ea nu se lăsase păcălită. Ochii ei mijiţi, concentraţi cu o intensitate arzătoare pe cămaşa împrumutată, păreau mult mai îngrijoraţi de ceea ce făcusem cu rochia decât de orice altceva.

— Edward! îl certă Carlisle. Cum ai putut fi atât de iresponsabil?

— Ştiu, Carlisle, ştiu. Am fost, pur şi simplu, idiot. Ar fi trebuit să mă asigur că suntem într-o zonă sigură înainte să-i dau drumul.

— Edward, am murmurat, jenată de felul în care se uitau la mine.

Era ca şi cum ar fi încercat să vadă dacă nu cumva ochii îmi erau şi mai roşii.

— Are absolută dreptate să mă certe, Bella, spuse

Edward zâmbind. Am făcut o greşeală imensă. Faptul că eşti mai puternică decât orice vampir pe care l-am cunoscut vreodată nu schimbă asta.

Alice îşi dădu ochii peste cap.

— Ce glumă de prost gust, Edward!

— Nu glumeam. Îi explicam lui Jasper de ce cred că Bella se descurcă. Nu e vina mea că aţi tras cu toţii concluzii greşite.

— Stai, sări Jasper. Nu a vânat oamenii?

— A început, spuse Edward, evident amuzându-se. Am scrâşnit din dinţi. Era complet concentrată pe vânătoare.

— Ce s-a întâmplat? interveni Carlisle.

Ochii i se luminară brusc, un zâmbet uimit începând să i se formeze în colţul gurii. Îmi reamintea de cum reacţionase mai devreme, când dorise să afle detalii despre transformarea mea. Emoţia unor informaţii noi.

Edward se aplecă spre el, animat.

— M-a auzit în spatele ei şi a reacţionat defensiv. Imediat ce urmărirea mea a distras-o, şi-a pierdut concentrarea. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Şi-a dat imediat seama ce se întâmplase şi, atunci… şi-a *ţinut respiraţia şi a fugit.*

— Uau, murmură Emmett. Pe bune?

— Nu povesteşte cum trebuie, am murmurat, şi mai jenată decât înainte. A uitat partea în care am mârâit la el.

— I-ai dat şi câteva scatoalce bune? întrebă Emmett nerăbdător.

— Nu! Sigur că nu.

— Nu, zău? Chiar nu l-ai atacat?

— Emmett! am protestat.

— Vai, ce pierdere, gemu Emmett. Şi tu, care eşti probabil singura persoană care l-ar putea doborî – fiindcă nu poate să-ţi audă gândurile şi să trişeze – şi mai aveai şi scuza perfectă. Oftă. Muream de curiozitate să văd cum se descurcă fără avantajul ăsta.

M-am uitat la el urât, cu o privire îngheţată.

— N-aş face asta niciodată.

Încruntătura lui Jasper îmi atrase atenţia; părea şi mai tulburat decât înainte.

Edward îşi atinse uşor pumnul de umărul lui Jasper, lovindu-l în joacă.

— Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu e normal, murmură Jasper.

— Ar fi putut să te atace – are doar câteva ore! îl mustră Esme, ducându-şi mâna la inimă. Of, ar fi trebuit să mergem cu tine.

Nu le dădeam foarte multă atenţie, acum că Edward le spusese ce era mai important. Mă uitam fix la copilul de lângă uşă, care încă mă privea cu atenţie. Mânuţele ei mici, cu gropiţe, se întinseră spre mine, de parcă ar fi ştiut exact cine sunt. În mod automat, am ridicat şi eu mâna, imitând-o.

— Edward, am spus, aplecându-mă să văd mai bine pe după Jasper. Te rog?

Dinţii lui Jasper erau pregătiţi; nu se mişcă.

— Jazz, n-ai mai văzut niciodată aşa ceva, spuse Alice încet. Ai încredere în mine.

Ochii li s-au întâlnit pentru o secundă, apoi Jasper încuviinţă din cap. Se dădu la o parte din calea mea, dar îşi puse o mână pe umărul meu, în timp ce înaintam încet.

Mă gândeam la fiecare pas înainte să îl fac, analizându-mi stările, arsura din gât, poziţia celor din jurul meu. Cât de puternică mă simţeam şi cum vor fi ei în stare să mă reţină. Era o procesiune lentă.

Şi atunci, copilul din braţele lui Rosalie, zbătându-se şi întinzându-se în tot acest timp, cu expresia devenindu-i tot mai iritată, scoase un ţipăt ascuţit, răsunător. Toată lumea reacţionă, de parcă – la fel ca şi mine – nu-i mai auziseră vocea până atunci.

Toţi se adunară în jurul ei într-o secundă, lăsându-mă singură, îngheţată în loc. Sunetul plânsetului lui Renesmee mă străpunse, ţintuindu-mă de podea. Ochii mă înţepau în cel mai ciudat mod, de parcă ar fi vrut să verse lacrimi.

Cu toţii aveau câte o mână pe ea, mângâind-o şi consolând-o. Toată lumea în afară de mine.

— Ce s-a întâmplat? O doare ceva? Ce s-a întâmplat?

Vocea lui Jacob se ridica, deasupra celorlalte. Am privit

şocată cum se întinde după Renesmee şi, apoi, cu groază cum Rosalie i-o dă în braţe, fără să comenteze.

— Nu, e bine, îl asigură Rosalie.

Rosalie îl consola pe Jacob?

Renesmee se duse la Jacob, destul de dornică, împingându-şi mânuţa pe obrazul lui şi apoi răsucindu-se ca să se întindă din nou spre mine.

— Vezi? îi spuse Rosalie. Doar că vrea la Bella.

— Vrea la mine? am şoptit.

Ochii lui Renesmee – ochii mei – se uitară nerăbdători spre mine.

Edward ţâşni din nou lângă mine. Îşi puse mâinile uşor pe braţele mele şi mă conduse înainte.

— Te aşteaptă de aproape trei zile, îmi spuse el.

Eram acum doar la câţiva paşi de ea. Cascade de căldură păreau să se reverse tremurând dinspre ea din dorinţa de a mă atinge.

Sau poate că Jacob era cel care tremura. Am văzut cum îi tremură mâinile când m-am apropiat. Şi totuşi, în ciuda neliniştii evidente, faţa îi era atât de împăcată, cum n-o mai văzusem de multă vreme.

— Jake – sunt bine, i-am spus.

Mă speria să o văd pe Renesmee în mâinile lui tremurătoare, dar m-am străduit să mă controlez.

El se încruntă la mine, cu ochii mijiţi, ca şi cum ar fi fost la fel de speriat de gândul că Renesmee va fi în braţele mele.

Renesmee scânci nerăbdătoare şi se întinse, strângându-şi mânuţele în pumni, iar şi iar.

Ceva din mine făcu lucrurile clare, în acel moment. Plânsul ei, faptul că ochii ei îmi erau cunoscuţi, felul în care părea şi mai dornică decât mine să ne întâlnim – totul se cumulă în modul cel mai natural, în timp ce ea bătea aerul dintre noi. Brusc, deveni parte din realitate şi eram sigură că o cunoşteam. Era perfect normal să fac acel ultim pas să mă întind după ea, punându-mi mâinile exact unde se potriveau mai bine şi s-o trag cu blândeţe spre mine.

Jacob îşi lăsă braţele lungi să se întindă ca s-o pot

îmbrăţişa, dar nu-i dădu drumul. Tremură puţin când pielea lui se atinse de a mea. Pielea lui, întotdeauna foarte caldă pentru mine, mi se părea în flăcări acum. Era aproape de aceeaşi temperatură cu a lui Renesmee. Poate cu unul sau două grade diferenţă.

Pe Renesmee nu părea s-o deranjeze răceala pielii mele, căci părea obişnuită.

Ridică privirea şi îmi zâmbi din nou, arătându-şi dinţişorii şi cele două gropiţe. Apoi, cu intenţie clară, se întinse să îmi atingă faţa.

În momentul în care mă atinse, toate mâinile care mă ţineau se încordară, anticipându-mi reacţia. Abia am observat.

Am oftat, uimită şi înfricoşată de imaginea ciudată şi alarmantă care îmi umplu gândurile. O simţeam ca pe o amintire foarte vie – încă mai puteam vedea cu ochii mei în timp ce o priveam în minte –, dar era complet necunoscută. M-am uitat uluită prin ea, la expresia în expectativă a lui Renesmee, încercând să înţeleg ce se întâmpla şi luptându-mă cu disperare să îmi păstrez calmul.

Pe lângă faptul că era şocantă şi necunoscută, imaginea era cumva greşită – mi-am recunoscut propriul chip în ea, chipul meu de dinainte, dar altfel, pe dos. Mi-am dat repede seama că îmi vedeam faţa aşa cum o vedeau ceilalţi, şi nu reflectată într-o oglindă.

Faţa mea din amintire era contorsionată, răvăşită, acoperită de transpiraţie şi sânge. În ciuda acestui lucru, expresia mea din viziune se transformă într-un zâmbet adorabil; ochii mei căprui străluciră deasupra cearcănelor adânci. Imaginea se lărgi, chipul meu se apropie de privitorul invizibil, apoi dispăru brusc.

Mâna lui Renesmee se dezlipi de obrazul meu. Zâmbi larg, apărându-i din nou gropiţe.

Nu se auzi nimic în cameră, în afara bătăilor de inimă. Numai Jacob şi Renesmee respirau. Liniştea se prelungea; se părea că aşteptau să spun eu ceva.

— Ce-a… fost… asta?! *am reuşit* să exclam.

— Ce-ai văzut? întrebă Rosalie curioasă, aplecându-se pe

după Jacob, care părea foarte în drum şi nelalocul lui în acel moment. Ce ţi-a arătat?

— *Ea* mi-a arătat asta? am şoptit.

— Ţi-am spus că e dificil de explicat, îmi murmură Edward în ureche. Dar eficient din punctul de vedere al comunicării.

— Ce era? întrebă Jacob.

Am clipit repede de câteva ori.

— Ăă. Eu. Cred. Dar arătam groaznic.

— E singura amintire pe care o are despre tine, explică Edward. Era evident că văzuse ceea ce îmi *arăta* ea în momentul în care o gândise. Era încă tensionat, cu vocea răguşită, retrăind amintirea. Te anunţă că a făcut legătura, că ştie cine eşti.

— Dar *cum* a făcut asta?

Renesmee nu păru deranjată de faptul că făcusem ochii mari de mirare. Zâmbea uşor şi mă trăgea de o şuviţă de păr.

— Cum citesc eu gândurile? Cum vede Alice viitorul? întrebă Edward retoric, apoi ridică din umeri. Are un dar.

— E o răsturnare interesantă de situaţie, îi spuse Carlisle lui Edward. Ca şi cum face exact invers ceea ce poţi face tu.

— Interesant, aprobă Edward. Mă întreb…

Ştiam că speculează mai departe, dar nu-mi păsa. Mă uitam la cel mai frumos chip din lume. Era fierbinte în braţele mele, amintindu-mi de momentul în care întunericul aproape câştigase, când nu mai era nimic pe lume de care să mă agăţ. Nimic îndeajuns de puternic care să mă tragă din întunericul sufocant. Momentul în care mă gândisem la Renesmee şi găsisem ceva la care să nu mai renunţ niciodată.

— Şi eu îmi amintesc de tine, i-am spus încet.

Mi se păru foarte natural să mă aplec şi să îmi lipesc buzele de fruntea ei. Mirosea minunat. Aroma pielii ei îmi declanşă arsura din gât, dar era uşor de ignorat. Nu mi-a stricat bucuria momentului. Renesmee era adevărată şi o cunoşteam. Era aceeaşi pentru care mă luptasem de la început. Puiul meu mic, cel care mă iubea şi pe care îl

iubeam înainte de a veni pe lume. Pe jumătate Edward, perfectă şi adorabilă. Jumătate din mine – ceea ce, în mod surprinzător, o făcea mai frumoasă, nu mai urâtă.

Avusesem dreptate tot timpul. Meritase să lupt pentru ea.

— E bine, murmură Alice, probabil lui Jasper.

Îi simţeam agitându-se, neîncrezători.

— N-am experimentat destul pentru o zi? întrebă Jacob, cu vocea un pic mai înaltă din cauza emoţiilor. Bine, Bella se descurcă minunat, dar să nu exagerăm.

M-am uitat urât la el realmente iritată. Jasper se foi neliniştit lângă mine. Eram cu toţii atât de îngrămădiţi încât fiecare mişcare părea importantă.

— Care e problema ta, Jacob? l-am întrebat.

Am tras-o uşor pe Renesmee ca s-o desprind din îmbrăţişarea lui, dar el a păşit mai aproape de mine. Era de-a dreptul lipit de mine, iar Renesmee atingea şi pieptul meu, şi pe-al lui.

Edward mârâi spre el.

— Doar pentru că înţeleg nu înseamnă că nu te voi da afară pe uşă, Jacob. Bella se descurcă extraordinar de bine. Nu-i strica momentul.

— Îl ajut eu să te dea afară, câine, îi promise Rosalie, pe un ton furios. Îţi sunt datoare cu o bătaie bună.

Evident, în *acea* relaţie nu se schimbase nimic, doar dacă nu cumva în rău.

M-am uitat lung la expresia neliniştită, pe jumătate furioasă, a lui Jacob. Ochii îi erau aţintiţi pe chipul lui Renesmee. Cu toată lumea atât de apropiată, probabil că îl atingeau cel puţin şase vampiri deodată, şi nici nu părea să-l deranjeze.

Oare trecea, cu adevărat, prin toate astea ca să mă protejeze pe mine de mine însămi? Ce se întâmplase în timpul transformării mele – în ceva ce el ura –, care să îl înmoaie atât încât să mă accepte aşa?

M-am gândit la asta, privindu-l cum se uită la fiica mea. Se uita precum… un orb care vede soarele pentru prima dată.

— *Nu!* am gemut.

Jasper scrâşni din dinţi, iar braţele lui Edward se înfăşurară în jurul pieptului meu ca doi şerpi boa constrictor. Jacob o luă pe Renesmee din braţele mele în aceeaşi secundă şi nu am încercat s-o reţin. Pentru că o simţeam aproape – explozia pe care o aşteptaseră cu toţii.

— Rose, am spus printre dinţi, încet şi cu grijă. Ia-o pe Renesmee.

Rosalie întinse braţele şi Jacob i-o dădu imediat pe fiica mea. Amândouă se îndepărtară de mine.

— Edward, nu vreau să te rănesc, aşa că te rog să-mi dai drumul.

El ezită.

— Du-te să stai în faţa lui Renesmee, am sugerat eu.

Se gândi puţin, apoi îmi dădu drumul.

Am luat poziţia de vânătoare şi am făcut, încet, doi paşi către Jacob.

— Spune-mi că nu-i adevărat, am mârâit la el.

Făcu câţiva paşi în spate, cu palmele ridicate, încercând să mă calmeze.

— Ştii că nu e ceva ce pot controla.

— *Javră idioată!* Cum ai *putut? Copilul meu!*

Ieşi cu spatele prin uşa din faţă, cu mine urmărindu-l, aproape alergând în jos pe scări.

— N-a fost ideea mea, Bella!

— Eu n-am ţinut-o decât *o dată* în braţe şi tu deja crezi că ai nu ştiu ce pretenţie cretină asupra ei? E *a mea*.

— Pot s-o împart, spuse el rugător, în timp ce se retrăgea peste pajişte.

— Plăteşte, l-am auzit pe Emmett spunând în spatele meu.

O mică parte din mintea mea se întrebă cine iniţiase pariul. N-am irosit prea mult timp pe tema asta. Eram prea furioasă.

— Cum ai îndrăznit să te îndrăgosteşti de copilul meu? Ţi-ai pierdut minţile?

— A fost involuntar! insistă el, mergând cu spatele înspre copaci.

Apoi nu mai era singur. Cei doi lupi uriaşi reapărură, flancându-l de o parte şi de asta. Leah lătră la mine.

Un mârâit înfricoşător îmi ieşi printre dinţi drept răspuns. Sunetul mă disturbă, dar nu îndeajuns cât să mă oprească.

— Bella, nu vrei să încerci să mă asculţi o secundă? Te rog? mă imploră Jacob. Leah, dă-te la o parte, adăugă el.

Leah îmi arătă colţii şi nu se mişcă.

— De ce ar trebui să te ascult? am şuierat.

Capul îmi era ameţit de furia care îmi întuneca orice alt gând.

— Pentru că tu eşti cea care mi-a spus asta. Îţi aminteşti? Ai spus că suntem parte din viaţa celuilalt, corect? Că suntem ca o familie. Ai spus că aşa trebuie să fim noi doi. Aşa că… acum suntem. E ceea ce ai vrut.

I-am aruncat o privire feroce. Îmi aminteam vag acele cuvinte. Dar acum puteam gândi mai rapid înaintea prostiilor de care îmi amintea.

— Şi crezi că o să fii parte din familia mea, ca *ginere* al meu! am ţipat.

Vocea mea sărise două octave şi tot reuşea să sune muzical.

Emmett râse.

— Opreşte-o, Edward, murmură Esme. O să-i pară rău dacă îl răneşte.

Dar nu am simţit pe nimeni în spatele meu.

— Nu! insista Jacob, în acelaşi timp. Cum poţi să priveşti lucrurile aşa? E doar un bebeluş, ce Dumnezeu!

— Exact *asta* vreau să zic! am strigat.

— Ştii că nu mă gândesc la ea în acest fel! Crezi că Edward m-ar fi lăsat să trăiesc atât dacă o făceam? Tot ce vreau e ca ea să fie în siguranţă şi fericită – e aşa de rău? Atât de diferit de ceea ce vrei tu?

De-acum striga şi el la mine.

Dincolo de cuvinte, am răcnit la el.

— Uimitoare, nu? l-am auzit pe Edward murmurând.

— Nu s-a aruncat la gâtul lui nici măcar o dată, fu Carlisle de acord, părând uimit.

— Bine, tu câştigi runda asta, spuse Emmett ranchiunos.

— O să stai departe de ea, am şuierat la Jacob.

— Nu pot face asta!

Printre dinţi:

— Încearcă. Începând de acum.

— Nu pot. Îţi aminteşti cât de mult voiai să fii în preajma mea acum trei zile? Cât de greu era să stăm separaţi? Nu mai ai sentimentul ăsta, nu?

M-am uitat urât la el, nesigură de ceea ce dorea să sugereze.

— Ea era, îmi spuse el. De la început. Trebuia să fim împreună, chiar şi atunci.

Mi-am amintit, şi atunci am înţeles; o mică parte din mine era uşurată să găsească o explicaţie la acea nebunie. Dar uşurarea mă enervă şi mai tare. Se aştepta ca asta să fie suficient pentru mine? Ca acea clarificare măruntă să mă facă să fiu de acord?

— Fugi cât mai poţi, l-am avertizat.

— Hai, Bells! Şi Nessie mă place, insistă el.

Am îngheţat. Respiraţia mi s-a oprit. În spatele meu se lăsă tăcerea, semn de nelinişte.

— Cum… i-ai spus?

Jacob mai făcu un pas în spate, reuşind chiar să pară timid.

— Păi, mormăi el, numele ăla pe care l-ai inventat tu e cam greu de pronunţat şi…

— Ai poreclit-o pe fiica mea după Monstrul din Loch Ness? Am ţipat.

Apoi am sărit la gâtul lui.

23. AMINTIRI

— Îmi pare rău, Seth. Ar fi trebuit să fiu mai aproape.

Edward *continua* să se scuze, cu toate că nu credeam că era drept sau potrivit. La urma urmei, *nu Edward* îşi pierduse complet şi ne justificabil controlul. *Nu Edward* încercase să îi rupă gâtul lui Jacob – Jacob, care nici nu

încercase să se transforme ca să se apere – şi atunci din greşeală, îi rupsese umărul şi maxilarul lui Seth, care sărise între ei. *Nu Edward* aproape îşi omorâse cel mai bun prieten.

Nu că acel prieten nu ar fi avut nu ar fi avut de dat nişte explicaţii, dar evident că nimic din ceea ce ar fi făcut Jacob nu ar fi putut să-mi potolească nervii.

Aşa că nu cumva *eu* ar fi trebuit să fiu aceea care se scuză? Am încercat din nou.

— Seth, eu…

— Stai calmă, Bella, sunt în perfectă stare, spuse Seth în acelaşi timp cu Edward care îmi zise:

— Bella, iubito, nimeni nu te judecă. Te descurci atât de bine!

Nu mă lăsaseră să termin nicio propoziţie până acum.

Şi, ca lucrurile să fie şi mai aiurea, lui Edward îi era greu să îşi şteargă zâmbetul de pe faţă. Ştiam că Jacob nu merita ceea ce îi făcusem, dar Edward părea să găsească un soi de satisfacţie în asta. Poate că îşi dorea să aibă el scuza de a fi nou-născut ca să poată face ceva, pentru a-şi refula furia faţă de Jacob.

Am încercat să îmi şterg complet din minte furia, dar era greu, ştiind că Jacob e afară cu Renesmee chiar în acel moment. Ţinând-o la distanţă de mine, vampirul nou-născut şi furios.

Carlisle mai fixă o atelă la braţul lui Seth, iar acesta tresări.

— Scuze, scuze! am mormăit, ştiind că nu voi reuşi să scot o scuză perfect articulată.

— Nu-ţi face probleme, Bella, spuse Seth, bătându-mă pe genunchi cu mâna nevătămată, în timp ce Edward mă mângâia pe braţ, din cealaltă parte.

Seth nu părea să simtă vreo aversiune în a sta lângă mine pe canapea, în timp ce Carlisle avea grijă de braţul lui.

— O să-mi revin în jumătate de oră, adăugă el, continuând să mă bată pe genunchi, ca şi cum n-ar fi băgat în seamă cât era de rece şi dur. Oricine ar fi reacţionat la

fel, având în vedere situaţia cu Jake şi Ness… Se opri în mijlocul frazei şi schimbă repede subiectul: Adică, măcar nu m-ai muşcat sau altceva. Asta ar fi fost nasol.

Mi-am îngropat faţa în mâini şi am început să tremur la acest gând, care era o posibilitate reală. S-ar fi putut întâmpla atât de uşor! Şi vârcolacii nu reacţionau la veninul de vampir la fel ca oamenii, îmi spuseseră ei acum. Pentru ei era otravă.

— Sunt o persoană rea.

— Ba nu eşti. Eu ar fi trebuit să… începu Edward.

— Încetează, am oftat.

Nu doream să îşi asume vina şi pentru asta, aşa cum lua mereu totul asupra lui.

— Ce noroc că Ness… Renesmee nu e veninoasă, spuse Seth după o secundă de tăcere penibilă. Pentru că îl muşcă pe Jake tot timpul.

Am lăsat mâinile jos.

— Serios?

— Da. De fiecare dată când el şi Rose întârzie cu mâncarea. Rose crede că e super amuzant.

M-am uitat lung la el, şocată, simţindu-mă vinovată pentru că trebuia să recunosc că lucrul ăsta îmi făcea puţin plăcere.

Desigur, ştiam deja că Renesmee nu e veninoasă. Eram prima persoană pe care o muşcase. Nu le spusesem asta, căci mă prefăceam că îmi pierdusem memoria acelor evenimente recente.

— Ei bine, Seth, spuse Carlisle, ridicându-se şi îndepărtându-se de noi. Cred că asta e tot ce pot face. Încearcă să nu te mişti pentru… câteva ore… bănuiesc. Carlisle chicoti. Mi-aş dori să fie la fel de uşor să tratez şi oamenii. Îşi odihni pentru o clipă mâna pe părul negru al lui Seth. Stai cuminte, îi ordonă el, apoi dispăru la etaj.

Am auzit uşa de la etaj închizându-se şi m-am întrebat dacă îndepărtaseră deja dovezile perioadei petrecute de mine acolo.

— Probabil o să reuşesc să stau liniştit o vreme, spuse Seth după ce Carlisle dispăru, apoi căscă cu poftă.

Cu atenţie, având grijă să nu îşi lovească umărul, Seth îşi lăsă capul pe spătarul canapelei şi închise ochii. Câteva secunde mai târziu, dormea cu gura deschisă.

I-am studiat chipul liniştit încă un minut. La fel ca Jacob, Seth părea să aibă darul de a adormi instantaneu. Ştiind că nu voi fi în stare să mă scuz din nou, pentru o bucată de vreme, m-am ridicat; mişcarea nu a zdruncinat canapeaua niciun pic. Orice acţiune fizică era atât de uşoară. Dar restul…

Edward mă urmă până la ferestrele care dădeau în spate şi mă luă de mână.

Leah se plimba încoace şi încolo, pe malul râului, oprindu-se din când în când să se uite la casă. Era uşor de spus când îşi căuta fratele şi când mă căuta pe mine. Alterna privirile neliniştite, cu privirile furioase.

Îi auzeam pe Jacob şi pe Rosalie afară, pe treptele de la intrare ciondănindu-se încet cu privire la cine era la rând s-o hrănească pe Renesmee. Relaţia lor era la fel de tensionată ca întotdeauna; singurul lucru asupra căruia erau de acord era că trebuia să fiu ţinută departe de copilul meu, până când îmi reveneam complet din criza de nervi. Edward le contestase verdictul, dar o lăsasem baltă. Voiam să fiu şi eu sigură. Totuşi, eram îngrijorată că ceea ce însemna complet pentru mine, nu ar fi fost pentru ei.

În afara ciondănelii lor, a respiraţiei uşoare a lui Seth şi a fornăitului enervat al lui Leah, era foarte linişte. Emmett, Alice şi Esme erau la vânătoare. Jasper rămăsese să mă supravegheze. Stătea la distanţă în spatele stâlpului scării, încercând să nu mă enerveze.

Am profitat de linişte, ca să mă gândesc la toate lucrurile pe care Edward şi Seth mi le spuseseră în timp ce Carlisle îi trata braţul lui Seth. Pierdusem destul de multe în timpul transformării, aşa că fusese prima mea şansă să mă pun la curent.

Cel mai important lucru era că se terminase vrajba cu haita lui Sam – din acest motiv, ceilalţi se simţeau în siguranţă să vină şi să plece când doreau. Armistiţiul era mai puternic ca niciodată. Sau obliga mai mult, în funcţie

de punctul de vedere al fiecăruia, bănuiesc.

Obligatoriu, pentru că legea imperativă a haitei era ca niciun lup să nu ucidă vreodată obiectul dragostei unui alt lup. Durerea ar fi fost intolerabilă pentru toată haita. Greşeala, intenţionată sau nu, nu putea fi iertată; lupii implicaţi se vor lupta până la moarte – nu exista altă cale. Seth îmi povestise că se întâmplase aşa ceva cu mult timp în urmă, dar numai din cauza unui accident. Niciun lup nu ar răni vreodată intenţionat un frate în acest mod.

Aşa că Renesmee era de neatins tocmai datorită sentimentelor lui Jacob pentru ea. Am încercat să mă concentrez pe uşurarea pe care o resimţeam din acest motiv, şi nu pe supărare, dar nu era uşor. Mintea mea era suficient de capabilă să simtă ambele emoţii cu intensitate, în acelaşi timp.

Iar Sam nu se putea înfuria din cauza la transformării mele, pentru că Jacob – vorbind ca adevărat lup Alfa – o permisese. Mă supăram pentru că îmi dădeam seama iar şi iar cât de multe îi datoram lui Jacob, când tot ce voiam era să fiu supărată pe el.

Mi-am redirecţionat gândurile în mod deliberat, ca să îmi pot controla emoţiile. M-am gândit la un alt fenomen interesant; deşi liniştea dintre haite continua, Jacob şi Sam descoperiseră că şefii Alfa puteau vorbi unul cu celălalt, când luau formă de lup. Nu era acelaşi lucru ca înainte; nu-şi puteau auzi fiecare gând ca înainte să se despartă. Era ca şi cum ar fi vorbit cu glas tare, spusese Seth. Sam nu putea să audă decât gândurile pe care Jacob voia să le împărtăşească şi invers. Descoperiră şi că pot comunica de la distanţă, acum că îşi vorbeau din nou.

Nu descoperiseră asta până când Jacob nu se dusese singur – în ciuda obiecţiilor lui Seth şi ale lui Leah – să îi explice lui Sam despre Renesmee; atunci fusese singura ocazie când plecase de lângă Renesmee, de când o văzuse prima oară.

Odată ce Sam înţelesese cât de mult se schimbaseră lucrurile, venise cu Jacob să discute cu Carlisle. Vorbiseră în formă umană (Edward refuzase să plece de lângă mine ca

să traducă) şi tratatul fusese reînnoit. Totuşi, relaţia dintre ei nu avea să mai fie, poate, niciodată la fel de prietenească.

O grijă mai puţin.

Dar mai era încă una, care, deşi nu atât de periculoasă din punct de vedere fizic precum o haită de lupi furioşi, mi se părea mai gravă.

Charlie.

Vorbise cu Esme de dimineaţă, dar asta nu-l oprise să mai sune de două ori, chiar cu câteva minute în urmă, în timp ce Carlisle îl trata pe Seth. Carlisle şi Edward lăsaseră telefonul să sune.

Care ar fi cea mai potrivită explicaţie pentru el? Oare familia Cullen avea dreptate? Oare era mai bine, mai puţin dur să îi spună că murisem? Oare voi fi în stare să stau nemişcată într-un sicriu, în timp ce el şi mama mea ar plânge după mine?

Nu mi se părea corect. Dar nici nu intra în discuţie să îi pun pe Charlie şi pe Renée în pericol din cauza obsesiei Volturilor de a păstra secretul.

Mai era şi ideea mea – să îl las pe Charlie să mă vadă, când voi fi pregătită, şi să îl las să tragă nişte concluzii greşite. Oficial, regulile vampirilor nu ar fi încălcate. N-ar fi mai bine pentru Charlie dacă ar şti că sunt în viaţă – oarecum – şi fericită? Chiar dacă sunt o străină, ciudată şi probabil înspăimântătoare pentru el?

Ochii mei, mai ales, erau mult prea înspăimântători acum. Cât va mai dura până când autocontrolul şi culoarea ochilor mei îşi vor reveni la normal?

— Care e problema, Bella? întrebă Jasper încet, simţindu-mi neliniştea tot mai crescută. Nimeni nu e supărat pe tine – un mârâit discret de pe malul râului îl contrazise, dar el îl ignoră – sau chiar surprins, serios. Mă rog, bănuiesc că suntem surprinşi. Surprinşi că ai fost în stare să îţi revii atât de repede. Te-ai descurcat bine. Mai bine decât se aştepta oricine din partea ta.

În timp ce vorbea, atmosfera deveni foarte calmă. Respiraţia lui Seth se transformă într-un sforăit încet. M-am

simţit mai împăcată, dar nu mi-am uitat grijile.

— De fapt, mă gândeam la Charlie.

Pe verandă, ciondăneala încetă.

— Aha, murmură Jasper.

— Chiar trebuie să plecăm, nu? am întrebat. Măcar pentru o vreme. Să ne prefacem că suntem în Atlanta sau ceva de genul ăsta.

Simţeam privirea lui Edward scrutându-mi chipul, dar m-am uitat la Jasper.

Mi-a răspuns pe un ton serios:

— Da. E singurul mod de a-l proteja pe tatăl tău.

Am căzut pe gânduri.

— O să îmi fie dor de el. O să îmi fie dor de toată lumea de aici.

De *Jacob,* m-am gândit eu, fără să vreau. Deşi dorinţa aceea dispăruse în mod explicabil – şi eram foarte uşurată că se întâmplase aşa –, el era încă prietenul meu. Mă cunoştea cu adevărat şi mă accepta aşa cum sunt. Chiar un monstru.

M-am gândit la ce spusese Jacob, când îşi pleda cazul înainte să îl atac. *Ai spus că suntem parte unul din viaţa celuilalt, corect? Că suntem ca o familie. Ai spus că aşa trebuie să fim. Aşa că... acum suntem. E ceea ce ai vrut.*

Dar nu mi se părea că asta îmi dorisem. Nu chiar. M-am gândit la trecut, la amintirile neclare, înceţoşate ale vieţii mele ca om. Înapoi la partea cea mai grea – perioada fără Edward, o perioadă atât de neagră, încât încercasem s-o îngrop în minte. Nu-mi aminteam exact cuvintele; îmi aminteam doar că îmi dorisem ca Jacob să fie fratele meu, ca să ne putem iubi unul pe altul fără nicio îndoială sau suferinţă. Să fim rude. Dar nu luasem niciodată în calcul prezenţa unei fiice.

Mi-am amintit cum, mai târziu – într-una dintre multele ocazii în care îi spusesem lui Jacob la revedere –, mă întrebasem cu voce tare cu cine va rămâne în final, cine îi va îndulci viaţa după tot prin ce trecuse din cauza mea. Spusesem, la un moment dat, că oricine va fi, nu va fi destul de bună pentru el.

Am pufnit, şi Edward îşi ridică o sprânceană în semn de întrebare. Am dat doar din cap.

Dar, oricât îmi va fi dor de prietenul meu, ştiam că era o problemă mai mare. Oare Sam, Jared sau Quil trăiseră vreo zi fără să-şi vadă obiectul fixaţiei lor, Emily, Kim sau Claire? Oare *puteau?* Ce se va întâmpla cu Jacob dacă se separa de Renesmee? Oare va suferi?

Încă mai aveam în mine destulă furie meschină cât să mă bucur, nu pentru suferinţa lui, ci pentru ideea de a-l vedea departe de Renesmee. Cum se presupunea că o să accept ideea că ea îi aparţine lui Jacob, când abia mi se părea că îmi aparţine mie?

Agitaţia de pe verandă îmi întrerupse gândurile. I-am auzit ridicându-se, apoi au intrat pe uşă. Exact în acelaşi moment, Carlisle coborî scările cu mâinile pline de lucruri ciudate – un centimetru şi un cântar. Jasper veni iute lângă mine. De parcă ar fi răspuns la un semnal care mie îmi scăpase, până şi Leah se aşeză afară şi privi prin fereastră cu o expresie de parcă ar fi aşteptat ceva familiar, dar şi complet neinteresant.

— Trebuie să fie ora şase, spuse Edward.

— Şi? am întrebat, cu ochii fixaţi pe Rosalie, Jacob şi Renesmee.

Stăteau în pragul uşii, Renesmee în braţele lui Rosalie. Rose părea precaută. Jacob avea un aer tulburat. Renesmee era frumoasă şi nerăbdătoare.

— E timpul s-o măsurăm pe Ness… ăăă, Renesmee, explică Carlisle.

— Aha. Faceţi asta în fiecare zi?

— De patru ori pe zi, mă corectă Carlisle absent, făcându-le semn celorlalţi să se aşeze pe canapea.

Mi s-a părut c-o văd pe Renesmee oftând.

— De patru ori? În fiecare zi? De ce?

— Încă mai creşte foarte repede, îmi murmură Edward, cu voce joasă şi neliniştită.

Mă strânse de mână, cu celălalt braţ prinzându-mă strâns de talie, de parcă ar fi avut nevoie de sprijin.

Nu mi-am putut lua ochii de la Renesmee, să îi văd

expresia.

Părea perfectă, complet sănătoasă. Pielea ei strălucea ca alabastrul în lumină; obrajii îi erau ca două petale de trandafiri. Nu se putea să fie ceva în neregulă cu o asemenea frumuseţe strălucitoare. Nu se putea să fie în viaţa ei ceva mai periculos decât mama ei. Nu?

Diferenţa dintre copilul pe care eu îl născusem şi cel pe care îl reîntâlnisem cu o oră în urmă ar fi fost evidentă pentru oricine. Diferenţa dintre Renesmee de acum o oră şi Renesmee din acel moment era mai subtilă. Ochii unui om nu ar fi detectat-o. Dar exista.

Corpul îi era un pic mai lung. Doar o idee mai slab. Faţa nu-i mai era chiar atât de rotundă; era vag mai ovală. Buclele îi atârnau cu o şaisprezecime de centimetru mai jos pe umeri. Se întinse docilă în braţele lui Rosalie, în timp ce Carlisle întinse centimetrul de-a lungul ei şi apoi îl folosi ca să îi măsoare capul. Nu lua notiţe. Avea o memorie excelentă.

Eram conştientă că Jacob îşi ţinea braţele încrucişate la piept, la fel de strâns cum Edward mă ţinea pe mine. Sprâncenele lui dese erau adunate într-o singură linie deasupra ochilor adânci.

Se dezvoltase de la doar o celulă, la un bebeluş de dimensiuni normale în câteva săptămâni. Arăta de parcă avea un an la doar câteva zile de la naştere. Dacă rata de creştere se menţinea… Mintea mea de vampir nu avea probleme cu matematica.

— Ce facem? am şoptit, îngrozită.

Braţele lui Edward se încordară. Înţelegea exact ce întreb.

— Nu ştiu.

— Încetineşte, murmură Jacob printre dinţi.

— Mai avem nevoie de câteva zile de măsurători ca să stabilim un tipar, Jacob. Nu pot face promisiuni.

— Ieri a crescut cu cinci centimetri. Azi cu mai puţin.

— Mai puţin cu optzeci de milimetri, dacă măsurătorile mele sunt corecte, spuse Carlisle încet.

— Fii corect, doctore, spuse Jacob, făcând cuvintele să

sune aproape ameninţătoare.

Rosalie înţepeni.

— Ştii că fac tot posibilul, îl asigură Carlisle.

Jacob oftă.

— Cred că atât pot să cer.

M-am simţit din nou iritată, de parcă Jacob mi-ar fi furat replicile – şi le spunea greşit.

Şi Renesmee părea iritată. Începu să se agite, apoi ridică mâna poruncitoare către Rosalie. Rosalie se aplecă, astfel încât Renesmee să îi poată atinge faţa. După o secundă, Rose oftă.

— Ce vrea? întrebă Jacob, furându-mi iar replica.

— Pe Bella, desigur, îi spuse Rosalie, iar cuvintele ei îmi trimiseră un val de căldură în corp. Apoi se uită la mine. Cum te simţi?

— Sunt îngrijorată, am recunoscut.

Edward mă strânse uşor în braţe.

— Toţi suntem. Dar nu la asta m-am referit.

— Mă controlez, am spus.

Numai la sete nu mă gândeam eu în acel moment! Şi oricum, Renesmee mirosea bine, dar nu a ceva de mâncare.

Jacob îşi muşcă buza, dar nu făcu nicio mişcare s-o oprească pe Rosalie care mi-o oferi pe Renesmee. Jasper şi Edward se agitară puţin, dar fără a interveni. Îmi dădeam seama cât de tensionată e Rose şi m-am întrebat cum simte Jasper atmosfera din cameră. Sau se concentra atât de mult pe mine, încât nu-i mai simţea pe ceilalţi?

Renesmee se întinse după mine în momentul în care m-am întins şi eu după ea, cu un zâmbet care îi lumina chipul. Se potrivi cu uşurinţă în braţele mele, ca şi cum acestea fuseseră făcute doar pentru ea. Imediat îşi puse mânuţa mică şi fierbinte pe obrazul meu.

Deşi eram pregătită, tot m-a făcut să tresar când am văzut acea amintire ca o viziune în ochii mei. Atât de luminoasă şi colorată, dar şi complet transparentă.

Îşi amintea cum îl atacasem pe Jacob în curtea din faţă şi cum sărise Seth între noi. Nu păream *eu,* acest prădător

graţios care ţâşnea ca o săgeată dintr-un arc. Trebuia să fie altcineva. Asta m-a făcut să mă simt mai puţin vinovată, în timp ce Jacob stătea acolo fără să se apere, cu mâinile ridicate în faţa lui. Mâini care nu îi tremurau.

Edward chicoti, privind gândurile lui Renesmee odată cu mine. Apoi, am tresărit amândoi când am auzit oasele lui Seth pocnind.

Renesmee îmi aruncă un nou zâmbet strălucitor, şi amintirile ei nu îl părăsiră deloc pe Jacob, prin toată agitaţia care a urmat. Am simţit ceva nou în amintirea ei – nu chiar un sentiment protector, mai degrabă posesiv – în timp ce îl privea pe Jacob. Am avut impresia clară că *se bucura* că Seth se pusese în faţa atacului meu. Nu voia ca Jacob să fie rănit. Era *al ei.*

— Mda, minunat, am oftat. Perfect.

— Doar pentru că el are gust mai bun decât noi, ceilalţi, mă asigură Edward, cu vocea gâtuită de furie.

— Ţi-am spus eu că mă place şi ea, mă tachină Jacob, din celălalt colţ al camerei, cu ochii pe Renesmee.

Gluma era spusă cu jumătate de gură; linia tensionată a sprâncenelor nu se relaxase deloc.

Renesmee mă atinse pe faţă nerăbdătoare, solicitându-mi atenţia. O altă amintire: Rosalie periindu-i cu blândeţe fiecare zuluf de păr. Era plăcut.

Carlisle şi centimetrul lui, ştiind că trebuie să se întindă şi să stea liniştită. Nu era interesant pentru ea.

— Se pare că îţi face o recapitulare la tot ce ai pierdut, comentă Edward la urechea mea.

Am strâmbat din nas la următoarea amintire. Mirosul care venea dintr-o cană ciudată de metal – îndeajuns de tare încât să nu poată fi muşcată uşor – îmi provocă o senzaţie de arsură în gât. Au.

Apoi Renesmee dispăru din braţele mele, acum strânse la spate. Nu m-am luptat cu Jasper; m-am uitat doar la faţa înspăimântată a lui Edward.

— Ce-am făcut?

Edward se uită la Jasper în spatele meu, apoi din nou la mine.

— Dar îşi amintea setea, murmură Edward, încruntându-se.

Îşi amintea gustul de sânge.

Braţele lui Jasper le strânseră mai tare pe ale mele. O parte din creierul meu observă că nu mă deranja lucrul ăsta şi nici nu mă durea, aşa cum i s-ar fi întâmplat unui om. Era doar enervant. Eram sigură că puteam să mă eliberez, dar n-am făcut-o.

— Da, am recunoscut eu. Şi?

Edward se încruntă la mine pentru o secundă, apoi expresia i se relaxă. Începu să râdă.

— Şi nimic, se pare. Eu am exagerat de data asta. Jazz, dă-i drumul!

Mâinile care mă ţineau dispărură. M-am întins după Renesmee imediat ce am fost liberă. Edward mi-o înmână fără ezitare.

— Nu pot să înţeleg, spuse Jasper. Nu mai pot suporta.

Am privit cu surprindere cum Jasper iese pe uşa din spate. Leah se deplasă ca să îi lase o zonă largă liberă, în timp ce acesta se duse spre râu şi îl traversă cu un singur salt.

Renesmee îmi atinse gâtul repetând scena plecării la perfecţiune, ca o reluare aproape instantanee. Îi puteam simţi întrebarea din minte, ca un ecou al întrebării mele.

Trecusem deja peste şocul darului ei ciudat. Era parte din ea, aproape naturală. Poate că acum, când eu însămi eram parte din supranatural, nu aveam să mai fiu niciodată sceptică.

Dar ce era în neregulă cu Jasper?

— Se va întoarce, răspunse Edward, fie mie, fie lui Renesmee, nu eram sigură. Are nevoie doar de un moment ca să îşi regândească perspectiva asupra vieţii.

La colţurile gurii lui începea să se mijească un zâmbet.

Încă o amintire umană – în care Edward îmi spunea că Jasper se va simţi mai bine în pielea lui dacă „îmi va fi greu să mă adaptez“ la viaţa de vampir. Asta în contextul unei discuţii despre câţi oameni voi omorî în primul meu an ca nou-născut.

— E supărat pe mine? am întrebat încet.

— E supărat pe sine însuşi, nu pe tine, Bella. E îngrijorat cu privire la… profeţiile care se îndeplinesc, s-ar putea spune.

— Cum aşa? întrebă Carlisle înainte să apuc eu să întreb.

— Se întreabă dacă nebunia nou-născutului e într-adevăr atât de dificil de evitat pe cât am crezut noi mereu, sau dacă, cu atitudinea şi concentrarea potrivită, oricine se poate descurca la fel de bine ca Bella. Chiar şi acum – poate că acceptă lucrurile atât de greu pentru că el crede că e natural şi inevitabil. Poate că, dacă s-ar aştepta la mai multe, s-ar ridica la înălţimea aşteptărilor. Îl faci să pună sub semnul întrebării multe convingeri mai vechi, Bella.

— Dar nu e drept, spuse Carlisle. Nu suntem la fel; fiecare se confruntă cu propriile provocări. Poate că tot ceea ce face Bella e dincolo de natural. Poate că ăsta e darul ei, ca să zic aşa.

Am îngheţat surprinsă. Renesmee simţi schimbarea şi mă atinse. Îşi aminti ultima secundă şi se întrebă de ce.

— E o teorie interesantă şi destul de plauzibilă, spuse Edward.

Pentru foarte scurt timp, am fost dezamăgită. Cum? Fără viziuni magice, nici formidabile abilităţi ofensive cum ar fi, ei bine, să arunc fulgere din ochi sau ceva de genul? Nimic de ajutor sau senzaţional?

Apoi mi-am dat seama la ce se referea, dacă „super-puterea“ mea nu era altceva decât un autocontrol excepţional.

În primul rând, măcar aveam un dar. Aş fi putut să nu am nimic.

Dar, mai mult decât atât, dacă Edward avea dreptate, puteam sări peste partea de care mă temusem cel mai mult.

Şi dacă nu trebuia să fiu chiar ca un nou-născut? Nu o maşină de ucis, adică. Dacă mă puteam adapta la viaţa familiei Cullen din prima zi? Dacă nu trebuia să mă ascund undeva departe, pentru un an, să aştept să „cresc“? Dacă, la fel ca şi Carlisle, nu omoram niciodată pe nimeni? Dacă

puteam să fiu un vampir bun de la început?

L-aş fi putut vedea pe Charlie.

Am oftat imediat ce realitatea se ivea prin perdeaua de speranţă. Nu-l puteam vedea pe Charlie imediat. Ochii, vocea, chipul perfect. Ce-aş fi putut să îi spun oare; cum aş putea să încep măcar? Eram relativ bucuroasă că aveam o scuză să amân lucrurile pentru o perioadă; oricât de mult mi-aş fi dorit să găsesc o cale să îl păstrez pe Charlie în viaţa mea, eram îngrozită de prima noastră întâlnire. Să îi văd ochii măriţi de uimire în timp ce se uită la noul meu chip, la noua mea piele. Să ştiu că e înfricoşat. Să mă întreb ce explicaţie groaznică i se naşte în minte.

Eram îndeajuns de laşă ca să aştept un an până când ochii mi se vor decolora. Şi eu care credeam că voi fi neînfricată când voi deveni indestructibilă!

— Ai mai văzut vreodată un echivalent al autocontrolului ca talent? îl întrebă Edward pe Carlisle. Chiar crezi că e un dar sau doar un produs al pregătirii ei prealabile?

Carlisle dădu din umeri.

— E oarecum similar cu ceea ce face Siobhan, deşi ea nu l-ar considera un dar.

— Siobhan, prietena ta din familia irlandeză? întrebă Rosalie. Nu ştiam că face ceva special. Credeam că Maggie e cea talentată din familie.

— Da, şi Siobhan crede la fel. Dar are un mod de a-şi stabili scopurile şi apoi aproape de a le... transforma în realitate doar prin voinţa ei. Ea consideră că e doar planificare eficientă, dar eu întotdeauna m-am întrebat dacă nu e mai mult de atât. Când a inclus-o pe Maggie, de exemplu. Liam era foarte protector, dar Siobhan a vrut să reuşească şi a reuşit.

Edward, Carlisle şi Rosalie se făcură comozi pe scaune şi îşi continuară discuţia. Jacob se aşeză protector lângă Seth, părând plictisit. Din felul în care i se închideau pleoapele, eram sigură că avea să adoarmă imediat.

Am ascultat, dar atenţia îmi era împărţită. Renesmee încă îmi mai povestea cum îşi petrecuse ziua. O ţineam în braţe, lângă peretele de sticlă, legănând-o automat în timp

ce ne priveam în ochi.

Mi-am dat seama că toţi ceilalţi nu aveau niciun motiv să se aşeze. Eu mă simţeam perfect în picioare. Era la fel de odihnitor ca şi cum aş fi stat întinsă în pat. Ştiam că aş fi capabilă să stau aşa fără să mă mişc o săptămână şi m-aş simţi la fel de relaxată la sfârşitul celor şapte zile, ca în prima zi.

Probabil, se aşezaseră din reflex. Oamenilor li s-ar părea ciudat să vadă pe cineva în picioare ore întregi, fără să îşi schimbe greutatea de pe un picior pe altul. Chiar şi acum, am văzut-o pe Rosalie trecându-şi degetele prin păr şi pe Carlisle încrucişându-şi picioarele. Mişcări mărunte, ca să nu stea prea nemişcaţi, să nu fie prea bătător la ochi. Va trebui să fiu atentă la ce făceau ei şi să încep să exersez.

Mi-am mutat greutatea pe piciorul stâng. Mi s-a părut oarecum amuzant.

Poate că doar încercau să mă lase puţin singură cu bebeluşul meu – în măsura în care era sigur.

Renesmee îmi povestea despre fiecare întâmplare măruntă a zilei şi am avut senzaţia, din povestioarele ei, că dorea la fel de mult ca mine să aflu totul despre ea. O îngrijora că pierdusem unele lucruri – precum vrăbiile care se apropiaseră de ea ţopăind când o ţinuse Jacob în braţe, amândoi foarte nemişcaţi, lângă unul dintre copacii de cucută uriaşi; păsările nu se apropiau de Rosalie. Sau chestia aia incredibil de scârboasă – lapte praf – pe care Carlisle i-o pusese în cană; mirosea a acru. Sau cântecul pe care i-l fredonase Edward şi care era atât de perfect, încât Renesmee mi-l arătă de două ori; am fost surprinsă că eram prezentă în acea amintire, perfect nemişcată, dar arătând încă destul de rău. M-am cutremurat, amintindu-mi de acea perioadă. Focul acela îngrozitor…

După aproape o oră – ceilalţi încă mai erau adânciţi în discuţiile lor, iar Seth şi Jacob sforăiau împreună pe canapea – amintirile lui Renesmee începură să curgă mai greu. Se înceţoşau puţin pe la margini şi îşi pierdeau firul înainte să ajungă la final. Eram pe punctul de a-l întrerupe pe Edward panicată – era ceva în neregulă cu ea? — când

pleoapele îi fluturară şi se închiseră. Căscă, formând cu buzele grăsuţe şi roz un O perfect, iar ochii nu i se mai deschiseră.

Mâna îi căzu de pe faţa mea, alunecând în somn – pleoapele ei erau de un lila pal, precum norii subţiri de la răsărit. Cu grijă să nu o deranjez, i-am pus mâna la loc pe pielea mea şi am ţinut-o acolo curioasă. La început nu am văzut nimic, apoi, după câteva minute, un dans al culorilor, ca un nor de fluturi, se risipi din gândurile ei.

Vrăjită, am privit-o visând. Nu aveau niciun sens visele ei. Doar culori şi forme, şi chipuri. Eram mulţumită de cât de des apărea în inconştientul ei chipul meu – ambele mele chipuri şi cel uman şi chinuit, şi cel nemuritor şi superb. Mai des decât al lui Edward sau Rosalie. Eram pe acelaşi loc cu Jacob; am încercat să nu las asta să mă deranjeze.

Pentru prima dată, am înţeles cum putuse Edward să mă privească dormind noapte după noapte, doar ca să mă audă vorbind. Aş fi fost în stare să stau o veşnicie s-o privesc pe Renesmee visând.

Schimbarea din vocea lui Edward îmi atrase atenţia, când se întoarse să privească spre fereastră şi spuse:

— În sfârşit.

Noaptea era adâncă şi purpurie, dar puteam vedea la fel de departe ca înainte. Nu se ascundea nimic în întuneric; peisajul îşi schimbase doar culoarea.

Leah, încă supărată, se ridică şi se aruncă în tufişuri, exact când Alice apăru pe partea cealaltă a râului. Alice se legănă înainte şi înapoi pe o ramură ca un trapezist, cu mâinile lipite de degetele de la picioare, înainte să îşi arunce corpul într-o tumbă graţioasă peste râu. Esme făcu un salt mai tradiţional, în timp ce Emmett o luă direct prin apă, împroşcând atât de departe, încât câţiva stropi loviră ferestrele. Spre surpriza mea, Jasper veni după ei, saltul lui părând mai mic, chiar subtil, în comparaţie cu ceilalţi.

Zâmbetul larg care se întindea pe faţa lui Alice îmi era familiar într-un mod vag, ciudat. Brusc, toată lumea începu să îmi zâmbească – Esme dulce, Emmett încântat, Rosalie un pic îngâmfată, Carlisle indulgent şi Edward nerăbdător.

Alice sări în cameră înaintea celorlalţi, cu mâna întinsă în faţă, nerăbdarea aproape formând o aură vizibilă în jurul ei. În palmă avea o cheie obişnuită de alamă, cu o uriaşă fundă de satin roz legată în jurul ei.

Îmi întinse cheia şi, automat, am strâns-o pe Renesmee mai bine cu braţul drept ca să îmi întind mâna stângă. Alice îmi puse cheia în palmă.

— La mulţi ani! Ciripi ea.

Am dat ochii peste cap.

— Nimeni nu începe să numere chiar din ziua naşterii, i-am reamintit. Prima zi de naştere e după un an, Alice.

Rânjetul îi deveni superior.

— Nu-ţi sărbătorim ziua de naştere ca vampir. Nu încă. Suntem în 13 septembrie, Bella. Împlineşti nouăsprezece ani!

24. SURPRIZĂ

— Nu. Nu se poate! Am scuturat cu îndârjire din cap şi apoi am aruncat o privire spre chipul acoperit de un zâmbet îngâmfat al soţului meu care avea doar şaptesprezece ani. Nu, asta nu se pune. Am încetat să îmbătrânesc cu trei zile în urmă. O să am optsprezece ani pentru totdeauna.

— Mă rog, spuse Alice, ignorându-mi protestul ridicând scurt din umeri. Te sărbătorim oricum, aşa că suportă.

Am oftat. Chiar n-avea niciun rost să mă cert cu Alice.

Zâmbetul i se lăţi imposibil de mult când îmi citi consimţământul din privire.

— Eşti gata să îţi deschizi cadoul? cântă Alice.

— Cadourile, corectă Edward, şi scoase din buzunar o altă cheie – mai lungă şi argintie, cu o fundă mai mică, albastră.

M-am străduit să nu-mi dau ochii peste cap. Mi-am dat imediat seama de unde era această cheie – maşina „de după“. M-am întrebat dacă n-ar trebui să mă simt

încântată. Se părea că, totuşi, transformarea în vampir nu mă făcuse brusc interesată de maşinile sport.

— Al meu mai întâi, spuse Alice, apoi scoase limba, prevăzând răspunsul.

— Al meu e mai aproape.

— Dar uită-te cum e îmbrăcată. Cuvintele lui Alice erau aproape gemute. M-a chinuit toată ziua. Asta e clar o prioritate.

M-am încruntat întrebându-mă cum m-ar putea îmbrăca o cheie? Îmi luase un cufăr întreg?

— Ştiu – tragem la sorţi, sugeră Alice.

Jasper chicoti şi Edward oftă.

— De ce nu-mi spui tu cine câştigă? spuse Edward cu jumătate de gură.

Alice radia satisfăcută.

— Eu câştig. Excelent.

— E probabil mai bine să aşteptăm până mâine-dimineaţă, oricum. Edward îmi zâmbi strengăreşte, apoi încuviinţă din cap spre Jacob şi Seth, care păreau că vor dormi toată noaptea; m-am întrebat de când nu mai dormiseră, de data asta. Cred că ar fi mai amuzant dacă Jacob ar fi treaz la marea inaugurare, nu crezi? Pentru ca măcar cineva de acolo să arate destul entuziasm?

I-am zâmbit. Mă cunoştea foarte bine.

— Ura, intonă Alice. Bella, las-o pe Ness… pe Renesmee lui Rosalie.

— Unde doarme de obicei?

Alice dădu din umeri.

— În braţe la Rose. Sau la Jacob. Sau la Esme. Înţelegi tu. N-a fost lăsată jos niciodată. Va fi cea mai răsfăţată copilă semivampir din toată istoria.

Edward râse, în timp ce Rosalie o luă pe Renesmee în braţe cu grijă.

— E şi cea mai ne-răsfăţată copilă semivampir din toată istoria, spuse Rosalie. Ăsta e avantajul de a fi unică.

Rosalie îmi zâmbi şi m-am bucurat să văd că noua noastră prietenie încă mai era prezentă în zâmbetul ei. Nu fusesem foarte sigură că va dura, după ce viaţa lui

Renesmee nu va mai fi legată de a mea. Dar poate că luptasem de aceeaşi parte a baricadei îndeajuns de mult timp cât să fim prietene pentru totdeauna. Făcusem, într-un final, aceeaşi alegere pe care ar fi făcut-o şi ea, dacă ar fi fost în locul meu. Lucru care părea să îi fi şters toate celelalte resentimente.

Alice îmi îndesă cheia cu fundă în mână, apoi mă apucă de cot şi mă conduse spre uşa din spate.

— Hai să mergem, hai să mergem, cântă ea.

— E afară?

— Oarecum, spuse Alice, împingându-mă înainte.

— Bucură-te de cadou, spuse Rosalie. E de la noi toţi. Mai ales de la Esme.

— Nu veniţi şi voi?

Îmi dădeam seama că nu se mişcase nimeni.

— Îţi dăm ocazia să îl apreciezi singură, spuse Rosalie. Ne poţi povesti… mai târziu.

Emmett izbucni în râs. Ceva din râsul lui mă făcu să mă simt de parcă aş fi roşit, deşi nu eram sigură de ce.

Mi-am dat seama că multe lucruri care mă priveau – cum ar fi că uram cu adevărat surprizele şi că nu-mi plăceau cadourile, în general – nu se schimbaseră deloc. A fost o uşurare să descopăr cât de multe dintre trăsăturile mele esenţiale mă urmaseră în acest corp nou.

Nu mă aşteptasem să fiu eu însămi. Am zâmbit larg.

Alice mă trase de cot şi nu m-am putut abţine să nu zâmbesc în timp ce o urmam în noaptea purpurie. Numai Edward veni cu noi.

— Iată entuziasmul pe care îl căutam, murmură Alice aprobator.

Apoi îmi dădu drumul, făcu două salturi mici şi trecu râul.

— Hai, Bella, strigă de pe partea cealaltă.

Edward sări în acelaşi timp cu mine; a fost la fel de amuzant ca şi după-amiază. Poate un pic mai amuzant, pentru că noaptea pictase totul în culori noi, bogate.

Alice o luă la goană pe tocuri, conducându-ne spre nord. Era mai uşor să urmez sunetul paşilor ei şi dâra proaspătă a mirosului ei decât să o urmăresc din priviri, prin vegetaţia

deasă.

Ca la un semn, se întoarse şi se năpusti înapoi spre locul unde mă oprisem.

— Să nu mă ataci, mă avertiză ea şi sări lângă mine.

— Ce faci? am întrebat-o agitată, văzând-o strecurându-se în spatele meu şi punându-mi mâinile la ochi.

Am avut tentaţia de a o da la o parte, dar m-am abţinut.

— Mă asigur că nu poţi vedea.

— Aş putea să mă ocup eu de asta fără atâta teatru, se oferi Edward.

— Ai putea s-o laşi să trişeze. Ia-o de mână şi condu-o înainte.

— Alice, eu…

— Nu te obosi, Bella. Facem cum vreau eu.

Am simţit degetele lui Edward împletindu-se cu ale mele.

— Doar câteva secunde, Bella. Apoi o să plece să enerveze pe altcineva.

Mă trase după el. Am ţinut pasul cu uşurinţă. Nu-mi era teamă că aş putea lovi un copac; copacul ar fi avut de suferit.

— Ai putea să fii mai recunoscător, îl certă Alice. Darul e atât pentru tine, cât şi pentru ea.

— Corect. Mulţumesc din nou, Alice.

— Da, da. Bine. Vocea lui Alice se înălţă brusc de nerăbdare. Opreşte-te aici. Întoarce-o puţin la dreapta. Da, aşa. Bine. Eşti gata? chiţăi ea.

— Sunt gata. Simţeam mirosuri noi, care îmi stârneau interesul, crescându-mi curiozitatea. Mirosuri care nu-şi aveau locul în adâncul pădurii. Caprifoi. Fum. Trandafiri. Rumeguş? Şi ceva metalic. Bogăţia pământului, săpat şi răscolit. M-am aplecat spre necunoscut.

Alice sări din spatele meu, eliberându-mi ochii din strânsoare.

Am studiat întunericul violet. Acolo, cuibărită într-o poieniţă din pădure, se afla o căbănuţă de piatră, de un gri-lila în lumina stelelor.

Se potrivea atât de bine în peisaj, încât părea crescută din stâncă, o formaţiune naturală. Caprifoiul se căţăra pe

un perete ca o reţea, întinzându-se până sus, peste ţiglele groase din lemn. Trandafiri de vară târzie înfloreau într-o grădină cât o batistă, sub ferestrele mari şi întunecoase. În faţă se zărea o cărăruie de pietre netede, de culoarea ametistului în lumina nopţii, care ducea spre uşa veche cu arcadă din lemn.

Am strâns cheia în palmă, şocată.

— Ce părere ai?

Vocea lui Alice era delicată acum; se potrivea cu liniştea perfectă a decorului de poveste.

Am deschis gura, dar n-am putut articula nimic.

— Esme s-a gândit că ne-ar plăcea să avem un loc al nostru, pentru o vreme, dar nu voia să fim prea departe, murmură Edward. Şi adoră orice scuză să renoveze. Locşorul ăsta se dărâma aici, de cel puţin o sută de ani.

Am continuat să privesc uluită, cu gura căscată ca un peşte.

— Nu-ţi place? Lui Alice îi pică faţa. Adică, sunt sigură că am putea s-o aranjăm altfel dacă vrei. Emmett chiar dorea să mai adăugăm o mie de metri pătraţi, încă un etaj, coloane şi un turn, dar Esme s-a gândit că ţi-ar plăcea mai mult aşa cum a fost gândită de la început. Vocea începu să i se subţieze şi vorbea mai repede: Dacă s-a înşelat, putem să ne reapucăm de lucru. Nu va dura mult…

— Şşş! am reuşit să spun.

Închise gura şi aşteptă. Dură câteva secunde să îmi revin.

— Îmi dăruiţi o casă de ziua mea? am şoptit.

— Ne dăruiesc, mă corectă Edward. Şi nu e decât o căsuţă. Cred că termenul *casă* implică mai mult spaţiu.

— Nu te lua de casa mea, i-am şoptit.

Alice se înveseli.

— Îţi place.

Am dat din cap.

— Abia aştept să îi spun lui Esme!

— Ea de ce n-a venit?

Zâmbetul lui Alice păli puţin, se strâmbă un pic, de parcă pusesem o întrebare la care era greu de răspuns.

— O, ştii tu… îşi amintesc cu toţii cum reacţionezi la cadouri. Nu doreau să pună prea mare presiune pe tine să îţi placă.

— Dar evident că îmi place. Cum să nu-mi placă?

— O să le facă plăcere. Mă mângâie pe braţ. În altă ordine de idei, garderoba ta e plină. Foloseşte-o cu înţelepciune. Şi… Cred că asta e tot.

— Nu intri?

Făcu relaxată câţiva paşi înapoi.

— Edward ştie drumul. Trec… mai târziu. Sună-mă dacă nu te descurci cu hainele. Îmi aruncă o privire nesigură, apoi zâmbi. Jazz vrea să vânăm. Pa, pa!

Ţâşni printre copaci în cel mai graţios mod.

— Ce ciudat, am spus când sunetul paşilor ei dispăruseră complet. Sunt chiar aşa de rău? Nu trebuia să stea departe de mine. Acum mă simt vinovată. Nici măcar nu le-am mulţumit cum trebuie. Ar trebui să ne întoarcem, să îi spunem lui Esme…

— Bella, nu fi prostuţă. Nimeni nu crede că eşti aşa de sălbatică.

— Şi atunci ce…

— Puţin timp doar pentru noi e celălalt cadoul al lor. Alice încerca să fie subtilă.

— Aha!

Doar de-atât a fost nevoie ca să dispară casa din imagine. Am fi putut fi oriunde. N-am mai văzut copacii sau pietrele, sau stelele. Doar pe Edward.

— Hai să îţi arăt ce au făcut, spuse el, luându-mă de mână.

Oare nu-şi dădea seama că un curent electric îmi trecea prin corp, ca şi cum aş fi făcut o injecţie cu adrenalină?

Din nou m-am simţit ciudat, aşteptând reacţii de care corpul meu nu mai era capabil. Inima ar fi trebuit să-mi bubuie ca o locomotivă pe cale să ne lovească. Asurzitor. Obrajii mei ar fi trebuit să fie de un roşu aprins.

Şi, dacă tot veni vorba, ar fi trebuit să fiu epuizată. Fusese cea mai lungă zi din viaţa mea.

Am râs – mai mult şocată – când mi-am dat seama că

această zi nu se va sfârşi niciodată.

— Pot să aud şi eu gluma?

— Nu e una foarte bună, i-am spus în timp ce mă conducea spre uşa mică şi arcuită. Mă gândeam doar – azi e prima şi ultima zi din eternitate. E cam greu să concep aşa ceva. Chiar dacă am atâta capacitate de gândire.

Am râs din nou.

El chicoti împreună cu mine. Întinse mâna spre clanţă, aşteptând să fac eu onorurile. Am băgat cheia în broască şi am răsucit-o.

— Eşti aşa de naturală, Bella; uit cât de ciudat trebuie să fie totul pentru tine. Mi-aş dori să pot *auzi*.

Se aplecă şi mă ridică în braţe atât de repede, încât nici nu mi-am dat seama – şi asta era cu adevărat ceva.

— Hei!

— Trecutul pragului face parte din îndatoririle mele, îmi reaminti el. Dar din curiozitate. Spune-mi la ce te gândeşti acum.

Deschise uşa şi păşi în sufrageria mică de piatră, iar uşa se închise la loc în urma noastră, cu un scârţâit abia perceptibil.

— La toate, i-am spus. La toate în acelaşi timp, ştii. Lucruri bune şi lucruri care mă îngrijorează, şi lucruri care sunt noi. La felul în care folosesc prea multe superlative în gând. Chiar acum mă gândesc că Esme e o artistă. E perfect!

Sufrageria căsuţei părea desprinsă dintr-un basm. Podeaua era un joc nebunesc de pietre netede şi plate. Tavanul jos avea grinzi lungi, de care cineva la fel de înalt ca Jacob s-ar fi lovit cu siguranţă cu capul. Pereţii erau dintr-un lemn în culori calde, în unele locuri, sau din mozaicuri de piatră, în altele. Şemineul tip stup din colţ adăpostea resturile unui foc mocnit. Era lemn de plută pus pe foc – flăcările mici erau albastre şi verzi de la sare.

Căsuţa era mobilată eclectic, piesele erau diferite, totuşi armonizându-se. Un scaun părea vag medieval, iar un taburet scund de lângă foc era mai nou, în timp ce biblioteca plină de cărţi, de lângă fereastra mai

îndepărtată, îmi amintea de filmele a căror acţiune avea loc în Italia. Cumva, fiecare piesă se potrivea cu celelalte ca într-un uriaş puzzle tridimensional. Pe pereţi erau câteva tablouri pe care le-am recunoscut – câteva dintre preferatele mele din casa mare. Originale nepreţuite, fără îndoială, dar păreau să aparţină acestui loc, la fel ca şi celelalte lucruri.

Era un loc unde oricine putea crede că magia există. Un loc unde te aşteptai să intre pe uşă Albă-ca-Zăpada cu mărul ei în mână, sau un inorog să se oprească şi să ciugulească din tufele de trandafiri.

Edward se gândise mereu că aparţine lumii poveştilor de groază. Desigur, ştiusem că se înşală amarnic. Era evident că locul lui e *aici*. Într-un basm.

Iar acum eram şi eu în aceeaşi poveste cu el.

Eram pe punctul de a profita de faptul că nu mă lăsase încă jos din braţe şi că faţa lui ameţitor de frumoasă era doar la câţiva centimetri de mine când l-am auzit spunând:

— Avem noroc că Esme s-a gândit să mai adauge încă o cameră. Nimeni nu plănuise apariţia lui Ness… Renesmee.

M-am încruntat, cu gândurile atrase pe o cale mai puţin plăcută.

— Nu şi tu, m-am plâns eu.

— Scuze, iubito. Ştii, îl aud tot timpul. Mă molipsesc şi eu.

Am oftat. Bebeluşul meu, monstrul marin. Poate că nu aveam cum să împiedic asta. Ei bine, *eu* n-aveam de gând să cedez.

— Sunt sigură că eşti nerăbdătoare să vezi garderoba. Sau cel puţin o să îi spun lui Alice că ai studiat-o, ca să se simtă bine.

— Ar trebui să îmi fie teamă?

— Ar trebui să fii îngrozită.

Mă purtă în braţe printr-un coridor îngust de piatră, cu arcade mici pe tavan, ca un castel miniatural numai al nostru.

— Aceasta va fi camera lui Renesmee, spuse el, arătând spre o cameră goală, cu o podea din lemn deschis la culoare. Nu au avut timp să facă prea multe aici, cu toată

tevatura cu vârcolacii furioşi…

Am râs încet, uimită de cât de repede se transformase totul în bine, când totul părea atât de groaznic, cu doar o săptămână în urmă.

La naiba cu Jacob care făcuse totul perfect folosind tocmai *această cale*.

— Aici e camera noastră. Esme a încercat să ne aducă puţin din insula ei aici. A ghicit că o să ne placă.

Patul era imens şi alb, cu nori de voal plutind din baldachin până la podea. Podeaua din lemn deschis la culoare se potrivea cu cea din camera alăturată şi mi-am dat seama că era exact de culoarea nisipului de pe plajă. Pereţii aveau culoarea aceea albastră spre albă a unei zile însorite de vară, iar peretele din spate era împodobit cu uşi mari de sticlă, care se deschideau către o mică grădină ascunsă. Trandafiri agăţători şi un iaz mic şi rotund, neted ca oglinda şi mărginit de pietre strălucitoare. Un ocean minuscul şi calm, doar pentru noi.

— O, doar atât am putut să spun.

— Ştiu, şopti el.

Am stat acolo un minut, amintindu-ne. Deşi amintirile erau omeneşti şi cufundate în ceaţă, puseseră complet stăpânire pe mine.

Mă privi zâmbind larg, apoi râse.

— Garderoba e după uşile acelea duble. Trebuie să te avertizez – e mai mare decât camera asta.

Nici n-am privit spre uşi. Nu mai era nimic pe lumea asta în afară de el – braţele lui strânse în jurul trupului meu, respiraţia lui dulce pe faţa mea, buzele la doar câţiva centimetri de mine – şi nimic nu mă mai putea distrage acum, fie că aş fi fost vampir nou-născut sau nu.

— O să îi spunem lui Alice că am alergat direct la garderobă, am şoptit, înnodându-mi degetele în părul lui şi trăgându-mă mai aproape de el. O să îi spunem că am petrecute ore întregi acolo, probând haine. O să *minţim*.

Intră în jocul meu imediat sau poate că era deja pregătit şi mă lăsase doar să mă bucur de cadoul meu, ca un adevărat domn. Îmi trase faţa spre a lui brusc aproape feroce,

gemând uşor. La auzul geamătului lui, m-am cutremurat din rărunchi, de parcă aş fi fost străbătută de un curent electric, şi nu mă puteam apropia îndeajuns de mult de el, îndeajuns de repede.

Am auzit hainele sfâşiindu-se în mâinile noastre şi am fost bucuroasă că ale *mele,* cel puţin, erau deja rupte. Nici ale lui n-au rezistat mai mult. Mi se părea aproape o impoliteţe să ignor frumosul pat alb, dar, pur şi simplu, nu aveam timp să ajungem până acolo.

A doua noastră lună de miere nu a fost ca prima.

Perioada petrecută împreună pe insulă fusese apogeul vieţii mele de om. Punctul ei culminant. Fusesem atât de pregătită să îmi mai prelungesc viaţa de om doar ca să mai păstrez încă puţin ceea ce trăiam cu el. Pentru că partea fizică nu avea să mai fie niciodată la fel.

Dar, după o zi precum cea de azi, ar fi trebuit să ghicesc că va fi mai bună.

Îl puteam aprecia cu adevărat acum – puteam vedea bine fiecare contur frumos al feţei lui perfecte, al corpului lui zvelt şi fără cusur, cu ochii mei acum mai puternici, fiecare unghi şi fiecare linie. Îi puteam gusta aroma pură şi vie pe limba mea şi puteam simţi mătasea incredibilă a pielii lui de marmură sub degetele mele sensibile.

Iar pielea mea era atât de sensibilă sub mâinile lui!

Era complet nou, o persoană diferită, în timp ce trupurile noastre se împleteau graţios într-unul singur, pe podeaua de culoarea nisipului. Fără precauţii, fără reţineri. Fără frică, mai ales fără frică. Ne puteam iubi *împreună* – amândoi participanţi activi. În sfârşit, egali.

Ca şi săruturile noastre de mai devreme, fiecare atingere era mai mult decât fusesem eu obişnuită. Fusese atât de reţinut înainte! Din necesitate în acel moment, dar nu-mi venea să cred cât pierdusem.

Am încercat să nu uit că eram mai puternică decât el, dar îmi era greu să mă concentrez pe ceva, având în vedere senzaţiile atât de intense, care îmi atrăgeau atenţia într-un milion de zone diferite ale corpului meu, în fiecare secundă; dacă îl răneam, nu se plângea.

O foarte, foarte mică parte din gânduri erau preocupate de situaţia neobişnuită în care ne aflam. Nu aveam să obosesc niciodată, şi nici el. Nu trebuia să ne tragem sufletul, să ne odihnim, să mâncăm sau chiar să mergem la toaletă; nu mai aveam nevoi lumeşti. El avea cel mai frumos şi mai perfect corp din lume şi era numai pentru mine, şi nu mi se părea că voi ajunge vreodată într-un punct în care să mă gândesc: *Gata, mi-a ajuns pentru azi.* Aveam să doresc mereu mai mult. Şi ziua nu avea să se termine. Deci, într-o asemenea situaţie, cum ne-am fi putut *opri* vreodată?

Nu m-a deranjat deloc faptul că nu găseam răspuns.

Atenţia mi-a fost oarecum distrasă când cerul a început să se lumineze. Micul ocean de afară deveni din negru gri, iar o ciocârlie începu să cânte undeva foarte aproape – poate că avea cuib în trandafiri.

— Nu-ţi lipseşte? l-am întrebat când nu s-a mai auzit ciocârlia.

Nu era prima oară când vorbeam, dar nici nu era vorba de o conversaţie, mai exact.

— Ce să-mi lipsească? murmură el.

— Totul – căldura, pielea moale, mirosul delicios… Eu nu pierd nimic, dar mă întrebam dacă nu e puţin trist că tu pierzi.

Râse, încet şi delicat.

— Ar fi greu de găsit pe cineva mai puţin trist decât mine acum. Imposibil, m-aş aventura să zic. Nu mulţi oameni primesc tot ce şi-au dorit, plus toate lucrurile pe care nu s-au gândit să le ceară, în aceeaşi zi.

— Eviţi întrebarea?

Îşi lipi palma de obrazul meu.

— *Eşti* caldă, îmi spuse el.

Era adevărat, oarecum. Pentru mine, mâna lui era caldă. Nu era la fel ca pielea fierbinte a lui Jacob, dar era mai plăcut. Mai natural.

Apoi îşi trecu degetele foarte încet pe faţa mea, mângâin- du-mi obrazul şi apoi gâtul şi iar până în jos, pe

talie. Devenisem puţin nerăbdătoare.

— *Eşti* moale.

Degetele lui erau ca mătasea pe pielea mea, aşa că mi-am dat seama la ce se referea.

— Cât despre miros, ei bine, n-aş spune că mi-e dor de el. Îţi aminteşti mirosul excursioniştilor de la vânătoare?

— Încerc foarte tare să nu-mi amintesc.

— Imaginează-ţi cum ar fi să săruţi aşa ceva.

Gâtul mi s-a umplut de flăcări, de parcă aş fi inspirat dintr-un balon cu aer cald.

— *O!*

— Exact. Aşa că răspunsul e nu. Sunt, pur şi simplu, bucuros pentru că nu îmi lipseşte nimic. Nimeni nu are mai mult decât am eu acum.

Eram pe punctul de a-l informa că exista o excepţie, dar buzele îmi deveniră brusc foarte ocupate.

Când mica piscină împrumută culoarea perlei odată cu răsăritul, m-am gândit la altă întrebare pentru el.

— Cât timp durează asta? Vreau să zic, Carlisle şi Esme, Em şi Rose, Alice şi Jasper – nu-şi petrec toată ziua încuiaţi în cameră. Ies în public, complet îmbrăcaţi, tot timpul. *Dorinţa* asta… se mai domoleşte vreodată? M-am răsucit mai aproape de el – aş fi crezut că nu e cu putinţă să fiu aproape de el, de fapt – ca să îl fac să înţeleagă la ce mă refer.

— E dificil de spus. Toată lumea e diferită şi, ei bine, până acum tu eşti cea mai diferită dintre toţi. Vampirul tânăr obişnuit e prea obsedat de sete ca să mai observe şi altceva o vreme. Asta nu pare să se aplice la tine. În cazul vampirului obişnuit, totuşi, după acel prim an, îşi fac apariţia şi alte nevoi. Nici setea şi nici orice altă dorinţă nu dispare cu adevărat. E, pur şi simplu, o chestiune de echilibru, de a învăţa cum să îţi organizezi priorităţile şi de a reuşi…

— Cât timp?

Zâmbi, strâmbând un pic din nas.

— Rosalie şi Emmett au fost cei mai groaznici. A durat un deceniu întreg până când am putut suporta să fiu pe o rază

de opt kilometri lângă ei. Până şi Carlisle şi Esme au avut probleme în a-i suporta. Până la urmă, au dat fericitul cuplu afară din casă. Esme le-a construit şi lor o casă. Era mai mare decât asta, dar, oricum, Esme ştie ce îi place lui Rose şi ştie ce îţi place ţie.

— Deci, după zece ani? Eram destul de sigură că Rosalie şi Emmett nu erau mai grozavi decât noi, dar aş fi părut încrezută dacă aş fi pariat că noi vom trece de zece ani. Şi şi-au revenit la normal? Cum sunt acum?

Edward zâmbi din nou.

— Păi, nu sunt sigur ce înţelegi prin normal. Mi-ai văzut familia ducându-şi viaţa într-un mod aparent uman, dar ai dormit nopţile. Îmi făcu din ochi. Ai o grămadă de timp liber când nu trebuie să dormi. E destul de uşor să... îţi satisfaci interesele.

E motivul pentru care eu sunt cel mai bun muzician din familie, de ce – pe lângă Carlisle – am citit cele mai multe cărţi, am studiat cele mai multe ştiinţe, vorbesc fluent cele mai multe limbi... Emmett ţi-ar spune că sunt un ştie-tot pentru că citesc gândurile, dar adevărul e că, pur şi simplu, am avut *foarte mult* timp liber.

Am râs împreună, iar mişcarea provocă senzaţii interesante prin modul în care erau conectate trupurile noastre, încheind astfel eficient conversaţia.

25. FAVOAREA

Ceva mai târziu, Edward îmi reaminti priorităţile.

A fost nevoie doar de un cuvânt.

— Renesmee...

Am oftat. Se va trezi în curând. Probabil era aproape şapte dimineaţa. Oare mă va căuta? Deodată, ceva asemănător cu panica îmi îngheţă corpul. Oare cum va arăta azi?

Edward simţi stresul care mă cuprinsese.

— E în regulă, iubito. Îmbracă-te şi ne întoarcem în două secunde.

Probabil arătam ca un personaj de desene animate, când am sărit în picioare, şi, din nou, m-am uitat la el – corpul lui de diamant sclipind slab în lumina difuză – şi, din nou, departe spre vest, unde aştepta Renesmee, apoi iar la el, apoi înapoi spre ea, întorcând capul dintr-o parte în alta de vreo şase ori într-o secundă. Edward zâmbi, dar nu râse; era un bărbat puternic.

— Totul e o problemă de echilibru, iubito. Eşti atât de pricepută la toate astea, încât nu-mi imaginez că îţi va lua prea mult timp să le aranjezi pe toate.

— Şi avem toată noaptea la dispoziţie, nu?

Zâmbi mai larg.

— Crezi că aş suporta să te las să te îmbraci dacă nu ar fi aşa?

Asta trebuia să fie de ajuns să mă ajute să trec de o nouă zi. Voi echilibra această dorinţă copleşitoare, devastatoare, ca să pot fi o bună… Era greu să mă gândesc la cuvânt. Deşi Renesmee era foarte reală, o prezenţă vie în viaţa mea, încă era greu să mă gândesc la mine însămi ca la o *mamă.* Bănuiesc că oricine s-ar simţi la fel, totuşi, fără nouă luni în care să se obişnuiască cu ideea. Şi cu un copil care se schimbă cu fiecare oră care trece.

Gândul la dezvoltarea accelerată a lui Renesmee mă nelinişti din nou, într-o secundă. Nici măcar nu m-am oprit la uşile duble, împodobite cu sculpturi, ca să îmi trag sufletul, înainte să aflu ce făcuse Alice. Am năvălit înăuntru, decisă să mă îmbrac cu primele lucruri pe care puneam mâna. Ar fi trebuit să ştiu că nu avea să fie uşor.

— Care sunt ale mele? am aruncat vorbele printre dinţi.

Aşa cum mi se spusese, camera era mai mare decât dormitorul meu. Probabil că era mai mare decât tot restul casei, dar ar fi trebuit s-o străbat la pas, ca să fiu sigură. Mi-a apărut o imagine în minte cu Alice încercând s-o convingă pe Esme să ignore proporţiile clasice şi să permită monstruozitatea asta. M-am întrebat cum de câştigase Alice un astfel de meci.

Hainele era înfăşurate în saci, albi imaculaţi, rând după rând, după rând.

— Din câte ştiu eu, toate în afară de rândul ăsta de aici – atinse o bară care se întindea de-a lungul jumătăţii de perete din stânga uşii – sunt ale tale.

— Toate astea?

Ridică din umeri.

— Alice, am spus amândoi în acelaşi timp. El îi rostise numele ca o explicaţie; eu – aproape ca o înjurătură.

— Bine, am mormăit, şi am desfăcut fermoarul celui mai apropiat sac. Am mârâit pe sub mustaţă când am văzut rochia de mătase lungă până la podea – roz bombon.

Ar fi durat toată ziua să găsesc ceva normal de îmbrăcat!

— Lasă-mă să te ajut, se oferi Edward. Adulmecă aerul cu atenţie, apoi urmă mirosul până în capătul opus al camerei. Acolo se afla un set de sertare construite în perete. Adulmecă din nou, apoi deschise un sertar. Cu un rânjet triumfător, scoase o pereche de blugi decoloraţi artistic.

M-am grăbit să ajung lângă el.

— Cum ai făcut asta?

— Denimul are propriul miros, la fel ca orice altceva. Acum… ţesătură mulată din bumbac?

Îşi urmă mirosul spre un rastel de haine, scoţând la iveală o bluză albă cu mâneci lungi, pe care o aruncă spre mine.

— Mersi, am spus grăbită. Am inhalat fiecare ţesătură, memorând mirosul pentru căutările viitoare prin nebunia pe care o aveam în faţă. Mi-am amintit mătasea şi satinul; le voi evita pe viitor.

Lui i-a luat doar câteva secunde să îşi găsească hainele – dacă nu l-aş fi văzut dezbrăcat, aş fi jurat că nu era nimic mai frumos pe lume decât Edward îmbrăcat în pantalonii lui kaki şi puloverul bej – apoi mă luă de mână. Am ţâşnit prin grădină, sărind uşor peste gardul de piatră, şi am luat-o la goană spre pădure. Mi-am tras mâna dintr-a lui, ca să ne putem lua la întrecere. Am fost învinsă de data aceasta.

Renesmee era trează; stătea în fund, pe podea, cu Rose şi Emmett învârtindu-se în jurul ei, jucându-se cu vreo

câteva piese stricate de argintărie. În mână ţinea o lingură deformată. Imediat cum mă văzu pe geam, aruncă lingura pe podea – unde lăsă o adâncitură în lemn – şi arătă poruncitor spre mine. Cei din jur râseră; Alice, Jasper, Esme şi Carlisle stăteau pe canapea, privind-o de parcă ar fi fost cel mai captivant film.

Am intrat pe uşă când abia începuseră să râdă, am traversat camera cu o săritură şi am luat-o în braţe de pe podea în aceeaşi secundă. Ne-am zâmbit una alteia.

Era schimbată, dar nu atât de mult. Un pic mai înaltă, trăsăturile devenind mai de copil, nu într-atât de bebeluş. Părul îi era mai lung cu şapte milimetri, iar zulufii îi săreau ca arcurile la fiecare mişcare. Îmi lăsasem imaginaţia s-o ia razna pe drumul de întoarcere şi mă gândisem la ce era mai rău. Mulţumită temerilor mele exagerate, aceste mici schimbări erau aproape o uşurare. Chiar şi fără măsurătorile lui Carlisle, eram sigură că ritmul de creştere scăzuse.

Renesmee mă mângâie pe obraz. Am. Tresărit. Îi era foame din nou.

— De cât timp s-a trezit? am întrebat, în timp ce Edward dispăru pe uşa de la bucătărie. Eram sigură că se dusese să îi aducă micul dejun, văzând ceea ce gândise ea, la fel de clar cum o văzusem eu. M-am întrebat dacă el ar fi observat vreodată mica ei ciudăţenie, dacă ar fi fost singurul care să o cunoască. Pentru el ar fi fost la fel ca atunci când citea gândurile celorlalţi oameni.

— Doar de câteva minute, spuse Rose. Te-am fi sunat imediat. A întrebat de tine – a poruncit, mai degrabă. Esme şi-a sacrificat al doilea set de argintărie ca să distreze micul monstru. Rose îi zâmbi lui Renesmee cu atât de multă afecţiune, că vorbele ei nu părură deloc răutăcioase. N-am vrut… ăăă, să vă deranjăm.

Rosalie îşi muşcă buzele, încercând să nu râdă. Simţeam râsul tăcut al lui Emmett în spatele meu, zguduind casa din temelii cu vibraţiile lui.

Mi-am ţinut capul sus.

— O să îţi aranjăm camera imediat, i-am spus lui

Renesmee. O să-ţi placă în căsuţă. E magică. Am ridicat privirea către Esme. Mulţumesc, Esme! Tare mult! E absolut perfectă.

Înainte ca Esme să poată răspunde, Emmett începu din nou să râdă – cu voce tare, de data asta.

— Deci, încă mai e în picioare? reuşi să spună printre hohote. Credeam că aţi transformat-o în moloz până acum. Ce aţi făcut noaptea trecută? Aţi discutat despre datoria naţională?

Se prăpădea de râs.

Am scrâşnit din dinţi şi mi-am reamintit consecinţele negative ale faptului că îmi pierdusem ieri cumpătul. Desigur, Emmett nu era la fel de fragil ca Seth…

Amintindu-mi de Seth, m-am întrebat:

— Unde sunt lupii azi?

Am privit prin peretele de sticlă, pentru că nu văzusem nici urmă de Leah când venisem.

— Jacob a plecat destul de dimineaţă, îmi spuse Rosalie, încruntându-se puţin. Seth a plecat imediat după el.

— De ce era atât de supărat? întrebă Edward, intrând înapoi în cameră cu cana lui Renesmee.

Trebuie să fi fost mai multe în amintirea lui Rosalie decât văzusem eu pe chipul ei.

Fără să respir, i-am dat-o pe Renesmee lui Rosalie. Poate că aveam un autocontrol de invidiat, dar nicio şansă să fiu în stare s-o hrănesc. Nu încă.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, mormăi Rosalie, dar continuă să-i povestească mai pe larg lui Edward. O privea pe Nessie dormind, cu gura căscată, ca un tembel ce e, apoi a sărit, pur şi simplu, în picioare fără motiv – pe care să îl observ eu, oricum – şi a ieşit în fugă. Eu m-am bucurat că am scăpat de el. Cu cât mai mult timp petrece aici, cu atât mai mici sunt şansele să scăpăm de miros.

— Rose, o mustră Esme cu blândeţe.

Rosalie îşi dădu părul pe spate.

— Bănuiesc că nu contează. N-o să mai stăm aici multă vreme.

— Eu zic să mergem direct în New Hampshire, să ne

instalăm, spuse Emmett, evident continuând o conversaţie anterioară. Bella e deja înscrisă la Dartmouth. Nu mi se pare că o să îi ia mult timp să se descurce cu şcoala. Se întoarse spre mine, cu un zâmbet enervant. Sunt sigură că o să fii cea mai bună din clasă… şi-aşa n-ai nimic altceva de făcut noaptea decât să înveţi.

Rosalie chicoti.

Nu te enerva, *nu te enerva*, mi-am spus în gând. Şi apoi am fost mândră de mine că mi-am păstrat calmul.

Aşa că am fost destul de surprinsă când l-am văzut pe Edward înfuriindu-se.

Scoase un mârâit – un sunet şocant de aspru – şi cea mai neagră furie îi întunecă faţa, precum norii de furtună acoperă cerul.

Înainte ca vreunul dintre noi să răspundă, Alice se ridică.

— Ce *face?* Ce face *câinele* ăla de mi-a şters programul pe a.. Toată ziua? Nu pot să văd *nimic!* Nu! îmi aruncă o privire chinuită. Uită-te la tine! *Ai nevoie* de indicaţii cum să îţi foloseşti garderoba.

Pentru o secundă, i-am fost recunoscătoare lui Jacob pentru orice punea la cale.

Apoi Edward îşi strânse mâinile în pumni şi mârâi:

— A vorbit cu Charlie. Crede că Charlie vine după el. Vine aici. Azi.

Alice rosti ceva ce suna foarte ciudat cu vocea ei melodioasă, feminină, apoi dispăru, ieşind pe uşa din spate.

— I-a spus lui Charlie? am gemut. Dar… nu înţelege? Cum a putut să facă asta? Charlie nu *trebuia să* ştie de mine! Despre vampiri! Asta l-ar condamna şi nici familia Cullen nu l-ar mai putea salva. Nu!

Edward vorbi printre dinţi:

— Jacob vine încoace, acum.

Probabil începuse să plouă mai departe, spre est. Jacob intră pe uşă scuturându-şi părul ud ca un câine, aruncând picături pe covor şi pe canapea, unde acestea formau puncte rotunde, gri pe suprafaţa albă. Dinţii îi sclipeau în spatele buzelor întunecate; ochii îi erau strălucitori şi plini de viaţă. Mergea cu mişcări smucite, de parcă ar fi fost mai

mult decât entuziasmat că îi distrusese viaţa tatălui meu.

— Hei, ne salută el, rânjind.

Se lăsase o linişte de mormânt.

Leah şi Seth se strecurară înăuntru după el, în formele lor umane – pentru moment; le tremurau mâinile din cauza tensiunii ce se simţea în încăpere.

— Rose, am spus, întinzând braţele. Fără să spună nimic, Rosalie mi-o dădu pe Renesmee. Am strâns-o tare, lângă inima mea împietrită, ţinând-o ca pe un talisman împotriva ieşirilor nesăbuite. Aveam de gând să o ţin în braţe până când voi fi fost sigură că decizia mea de a-l ucide pe Jacob era, în întregime, bazată pe raţionament, şi nu pe furie.

Ea era foarte liniştită, privind şi ascultând. Cât de mult înţelegea oare?

— Charlie va ajunge aici în curând, îmi spuse Jacob relaxat. Voiam să te anunţ dinainte. Presupun că Alice îţi aduce nişte ochelari de soare sau ceva?

— Presupui prea multe, am scuipat printre dinţi. Ce. Ai. *Făcut?*

Zâmbetul lui Jacob şovăi puţin, dar era încă prea entuziasmat ca să răspundă serios.

— Blondina şi cu Emmett m-au trezit de dimineaţă vorbind despre cum o să vă mutaţi cu toţii în cealaltă parte a ţării. De parcă vă puteam lăsa să plecaţi. Charlie era cea mai mare problemă aici, corect? Ei bine, problema e rezolvată.

— Tu *îţi dai seama* măcar ce ai făcut? În ce pericol îl pui?

Pufni.

— Nu l-am pus în niciun pericol. Cu excepţia ta. Dar tu ai un soi de auto-control supranatural, nu? Nu e la fel de grozav cum e cititul gândurilor, dacă mă întrebi pe mine. Mult mai puţin interesant.

Atunci Edward făcu un pas, ţâşnind din celălalt colţ al camerei, ca să se aşeze în faţa lui Jacob. Deşi era cu jumătate de cap mai scund decât Jacob, acesta se lăsă pe spate în faţa furiei uluitoare a lui Edward, de parcă Edward ar fi fost mai înalt decât el.

— Asta e doar o teorie, javră, se răsti el. Crezi că ar

trebui s-o testăm pe Charlie? Te-ai gândit la ce durere fizică o supui pe Bella, chiar dacă rezistă? Sau la durerea emoţională, dacă nu rezistă? Bănuiesc că tot ce se întâmplă cu Bella nu te mai interesează!

Scuipă ultimul cuvânt.

Renesmee îşi apăsă degetele îngrijorată pe obrazul meu, reluând scena în capul ei, în accente pline de nelinişte.

Cuvintele lui Edward spulberară, în sfârşit, dispoziţia stranie şi agitată a lui Jacob. Rămase cu gura căscată, descumpănit.

— Bella va avea dureri?

— E ca şi cum i-ai înfige un fier încins pe gât!

Am tresărit, amintindu-mi mirosul de sânge.

— N-am ştiut asta, şopti Jacob.

— Atunci poate că ar fi trebuit să întrebi mai întâi, mârâi Edward printre dinţi.

— M-aţi fi oprit.

— Ar fi *trebuit* să fii oprit…

— Nu e vorba de mine, i-am întrerupt eu. Nu m-am mişcat deloc, încercând s-o ţin pe Renesmee în braţe şi să-mi păstrez mintea clară. E vorba de Charlie, Jacob. Cum ai putut să îl pui în pericol, în asemenea hal? Îţi dai seama că acum nu mai există drum de întoarcere pentru el: moartea sau viaţa de vampir?

Vocea îmi tremura din cauza lacrimilor pe care ochii mei nu le mai puteau vărsa.

Jacob era încă frământat de acuzaţiile lui Edward, ale mele nu păreau să îl deranjeze.

— Calmează-te, Bella. Nu i-am spus nimic din ce nu plănuiai să îi spui tu.

— Dar vine aici!

— Mda, asta e ideea. Nu era şi planul tău să îl laşi să tragă propriile concluzii greşite? Cred că l-am băgat în ceaţă rău de tot.

Am luat mâna de pe Renesmee, apoi am strâns degetele la loc, în siguranţă.

— Spune repede ce ai de spus, Jacob. N-am răbdarea necesară pentru glumele tale.

— Nu i-am spus nimic despre tine, Bella. Nu chiar. I-am spus despre *mine.* Mă rog, i-am *arătat,* mai degrabă.

— S-a transformat în faţa lui Charlie, şuieră Edward.

Am şoptit:

— Ce ai *făcut?*

— E curajos. Curajos ca tine. N-a leşinat, n-a vomitat sau mai ştiu eu ce. Tre' să îţi spun, am fost impresionat. Totuşi, ar fi trebuit să îi vezi faţa când am început să mă dezbrac. A fost de milioane, chicoti Jacob.

— *Dobitocule!* Ai fi putut să îi provoci un infarct!

— Charlie e bine. E puternic. Dacă îmi dai doar un minut, ai să vezi că ţi-am făcut o favoare.

— Ai jumătate din timpul ăsta, Jacob. Vocea îmi era calmă, dar dură. Ai treizeci de secunde să îmi spui fiecare cuvânt înainte să i-o dau pe Renesmee lui Rosalie şi să-ţi smulg capul ăla nenorocit de pe umeri. Seth nu mă va putea opri, de data asta.

— Doamne, Bells! Nu erai aşa melodramatică înainte. E o chestie specifică vampirilor?

— Douăzeci şi şase de secunde.

Jacob îşi dădu ochii peste cap şi se trânti în cel mai apropiat scaun. Mica lui haită se plasă de-o parte şi de alta a lui, nici pe departe atât de relaxaţi precum părea Jacob să fie; ochii lui Leah mă urmăreau, şi avea colţii uşor dezveliţi.

— Deci, am bătut la uşă la Charlie, azi-dimineaţă, şi l-am rugat să vină la o plimbare cu mine. Era nedumerit, dar când i-am spus că e vorba de tine şi că te-ai întors în oraş, a venit după mine în pădure. I-am spus că nu mai eşti bolnavă şi că lucrurile sunt un pic ciudate, dar bune. Era pe punctul de a pleca să te vadă, dar i-am spus că trebuie să îi arăt ceva mai întâi. Şi apoi m-am transformat.

Jacob ridică din umeri.

Scrâşneam din dinţi atât de tare, încât aveam impresia că sunt prinşi într-o menghină.

— Vreau fiecare cuvânt, monstru ce eşti!

— Păi, ai spus că n-am decât treizeci de secunde… bine, bine.

Privirea mea trebuie să îl fi convins că nu aveam chef de

bancuri.

— Să văd… M-am transformat la loc şi m-am îmbrăcat, şi apoi, după ce a început să respire din nou, i-am zis ceva de genul: „Charlie, nu trăieşti în lumea în care credeai că trăieşti. Vestea bună e că nimic nu s-a schimbat – doar că acum ştii. Viaţa va merge înainte la fel ca întotdeauna. Poţi să te prefaci în continuare că nu crezi nimic din toate astea“. I-a luat un minut să se adune, apoi a vrut să ştie ce se întâmplă de fapt cu tine, cu boala aia rară. I-am spus că, într-adevăr, ai fost bolnavă, dar că acum eşti bine – doar că te-ai schimbat un pic în procesul de însănătoşire. A vrut să afle ce înţeleg prin „schimbat“ şi i-am spus că semeni un pic mai mult ca Esme acum, decât cu Renée.

Edward mârâi în timp ce eu mă uitam la el îngrozită; discuţia se îndrepta într-o direcţie periculoasă.

— După câteva minute, a întrebat, foarte încet, dacă şi tu te-ai transformat într-un animal. Şi i-am spus: „Ar vrea ea să fie atât de tare!“, chicoti Jacob.

Rosalie oftă dezgustată.

— Am început să îi spun mai multe despre vârcolaci, dar nici n-am apucat să spun tot cuvântul – Charlie m-a întrerupt şi mi-a zis că „ar prefera să nu afle detaliile“. Apoi a vrut să ştie dacă aveai vreo idee în ce te bagi când te-ai măritat cu Edward şi eu am spus: „Sigur, a ştiut tot timpul, de când a venit în Forks“. Nu prea i-a plăcut partea asta. L-am lăsat să bată câmpii până a uitat de asta. După ce s-a calmat, a vrut doar două lucruri. A cerut să te vadă, şi eu i-am spus că ar fi mai bine dacă mi-ar da un avans ca să-ţi explic.

Am tras aer în piept cu putere.

— Care e celălalt lucru pe care l-a vrut?

Jacob zâmbi.

— O să îţi placă. Principala lui cerere a fost să i se spună cât mai puţin posibil despre toate astea. Dacă nu e absolut esenţial pentru el să ştie, atunci ţineţi-o pentru voi. Să ştie doar ce trebuie să ştie.

M-am simţit uşurată, pentru prima dată de când Jacob intrase pe uşă.

— Mă pot descurca cu asta.

— Pe lângă asta, ar dori să pretindă că lucrurile sunt normale.

Zâmbetul lui Jacob deveni mai trufaş; probabil bănuia că voi începe să încerc primele semne de recunoştinţă cam de pe acum.

— Ce i-ai spus despre Renesmee?

M-am străduit să-mi păstrez tonul tăios, să nu se simtă aprecierea ezitantă. Era prematur. Încă mai erau atâtea lucruri de pus la punct. Chiar dacă intervenţia lui Jacob scosese de la Charlie o reacţie mai bună decât sperasem vreodată…

— A, da. I-am zis că tu şi cu Edward aţi moştenit o gură de hrănit. Se uită lung la Edward. E pupila voastră orfană – ca Bruce Wayne şi Dick Grayson. Jacob pufni. Am crezut că n-o să vă deranjeze să mint. E parte din joc, nu? Edward nu răspunse în niciun fel, aşa că Jacob continuă: Charlie era deja mai mult decât şocat în punctul ăsta, dar a întrebat dacă o adoptaţi. „Ca pe o fiică? Adică eu sunt un fel de bunic?“ au fost exact cuvintele lui. I-am spus că da. „Felicitări, tataie“ şi toate alea. Chiar a zâmbit puţin.

Înţepătura din ochi se întoarse, dar nu din teamă sau nelinişte. Charlie zâmbise la ideea de a fi bunic? Charlie o va cunoaşte pe Renesmee?

— Dar creşte atât de repede, am şoptit.

— I-am spus că e mai specială decât noi toţi la un loc, spuse Jacob încet.

Se ridică şi veni spre mine, făcându-le semn lui Leah şi lui Seth să stea pe loc, atunci când îl urmară. Renesmee se întinse spre el, dar eu am strâns-o mai tare la piept.

— I-am spus: „Crede-mă, nu vrei să ştii despre asta. Dar dacă poţi ignora părţile mai stranii, o să fii uimit. E cea mai minunată persoană din tot universul“. Şi, după aia, i-am spus că, dacă trece peste asta, o să rămâneţi pe aici o vreme şi va avea ocazia să o cunoască mai bine. Dar, dacă e prea mult pentru el, o să plecaţi. A zis că atât timp cât nimeni nu îl forţează să ştie prea multe, o să se descurce.

Jacob se uita la mine pe jumătate zâmbind, aşteptând.

— Nu o să îţi mulţumesc, i-am spus. Îl expui pe Charlie în continuare unui mare pericol.

— Îmi pare rău că te doare. N-am ştiut că despre asta e vorba. Bella, lucrurile sunt altfel între noi acum, dar tu vei fi întotdeauna cea mai bună prietenă a mea şi te voi iubi mereu. Dar acum te voi iubi aşa cum trebuie. În sfârşit am găsit un echilibru. *Amândoi* avem persoane fără de care nu putem trăi.

Zâmbi aşa cum numai el putea să o facă.

— Rămânem prieteni?

Oricât de tare am încercat să rezist, a trebuit să zâmbesc şi eu. Doar un zâmbet mic.

El îmi întinse mâna: era o ofertă.

Am inspirat adânc şi am trecut greutatea lui Renesmee pe un singur braţ. Mi-am pus mâna dreaptă într-a lui – nici n-a tresărit la atingerea mea rece.

— Dacă nu îl omor pe Charlie în seara asta, o să mă mai gândesc dacă te iert sau nu.

— *După ce* nu o să îl omori pe Charlie în seara asta, o să îmi fii datoare vândută.

Am dat ochii peste cap.

Întinse cealaltă mână spre Renesmee, o rugăminte de data asta.

— Pot?

— De fapt, o ţin în braţe ca să nu am mâinile libere să te omor, Jacob. Poate mai târziu.

Oftă, dar nu insistă. Înţelept din partea lui.

Chiar atunci, Alice intră în fugă pe uşă, încărcată cu bagaje şi cu o expresie războinică.

— Tu, tu şi tu, se răsti ea, uitându-se urât la vârcolaci. Dacă trebuie să staţi, treceţi în colţul ăla şi rămâneţi acolo o vreme. Trebuie *să văd*. Bella, mai bine i-ai da şi bebeluşul. Oricum, ai nevoie de mâini.

Jacob rânji triumfător.

Mi-am simţit stomacul sfâşiat de panică, atunci când mă lovi enormitatea a ceea ce urma să fac. Urma să îmi testez autocontrolul fragil, tatăl meu urmând să-mi fie cobai. Cuvintele lui Edward îmi răsunară din nou în urechi.

Te-ai gândit la ce durere fizică o supui pe Bella, chiar dacă rezistă? Sau la durerea emoţională, dacă nu rezistă?

Nu-mi puteam imagina durerea eşecului. Respiraţia îmi deveni sacadată.

— Ia-o, am şoptit, trecând-o pe Renesmee în braţele lui Jacob.

Dădu din cap, îngrijorarea citindu-i-se în cutele de pe frunte.

Le făcu semn celorlalţi şi se duseră cu toţii în cel mai îndepărtat colţ al camerei. Seth şi Jacob se trântiră imediat pe podea, dar Leah scutură din cap şi strânse din buze.

— Pot să plec? întrebă ea.

Părea că se simte inconfortabil în corpul ei, cu acelaşi tricou murdar şi aceiaşi pantaloni scurţi de bumbac pe care îi purtase când venise să-mi ceară socoteală, acum câteva zile, iar părul ei scurt i se ridica în smocuri neregulate. Încă îi mai tremurau mâinile.

— Desigur, spuse Jake.

— Mergi spre est, ca să nu îi tai calea lui Charlie, adăugă Alice.

Leah nu se uită la Alice; ieşi pe uşa din spate şi se îndreptă spre tufişuri ca să se transforme.

Edward se apropie din nou de mine, mângâindu-mi faţa.

— Poţi s-o faci. Ştiu că poţi. O să te ajut; o să te ajutăm cu toţii.

M-am uitat în ochii lui Edward cu o panică evidentă. Oare era îndeajuns de puternic să mă oprească, dacă făceam o mişcare greşită?

— Dacă n-aş fi crezut că te poţi descurca, am pleca imediat. Chiar în clipa asta. Dar poţi. Şi vei fi mai fericită dacă o să îl ai pe Charlie în viaţa ta.

Am încercat să respir mai încet.

Alice întinse mâna. În palmă avea o cutiuţă albă.

— Astea o să îţi irite ochii – nu te vor durea, dar o să ai vederea înceţoşată. E enervant. Nici nu sunt de aceeaşi culoare ca ochii tăi, dar e mai bine decât roşu aprins, nu?

Îmi aruncă rapid cutiuţa cu lentile.

— Când ai…?

— Înainte să pleci în luna de miere. M-am pregătit pentru mai multe variante posibile de viitor.

Am încuviinţat din cap şi am deschis cutia. Nu mai purtasem lentile niciodată, dar nu putea fi aşa de greu. Am luat mica lentilă maro şi mi-am pus-o în ochi, cu partea concavă înăuntru.

Am clipit, o peliculă îmi obstrucţiona vederea. Vedeam prin ea, desigur, dar îi vedeam şi textura. Ochiul mi se tot concentra pe zgârieturile microscopice şi secţiunile deformate.

— Înţeleg ce vrei să spui, am murmurat, în timp ce mi-o puneam şi pe cealaltă. Am încercat să nu mai clipesc de data asta. Reacţia automată a ochiului meu a fost să desprindă bariera.

— Cum arăt?

Edward zâmbi.

— Superb. Desigur…

— Da, da, întotdeauna arată superb, îi termină Alice gândul, nerăbdătoare. E mai bine decât roşu, dar asta e tot ce pot spune. Căprui noroios. Căpruiul tău era mult mai drăguţ. Ţine minte că nu vor rezista la nesfârşit – veninul din ochi le va dizolva în câteva ore. Aşa că, dacă Charlie stă mai mult de atât, va trebui să te scuzi să mergi să le înlocuieşti. Ceea ce e oricum o idee bună, pentru că oamenii au nevoie să meargă la baie. Dădu din cap. Esme, dă-i câteva sfaturi cum să se poarte uman, în timp ce eu aşez lentilele în baie.

— Cât timp am?

— Charlie va ajunge aici în câteva minute. Câteva idei simple.

Esme încuviinţă din cap şi veni să mă ia de mână.

— Cel mai important lucru este să nu stai prea nemişcată sau să te mişti prea repede, îmi spuse ea.

— Aşază-te dacă se aşază şi el, interveni Emmett. Oamenilor nu le place să stea în picioare prea mult.

— Lasă-ţi privirea să umble aiurea cam la fiecare treizeci de secunde, adăugă Jasper. Oamenii nu se uită fix la un lucru prea mult timp.

— Încrucişează-ţi genunchii timp de cinci minute, apoi încrucişează-ţi gleznele alte cinci, spuse Rosalie.

Am încuviinţat în tăcere. Îi observasem făcând unele dintre lucrurile astea ieri. Credeam că îi pot imita.

— Şi clipeşte de cel puţin trei ori pe minut, spuse Emmett. Se încruntă, apoi se duse spre masa de lângă canapea, unde se afla telecomanda. Deschise televizorul şi începu să se uite la un meci de fotbal.

— Mişcă-ţi şi mâinile. Dă-ţi părul pe spate sau prefă-te că te scarpini, spuse Jasper.

— Am spus *Esme,* se plânse Alice la întoarcere. O s-o copleşiţi.

— Nu, cred că am înţeles totul, am spus eu. Să stau jos, să mă uit aiurea, să clipesc, să mă agit.

— Exact, fu Esme de acord.

Mă luă de după umeri.

Jasper se încruntă.

— O să îţi ţii respiraţia cât de mult poţi, dar trebuie să îţi mişti umerii un pic ca să pară că respiri.

Am inhalat o dată, apoi am dat din nou din cap.

Edward mă îmbrăţişă la rândul lui.

— Poţi să faci asta, repetă el, murmurându-mi cuvintele de încurajare în ureche.

— Două minute, spuse Alice. Poate ar trebui să începi pe canapea. La urma urmei, ai fost bolnavă. În felul acesta, nu va trebui să te vadă mişcându-te.

Alice mă trase spre canapea. Am încercat să mă mişc încet, să par mai împiedicată. Alice îşi dădu ochii peste cap, semn că nu făceam o treabă prea bună.

— Jacob, am nevoie de Renesmee, am spus.

Jacob se încruntă, dar nu se mişcă.

Alice dădu din cap.

— Bella, asta nu mă ajută să văd.

— Dar am *nevoie* de ea. Mă calmează.

Panica din vocea mea era evidentă.

— Bine, mormăi Alice. Ţine-o cât mai nemişcată şi voi încerca să văd în jurul ei.

Oftă plictisită, de parcă ar fi fost rugată să facă ore

suplimentare la serviciu. Jacob oftă şi el, dar mi-o aduse pe Renesmee, apoi dispăru repede din ochii furioşi ai lui Alice.

Edward se aşează lângă mine şi îşi puse braţele în jurul meu şi al lui Renesmee. Se aplecă şi o privi pe Renesmee foarte serios în ochi.

— Renesmee, cineva special vine să vă vadă pe tine şi pe mama ta, spuse cu o voce solemnă, de parcă se aştepta ca ea să înţeleagă fiecare cuvânt.

Oare înţelegea? Ea îl privi înapoi cu ochi limpezi, serioşi. Dar nu e ca noi şi nici ca Jacob. Trebuie să fim foarte atenţi cu el. Nu trebuie să îi spui lucruri aşa cum ne spui nouă.

Renesmee îi atinse faţa.

— Exact, spuse el. Şi o să te facă să îţi fie sete. Dar nu trebuie să îl muşti. Nu se va vindeca precum Jacob.

— Te înţelege? am şoptit.

— Înţelege. Vei fi atentă, nu, Renesmee? O să ne ajuţi?

Renesmee îl atinse din nou.

— Nu, nu-mi pasă dacă îl muşti pe Jacob. E în regulă.

Jacob chicoti.

— Poate ar trebui să pleci, Jacob, spuse Edward cu răceală, uitându-se urât către el.

Edward nu îl iertase pe Jacob pentru că ştia că, indiferent ce avea să se întâmple, eu voi suferi. Dar acceptam fericită, dacă acesta era cel mai rău lucru pe care ar fi trebuit să îl înfrunt în acele momente.

— I-am spus lui Charlie că voi fi aici, spuse Jacob. Are nevoie de sprijin moral.

— Sprijin moral, spuse Edward în batjocură. Din câte ştie Charlie, tu eşti cel mai respingător monstru dintre noi toţi.

— Respingător? protestă Jacob, apoi râse încet.

Am auzit cauciucurile trecând de pe autostradă pe aleea liniştită, cu pământ umed, a familiei Cullen, şi respiraţia mi s-a accelerat din nou. Inima mea ar fi trebuit să bubuie. Mă neliniştea faptul că trupul meu nu avea reacţiile normale.

M-am concentrat pe bătaia domoală a inimii lui Renesmee, ca să mă calmez. Avu efect destul de rapid.

— Foarte bine, Bella, şopti Jasper aprobator.

Edward îşi încordă braţul pe umerii mei.

— Eşti sigur? l-am întrebat eu.

— Foarte. Poţi să faci orice.

Zâmbi şi mă sărută.

Nu era tocmai un sărut în fugă şi reacţiile mele sălbatice de vampir mă luară din nou prin surprindere. Buzele lui Edward erau ca o injecţie cu un drog, direct în sistemul meu nervos. Îmi doream instantaneu mai mult. A fost nevoie de toată concentrarea ca să îmi amintesc de bebeluşul din braţele mele.

Jasper îmi simţi schimbarea de dispoziţie.

— Ăăă, Edward, ar fi bine să nu-i distragi atenţia acum, exact în acest mod. Trebuie să se concentreze.

Edward făcu un pas mai departe mine.

— Ups, spuse el.

Am râs. Asta fusese replica *mea* de la început, de la primul nostru sărut.

— Mai târziu, am spus, şi emoţia anticipării mi-a făcut stomacul să se strângă ca un pumn.

— Concentrează-te, Bella! mă îndemnă Jasper.

— Bine. Am încercat să mă adun. Charlie, el era subiectul acum. Siguranţa lui Charlie. O să avem toată noaptea…

— Bella.

— Scuze, Jasper.

Emmett izbucni în râs.

Maşina lui Charlie se auzea tot mai aproape. Secunda de frivolitate trecu, şi toată lumea se opri în loc. M-am aşezat picior peste picior şi mi-am exersat clipitul.

Maşina trase în faţa casei şi rămase acolo câteva secunde. M-am întrebat dacă şi Charlie era la fel de emoţionat ca mine. Apoi motorul se opri şi se auzi portiera trântindu-se. Trei paşi pe iarbă, încă opt pe treptele de lemn. Alţi patru paşi răsunători pe verandă. Apoi linişte. Charlie inspiră adânc de două ori.

Cioc, cioc, *cioc*.

Am tras aer în piept poate pentru ultima dată. Renesmee se cuibări şi mai bine în braţele mele, ascunzându-şi faţa în părul meu.

Carlisle răspunse la uşă. Neliniştii de pe chipul lui îi luă

locul o privire binevoitoare, la fel de repede de parcă ar fi schimbat canalul la televizor.

— Bună, Charlie, spuse el, arătând exact cât trebuia de surprins.

La urma urmei, se presupunea că sunt în Atlanta, la Centrul pentru Prevenirea şi Tratarea Maladiilor. Charlie ştia că fusese minţit.

— Carlisle, îl întâmpină Charlie înţepat. Unde e Bella?

— Chiar aici, tată.

Oh! Vocea mea suna atât de straniu! Şi, în plus, îmi folosisem o parte din rezerva de aer. Am inhalat repede iar, bucuroasă că mirosul lui Charlie nu umpluse camera încă.

Expresia dezorientată din ochii lui Charlie îmi dădu de înţeles cât de diferită era vocea mea. Ochii lui mă găsiră şi mă privi uimit.

I-am citit emoţiile în timp ce i se derulau pe faţă.

Şoc. Neîncredere. Durere. Pierdere. Teamă. Furie. Suspiciune. Şi mai multă durere.

Mi-am muşcat buzele. Mi se părea ciudat. Noii mei dinţi erau mai ascuţiţi pe pielea mea de granit, decât fuseseră vechii mei dinţi, pe buzele mele moi, de om.

— Tu eşti, Bella? şopti el.

— Da. Am tresărit auzindu-mi vocea, precum nişte clopoţei de vânt. Bună, tată!

Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

— Hei, Charlie, îl salută Jacob din colţ. Ce mai faci?

Charlie îi aruncă lui Jacob o privire furioasă, se cutremură amintindu-şi, apoi se uită din nou la mine.

Încet, Charlie înaintă prin cameră, până ajunse la câţiva paşi de mine. Îi aruncă o privire acuzatoare lui Edward, apoi ochii îi poposiră din nou spre mine. Căldura corpului său mă lovea cu fiecare bătaie a inimii lui.

— Bella? întrebă el din nou.

Am răspuns cu voce mai gravă, încercând să renunţ la tonurile muzicale.

— Sunt chiar eu.

Charlie îşi încleştă fălcile.

— Îmi pare rău, tată, i-am spus.

— Eşti bine? întrebă el.

— Sincer, sunt foarte bine, am zis. Sunt sănătoasă tun.

Gata cu oxigenul meu.

— Jake mi-a spus că asta era… necesar. Că erai pe moarte.

Rosti cuvintele pe un ton neîncrezător.

Mi-am adunat forţele, concentrată pe povara caldă a lui Renesmee, m-am aplecat spre Edward pentru sprijin şi am inspirat adânc.

Mirosul lui Charlie era ca un mănunchi de flăcări care mă înţepau în gât. Dar era mai mult decât durere. Era şi o poftă nemaipomenită. Charlie mirosea mai delicios decât orice îmi imaginasem eu vreodată. La fel de ispititor ca excursioniştii anonimi, de la prima mea vânătoare, Charlie era de două ori mai tentant. Şi se afla la doar câţiva paşi distanţă, făcându-mă să îmi lase gura apă cu căldura şi umezeala sângelui lui.

Dar nu vânam acum. Iar acesta era tatăl meu.

Edward mă strânse de umeri cu înţelegere, iar Jacob îmi aruncă, din partea cealaltă a camerei, o privire prin care îşi cerea scuze.

Am încercat să mă adun şi am ignorat durerea şi setea. Charlie aştepta un răspuns de la mine.

— Jacob ţi-a spus adevărul.

— Măcar unul dintre voi să o facă, mormăi Charlie.

Speram că Charlie poate vedea dincolo de schimbările de pe noul meu chip ca să-mi citească şi remuşcările.

Sub părul meu, Renesmee adulmecă încet, mirosul lui Charlie ajungând şi la ea. Am strâns-o şi mai tare în braţe.

Charlie îmi văzu privirea neliniştită aruncată spre Renesmee şi o privi şi el.

— O, exclamă el, şi toată mânia îi părăsi faţa, lăsând în urmă numai şoc. Ea este. Orfana pe care spunea Jacob că o adoptaţi.

— Nepoata mea, minţi Edward fără să tresară.

Probabil se hotărâse că asemănarea dintre Renesmee şi el era prea evidentă, ca să poată fi ignorată. Mai bine să pretindă de la început că sunt rude.

— Credeam că ţi-ai pierdut familia, spuse Charlie, din nou pe un ton acuzator.

— Mi-am pierdut părinţii. Fratele meu cel mare a fost adoptat, la fel ca şi mine. Nu l-am mai văzut niciodată după aceea. Dar autorităţile m-au localizat, după ce el şi soţia lui au murit într-un accident de maşină, lăsându-şi singurul copil fără nimeni pe lume.

Edward se pricepea la asta. Vocea îi era calmă şi avea nota perfectă de nevinovăţie. Trebuia să exersez ca să pot face şi eu asta.

Renesmee privi de sub părul meu, adulmecând din nou. Se uită cu timiditate la Charlie, de sub genele ei lungi, apoi se ascunse din nou.

— E... ei bine, e o frumuseţe.

— Da, îl aprobă Edward.

— Totuşi, e o responsabilitate cam mare. Voi doi sunteţi abia la început.

— Ce altceva am fi putut face? Edward o mângâie uşor cu degetele pe obraz. L-am văzut atingându-i buzele un moment – doar un avertisment. Tu ai fi refuzat-o?

— Hmm. Mă rog. Dădu din cap absent. Jake spune că îi ziceţi Nessie?

— Nu, nu-i spunem aşa, am răspuns eu, cu vocea prea tăioasă şi pătrunzătoare. Numele ei este Renesmee.

Charlie se concentră din nou asupra mea.

— Tu ce părere ai despre asta? Poate că Esme şi Carlisle ar putea...

— Ea mea, l-am întrerupt eu. O *vreau*.

Charlie se încruntă.

— O să mă faci bunic aşa de tânăr?

Edward zâmbi.

— Şi Carlisle e bunic.

Charlie îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Carlisle, care se afla tot lângă uşa de la intrare; acesta arăta ca fratele mai tânăr şi mai chipeş al lui Zeus.

Charlie pufni, apoi râse.

— Bănuiesc că asta mă face, oarecum, să mă simt mai bine. Îşi întoarse din nou privirea spre Renesmee. Ai ce să

admiri.

Răsuflarea lui caldă trecu uşor peste spaţiul dintre noi.

Renesmee se întinse către miros, dând la o parte părul meu şi privindu-l drept în faţă, pentru prima oară. Charlie rămase cu gura căscată.

Ştiam ce vede. Ochii mei – ochii lui – copiaţi cu exactitate pe faţa ei perfectă.

Charlie nu mai avea aer. Îi tremurau buzele şi puteam vedea cum socoteşte fără cuvinte. Număra înapoi, încercând să potrivească nouă luni într-una. Încercând să îşi explice, dar nefiind capabil să producă o dovadă cu sens.

Jacob se ridică şi veni să îl bată pe Charlie pe spate. Se aplecă să îi şoptească ceva lui Charlie la ureche; numai că Charlie nu ştia că putem auzi cu toţii.

— Doar ce e nevoie să ştii, Charlie. E în regulă. Promit.

Charlie înghiţi în sec şi încuviinţă din cap. Apoi făcu un pas mai aproape de Edward, ţinând pumnii încleştaţi, aruncând foc din priviri.

— Nu vreau să ştiu totul, dar sunt sătul de minciuni!

— Îmi pare rău, spuse Edward calm, dar ai nevoie să ştii varianta oficială mai mult decât ai nevoie să ştii adevărul. Dacă o să faci parte din acest secret, povestea oficială e cea care contează. Trebuie să le protejăm pe Bella şi pe Renesmee, şi la fel trebuie să îi protejăm pe ceilalţi. Poţi să accepţi minciunile de dragul lor?

Camera era plină de statui. Mi-am pus picioarele unul peste celălalt.

Charlie tuşi o dată, apoi se întoarse să se uite urât la mine.

— Ai fi putut să mă avertizezi cumva, puştoaico.

— Asta ar fi făcut lucrurile mai uşoare?

Se încruntă, apoi îngenunche pe podea în faţa mea. Îi puteam vedea venele de pe gât, încolăcindu-se sub piele. Îi puteam simţi respiraţia caldă.

Şi Renesmee la fel. Zâmbi şi întinse o palmă roz către el. Am tras-o înapoi. Îşi împinse cealaltă mână pe gâtul meu, având în minte sete, curiozitate şi chipul lui Charlie. Era o nuanţă subtilă în mesajul ei, care mă făcu să cred că

înţelesese perfect cuvintele lui Edward; recunoştea setea, dar o depăşea, în acelaşi timp.

— Ah, gemu Charlie, cu ochii pe dinţii ei perfecţi. Ce vârstă are?

— Ăăă…

— Trei luni, spuse Edward, apoi adăugă încet, sau mai degrabă e de dimensiunea unui copil de trei luni, mai mult sau mai puţin. E mai mică în unele privinţe şi mai matură în altele.

Intenţionat, Renesmee îi făcu cu mâna.

Charlie clipi uluit.

Jacob îi dădu un cot.

— Ţi-am spus că e specială, nu?

Charlie se încordă la atingerea lui.

— Of, haide, Charlie, gemu Jacob. Sunt aceeaşi persoană dintotdeauna. Pur şi simplu, prefă-te că după-amiaza asta nu s-a întâmplat niciodată.

Amintirea îl făcu pe Charlie să pălească, dar dădu din cap.

— Mai exact care *e* rolul tău în toate astea, Jake? Întrebă el. Cât de multe ştie Billy? De ce eşti aici?

Se uită la faţa lui Jacob, care strălucea de adoraţie când se uita la Renesmee.

— Păi, ţi-aş putea spune totul despre asta – Billy ştie totul –, dar include o grămadă de chestii despre vârco…

— Oho! Protestă Charlie, acoperindu-şi urechile. Nu contează.

Jacob râânji.

— Totul va fi bine, Charlie. Doar încearcă să nu crezi tot ce vezi.

— Iuhuu! Strigă Emmett cu vocea lui groasă de tenor. Hai, Gators!

Jacob şi Charlie tresăriră. Noi, ceilalţi, am îngheţat.

Charlie îşi reveni, apoi îl privi pe Emmett peste umăr.

— Florida câştigă?

— Tocmai au dat primul gol, confirmă Emmett. Aruncă o privire în direcţia mea, fluturându-şi genele, ca un personaj negativ dintr-un vodevil. Era şi timpul să marcheze cineva

pe aici.

Mi-am înăbuşit un mârâit. În faţa lui Charlie? Depăşea orice limită.

Dar Charlie nu mai pricepea aluziile. Mai luă o gură de aer, inspirând de parcă ar fi încercat să îşi umple plămânii cu oxigen. L-am invidiat. Se ridică în picioare, păşi pe lângă Jacob şi aproape se prăbuşi pe un scaun.

— Păi, oftă el, cred că ar trebui să vedem dacă îşi pot păstra poziţia fruntaşă.

26. STRĂLUCITOARE

— Nu ştiu câte ar trebui să îi povestim lui Renée despre asta, spuse Charlie, ezitând cu un picior în prag. Se întinse, şi atunci stomacul îi chiorăi.

Am clătinat aprobator din cap.

— Ştiu. Nu vreau s-o sperii. Mai bine s-o protejăm. Chestiile astea nu sunt pentru cei slabi de inimă.

Buzele i se arcuiră la colţuri în semn de regret.

— Aş fi încercat să te protejez şi pe tine, dacă aş fi ştiut cum. Dar bănuiesc că tu nu te-ai încadrat niciodată în categoria celor slabi de inimă, nu?

I-am zâmbit, inspirând printre dinţi o gură de aer arzătoare.

Charlie îşi trecu discret mâna pe stomac.

— O să mă gândesc la ceva. Avem timp să discutăm, nu?

— Da, i-am promis.

Fusese o zi lungă din anumite puncte de vedere, şi atât de scurtă, pe de altă parte. Charlie întârzia la cină – Sue Clearwater gătea pentru el şi pentru Billy. Avea să fie o seară ciudată, dar măcar se va bucura de mâncare adevărată; eram bucuroasă că cineva încerca să nu-l lase să moară de foame, din cauza totalei sale incapacităţi de a găti.

Pe durata întregii zile, tensiunea făcuse minutele să treacă

încet; Charlie nu se relaxase deloc. Dar nici nu se grăbise să plece. Se uitase la două meciuri întregi – din fericire, atât de absorbit în gânduri încât nu remarcase absolut deloc aluziile lui Emmett, tot mai evidente şi mai puţin legate de fotbal de fiecare dată – şi la comentariile de după, şi apoi la ştiri, nemişcându-se până când Seth nu îi aminti cât e ceasul.

— Le tragi ţeapă lui Billy şi mamei, Charlie? Haide. Bella şi Nessie o să fie şi mâine aici. Hai să halim ceva!

Se văzuse clar în ochii lui Charlie că nu avusese încredere în cuvintele lui Seth, dar îl lăsase pe acesta să îl conducă spre ieşire, îndoiala mai persista când se opri în prag. Norii se subţiau şi nu mai ploua. Se ivise şi soarele, exact la timp ca să apună.

— Jake mi-a spus că aveaţi de gând s-o ştergeţi fără să-mi spuneţi, îmi murmură el.

— Nu am vrut să fac asta, dacă aş fi avut cum s-o evit. De asta mai suntem aici.

— A zis că aţi putea sta o vreme, dar numai dacă sunt destul de tare şi ţin îmi gura.

— Da, tată… dar nu-ţi pot promite că nu o să plecăm niciodată. E destul de complicat…

— Doar ce trebuie să ştiu, îmi reaminti el.

— Corect.

— O să vii în vizită, totuşi, dacă trebuie să pleci?

— Promit, tată. Acum că ştii destul, cred că ne descurcăm.

O să stau cât de aproape vei dori.

Îşi muşcă buzele pentru jumătate de secundă, apoi se aplecă încet spre mine, cu braţele întinse timid. Am trecut-o pe Renesmee – care dormea acum – pe braţul meu stâng, am strâns din dinţi, mi-am ţinut respiraţia şi mi-am trecut braţul drept foarte uşor, în jurul taliei lui, calde şi moi.

— Stai aproape, Bell, murmură el. Foarte aproape.

— Te iubesc, tată, am şoptit printre dinţi.

Se cutremură şi se trase înapoi. Am lăsat braţul jos.

— Şi eu te iubesc, puştoaico. Orice altceva s-ar fi schimbat, asta nu s-a schimbat.

Atinse cu un deget obrazul rozaliu al lui Renesmee.

— Seamănă mult cu tine.

Mi-am păstrat aerul relaxat, deşi nu mă simţeam aşa.

— Seamănă mai mult cu Edward, cred. Ezitând, am adăugat: Are buclele tale.

Charlie intenţionă să zică ceva, apoi pufni.

— Hm. Cred că da. Hm. Bunic. Clătină din cap cu îndoială. O s-o pot ţine în braţe vreodată?

Am clipit şocată, apoi m-am adunat. După ce m-am gândit jumătate de secundă şi după ce am evaluat starea lui Renesmee – părea complet adormită – am decis că aş putea să îmi forţez norocul, dacă tot merseseră atât de bine lucrurile astăzi…

— Uite, i-am spus, întinzându-i-o.

Îşi făcu braţele căuş, şi i-am dat-o pe Renesmee. Pielea lui nu era chiar la fel de fierbinte ca a ei, dar gâtul mă gâdila simţind sângele cald care curgea sub epidermă. Acolo unde îl atingeam, i se făcea pielea ca de găină. Nu eram sigură dacă asta era o reacţie la noua mea temperatură sau era o chestie psihologică.

Charlie mormăi încet când îi simţi greutatea.

— E… bine legată.

M-am încruntat. Mi se mi se părea că e uşoară ca o pană. Poate că nu evaluam eu bine.

— E bine că e aşa, spuse Charlie, văzându-mi expresia. Apoi murmură în sinea lui: Va trebui să fie dură, în mijlocul acestei nebunii. Îşi legănă braţele încet, mişcându-le un pic dintr-o parte în alta. E cel mai drăguţ copilaş pe care l-am văzut vreodată, chiar mai drăguţ decât tine. Scuze, dar aşa e.

— Ştiu că aşa e.

— Copilaş drăguţ, spuse el, şi suna mai degrabă un alint de data aceasta.

I-o vedeam pe chip – o vedeam crescând. Charlie era la fel de neajutorat în faţa ei ca şi noi, ceilalţi. Două secunde în braţele lui şi deja era al ei.

— Pot să mai vin mâine?

— Sigur, tată. Sigur că da. Vom fi aici.

— Aţi face bine să fiţi, spuse el cu asprime, dar faţa i se îmblânzi, privind-o pe Renesmee. Ne vedem mâine, Nessie.

— Nu şi tu!

— Ce?

— Numele ei este *Renesmee*. Renée şi Esme la un loc. Fără alte modificări. M-am luptat să îmi păstrez calmul, fără să mai inspir adânc de data asta. Vrei să auzi care e al doilea nume?

— Sigur.

— Carlie. Cu C. O combinaţie între Carlisle şi Charlie.

Faţa i se lumină, zâmbetul lui cunoscut încreţindu-i colţurile ochilor.

— Mulţumesc, Bella.

— *Eu* îţi mulţumesc, tată. S-au schimbat atât de multe, atât de repede! încă nu mi-am revenit. Dacă nu te-aş fi avut pe tine acum, nu ştiu cum mi-aş păstra legătura… cu realitatea. Fusesem pe punctul de a spune nu ştiu cum mi-aş *mai aminti cine sunt.* Asta era probabil mai mult decât avea el nevoie.

Lui Charlie îi chiorăi stomacul.

— Du-te să mănânci, tată. Ne *vei* găsi aici.

Mi-am amintit sentimentul, primul contact straniu cu fantezia – senzaţia că totul va dispărea odată cu răsăritul soarelui.

Charlie dădu tăcut din cap, apoi mi-o înapoie pe Renesmee fără tragere de inimă. Privi peste mine, în casă; ochii i se aprinseră pentru un minut, în timp ce rătăceau prin încăperea mare şi luminată. Toată lumea era acolo, cu excepţia lui Jacob pe care îl auzeam făcându-şi de lucru la frigiderul din bucătărie; Alice lenevea pe treapta de jos a scării cu capul lui Jasper în poală; Carlisle era aplecat peste o carte groasă, pe care o ţinea pe genunchi; Esme fredona în sinea ei, schiţând pe un caiet, în timp ce Rosalie şi Emmett aşezau sub scări fundaţia unui monumental castel din cărţi de joc. Edward se aşezase la pian şi cânta în surdină. Nu se observa niciun semn că ziua se apropia de sfârşit, că poate e timpul pentru cină sau vreo schimbare a activităţilor, ca pregătire pentru noapte. Ceva intangibil

plutea în atmosferă. Familia Cullen nu se mai străduia atât de mult ca de obicei – mascarada umană nu mai era la fel de convingătoare, suficient ca Charlie să simtă diferenţa.

Făcu un gest, dădu din cap şi oftă.

— Ne vedem mâine, Bella. Se încruntă, apoi adăugă: Vreau să zic, nu înseamnă că nu arăţi... bine. O să mă obişnuiesc.

— Mulţumesc, tată.

Charlie lăsă capul în jos şi se duse gânditor către maşină. L-am privit plecând la volanul ei; abia când am auzit cauciucurile pe autostradă, mi-am dat seama că reuşisem. Rezistasem toată ziua fără să îl rănesc pe Charlie. Singură-singurică. Chiar că aveam ceva special!

Părea prea frumos să fie adevărat. Oare chiar puteam să mă bucur şi de familia mea cea nouă, şi de o parte din cea veche? Şi eu care crezusem că ziua de ieri fusese perfectă.

— Uau, am şoptit. Am clipit şi am simţit al treilea set de lentile de contact dezintegrându-se.

Sunetul pianului se întrerupse, braţele lui Edward cuprinzându-mă, iar bărbia lui se odihnea pe umărul meu.

— Mi-ai luat vorba din gură.

— Edward, am reuşit!

— Da, ai reuşit. Ai fost incredibilă. Ne-am îngrijorat atât şi tu ai sărit de tot peste etapa de nou-născut.

Râse încet.

— Nici măcar nu sunt sigură că e vampir, darămite un nou-născut, strigă Emmett de sub scări. E prea blândă.

Toate comentariile jenante pe care le făcuse în faţa tatălui meu mi-au răsunat din nou în urechi şi, probabil, a fost un lucru bun că o ţineam în braţe pe Renesmee. Incapabilă să îmi stăpânesc cu totul reacţiile, am mârâit.

— Oooo, înfricoşător, râse Emmett.

Auzindu-mă, Renesmee se agită în braţele mele. Clipi de câteva ori, apoi se uită împrejur, cu o expresie confuză. Adulmecă aerul, apoi se întinse către faţa mea.

— Charlie se va întoarce mâine, am asigurat-o eu.

— Excelent, spuse Emmett.

Rosalie râse odată cu el.

— Nu e prea inteligent din partea ta, Emmett, spuse Edward în glumă, întinzând braţele ca să o ia pe Renesmee.

Îmi făcu cu ochiul când mă văzu că ezit, aşa că, un pic nedumerită, i-am dat-o.

— Ce vrei să spui? întrebă Emmett.

— Eo prostie, nu crezi, să-l calci pe nervi pe cel mai puternic vampir din casă?

Emmett îşi lăsă capul pe spate şi pufni.

— *Te rog!*

— Bella, îmi murmură Edward, în timp ce Emmett asculta cu atenţie, îţi aminteşti că acum câteva luni te-am rugat să îmi faci o favoare atunci când vei fi nemuritoare?

Parcă îmi aminteam ceva. Mi-am căutat prin memorii conversaţiile avute mai demult. După un moment, mi-am amintit şi am oftat:

— Aa!

Alice slobozi un hohot lung şi melodios de râs. Jacob îşi îţi capul de după colţ, cu gura plină de mâncare.

— Ce? mormăi Emmett.

— Senior? l-am întrebat pe Edward.

— Ai încredere în mine, spuse el.

Am tras adânc aer în piept.

— Emmett, ce zici de un mic pariu?

Se ridică imediat în picioare.

— Super. Spune.

Mi-am muşcat buzele o secundă. Era *uriaş.*

— Doar, dacă nu ţi-e frică…? sugeră Emmett.

Mi-am îndreptat umerii.

— Tu. Şi cu mine. Să vedem care e mai tare. Masa din sufragerie. Acum.

Rânjetul lui Emmett se lăţi pe toată faţa.

— Ăă, Bella, spuse Alice repede, cred că Esme ţine foarte mult la masa aia. E veche.

— Mulţumesc, îi mulţumi Esme.

— Nicio problemă, spuse Emmett cu un zâmbet strălucitor. Pe aici, Bella.

L-am urmat în spatele casei, către garaj; îi auzeam pe ceilalţi venind după noi. Lângă râu se afla un bolovan mare

de granit, care se ridica dintr-o grămadă de pietre, evident acela era scopul lui Emmett. Deşi piatra era un pic rotunjită şi neregulată, era perfectă.

Emmett îşi propti cotul pe bolovan şi îmi făcu semn să vin spre el.

M-am neliniştit când am văzut cum i se încordează muşchii groşi pe braţul lui Emmett, dar mi-am ascuns teama. Edward îmi promisese că voi fi mai puternică decât oricine, pentru o vreme. Părea foarte încrezător, iar eu mă *simţeam* puternică. *Atât de puternică?* m-am întrebat, uitându-mă la bicepşii lui Emmett. N-aveam nici măcar două zile, totuşi, şi asta ar fi trebuit să conteze cumva. Doar dacă eram totalmente anormală. Poate că nu eram la fel de puternică precum un nou-născut normal. Poate că, de aceea, îmi era atât de uşor să mă concentrez.

Am încercat să nu par afectată, când mi-am pus cotul pe bolovan.

— Bine, Emmett. Dacă te bat, nu mai poţi să spui niciun cuvânt despre viaţa mea intimă, nici măcar lui Rose. Nicio aluzie, nicio sugestie – nimic.

Îşi miji ochii.

— S-a făcut. Dacă o să câştig eu, va fi mult mai rău.

Îmi auzi respiraţia oprindu-se şi rânji diavoleşte. Nu era nici urmă de cacealma în intenţiile lui.

— Dai înapoi aşa uşor, surioară? mă tachină Emmett. Nu *eşti* chiar aşa de sălbatică, nu? Pariez că nu e nicio zgârietură pe căsuţa aia. Râse. Ţi-a spus Edward câte case am dărâmat eu şi Rose?

Am scrâşnit din dinţi şi i-am apucat mâna masivă.

— Unu, doi…

— Trei, mormăi el şi se împinse pe mâna mea.

Nu se întâmplă nimic.

O, simţeam ce forţă teribilă exercită asupra mea. Mintea mea părea destul de rapidă să facă tot felul de calcule, aşa că îmi dădeam seama că, dacă n-ar fi întâmpinat nicio rezistenţă, mâna lui ar fi trecut direct prin bolovan, fără probleme. Presiunea crescu şi m-am întrebat, la întâmplare, dacă o balastieră care coboară pe o pantă abruptă cu

şaizeci şi cinci de kilometri pe oră ar avea aceeaşi forţă. Şaptezeci şi cinci? Optzeci şi cinci? Probabil mai mult.

Nu era suficient să mă mişte. Mâna lui se apăsa pe a mea cu o forţă zdrobitoare, dar nu era neplăcut. Mă simţeam bine, într-un mod ciudat. Fusesem atât de atentă în ultimele ore, încercând să nu sparg lucruri. Simţeam o uşurare ciudată să îmi folosesc muşchii. Să las puterea să curgă, în loc să mă lupt s-o înfrânez.

Emmett mormăia; fruntea i se încreţi şi tot corpul i se încordă într-o linie rigidă împotriva obstacolului care era mâna mea nemişcată. L-am lăsat să transpire – la figurat – pentru un moment, în timp ce mă bucuram de senzaţia dată de forţa nebunească ce îmi curgea prin braţ.

Câteva secunde mai târziu, totuşi, m-am plictisit. Am flexat mâna; Emmett pierdu un centimetru.

Am râs. Emmett mârâi aspru printre dinţi.

— Ţine-ţi gura şi atât, i-am reamintit, apoi i-am zdrobit mâna de bolovan. Un trosnet asurzitor răsună printre copaci. Piatra se cutremură, iar o bucată – cam o optime din masa ei – se rupse într-un loc unde avea o fisură invizibilă şi se izbi de pământ. Căzu pe piciorul lui Emmett făcându-mă să chicotesc. În fundal auzeam râsetele înăbuşite ale lui Jacob şi Edward.

Edward lovi cu piciorul fragmentul de piatră până peste râu. Acolo rupse la jumătate un pui de arţar, înainte să se izbească de trunchiul unui brad uriaş, care se legănă şi căzu peste alt copac.

— Revanşa. Mâine.

— N-o să treacă atât de repede, i-am spus. Poate ar trebui să mai aştepţi o lună.

Emmett mârâi, arătându-şi dinţii.

— Mâine.

— Hei, orice te face fericit, frăţioare!

Întorcându-se furios, Emmett lovi granitul cu pumnul, împrăştiind o avalanşă de cioburi şi praf. Era grozav, chiar dacă era un gest copilăros.

Fascinată de dovada de necontestat că sunt cea mai puternică dintre vampirii pe care îi cunoscusem vreodată,

mi-am pus palma, cu degetele deschise, pe suprafaţa pietrei. Apoi mi-am îngropat degetele încet în piatră, zdrobind mai degrabă decât săpând; consistenţa bolovanului îmi aminti de brânza tare. Am sfârşit prin a avea mână plină de pietriş.

— Super, am şoptit.

Cu un zâmbet care mi se întindea pe toată faţa, m-am rotit brusc şi am tăiat piatra cu latul palmei, cu o lovitură de karate. Piatra scrâşni şi pocni şi – cu un nor mare de praf – se sparse în două.

Am început să chicotesc.

N-am băgat prea tare în seamă chicotele din spatele meu, în timp ce loveam cu pumnii şi picioarele restul bolovanului, făcându-l bucăţi. Mă distram prea tare. Abia când am auzit un râset subţire nou, un hohotit ascuţit şi melodios, m-am oprit din jocul meu copilăresc.

— A râs cumva?

Toată lumea o privea pe Renesmee cu aceeaşi expresie idioată care trebuie să fi fost pe faţa mea.

— Da, spuse Edward.

— Dar cine *nu* râdea? murmură Jacob, dându-şi ochii peste cap.

— Nu-mi zi că tu nu te-ai dat puţin în spectacol, când ai alergat prima oară, câine, îi replică Edward, fără răutate în voce.

— Atunci a fost altceva, spuse Jacob şi am privit cu surprindere cum îl împinse pe Edward cu pumnul în umăr, în glumă. Se presupune că Bella e adultă. Măritată şi mamă, tot tacâmul. N-ar trebui să aibă mai multă demnitate?

Renesmee se încruntă şi atinse faţa lui Edward.

— Ce vrea? am întrebat.

— Mai puţină demnitate? spuse Edward cu un rânjet. Se amuza privindu-te cum te distrezi la fel de mult ca şi mine.

— Sunt amuzantă? am întrebat-o pe Renesmee, ţâşnind spre ea în acelaşi timp în care ea se întinse după mine. Am luat-o din braţele lui Edward şi i-am oferit ciobul de piatră din mână. Vrei să încerci?

Zâmbi larg şi luă piatra cu amândouă mâinile. O strânse, o mică adâncitură i se formă între sprâncene în timp ce se concentra.

Se auzi un sunet slab, de parcă s-ar fi măcinat ceva, şi se scurse puţin praf. Se încruntă şi îmi întinse bucata.

— O iau eu, i-am spus, mărunţind piatra până deveni nisip.

Renesmee bătu din palme şi râse; râsul ei delicios ne făcu pe toţi să ne amuzăm.

Soarele ieşi brusc dintre nori, aruncând raze lungi rubinii şi aurii spre noi toţi, şi m-am pierdut imediat în admiraţie, uluită de frumuseţea pielii mele în lumina apusului. Fascinată de ea.

Renesmee mângâie faţetele netede şi strălucitoare ca diamantul, apoi îşi puse braţul lângă al meu. Pielea ei avea doar o luminozitate vagă, subtilă şi misterioasă. Nimic care să o ţină în casă într-o zi însorită, precum strălucirea mea puternică. Îmi atinse faţa, gândindu-se la diferenţă şi simţindu-se nemulţumită.

— Tu eşti mai frumoasă, am asigurat-o.

— Nu sunt sigur că sunt de acord cu asta, spuse Edward, şi când m-am întors să îi răspund, lumina soarelui reliefată pe chipul lui mă lăsă fără grai.

Jacob îşi puse mâna la ochi, prefăcându-se că se protejează de strălucire.

— Bella ciudata, comentă el.

— Şi ce fiinţă minunată e, murmură Edward, aproape de acord, ca şi cum comentariul lui Jacob ar fi fost un compliment. Era, în acelaşi timp, şi uluitor, şi uluit.

Încercam un sentiment ciudat – nimic surprinzător, bănuiesc, din moment ce totul mi se părea ciudat acum – că mă pricepeam la ceva. Ca om, nu fusesem niciodată bună la ceva. M-am descurcat bine cu Renée, dar probabil mulţi oameni ar fi putut-o face mai bine; Phil părea să se descurce. Fusesem o elevă bună, dar niciodată prima din clasă. Evident, de sport nici nu putea fi vorba. Nu avusesem niciun talent artistic sau muzical, sau de vreun alt fel, cu care să mă laud. Nimeni nu-mi dăduse vreodată un trofeu

pentru faptul că citeam multe cărţi. După optsprezece ani de mediocritate, mă cam obişnuisem să fiu banală. Mi-am dat seama acum că renunţasem, cu mult timp în urmă, la orice visuri de a străluci la ceva. Mă descurcasem cât putusem de bine cu ce avusesem, nepotrivindu-mă niciodată foarte bine în lumea mea.

Aşa că, acum, totul era foarte diferit. Eram uimitoare – pentru ei şi pentru mine. Parcă mă născusem să fiu vampir. Ideea asta mă făcu să râd, şi îmi venea să cânt. Îmi găsisem, în sfârşit, locul potrivit pe lume, locul în care mă potriveam, locul în care străluceam.

27. PLANURI DE CĂLĂTORIE

Luam mitologia mult mai în serios de când devenisem vampir.

Deseori, privind înapoi la primele mele trei luni de nemurire, îmi imaginam cum ar fi putut să arate firul vieţii mele în războiul de ţesut al Moirelor – cine ştia dacă nu ar fi existat cu adevărat? Eram sigură că firul meu trebuie să îşi fi schimbat culoarea; mă gândeam că, probabil, începuse ca un bej drăguţ, ceva cuminte şi paşnic, ceva care ar fi arătat bine pe fundal. Acum mi se părea că trebuie să fie stacojiu aprins sau poate auriu strălucitor.

Tapiseria de familie şi prieteni care se ţesea în jurul meu era un lucru minunat, strălucitor, plin de culori luminoase.

Am fost surprinsă de unele dintre firele pe care am ajuns să le includ în viaţa mea. Vârcolacii, în culorile lor închise, de pământ, nu erau ceva la care mă aşteptasem; Jacob, desigur, şi Seth, de asemenea. Dar vechii mei prieteni, Quil şi Embry, au devenit parte din ţesătura mea când s-au alăturat haitei lui Jacob şi chiar şi Sam şi Emily erau amabili. Tensiunile dintre familiile noastre s-au mai calmat, în mare datorită lui Renesmee. Era uşor să o iubeşti.

Sue şi Leah Clearwater erau şi ele implicate în viaţa noastră – încă două persoane la care nu mă aşteptasem.

Sue părea că îşi asumase rolul de a face mai uşoară

acomodarea lui Charlie cu lumea fanteziei. Venea cu el acasă la familia Cullen, în majoritatea zilelor, deşi nu părea niciodată să se simtă cu adevărat bine acolo, aşa cum se simţeau fiul ei şi majoritatea membrilor haitei lui Jake. Nu vorbea foarte mult; pur şi simplu se agita protector în jurul lui Charlie. Ea era întotdeauna prima persoană la care se uita când Renesmee făcea ceva cu totul nepotrivit pentru vârsta ei – ceea ce se întâmpla des. Ca răspuns, Sue se uita cu înţeles la Seth, de parcă ar fi spus: *Da, mie îmi spui.*

Leah se simţea şi mai puţin confortabil decât Sue şi era singura parte din familia noastră recent extinsă care se opunea pe faţă alianţei. Totuşi, între ea şi Jacob se stabilise o nouă relaţie de camaraderie, care o ţinea aproape de noi. L-am întrebat o dată – cu şovăială; nu voiam să mă bag, dar relaţia era atât de diferită de cea cu care mă obişnuisem, încât mă făcea curioasă. El a ridicat din umeri şi mi-a spus că e o chestie internă a haitei. Ea era adjuncta lui acum, „beta“, aşa cum o numisem eu mai demult.

— M-am gândit că, din moment ce o să iau de bună chestia asta cu Alfa, mi-a explicat Jacob, ar fi bine să rezolv cu formalităţile.

Noua responsabilitate o făcea pe Leah să simtă nevoia de a-i da raportul des şi cum el era întotdeauna cu Renesmee…

Leah nu era fericită să fie în preajma noastră, dar ea era excepţia. Fericirea era principala componentă din viaţa mea acum, modelul dominant din tapiserie. Atât de mult, încât relaţia mea cu Jasper era acum mai apropiată decât mă gândisem vreodată că ar putea fi.

Iniţial fusesem, totuşi, foarte neliniştită.

— Doamne! m-am plâns eu lui Edward într-o seară, după ce o pusesem pe Renesmee în pătuţul ei din fier forjat. Dacă nu i-am omorât pe Charlie şi pe Sue, încă, probabil nu se va întâmpla. Mi-aş dori ca Jasper să nu se mai agite atât în jurul meu!

— Nimeni nu se îndoieşte de tine, Bella, câtuşi de puţin, mă asigură el. Ştii cum e Jasper – nu poate rezista emoţiilor pozitive. Tu eşti atât de fericită tot timpul, iubito, că este

atras de tine fără să se gândească.

Şi apoi Edward mă strânse în braţe, pentru că nimic nu-l încânta mai mult decât extazul meu copleşitor când mă gândeam la noua mea viaţă.

Şi eram euforică majoritatea timpului. Zilele nu erau îndeajuns de lungi ca să îmi ador suficient fiica; nopţile nu aveau destule ore ca să îmi sting dorinţa de Edward.

Totuşi, exista şi reversul medaliei la această bucurie. Dacă aş fi întors pe dos ţesătura vieţilor noastre, mi-aş fi imaginat că modelul de pe spate ar fi ţesut cu firele negre şi cenuşii ale îndoielii şi fricii.

Renesmee rosti primul cuvânt la exact o săptămână de viaţă. Cuvântul era *mami,* care m-ar fi bucurat nespus, dacă nu aş fi fost atât de înspăimântată de progresul ei, încât abia am putut să îmi şterg spaima îngheţată de pe chip ca să îi răspund cu un zâmbet. Nu m-a ajutat faptul că a trecut de la primul cuvânt la prima propoziţie în acelaşi moment. „Mami, unde e bunicul?“ întrebase cu o voce clară, de soprană, deranjându-se să vorbească doar pentru că eram în cealaltă parte a camerei. O întrebase deja pe Rosalie, folosindu-se de metoda ei de comunicare normală (sau anormală, din alt punct de vedere). Rosalie nu ştiuse să răspundă, aşa că Renesmee se întorsese spre mine.

Când a mers pentru prima dată, la mai puţin de trei săptămâni după aceea, a fost la fel. Pur şi simplu, s-a uitat la Alice câteva momente, privind cu atenţie felul în care mătuşa ei aranja buchete de flori în vazele împrăştiate prin cameră, dansând încoace şi încolo pe podea, cu braţele pline de flori. Renesmee s-a ridicat în picioare, fără să ezite deloc, şi a traversat camera aproape la fel de graţios.

Jacob izbucnise în aplauze, pentru că era clar că aceea era reacţia pe care Renesmee o aştepta. Felul în care era legat de ea îi trecea propriile reacţii pe plan secundar; primul lui reflex era să îi dea întotdeauna lui Renesmee ceea ce doreşte. Dar privirile ni s-au întâlnit şi am văzut că panica din ochii mei se regăsea şi într-ai lui. M-am forţat să bat şi eu din palme, încercând să îmi ascund teama în faţa ei. Edward aplaudă încet lângă mine, şi nu era nevoie de

cuvinte ca să ştim că ne gândim la acelaşi lucru.

Edward şi Carlisle au început să studieze, căutând răspunsuri, să afle la ce să ne aşteptăm. Nu prea aveau ce să găsească şi nimic nu putea fi verificat.

Alice şi Rosalie începeau, de obicei, ziua cu o paradă a modei. Renesmee nu purta niciodată aceleaşi haine de două ori, în parte pentru că îi rămâneau mici aproape imediat, dar şi pentru că Alice şi Rosalie încercau să creeze un album, care să pară că se întinde pe ani de zile, nu pe săptămâni. Făceau mii de poze zilnic, documentând fiecare fază a copilăriei ei accelerate.

La trei luni, Renesmee părea un copil de un an, sau mai mic de doi ani. Nu avea tocmai silueta unui copilaş; era mai slabă şi mai graţioasă, proporţiile ei erau mai echilibrate, ca ale unui adult. Buclele ei de culoarea bronzului îi atârnau până la talie; nu mă lăsa inima să îi tai părul, chiar dacă Alice ar fi fost de acord. Renesmee vorbea fără cusur gramatical, articulând perfect cuvintele, dar rareori se deranja, preferând pur şi simplu *să arate* ce doreşte. Nu numai că putea să meargă, dar putea să şi alerge şi să danseze. Ştia şi să citească.

Îi citeam Tennyson într-o seară, pentru că ritmul şi curgerea poeziei păreau liniştitoare. (Trebuia să caut mereu ceva nou; lui Renesmee nu-i plăcea să îi repet poveştile de noapte bună, aşa cum se presupune că le place copiilor obişnuiţi, şi nu avea răbdare cu cărţile cu poze.) Se întinse să îmi atingă obrazul, cu imaginea noastră în mintea ei, doar că ea ţinea cartea. I-am dat-o zâmbind.

— „E o muzică dulce aici, citi ea fără ezitare, care curge mai delicat decât curg pe iarbă petalele trandafirilor bătuţi de vânt, sau decât roua nopţii pe apele nemişcate dintre zidurile de granit întunecate, într-o trecere strălucitoare…“

Mâna îmi era ca teleghidată când am luat cartea înapoi.

— Dacă citeşti, cum o să adormi? am întrebat cu o voce în care abia mi-am stăpânit tremuratul.

După calculele lui Carlisle, maturizarea ei fizică încetinea treptat; doar mintea continua să o ia înainte. Chiar dacă rata de creştere se stabiliza, avea să atingă vârsta matură

în nu mai puţin de patru ani.

Patru ani. Şi bătrână până la cincisprezece.

Doar cincisprezece ani de viaţă.

Dar era atât de *sănătoasă*. Energică, deşteaptă, strălucitoare şi fericită. Starea ei evidentă de bine mă ajuta să fiu fericită împreună cu ea şi să las viitorul pentru mâine.

Carlisle şi Edward discutau opţiunile pentru viitor din fiecare unghi, în linişte, şi încercam să nu îi aud. Nu purtau niciodată aceste discuţii când Jacob era prin preajmă, pentru că *exista* un mod sigur de a opri îmbătrânirea şi nu era ceva care să îl încânte pe Jacob. Nici eu nu eram încântată. *Prea periculos!* mă avertiza instinctul. Jacob şi Renesmee păreau la fel în atât de multe privinţe, ambii fiinţe hibrid, două lucruri în acelaşi timp. Şi toate legendele vârcolacilor insistau asupra faptului că veninul vampirilor era o sentinţă la moarte, şi nu un mijloc de a obţine nemurirea…

Carlisle şi Edward epuizaseră cercetările pe care le puteau face de la distanţă, şi acum ne pregăteam să urmăm vechile legende la sursă. Ne întorceam în Brazilia, să începem de acolo. Tribul Ticuna avea legende despre copii ca Renesmee… Dacă existaseră vreodată fiinţe ca ea, poate că mai circulau poveşti cu privire la durata vieţii unui copil pe jumătate muritor…

Singura problemă adevărată era data la care plecam.

Eu îi ţineam în loc. O mică parte din mine voia să stea lângă Forks până după sărbători, de dragul lui Charlie. Dar, şi mai mult decât atât, mai era vorba de o altă călătorie care trebuia să aibă loc mai întâi – asta era clar o prioritate. Şi, de asemenea, trebuia s-o fac singură.

Era singura discuţie în contradictoriu pe care o avusesem cu Edward, de când devenisem vampir. Principalul subiect de dezbatere era partea cu „singură“. Dar faptele erau aşa cum erau şi planul meu era singurul care avea sens. Trebuia să mă duc să îi văd pe Volturi, şi trebuia s-o fac absolut singură.

Chiar şi eliberată de vechile coşmaruri, de orice vise, era imposibil să uit de Volturi. Nici ei nu ne lăsau să îi uităm.

Până în ziua în care a apărut cadoul lui Aro, n-am ştiut că Alice le trimisese conducătorilor Volturi un anunţ cu privire la nuntă; eram departe, pe insula Esme, când ea avusese o viziune cu soldaţii Volturilor – cu Jane şi Alec, gemenii teribil de puternici, aflându-se printre ei. Caius plănuia să trimită o echipă de vânătoare, ca să verifice dacă sunt tot om, în ciuda decretului lor (pentru că aflasem de existenţa lumii secrete a vampirilor, trebuia să mă alătur ei sau să fiu redusă la tăcere… permanent).

Aşa că Alice le trimisese prin poştă anunţul, văzând că asta îi va întârzia, încercând să descifreze înţelesul din spatele veştii. Dar aveau să vină, în cele din urmă. Asta era sigur.

Cadoul, în sine, nu era ameninţător în mod evident. Extravagant, da, aproape înfricoşător prin extravaganţa lui. Ameninţarea era în fraza de încheiere din biletul de felicitare al lui Aro, scris cu cerneală neagră pe un pătrat de hârtie groasă şi albă, de mâna lui Aro:

Abia aştept s-o văd pe noua doamnă Cullen în persoană.

Cadoul era prezentat într-o cutie veche de lemn, decorată cu sculpturi, încrustată cu aur şi sidef, şi împodobită cu o mulţime de pietre scumpe. Alice spusese că acea cutie, în sine, era o comoară nepreţuită, care ar fi depăşit în strălucire cam orice bijuterie, în afară de cea dinăuntrul ei.

— Întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu bijuteriile coroanei după ce regele Ioan al Angliei le-a amanetat în secolul al XIII-lea, spusese Carlisle. Bănuiesc că nu mă surprinde că Volturi au partea lor.

Colierul era simplu – aur împletit într-o frânghie groasă, aproape ca nişte solzi, ca un şarpe neted care se încolăcea strâns în jurul gâtului. De frânghie atârna un pandantiv: un diamant alb, de dimensiunea unei mingi de golf.

Avertismentul deloc subtil din biletul lui Aro mă interesa mai mult decât bijuteria. Volturii trebuiau să vadă că sunt nemuritoare, că familia Cullen le îndeplinise ordinele, şi

trebuiau să vadă asta *repede.* Nu trebuia să le permitem să se apropie de Forks. Nu era decât un singur mod de a păstra în siguranţă modul nostru de viaţă de aici.

— Nu te duci singură, insistase Edward printre dinţi, încleştându-şi pumnii.

— Nu-mi vor face rău, i-am spus eu, cât de blând am putut, forţându-mi vocea să pară sigură. Nu au niciun motiv. Sunt vampir. Caz clasat.

— Nu. În niciun caz.

— Edward, e singurul mod de a o proteja.

Chiar şi în timpul scurt în care îl cunoscusem pe Aro, fusesem în stare să îmi dau seama că era un colecţionar –, iar cele mai preţuite comori ale sale erau comorile vii. Aprecia frumuseţea, talentul şi raritatea printre urmaşii lui nemuritori, mai mult decât orice bijuterie păstrată în seifurile lui. Era şi-aşa un mare ghinion că începuse să râvnească la abilităţile lui Alice şi ale lui Edward. Nu aveam să îi mai dau încă un motiv de invidie faţă de familia lui Carlisle. Renesmee era frumoasă şi talentată şi deosebită – era unică. Nu i se putea permite s-o vadă nici măcar în gândurile altuia.

Şi eu eram singura ale cărei gânduri nu le putea auzi. Desigur că trebuia să merg singură.

Alice nu vedea nicio problemă cu călătoria mea, dar era îngrijorată din cauza neclarităţii viziunilor ei. Spunea că, uneori, erau ceţoase când existau decizii exterioare care se putea contrazice una pe alta şi care nu erau definitive. Această nesiguranţă îl făcea pe Edward, deja ezitant, extrem de înverşunat împotriva a ceea ce trebuia să fac. Voia să vină cu mine până la Londra, unde schimbam avionul, dar eu nu doream s-o las pe Renesmee fără *ambii* părinţi. În schimb, venea Carlisle cu mine. Faptul că el avea să fie la doar câteva ore distanţă, ne mai liniştea pe mine şi pe Edward.

Alice continua să caute prin viitor, dar lucrurile pe care le găsea n-aveau legătură cu lucrurile dorite. Un nou trend pe piaţa de acţiuni; o posibilă vizită de reconciliere din partea Irinei, deşi hotărârea ei nu era luată; o furtună de zăpadă

peste şase săptămâni; un apel telefonic de la Renée (îmi exersam vocea „groasă“ şi eram tot mai bună la asta, în fiecare zi – din câte ştia Renée, încă mai eram bolnavă, dar mă recuperam).

Am cumpărat biletele pentru Italia a doua zi după ce Renesmee împlinise trei luni. Aveam de gând să fie o călătorie foarte scurtă, aşa că nu îi spusesem lui Charlie. Jacob ştia şi era de acord cu Edward cu privire la asta. Astăzi ne dondăneam cu privire la Brazilia. Jacob era hotărât să vină cu noi.

Toţi trei, Jacob, Renesmee şi cu mine, ieşiserăm împreună la vânătoare. Renesmee nu era prea încântată de dieta cu sânge de animal – şi, de aceea, avea şi Jacob voie să vină cu noi. Se luau la întrecere şi asta o făcea mai dornică să vâneze.

Renesmee era clar lămurită în ceea ce priveau conceptele de bine şi de rău aplicate la vânătoarea de oameni; pur şi simplu credea că sângele donat e un compromis acceptabil. Se sătura cu mâncare umană şi aceasta părea compatibilă cu sistemul ei, dar reacţiona la toate felurile de mâncare solidă cu aceeaşi rezistenţă de martir cu care mâncasem eu, copil fiind, fasole verde şi conopidă. Sângele de animal măcar era mai bun decât asta. Avea o fire competitivă, iar provocarea de a-l învinge pe Jacob o făcea să vâneze încântată.

— Jacob, am spus, încercând din nou să îl fac să înţeleagă, în timp ce Renesmee dansa în faţa noastră în poiană, căutând un miros care să îi placă. Ai obligaţii aici. Seth, Leah…

El pufni.

— Nu sunt dădaca haitei mele. Şi, oricum, au cu toţii responsabilităţi în La Push.

— Aşa cum ai şi tu? Deci renunţi oficial la liceu? Dacă ai de gând să ţii pasul cu Renesmee, va trebui să înveţi mult mai mult.

— E doar o pauză. O să mă întorc la şcoală când lucrurile se vor… mai potoli.

Am pierdut firul argumentelor când l-am auzit spunând

asta şi ne-am întors amândoi în mod automat să ne uităm la Renesmee. Aceasta se uita la fulgii de zăpadă care zburau deasupra capului ei, topindu-se înainte să se lipească de iarba îngălbenită din poiana în care ne aflam. Rochia ei cu volane de culoarea fildeşului era doar cu o nuanţă mai întunecată decât zăpada, iar buclele cafenii-roşcate reuşeau să-i strălucească, deşi soarele era ascuns bine în spatele norilor.

În timp ce o priveam, am văzut-o ghemuindu-se pentru o secundă şi apoi sări cinci metri în aer. Mâinile ei mici se închiseră în jurul unui fulg, iar ea ateriză uşor în picioare.

Se întoarse spre noi cu un zâmbet care ne tăie respiraţia – într-adevăr, nu puteai să te obişnuieşti cu aşa ceva – şi îşi deschise palmele ca să ne arate steluţa de gheaţă cu opt colţuri, perfect formată, înainte ca aceasta să se topească.

— Drăguţ, strigă Jacob apreciativ. Dar cred că tragi de timp, Nessie.

Sări înapoi spre Jacob; el îşi deschise braţele exact în momentul în care ea sări în ele. Îşi sincronizaseră mişcările la perfecţiune. Făcea asta când avea ceva de spus. Încă prefera să nu vorbească cu voce tare.

Renesmee îi atinse faţa, încruntându-se adorabil la auzul unei turme mici de elani care se îndepărta, în pădure.

— *Siguuuur* că nu ţi-e sete, Nessie, răspunse Jacob un pic sarcastic, dar extrem de indulgent. Pur şi simplu ţi-e teamă că o să îl prind iar pe cel mai mare!

Renesmee se aruncă jos din braţele lui Jacob, aterizând cu uşurinţă în picioare, şi îşi dădu ochii peste cap plictisită – semăna atât de mult cu Edward când făcea asta! apoi ţâşni spre copaci.

— Mă ocup eu, spuse Jacob când mă pregăteam s-o urmez. Îşi smulse tricoul şi alergă spre pădure, tremurând deja. Nu se ia în calcul dacă trişezi, strigă el către Renesmee.

Am zâmbit frunzelor care fluturau în urma lor, scuturând din cap. Jacob era uneori mai copil decât Renesmee.

Am rămas pe loc, dându-le vânătorilor mei câteva minute de avans.

Ar fi fost mai mult decât simplu să îi urmăresc, iar Renesmee s-ar fi arătat încântată să mă surprindă cu mărimea prăzii ei. Am zâmbit din nou.

Poiana îngustă era încă foarte liniştită, foarte goală. Zăpada fluturândă se subţiase deasupra mea, dispărând aproape de tot. Alice văzuse că nu se va aşeza decât după mai multe săptămâni.

De obicei, Edward şi cu mine veneam împreună în aceste excursii de vânătoare. Dar Edward era cu Carlisle astăzi, plănuind călătoria la Rio, vorbind departe de Jacob... M-am încruntat. Când mă voi întoarce, voi fi de partea lui Jacob. Trebuie să vină cu noi. Era implicat în asta la fel de mult ca oricare dintre noi – toată viaţa lui era în joc, la fel ca şi a mea.

În timp ce gândurile mele se pierduseră în viitorul apropiat, ochii îmi scanau panta muntelui din reflex, căutând prada, căutând pericolele. Nu mă gândeam la asta; instinctul era declanşat automat.

Sau poate că era un motiv pentru care făceam asta, ceva oarecum în neregulă fusese detectat de simţurile mele ascuţite, înainte să conştientizez.

În timp ce ochii îmi zburau de-a lungul marginii unei stânci gri-albăstrui îndepărtate, care se ridica brusc din pădurea verde, întunecată, o scânteie argintie – sau e aurie? – îmi captă atenţia.

Mi-am fixat privirea pe pata care n-ar fi trebuit să fie acolo, atât de departe în ceaţă, încât niciun vultur n-ar fi fost în stare s-o distingă. M-am uitat lung.

Şi ea s-a uitat la mine.

Era evident că era vampir. Pielea îi era albă ca marmura, cu textura de un milion de ori mai netedă decât pielea umană. În ciuda norilor de pe cer, strălucea uşor. Chiar dacă pielea n-ar fi dat-o de gol, ar fi făcut-o faptul că era imobilă. Numai vampirii şi statuile puteau sta atât de perfect nemişcate.

Părul îi era deschis la culoare, un blond-deschis, aproape argintiu. Aceasta era strălucirea care îmi captase atenţia. Îi cădea până la bărbie, şi era pieptănat cu cărare perfectă pe

mijloc.

Nu o cunoşteam. Eram absolut sigură că nu o mai văzusem vreodată, nici pe vremea când eram om. Niciuna dintre feţele din memoria mea înceţoşată nu se asemăna cu aceasta. Dar am recunoscut-o imediat, după ochii ei de un auriu-închis.

Irina se hotărâse, până la urmă, să vină.

I-am aruncat o privire lungă pentru un moment şi s-a uitat şi ea la mine. M-am întrebat dacă şi ea va ghici imediat cine sunt. Aproape am ridicat mâna, pe punctul de a o saluta, dar buza i se răsuci un pic, brusc chipul devenindu-i ostil.

Am auzit strigătul de victorie al lui Renesmee din pădure şi urletul lui Jacob de răspuns şi am văzut faţa Irinei întorcându-se brusc către sunet, când acesta ne ajunse din urmă, câteva secunde mai târziu. Privirea ei se întoarse uşor la dreapta şi ştiam ce vede. Un vârcolac enorm, cafeniu, poate chiar cel care îl ucisese pe Laurent. De cât timp ne privea? De suficient timp ca să vadă manifestările noastre de afecţiune de mai devreme, cu siguranţă.

Faţa i se schimonosi de durere.

Instinctiv, am deschis palmele în faţa mea, de parcă mi-aş fi cerut scuze. Ea se întoarse cu spatele la mine, buzele dezvelindu-i dinţii. Maxilarul i se descleştă când urlă.

Când sunetul ajunse la mine, ea se întorsese deja şi dispăruse în pădure.

— Fir-ar să fie! am gemut.

Am alergat spre pădure, după Renesmee şi Jacob, nevrând să îi scap din ochi. Nu ştiam în ce direcţie o luase Irina sau exact cât de furioasă era. Răzbunarea era o obsesie obişnuită printre vampiri, una dificil de înăbuşit.

Alergând la viteză maximă, mi-a luat doar două secunde să-i ajung.

— Al meu e mai mare, am auzit-o pe Renesmee insistând când m-am năpustit prin tufişurile dese de spini către poieniţa unde stăteau ei.

Jacob lăsă urechile în jos când îmi văzu chipul; se ghemui, cu dinţii dezveliţi – botul îi era pătat de sângele

animalului ucis. Ochii îi măturau pădurea. Îi puteam auzi urletul urcându-i-se din gât.

Renesmee era la fel de alertă ca şi Jacob. Abandonând cerbul mort de la picioarele ei, sărindu-mi în braţe, apăsându-şi mâinile curioase pe obrajii mei.

— Exagerez, i-am asigurat eu repede. E în regulă, cred. Aşteptaţi puţin.

Am scos telefonul mobil şi am apăsat butonul de apelare rapidă. Edward răspunse la primul apel. Jacob şi Renesmee ascultară atenţi lângă mine în timp ce îi explicam lui Edward.

— Vino, adu-l pe Carlisle, am rostit atât de repede încât m-am întrebat dacă Jacob putea să mă înţeleagă. Am văzut-o pe Irina şi ea m-a văzut pe mine, dar apoi l-a văzut pe Jacob şi s-a înfuriat şi a fugit, *cred.* N-a apărut aici – nu încă –, dar părea destul de supărată, aşa că e posibil să vină. Dacă nu vine, atunci tu şi cu Carlisle trebuie să o găsiţi pe ea şi să vorbiţi cu ea. Mă simt atât de prost!

Jacob mârâi.

— Ajungem în jumătate de minut, mă asigură Edward, şi l-am auzit aproape cum aleargă.

Ne-am îndreptat înapoi spre poiana lungă şi apoi am aşteptat în linişte în timp ce Jacob şi cu mine ascultam cu atenţie orice sunet care să vestească o apropiere pe care să n-o recunoaştem.

Când se auzi ceva, era un sunet familiar. Edward ajunse imediat lângă mine, iar Carlisle după câteva secunde. Am fost surprinsă să aud zgomotul greu al unor labe mari în urma lui Carlisle. Probabil n-ar fi trebuit să fiu şocată. Cu Renesmee în pericol, nu era de mirare că Jacob chemase întăriri.

— Era acolo pe creastă, le-am spus imediat, arătându-le locul. Dacă Irina fugea, avea deja un avans bun. Oare avea să se oprească să îl asculte pe Carlisle? Expresia ei de dinainte mă făcu să cred că nu. Poate că ar trebui să îi sunaţi pe Emmett şi pe Jasper să vină cu voi. Părea… supărată cu adevărat. A urlat la mine.

— Poftim? Spuse Edward furios.

Carlisle îi puse o mână pe braţ.

— Jeleşte. Mă duc după ea.

— Vin cu tine, insistă Edward.

Schimbară o privire cu înţeles – poate Carlisle cântărea iritarea lui Edward faţă de Irina şi ajutorul pe care îl putea da citind gânduri. Într-un final, Carlisle aprobă cu o mişcare a capului şi porniră amândoi să găsească urma Irinei, fără să îl sune pe Jasper sau pe Emmett.

Jacob pufni nerăbdător şi mă împinse de la spate cu botul. Probabil dorea ca Renesmee să fie dusă înapoi, în siguranţa casei, pentru orice eventualitate. Eram de acord, aşa că ne-am grăbit spre casă, cu Seth şi Leah alergând de-o parte şi de alta a noastră.

Renesmee era cuminte la mine în braţe, cu o mână încă pe faţa mea. Cum vânătoarea fusese abandonată, va trebui să se mulţumească cu sângele donat. Avea un aer puţin încrezut.

28. VIITORUL

Carlisle şi Edward nu reuşiseră să o ajungă pe Irina, înainte ca urma ei să dispară în golf. Înotaseră până pe malul celălalt, ca să vadă dacă mirosul ei mergea în linie dreaptă, dar nu era nici urmă pe kilometri întregi, în orice direcţie ai fi luat-o de pe ţărmul de est.

Toate astea erau numai din vina mea. Venise, aşa cum văzuse Alice, ca să se împace cu familia Cullen, şi se înfuriase din cauza prieteniei mele cu Jacob. Îmi doream s-o fi observat mai devreme, înainte ca Jacob să se transforme. Îmi doream să ne fi dus la vânătoare în altă parte.

Nu prea aveam ce să facem. Carlisle o sunase pe Tanya să-i dea veştile proaste. Tanya şi Kate nu o mai văzuseră pe Irina de când ele se hotărâseră să vină la nunta noastră, şi erau foarte supărate că Irina fusese atât de aproape şi, totuşi, nu se întorsese acasă; nu era uşor pentru ele să îşi piardă sora, oricât de temporară ar fi fost despărţirea. M-

am întrebat dacă asta le trezea amintiri dureroase din perioada când îşi pierduseră mama, cu multe secole în urmă.

Alice văzuse câteva secvenţe din viitorul apropiat al Irinei, nimic foarte concret. Nu se întorcea la Denali, din câte îşi dădea seama Alice. Imaginea era neclară. Tot ce putea vedea era că Irina era vizibil supărată; rătăcea printr-un ţinut sălbatic şi înzăpezit – spre nord? Spre est? — cu o expresie disperată pe chip. În afară de jalea ei disperată, nu se gândise la nimic, nici măcar la un nou traseu.

Trecură zilele şi, deşi nu uitasem nimic, Irina şi durerea ei fusese dată la o parte în gândurile mele. Erau lucruri mai importante la care trebuia să mă gândesc acum. În câteva zile urma să plec în Italia. La întoarcere, trebuia să plecăm cu toţii în America de Sud.

Deja revizuiserăm fiecare detaliu de peste o sută de ori. Vom începe cu tribul Ticuna, urmându-le legendele, cât de bine vom putea, direct la sursă. Acum, că acceptaseră ca Jacob să vină cu noi, el era o figură importantă în planurile noastre – era greu de crezut că oamenii care credeau în vampiri vor sta de vorbă cu noi despre poveştile lor. Dacă nu ajungeam nicăieri cu cei din tribul Ticuna, mai erau triburi înrudite prin apropiere, unde puteam căuta. Carlisle avea nişte vechi prieteni în zona Amazonului; dacă îi puteam localiza, poate aveau ceva informaţii pentru noi. Sau măcar o sugestie cu privire la următorul loc unde să căutăm informaţii. Era improbabil ca acei trei vampiri din bazinul Amazonului să aibă vreo legătură cu legendele vampirilor hibrid, pentru că era vorba de femei. Nu aveam de unde să ştim cât timp va dura căutarea noastră.

Nu-i spusesem lui Charlie despre călătoria mai lungă şi mă frământam cu privire la ce să îi spun, în timp ce discuţiile dintre Edward şi Carlisle continuau. Cum să îi dau cât mai uşor vestea?

M-am uitat la Renesmee în timp ce dezbăteam problema în sinea mea. Era încolăcită pe canapea acum, respirând încet adânc cufundată în somn, cu buclele încurcate împrăştiate dezordonat în jurul capului. De obicei, Edward

şi cu mine o duceam în căsuţă s-o culcăm, dar, în seara asta, mai stăteam cu familia, căci el şi Carlisle erau cufundaţi în planuri.

Între timp, Emmett şi Jasper erau mai încântaţi de posibilităţile de vânătoare. Amazonul oferea o schimbare faţă de vânatul nostru obişnuit. Jaguari şi pantere, de exemplu. Emmett avea chef să se lupte cu o anaconda. Esme şi Rosalie pregăteau bagajele. Jacob era plecat cu haita lui Sam, să lase lucrurile în ordine pentru cât avea să lipsească.

Alice se mişca încet – pentru ea – în jurul camerei largi, ordonând inutil spaţiul deja imaculat, îndreptând draperiile perfect drapate ale lui Esme. În acel moment, reaşeza vazele lui Esme de pe masa de la perete. Din felul în care îşi schimba expresia – conştientă, apoi goală, apoi iar conştientă – îmi puteam da seama că verifică viitorul. Am presupus că încerca să afle prin petele negre pe care le reprezentau Jacob şi Renesmee în viziunile ei, ca să vadă ce ne aştepta în America de Sud, până când Jasper îi spuse: „Las-o baltă, Alice; nu e treaba noastră“ şi un nor de calm se împrăştie încet şi pe nesimţite prin cameră. Probabil că Alice se îngrijora iar pentru Irina.

Alice scoase limba la Jasper, apoi ridică una dintre vazele de cristal, plină cu trandafiri albi şi roşii, şi se întoarse către bucătărie. Una dintre flori era vag ofilită, dar Alice dorea perfecţiune absolută, ca să nu se mai gândească la ineficienţa viziunilor din acel moment.

Uitându-mă din nou la Renesmee, n-am văzut când vaza alunecă dintre degetele lui Alice. Am auzit doar vâjâitul aerului pe lângă cristal, şi am ridicat privirea exact la timp să văd cum vaza se sparge în zeci de mii de cioburi ca de diamant, pe podea de marmură a bucătăriei.

Am rămas cu toţii înmărmuriţi, în timp ce fragmentele de cristal săreau şi alunecau în toate direcţiile cu un clinchet supărător, cu ochii pe Alice.

Primul meu gând, total ilogic a fost că Alice ne făcea o farsă. Pentru că era imposibil ca Alice să fi scăpat vaza din greşeală. Dacă n-aş fi presupus că o să o prindă, aş fi sărit

eu să o apuc. Dar cum de îi căzuse printre degete? Degetele ei atât de sigure…

Nu văzusem niciodată vreun vampir scăpând ceva din greşeală. Niciodată.

Ochii îi erau doar fizic alături de noi, fixaţi undeva în viitor, umplându-i faţa slabă. Privind în ochii ei era ca şi cum ai fi privit într-un mormânt din interiorul acestuia; am fost îngropată în teroarea, disperarea şi agonia privirii ei.

L-am auzit pe Edward gemând; era un sunet spart, pe jumătate înecat.

— *Ce e?* urlă Jasper, sărind lângă ea într-o mişcare buimăcită, strivind cristalul spart sub picioare. O apucă de umeri şi o scutură violent. Ea părea o păpuşă de cârpă în mâinile lui. *Ce e, Alice?*

L-am văzut cu coada ochiului pe Emmett mişcându-se, cu dinţii dezveliţi, în timp ce privea pe fereastră, anticipând un atac.

Esme, Carlisle şi Rose tăceau, la fel de îngheţaţi ca şi mine.

Jasper o scutură din nou pe Alice.

— Ce *este?*

— Vin după noi, şoptiră Alice şi Edward împreună, perfect sincronizaţi. Toţi.

Linişte.

Pentru prima dată, am înţeles prima – pentru că ceva din vorbele ei îmi declanşă propria viziune. Era doar o amintire îndepărtată a unui vis – vagă, transparentă, neclară, de parcă m-aş fi uitat printr-un văl gros… Am văzut în minte o linie de întuneric avansând spre mine, fantoma unui coşmar pe jumătate uitat. Nu le puteam vedea sclipirea din ochii rubinii în imaginea înceţoşată, nici strălucirea dinţilor ascuţiţi şi umezi, dar ştiam unde ar trebui să fie lumina…

Mai puternică decât amintirea vizuală era amintirea din sufletul meu – nevoia puternică de a proteja lucrul preţios din spatele meu.

Voiam s-o ridic pe Renesmee în braţele mele, s-o ascund în spatele pielii mele şi a părului meu, s-o fac invizibilă. Dar nici nu mă puteam întoarce să mă uit la ea. Nu mă simţeam

ca o stană de piatră, ci ca o statuie de gheaţă. Pentru prima oară de când renăscusem ca vampir, mi s-a făcut frig.

Am auzit ca prin ceaţă confirmarea temerilor mele. Nu aveam nevoie de ea. Ştiam deja.

— Volturi, gemu Alice.

— Cu toţii, şopti şi Edward în acelaşi timp.

— De ce? îngăimă Alice. Cum?

— Când? şopti Edward.

— De ce? întrebă şi Esme.

— *Când?* repetă Jasper cu o voce ca de gheaţă.

Alice nu clipi, dar parcă un văl îi acoperise ochii; deveniră complet goi. Numai gura îşi păstra expresia de groază.

— În curând, spuseră ea şi Edward împreună. Apoi vorbi doar ea: E zăpadă în pădure, zăpadă în oraş. În mai puţin de o lună.

— De ce? întrebă Carlisle de data asta.

Esme răspunse:

— Trebuie să aibă vreun motiv. Poate ca să vadă…

— Nu e vorba de Bella, răspunse Alice ca din mormânt. Vin cu toţii – Aro, Caius, Marcus, fiecare membru al gărzii, chiar şi soţiile.

— Soţiile nu părăsesc niciodată turnul, o contrazise Jasper cu o voce fără inflexiuni. Niciodată. Nici în timpul rebeliunii sudiste. Nici când românii au încercat să îi detroneze. Nici când vânau copiii nemuritori. Niciodată.

— Dar acum vin, şopti Edward.

— Dar *de ce?* spuse Carlisle din nou. N-am făcut nimic! Şi, dacă am fi făcut, ce ar putea fi ca să meritäm *aşa ceva?*

— Suntem atât de mulţi, răspunse Edward sec. Probabil vor să se asigure că…

Nu termină propoziţia.

— Asta nu ne răspunde la întrebarea esenţială! De ce?

Simţeam că ştiu răspunsul la întrebarea lui Carlisle şi, totuşi, în acelaşi timp, că nu-l ştiu. Renesmee era motivul pentru care veneau, eram sigură. Cumva, fusesem conştientă de la început că vor veni după ea. Subconştientul meu mă avertizase chiar dinainte să ştiu că sunt însărcinată. Mi se părea ciudat de previzibil acum. De

parcă ştiusem dintotdeauna că Volturi vor veni să îmi smulgă motivul fericirii mele de lângă mine.

Dar asta tot nu-mi răspundea la întrebare.

— Întoarce-te, Alice! o imploră Jasper. Caută motivul! Caută!

Alice dădu din cap, deznădăjduită.

— A venit de nicăieri, Jazz. Nu-i căutam pe ei, nici măcar pe noi. O căutam pe Irina. Nu era unde mă aşteptam eu să fie…

Alice nu mai continuă, cu ochii pierduţi din nou. Privi în gol pentru o secundă.

Apoi ridică brusc capul, cu ochii duri ca oţelul. L-am auzit pe Edward inspirând o gură de aer.

— S-a decis să se ducă la ei, spuse Alice. Irina a decis să se ducă la Volturi. Apoi ei vor hotărî… Parcă o aşteptau. Parcă deciziile lor erau deja luate şi doar o aşteptau pe ea…

Se lăsă din nou liniştea, în timp ce digeram ultimele ei cuvinte. Ce le va spune Irina Volturilor, să aibă drept rezultat viziunea îngrozitoare a lui Alice?

— N-o putem opri? întrebă Jasper.

— Nu avem cum. E aproape acolo.

— Ce face? întrebă Carlisle, dar eu nu mai eram atentă la discuţia lor.

Toată atenţia îmi era atrasă de imaginea care se mi se forma în minte.

Mi-o imaginam pe Irina sus, pe stâncă, privindu-ne. Ce văzuse? Un vampir şi un vârcolac care erau prieteni buni. Mă concentrasem pe acea imagine, una care i-ar fi explicat, în mod evident, reacţia. Dar asta nu era tot ce văzuse.

Mai văzuse şi un copil. Un copil extrem de frumos, care se juca în ninsoare, şi care era mai mult decât un simplu om…

Irina… surorile orfane… Carlisle spusese că, după ce îşi pierduseră mama în urma judecăţii Volturilor, deveniseră foarte stricte când era vorba de respectat legea.

Cu doar un minut în urmă, chiar Jasper spusese cuvintele: *Nici măcar când vânau copiii nemuritori*… Copiii nemuritori – urgia trecută sub tăcere, îngrozitorul tabu…

Având în vedere trecutul Irinei, cum putea să interpreteze altfel ceea ce văzuse în poiană? Nu fusese îndeajuns de aproape ca să îi audă inima lui Renesmee, să îi simtă căldura radiind din corp. Din punctul ei de vedere, obrajii rozalii ai lui Renesmee puteau să fi fost un truc de-al nostru.

La urma urmelor, familia Cullen era în cârdăşie cu vârcolacii. Din punctul ei de vedere, poate că asta însemna că suntem în stare de orice…

Irina, frământându-şi mâinile, în pustiul înzăpezit – nu jelindu-l pe Laurent, până la urmă, ci ştiind că e datoria ei să îi dea în vileag pe membrii familiei Cullen, ştiind ce se va întâmpla dacă o va face. Se părea că secolele de prietenie fuseseră învinse de conştiinţa ei.

Şi răspunsul Volturilor la genul acesta de infracţiune era automat, deja hotărât.

M-am întors şi m-am aplecat peste trupul adormit al lui Renesmee, acoperind-o cu părul meu, îngropându-mi faţa în buclele ei.

— Gândiţi-vă la ce a văzut ea în dimineaţa asta, am spus cu voce joasă, întrerupând orice ar fi avut de gând Emmett să zică. Pentru cineva care şi-a pierdut mama din cauza copiilor nemuritori, cum ar părea Renesmee?

Se lăsă din nou linişte, pe când ceilalţi îşi dădeau seama de ceea ce eu ştiam deja.

— Ca un copil nemuritor, şopti Carlisle.

L-am simţit pe Edward îngenunchind lângă mine şi luându-ne în braţe.

— Dar se înşală, am continuat eu. Renesmee nu e precum ceilalţi copii. Ei erau îngheţaţi, dar ea creşte atât de mult, în fiecare zi. Ei erau scăpaţi de sub control, dar ea nu îi răneşte pe Charlie sau pe Sue şi nici nu face lucruri care i-ar supăra. Ea *se poate* controla. E deja mai deşteaptă decât majoritatea adulţilor. N-ar fi niciun motiv…

Am bătut câmpii mai departe, aşteptând să aud pe cineva oftând uşurat, aşteptând ca tensiunea îngheţată din cameră să dispară când îşi vor fi dat seama că aveam dreptate. În cele din urmă, am tăcut.

Nimeni nu spuse nimic o lungă perioadă de timp.

Apoi Edward îmi şopti cu faţa îngropată în părul meu.

— Nu e genul de crimă pentru care ţin un proces, iubito, spuse el încet. Aro a văzut *dovada* Irinei în gândurile ei. Vin să ne distrugă, nu să ne asculte.

— Dar se înşală, am răspuns cu încăpăţânare.

— Nu vor aştepta să le demonstrăm noi asta.

Vocea îi era domoală, blândă, catifelată… şi totuşi, durerea şi disperarea erau palpabile. Vocea îi era la fel ca a lui Alice mai devreme – la fel de sumbră ca interiorul unui mormânt.

— Ce putem face? am întrebat.

Renesmee era atât de caldă şi se potrivea perfect în braţele mele, visând în pace. Mă îngrijorasem atât de mult cu privire la ritmul accelerat de creştere a lui Renesmee – îngrijorată că va avea numai puţin peste un deceniu de viaţă… Acea groază părea o ironie acum.

Peste aproximativ o lună…

Asta era limita, atunci? Cunoscusem mai multă fericire decât trăiesc majoritatea oamenilor vreodată. Exista vreo lege naturală care cerea să ai parte, în mod egal, de fericire şi nefericire? Bucuria mea dezechilibra balanţa? Patru luni erau tot ce puteam avea?

Emmett a fost cel care îmi răspunse la întrebarea retorică.

— Luptăm, spuse el calm.

— Nu putem câştiga, mormăi Jasper.

Îmi puteam imagina cum îi arăta chipul, cum trupul se apleca protector peste Alice.

— Păi, nu putem fugi. Nu cu Demetri prin preajmă. Emmett scoase un sunet dezgustat şi am ştiut instinctiv că nu era supărat din cauza cercetaşului Volturilor, ci de ideea de a fugi. Şi nu ştiu dacă nu *putem* câştiga, spuse el. Sunt câteva opţiuni la care să ne gândim. Nu trebuie să luptăm singuri.

Am ridicat brusc capul auzind asta.

— Dar nici nu trebuie să îi condamnăm la moarte pe cei din tribul Quileute, Emmett!

— Calmează-te, Bella. Expresia lui nu era diferită de aceea pe care o avusese când se gândea să se lupte cu anacondele. Chiar şi ameninţarea cu distrugerea nu-i putea schimba perspectiva lui Emmett, abilitatea lui de a se bucura de o provocare. Nu mă refeream la haită. Dar, fii realistă – crezi că Jacob sau Sam o să ignore invazia? Chiar şi dacă nu ar fi avut în legătură cu Nessie? Ca să nu mai spun că, din cauza Irinei, Aro ştie de alianţa noastră cu haita. Dar mă gândeam la alţi prieteni de-ai noştri.

Carlisle şopti ca un ecou:

— Alţi prieteni pe care nu trebuie să îi condamnăm la moarte.

— Hei, să îi lăsăm pe ei să decidă, spuse Emmett pe un ton împăciuitor. Nu spun că trebuie să lupte alături de noi. În timp ce vorbeam, vedeam cum planul prinde un nou contur în mintea lui. Dacă ar sta lângă noi suficient timp cât să îi facă pe Volturi să ezite. La urma urmelor, Bella are dreptate. Dacă i-am putea forţa să se oprească şi să asculte. Deşi asta ar putea îndepărta orice motiv de bătaie…

Pe faţa lui Emmett era o urmă de zâmbet acum. Eram surprinsă că nu-l pocnise nimeni încă. Eu doream s-o fac.

— Da, spuse Esme energică. Are sens, Emmett. Nu avem nevoie decât ca Volturi să se oprească un moment. Suficient cât să asculte.

— Vom avea nevoie de un adevărat spectacol cu martori, spuse Rosalie cu duritate, cu vocea tăioasă precum sticla.

Esme încuviinţă, de parcă n-ar fi auzit sarcasmul din tonul lui Rosalie.

— Putem să le cerem măcar atâta lucru prietenilor noştri. Să fie martori.

— Noi am face-o pentru ei, spuse Emmett.

— Va trebui să îi rugăm cum trebuie, murmură Alice. M-am uitat în ochii ei, care erau din nou o gaură neagră. Va trebui să le demonstrăm cu mare atenţie.

— Să le demonstrăm? întrebă Jasper.

Alice şi Edward se uitară la Renesmee în acelaşi timp. Apoi ochii lui Alice se pierdură în depărtări.

— Familia Tanyei, spuse ea. Clanul lui Siobhan. Al lui Amun. Câţiva dintre nomazi – Garret şi Mary, cu siguranţă. Poate Alistair.

— Dar Peter şi Charlotte? întrebă Jasper, cu oarecare teamă, de parcă spera ca răspunsul să fie negativ, şi vechiul lui camarad să fie scutit de carnagiul care se preconiza.

— Poate.

— Cei din Amazon? întrebă Carlisle. Kachiri, Zafrina şi Senna?

Iniţial, Alice păruse prea adâncită în viziunea ei ca să răspundă; într-un final se cutremură, iar ochii îi redeveniră prezenţi, întâlni privirea lui Carlisle pentru o fracţiune de secundă, apoi lăsă capul jos.

— Nu pot să văd.

— Ce-a fost asta? întrebă Edward, şoapta lui sunând ca un ordin. Partea din junglă? Ne ducem să îi căutăm?

— Nu pot să văd, repetă Alice, fără să se uite în ochii lui. O umbră de nedumerire traversă faţa lui Edward. Va trebui să ne despărţim şi să ne grăbim – înainte ca zăpada să se aşeze. Va trebui să adunăm pe cine putem şi să îi aducem aici să le arătăm. Se concentră din nou. Vorbeşte cu Eleazar. Aici e vorba de mai mult decât de un copil nemuritor.

Pentru un alt moment nesfârşit, se lăsă iar o linişte prevestitoare, în timp ce Alice era din nou în transă. Clipi încet la final, cu ochii ciudat de opaci, în ciuda faptului că era, evident, printre noi.

— Sunt atât de multe de făcut! Trebuie să ne grăbim, şopti ea.

— Alice? întrebă Edward. A fost prea repede – n-am înţeles. Ce a fost…?

— Nu pot să văd! izbucni ea. Jacob e aproape aici!

Rosalie făcu un pas spre uşa de la intrare.

— Mă ocup eu de…

— Nu, lasă-l să vină, spuse Alice repede, ridicând vocea cu fiecare cuvânt. Îl apucă pe Jasper de mână şi începu să îl tragă spre uşa din spate. O să văd mai bine departe de

Nessie. Trebuie să plec. Chiar am nevoie să mă concentrez. Trebuie să văd tot ce se poate. Trebuie să plec. Hai, Jasper, nu avem timp de pierdut!

Îl auzeam cu toţii pe Jacob pe scări. Alice îl trăgea nerăbdătoare pe Jasper de mână. Acesta o urmă repede, la fel de nedumerit ca şi Edward. Ieşiră amândoi pe uşă, dispărând în noaptea argintie.

— Grăbiţi-vă! ne strigă ea. Trebuie să îi găsiţi pe toţi.

— Ce să găsiţi? întrebă Jacob, închizând uşa de la intrare în spatele lui. Unde s-a dus Alice?

Nimeni nu-i răspunse; ne uitam, pur şi simplu, la el.

Jacob îşi scutură fulgii din păr şi îşi băgă braţele prin mânecile tricoului, cu ochii pe Renesmee.

— Hei, Bells! Credeam că aţi plecat acasă deja…

Într-un sfârşit se uită la mine, clipi, apoi se uită iarăşi uimit. I-am privit expresia în timp ce se prindea de atmosfera din cameră. Privi în jos, cu ochii mari, la pata umedă de pe podea, la trandafiri împrăştiaţi şi fragmentele de cristal. Degetele începură să-i tremure.

— Ce? întrebă el, fără inflexiuni în voce. Ce s-a întâmplat?

Nu ştiam de unde să încep. Nimeni altcineva nu-şi putea găsi cuvintele.

Jacob traversă camera cu trei paşi largi şi căzu în genunchi, lângă Renesmee şi lângă mine. Îi simţeam căldura emanând din corp, în timp ce tremuratul îi cuprinsese şi braţele, şi mâinile.

— Ea e bine? Întrebă el, atingându-i fruntea, înclinând capul ca să îi asculte inima. Nu te juca cu mine, Bella, te rog!

— Nu e nimic în neregulă cu Renesmee, am reuşit să articulez, cu voce spartă.

— Atunci cu cine?

— Cu toţi, Jacob, am şoptit. Şi era acolo, şi în vocea mea – sunetul de mormânt. S-a terminat. Am fost cu toţii condamnaţi la moarte.

29. DEZERTORI

Am stat acolo toată noaptea, statui ale groazei şi durerii, dar Alice nu s-a mai întors.

Eram cu toţii cu nervii întinşi la maximum – înnebuniţi în completă nemişcare. Carlisle abia fusese în stare să îşi mişte buzele ca să îi explice totul lui Jacob. Relatarea păru să înrăutăţească lucrurile; chiar şi Emmett rămase tăcut şi îngheţat din acel moment.

Abia când răsări soarele şi am ştiut că Renesmee va începe să se foiască în curând în mâinile mele, m-am întrebat, pentru prima oară, de ce întârzie Alice atât de mult. Sperasem să aflu mai multe înainte să mă confrunt cu întrebările fiicei mele. Să am nişte răspunsuri. O speranţă mică, infimă, pentru a putea fi în stare să zâmbesc şi să nu las adevărul s-o înspăimânte şi pe ea.

Chipul meu părea înţepenit permanent în masca aceea fixă, pe care o purtasem toată noaptea. Nu eram sigură că mai eram capabilă să zâmbesc.

Jacob sforăia într-un colţ, un munte de blană pe covor, tresărind neliniştit în somn. Sam ştia totul – lupii se pregăteau pentru ceea ce urma. Nu că acele pregătiri aveau să le aducă altceva decât moarte, la fel ca şi celorlalţi membrii ai familiei mele.

Lumina soarelui pătrunse prin ferestrele din spate, strălucind pe pielea lui Edward. Ochii mei nu se mişcaseră dintr-ai lui, de când plecase Alice. Ne uitasem unul la altul toată noaptea, sorbind din priviri ceea ce niciunul din noi nu ar fi suportat să piardă: pe celălalt. Mi-am văzut chipul în ochii lui în agonie, când soarele îmi atinse pielea.

Sprâncenele i se mişcară puţin, apoi buzele.

— Alice, spuse el.

Sunetul vocii lui era ca gheaţa care crapă când se topeşte. Am tresărit cu toţii, ne-am înmuiat. Ne mişcăm din

nou.

— E plecată de multă vreme, murmură Rosalie, surprinsă.

— Unde ar putea fi? se întrebă Emmett, făcând un pas spre uşă.

Esme îşi puse o mână pe braţul lui Rosalie.

— Nu vrem s-o deranjăm…

— N-a mai durat niciodată atât, spuse Edward. Noi griji îi umbreau masca în care se transformase chipul lui. Trăsăturile îi erau din nou vii, ochii erau plini de o teamă nouă, de o panică în plus. Carlisle, nu crezi că… ceva preventiv? Oare Alice ar fi avut timp să vadă dacă trimiteau pe cineva după ea?

Chipul transparent al lui Alice îmi umplu gândurile. Aro, care pătrunsese în toate colţurile minţii lui Alice, care ştia tot ce putea ea să facă…

Emmett înjură îndeajuns de tare, încât Jacob sări în picioare cu un mârâit. Din curte îi răspunseră mârâiturile haitei lui. Familia mea era deja în acţiune.

— Stai cu Renesmee! am strigat la Jacob, în timp ce ieşeam în goană pe uşă.

Încă eram mai puternică decât toţi ceilalţi şi mi-am folosit puterea ca o iau înainte. Am depăşit-o pe Esme din câteva salturi şi pe Rosalie din câţiva paşi. Am alergat prin pădurea deasă, până am ajuns în spatele lui Edward şi al lui Carlisle.

— Oare ar fi putut s-o surprindă? întrebă Carlisle cu vocea la fel de calmă de parcă ar fi stat pe loc, şi nu ar fi alergat la viteză maximă.

— Nu văd cum, răspunse Edward. Dar Aro o cunoaşte mai bine decât oricine altcineva. Mai bine decât mine.

— E o capcană? strigă Emmett din spatele nostru.

— Poate, spuse Edward. Nu e niciun miros străin, doar cel al lui Alice şi Jasper. Unde au plecat?

Urma lui Alice şi Jasper descria un arc larg; începea la est de casă, dar se îndrepta spre nord, de partea cealaltă a râului, şi apoi din nou spre vest, după câţiva kilometri. Am traversat din nou râul, sărind toţi şase la distanţă de o

secundă unul de celălalt. Edward alerga în faţă, concentrat la maximum.

— Ai prins mirosul acela? strigă Esme, la câteva momente după ce sărisem peste râu pentru a doua oară.

Ea era ultima în depărtare, la stânga noastră. Făcu semn spre sud-est.

— Rămâneţi pe urma principală – suntem aproape de graniţa cu Quileute, ordonă Edward scurt. Rămâneţi împreună. Vedeţi dacă s-au dus spre nord sau spre sud.

Nu eram la fel de în temă cu termenii tratatului cum erau ceilalţi, dar simţeam în aer mirosul de lup, în briza care bătea dinspre est. Edward şi Carlisle încetiniră puţin din obişnuinţă, şi i-am văzut cum întorceau capul dintr-o parte în alta, aşteptând ca urma să o ia într-o direcţie.

Apoi mirosul de lup deveni brusc mai puternic şi Edward ridică capul. Se opri brusc. Am îngheţat pe loc, la fel ca el.

— Sam? întrebă Edward calm. Ce înseamnă asta?

Sam veni printre copaci, la câteva sute de metri, mergând repede către noi în forma lui umană, flancat de doi lupi uriaşi – Paul şi Jared. I-a luat un pic de timp lui Sam să ne ajungă; lucru care mă făcea să devin nerăbdătoare. Nu voiam să am timp să mă gândesc la ce se întâmplă. Voiam să mă aflu în mişcare, să fac ceva. Doream să o iau în braţe pe Alice, să ştiu, fără urmă de îndoială, că e în siguranţă.

L-am privit pe Edward albindu-se la faţă, în timp ce îi citea gândurile lui Sam. Acesta îl ignoră, uitându-se direct la Carlisle când se opri din mers şi începu să vorbească:

— Chiar după miezul nopţii, Alice şi Jasper au venit în acest loc şi au cerut permisiunea să traverseze teritoriul nostru până spre ocean. Le-am acordat-o şi i-am escortat eu însumi până pe coastă. Au intrat imediat în apă şi nu s-au mai întors. În timp ce mergeam, Alice mi-a spus că este foarte important să nu îi spun lui Jacob că am văzut-o, până când nu vorbesc cu tine. M-a rugat să aştept aici până veniţi s-o căutaţi şi atunci să îţi dau acest bilet. Mi-a spus să îi respect instrucţiunile, pentru că vieţile noastre, ale tuturor, depind de asta.

Pe chipul lui Sam se ivise o expresie întunecată, în timp

ce întinse o bucată de hârtie împăturită, pe care se zărea ceva scris cu negru. Era o pagină dintr-o carte de-a mea; ochii mei citiră cuvintele tipărite în timp ce Carlisle o despăturea ca să vadă pe partea cealaltă. Partea care se afla spre mine era pagina de titlu din *Neguţătorul din Veneţia*. O urmă din mirosul meu se desprinse din ea când Carlisle o scutură ca să o îndrepte. Mi-am dat seama că era o pagină din una dintre cărţile mele. Adusesem în căsuţă câteva lucruri de-acasă de la Charlie; câteva haine normale, toate scrisorile primite de la mama şi cărţile mele favorite. Colecţia mea zdrenţuită de ediţii necartonate ale lui Shakespeare se aflase pe etajera din sufrageria căsuţei ieri-dimineaţă…

— Alice s-a decis să ne părăsească, şopti Carlisle.

— Ce? strigă Rosalie.

Carlisle întoarse pagina ca să putem citi cu toţii.

Nu ne căutaţi. Nu avem timp de pierdut. Ţineţi minte: Tanya, Siobhan, Amun, Alistair, toţi nomazii pe care îi puteţi găsi. O să îi căutăm pe Peter şi pe Charlotte în drumul nostru. Ne pare rău că trebuie să vă părăsim aşa, fără să vă spunem la revedere şi fără să vă dăm explicaţii. E singura noastră cale. Vă iubim.

Am îngheţat din nou, într-o linişte totală, cu excepţia sunetului bătăilor inimilor lupilor şi a respiraţiei lor. Şi gândurile lor trebuie să fi fost la fel de vehemente. Edward se mişcă primul, răspunzând gândurilor lui Sam.

— Da, situaţia este chiar atât de gravă.

— Îndeajuns de gravă încât să îţi abandonezi familia? întrebă Sam cu voce tare, pe un ton dezaprobator. Era evident că nu citise biletul înainte să i-l dea lui Carlisle. Era supărat acum, părând că regretă că o ascultase pe Alice.

Expresia lui Edward era ca de piatră – lui Sam i se părea probabil furioasă sau arogantă, dar eu puteam vedea durerea în contururile dure ale chipului lui.

— Nu ştim ce-a văzut, spuse Edward. Alice nu e nici lipsită de sentimente, nici laşă. Pur şi simplu are mai multe

informaţii decât noi.

— *Noi* nu am… începu Sam.

— Suntem construiţi diferit faţă de voi, se răsti Edward. *Noi* ne mai păstrăm voinţa noastră proprie.

Sam ridică brusc capul, iar ochii lui părură deodată negri ca smoala.

— Dar ar trebui să îi ascultaţi avertismentul, continuă Edward. Nu e o situaţie în care să doriţi să vă implicaţi. Încă mai puteţi evita ceea ce a văzut Alice.

Sam zâmbi amar.

— Noi nu fugim.

În spatele lui, Paul pufni.

— Nu-ţi măcelări familia din mândrie, interveni Carlisle.

Sam se uită la Carlisle cu o expresie mai blândă.

— Cum a spus şi Edward, noi nu avem aceeaşi libertate pe care o aveţi voi. Renesmee e la fel de mult parte din familia noastră cum e dintr-a voastră. Jacob nu o poate abandona şi noi nu-l putem abandona pe el. Ochii îi zburară spre biletul lui Alice, iar buzele i se strânseră într-o linie subţire.

— N-o cunoşti, spuse Edward.

— Şi tu da? întrebă Sam fără menajamente.

Carlisle puse o mână pe umărul lui Edward.

— Avem multe făcut, fiule. Oricare ar fi decizia lui Alice, am fi nebuni să nu îi urmăm sfatul acum. Hai să mergem acasă, să ne punem pe treabă.

Edward încuviinţă din cap, cu faţa încă împietrită de durere. În spatele meu, auzeam suspinele tăcute, fără lacrimi, ale lui Esme.

Nu mai ştiam cum să plâng; nu puteam să fac altceva decât să privesc cu ochi goi. Încă nu simţeam nimic. Totul mi se părea ireal, de parcă visam din nou, după toate aceste luni. De parcă eram în plin coşmar.

— Mulţumesc, Sam, spuse Carlisle.

— Îmi pare rău, răspunse Sam. N-ar fi trebuit s-o lăsăm să treacă.

— Aţi făcut ceea ce trebuia, spuse Carlisle. Alice e liberă să facă ce vrea. Nu i-aş refuza această libertate.

Întotdeauna mă gândisem la familia Cullen ca la un tot unitar, o entitate indivizibilă. Brusc, mi-am amintit că nu fusese întotdeauna aşa. Carlisle îi crease pe Edward, pe Esme, pe Rosalie şi Emmett; Edward mă crease pe mine. Eram legaţi din punct de vedere fizic prin sânge şi venin. Nu mă gândisem niciodată la Alice şi la Jasper ca fiind altfel – ca adoptaţi de familie. Dar, în realitate, Alice adoptase familia Cullen. Apăruse la ei în prag, cu trecutul propriu, aducându-l şi pe Jasper, şi îşi găsise locul în familia care era deja acolo. Atât ea, cât şi Jasper cunoscuseră altă viaţă în afara familiei Cullen. Oare chiar alesese să trăiască altfel după ce văzuse că viaţa alături de noi se terminase?

Atunci, eram condamnaţi, nu? Nu mai era nicio speranţă. Nicio rază, nicio scânteie de speranţă care să o convingă pe Alice că are o şansă alături de noi.

Aerul dimineţii păru deodată mai dens, mai întunecat, de parcă ar fi fost afectat fizic de disperarea mea.

— *Eu* nu mă las doborât fără luptă, mârâi Emmett sub mustaţă. Alice ne-a spus ce să facem. Să-i dăm drumul.

Ceilalţi dădură din cap hotărâţi şi mi-am dat seama că îşi puneau speranţele în şansele pe care ni le dăduse Alice. Că nu aveau de gând să se lase cuprinşi de deznădejde şi să aştepte să moară.

Da, vom lupta cu toţii. Ce altceva mai era de făcut? Şi se părea că vom implica şi pe alţii, pentru că Alice spusese asta înainte să ne părăsească. Cum puteam să nu ascultăm ultimul avertisment al lui Alice? Şi lupii vor lupta alături de noi pentru Renesmee.

Noi vom lupta, ei vor lupta, şi vom muri cu toţii.

Nu mă cuprinsese aceeaşi hotărâre pe care ceilalţi păreau s-o simtă. Alice ştia care ne sunt şansele. Ne dăduse atâtea şanse câte putuse vedea, dar acestea erau prea mici ca să îşi rişte viaţa.

Mă simţeam deja doborâtă când am lăsat în spate chipul încruntat lui Sam şi l-am urmat pe Carlisle spre casă.

Alergam automat acum, fără acea panică grăbită de mai înainte. Când ne-am apropiat de râu, Esme ridică privirea.

— Mai era şi cealaltă urmă. Era proaspătă.

Ne arătă ceva în faţă, spre locul în care îi atrăsese atenţia lui Edward la venire. Când alergam cu toţii s-o salvăm pe Alice…

— Trebuie să fi fost de mai devreme. Era doar Alice, fără Jasper, spuse Edward cu glas sfârşit.

Esme se strâmbă, apoi clătină din cap.

Am luat-o puţin în dreapta, rămânând un pic în urmă. Eram sigură că Edward avea dreptate, dar, în acelaşi timp… La urma urmelor, cum de biletul scris de Alice era pe o pagină dintr-o carte de-a mea?

— Bella? mă strigă Edward pe un ton lipsit de emoţii, când am ezitat.

— Vreau să mă iau după urma ei, i-am spus, mirosind aroma vagă a lui Alice, care se depărta de calea ei iniţială.

Nu eram experimentată în a lua urma cuiva, mie îmi mirosea la fel, lipsea doar mirosul lui Jasper.

Ochii aurii ai lui Edward erau goi.

— Probabil duce înapoi spre casă.

— Atunci ne vedem acolo.

Inițial, am sperat că mă va lăsa să mă duc singură, dar, apoi, când am făcut câţiva paşi, în ochi i se aprinse o scânteie de viaţă.

— Vin cu tine, spuse el încet. Ne vedem acasă, Carlisle.

Carlisle aprobă din cap, iar ceilalţi plecară. Am aşteptat până când au dispărut din vedere, apoi m-am uitat la Edward cu o privire întrebătoare.

— Nu te puteam lăsa să pleci de lângă mine, explică el încet. Mă doare şi dacă mă gândesc doar.

Am înţeles, fără alte explicaţii suplimentare. M-am gândit la despărţirea de el şi mi-am dat seama că aş fi simţit aceeaşi durere, indiferent de cât de scurt ar fi fost timpul petrecut singură.

Mai aveam atât de puţin timp împreună!

I-am întins mâna, iar el mi-a luat-o.

— Hai să ne grăbim, spuse el. Renesmee se va trezi în curând.

Am început din nou să alergăm.

Probabil era doar o prostie, să pierd din timpul petrecut

cu Renesmee de dragul curiozităţii. Dar biletul mă sâcâia. Alice ar fi putut să scrijelească mesajul pe un bolovan sau pe un trunchi de copac, dacă îi lipseau ustensilele. Ar fi putut fura un carneţel de notiţe din oricare dintre casele de pe autostradă. De ce cartea mea? De ce o luase?

Destul de sigur, urma ducea la căsuţă pe o rută ocolitoare, care evita casa Cullen şi lupii din pădurile învecinate. Edward se încruntă nedumerit, când deveni clar unde ducea urma.

Încercă să îşi dea seama.

— L-a lăsat pe Jasper s-o aştepte şi a venit aici?

Ajunseserăm aproape de căsuţă acum şi mă simţeam tulburată. Eram bucuroasă că Edward mă ţinea de mână, dar simţeam că ar fi trebuit să vin aici singură. Să rupă o pagină şi s-o ducă înapoi la Jasper era un lucru atât de ciudat pentru Alice! Mi se părea că dorise să transmită un mesaj prin ceea ce făcuse – unul pe care nu-l înţelegeam deloc. Dar era cartea mea, deci mesajul trebuie să fi fost pentru mine. Dacă ar fi fost pentru Edward, n-ar fi trebuit să rupă o pagină dintr-o carte de-a lui…?

— Aşteaptă-mă un minut, i-am spus, eliberându-mi mâna dintr-a lui când am ajuns la uşă.

Se încruntă din nou.

— Bella?

— Te rog? Treizeci de secunde.

N-am aşteptat să îmi răspundă. Am intrat pe uşă, închizând-o în urma mea. M-am dus direct la etajera cu cărţi. Mirosul lui Alice era proaspăt – trecuse mai puţin de-o zi. Un foc pe care nu îl aprinsesem ardea încet, dar stăruitor în şemineu. Am smuls *Neguţătorul din Veneţia* de pe raft şi l-am deschis la prima pagină.

Acolo, lângă marginea zimţată lăsată de pagina smulsă, sub cuvintele *Neguţătorul din Veneţia de William Shakespeare,* era un mesaj.

Distruge asta.

Dedesubt era un nume şi o adresă din Seattle.

Când Edward intră pe uşă, după numai treisprezece, nu treizeci de secunde, priveam cum arde cartea.

— Ce se întâmplă, Bella?

— A fost aici. A rupt o pagină din cartea mea ca să îşi scrie mesajul.

— De ce?

— Nu ştiu de ce.

— De ce o arzi?

— Eu… eu… eu… m-am încruntat, lăsând toată frustrarea şi durerea să mi se manifeste pe chip. Nu ştiam ce încerca Alice să îmi spună, dar se străduise mult să aflu numai eu. Singura persoană ale cărei gânduri Edward nu le putea citi. Deci voia să nu afle nimic, probabil dintr-un motiv foarte bun.

— Mi s-a părut potrivit.

— Nu ştim ce are de gând, spuse el încet.

M-am uitat la flăcări. Eu eram singura persoană din lume care îl putea minţi pe Edward. Asta dorea Alice de la mine? Ultima ei dorinţă?

— Când eram în avion spre Italia, am şoptit – asta nu era o minciună, decât poate în context – când veneam să te salvăm… l-a minţit pe Jasper ca să nu vină după noi. Ştia că, dacă se va înfrunta cu Volturi, va muri. Era dispusă să moară decât să îl pună pe el în pericol. Dispusă să mor eu. Dispusă să mori tu.

Edward nu răspunse.

— Are priorităţile ei, am spus.

Când mi-am dat seama că explicaţia mea nu părea deloc o minciună, am simţit o durere în inimă.

— Nu cred asta, spuse Edward. Nu o spunea să mă contrazică pe mine – o spuse de parcă se contrazicea pe sine însuşi. Poate că numai Jasper era în pericol. Planul ei ar fi funcţionat pentru noi, ceilalţi, dar el ar fi pierdut dacă ar fi rămas. Poate…

— Ar fi putut să ne spună asta. Să îl trimită departe de aici.

— Dar Jasper ar fi plecat? Poate că îl minte din nou.

— Poate, m-am prefăcut eu că sunt de acord. Ar trebui să

mergem acasă. Nu avem timp.

Edward mă luă de mână şi am luat-o la fugă.

Biletul lui Alice nu îmi dădea nicio speranţă. Dacă ar fi fost vreo cale de a evita carnagiul care se apropia, Alice ar fi rămas. Nu vedeam altă posibilitate. Deci îmi oferea altceva. Nu un mod de a scăpa. Dar ce altceva ar fi putut crede că vreau? Poate o metodă de a salva ceva? Mai era ceva ce puteam salva?

Carlisle şi ceilalţi nu stătuseră degeaba în absenţa noastră. Stătuserăm separaţi doar cinci minute, şi ei erau deja pregătiţi să plece. În colţ, Jacob luase din nou formă umană, o ţinea pe Renesmee în poală, de unde ne priveau amândoi cu ochii mari.

Rosalie îşi schimbase rochia de mătase cu o pereche de blugi rezistenţi, pantofi sport şi o cămaşă cu nasturi, făcută din ţesătura aceea groasă pe care excursioniştii o folosesc în călătoriile lungi. Esme era şi ea îmbrăcată la fel. Pe măsuţa de cafea stătea un glob pământesc, dar terminaseră cu el, şi acum ne aşteptau pe noi.

Atmosfera era mai optimistă decât înainte; le făcea bine să fie implicaţi în ceva. Speranţele lor se bazau pe instrucţiunile lui Alice.

M-am uitat la glob şi m-am întrebat unde aveau să se îndrepte mai întâi.

— Noi rămânem aici? întrebă Edward, uitându-se la Carlisle. Nu părea mulţumit.

— Alice a spus că va trebui să le-o arătăm pe Renesmee şi că va trebui să fim atenţi cum o facem, spuse Carlisle. Vom trimite pe oricine găsim înapoi, la voi.

— Edward tu vei şti cel mai bine cum să iei pe fiecare.

Edward dădu din cap scurt, tot nemulţumit.

— E destul de mare zona de acoperit.

— Ne despărţim, răspunse Emmett. Rose şi cu mine îi vânăm pe nomazi.

— O să vă fie greu aici, spuse Carlisle. Familia Tanyei ajunge aici mâine-dimineaţă, şi habar nu au de ce vin. Mai întâi, trebuie să îi convingi să nu reacţioneze ca Irina. Apoi, trebuie să afli ce-a vrut Alice să spună despre Eleazar. Şi,

apoi, cel mai important, vor rămâne să fie martorii noştri? O s-o luaţi de la capăt când vin ceilalţi – dacă putem să convingem pe cineva să vină. Carlisle oftă. Cred că misiunea ta e cea mai dificilă. Ne întoarcem să vă ajutăm cât de repede putem.

Carlisle îşi lăsă mâna pe umărul lui Edward pentru o secundă, apoi mă sărută pe frunte. Esme ne îmbrăţişă, iar Emmett ne lovi în joacă cu pumnul în braţ. Rosalie ne zâmbi chinuit, îi trimise un sărut lui Renesmee şi se strâmbă de la revedere către Jacob.

— Mult noroc, le ură Edward.

— Şi vouă la fel, zise Carlisle. Vom avea cu toţii nevoie.

I-am privit plecând, dorindu-mi să pot simţi şi eu un grăunte din speranţa care îi anima pe ei, şi dorindu-mi să fiu singură cu calculatorul doar câteva secunde. Trebuia să aflu cine era acest J. Jenks şi de ce Alice se ostenise atât ca să îmi dea doar mie numele lui.

Renesmee se răsuci în braţele lui Jacob şi îi atinse obrazul.

— Nu ştiu dacă prietenii lui Carlisle vor veni. Sper că da. Se pare că suntem depăşiţi numeric acum, îi murmură Jacob lui Renesmee.

Deci şi ea ştia. Renesmee înţelesese deja foarte clar situaţia. Toată povestea cu vârcolacul îndrăgostit care îi oferă persoanei iubite tot ce doreşte devenea deja cam enervantă. Nu era mai important s-o protejeze decât să îi răspundă la întrebări?

I-am privit cu atenţie chipul. Nu părea înspăimântată, doar neliniştită şi foarte serioasă, în timp ce comunica cu Jacob în modul ei tăcut.

— Nu, nu putem ajuta; trebuie să rămânem aici, continuă el. Ei vin aici să te vadă *pe tine,* nu peisajul.

Renesmee se încruntă.

— Nu, nu trebuie să plec nicăieri, îi spuse el. Apoi se uită la Edward, cu chipul înlemnit dându-şi seama că s-ar putea înşela. Sau trebuie?

Edward ezită.

— Zi odată, spuse Jacob, răguşit şi nervos.

Era pe punctul de a ceda psihic, la fel ca toţi ceilalţi.

— Vampirii care vin să ne ajute nu sunt la fel ca noi, spuse Edward. Familia Tanyei este singura, în afară de a noastră, care respectă viaţa umană, şi nici chiar ei nu îi apreciază prea mult pe vârcolaci. Cred că ar fi mai bine dacă…

— Pot să am grijă de mine, îl întrerupse Jacob.

— Mai bine pentru Renesmee, continuă Edward, dacă decizia lor de a ne crede povestea nu va fi influenţată de asocierea noastră cu vârcolacii.

— Halal prieteni! O să se întoarcă împotriva voastră, doar fiindcă sunteţi prieteni cu noi?

— Cred că în împrejurări normale ar fi toleranţi, în majoritatea cazurilor. Dar trebuie să înţelegi – nu va simplu pentru niciunul dintre ei să o accepte pe Nessie. De ce să îngreunăm lucrurile?

Carlisle îi explicase lui Jacob cu o seară în urmă legile cu privire la copiii nemuritori.

— Copiii nemuritori au reprezentat un rău chiar atât de mare? întrebă el.

— Nu-ţi poţi imagina cicatricile pe care le-au lăsat în psihicul vampirilor.

— Edward…

Încă era ciudat să îl aud pe Jacob rostindu-i numele lui Edward fără urme de sarcasm.

— Ştiu, Jake. Ştiu cât de greu e să fii departe de ea. O să acţionăm după ureche – să vedem cum reacţionează şi ei. Oricum, Nessie va trebui să stea ascunsă, din când în când, în următoarele câteva săptămâni. Va trebui să stea la căsuţă până va fi momentul potrivit s-o prezentăm. Atâta timp cât păstrezi distanţa faţă de casă…

— Pot să fac asta. Deci, avem musafiri mâine-dimineaţă?

— Da. Cei mai apropiaţi prieteni ai noştri. În acest caz, e probabil mai bine dacă dăm cărţile pe faţă cât mai curând posibil. Poţi rămâne aici. Tanya te ştie. L-a cunoscut chiar şi pe Seth.

— Corect.

— Ar trebui să îi spui lui Sam ce se întâmplă. Vor fi străini

prin pădure, în curând.

— Bine zis. Deşi n-ar trebui să îi spun nimic după noaptea trecută.

— De obicei, este recomandabil s-o asculţi pe Alice.

Jacob scrâşni din dinţi, şi vedeam că împărtăşeşte sentimentele lui Sam cu privire la ceea ce făcuseră Alice şi Jasper.

În timp ce ei vorbeau, m-am dus spre ferestrele din spate, încercând să par neatentă şi neliniştită. Nu era dificil. Mi-am rezemat capul de peretele care despărţea sufrageria de sala de mese, chiar lângă unul dintre birourile unde erau calculatoare. Mi-am trecut degetele pe taste în timp ce priveam spre pădure, încercând să-l fac să pară un gest făcut într-o doară. Oare vampirii făceau vreodată ceva într-o doară? Nu credeam că e cineva atent la mine, în mod special, dar nu m-am întors să mă asigur. Monitorul se aprinse. Am trecut degetele peste tastatură din nou. Apoi am bătut darabana cu degetele pe blatul de lemn al biroului, ca să pară un gest la întâmplare. Încă o atingere a tastelor.

Am scanat ecranul cu vederea periferică.

Nu exista niciun J. Jenks, dar era un Jason Jenks. Avocat. Am atins tastatura, încercând să păstrez un ritm, de parcă aş fi mângâiat preocupată o pisică cuibărită în poală. Jason Jenks avea un website elegant pentru firma lui, dar adresa de pe pagina de început era greşită. În Seattle, dar cu un cod poştal greşit. Am reţinut numărul de telefon şi apoi am atins tastatura. De data asta am căutat adresa, dar fără succes, ca şi cum adresa nu ar fi existat. Voiam să mă uit pe o hartă, dar m-am gândit că îmi forţam norocul. Încă o atingere, ca să şterg istoricul…

Am continuat să mă uit pe fereastră şi am mai atins lemnul de câteva ori. Am auzit paşi traversând uşor podeaua spre mine, şi m-am întors cu ceea ce speram că era aceeaşi expresie ca înainte.

Renesmee se întinse spre mine şi mi-am deschis braţele. Sări în braţele mele, mirosind puternic a vârcolac, şi îşi cuibări capul lângă gâtul meu.

Nu ştiam dacă aş fi putut suporta asta. Oricât de teamă îmi era pentru viaţa mea, pentru a lui Edward, pentru a celorlalţi membri ai familiei mele, nu era acea spaimă cumplită pe care o simţeam pentru fiica mea. Trebuia să existe un mod de a o salva, chiar dacă era singurul lucru pe care îl puteam face.

Brusc, mi-am dat seama că asta era tot ce îmi doream. Puteam să suport restul dacă trebuia, dar nu pierderea ei. Nu asta.

Ea era singurul lucru pe care *trebuia* să îl salvez.

Oare Alice ştiuse cum mă voi simţi?

Renesmee îmi atinse uşor obrazul cu mâna.

Îmi arătă chipul meu, pe Edward, Jacob, Rosalie, Esme, Carlisle, Alice, Jasper, trecând în revistă familia noastră din ce în ce mai repede. Seth şi Leah. Charlie, Sue şi Billy. Iar şi iar. Îngrijorându-se, ca toţi ceilalţi. Dar, doar atât. Jake nu îi spusese ce era mai rău, din câte îmi dădeam seama. Faptul că nu mai aveam nicio speranţă, şi că aveam să murim cu toţii peste doar o lună.

Se opri la chipul lui Alice, întrebătoare şi nedumerită. Unde era Alice?

— Nu ştiu, am şoptit. Dar ea e Alice. Întotdeauna face ceea ce este bine.

Ceea ce e bine pentru Alice, adică. Uram să mă gândesc la ea în acest mod, dar cum altfel puteam să înţeleg situaţia?

Renesmee oftă şi îmi transmise că îi era dor de ea.

— Şi mie îmi e dor de ea.

Mi-am simţit chipul încordat, încercând să găsească expresia care să se potrivească durerii dinăuntru. Îmi simţeam ochii ciudat de uscaţi; am clipit să îndepărtez sentimentul neplăcut. Mi-am muşcat buza. Când am inspirat din nou, aerul mi se opri în gât, de parcă m-aş fi înecat.

Renesmee se trase înapoi să se uite la mine şi mi-am văzut faţa oglindită în gândurile şi în ochii ei. Arătam la fel ca Esme dimineaţă.

Deci aşa te simţeai când plângeai.

Ochii lui Renesmee sclipiră umed când îmi privi faţa. Mă

mângâie pe faţă, fără să îmi arate nimic, încercând doar să mă aline.

Nu crezusem niciodată că o să văd legătura mamă-fiică dintre noi în sens invers, aşa cum fusese mereu cu Renée şi cu mine. Dar nu avusesem o viziune foarte clară a viitorului.

O lacrimă se adună la marginea ochiului lui Renesmee. I-am şters-o cu un sărut. Ea îşi atinse ochiul cu uimire, apoi se uită la umezeala de pe vârful degetului.

— Nu plânge, i-am spus. O să fie bine. Tu o să fii bine. O să găsesc eu o metodă să trecem peste asta.

Dacă nu mai puteam face nimic, măcar aveam să o salvez pe Renesmee. Eram mai convinsă ca niciodată că asta îmi transmisese Alice. Ea ştia. Ea îmi lăsase o soluţie de ieşire.

30. IREZISTIBILĂ

Erau atâtea lucruri la care trebuia să mă gândesc!

Cum aveam să găsesc timp singură ca să dau de urma lui J. Jenks şi ce dorea Alice să aflu de la el?

Dacă indiciul lui Alice nu avea nicio legătură cu Renesmee, ce puteam face ca să îmi salvez fiica?

Cum aveam eu şi Edward să explicăm familiei Tanyei lucrurile mâine-dimineaţă? Dacă reacţionau precum Irina? Dacă se lăsa cu violenţă?

Nu ştiam să mă lupt. Cum aveam să învăţ în doar o lună? Oare aveam vreo şansă să învăţ îndeajuns de repede, încât să fiu un pericol pentru oricare membru al familiei Volturi? Sau eram condamnată să fiu complet inutilă? Doar un nou-născut uşor de eliminat?

Aveam nevoie de atâtea răspunsuri, dar nu găseam ocazia să pun întrebările.

Dorind să păstrăm o oază de normalitate pentru Renesmee, am insistat să o ducem acasă la ora de culcare. Jacob se simţea mai confortabil sub formă de lup, în acest moment; îi era mai uşor să facă faţă stresului când se

simţea pregătit pentru luptă. Mi-am dorit să mă simt şi eu aşa, să mă simt pregătită. Patrula prin pădure, în stare de alertă.

După ce adormi, am pus-o pe Renesmee în patul ei şi apoi m-am dus în camera de zi să obţin de la Edward nişte răspunsuri. La întrebările pe care puteam să le pun, oricum; una dintre cele mai dificile probleme era să încerc să ascund ceva de el, chiar şi cu avantajul gândurilor mele impenetrabile.

Stătea cu spatele la mine, uitându-se la foc.

— Edward, eu...

Se întoarse şi traversă camera aproape instantaneu, nici măcar într-o fracţiune de secundă. N-am avut timp decât să îi observ expresia hotărâtă de pe chip înainte ca buzele lui să le zdrobească pe ale mele şi braţele să mă cuprindă de parcă ar fi fost din oţel.

Nu m-am mai gândit la întrebări în tot restul nopţii. Nu mi-a luat mult timp să înţeleg motivul din spatele dispoziţiei lui şi chiar şi mai puţin timp să simt acelaşi lucru.

Mă gândisem că o să am nevoie de ani de zile ca să reuşesc măcar să îmi organizez pasiunea copleşitoare pe care o simţeam pentru el, din punct de vedere fizic. Şi, apoi, secole în care să mă bucur de ea. Dar dacă mai aveam doar o lună împreună... Ei bine, nu-mi dădeam seama cum aş putea suporta un astfel de sfârşit. Pentru moment, nu puteam să mă abţin să nu fiu egoistă. Nu doream decât să îl iubesc cât mai mult posibil, în timpul limitat pe care îl mai aveam la dispoziţie.

Mi-a fost greu să mă desprind de el când a răsărit soarele, dar aveam ceva de făcut, o treabă care putea fi mai dificilă decât căutările restului familiei noastre la un loc. Imediat ce am început să mă gândesc la ce ne aştepta, m-am simţit în tensiune; aveam senzaţia că nervii îmi sunt întinşi la maximum, fiind din ce în ce mai subţiri.

— Aş vrea să existe o modalitate de a obţine informaţia de care avem nevoie de la Eleazar, înainte să le spunem despre Nessie, murmură Edward în timp ce ne îmbrăcam în grabă, în garderoba imensă care îmi amintea de Alice mai

mult decât aş fi vrut. Pentru orice eventualitate.

— Dar nu ar înţelege întrebarea ca să răspundă la ea, am fost eu de acord. Crezi că o să ne lase să le explicăm?

— Nu ştiu.

Am luat-o din pat pe Renesmee, care încă mai dormea, şi am strâns-o la piept, buclele ei lipindu-se de faţa mea; mirosul ei dulce, atât de cunoscut, era mai puternic decât orice alt miros.

Nu îmi mai permiteam să pierd nicio secundă. Aveam nevoie de răspunsuri şi nu eram sigură cât timp voi fi singură cu Edward. Dacă mergea totul bine cu familia Tanyei, urma să avem companie pentru o perioadă mai mare de timp.

— Edward, mă înveţi să mă lupt? l-am întrebat, aşteptându-i emoţionată reacţia, în timp ce îmi ţinea uşa.

A reacţionat cum mă aşteptasem. A îngheţat, apoi m-a măsurat din priviri cu înţeles, de parcă s-ar fi uitat la mine pentru prima sau pentru ultima oară. Ochii i se opriră pe fiica noastră, care dormea în braţele mele.

— Dacă se ajunge la luptă, niciunul dintre noi nu prea poate face nimic, se eschivă el.

Am răspuns calmă:

— O să fiu incapabilă să mă apăr?

Edward înghiţi convulsiv, iar uşa tremură, scârţâind din balamale, când mâna i se încleştă pe ea. Apoi încuviinţă din cap.

— Dacă pui lucrurile aşa… bănuiesc că ar trebui să ne apucăm de treabă cât mai curând posibil.

Am dat şi eu din cap şi am pornit la drum. Nu ne grăbeam.

M-am întrebat ce puteam să fac eu ca să avem vreo urmă de speranţă că am putea câştiga. Eram un pic specială, în felul meu –, dacă faptul că aveam un craniu supranatural de gros putea fi considerat special. Oare puteam să folosesc avantajul ăsta cumva?

— Care ai spune că e avantajul lor cel mai mare? Au vreo slăbiciune măcar?

Edward nu trebui să întrebe, ca să ştie că mă referem la

Volturi.

— Alec şi Jane sunt arma lor cea mai puternică, spuse el fără emoţie, de parcă discutam despre o echipă de baschet. Jucătorii lor defensivi nu prea au parte de acţiune.

— Pentru că Jane te poate arde pe loc – mental, cel puţin. Ce face Alec? N-ai spus tu odată că e mai periculos decât Jane?

— Da. Într-un fel, el e antidotul la Jane. Ea te face să simţi cea mai groaznică durere imaginabilă. Alec, pe cealaltă parte, te face să nu simţi nimic. Absolut nimic. Uneori, când Volturi sunt în toane bune, îl pun pe Alec să anestezieze pe cineva înainte să fie executat. Dacă acel cineva s-a predat sau le-a făcut pe plac în vreun fel.

— Anestezie? Dar cum îl face asta mai periculos decât Jane?

— Pentru că îţi suprimă absolut toate simţurile. Nu simţi durere, dar nu mai ai nici văz, auz sau miros. O privare totală de simţuri. Eşti complet singur în întuneric. Nu simţi nici măcar când te ard.

Am început să tremur. Oare acesta era cel mai bun lucru la care puteam spera? Să nu văd sau să nu simt moartea atunci când vine?

— Asta l-ar face la fel de periculos ca şi Jane, continuă Edward pe acelaşi ton detaşat, în sensul că amândoi te pot scoate din luptă, te pot transforma într-o ţintă neajutorată. Diferenţa dintre ei e ca diferenţa dintre Aro şi mine. Aro aude doar mintea unei singure persoane, pe rând. Jane poate să rănească numai obiectul concentrării ei. Eu îi pot auzi pe toţi în acelaşi timp.

Mi s-a făcut frig când am înţeles unde bătea.

— Şi Alec poate să ne scoată din luptă pe toţi, în acelaşi timp? am şoptit.

— Da, spuse el. Dacă îşi foloseşte talentul împotriva noastră, vom sta cu toţii orbi şi surzi, până când o să ne omoare pe toţi – poate că o să ne dea foc, pur şi simplu, fără să se mai obosească să ne rupă în bucăţi mai întâi. A, da, am putea încerca să ne luptăm, dar şansele sunt să ne rănim între noi, şi nu pe vreunul dintre ei.

Am mers în liniște câteva secunde.

În cap îmi prindea contur o idee. Nu foarte promiţătoare, dar era mai bine decât nimic.

— Crezi că Alec e un bun luptător? am întrebat. Vreau să zic, în afară de ceea ce poate face. Dacă ar trebui să se lupte fără a beneficia de talentul lui. Mă întreb dacă a încercat vreodată…

Edward mă privi tăios.

— La ce te gândeşti?

Mi-am ţinut ochii aţintiţi drept înainte.

— Păi, probabil nu-mi poate face şi mie asta, nu? Dacă ceea ce face e ca lucrurile pe care le fac Aro şi Jane, sau tu. Poate… dacă nu a învăţat niciodată cum să se apere… şi eu învăţ câteva trucuri…

— Alec e cu Volturi de secole, mă întrerupse Edward, cu vocea brusc panicată. Probabil că vedea aceeaşi imagine în minte pe care o vedeam şi eu: membrii familiei Cullen stând neajutoraţi şi lipsiţi de simţuri ca nişte stâlpi pe câmpul de bătălie – toţi, cu excepţia mea. Eu aş fi cea *în stare* să lupt. Da, sigur eşti imună la puterea lui, dar eşti abia un nou-născut, Bella. Nu te pot transforma într-un luptător atât de puternic doar în câteva săptămâni. Sunt sigură că el s-a antrenat.

— Poate, poate nu. E singurul lucru pe care pot să îl fac şi pe care nu-l mai poate face nimeni altcineva. Chiar şi dacă aş reuşi să îi *distrag* atenţia pentru o vreme… Aş putea rezista îndeajuns ca să le dau celorlalţi o şansă?

— Te rog, Bella, spuse Edward printre dinţi. Hai să nu discutăm despre asta!

— Fii rezonabil.

— O să încerc să te învăţ ceea ce pot, dar, te rog, nu mă face să mă gândesc că o să te sacrifici ca diversiune…

Se înecă şi nu termină.

Am încuviinţat din cap. În cazul acesta, o să îmi ţin planurile numai pentru mine. Mai întâi Alec şi, după aceea, dacă eram excepţional de norocoasă să câştig, Jane. Dacă aş putea să echilibrez lucrurile – să elimin avantajul ofensiv copleşitor al Volturilor. Poate că atunci am avea o şansă…

Mintea mi-o luă razna. Şi dacă *eram* capabilă să îi distrag sau chiar să îi dobor? Sincer, de ce ar fi avut Jane sau Alee nevoie vreodată să înveţe să se lupte? Nu mi-o puteam imagina pe capricioasa şi micuţa Jane renunţând la avantajul ei, chiar şi numai ca să înveţe.

Dacă aş fi în stare să îi omor, ce diferit ar fi!

— Trebuie să ştiu totul. Cât de multe poţi să mă înveţi în următoarea lună, am murmurat.

Edward se purtă de parcă nu spusesem nimic.

Atunci, cine să fie următorul? Mai bine să îmi fac un plan organizat şi, dacă supravieţuiesc după ce îl atac pe Alec, să nu ezit deloc cu următoarea lovitură. Am încercat să mă gândesc la altă situaţie în care craniul meu gros să îmi dea un avantaj. Nu ştiam suficient despre ce fac ceilalţi. Evident, luptători precum Felix erau peste nivelul meu. Nu puteam decât să îi dau ocazia lui Emmett să se lupte cinstit cu el. Nu ştiam prea multe despre restul gărzilor Volturilor, în afară de Demetri…

N-am arătat nicio emoţie în timp ce mă gândeam la Demetri. Fără îndoială, era un luptător. Altfel nu avea cum să fi supravieţuit atât de mult timp, întotdeauna primul la orice atac. Şi, probabil, conducea întotdeauna, pentru că era cercetaşul lor – cel mai bun cercetaş din lume, fără îndoială. Dacă ar fi existat altul mai bun, Volturi l-ar fi găsit. Aro nu se înconjura cu vampiri de mâna a doua.

Dacă Demetri n-ar exista, atunci *am putea* fugi. Cine mai rămânea dintre noi, adică. Fiica mea, atât de caldă în braţele mele… Cineva ar putea fugi cu ea. Jacob sau Rosalie, cine mai rămânea.

Şi… dacă Demetri n-ar exista, atunci Alice şi Jasper ar fi în siguranţă. Asta văzuse Alice? Că anumiţi membri din familie puteau merge mai departe? Ei doi, cel puţin.

Puteam să îi port pică pentru asta?

— Demetri… am spus.

— Demetri e al meu, spuse Edward cu vocea dură şi tensionată.

M-am uitat repede la el şi i-am văzut privirea plină de furie.

— De ce? am şoptit.

La început nu răspunse. Ajunseserăm la râu, când murmură în sfârşit:

— Pentru Alice. E singurul mod de a-i mulţumi acum pentru ultimii cincizeci de ani.

Deci, gândurile lui erau şi ale mele.

Am auzit labele grele ale lui Jacob tropotind pe pământul îngheţat. După câteva secunde, mergea alături de mine, cu ochii negri fixaţi pe Renesmee.

L-am salutat scurt o dată, apoi m-am întors la întrebările mele. Era atât de puţin timp!

— Edward, de ce crezi că Alice ne-a spus să îl întrebăm pe Eleazar despre Volturi? A fost recent în Italia sau ceva de genul ăsta? Ce ar putea şti?

— Eleazar ştie totul despre Volturi. Am uitat că nu ştiai. A fost unul dintre ei.

Am şuierat involuntar. Jacob mârâi lângă mine.

— Ce? am întrebat, închipuindu-mi-l pe bărbatul frumos, cu părul negru, de la nunta noastră, înfăşurat într-o pelerină lungă şi cenuşie.

Faţa lui Edward se mai înmuie acum – zâmbi puţin.

— Eleazar este o persoană foarte blândă. Nu era foarte fericit alături de Volturi, dar respecta legea şi nevoia de a fi menţinută. Simţea că lucrează pentru binele tuturor. Nu regretă timpul petrecut cu ei. Dar, când a găsi-o pe Carmen, şi-a găsit locul pe lume. Seamănă amândoi foarte mult, sunt foarte miloşi pentru nişte vampiri. Zâmbi din nou. Le-au întâlnit pe Tanya şi pe surorile ei şi nu s-au mai uitat în urmă. Se potrivesc foarte bine cu acest stil de viaţă. Dacă nu ar fi găsit-o niciodată pe Tanya, cred că, în cele din urmă, ar fi descoperit şi singuri un mod de a trăi fără sânge uman.

Imaginile din mintea mea erau discordante. Nu le puteam pune cap la cap. Un soldat al Volturilor milos?

Edward privi către Jacob şi îi răspunse la o întrebare tăcută.

— Nu, nu era unul dintre războinicii lui, ca să zic aşa. Are un talent pe care ei l-au găsit util.

Probabil Jacob pusese următoarea întrebare evidentă.

— Simte din instinct talentele celorlalţi – abilităţile suplimentare pe care le au unii vampiri, îi spuse Edward. Îi putea da lui Aro o idee generală cu privire la ce e capabil un anumit vampir, doar stând în apropierea acestuia. Era o informaţie utilă când Volturi plecau la război. Îi putea avertiza dacă exista cineva în clanul advers cu o calitate care le-ar fi putut da de furcă. Asta se întâmpla rar; e nevoie de o calitate extraordinară ca să le pui beţe în roate Volturilor, chiar şi pentru un moment. Cel mai adesea, avertismentul îi dădea lui Aro ocazia să salveze pe cineva care ar fi putut fi util pentru el. Talentul lui Eleazar funcţionează şi cu oamenii, într-o anume măsură. Dar trebuie să se concentreze foarte tare cu oamenii, pentru că abilitatea latentă e ascunsă bine. Aro îl punea să îi testeze pe oamenii care doreau să i se alăture, ca să vadă dacă au potenţial. Lui Aro i-a părut rău să îl lase să plece.

— L-au lăsat să plece? am întrebat. Pur şi simplu?

Zâmbetul îi era mai întunecat acum, puţin forţat.

— Volturi nu sunt personajele negative, aşa cum îţi par ţie. Ei sunt baza noastră pentru pace şi civilizaţie. Fiecare membru al gărzii alege să îi servească. E o onoare destul de mare; sunt cu toţii mândri că se află acolo, nu-i obligă nimeni.

M-am încruntat, uitându-mă în pământ.

— Se presupune că sunt răi şi haini doar în ceea ce-i priveşte pe criminali, Bella.

— Noi nu suntem criminali.

Jacob pufni de acord cu mine.

— Ei nu ştiu asta.

— Chiar crezi că îi putem face să se oprească şi să asculte?

Edward ezită, doar un scurt moment, apoi ridică din umeri.

— Dacă găsim destui prieteni care să ne stea aproape. Poate.

Dacă. Am simţit brusc importanţa a ceea ce urma să se întâmple azi. Am început amândoi să ne mişcăm mai

repede, luând-o la goană. Jacob ne prinse repede din urmă.

— Nu mai durează mult până ajunge Tanya, spuse Edward. Trebuie să fim pregătiţi.

Şi totuşi, cum puteam să ne pregătim? Am făcut şi am desfăcut planuri, ne-am gândit şi ne-am răzgândit. Renesmee la vedere? Sau ascunsă la început? Jacob în cameră? Sau afară? Transmisese haitei să stea pe aproape, dar invizibili. Să facă şi el la fel.

Într-un final, Renesmee, Jacob – din nou sub formă umană – şi cu mine aşteptam în sufragerie, aşezaţi la masa mare şi lăcuită. Jacob mă lăsă s-o ţin în braţe pe Renesmee; dorea spaţiu în caz că trebuia să se transforme repede.

Deşi eram bucuroasă s-o ţin în braţe, asta mă făcu să mă simt inutilă. Mi-a reamintit că, într-o luptă cu vampiri maturi, eu nu eram decât o ţintă uşoară; nu trebuia să am mâinile libere.

Am încercat să mi-i amintesc pe Tanya, Kate, Carmen şi Eleazar, de la nuntă. Feţele lor erau indistincte în amintirile mele înceţoşate. Ştiam doar că sunt frumoşi, două blonde, o brunetă şi bărbatul cu părul negru. Nu-mi aminteam dacă aveau vreun strop de blândeţe în ochi.

Edward se sprijini nemişcat de peretele de sticlă dinspre spatele casei, privind către uşa de la intrare. Nu părea că vede încăperea din faţa lui.

Am ascultat maşinile care goneau departe pe autostradă, dar niciuna nu încetinea.

Renesmee se cuibări la gâtul meu, cu mâna pe obrazul meu, dar fără să-mi transmită vreo imagine. Nu putea exprima ceea ce simţea acum.

— Dacă nu mă plac? şopti ea, şi ochii noştri au zburat imediat către faţa ei.

— Desigur că o să… începu Jacob să spună, dar l-am redus la tăcere cu o privire.

— Ei nu te înţeleg, Renesmee, pentru că nu au mai întâlnit vreodată pe cineva ca tine, i-am spus, nevrând să mint, promiţându-i lucruri care nu s-ar putea adeveri. Adevărata problemă e să îi facem să înţeleagă.

Oftă, şi în minte îmi apăru o succesiune de imagini cu noi

toţi. Vampir, om, vârcolac. Nu se încadra în nicio categorie.

Ea scutură capul necăjită. Se gândi la feţele noastre încordate şi spuse:

— E din vina mea.

— Nu, am spus eu, Edward şi Jacob în acelaşi timp, dar nu puteam continua să o contrazicem, pentru că am auzit sunetul pe care îl aşteptam cu toţii: încetinirea unui motor pe autostradă, cauciucurile trecând de pe pavaj, pe pământul moale.

Edward se duse după colţ, să aştepte la uşă. Renesmee se ascunse în părul meu. Jacob şi cu mine ne-am privit unul pe altul, peste masă, cu disperare pe chip.

Maşina se mişca repede prin pădure, mult mai repede decât conducea Charlie sau Sue. Am auzit-o trăgând în poiană şi oprind lângă veranda din faţă. Patru portiere se deschiseră şi se închiseră. Nu vorbea nimeni, în timp ce se apropiau de uşă. Edward o deschise înainte ca ei să bată.

— Edward! îl salută o voce feminină cu entuziasm.

— Bună, Tanya. Kate, Eleazar, Carmen.

Se auziră trei saluturi murmurate.

— Carlisle a spus că are nevoie să vorbească urgent cu noi, spuse prima voce, Tanya. Îi auzeam pe toţi afară. Mi l-am imaginat pe Edward în prag, blocându-le accesul în casă. Care e problema? Necazuri cu vârcolacii?

Jacob îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, spuse Edward. Armistiţiul nostru cu vârcolacii e mai puternic ca niciodată.

O femeie chicoti.

— N-ai de gând să ne inviţi în casă? întrebă Tanya. Apoi continuă, fără să aştepte un răspuns: Unde e Carlisle?

— Carlisle a trebuit să plece.

Urmă un moment scurt de tăcere.

— Ce se întâmplă, Edward? dori Tanya să ştie.

— Dacă mi-aţi putea acorda prezumţia de nevinovăţie pentru câteva minute, răspunse el. E ceva mai dificil de explicat şi am nevoie să manifestaţi deschidere ca să înţelegeţi.

— Carlisle e bine? întrebă o voce masculină neliniştită.

Eleazar.

— Niciunul dintre noi nu e bine, Eleazar, spuse Edward, apoi bătu ceva cu palma, poate umărul lui Eleazar. Dar, fizic, Carlisle e bine.

— Fizic? întrebă Tanya tăios. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că toată familia mea e în mare pericol. Dar, înainte să explic, vă cer să îmi faceţi o promisiune. Ascultaţi tot ce am de spus înainte să reacţionaţi. Vă implor să mă ascultaţi.

Cererea lui fu întâmpinată cu o tăcere şi mai lungă. Prin liniştea încordată, Jacob şi cu mine ne uitam, fără cuvinte, unul la altul. Buzele lui cafenii se albiră.

— Te ascultăm, spuse Tanya într-un final. Vom asculta tot ce ai de spus, înainte să judecăm.

— Mulţumesc, Tanya, spuse Edward recunoscător. Nu v-am implica în asta dacă am avea de ales.

Edward se mişcă. Am auzit paşii a patru persoane intrând pe uşă.

Cineva adulmecă aerul.

— Ştiam eu că vârcolacii ăia sunt implicaţi, murmură Tanya.

— Da, şi sunt de partea noastră. Din nou.

Aceste cuvinte o reduseră la tăcere pe Tanya.

— Unde e Bella ta? întrebă una dintre celelalte voci feminine. Cum se simte?

— O să ni se alăture în curând. E bine, mulţumesc. A trecut la nemurire cu o uşurare uimitoare.

— Spune-ne despre pericol, Edward, zise Tanya încet. Te vom asculta şi vom fi de partea voastră, acolo unde ne e locul.

Edward trase adânc aer în piept.

— Aş vrea să vedeţi cu ochii voştri mai întâi. Ascultaţi – în cealaltă cameră. Ce auziţi?

Se lăsă linişte, apoi cineva se mişcă.

— Ascultă mai întâi, te rog, spuse Edward.

— Un vârcolac, presupun. Îi aud inima, spuse Tanya.

— Ce altceva? întrebă Edward.

Urmă o pauză.

— Ce e zgomotul ăsta? întrebară Carmen sau Kate. E vreun fel de... pasăre?

— Nu, dar ţine minte ce auzi. Acum, ce mirosiţi? În afară de vârcolac?

— E un om acolo? şopti Eleazar.

— Nu, îl contrazise Tanya. Nu e om... dar... e mai aproape de om decât restul mirosurilor de aici. Ce e asta, Edward? Nu cred că am mai simţit vreodată mirosul asta.

— Cu siguranţă că nu, Tanya. Te rog, te rog, ţine minte că asta este ceva complet nou pentru tine. Renunţă la orice prejudecăţi.

— Ţi-am promis că te voi asculta, Edward.

— Bine, atunci. Bella? Adu-o pe Renesmee, te rog!

Aveam senzaţia că îmi amorţiseră picioarele, dar ştiam că e doar ceva psihic. M-am străduit să nu dau înapoi, să nu mă mişc încet, ridicându-mă în picioare şi am mers cei câţiva paşi până după colţ. Căldura emanată de corpul lui Jacob ardea aproape de mine, semn că mă urma îndeaproape.

Am făcut un pas în cameră şi apoi am îngheţat, incapabilă să mă mai mişc. Renesmee inspiră adânc şi apoi se îţi de sub părul meu, cu umerii ei mici încordaţi, aşteptându-se la o izbucnire.

Crezusem că mă pregătisem pentru reacţia lor. Pentru acuzaţii, pentru ţipete, pentru momente de groază provocată de stresul puternic.

Tanya alunecă patru paşi în spate, cu buclele ei blond-roşcate fluturând, ca un om care se confruntă cu un şarpe veninos. Kate sări până la uşa de la intrare şi se lipi de perete. Un şuierat şocat veni dintre dinţii ei încleştaţi. Eleazar se aruncă în faţa lui Carmen ca un zid protector.

— Ei, *ce să zic,* l-am auzit pe Jacob protestând încet.

Edward îşi puse braţul în jurul meu şi al lui Renesmee.

— Aţi promis că mă ascultaţi, le reaminti el.

— Unele lucruri nu pot fi ascultate! exclamă Tanya. Cum ai putut, Edward? Nu ştii ce înseamnă asta?

— Trebuie să plecăm de aici, spuse Kate neliniştită, cu mâna pe clanţă.

— Edward…

Eleazar păru să fi rămas fără cuvinte.

— Aşteptaţi, spuse Edward, cu vocea mai dură acum. Amintiţi-vă ce aţi auzit, ce mirosiţi. Renesmee nu e ce credeţi voi că e.

— Nu există excepţii de la regulă, Edward, se răsti Tanya.

— Tanya, spuse Edward tăios, poţi să îi auzi inima bătând! Gândeşte-te un moment ce înseamnă asta.

— Inima bătând? şopti Carmen, uitându-se de după umărul lui Eleazar.

— Nu e un copil vampir în întregime, răspunse Edward, direcţionându-şi atenţia spre expresia mai puţin ostilă a lui Carmen. E pe jumătate om.

Cei patru vampiri se uitară nedumeriţi la el de parcă ar fi vorbit o limbă pe care nu o ştia niciunul dintre ei.

— Ascultaţi-mă. Vocea lui Edward adoptă un ton convingător, lin şi catifelat. Renesmee e unică. Eu sunt tatăl ei. Nu creatorul ei – tatăl ei biologic.

Capul Tanyei tremură într-o mişcare scurtă. Nu păru conştientă de asta.

— Edward, nu te poţi aştepta să… începu Eleazar să spună.

— Spune-mi altă explicaţie care să se potrivească, Eleazar. Îi poţi simţi căldura corpului în aer. Îi curge sânge în vene, Eleazar. Îl poţi mirosi.

— Cum? şopti Kate.

— Bella e mama ei biologică, îi spuse Edward. A conceput-o, purtat-o şi născut-o pe Renesmee cât era încă om. Toate astea aproape au omorât-o. A trebuit să îi injectez venin în inimă ca s-o salvez.

— N-am mai auzit niciodată aşa ceva, spuse Eleazar.

Umerii îi erau încă încordaţi, expresia – rece.

— Relaţiile intime între vampiri şi oameni nu sunt ceva obişnuit, răspunse Edward, cu puţin umor negru în voce. Oamenii care supravieţuiesc acestor iubiri sunt şi mai rari. Nu sunteţi de acord cu mine, verişoarelor?

Atât Kate, cât şi Tanya se uitară urât la el.

— Hai, Eleazar. Sigur vezi asemănarea.

Carmen a fost cea care răspunse la cuvintele lui Edward. Păşi din spatele lui Eleazar, ignorându-i avertizarea rostită pe jumătate, şi păşi cu grijă, oprindu-se în faţa mea. Se aplecă uşor, uitându-se atent la chipul lui Renesmee.

— Se pare că ai ochii mamei tale, spuse ea cu o voce joasă, calmă, dar chipul e al tatălui tău. Şi, apoi, de parcă nu s-ar fi putut abţine, îi zâmbi lui Renesmee.

Zâmbetul de răspuns al lui Renesmee fu uimitor. Îmi atinse faţa fără să îşi ia ochii de la Carmen. Îşi imagina că îi atinge faţa lui Carmen şi mă întreba dacă e posibil.

— Nu vrei să îţi povestească Renesmee despre ea? am întrebat-o pe Carmen. Încă eram prea stresată ca să vorbesc mai tare. Are un dar de a explica lucrurile.

Carmen încă îi mai zâmbea lui Renesmee.

— Vorbeşti, micuţo?

— Da, răspunse Renesmee cu vocea ei melodioasă de soprană. Toată familia Tanyei tresări auzindu-i vocea, cu excepţia lui Carmen. Dar îţi pot arăta mai multe decât îţi pot spune.

Îşi puse mânuţa ei cu gropiţe pe obrazul lui Carmen.

Carmen înţepeni de parcă ar fi străbătut-o un curent electric. Eleazar se postă lângă ea într-o secundă, cu mâinile pe umerii ei, de parcă ar fi vrut s-o tragă de-acolo.

— Aşteaptă, spuse Carmen gâfâind, fără să clipească, cu ochii fixaţi într-ai lui Renesmee.

Renesmee îi „arătă“ lui Carmen explicaţia ei ceva vreme. Chipul lui Edward era concentrat în timp ce privea alături de Carmen, şi mi-am dorit atât de mult să pot auzi şi eu ce auzea el. Jacob îşi schimbă nerăbdător greutatea în spatele meu şi ştiam că şi el îşi doreşte acelaşi lucru.

— Ce îi arată Nessie? mormăi el încetişor.

— Totul, murmură Edward.

Mai trecu un minut şi Renesmee îşi coborî mâna de pe faţa lui Carmen. Îi zâmbi învingătoare vampirului uimit.

— Chiar e fiica ta, nu? şopti Carmen, uitându-se cu ochii ei mari de topaz la Edward. Cât talent! Nu putea să vină decât de la un tată foarte talentat.

— Crezi ce ţi-a arătat? întrebă Edward încă tensionat.

— Fără îndoială, spuse Carmen simplu.

Eleazar avea chipul îngheţat de îngrijorare.

— Carmen!

Carmen îi luă mâinile şi i le strânse.

— Oricât de imposibil ţi s-ar părea, Edward ţi-a spus numai adevărul. Lasă copilul să îţi arate.

Carmen îl împinse pe Eleazar mai aproape de mine, apoi îi făcu lui Renesmee un semn.

— Arată-i, *mi querida*[4].

Renesmee zâmbi, evident încântată de faptul că o acceptase Carmen şi îl atinse pe Eleazar uşor pe frunte.

— *Ay caray!*[5] scuipă el şi se trase de lângă ea.

— Ce ţi-a făcut? întrebă Tanya, apropiindu-se cu prudenţă.

Kate veni şi ea mai aproape.

— Încearcă doar să îţi arate povestea din punctul ei de vedere, îi spuse Carmen cu voce blândă.

Renesmee se încruntă nerăbdătoare.

— Priveşte, te rog, îl rugă ea pe Eleazar.

Îşi întinse palma spre el, dar lăsă câţiva centimetri între degetele ei şi chipul lui, aşteptând.

Eleazar o privi suspicios, apoi se uită la Carmen după ajutor. Aceasta încuviinţă din cap în semn de încurajare. Eleazar trase adânc aer în piept, apoi se aplecă până când fruntea lui atinse din nou mâna lui Renesmee.

Tremură la început, dar rămase nemişcat de data asta, cu ochii închişi de concentrare.

— Aaa, oftă el când redeschise ochii, câteva minute mai târziu. Înţeleg.

Renesmee îi zâmbi. El ezită, apoi zâmbi uşor neîncrezător ca răspuns.

— Eleazar? întrebă Tanya.

— Totul e adevărat, Tanya. Nu e un copil nemuritor. E pe jumătate om. Vino! Convinge-te!

În linişte, Tanya veni precaută în faţa mea, iar apoi veni rândul lui Kate, amândouă şocate când văzură prima

[4] Drăguţa mea, în spaniolă (n.tr.)

[5] La naiba, în spaniolă (n.tr.)

imagine odată cu atingerea lui Renesmee. Dar, apoi, la fel ca Eleazar şi Carmen, părură a fi fost complet convinse.

Am aruncat o privire spre chipul calm a lui Edward, întrebându-mă dacă putea fi atât de uşor. Ochii lui erau limpezi, fără nicio îndoială. Deci nu ne minţeau.

— Mulţumesc că ne-aţi ascultat, spuse el încet.

— Dar există pericolul grav cu privire la care ne-ai avertizat, spuse Tanya. Nu direct de la acest copil, văd, dar sigur de la Volturi, atunci. Cum au aflat de ea? Când vin?

Nu am fost surprinsă că înţelesese repede. La urma urmelor, cine putea să reprezinte o ameninţare pentru o familie atât de puternică precum a noastră? Numai Volturi.

— Când Bella a văzut-o pe Irina în ziua aceea, în munţi, explică Edward, o avea pe Renesmee cu ea.

Kate mârâi, cu ochii mijiţi.

— *Irina* a făcut asta? Ţie? Lui Carlisle? *Irina?*

— Nu, şopti Tanya. Altcineva…

— Alice a văzut-o ducându-se la ei, spuse Edward. M-am întrebat dacă şi ceilalţi au observat felul în care tresărise uşor când rostise numele lui Alice.

— Cum a putut să facă aşa ceva? întrebă Eleazar, fără să aştepte vreun răspuns.

— Imaginează-ţi, dacă ai fi văzut-o pe Renesmee doar de la distanţă. Dacă nu ai fi aşteptat explicaţiile noastre.

Tanya îşi miji ochii.

— Indiferent de ce a crezut… Sunteţi familia noastră.

— Nu mai putem face nimic cu privire la Irina acum. E prea târziu. Alice ne-a dat o lună.

Atât Tanya, cât şi Eleazar lăsară capul pe o parte. Fruntea lui Kate se întunecă.

— Atât de mult? întrebă Eleazar.

— Vin cu toţii. E nevoie de pregătiri.

Eleazar icni:

— Toată garda?

— Nu numai garda, spuse Edward printre dinţi. Aro, Caius, Marcus. Chiar şi soţiile.

În ochii lor se citi uimirea.

— Imposibil, spuse Eleazar sec.

— Aş fi spus şi eu acelaşi lucru cu două zile în urmă, zise Edward.

Eleazar se încruntă şi, când vorbi din nou, aproape scoase un urlet:

— Dar nu are sens. De ce s-ar pune pe ei şi pe soţii în pericol?

— Nu are sens din acel punct de vedere. Alice spunea că e ceva mai mult decât să ne pedepsească pe noi pentru ceea ce ei cred că am făcut. Credea că tu ne-ai putea ajuta.

— Mai mult decât pedepsirea voastră? Dar ce altceva mai e?

Eleazar începu să se plimbe încoace şi încolo, mergând până la uşă şi înapoi, de parcă era singur în cameră, cu sprâncenele încruntate, în timp ce privea la podea.

— Unde sunt ceilalţi, Edward? Carlisle, Alice şi restul? întrebă Tanya.

Ezitarea lui Edward era aproape inobservabilă. Răspunse doar la o parte din întrebare:

— Caută prieteni care să ne ajute.

Tanya se aplecă spre el, întinzându-i mâinile în faţă.

— Edward, indiferent de câţi prieteni adunaţi, nu vă putem ajuta să câştigaţi. Putem doar să murim cu voi. Sigur ştii asta. Desigur, poate că noi patru meritǎm asta după ce a făcut Irina acum şi după cum v-am dezamăgit în trecut – tot de dragul ei.

Edward dădu repede din cap.

— Nu vă cerem să luptaţi şi să muriţi cu noi, Tanya. Carlisle nu v-ar cere niciodată asta, ştii doar.

— Atunci, despre ce e vorba, Edward?

— Căutăm doar martori. Dacă îi putem opri, doar un moment. Dacă ne-ar lăsa să le explicăm… Atinse obrazul lui Renesmee; ea îi apucă mâna şi i-o lipi de pielea ei. E greu să te îndoieşti de povestea noastră când vezi cu ochii tăi.

Tanya clătină încet din cap.

— Crezi că trecutul ei va conta atât de mult pentru ei?

— Da, fiindcă îi prevede viitorul. Restricţia se referea la protejarea noastră împotriva expunerii, din cauza exceselor copiilor care nu pot fi îmblânziţi.

— Eu nu sunt periculoasă deloc, interveni Renesmee. Am ascultat vocea ei înaltă, clară, cu urechi noi, imaginându-mi cum trebuia să fi sunat în urechile celorlalţi. Eu nu le fac rău niciodată bunicului sau lui Sue sau lui Billy. Eu iubesc oamenii. Şi pe oamenii-lup, ca Jacob al meu.

Dădu la o parte mâna lui Edward şi se întinse înapoi să îl mângâie pe Jacob pe braţ.

Tanya şi Kate schimbară o privire rapidă.

— Dacă Irina n-ar fi venit atât de repede, am fi putut evita toate astea. Renesmee creşte într-un ritm nemaiîntâlnit. La sfârşitul acestei luni, va mai câştiga încă jumătate.

— Ei bine, pentru asta putem fi martori, spuse Carmen hotărâtă. Vom putea să promitem că am văzut-o noi înşine maturizându-se. Cum ar putea Volturi să ignore asemenea dovadă?

Eleazar mormăi: „Da, cum ar putea?“, dar nu ridică privirea şi continuă să se plimbe încoace şi încolo, de parcă noi nu am fi existat.

— Da, putem să fim martorii voştri, spuse Tanya. Măcar atât. Mă voi gândi la ce putem face mai mult.

— Tanya, protestă Edward, auzind mai multe în gândurile ei decât exprimase ea în cuvinte, nu ne aşteptăm să luptaţi cu noi.

— Dacă Volturi nu se vor opri să ne asculte martorii, nu putem să stăm, pur şi simplu, să ne uităm, insistă Tanya. Desigur, vorbesc doar în numele meu.

Kate pufni.

— Aşa de tare te îndoieşti de mine, surioară?

Tanya îi zâmbi larg.

— În cele din urmă, e o misiune sinucigaşă.

Kate zâmbi scurt, apoi ridică din umeri nonşalant.

— Mă bag.

— Şi eu voi face tot ce pot să protejez copila, se declară de acord şi Carmen. Apoi, de parcă nu ar fi putut rezista, întinse braţele către Renesmee. Pot să te iau în braţe, *bebé linda?*[6] Renesmee se întinse foarte dornică spre Carmen,

[6] Copilă frumoasă, în spaniolă (n.tr.)

încântată de noua ei prietenă. Carmen o strânse în braţe, murmurându-i cuvinte în spaniolă.

Se întâmplă cum se întâmplase şi cu Charlie şi, înainte de asta, cu membrii familiei Cullen. Renesmee era irezistibilă. Ce avea de îi atrăgea pe toţi către ea, de îi făcea chiar să îşi ofere viaţa pentru apărarea ei?

Pentru o clipă, am crezut că poate ceea ce încercam noi era posibil. Poate că Renesmee putea face imposibilul şi îi putea câştiga pe duşmanii noştri, aşa cum îi câştigase pe prietenii noştri.

Dar, apoi, mi-am amintit că Alice ne părăsise şi speranţa se destrămă la fel de repede cum apăruse.

31. TALENTATĂ

— Care e rolul vârcolacilor în povestea asta? întrebă apoi Tanya, uitându-se la Jacob.

Jacob vorbi înainte ca Edward să răspundă:

— Dacă Volturi nu se vor opri să asculte ce avem de spus despre Nessie, adică Renesmee, se corectă el, amintindu-şi că Tanya nu ar înţelege porecla lui idioată, noi îi vom opri.

— Foarte curajos, copile, dar asta ar fi imposibil şi pentru luptători mai experimentaţi decât voi.

— Nu ştii ce putem face.

Tanya ridică din umeri.

— Desigur, e viaţa ta, poţi să faci cu ea ce doreşti.

Ochii lui Jacob poposiră pe Renesmee – care se afla tot în braţele lui Carmen, Kate agitându-se în jurul lor – şi era uşor să citeşti în ei dorul.

— E specială mititica asta, murmură Tanya. E greu să îi rezişti.

— O familie foarte talentată, murmură Eleazar continuând să se plimbe prin încăpere. Ritmul i se înteţise; ajungea de la uşă la Carmen şi înapoi într-o secundă. Un tată care citeşte gândurile, o mamă scut şi un soi de magie

cu care ne-a vrăjit acest copil. Mă întreb dacă există o denumire pentru ce face ea sau dacă e normal pentru un vampir hibrid. De parcă un asemenea lucru ar putea fi considerat normal! auzi, vampir hibrid!

— Scuză-mă, spuse Edward uimit. Se întinse şi îl prinse pe Eleazar de umăr, exact când se întorcea din nou către uşă. Ce ai spus despre soţia mea?

Eleazar se uită la Edward curios, uitând pentru moment de plimbatul devenind manie.

— Un scut, *cred.* Mă blochează acum, deci nu pot fi sigur.

L-am privit uimită pe Eleazar, cu fruntea încreţită de nedumerire. Scut? Cum adică îl blocam? Stăteam chiar lângă el şi nu eram defensivă în niciun fel.

— Un scut? repetă Edward, uluit.

— Ei, hai, Edward! Dacă eu nu pot s-o citesc, mă îndoiesc că tu poţi. Îi poţi auzi gândurile în acest moment? întrebă Eleazar.

— Nu, murmură Edward. Dar n-am putut niciodată să fac asta. Nici când era om.

— Niciodată? Eleazar clipi. Interesant. Asta ar indica un talent ascuns destul de puternic, dacă se manifesta atât de clar şi înainte de transformare. Nu pot să trec deloc prin scutul ei, ca să înţeleg despre ce e vorba. Şi totuşi, e abia începătoare – nu are decât câteva luni. Îi aruncă lui Edward o privire aproape exasperată. Şi se pare că e complet inconştientă cu privire la ceea ce poate să facă. Total inconştientă. Ironic. Aro m-a trimis în toată lumea în căutarea unor asemenea anomalii şi tu, pur şi simplu, dai peste ea din întâmplare şi nici nu-ţi dai seama.

Eleazar clătină capul neîncrezător.

M-am încruntat.

— Despre ce vorbeşti? Cum pot să fiu eu un *scut?* Şi ce înseamnă asta?

Nu-mi puteam imagina decât o armură medievală ridicolă.

Eleazar îşi lăsă capul pe o parte, în timp ce mă examina.

— Bănuiesc că eram extrem de formali cu privire la asta în gardă. Dar, de fapt, catalogarea talentelor e o treabă

subiectivă, întâmplătoare; fiecare talent e unic, niciodată nu vezi acelaşi lucru de două ori. Dar tu, Bella, eşti relativ uşor de clasificat. Talentele care sunt pur defensive, care protejează un aspect al purtătorului, sunt întotdeauna denumite *scuturi.* Ţi-ai testat vreodată abilităţile? Ai mai blocat şi pe altcineva, în afară de mine şi de partenerul tău?

Mi-a luat câteva secunde să găsesc răspunsul, chiar dacă mintea îmi lucra atât de repede acum.

— Funcţionează numai cu anumite lucruri, i-am spus. Mintea mea e oarecum… personală. Dar nu-l opreşte pe Jasper să se joace cu dispoziţia mea sau pe Alice să îmi vadă viitorul.

— Deci, o apărare strict mentală. Eleazar dădu din cap căzut pe gânduri. Limitată, dar puternică.

— Aro n-a putut s-o audă, interveni Edward. Deşi era om când s-au cunoscut.

Eleazar mă privi cu ochi mari.

— Jane a încercat să mă rănească, dar n-a putut, am spus eu. Edward crede că Demetri nu mă poate găsi, şi că nici Alec nu mă poate deranja. E de bine?

Eleazar, cu ochii încă uimiţi, încuviinţă din cap:

— Foarte bine.

— Un scut! spuse Edward, pe un ton plin de satisfacţie. Nu m-am gândit niciodată la ea în felul acesta. Singurul scut pe care l-am mai întâlnit a fost Renata, şi ce făcea ea era cu totul diferit.

Eleazar îşi reveni puţin.

— Da, niciun talent nu se manifestă exact la fel, pentru că nimeni nu gândeşte exact la fel.

— Cine e Renata? Ce face ea? am întrebat. Renesmee era şi ea interesată, aplecându-se din braţele lui Carmen ca să vadă în jurul lui Kate.

— Renata e garda personală de corp a lui Aro, îmi spuse Eleazar. Un tip de scut foarte practic şi foarte puternic.

Mi-am amintit vag micul grup de vampiri strânşi în jurul lui Aro, în turnul lui macabru, unii masculi, alţii femele. Nu vedeam feţele femeilor în amintirea tulburător de terifiantă. Una trebuie să fi fost Renata.

— Mă întreb… murmură Eleazar. Vezi tu, Renata e un scut puternic împotriva atacurilor fizice. Dacă se apropie cineva de ea – sau de Aro, căci e mereu aproape de el într-o situaţie ostilă – acela se trezeşte… deviat. Există o forţă în jurul ei care respinge, deşi e aproape inobservabilă. Pur şi simplu, te trezeşti că te îndrepţi în altă direcţie decât cea iniţială, neştiind de ce voiai să te duci în direcţia aceea de la bun început. Ea îi protejează şi pe Caius, şi pe Marcus, atunci când au nevoie, dar Aro e prioritatea ei. Ceea ce face nu e fizic, totuşi. La fel ca majoritatea talentelor noastre, acţionează la nivel mental. Dacă ar încerca să te ţină pe *tine* la distanţă, mă întreb cine ar câştiga? Clătină gânditor din cap. Nu am auzit niciodată de cineva care să le ţină piept lui Aro şi lui Jane.

— Mami, eşti specială, îmi spuse Renesmee fără surpriză în voce, de parcă ar fi făcut un comentariu pe tema culorii hainelor mele.

M-am simţit dezorientată. Nu-mi ştiam deja talentul? Aveam autocontrolul care îmi permitea să sar peste oribilul prim an de nou-născut. Vampirii nu aveau decât o singură abilitate mai specială, nu?

Sau Edward avusese dreptate la început? Înainte ca tatăl lui să sugereze că autocontrolul meu ar putea fi ceva supranatural, Edward se gândise că reţinerea mea e doar produsul unei pregătiri eficiente – *concentrare şi atitudine*, declarase el.

Cine avusese dreptate? Puteam să fac mai mult de atât? Exista un nume şi o categorie pentru tipul de fiinţă în care mă transformasem?

— Poţi să proiectezi? întrebă Kate interesată.

— Să proiectez? am întrebat.

— Să împingi puterea în afara ta, explică Kate. Să protejezi pe altcineva, în afară de tine.

— Nu ştiu. N-am încercat niciodată. Nu ştiam că ar trebui să fac asta.

— O, s-ar putea să nu poţi, spuse Kate repede. Dumnezeu ştie că eu lucrez la asta de secole şi cel mai bun lucru pe care pot să îl fac sunt descărcările electrice de pe

pielea mea.

M-am uitat la ea nedumerită.

— Kate are un talent ofensiv, spuse Edward. Cam ca Jane.

Am tresărit şi m-am dat un pas în spate în mod automat, iar ea râse.

— Nu sunt sadică, mă asigură ea. E doar ceva util într-o bătălie.

Încet-încet, am început să pricep cuvintele lui Kate, am început să fac conexiuni. Să protejezi pe altcineva nu numai pe tine, spusese ea. De parcă exista vreo metodă de a include şi altă persoană în mintea mea sucită şi tăcută.

Mi l-am amintit pe Edward zvârcolindu-se pe pavajul antic din turnul castelului Volturilor. Deşi era o amintire umană, era mai clară, mai dureroasă decât celelalte – de parcă fusese însemnată cu fierul roşu în creierul meu.

Şi dacă puteam să evit să se mai întâmple asta? Dacă îl puteam proteja? Dacă o puteam proteja pe Renesmee? Dacă exista cea mai vagă posibilitate să îi pot proteja şi pe ei?

— Trebuie să mă înveţi ce să fac! am insistat, apucând-o pe Kate de braţ fără să mă gândesc. Trebuie să îmi arăţi cum!

Kate tresări la strânsoarea mea.

— Poate… dacă vrei să nu îmi rupi braţul!

— Vai! Scuze!

— Da, te protejezi, spuse Kate. Mişcarea aia ar fi trebuit să îţi respingă braţul de pe al meu. N-ai simţit nimic?

— Nu era chiar necesar, Kate. N-a vrut să îţi facă rău, murmură Edward pe sub mustaţă. Nici eu, nici ea nu l-am băgat în seamă.

— Nu, n-am simţit nimic. Făceai chestia aia cu curentul electric?

— Da. Hmm. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să nu-l simtă, nemuritor sau nu.

— Ai spus că îl proiectezi? Pe pielea ta?

Kate încuviinţă din cap.

— Înainte era doar în palmele mele. Cam ca la Aro.

— Sau ca la Renesmee, interveni Edward.

— Dar, după mult exerciţiu, pot să radiez curentul prin tot corpul. E o apărare bună. Oricine încearcă să mă atingă, cade jos ca electrocutat. Îl doboară doar pentru o secundă, dar e suficient.

O ascultam pe Kate doar pe jumătate, gândindu-mă la faptul că aş putea să îmi protejez mica familie dacă aş învăţa suficient de repede. Mi-am dorit cu fervoare să fiu la fel de bună la chestia legată de proiectat, aşa cum eram bună, în mod misterios, la toate celelalte aspecte ale vieţii de vampir. Viaţa mea de om nu mă pregătise pentru lucrurile care veneau natural, aşa că nu îmi venea să cred că acest talent ar putea fi de durată.

Mi se părea că niciodată nu mai dorisem ceva atât de mult: să fiu în stare să-i protejez pe cei pe care îi iubesc.

Pentru că eram atât de preocupată, n-am observat schimbul tăcut de păreri dintre Edward şi Eleazar, până când nu începură să vorbească.

— Nu poţi să te gândeşti la nicio excepţie, totuşi? întrebă Edward.

M-am uitat la ei ca să înţeleg comentariul şi mi-am dat seama că toţi ceilalţi îi priveau deja pe cei doi. Aceştia se aplecaseră unul spre celălalt încordaţi, expresia lui Edward fiind tensionată şi suspicioasă, iar a lui Eleazar nefericită şi refractară.

— Nu vreau să mă gândesc la ei în acel mod, spuse Eleazar printre dinţi.

Am rămas surprinsă de schimbarea bruscă a atmosferei.

— Dacă ai dreptate… începu Eleazar din nou.

Edward îl întrerupse:

— Gândul a fost al tău, nu al meu.

— Dacă eu am dreptate… Nici nu vreau să mă gândesc la ce ar însemna. Ar schimba totul în lumea pe care noi am creat-o. Ar schimba sensul vieţii. Lucruri la care am fost părtaş.

— Intenţiile tale au fost întotdeauna cele mai bune, Eleazar.

— Oare ar conta asta? Ce am făcut? Câte vieţi…

Tanya îşi puse o mână pe umărul lui Eleazar cu un gest încurajator.

— Ce am ratat, prietene? Vreau să ştiu ca să pot contrazice aceste gânduri. Nu ai făcut niciodată ceva care să merite să te pedepseşti în acest mod.

— A, nu am făcut? murmură Eleazar.

Apoi ridică din umeri, îndepărtându-i mâna şi începu din nou să se plimbe încoace şi încolo, mai repede decât înainte.

Tanya îl privi jumătate de secundă, apoi se concentră asupra lui Edward.

— Explică.

Edward încuviinţă, urmărindu-l pe Eleazar cu ochii tensionaţi în timp ce vorbea.

— Încerca să înţeleagă de ce vin atât de mulţi Volturi ca să ne pedepsească. Ei nu procedează astfel. Desigur, suntem cel mai mare clan de vampiri maturi cu care au avut de-a face, dar în trecut şi alte clanuri s-au unit ca să se protejeze şi nu au reprezentat niciodată o provocare însemnată, în ciuda numărului lor. Noi suntem mai legaţi unul de altul, şi acesta e un factor, dar nu unul crucial. Se gândea la alte ocazii în care clanurile au fost pedepsite, pentru un lucru sau altul, şi şi-a dat seama că există un tipar. E un tipar pe care nu l-ar fi observat niciodată restul gărzii, deoarece Eleazar era cel care îi comunica lui Aro informaţiile între patru ochi. Un tipar care se repeta la fiecare secol, sau cam aşa.

— Care era acest tipar? întrebă Carmen, privindu-l pe Eleazar în acelaşi fel ca Edward.

— Aro nu prea participă personal la o acţiune de pedepsire, spuse Edward. Dar, în trecut, când Aro voia ceva anume, nu dura mult până când apăreau dovezi care să demonstreze că un clan sau altul comisese vreo crimă impardonabilă. Bătrânii decideau atunci să meargă şi ei, să vadă cum fac dreptate gardienii. Şi, apoi, după ce clanul era aproape distrus, Aro acorda iertarea unui membru ale cărui gânduri, pretindea el, erau în mod special pline de căinţă. Întotdeauna se dovedea că acest vampir avea

talentul pe care îl admira Aro. Întotdeauna, acestei persoane i se oferea un loc în gardă. Vampirul talentat era convins repede, fiind întotdeauna foarte recunoscător pentru onoarea acordată. Nu existau excepţii.

— Să fii ales – iată un lucru care ţi se putea urca la cap, sugeră Kate.

— Ha! exclamă Eleazar, încă în mişcare.

— Există un vampir anume în gardă, spuse Edward, explicând reacţia furioasă a lui Eleazar. Numele ei este Chelsea. Exercită o influenţă asupra legăturilor emoţionale dintre oameni. Ea poate să rupă şi să întărească aceste legături. Putea să facă pe cineva să se simtă legat de Volturi, să vrea să se integreze, să vrea să îi mulţumească…

Eleazar se opri brusc.

— Am înţeles cu toţii de ce era Chelsea atât de importantă. Într-o luptă, dacă puteam rupe alianţele dintre clanuri, îi puteam învinge mult mai uşor. Dacă îi puteam despărţi, din punct de vedere emoţional, pe membrii nevinovaţi ai unui clan de cei vinovaţi, dreptatea putea fi făcută fără violenţă inutilă – vinovaţii puteau fi pedepsiţi fără intervenţie, şi nevinovaţii puteau fi salvaţi. Altfel, era imposibil să eviţi ca întreg clanul să lupte unit. Aşadar, Chelsea rupea legăturile care îi ţinea laolaltă. Mie mi se părea că e o favoare deosebită, o dovadă a milei lui Aro. Bănuiam şi că Chelsea ne ţinea pe noi mai strâns uniţi, dar şi asta mi se părea un lucru bun. Ne făcea mai eficienţi. Ne ajuta să trăim împreună în pace.

Asta îmi explica amintiri mai vechi. Nu îmi putusem explica până atunci cum de gărzile îşi ascultau stăpânii atât de docili, cu o devoţiune plină de iubire.

— Cât de puternic este talentul ei? întrebă Tanya uşor tăios.

Privirea îi poposi scurt pe fiecare membru al familiei ei.

Eleazar ridică din umeri.

— Eu am putut să plec cu Carmen. Apoi scuturã din cap. Dar orice legătură mai slabă, decât cea dintre parteneri, este în pericol. Într-un clan normal, adică. Dar acelea sunt

legături mai slabe decât cele din familia noastră. Faptul că ne abţinem de la consumul de sânge de om ne face mai civilizaţi – ne permite să formăm adevărate legături afective. Mă îndoiesc că ne-ar putea distruge relaţiile dintre noi, Tanya.

Tanya încuviinţă din cap, părând lămurită, în timp ce Eleazar continua analiza.

— Nu mă pot gândi decât la faptul că motivul pentru care Aro a decis să vină în persoană şi să aducă atât de mulţi cu el este că scopul lui nu este pedeapsa, ci achiziţia, spuse Eleazar. Are nevoie să controleze situaţia. Şi are nevoie de toată garda pentru protecţie, împotriva unui clan atât de mare şi de talentat. Pe de altă parte, asta i-ar lăsa pe bătrâni neprotejaţi în Volterra. Prea riscant – cineva ar putea să încerce să profite. Aşa că vin cu toţii. Cum altfel s-ar putea asigura că se păstrează talentele pe care le vor? Probabil că şi le doreşte foarte tare, meditã Eleazar.

Vocea lui Edward nu era mai mult decât o şoaptă.

— Din ce am văzut în gândurile lui, primăvara trecută, Aro n-a vrut niciodată mai mult pe cineva ca pe Alice.

Am simţit cum rămân cu gura căscată, amintindu-mi imaginile de coşmar care îmi bântuiseră gândurile cu mult timp în urmă: Edward şi Alice în pelerine negre, cu ochii roşii de sânge, cu feţe reci şi priviri pierdute, aproape ca nişte umbre, cu mâinile lui Aro pe mâinile lor… Oare Alice văzuse acelaşi lucru? O văzuse pe Chelsea încercând să îi şteargă dragostea pentru noi, să o lege de Aro, de Caius şi de Marcus?

— De asta a plecat Alice? am întrebat, cu vocea spartă când i-am rostit numele.

Edward îşi puse mâna pe obrazul meu.

— Cred că da. Ca să îl împiedice pe Aro să obţină lucrul pe care şi-l doreşte cel mai mult. Să îşi păstreze puterea departe de mâinile lui.

Le-am auzit pe Tanya şi pe Kate murmurând cu voci tulburate şi mi-am amintit că nu ştiau despre Alice.

— Te vrea şi pe tine, am şoptit.

Edward ridică din umeri, cu faţa un pic prea calmă.

— Nu la fel de mult. Nu pot să îi dau nimic din ce nu are deja. Şi, desigur, asta depinde dacă va găsi un mod de a mă forţa să fac ce vrea el. Mă cunoaşte şi ştie cât de improbabil este acest lucru.

Ridică ironic o sprânceană.

Eleazar se încruntă văzând nonşalanţa lui Edward.

— De asemenea, îţi cunoaşte şi slăbiciunile, îi spuse Eleazar, apoi se uită la mine.

— Nu trebuie să discutăm despre asta acum, spuse Edward repede.

Eleazar ignoră aluzia şi continuă:

— Probabil o vrea şi pe partenera ta, oricum. Cred că a fost intrigat de un talent care îl putea sfida în încarnarea lui umană.

Edward nu se simţea în largul lui discutând acest subiect. Nici mie nu-mi plăcea. Dacă Aro dorea ca eu să fac ceva – orice tot ce trebuia să facă era să îl ameninţe pe Edward şi eu m-aş fi supus. Şi viceversa.

Oare nu moartea era principala îngrijorare? Oare trebuia să ne temem să nu fim cumva capturaţi?

Edward schimbă subiectul:

— Cred că Volturi aşteptau asta – un pretext. Nu aveau de unde să ştie când se iveşte scuza, dar planul era deja stabilit când a venit. De aceea Alice le-a văzut decizia înainte s-o declanşeze Irina. Decizia era deja luată, aştepta doar un pretext s-o justifice.

— Dacă Volturi abuzează de încrederea pe care nemuritorii o au în ei… murmură Carmen.

— Contează? întrebă Eleazar. Cine ne-ar crede? Şi chiar dacă ceilalţi ar putea fi convinşi că Volturi abuzează de puterea lor, ce importanţă ar avea? Nimeni nu le poate sta împotrivă.

— Dar se pare că unii dintre noi sunt destul de nebuni ca să încerce, murmură Kate.

Edward clătină din cap.

— Sunteţi aici doar pe post de martori, Kate. Oricare ar fi scopul lui Aro, nu cred că e pregătit să păteze reputaţia Volturilor pentru a-l îndeplini. Dacă dispare pretextul, va fi

forţat să ne lase în pace.

— Desigur, murmură Tanya.

Nimeni nu părea foarte convins. Timp de câteva minute lungi, nimeni nu spuse nimic.

Apoi am auzit zgomotul cauciucurilor întorcând de pe autostradă pe aleea de pământ a intrării pe domeniul Cullen.

— La naiba, Charlie, am murmurat. Poate că familia Denali ar putea să stea la etaj până când…

— Nu, spuse Edward cu voce detaşată. Ochii îi erau departe, se uita în gol, către uşă. Nu e tatăl tău. Privirea i căzu pe mine. Alice i-a trimis pe Peter şi pe Charlotte, până la urmă. E vremea să ne pregătim pentru următoarea rundă.

32. COMPANIE

Casa enormă a familiei Cullen era mai aglomerată de oaspeţi decât ar fi fost confortabil într-o situaţie normală. Era bine pentru că niciunul dintre musafirii noştri nu dormea. Mesele erau o problemă, în schimb. Vizitatorii noştri cooperau cât de bine puteau. Vânau în afara statului, departe de Forks şi La Push; Edward era o gazdă amabilă, împrumutându-le maşinile lui la nevoie, fără să clipească. Compromisul acesta mă făcea să mă simt foarte inconfortabil, deşi încercasem să mă conving că oricum vânau undeva, în lume.

Jacob era şi mai supărat. Scopul existenţei vârcolacilor era prevenirea pierderilor de vieţi, şi iată că nişte crime violente aveau loc chiar la graniţele haitei. Dar, în aceste condiţii, cu Renesmee în grav pericol, îşi ţinea gura şi se uita urât spre podea, şi nu spre ei.

Am fost uimită cât de uşor l-au acceptat vampirii vizitatori pe Jacob; problemele pe care le anticipase Edward nu se materializară. Jacob părea mai mult sau mai puţin invizibil în ochii lor, şi ca persoană, şi ca sursă de hrană. Îl tratau în felul în care oamenii care nu iubesc animalele

tratează animalele de casă ale prietenilor lor.

Leah, Seth, Quil şi Embry primiseră ordin să stea lângă Sam pentru moment, iar Jacob li s-ar fi alăturat bucuros, doar că nu putea să stea departe de Renesmee, iar Renesmee era ocupată să fascineze grupul straniu de prieteni ai lui Carlisle.

Reluasem scena prezentării lui Renesmee în faţa clanului Denali de şase ori. Mai întâi pentru Peter şi Charlotte, pe care Alice îi trimisese la noi fără să le dea nicio explicaţie; ca majoritatea celor care o cunoşteau pe Alice, i-au respectat instrucţiunile în ciuda lipsei de informaţii. Alice nu le spusese nimic cu privire la destinaţia spre care se îndreptau ea şi cu Jasper. Nu făcuse nicio promisiune, că o să îi revadă vreodată, în viitor.

Nici Peter şi nici Charlotte nu mai văzuseră vreodată un copil nemuritor. Deşi ştiau regula, reacţia lor negativă nu fusese la fel de puternică, aşa cum fusese la început reacţia membrilor familiei Denali. Curiozitatea îi împinsese să asculte „explicaţia“ lui Renesmee. Şi asta a fost tot. Acum erau la fel de implicaţi ca şi familia Tanyei.

Carlisle trimisese prieteni din Irlanda şi Egipt.

Clanul irlandez sosi primul şi fusese surprinzător de uşor de convins. Siobhan – o femeie cu o prezenţă covârşitoare, al cărei trup imens era frumos şi fascinant, mişcându-se cu unduiri sinuoase – era capul familiei, dar ea şi partenerul ei cu chip dur, Liam, erau de mult obişnuiţi să aibă încredere în judecata celei mai noi membre a clanului lor. Micuţa Maggie, cu buclele ei roşii, nu era impozantă fizic ca ceilalţi, dar avea darul de a şti când este minţită şi verdictele ei nu erau niciodată contestate. Maggie declarase că Edward spunea adevărul, aşa că Siobhan şi Liam acceptară în totalitate povestea noastră, chiar înainte de a o atinge pe Renesmee.

Cu Amun şi ceilalţi vampiri egipteni a fost altă poveste. Chiar şi după ce doi membri tineri ai clanului său, Benjamin şi Tia, fuseseră convinşi de explicaţia lui Renesmee, Amun refuzase să o atingă şi le ordonase celorlalţi membri ai clanului să plece. Benjamin – un vampir, ciudat de vesel,

care părea un pic mai mare decât un băieţel, complet încrezător şi complet neglijent, în acelaşi timp – îl convinse pe Amun să rămână, cu câteva ameninţări subtile cu privire la desfacerea alianţei lor. Amun rămase, dar continuă să refuze s-o atingă pe Renesmee, şi nu îi permise nici partenerei lui, Kebi, să o facă. Părea o adunare neverosimilă – deşi egiptenii semănau cu toţii între ei, cu părul lor negru ca noaptea şi paloarea cu nuanţă măslinie, încât ar fi putut uşor să treacă drept rude de sânge. Amun era cel mai în vârstă membru şi liderul recunoscut. Kebi nu se îndepărta niciodată de Amun şi nu am auzit-o rostind vreun cuvânt. Tia, partenera lui Benjamin, era tot o femeie tăcută, şi când vorbea o făcea cu multă seriozitate şi înţelepciune. Şi totuşi, cu toţii păreau să se învârtă în jurul lui Benjamin, de parcă acesta ar fi avut un magnetism invizibil care le oferea celorlalţi echilibru. L-am văzut pe Eleazar uitându-se la băiat cu ochii mari şi am presupus că Benjamin avea un talent care îi atrăgea pe ceilalţi spre el.

— Nu asta e cauza, îmi spuse Edward, când am rămas singuri în seara aceea. Talentul lui e atât de unic, încât Amun e îngrozit că l-ar putea pierde. La fel cum plănuiserăm şi noi să o ascundem pe Renesmee – oftă –, aşa şi Amun l-a ţinut pe Benjamin departe de atenţia lui Aro. Amun l-a creat pe Benjamin, ştiind că va fi special.

— Ce poate face?

— Ceva ce Eleazar n-a mai văzut niciodată. Ceva despre care eu nu am auzit niciodată. Ceva ce nici scutul tău nu poate împiedica. Îmi zâmbi strengăreşte. Poate să influenţeze efectiv elementele naturii – pământ, vânt, apă şi foc. Manipulare fizică adevărată, nu o iluzie a minţii. Benjamin încă mai face experimente şi Amun încearcă să îl transforme într-o armă. Dar vezi cât de independent este Benjamin. Nu vrea să se lase folosit.

— Îţi place de el, am presupus eu din tonul vocii.

— Ştie foarte clar ce e bine şi ce e rău. Îmi place atitudinea lui.

Atitudinea lui Amun era altceva, el şi Kebi ţinându-se departe de noi, deşi Benjamin şi Tia se împrieteniseră

destul de repede cu clanurile Denali şi cu cel irlandez. Speram ca reîntoarcerea lui Carlisle să facă mai uşoară relaţia cu Amun.

Emmett şi Rose au trimis vampiri singuratici – prietenii nomazi de-ai lui Carlisle pe care i-au putut găsi.

Primul a venit Garrett – un vampir înalt, musculos cu ochi rubinii neliniştiţi şi păr lung, nisipiu, pe care îl ţinea legat la spate cu o şuviţă de piele – şi mi-a fost clar imediat că era un aventurier. Mi-am dat seama că îi puteam propune orice provocare şi el ar fi acceptat-o, doar ca să se testeze pe sine însuşi. Se împrieteni repede cu surorile Denali, punând nenumărate întrebări cu privire la stilul lor neobişnuit de viaţă. M-am întrebat dacă vegetarianismul era o altă provocare pe care o va accepta, doar ca să vadă dacă e în stare.

Mary şi Randall veniră şi ei – deja prieteni, deşi nu călătoreau împreună. Au ascultat povestea lui Renesmee şi au rămas să ne fie martori, la fel ca şi ceilalţi. La fel ca familia Denali, şi ei se întrebau ce vor face dacă Volturi nu se opresc să ne asculte explicaţiile. Toţi trei nomazii luau în calcul ideea de a ne sta alături în luptă.

Evident că Jacob devenea tot mai posomorât, cu fiecare musafir nou-venit. Se ţinea la distanţă de câte ori putea, iar când nu putea, îi şoptea lui Renesmee că ar fi trebuit să îi facă o listă, dacă se aşteptau să ţină minte numele tuturor strigoilor.[7]

Carlisle şi Esme se întoarseră după o săptămână, iar Emmett şi Rosalie câteva zile mai târziu, şi cu toţii ne-am simţit mai bine după aceasta. Carlisle a mai adus cu el un prieten, deşi *prieten* nu era cuvântul potrivit. Alistair era un vampir englez mizantrop, care îl considera pe Carlisle cea mai apropiată cunoştinţă a lui, deşi nu rezista decât cel mult la o vizită pe secol. Alistair prefera să rătăcească singur, iar Carlisle îi amintise de multele favoruri pe care i le făcuse ca să îl aducă aici. Evita orice altă companie şi era clar că nu avea niciun admirator printre clanurile prezente.

Vampirul suspicios, cu părul negru, l-a crezut pe Carlisle

[7] *Vezi ultimele pagini.*

pe cuvânt cu privire la naşterea lui Renesmee, refuzând, la fel ca şi Amun, să o atingă. Edward ne spuse, mie, lui Carlisle şi lui Esme, că Alistair se temea să fie aici, dar că îi era şi mai frică să nu cunoască rezultatul înfruntării. Privea suspicios orice autoritate şi, prin urmare, manifesta suspiciune şi faţă de Volturi. Ce se întâmpla acum părea să îi confirme toate temerile.

— Desigur, acum vor şti că am fost aici, îl auzeam mormăind în pod – acolo prefera să stea izolat. Nu mai am cum să ascund asta de Aro. Secole pe fugă, asta înseamnă. Toată lumea cu care a vorbit Carlisle în ultimul deceniu va fi pe lista lor. Nu-mi vine să cred că m-am lăsat implicat în porcăria asta. Ce mod deosebit de a-ţi trata prietenii!

Dar, dacă avea dreptate că trebuie să fugă de Volturi, măcar avea mai multe speranţe decât noi să scape. Alistair era un cercetaş, deşi nu atât de precis şi eficient ca Demetri. Alistair, pur şi simplu, simţea o atracţie inefabilă către ceea ce căuta. Dar acea atracţie era suficientă ca să îi spună în ce direcţie să alerge – în direcţia opusă lui Demetri.

Apoi sosiră încă doi prieteni neaşteptaţi – neaşteptaţi deoarece nici Carlisle, nici Rosalie nu reuşiseră să le contacteze pe amazoniene.

— Carlisle, îl salută cea mai înaltă dintre cele două femei când ajunseră.

Amândouă arătau de parcă ar fi fost întinse – braţe şi picioare lungi, degete lungi, cozi împletite, lungi şi feţe lungi cu nasuri lungi. Nu purtau decât piei de animal – veste de piele şi pantaloni strâmţi, prinşi cu şireturi din piele pe margini. Nu numai hainele lor excentrice le făceau să pară sălbatice, ci totul, de la ochii lor stacojii agitaţi, până la mişcările bruşte, smucite pe care le făceau. Nu mai întâlnisem niciodată nişte vampiri mai puţin civilizaţi.

Dar Alice le trimisese, şi asta era vestea interesantă, ca să o spun delicat. De ce se afla Alice în America de Sud? Doar pentru că văzuse că nimeni altcineva nu ar fi fost în stare să le contacteze pe amazoniene?

— Zafrina şi Senna! Dar unde e Kachiri? întrebă Carlisle.

Nu v-am văzut niciodată despărţite.

— Alice ne-a spus că trebuie să ne despărţim, răspunse Zafrina cu vocea ei groasă şi răguşită, care se potrivea cu aspectul ei sălbatic. E neplăcut să fim despărţite, dar Alice ne-a asigurat că aveţi nevoie de noi aici, în timp ce ea are foarte mare nevoie de Kachiri în altă parte. Asta e tot ce ne-a spus, doar că e grabă mare...?

Zafrina formulă ultimele cuvinte într-o întrebare şi – cu un tremur nervos care nu dispărea, indiferent de câte ori făceam asta – am adus-o pe Renesmee să le cunoască.

În ciuda aspectului lor fioros, ne-au ascultat povestea cu mult calm, apoi i-au permis lui Renesmee să le arate. Au fost la fel de impresionate de Renesmee ca şi ceilalţi vampiri, dar nu mă puteam abţine să nu mă îngrijorez când le priveam mişcările rapide şi smucite, atât de aproape de ea. Senna era mereu lângă Zafrina, fără să vorbească, dar nu era la fel ca în cazul lui Amun şi Kebi. Atitudinea lui Kebi părea slugarnică; Senna şi Zafrina păreau mai degrabă două părţi ale aceluiaşi organism – pur şi simplu, era o întâmplare ca Zafrina să fie cea care comunica.

Veştile despre Alice erau ciudat de încurajatoare. Era evident că se afla într-o misiune misterioasă, evitând capcana plănuită de Aro pentru ea.

Edward era încântat de prezenţa amazonienelor, pentru că Zafrina era extrem de talentată; talentul ei putea constitui o armă ofensivă foarte puternică. Nu că Edward ar fi vrut s-o roage pe Zafrina să ni se alăture în bătălie, dar dacă Volturi nu se vor opri când ne vor vedea martorii, poate că se vor opri când vor vedea altceva.

— E o iluzie foarte directă, explică Edward, când se dovedi că nu puteam vedea nimic, ca de obicei. Zafrina era intrigată şi amuzată de imunitatea mea – ceva ce nu mai întâlnise niciodată – şi se agita neliniştită, în timp ce Edward îmi explica ceea ce nu văzusem. Ochii lui Edward se pierdură puţin în timp ce continua să povestească. Poate să îi facă pe majoritatea oamenilor să vadă ce vrea ea să vadă – să vadă numai acel lucru şi nimic altceva. De exemplu, chiar acum mi se pare că sunt în mijlocul unei păduri

tropicale. E atât de clară imaginea, încât aş putea s-o consider reală, doar că încă te mai pot simţi în braţele mele.

Buzele Zafrinei se răsuciră într-un zâmbet crud. O secundă mai târziu, Edward îşi recăpătă concentrarea, şi îi răspunse şi el cu un zâmbet.

Renesmee era fascinată de conversaţie, şi se întinse spre Zafrina fără frică.

— Pot să văd? întrebă ea.

— Ce ai vrea să vezi? întrebă Zafrina.

— Ce i-ai arătat lui tati.

Zafrina încuviinţă din cap, şi m-am uitat neliniştită cum Renesmee priveşte în gol. O secundă mai târziu, zâmbetul uimitor al lui Renesmee îi lumină faţa.

— Mai vreau! ordonă ea.

După această demonstraţie, a fost greu s-o ţin pe Renesmee departe de Zafrina şi *imaginile ei drăguţe*. M-am îngrijorat, pentru că eram destul de sigură că Zafrina era în stare să creeze şi imagini deloc drăguţe. Dar prin gândurile lui Renesmee am putut să văd eu însămi viziunile Zafrinei – erau la fel de clare ca amintirile proprii ale lui Renesmee, ca şi cum ar fi fost adevărate – şi, prin urmare, am judecat singură dacă erau potrivite pentru ea sau nu.

Deşi n-am renunţat la ea uşor, trebuia să recunosc că era un lucru bun faptul că Zafrina îi distrăgea atenţia lui Renesmee. Aveam nevoie de spaţiu. Aveam atât de multe de învăţat, fizic şi mental, iar timpul era scurt.

Prima mea încercare de a învăţa să mă lupt nu dădu rezultate.

Edward mă imobilizase în două secunde. Dar, în loc să mă lase să mă eliberez singură – ceea ce aş fi putut cu siguranţă –, a sărit în picioare şi s-a îndepărtat de mine. Am ştiut imediat că e ceva în neregulă; era împietrit, privind în zare, peste poiana în care exersam.

— Îmi pare rău, Bella, spuse el.

— Nu, sunt bine, am spus. Hai să mai încercă o dată.

— Nu pot.

— Cum adică nu poţi? Abia am început.

Nu răspunse.

— Uite ce e, ştiu că nu mă pricep la asta, dar nu pot să devin mai bună dacă nu mă ajuţi.

Nu spuse nimic. Am sărit la el în joacă. Nu se apără deloc, astfel că am căzut amândoi la pământ. Rămase nemişcat când mi-am lipit buzele de jugulara lui.

— Am câştigat, l-am anunţat.

Miji ochii, dar nu spuse nimic.

— Edward? Ce s-a întâmplat? De ce nu vrei să mă înveţi?

Trecu un minut întreg până vorbi din nou:

— Pur şi simplu… nu pot suporta asta. Emmett şi Rosalie ştiu la fel de multe ca mine. Tanya şi Eleazar probabil ştiu mai multe. Roagă pe altcineva.

— Nu e corect! Tu eşti *bun* la asta. L-ai ajutat pe Jasper mai demult – te-ai luptat cu el şi cu toţi ceilalţi. Cu mine de ce nu? Cu ce-am greşit?

Oftă, exasperat. Ochii îi erau întunecaţi, nu mai era aproape niciun strop de auriu care să lumineze negrul.

— Să mă uit la tine în acel mod, analizându-te ca pe o ţintă. Să mă gândesc la modurile în care te pot ucide… Tresări. Pur şi simplu asta face lucrurile prea reale pentru mine. Nu avem atât de mult timp încât să conteze cine e profesorul tău. Oricine te poate învăţa chestiile de bază.

M-am încruntat la el.

El îmi atinse buza supărată şi zâmbi.

— Şi, oricum, e inutil. Volturi se vor opri. Îi vom face să înţeleagă.

— Şi dacă nu o fac? *Trebuie* să învăţ să mă apăr.

— Găseşte alt profesor.

Nu a fost ultima noastră discuţie pe această temă, dar nu am reuşit să-l înduplec niciun pic.

Emmett a fost mai mult decât doritor să ajute, deşi lecţiile lui mi se păreau răzbunări pentru meciurile pierdute. Dacă aş mai fi putut face vânătăi, aş fi fost mov din cap până în picioare. Rose, Tanya şi Eleazar erau cu toţii răbdători şi mă încurajau. Lecţiile lor îmi aminteau de instrucţiunile de luptă ale lui Jasper din iunie anul trecut, deşi acele amintiri erau ceţoase şi neclare. Ceilalţi musafiri

se amuzau pe seama educaţiei mele, iar câţiva s-au oferit chiar să mă ajute. Nomadul Garrett mi-a dat câteva lecţii – era un profesor surprinzător de bun; interacţiona atât de uşor cu ceilalţi, în general, încât m-am întrebat cum de nu îşi găsise încă un clan. M-am luptat şi cu Zafrina, în timp ce Renesmee privea din braţele lui Jacob. Am învăţat câteva trucuri, dar nu i-am mai cerut ajutorul. În realitate, deşi îmi plăcea foarte mult de Zafrina şi ştiam că nu m-ar răni, femeia aceea sălbatică mă speria de moarte.

Am învăţat multe de la profesorii mei, dar aveam senzaţia că ştiu numai lucruri de bază. Habar n-aveam cât o să rezist împotriva lui Alec şi a lui Jane. Nu puteam decât să mă rog că va fi suficient de mult ca să conteze.

Fiecare minut, din cele pe care nu le petreceam cu Renesmee sau luptându-mă, era dedicat exerciţiilor cu Kate în curtea din spate, încercând să împing scutul intern în afara mea să încerc să protejez şi pe altcineva. Edward mă încuraja în acest antrenament. Ştiam că speră că voi găsi un mod de a contribui care să mă mulţumească, dar care să mă ţină departe de câmpul de luptă.

Dar era atât de greu! Nu aveam de ce să mă agăţ, un lucru material cu care să lucrez. Aveam numai dorinţa mea puternică de a ajuta, de a fi în stare să îi apăr pe Edward şi pe Renesmee şi cât de mulţi membri ai familiei voi putea. Am încercat iar şi iar să forţez scutul nebulos în afara mea, cu succese mici şi sporadice. Mi se părea că mă lupt cu o bandă invizibilă de cauciuc – o bandă care se transforma din ceva concret şi tangibil, în ceva fără substanţă, la orice moment.

Numai Edward era dispus să fie cobaiul nostru – să primească şoc după şoc de la Kate, în timp ce eu mă luptam fără succes cu mintea mea. Lucram în reprize de câteva ore şi mă simţeam de parcă ar trebui să fiu acoperită de sudoare din cauza efortului, dar, desigur, corpul meu perfect nu mă trăda astfel. Oboseala mea era doar mentală.

Mă omora faptul că Edward trebuia să sufere, cu braţele mele înfăşurate inutil în jurul lui în timp ce tresărea, iar şi

iar, la şocurile transmise de Kate. Mă străduiam cât de tare puteam ca să împing scutul în jurul amândurora; din când în când reuşeam, apoi îmi aluneca din nou.

Uram acest antrenament şi îmi doream ca Zafrina să fie cea care să ne ajute în locul lui Kate. Atunci Edward nu ar trebui decât să privească iluziile Zafrinei, până când eu l-aş fi putut împiedica să le mai vadă. Dar Kate insista că am nevoie de o motivaţie mai bună – prin asta se referea la faptul că nu suportam să îl văd suferind pe Edward. Începusem să mă îndoiesc de afirmaţia ei din prima zi – că nu era sadică în utilizarea talentului ei. Părea să se distreze pe seama mea.

— Hei, spuse Edward vesel, încercând să ascundă orice urmă de suferinţă din voce. Orice ca să mă împiedice să învăţ să lupt. Asta abia m-a înţepat. Bravo, Bella!

Am tras adânc aer în piept, încercând să înţeleg ce anume făcusem bine. Am testat banda elastică, luptându-mă s-o forţez să rămână solidă, în timp ce o întindeam în afara mea.

— Din nou, Kate, am mârâit printre dinţii încleştaţi.

Kate îşi apăsă palma pe umărul lui Edward.

El oftă uşurat.

— Nimic de data asta.

Ea ridică din sprânceană.

— Şi n-a fost un şoc uşor, să ştii.

— Bine, am gâfâit.

— Pregăteşte-te, îmi spuse ea, şi se întinse din nou spre Edward.

De data asta, el tresări şi scoase un şuierat încet printre dinţi.

— Scuze! Scuze! Scuze! am repetat, muşcându-mi buza.

De ce nu reuşeam odată?

— Te descurci minunat, Bella, spuse Edward, strângându-mă în braţe. Lucrezi la asta de doar câteva zile şi deja reuşeşti să proiectezi uneori. Kate, spune-i cât de bine se descurcă.

Kate îşi ţuguie buzele.

— Nu ştiu. Evident are o putere imensă, pe care abia o

descoperim. Poate mai mult, sunt sigură. Are nevoie doar de motivaţia potrivită.

M-am uitat la ea nevenindu-mi să cred, dezvelindu-mi dinţii automat. Cum putea să creadă că îmi lipseşte motivaţia când îl curenta pe Edward chiar în faţa mea?

Am auzit murmure din audienţa care crescuse pe măsură ce continuam exerciţiile – numai Eleazar, Carmen şi Tanya, la început, dar apoi li se alăturase şi Garrett, apoi Benjamin şi Tia, Siobhan şi Maggie, iar acum chiar şi Alistair se uita de la o fereastră de la etajul trei. Spectatorii erau de acord cu Edward; credeau că mă descurc deja foarte bine.

— Kate… spuse Edward pe un ton ameninţător când acesteia îi trecu prin cap o nouă idee, dar ea se afla deja în mişcare.

Ţâşni pe malul râului până la locul în care Zafrina, Senna şi Renesmee se plimbau, Zafrina şi Renesmee ţinându-se de mână, în timp ce făceau schimb de imagini între ele. Jacob le urma, la câţiva paşi în spate.

— Nessie, spuse Kate – nou-veniţii adoptaseră imediat porecla aceea enervantă, ai vrea să vii s-o ajuţi pe mama ta?

— Nu, aproape că am mârâit.

Edward mă îmbrăţişă pentru a mă asigura că totul e bine. L-am dat la o parte exact când Renesmee traversă curtea alergând, cu Kate, Zafrina şi Senna chiar în spatele ei.

— În niciun caz, Kate, am şuierat.

Renesmee se întinse spre mine şi eu mi-am deschis braţele automat. Se cuibări la pieptul meu, apăsându-şi capul în scobitura gâtului meu.

— Dar, mami, eu *vreau* să ajut, spuse ea cu o voce hotărâtă.

Îşi puse mâna pe gâtul meu, subliniindu-şi cuvintele cu imagini cu noi două împreună, o adevărată echipă.

— Nu, am spus, retrăgându-mă repede.

Kate făcuse un pas deliberat în direcţia mea, cu mâna întinsă către noi.

— Nu te apropia de noi, Kate, am avertizat-o.

— Ba da.

Începu să vină către mine. Zâmbea ca un vânător care îşi încolţeşte prada.

Am mutat-o pe Renesmee astfel că acum stătea agăţată în spatele meu, şi am continuat să dau înapoi cu fiecare pas cu care Kate înainta. Acum mâinile îmi erau libere şi, dacă Kate dorea să îşi păstreze mâinile prinse de încheieturi, ar fi făcut bine să păstreze distanţa.

Kate probabil nu înţelegea, căci nu simţise niciodată dragostea unei mame pentru copilul ei. Probabil nu-şi dădea seama cât de departe mersese. Eram atât de furioasă, încât vedeam roşu în faţa ochilor, iar pe limbă aveam gust de metal încins. Forţa pe care o foloseam de obicei ca să mă calmez îmi curgea acum prin muşchi şi ştiam că pot s-o fac praf pe Kate, dacă mă provoca.

Furia mă ajută să îmi identific cu claritate fiecare aspect al fiinţei. Puteam chiar să simt elasticitatea scutului meu cu mai multă precizie – simţeam că nu e chiar o bandă, e mai mult un strat, o peliculă subţire care mă acoperea din cap până în picioare. Furia care îmi trecea prin corp mă ajuta să-l percep mai bine, să-l manevrez mai bine. Am întins pelicula în jurul meu, în afara mea, înfăşurând-o pe Renesmee complet, în caz că Kate reuşea să treacă de mine.

Kate mai făcu un alt pas calculat înainte şi un mârâit animalic îmi urcă în gât şi ieşi printre dinţii încleştaţi.

— Ai grijă, Kate, o avertiză Edward.

Kate mai făcu un pas, apoi făcu o greşeală pe care până şi cineva inexperimentat ca mine o putea recunoaşte. La scurtă distanţă de mine, întoarse capul, mutându-şi privirea de la mine la Edward.

Renesmee era în siguranţă în spatele meu; m-am arcuit ca să sar.

— Poţi să auzi ceva de la Nessie? îl întrebă Kate, cu vocea calmă şi fără griji.

Edward ţâşni între noi, blocându-mi atacul asupra lui Kate.

— Nu, absolut nimic, răspunse el. Acum lasă-i Bellei puţin spaţiu să se calmeze, Kate. N-ar trebui s-o provoci aşa. Ştiu

că nu pare de vârsta ei, dar are doar câteva luni.

— Nu avem timp să o luăm încet, Edward. Trebuie s-o forţăm. Avem numai câteva săptămâni, iar ea are capacitatea de a…

— Las-o un minut, Kate.

Kate se încruntă, dar luă avertismentul lui Edward mai în serios decât îl luase pe al meu.

Mâna lui Renesmee era pe gâtul meu; îşi amintea atacul lui Kate, arătându-mi că nu ne dorise răul, că tati ştia ce se întâmplă…

Asta nu mă linişti. Încă mai vedeam roşu în faţa ochilor. Dar mă controlam mult mai bine şi eram de acord cu vorbele înţelepte ale lui Kate. Furia mă ajuta. Voi învăţa mai repede sub presiune.

Dar asta nu însemna că îmi plăcea.

— Kate, am mârâit. Mi-am pus mâna pe spatele lui Edward. Încă îmi simţeam scutul ca o pânză puternică şi flexibilă în jurul meu şi al lui Renesmee. L-am împins mai departe, forţându-l în jurul lui Edward. Nu se observa niciun defect în ţesătura elastică, nu se vedea vreun semn că s-ar putea rupe. Gâfâiam de efort, iar cuvintele mele sunau ca şi cum mi-aş fi pierdut suflarea, şi nu de parcă aş fi fost furioasă. Din nou, i-am spus lui Kate. Numai Edward.

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar veni în faţă şi îşi apăsă palma pe umărul lui Edward.

— Nimic, spuse Edward.

Îi simţeam zâmbetul în voce.

— Şi acum? întrebă Kate.

— Tot nimic.

— Şi acum?

De data aceasta se simţi efortul în vocea ei.

— Absolut nimic.

Kate mormăi şi păşi în spate.

— Puteţi vedea asta? întrebă Zafrina cu vocea ei groasă şi sălbatică, uitându-se fix la noi trei.

Vorbea cu un accent puternic, lungind cuvintele în mod neaşteptat.

— Nu văd nimic din ce n-ar trebui să văd, spuse Edward.

— Şi tu, Renesmee? întrebă Zafrina.

Renesmee îi zâmbi Zafrinei şi dădu din cap.

Furia îmi dispăruse aproape complet şi mi-am încleştat dinţii, gâfâind tot mai tare în timp ce forţam scutul elastic să rămână în afară; mi se părea că devine tot mai greu, cu cât îl ţin mai mult. Se deplasa înapoi, retrăgându-se în interior.

— Să nu se panicheze nimeni, avertiză Zafrina micul grup care mă privea. Vreau să văd cât de departe îl poate extinde.

Se auzi un oftat colectiv din cauza şocului – Eleazar, Carmen, Tanya, Garrett, Benjamin, Tia, Siobhan, Maggie – toată lumea, cu excepţia Sennei, care părea pregătită pentru orice făcea Zafrina. Ochii celorlalţi erau goi şi feţele – neliniştite.

— Ridicaţi mâna când vă recăpătaţi vederea, îi instrui Zafrina. Acum, Bella. Vezi câţi poţi proteja.

Am gâfâit. Kate era cea mai apropiată persoană de mine, în afară de Edward şi de Renesmee, dar chiar şi ea era la trei metri distanţă. Mi-am încleştat maxilarul şi am împins, încercând să întind protecţia elastică şi rezistentă cât mai departe de mine. Centimetru cu centimetru am condus-o spre Kate, luptându-mă cu scutul care riposta la fiecare milimetru câştigat. Priveam numai chipul neliniştit a lui Kate în timp ce mă străduiam, şi am gemut încet de uşurare când a clipit şi şi-a recăpătat vederea. Apoi a ridicat mâna.

— Fascinant! murmură Edward pe sub mustaţă. E ca un geam prin care vezi doar de-o parte. Eu pot să aud tot ce gândesc ei, dar ei nu mă pot atinge. Şi pot s-o aud pe Renesmee, deşi nu puteam când eram în afară. Pariez că Kate m-ar putea electrocuta acum, pentru că e sub umbrelă cu mine. Pe tine tot nu pot să te aud… hmmm. Cum funcţionează asta? Mă întreb dacă…

Continuă să mormăie pentru el, dar nu-i puteam asculta cuvintele. Am strâns şi mai tare din dinţi, luptându-mă să forţez scutul până la Garrett, care era cel mai aproape de Kate. Ridică şi el mâna.

— Foarte bine, mă felicită Zafrina. Acum…

Dar vorbise prea devreme; cu un icnet ascuţit, am simţit cum scutul se retrage ca un bandă elastică întinsă prea departe, plesnind înapoi la forma ei originală. Renesmee, simţind pentru prima dată orbirea pe care Zafrina le-o indusese celorlalţi, tremură în spatele meu. Epuizată, m-am luptat forţând scutul s-o includă din nou.

— Mă laşi un minut? am gâfâit eu. De când devenisem vampir, nu mai simţisem nevoia de a mă odihni. Era enervant să mă simt atât de epuizată şi, totuşi, atât de puternică, în acelaşi timp.

— Desigur, spuse Zafrina, iar spectatorii se relaxară recăpătându-şi vederea.

— Kate, strigă Garrett pe când ceilalţi murmurau şi se îndepărtau, deranjaţi de momentul de orbire; vampirii nu erau obişnuiţi să se simtă vulnerabili. Garrett cel înalt, cu părul nisipiu, era singurul nemuritor fără niciun talent, care părea atras de sesiunile mele de antrenament. M-am întrebat ce îl atrăgea pe aventurier.

— Eu n-aş face-o, Garrett, îl avertiză Edward.

Garrett continuă să înainteze spre Kate în ciuda avertismentului, cu o expresie speculativă pe chip.

— Am auzit că poţi să trânteşti un vampir pe spate.

— Da, recunoscu ea. Apoi, cu un zâmbet viclean, îşi îndreptă mâinile spre el, în joacă. Eşti curios?

Garrett ridică din umeri.

— N-am mai văzut aşa ceva niciodată. Ar putea să fie o exagerare…

— Poate, spuse Kate, cu faţa brusc serioasă. Poate că funcţionează numai cu cei slabi sau tineri. Nu sunt sigură. Dar tu pari puternic. Poate că tu poţi rezista talentului meu.

Îşi întinse mâna spre el, cu palma în sus – clar o invitaţie. Kate îşi muşca buzele şi eram sigură că expresia ei serioasă era doar o tentativă de a-l provoca.

Garrett rânji în faţa provocării. Foarte încrezător, îi atinse palma cu degetul arătător.

Şi apoi, cu un icnet puternic, genunchii îi cedară şi se prăbuşi pe spate. Capul îi lovi o bucată de granit cu un

zgomot puternic. Era o privelişte şocantă. Instinctele mele refuzau să creadă ce vedeau: un nemuritor paralizat; era profund greşit.

— Ţi-am spus eu, murmură Edward.

Pleoapele lui Garrett tremurară câteva secunde, apoi ochii i se deschiseră larg. Se uită lung la Kate, care zâmbea, şi un zâmbet întrebător îi apăru pe chip.

— Uau, spuse el.

— Ţi-a plăcut? întrebă ea sceptică.

— Nu sunt nebun, râse el, scuturând din cap în timp ce se ridica încet în genunchi, dar e ceva deosebit!

— Aşa am auzit şi eu.

Edward îşi dădu ochii peste cap.

Şi apoi se auzi gălăgie din curtea din faţă. L-am auzit pe Carlisle vorbind peste o zumzăială de voci surprinse.

— V-a trimis Alice? întrebă el pe cineva, cu vocea nesigură, uşor supărată.

Încă un oaspete neaşteptat?

Edward intră în casă şi majoritatea făcură la fel. L-am urmat încet, cu Renesmee cocoţată încă în spatele meu. Voiam să îi las lui Carlisle puţin timp. Să îl las să îl pregătească pe noul oaspete pentru ceea ce urma.

Am tras-o pe Renesmee în braţe şi am mers cu grijă în jurul casei, ca să intru pe uşa de la bucătărie, ascultând ceea ce nu puteam vedea.

— Nimeni nu ne-a trimis, răspunse o voce groasă, ca o şoaptă, la întrebarea lui Carlisle. Mi-a amintit imediat de vocea lui Aro şi de cea a lui Caius şi am îngheţat acolo, în mijlocul bucătăriei.

Ştiam că sufrageria e aglomerată – aproape toată lumea se dusese să îi vadă pe noii musafiri –, dar nu se auzea aproape nimic. Respiraţii superficiale, atâta tot.

Carlisle răspunse precaut:

— Atunci, ce vă aduce aici acum?

— Umblă vorba, răspunse o altă voce, la fel de diafană ca prima. Am auzit că Volturi vin peste voi. Se spune că nu sunteţi singuri. Evident, vorbele sunt adevărate. Impresionantă adunare aveţi aici!

— Nu îi provocăm pe Volturi la luptă, răspunse Carlisle încordat. E vorba doar de o neînţelegere, atâta tot. O neînţelegere foarte gravă, ca să fiu sincer, dar una pe care sperăm s-o lămurim. Ce vedeţi aici sunt martori. Avem nevoie doar ca Volturi să ne asculte. Noi n-am…

— Nu ne pasă ce spun ei că aţi făcut, îl întrerupse prima voce. Şi nu ne pasă nici dacă aţi încălcat legea.

— Oricât de gravă ar fi infracţiunea, completă al doilea.

— Aşteptăm de un mileniu şi jumătate să provoace cineva gunoaiele alea italiene, spuse primul. Dacă e vreo şansă ca ei să cadă, vrem să fi aici, s-o vedem.

— Sau chiar să vă ajutăm să îi învingeţi, adăugă al doilea. Vorbeau perfect coordonaţi, cu voci atât de asemănătoare, încât cineva cu un auz mai puţin sensibil ar fi presupus că e doar un singur vorbitor. Dacă o să ni se pară că aveţi vreo şansă să reuşiţi.

— Bella? mă strigă Edward. Adu-o pe Renesmee aici, te rog! Poate că ar trebui să testăm afirmaţiile oaspeţilor noştri români.

Mă ajuta să ştiu că probabil jumătate din vampirii din cealaltă încăpere ar sări în ajutorul lui Renesmee, dacă românii aceştia ar fi fost deranjaţi de existenţa ei. Nu-mi plăceau vocile lor, sau ameninţarea sumbră din cuvintele lor. Când am păşit în cameră, mi-am dat seama că nu eram singura care gândea aşa. Majoritatea vampirilor priveau cu ochi ostili, şi câţiva – Carmen, Tanya, Zafrina şi Senna – adoptară poziţii defensive, între nou-veniţi şi Renesmee.

Vampirii de la uşă erau amândoi slabi şi scunzi, unul cu părul negru, iar celălalt cu părul atât de blond încât părea cenuşiu. Aveau acelaşi aspect prăfos al pielii ca Volturi, deşi cred că nu era la fel de pronunţat. Nu puteam fi sigură pentru că nu îi văzusem pe Volturi decât cu ochi umani; nu puteam face o comparaţie perfectă. Ochii lor înguşti erau de un vişiniu-închis, fără vreo peliculă lăptoasă peste ei. Purtau haine negre foarte simple, care puteau trece drept moderne, dar care erau croite după modele vechi.

Cel brunet rânji când am apărut.

— Măi, măi, măi, Carlisle. *Chiar* că ai fost neascultător,

nu-i aşa?

— Nu e ceea ce crezi, Ştefan.

— Şi nici nu ne pasă, răspunse blondul. Aşa cum am spus deja.

— Atunci sunteţi bine-veniţi să participaţi, Vladimir, dar cu siguranţă planul nostru nu e să îi provocăm pe Volturi, aşa cum am spus şi *noi* deja.

— Atunci o să vă ţinem pumnii, începu Ştefan.

— Şi sperăm să avem noroc, încheie Vladimir.

Până la urmă, am strâns şaptesprezece martori – irlandezii, Siobhan, Liam şi Maggie; egiptenii, Amun, Kebi, Benjamin şi Tia; amazonienele, Zafrina şi Senna; românii, Vladimir şi Ştefan; şi nomazii, Charlotte şi Peter, Garrett, Alistair, Mary şi Randall – care se adăugau familiei noastre de unsprezece persoane. Tanya, Kate, Eleazar şi Carmen insistaseră să fie consideraţi parte din familie.

În afară de Volturi, era probabil cea mai mare adunare paşnică de vampiri maturi din istorie.

Începeam să ne simţim cu toţii un pic mai încrezători. Nici eu nu mă puteam abţine. Renesmee câştigase atâţia de partea ei, în atât de puţin timp! Volturi trebuiau să asculte doar o fracţiune de secundă…

Ultimii doi vampiri români supravieţuitori – concentraţi doar pe resentimentele lor amare împotriva celor care le distrusese imperiul, cu o mie cinci sute de ani în urmă – aflau totul din mers. Nu doriseră s-o atingă pe Renesmee, dar nu au arătat nicio aversiune faţă de ea. Păreau misterios de încântaţi de alianţa noastră cu vârcolacii. Mă priveau exersându-mi scutul cu Zafrina şi Kate, îl priveau pe Edward răspunzând la întrebări nerostite, îl priveau pe Benjamin scoţând gheizere de apă din râu sau stârnind rafale bruşte de vânt din aerul liniştit, doar cu ajutorul minţii, şi ochii le străluceau de speranţa că Volturi şi-au găsit în sfârşit naşul.

Nu aveam aceleaşi visuri, dar speram cu toţii.

33. FALSURI

— Charlie, încă mai avem musafiri şi suntem în situaţia aceea despre care nu trebuie să ştii nimic. Ştiu că a trecut mai mult de o săptămână de când n-ai mai văzut-o pe Renesmee, dar o vizită nu e o idee foarte bună acum. Ce-ar fi s-o aduc eu pe Renesmee să te vadă?

Charlie rămase tăcut atât de mult, încât m-am întrebat dacă simţise încordarea din spatele cuvintelor mele.

Dar apoi murmură:

— Nu trebuie să ştiu, *uf,* şi mi-am dat seama că precauţia lui faţă de supranatural îi încetinea reacţiile.

— Bine, puştoaico, spuse Charlie. Poţi să vii în dimineaţa asta? Sue îmi aduce prânzul. E la fel de îngrozită, cum erai şi tu când ai venit, de felul în care gătesc.

Charlie râse, apoi oftă de dragul timpurilor trecute.

— În dimineaţa asta e perfect.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Deja amânasem prea mult timp.

— Vine şi Jake cu voi?

Deşi Charlie nu ştia nimic despre felul în care se îndrăgostesc vârcolacii, nimeni nu putea să nu remarce afecţiunea dintre Jacob şi Renesmee.

— Probabil.

Nu cred că Jacob ar fi renunţat voluntar la o după-amiază petrecută cu Renesmee, fără vampiri de faţă.

— Poate că ar trebui să îl invit şi pe Billy, murmură Charlie. Dar… hmm. Poate altă dată.

Eram atentă la Charlie doar pe jumătate – suficient cât să remarc reţinerea ciudată din vocea lui, când îl menţionase pe Billy, dar nu suficient cât să mă întreb despre ce era vorba. Charlie şi Billy erau adulţi; dacă aveau probleme, le puteau rezolva singuri. Eu aveam prea multe lucruri care să mă preocupe.

— Ne vedem imediat, i-am spus şi am închis telefonul.

Această vizită era mai mult decât dorinţa mea de a-mi proteja tatăl de douăzeci şi şapte de vampiri adunaţi laolaltă – care juraseră cu toţii să nu omoare pe nimeni pe o rază de o sută de kilometri, dar cu toate astea… Evident, niciun om nu trebuia să se apropie de acest grup. Aceasta era scuza pe care i-o oferisem lui Edward: o duceam pe Renesmee la Charlie, ca să nu vină el aici. Era un motiv bun ca să plec de-acasă, dar nu era motivul real.

— De ce nu putem să luăm Ferrari-ul? se plânse Jacob, când ne-am întâlnit în garaj.

Eram deja în Volvo-ul lui Edward împreună cu Renesmee.

Edward apucase să îmi arate maşina *de după;* aşa cum bănuise, nu fusesem în stare să arăt entuziasmul potrivit. Sigur, era drăguţă şi rapidă, dar mie îmi plăcea să *merg normal*.

— Iese prea tare în evidenţă, am răspuns eu. Am putea merge pe jos, dar asta l-ar speria pe Charlie.

Jacob mormăi, dar se urcă pe scaunul din dreapta. Renesmee trecu de la mine în poală la el.

— Cum te simţi? l-am întrebat, în timp ce scoteam maşina din garaj.

— Cum crezi? răspunse Jacob cu ironie. Sunt sătul de toţi vampirii ăia împuţiţi. Îmi văzu expresia şi vorbi înainte ca eu să răspund: Mda, ştiu, ştiu. Sunt băieţii buni, sunt aici să ne ajute, o să ne salveze pe toţi etc., etc. Zi ce vrei, dar eu tot cred că Dracula Unu şi Dracula Doi sunt înfiorători.

A trebuit să zâmbesc. Nici eu nu mă prea dădeam în vânt după oaspeţii români.

— Aici nu te contrazic.

Renesmee dădu din cap, dar nu spuse nimic; spre deosebire de noi, ceilalţi, ea îi găsea pe români ciudat de fascinanţi. Făcuse efortul de a vorbi cu ei cu voce tare, deoarece aceştia nu o lăsau să îi atingă. Întrebase despre pielea lor neobişnuită şi, deşi îmi era teamă că s-ar fi putut simţi jigniţi, m-am bucurat că întrebase. Şi eu eram curioasă.

Nu păruseră supăraţi de interesul ei. Poate un pic

melancolici.

— Am stat nemişcaţi pentru foarte mult timp, copilă, răspunsese Vladimir, în timp ce Ştefan încuviinţa, dar nu-i mai continua propoziţiile lui Vladimir, aşa cum făcea deseori. Ne contemplam propria divinitate. Era un semn al puterii noastre, că totul venea la noi. Prada, diplomaţii, cei care doreau favoruri. Stăteam pe tronurile noastre şi ne credeam buni. Nu am observat multă vreme că ne schimbam – aproape ne pietrificam. Bănuiesc că Volturi ne-au făcut o favoare când ne-au ars castelele. Cel puţin Ştefan şi cu mine nu am mai continuat să ne pietrificăm. Acum ochii Volturilor sunt acoperiţi cu o peliculă de praf, dar ai noştri sunt strălucitori, îmi imaginez că asta va constitui un avantaj, când le vom scoate ochii.

După acest episod, am încercat s-o ţin pe Renesmee departe de ei.

— Cât timp stăm la Charlie? întrebă Jacob, întrerupându-mi gândurile.

Se relaxa vizibil pe măsură ce ne îndepărtam de casă şi de noii ei locatari. Eram fericită că pentru el nu eram chiar un vampir, încă eram doar Bella.

— Destul de mult timp, de fapt.

Tonul vocii mele îi atrase atenţia.

— Se mai întâmplă şi altceva, în afară de faptul că îl vizităm pe tatăl tău?

— Jake, ştii că te descurci destul de bine să îţi controlezi gândurile în preajma lui Edward?

Ridică o sprânceană groasă şi neagră.

— Mda?

Am încuviinţat din cap doar, îndreptându-mi ochii spre Renesmee. Aceasta privea pe fereastră şi nu-mi puteam da seama cât de interesată era de conversaţia noastră, dar am decis să nu risc să spun şi altceva.

Jacob aşteptă continuarea, împingându-şi buza de jos un pic în afară, gândindu-se la puţinul pe care i-l spusesem.

În timp ce conduceam în linişte, m-am chinuit să văd prin lentilele de contact afară, în ploaia rece; nu era încă îndeajuns de rece pentru zăpadă. Ochii mei nu erau la fel

de fantomatici cum fuseseră la început – erau mai degrabă de un portocaliu-roşcat palid, decât stacojii aprins. În curând, voi putea renunţa la lentile. Speram că schimbarea nu-l va supăra prea mult pe Charlie.

Când am ajuns la Charlie, Jacob încă mai medita la frânturile din conversaţia noastră. Nu am vorbit în timp ce mergeam repede prin ploaie. Tata ne aştepta; deschise uşa înainte să putem bate.

— Hei, copii! Parcă au trecut ani de când nu ne-am mai văzut! Uită-te la tine, Nessie! Hai la bunicul! Pot să jur că ai crescut cu cincisprezece centimetri. Şi pari slabă, Ness. Se uită urât la mine. Nu-ţi dau de mâncare acolo?

— E doar în creştere, am murmurat. Bună, Sue, am strigat peste umărul lui. Din bucătărie venea miros de pui, roşii, usturoi şi brânză; probabil mirosea bine pentru toţi ceilalţi. Mai simţeam şi miros de pin proaspăt şi de praf.

Renesmee zâmbi, arătându-şi gropiţele. Nu vorbea niciodată în faţa lui Charlie.

— Păi, haideţi înăuntru, afară e frig, copii. Unde e ginerele meu?

— Ţine companie prietenilor, spuse Jacob, apoi pufni. Eşti *aşa* de norocos că nu ştii ce se întâmplă, Charlie! Asta e tot ce am de gând să spun.

L-am pocnit pe Jacob uşor, pe când Charlie se strâmba.

— Au, se plânse Jacob pe sub mustaţă; mă rog, *crezusem*, că îl lovisem uşor.

— De fapt, Charlie, eu am treabă în oraş.

Jacob îmi aruncă o privire, dar nu spuse nimic.

— Ai rămas în urmă cu cumpărăturile de Crăciun, Bell? Mai ai doar câteva zile, să ştii.

— Da, cumpărături de Crăciun, am spus eu pe un ton plângăcios.

Asta explica praful. Probabil Charlie scosese vechile decoraţiuni.

— Nu-ţi face griji, Nessie, îi şopti el la ureche. M-am ocupat eu, în caz că mama ta uită.

Mi-am dat ochii peste cap, dar, de fapt, nu mă gândisem deloc la sărbători.

— Prânzul e pe masă, strigă Sue din bucătărie. Hai, copii.

— Ne vedem mai târziu, tată, am spus şi am schimbat o privire rapidă cu Jacob.

Chiar dacă nu se putea abţine să nu se gândească la asta lângă Edward, măcar nu ştia prea multe. Habar n-avea ce pun la cale.

Desigur, m-am gândit în timp ce mă urcam în maşină, nu e ca şi cum eu am habar.

Şoseaua era alunecoasă şi întunecată, dar şofatul nu mă mai intimida. Reflexele mele se descurcau şi singure şi abia dacă eram atentă la drum. Problema era să reduc viteza în preajma altor maşini, ca să nu atrag atenţia asupra mea. Voiam să termin misiunea de azi, să dezleg odată misterul, ca să mă pot întoarce la antrenamentele mele de o importanţă vitală. Antrenamente pentru a-i proteja pe unii şi antrenamente ca să îi omor pe alţii.

Mă descurcam tot mai bine cu scutul meu. Kate nu simţea că era nevoie să mă mai motiveze – nu era greu să găsesc motive de furie, acum că ştiam că asta e cheia –, aşa că acum lucram mai mult cu Zafrina. Era încântată de cât de mult reuşeam să extind scutul; acum eram în stare să acopăr o distanţă de trei metri pentru mai mult de un minut, deşi mă epuiza. De dimineaţă, încercase să afle dacă pot să îmi împing de tot scutul afară din minte. Nu îi vedeam rostul, dar Zafrina credea că m-ar ajuta să mă întăresc, ca şi cum ai exersa muşchii de pe stomac sau de pe spate, nu numai de pe braţe. În cele din urmă, vei putea să ridici greutăţi mai mari dacă toţi muşchii sunt mai puternici.

Nu eram foarte bună la asta. Prinsesem doar o scânteiere a râului din junglă pe care încerca să mi-l arate.

Dar, mai erau şi alte aspecte ale pregătirii mele pentru cele ce urmau, şi, cu numai două săptămâni rămase, m-am îngrijorat că poate îl neglijez pe cel mai important. Astăzi urma să rectific această scăpare.

Memorasem hărţile potrivite şi n-am avut nicio problemă să găsesc adresa care nu exista pe internet, cea a lui J. Jenks. Următorul meu pas va fi să îl caut pe Jason Jenks la

cealaltă adresă, cea pe care nu mi-o dăduse Alice.

Dacă aş spune că nu era un cartier drăguţ, aş fi prea amabilă. Cea mai banală dintre maşinile familiei Cullen ar arăta scandalos aici. Vechiul meu Chevy ar fi reprezentat un lux în zonă. Dacă aş mai fi fost om, aş fi încuiat uşile şi aş fi condus cât de repede. Aşa cum eram acum, eram puţin fascinată. Am încercat să mi-o imaginez pe Alice în acest loc şi n-am reuşit.

Clădirile – toate cu trei etaje, înguste şi uşor înclinate, de parcă se cocoşau sub ploaie – erau majoritatea case vechi, împărţite în apartamente multiple. Era greu de spus ce culoare trebuia să fi avut vopseaua coşcovită. Totul se decolorase, căpătând nuanţe de gri. Câteva dintre clădiri adăposteau diverse magazine la parter: un bar mizerabil, cu ferestrele vopsite în negru, un magazin cu accesorii pentru vrăjitori aspiranţi, cu palme de neon şi cărţi de tarot strălucind intermitent pe uşă, un salon de tatuaj, şi o grădiniţă cu fereastra din faţă lipită cu bandă adezivă, pentru că fusese spartă. În niciuna dintre camere nu erau becuri aprinse, deşi era destul de întuneric afară pentru ca să fie nevoie de lumină. Auzeam un murmur încet de voci; probabil un televizor.

Erau puţini oameni prin preajmă, doi care se îndepărtau prin ploaie în direcţii opuse şi unul care stătea pe veranda scundă a unui cabinet de avocatură, cu ferestrele bătute în cuie, citind un ziar umed şi fluierând. Cântecul era mult prea vesel pentru atmosfera din jur.

Am fost atât de amuzată de omul care fluiera lipsit de griji, încât nu mi-am dat seama imediat că acea clădire abandonată era exact adresa pe care o căutam. Nu se vedea niciun număr pe clădirea în paragină, dar salonul de tatuaj de lângă el avea cu două numere mai puţin.

Am oprit în curbă şi am rămas acolo pentru o secundă. Aveam de gând să intru în dărăpănătura aia într-un fel sau în altul, dar cum s-o fac fără ca omul acela să mă observe? Aş fi putut parca pe strada următoare şi să mă întorc prin spate… Dar ar putea fi mai mulţi martori în partea cealaltă. Poate prin acoperiş? Era suficient de întuneric pentru aşa

ceva?

— Hei, cucoană, îmi strigă cel care fluiera.

Am dat jos fereastra din dreapta, ca şi cum nu l-aş fi auzit.

Bărbatul îşi lăsă ziarul deoparte, iar hainele lui mă surprinseră acum că le puteam vedea. Sub halatul zdrenţăros, era un pic prea bine îmbrăcat. Nu bătea vântul ca să îmi aducă mirosul, dar luciul cămăşii lui roşii-închis mă ducea cu gândul la mătase. Părul lui negru şi creţ era încurcat şi ciufulit, dar pielea măslinie îi era netedă şi perfectă, iar dinţii albi şi drepţi. Ceva nu se potrivea.

— Poate n-ar trebui să parchezi maşina aici, cucoană, spuse el. S-ar putea să n-o mai găseşti când te întorci.

— Mulţumesc pentru avertisment, am spus.

Am oprit motorul şi am coborât din maşină. Poate că prietenul meu ar putea să îmi ofere nişte răspunsuri mai repede decât le-aş fi obţinut eu pătrunzând prin efracţie. Am deschis umbrela mea mare şi gri – nu că îmi păsa cu adevărat să îmi protejez rochia tricotată şi lungă din caşmir. Era un lucru pe care un om l-ar fi făcut.

Omul îşi miji ochii prin ploaie spre chipul meu, apoi îi căscă larg. Înghiţi în sec şi inima îşi acceleră ritmul când m-am apropiat.

— Caut pe cineva, am început.

— Eu sunt cineva, se oferi el cu un zâmbet. Ce pot să fac pentru tine, frumoaso?

— Eşti J. Jenks? am întrebat.

— A, spuse el, şi expresia i se schimbă din anticipare în înţelegere. Se ridică în picioare şi mă examină cu ochi suspicioşi. De ce îl cauţi pe J?

— Asta e treaba mea. Şi oricum, habar n-aveam. Eşti J?

— Nu.

Ne-am privit unul pe altul un moment, în timp ce ochii lui iscoditori alunecau în sus şi în jos, pe rochia strâmtă gri-perlat pe care o purtam. Privirea i se opri în sfârşit pe chipul meu. Nu arăţi precum clienţii lui obişnuiţi.

— Probabil nu sunt un client obişnuit, am recunoscut eu. Dar trebuie să îl văd cât mai curând posibil.

— Nu ştiu ce să fac, recunoscu el.

— De ce nu-mi spui cum te cheamă?

Rânji.

— Max.

— Mă bucur să te cunosc, Max. Acum, de ce nu-mi spui ce faci tu pentru clienţii *obişnuiţi?*

Rânjetul i se şterse încruntându-se în schimb.

— Ei bine, clienţii obişnuiţi nu seamănă deloc cu tine. Genul tău nu se deranjează să vină la biroul de la periferie. Voi vă duceţi direct la biroul lui elegant, din zgârie-nori.

Am repetat cealaltă adresă pe care o aveam, transformând înşiruirea de numere într-o întrebare.

— Da, ăla e locul, spuse el, suspicios din nou. Cum de nu te- ai dus acolo?

— Aceasta e adresa care mi s-a dat – de către o sursă de mare încredere.

— Dacă n-ai fi pusă pe rele, n-ai fi aici.

Am strâns din buze. Nu mă pricepusem niciodată la cacealmale, dar Alice nu-mi lăsase prea multe alternative. Poate că eram pusă pe rele.

Max adoptă o expresie prin care îşi cerea scuze.

— Uite ce e, cucoană…

— Bella.

— Corect. Bella. Vezi tu, am nevoie de slujba asta. J. mă plăteşte destul de bine ca să pierd vremea pe aici cât e ziua de lungă. Vreau să te ajut, pe bune, dar – şi desigur vorbesc ipotetic, da?, sau neoficial, sau cum vrei tu – dacă trimit pe cineva care l-ar putea băga în necazuri la el, rămân fără slujbă. Înţelegi problema mea?

M-am gândit un minut, muşcându-mi buzele.

— Nu ai mai văzut niciodată pe cineva ca mine pe aici? Mă rog, care să semene cu mine. Sora mea e mai scundă decât mine şi are păr negru şi ţepos.

— J. o cunoaşte pe sora ta?

— Cred că da.

Max se gândi un moment. I-am zâmbit şi l-am simţit ţinân- du-şi respiraţia.

— Hai să-ţi spun cum facem. Îl sun pe J. şi i te descriu.

Să-l lăsăm pe el să decidă.

Ce ştia J. Jenks? Oare descrierea mea îi va spune ceva? Era un gând tulburător.

— Numele meu de familie este Cullen, i-am spus lui Max, întrebându-mă dacă nu ofeream prea multe informaţii.

Începeam să mă enervez pe Alice. Chiar trebuia să fiu lăsată în ceaţă? Ar fi putut să îmi spună o vorbă-două…

— Cullen, am înţeles.

L-am privit în timp ce forma, reţinând uşor numărul. Măcar puteam să îl sun eu însămi pe J. Jenks, dacă nu reuşeam să dau de el.

— Hei J., sunt Max. Ştiu că nu ar trebui să te sun la numărul ăsta decât dacă e vreo urgenţă…

E vreo urgenţă? am auzit vag, de la celălalt capăt al firului.

— Păi, nu chiar. E o fată aici care vrea să te vadă…

Nu văd care e urgenţa în asta. De ce nu ai urmat procedura normală?

— Nu am urmat procedura normală pentru că ea nu arată deloc normal…

E de la poliţie?

— Nu…

Nu poţi fi sigur de asta. Arată ca vreuna de-a lui Kubarev?

— Nu, lasă-mă să vorbesc, bine? Spune că o cunoşti pe sora ei sau ceva de genul ăsta.

Mă îndoiesc. Cum arată?

— Arată ca… Mă măsură cu ochii, din cap până în picioare, cu o privire plină de apreciere. Păi, arată ca un afurisit de supermodel, aşa arată. Am zâmbit, iar el mi-a făcut din ochi, apoi a continuat: Un corp trăsnet, palidă ca un cearşaf, păr şaten-închis, aproape până la talie, are nevoie de un somn bun – îţi sună familiar?

Nu, nu-mi sună. Nu sunt încântat că din cauza slăbiciunii tale pentru femei frumoase m-ai întrerupt…

— Mda, deci sunt în limbă după fetele drăguţe, care e problema? Scuze că te-am deranjat, omule. Las-o baltă!

— Numele, am şoptit.

— A, da. Stai aşa, spuse Max. Zice că o cheamă Bella Cullen. Asta te ajută?

Se lăsă o tăcere mormântală pentru un moment, apoi vocea de la celălalt capăt începu brusc să ţipe, folosind o mulţime de cuvinte pe care nu le auzi deseori, în afara zonelor cu mulţi camionagii. Faţa lui Max adoptă o expresie cu totul diferită; amuzamentul dispăru şi buzele i se albiră.

— Pentru că n-ai întrebat! ţipă şi Max, panicat.

Urmă o pauză în care J. se calmă.

Frumoasă şi palidă? întrebă J., un pic mai liniştit.

— Am spus asta, nu?

Frumoasă şi palidă? Ce ştia acest om despre vampiri? Era şi el unul? Nu eram pregătită pentru genul acela de confruntare. Am scrâşnit din dinţi. În ce mă băgase Alice?

Max aşteptă încă un minut, trecu printr-o altă rundă de insulte şi instrucţiuni strigate, apoi privi spre mine cu ochii aproape înspăimântaţi.

— Dar nu te întâlneşti cu clienţii de la periferie decât joia… bine, bine! Am înţeles.

Închise telefonul.

— Vrea să mă vadă? am întrebat veselă.

Max se uită urât la mine.

— Ai fi putut să îmi spui că eşti un client prioritar.

— Nu ştiam că sunt.

— Am crezut că eşti poliţistă, recunoscu el. Adică, nu arăţi ca o poliţistă. Dar te porţi cam ciudat, frumoaso!

Am ridicat din umeri.

— Cartelul drogurilor? îşi dădu el cu presupusul.

— Cine, eu? am întrebat.

— Mda. Sau prietenul tău sau mă rog.

— Nu, îmi pare rău. Nu sunt o fană a drogurilor şi nici soţul meu nu e. *Spune nu drogurilor*, ştii sloganul.

Max înjură pe sub mustaţă.

— Măritată. N-am şi eu noroc.

Am zâmbit.

— Mafia?

— Nu.

— Contrabandă cu diamante?

— Te rog! Cu oameni din ăştia ai, de obicei, de-a face, Max? Poate ai nevoie de o slujbă nouă.

Trebuia să recunosc că mă distram un pic. Nu interacţionasem prea mult cu oamenii, în afară de Charlie şi Sue. Era distractiv să îl văd bâlbâindu-se. De asemenea, eram şi încântată cât de uşor îmi era să nu-l atac.

— Trebuie să te fi băgat într-o mare belea. Şi gravă, murmură el.

— Nu e chiar aşa.

— Aşa spun toţi. Dar cine altcineva poate avea nevoie de documente? Sau, mai degrabă, cine îşi poate permite să dea cât cere J. pe ele. Nu e treaba mea, oricum, spuse el, apoi murmură din nou cuvântul măritată.

Îmi dădu o adresă complet nouă, cu câteva indicaţii, apoi mă privi plecând cu ochi suspicioşi şi plini de regret.

Eram pregătită pentru orice – un soi de peşteră high-tech, ca a personajului negativ dintr-un film cu James Bond. Aşa că m-am gândit că Max trebuie să îmi fi dat adresa greşită ca un test. Sau poate că peştera era la subsol, sub acest complex comercial foarte banal, cuibărit pe un deal împădurit dintr-un cartier drăguţ şi liniştit.

Am parcat pe un loc liber şi m-am uitat în sus, la o firmă inscripționată cu gust, fără să bată la ochi, pe care scria JASON SCOTT, AVOCAT.

Biroul era bej cu accente verzui, inofensiv şi fără să iasă în evidenţă. Nu se simţea miros de vampir şi asta m-a ajutat să mă relaxez. Nimic, în afară de oameni necunoscuţi. În perete se afla încastrat un acvariu cu peşti, iar în spatele recepţiei stătea o secretară drăguţă, blondă şi amabilă.

— Bună ziua, mă întâmpină ea. Cu ce vă pot ajuta?

— Am venit să îl văd pe domnul Scott.

— Aveţi programare?

— Nu chiar.

Zâmbi uşor afectat.

— Ar putea dura puţin, atunci. De ce nu luaţi un loc, în timp ce…

April! se auzi vocea unui bărbat din telefonul de pe birou.

Aştept o doamnă Cullen în scurt timp.

Am zâmbit şi am arătat spre mine.

Trimite-o înăuntru imediat. Ai înţeles? Nu-mi pasă ce întrerupe.

Mai era şi altceva în vocea lui, în afară de nerăbdare. Stres. Nervi.

— Tocmai a sosit, spuse April imediat ce fu în stare să deschidă gura.

Ce? Trimite-o înăuntru! Ce mai aştepţi?

— Imediat, domnule Scott! Se ridică, fluturând din mâini în timp ce mă conducea printr-un mic coridor, oferindu-mi cafea sau ceai, sau orice altceva aş fi dorit.

— Poftim, spuse ea când mă introduse pe uşă într-un birou directorial, decorat cu mobila specifică din lemn masiv şi având un perete plin cu diplome.

— Închide uşa în urma ta! ordonă o voce nervoasă de tenor.

L-am examinat pe omul din spatele biroului, în timp ce April se retrăgea în grabă. Era scund şi chel, probabil în jur de cincizeci de ani, cu burtă. Purta o cravată roşie de mătase şi o cămaşă cu dunguliţe alb-albastre, iar sacoul bleumarin atârna pe spătarul scaunului. Tremura, cu o paloare bolnăvicioasă, şi cu fruntea acoperită de transpiraţie; mi-am imaginat un ulcer măcinându-l pe interior.

J îşi reveni şi se ridică nesigur din scaun. Îmi întinse mâna peste birou.

— Doamnă Cullen. Ce plăcere imensă!

Am mers spre el şi i-am strâns mâna scurt, o dată. Se încordă uşor la contactul cu pielea mea rece, dar nu păru surprins în mod deosebit.

— Domnule Jenks. Sau preferi Scott?

Tresări din nou.

— Oricum preferaţi, desigur.

— Ce-ar fi să-mi spui Bella şi eu îţi spun J?

— Ca nişte vechi prieteni, fu el de acord, tamponându-şi fruntea cu o batistă de mătase. Îmi făcu semn să iau loc şi se aşeză şi el. Trebuie să întreb, o cunosc, în sfârşit, pe

adorabila soţie a domnului Jasper?

I-am cântărit vorbele o secundă. Deci, bărbatul acesta îl cunoştea pe Jasper, nu pe Alice. Îl cunoştea şi părea că îi este teamă de el.

— Sunt cumnata lui, de fapt.

Îşi ţuguie buzele, de parcă ar fi căutat înţelesuri, la fel de disperat ca şi mine.

— Să înţeleg că domnul Jasper e bine, sănătos? întrebă el precaut.

— Sunt sigură că e foarte sănătos. E într-o vacanţă prelungită, în acest moment.

Asta păru să îl mai liniştească pe J. un pic. Dădu din cap şi îşi pocni degetele.

— În orice caz. Ar fi trebuit să vii la biroul principal. Asistentele mele de acolo te-ar fi trimis direct la mine – nu era nevoie să treci prin canalele mai puţin oficiale.

Am încuviinţat din cap şi atât. Nu eram sigură de ce îmi dăduse Alice adresa din ghetou.

— Ei bine, eşti aici acum. Cu ce te pot ajuta?

— Documente, am spus, încercând să vorbesc de parcă ştiam la ce mă refer.

— Desigur, se declară J. imediat de acord. Vorbim despre certificate de naştere, de deces, permise de conducere, paşapoarte, carduri de asigurări sociale…?

Am inspirat adânc şi am zâmbit. Îi eram datoare vândută lui Max.

Apoi, zâmbetul mi-a pierit. Alice mă trimisese aici pentru un motiv şi eram sigură că acesta era să o protejez pe Renesmee. Ultimul ei dar pentru mine. Singurul lucru de care ştia că o să am nevoie.

Singurul motiv pentru care Renesmee ar avea nevoie de un falsificator ar fi că ar fi nevoită fugă. Şi singurul motiv pentru care Renesmee ar fi trebuit să fugă era că noi vom fi pierdut.

Dacă Edward şi cu mine am fugi cu ea, n-ar avea nevoie de aceste documente imediat. Eram sigură că Edward ştia cum să producă sau să facă rost de acte de identitate, şi eram sigură că ştia şi moduri de a scăpa fără ele. Puteam

să fugim cu ea mii de kilometri. Puteam să înotăm cu ea peste ocean.

Dacă vom mai trăit ca s-o salvăm.

Şi toată secretomania asta ca să nu afle Edward. Pentru că exista o şansă ca tot ce ştia el să afle şi Aro. Dacă am fi pierdut, Aro ar fi ştiut cu siguranţă cum să obţină informaţia pe care şi-o dorea, înainte să îl distrugă pe Edward.

Era aşa cum bănuiam. Nu puteam câştiga. Dar trebuia să îl luăm bine în vizor pe Demetri, să îl lichidăm înainte de a pierde, dându-i astfel lui Renesmee şansa să fugă.

Mi-am simţit inima ca un bolovan în piept – o greutate zdrobitoare. Toată speranţa îmi pieri, precum ceaţa în razele soarelui. Ochii mă înţepau.

Cui să mă destăinui? Lui Charlie? Dar el era neajutorat. Şi cum s-o trimit pe Renesmee la el? Nu avea să fie în apropierea câmpului de bătălie. Aşa că rămânea doar o persoană. Nici nu avusesem, cu adevărat, o alternativă.

M-am gândit la toate astea extrem de rapid, încât J. nu îmi observă pauza.

— Două certificate de naştere, două paşapoarte, un permis de conducere, am spus eu încet, tensionată.

Dacă observase expresia mea schimbată, se prefăcuse că nu.

— Numele?

— Jacob… Wolfe. Şi… Vanessa Wolfe. Nessie părea un diminutiv bun pentru Vanessa. Jacob se va distra auzind numele Wolfe.[8]

Scrise informaţiile cu stiloul pe un caiet.

— Al doilea nume?

— Pune nişte nume obişnuite.

— Dacă aşa doreşti. Vârste?

— Douăzeci şi şapte pentru bărbat, cinci pentru fetiţă.

Jacob putea s-o scoată la capăt. Era puternic. Iar la ritmul în care creştea Renesmee, mai bine spuneam mai mult. El s-ar putea da drept tatăl ei vitreg…

— Am nevoie de poze, dacă preferaţi acte complete,

[8] Wolfe, în limba engleză, ar fi echivalentul aproximativ al numelui de familie Lupu din limba română (n.tr.)

spuse J., întrerupându-mi gândurile. Domnul Jasper doreşte, de obicei, să le completeze el.

Ei bine, asta explica de ce J. nu ştia cum arată Alice.

— Stai aşa, am spus.

Aveam noroc. Aveam mai multe poze de familie îndesate în portofel, şi poza perfectă – Jacob cu Renesmee în braţe, pe treptele verandei din faţă – era veche doar de o lună. Alice mi-o dăduse cu doar două zile înainte de... Aa! Poate că nu era noroc la mijloc. Alice ştia că voi avea poza asta. Poate că avusese vreo viziune vagă că am să am nevoie de ea, înainte să mi-o dea.

— Poftim.

J. examină fotografia un moment.

— Fiica ta seamănă mult cu tine.

M-am încordat.

— Seamănă mai mult cu tatăl ei.

— Care nu este acest bărbat.

Îi atinse faţa lui Jacob.

L-am privit cu ochii mijiţi şi noi broboane de sudoare apărură pe capul strălucitor al lui J.

— Nu. Este un prieten foarte bun de familie.

— Îmi cer scuze, mormăi el şi începu din nou să noteze cu stiloul. Cât de repede aveţi nevoie de documente?

— Într-o săptămână se poate?

— Asta e o comandă la urgenţă. Va costa dublu –, dar iartă-mă. Am uitat cu cine stau de vorbă.

Era clar că îl cunoaşte bine pe Jasper.

— Spune-mi o cifră.

Şovăi s-o spună cu voce tare, deşi eram sigură că, lucrând cu Jasper, ştia că preţul nu e o problemă. Chiar şi neluând în calcul conturile umflate, din toată lumea, deschise pe numele membrilor familiei Cullen, existau suficienţi bani lichizi ascunşi prin casă ca să menţină pe linia de plutire o ţară mică, timp de un deceniu; îmi reamintea cum găseam mereu câte o sută de cârlige de pescuit, în orice sertar din casa lui Charlie. Mă îndoiam că va remarca cineva absenţa teancului de bancnote pe care îl luasem în pregătirea zilei de azi.

J. scrise preţul pe spatele caietului.

Am încuviinţat din cap cu calm. Aveam mai mult decât atât cu mine. Mi-am deschis din nou poşeta şi am numărat suma potrivită – îi aveam pe toţi prinşi cu agrafe de hârtie, în teancuri de cinci mii de dolari, aşa că i-am scos imediat.

— Poftim.

— A, Bella, nu trebuie să îmi dai toţi banii acum. Obiceiul e să păstrezi jumătate din ei, ca să te asiguri de livrare.

I-am zâmbit slab bărbatului nervos.

— Dar am încredere în tine, J. Şi oricum, o să îţi dau un bonus – aceeaşi sumă când primesc documentele.

— Nu e necesar, te asigur.

— Nu-ţi face griji. De parcă i-aş fi luat cu mine. Deci, ne vedem aici săptămâna viitoare, la aceeaşi oră?

Îmi aruncă o privire jenată.

— De fapt, prefer să fac asemenea tranzacţii în locuri care nu au legătură cu diversele mele afaceri.

— Bineînţeles. Sunt sigură că nu procedez aşa cum eşti obişnuit.

— Sunt obişnuit să mă aştept la orice când e vorba de familia Cullen. Se strâmbă, apoi îşi recompuse imediat expresia. Ce-ar fi să ne întâlnim la ora opt, peste o săptămână, la restaurantul The Pacifico? Pe Lacul Union – mâncarea e excelentă.

— Perfect.

Nu că luam cina cu el. Nu cred că i-ar fi plăcut foarte mult dacă aş fi făcut-o.

M-am ridicat şi i-am strâns mâna din nou. De această dată, n-a mai tresărit. Dar părea să îl copleşească o nouă grijă. Gura îi era strânsă, spatele – tensionat.

— Probleme cu termenul limită? am întrebat.

— Ce? Ridică privirea, luat prin surprindere de întrebarea mea. Termenul limită? A, nu. Nicio grijă. Cu siguranţă voi avea toate documentele gata la timp.

Ar fi fost bine să fi fost şi Edward aici, ca să pot şti care erau adevăratele griji ale lui J. Am oftat. Era destul de greu să ţin secrete faţă de Edward; să fiu departe de el era şi mai dificil.

— Atunci, ne vedem peste o săptămână.

34. DECLARAŢII

Am auzit muzica înainte să mă dau jos din maşină. Edward nu se atinsese de pian din noaptea în care plecase Alice. Acum, în timp ce închideam portiera, melodia se transformă devenind cântecul meu de leagăn. Edward îmi ura bun venit acasă.

M-am mişcat încet în timp ce am scos-o pe Renesmee din maşină – dormea adânc; fuseserăm plecate toată ziua. Îl lăsasem pe Jacob la Charlie – spusese că o să plece acasă cu Sue. M-am întrebat dacă încerca să îşi umple mintea cu banalităţi ca să acopere imaginea feţei mele în clipa intrasem pe uşă la Charlie.

În timp ce mergeam încet spre casa Cullen, mi-am dat seama că speranţa şi optimismul care formau o aură aproape vizibilă în jurul casei mari şi albe mă înconjuraseră şi pe mine de dimineaţă. Acum mi se păreau străine.

Îmi veni din nou să plâng, auzindu-l pe Edward cântând la pian pentru mine. Dar m-am adunat. Nu voiam să fie bănuitor. Voi căuta pe cât posibil să las vreun indiciu în mintea lui pentru Aro.

Edward îşi întoarse capul şi zâmbi când am intrat pe uşă, dar continuă să interpreteze la pian.

— Bine ai venit acasă, spuse el, de parcă era doar o zi obişnuită. De parcă nu mai erau încă doisprezece vampiri în cameră, fiecare cu diverse ocupaţii şi încă o duzină împrăştiaţi prin preajmă. V-aţi simţit bine la Charlie azi?

— Da. Îmi pare rău că a durat atât. Am ieşit să fac nişte cumpărături de Crăciun pentru Renesmee. Ştiu că n-o să fie aşa un eveniment, dar… am ridicat din umeri.

Buzele lui Edward se lăsară în jos la colţuri. Se opri din cântat şi se întoarse pe băncuţă cu tot corpul spre mine. Îşi puse o mână pe talia mea şi mă trase mai aproape.

— Nu m-am gândit prea mult la asta. Dacă tu *vrei* să sărbătorim cum se cuvine…

— Nu, l-am întrerupt eu. Am tresărit în sinea mea la ideea de a încerca să simulez şi mai mult entuziasm decât era minimum necesar. Dar n-am vrut să las sărbătorile să treacă fără să îi dăruiesc ceva.

— Pot să văd?

— Dacă vrei. E doar un lucru mărunt.

Renesmee dormea, sforăind delicat cu capul pe gâtul meu. O invidiam. Mi-ar fi plăcut să evadez şi eu din realitate, chiar şi numai pentru câteva ore.

Am scos cu grijă punguţa mică de bijuterii din catifea, deschizând doar puţin poşeta ca Edward să nu vadă banii pe care îi mai aveam încă acolo.

— Mi-a atras atenţia din vitrina unui magazin de antichităţi în timp ce conduceam.

Am scuturat micul medalion de aur în palma lui. Era rotund cu o margine subţire de frunzuliţe sculptate pe muchia exterioară a cercului. Edward desfăcu micuţa încuietoare şi se uită înăuntru. Pe o parte era spaţiu pentru o fotografie mică şi pe partea cealaltă o inscripție în franceză.

— Ştii ce înseamnă? întrebă el pe un ton diferit, mai trist decât înainte.

— Vânzătorul mi-a spus că înseamnă ceva de genul „mai mult decât propria mea viaţă“. Aşa e?

— Da, a avut dreptate.

Ridică privirea spre mine, cu ochii de topaz întrebători. I-am întâlnit privirea preţ de o clipă, apoi m-am prefăcut că sunt distrasă de televizor.

— Sper să îi placă, am murmurat.

— Sigur că o să îi placă, spuse el vesel şi relaxat şi am fost sigură în secunda aceea că ştia că îi ascund ceva; mai eram de asemenea sigură şi că nu bănuia ce anume.

— Hai s-o ducem acasă, propuse el, ridicându-se şi punându-şi braţele în jurul umerilor mei.

Am ezitat.

— Ce e? întrebă el.

— Vreau să mai exersez cu Emmett puţin…

Pierdusem toată ziua cu vizita mea în oraş; faptul acesta îmi dădea senzaţia că am rămas în urmă.

Emmett – pe canapea cu Rose, cu telecomanda în mână, desigur – ridică privirea şi rânji încântat.

— Excelent. Pădurea are nevoie să fie răritã.

Edward se încruntă la Emmett, apoi la mine.

— Ai suficient timp pentru asta mâine, spuse el.

— Nu fi ridicol, m-am plâns eu. Nu mai există aşa ceva ca *timp suficient*. Acel concept nu există. Am o mulţime de învăţat şi…

Mi-o tăie brusc:

— Mâine.

Iar expresia lui era de aşa natură încât nici Emmett nu îndrăzni să comenteze.

Am fost surprinsă de cât de greu mi-a fost să mă întorc la o rutină care la urma urmei era destul de nouă pentru mine. Dar faptul că îmi pierdusem până şi acel grăunte de speranţă pe care îl nutream a făcut totul să pară imposibil.

Am încercat să mă concentrez pe părţile bune. Exista o şansă reală ca fiica mea să supravieţuiască urgiei ce se apropia, şi la fel şi Jacob. Dacă ei aveau un viitor, atunci asta reprezenta o victorie, nu? Mica noastră trupă va trebui să ţină piept atacului, dacă Jacob şi Renesmee urmau să aibă ocazia să fugă. Da, strategia lui Alice avea sens doar dacă urma să ne luptăm cu încrâncenare. Şi asta era un fel de victorie ţinând cont că Volturi nu mai fuseseră provocaţi de milenii întregi.

Nu avea să fie sfârşitul lumii. Doar sfârşitul familiei Cullen. Sfârşitul lui Edward, sfârşitul meu.

Preferam să fie aşa – ultima parte, cel puţin. Nu aş mai trăi din nou fără Edward; dacă el avea să părăsească lumea asta, eu îl voi urma imediat.

Mă întrebam aiurea uneori dacă ne aştepta şi pe noi ceva pe lumea cealaltă. Ştiam că Edward nu era convins de asta, dar Carlisle credea. Eu nu-mi puteam imagina ceva. Dar, pe de altă parte, nu-mi puteam imagina că Edward nu va exista cumva, undeva. Dacă puteam fi împreună în orice

loc, atunci acela va fi un final fericit pentru noi.

Şi aşa continuară zilele mele să treacă după acelaşi tipar, dar mult mai greu decât cele dinainte.

Am petrecut Crăciunul la Charlie, cu Edward, Renesmee şi Jacob. Toată haita lui Jacob era acolo, plus Sam, Emily şi Sue. Îmi era de mare ajutor faptul că se aflau acolo, în casa mică a lui Charlie, adunaţi în jurul bradului decorat pe jumătate – puteai vedea exact unde Charlie se plictisise şi renunţase. Puteai conta întotdeauna pe vârcolaci să privească cu entuziasm apropierea unei lupte, oricât de sinucigaşe ar fi aceasta. Optimismul din jur mai masca totala mea lipsă de bună dispoziţie. Edward era, ca întotdeauna, un actor mai bun decât mine.

Renesmee purta medalionul pe care i-l dădusem în zori, iar în buzunarul jachetei se afla MP3-playerul pe care i-l dăduse Edward – un lucru minuscul care putea stoca cinci mii de cântece, deja plin cu melodiile preferate ale lui Edward. Pe încheietura mâinii avea un inel de logodnă Quileute cu o împletitură complicată. Edward scrâşnise din dinţi când îl văzuse, dar pe mine nu mă deranja.

Curând, foarte curând, urma să i-o încredinţez lui Jacob. Cum putea să mă deranjeze orice simbol al angajamentului pe care mă bazam atât?

Edward salvase ziua comandând şi un cadou pentru Charlie. Sosise cu o zi în urmă – livrare prioritară în douăzeci şi patru de ore –, iar Charlie îşi petrecuse toată dimineaţa citind manualul gros de instrucţiuni de la noul lui sistem de pescuit cu sonar.

Din felul în care mâncau vârcolacii, mi-am dat seama că mâncărurile făcute de Sue trebuie să fi fost bune. M-am întrebat cum ar fi părut mica noastră adunare în ochii cuiva din afară. Oare ne jucam rolurile îndeajuns de bine? Oare un străin ne-ar fi luat drept un cerc vesel de prieteni care petrec bucurându-se de sărbătoare?

Cred că atât Edward, cât şi Jacob s-au simţit uşuraţi când a venit ora de plecare. Mi se părea ciudat să cheltuiesc energie jucând rolul de om când erau lucruri mult mai

importante de făcut. Nu reuşeam să mă concentrez. În acelaşi timp, aceasta era probabil ultima dată când îl mai vedeam pe Charlie. Poate că era un lucru bun că mintea mea era în ceaţă, astfel că nu înregistram importanţa momentului.

Nu o mai văzusem pe mama de la nuntă, dar mi-am dat seama că nu puteam decât să mă bucur pentru distanţarea treptată care începuse cu doi ani în urmă. Era prea fragilă pentru lumea mea. Nu voiam ca ea să facă parte din această lume. Charlie era mai puternic.

Poate îndeajuns de puternic ca să ne luăm la revedere acum, dar eu nu eram.

Era foarte linişte în maşină; afară, burniţa se vedea ca un văl de ceaţă, cu picurii când apă, când gheaţă. Renesmee stătea în poala mea şi se juca cu medalionul, deschizându-l şi închizându-l. Am privit-o şi mi-am imaginat lucrurile pe care i le-aş spune lui Jacob acum, dacă n-ar fi trebuit să îmi păstrez cuvintele departe de mintea lui Edward.

Dacă vreodată veţi fi din nou în siguranţă du-o la Charlie. Spune-i toată povestea cândva. Spune-i cât de mult l-am iubit şi cum n-am suportat să îl părăsesc nici când viaţa mea umană s-a sfârşit. Spune-i că a fost cel mai bun tată. Spune-i să îi transmită lui Renée dragostea mea, toate speranţele că va fi fericită şi sănătoasă...

Îi voi da lui Jacob actele înainte să fie prea târziu. Îi voi da şi un bilet pentru Charlie. Şi o scrisoare pentru Renesmee. Ceva ce să poată citi când eu nu voi mai fi să îi spun că o iubesc.

Nu era nimic neobişnuit în afara casei Cullen când am intrat în curtea din faţă, dar auzeam o rumoare înăuntru. Multe voci joase murmurau şi mârâiau. Părea să fie o ceartă. Vocea lui Carlisle şi a lui Amun se auzeau mai des decât celelalte.

Edward parcă în faţa casei în loc să ocolească luând-o spre garaj. Am schimbat o privire precaută înainte să coborâm din maşină.

Jacob îşi schimbă atitudinea; faţa îi deveni serioasă şi prudentă. Bănuiam că e pe frecvenţă Alfa acum. Evident se

întâmplase ceva şi voia să obţină informaţiile de care el şi Sam ar putea avea nevoie.

— Alistair a plecat, murmură Edward, în timp ce urcam treptele în grabă.

Priveliştea din sufragerie mi-a confirmat că avea loc o înfruntare. De-a lungul pereţilor stăteau privind toţi vampirii care ni se alăturaseră, cu excepţia lui Alistair şi a celor trei implicaţi în ceartă. Esme, Kebi şi Tia se aflau cele mai aproape de cei trei vampiri din centru; în mijlocul încăperii, Amun şuiera la Carlisle şi Benjamin.

Edward se apropie repede de Esme, cu fălcile încleştate şi trăgându-mă de mână. Am strâns-o pe Renesmee la piept.

— Amun, dacă vrei să pleci, nu te obligă nimeni să rămâi, spuse Carlisle cu calm.

— Îmi furi jumătate din clan, Carlisle! strigă Amun, împungându-l cu degetul pe Benjamin. De asta m-ai chemat aici? Ca *să furi* de la mine?

Carlisle oftă şi Benjamin îşi dădu ochii peste cap.

— Da, Carlisle s-a luat la ceartă cu Volturi şi şi-a pus în pericol toată familia, doar ca să mă atragă pe mine aici să mor, spuse Benjamin sarcastic. Fii rezonabil, Amun! Eu vreau să rămân ca să fac ce e corect – nu ca să mă alătur altui clan. Poţi face orice doreşti, desigur, aşa cum a spus şi Carlisle.

— Asta nu se va termina bine, mârâi Amun. Alistair era singurul sănătos la cap de aici. Ar trebui să fugim cu toţii.

— Gândeşte-te bine pe cine numeşti sănătos la cap, murmură Tia într-o parte.

— O să fim măcelăriţi cu toţii!

— Nu se va ajunge la luptă, spuse Carlisle pe un ton ferm.

— Asta spui tu!

— Dacă se ajunge, poţi să schimbi taberele oricând, Amun. Sunt sigur că Volturii vor aprecia ajutorul tău.

Amun zâmbi dispreţuitor.

— Poate că acesta *este* răspunsul.

Răspunsul lui Carlisle veni sincer şi calm:

— Nu m-aş supăra pe tine pentru asta, Amun. Suntem prieteni de multă vreme, dar nu ţi-aş cere niciodată să mori pentru mine.

Amun răspunse şi el cu o voce controlată:

— Dar îl iei pe Benjamin al meu cu tine.

Carlisle îşi puse mâna pe umărul lui Amun; acesta se scuturã.

— Voi rămâne, Carlisle, dar s-ar putea să fie în dezavantajul tău. Mă *voi alătura* lor dacă aceasta este o modalitate de a supravieţui. Sunteţi nişte proşti cu toţii dacă socotiţi că îi puteţi sfida pe Volturi. Se uită urât, apoi oftă, ne aruncă o privire mie şi lui Renesmee şi adăugă pe un ton exasperat: Voi depune mărturie că această copilă a crescut. Este purul adevăr. Oricine ar vedea asta.

— Asta este tot ce am cerut.

Amun se strâmbă.

— Dar nu tot ce primeşti, se pare. Se întoarse spre Benjamin. Ţi-am dat viaţă. O iroseşti.

Faţa lui Benjamin deveni mai rece decât o văzusem vreodată; expresia contrasta ciudat cu trăsăturile lui de băieţel.

— Ce păcat că nu mi-ai putut înlocui voinţa cu a ta când m-ai schimbat; poate că atunci ai fi fost mulţumit de mine.

Amun îşi îngustă privirea. Gesticulă brusc spre Kebi şi amândoi trecură pe lângă noi îndreptându-se spre uşa de la intrare.

— Nu pleacă, îmi spuse Edward încet, dar se va menţine la distanţă de noi şi mai mult decât a făcut-o până acum. N-a glumit când a spus că se va alătura Volturilor.

— De ce a plecat Alistair? am şoptit.

— Nimeni nu ştie sigur; n-a lăsat niciun mesaj. Din bombănelile lui, e clar că el socoteşte lupta ca fiind inevitabilă. În ciuda comportamentului său, el chiar ţine la Carlisle prea mult ca să se alăture Volturilor. Probabil că a ajuns la concluzia că pericolul e prea mare.

Edward ridică din umeri.

Deşi discutam doar între noi, desigur că toată lumea ne putea auzi conversaţia. Eleazar răspunse la comentariul lui

Edward ca şi cum acesta ar fi vorbit pentru toţi.

— Din mormăielile lui Alistair, mie mi s-a părut că e mai mult de atât. Noi n-am discutat foarte mult despre planurile Volturilor, dar Alistair era îngrijorat că, indiferent de cât de bine ne vom dovedi nevinovăţia, Volturii nu ne vor asculta. El crede că vor găsi un motiv să îşi atingă scopul pentru care vin aici.

Vampirii schimbară priviri stânjenite. Ideea că Volturi ar manipula propria lege sacrosanctă pentru câştigul personal nu era o idee populară. Numai vampirii români erau calmi, cu zâmbete vagi şi ironice pe chip. Păreau amuzaţi de cum ceilalţi voiau să gândească de bine despre străvechii lor duşmani.

Multe discuţii pe tonuri scăzute începură în acelaşi timp, dar eu pe români îi ascultam. Poate pentru că Vladimir cel cu părul blond se tot uita în direcţia mea.

— Eu sper că Alistair a avut dreptate cu privire la asta, îi murmură Ştefan lui Vladimir. Indiferent de rezultat, vorba se va duce. E timpul ca lumea noastră să vadă ce au devenit Volturi. Nu vor cădea niciodată dacă toată lumea crede prostiile alea cum că protejează stilul nostru de viaţă.

— Măcar când conduceam noi, eram cinstiţi cu privire la ce suntem, replică Vladimir.

Ştefan încuviinţă din cap.

— Noi nu ne-am pus niciodată pălării albe şi nu ne-am numit sfinţi.

— Eu cred că a venit vremea să luptăm, spuse Vladimir. Cum îţi poţi imagina că vom găsi vreodată o armată mai bună cu care să luptăm? O altă şansă la fel de bună?

— Nimic nu este imposibil. Poate într-o zi…

— Aşteptăm de *o mie cinci sute de ani,* Ştefan. Şi ei au devenit tot mai puternici de-a lungul anilor. Vladimir tăcu şi se uită din nou la mine. Nu păru surprins când văzu că şi eu îl privesc. Dacă Volturi câştigă acest conflict, vor pleca şi mai puternici decât au venit. Cu fiecare cucerire îşi întăresc puterea. Gândeşte-te ce ar putea să le ofere numai copila aceea – făcu un semn cu bărbia spre mine – şi ea abia îşi descoperă talentele. Şi cel care mişcă pământul.

Vladimir încuviinţă din cap spre Benjamin, care înţepeni. Aproape toată lumea asculta ce vorbeau românii, la fel ca şi mine.

— Cu gemenele lor vrăjitoare n-au nevoie de iluzionistă sau de atingerea de foc.

Privirea i se opri pe Zafrina şi pe Kate.

Ştefan se uită la Edward.

— Nici cititorul de gânduri nu e chiar necesar. Dar înţeleg ce vrei să spui. Într-adevăr, vor câştiga mult dacă vor învinge.

— Mai mult decât ne putem permite noi să îi lăsăm să câştige, nu eşti de acord?

Ştefan oftă.

— Cred că sunt de acord cu tine. Şi asta înseamnă…

— Că trebuie să le stăm împotrivă cât mai avem speranţă.

— Dacă i-am putea schilodi măcar sau chiar să îi demascăm…

— Atunci într-o zi alţii vor termina ce-am început noi.

— Şi răzbunarea noastră îi va ajunge. În sfârşit.

Se priviră în ochi preţ de o clipă, apoi murmurară la unison:

— Se pare că e singura cale.

— Deci luptăm, spuse Ştefan.

Deşi puteam vedea că sunt sfâşiaţi între instinctul de conservare şi dorinţa de a se răzbuna, zâmbetul pe care îl schimbară între ei era plin de anticipaţie.

— Luptăm, fu de acord Vladimir.

Bănuiesc că era un lucru bun; la fel ca şi Alistair, nu aveam nicio îndoială că bătălia era imposibil de evitat. În acest caz, doi vampiri care să lupte de partea noastră reprezentau un sprijin bine-venit. Dar decizia românilor tot mă făcu să tremur.

— Şi noi o să luptăm, spuse Tia, cu vocea ei gravă mai solemnă ca niciodată. Noi credem că Volturi vor face abuz de autoritatea lor. Nu avem nicio dorinţă să ne alăturăm lor.

Ochii ei poposiră pe partenerul său.

Benjamin rânji şi-i privi şugubăţ pe români.

— Se pare că sunt o marfă de preţ. Văd că trebuie să îmi câştig dreptul de a fi liber.

— Asta nu va fi prima oară când voi lupta ca să nu mă las oprimat de un rege, spuse Garrett pe un ton glumeţ. Se duse spre Benjamin şi îl bătu pe spate. Pentru eliberarea de sub opresiune.

— Noi suntem alături de Carlisle, spuse Tanya. Şi luptăm cu el.

Vorbele românilor păreau să îi fi făcut pe ceilalţi să simtă nevoia de a-şi declara poziţia.

— Noi nu ne-am decis, spuse Peter.

Privi la mica lui însoţitoare; Charlotte strângea din buze nemulţumită. Mi se părea că ea a luat deja o decizie. M-am întrebat care era.

— Nici eu nu m-am hotărât, spuse Randall.

— Nici eu, adăugă Mary.

— Haitele vor lupta cu familia Cullen, spuse Jacob brusc. Nouă nu ne e teamă de vampiri, adăugă el cu un zâmbet superior.

— Copii, murmură Peter.

— Bebeluşi, îl corectă Randall.

Jacob rânji provocator.

— Păi, mă bag şi eu, spuse Maggie, eliberându-se de mâna lui Siobhan care o reţinea. Eu ştiu că adevărul e de partea lui Carlisle. Nu pot ignora asta.

Siobhan se uită la membrul cel mai tânăr al clanului lor cu ochi îngrijoraţi.

— Carlisle, spuse ea de parcă ar fi fost singuri, ignorând atmosfera devenită brusc formală a adunării, datorată exploziei neaşteptate de declaraţii, nu vreau să se ajungă la luptă.

— Nici eu nu vreau asta, Siobhan. Ştii că acesta e ultimul lucru pe care îl doresc. Zâmbi cu jumătate de gură. Poate ar trebui să te concentrezi să menţii pacea.

— Ştii că asta nu va fi de ajutor, spuse ea.

Mi-am amintit discuţia dintre Rose şi Carlisle cu privire la şefa irlandeză; Carlisle credea că Siobhan avea un dar

subtil, dar puternic de a face lucrurile să meargă cum voia ea – şi totuşi Siobhan nu credea nici ea în aşa ceva.

— N-are de ce să strice, spuse Carlisle.

Siobhan îşi dădu ochii peste cap.

— Să vizualizez rezultatul pe care îl doresc? întrebă ea sarcastic.

Carlisle zâmbea cu toată gura de acum.

— Dacă nu te superi.

— Atunci nu e nevoie ca membrii clanului meu să-şi declare poziţia, nu? replică ea. Cum nu există posibilitatea unei lupte.

Îşi puse mâna înapoi pe umărul lui Maggie, trăgând-o pe fată mai aproape de ea. Partenerul lui Siobhan, Liam, rămase tăcut şi fără expresie.

Aproape toată lumea din cameră păru nedumerită de schimbul glumeţ de cuvinte dintre Carlisle şi Siobhan, dar aceştia nu le explicară nimic.

Acesta a fost sfârşitul discursurilor dramatice pentru seara aceea. Grupul se destrămă încet, unii se duseră la vânătoare, alţii să-şi petreacă timpul cu cărţile lui Carlisle, la televizor sau la calculator.

Edward, Renesmee şi cu mine ne-am dus la vânătoare. Jacob veni după noi.

— Lipitori tâmpite, murmură el în sinea lui când am ieşit afară. Se cred aşa superiori!

Pufni.

— Vor fi şocaţi când *bebeluşii* le vor salva vieţile superioare, nu? spuse Edward.

Jake zâmbi şi îl pocni pe Edward în umăr.

— La naiba, da, vor fi.

Aceasta nu a fost ultima noastră expediţie de vânătoare. Urma să vânăm cu toţii din nou aproape de momentul în care îi aşteptam pe Volturi. Cum data nu era exactă, plănuiam să stăm câteva nopţi în poiana mare unde jucam baseball pe care o văzuse Alice, în caz de ceva. Tot ce ştiam era că vor veni în ziua în care zăpada se va depune pe pământ. Nu voiam ca Volturi să ajungă prea aproape de oraş, iar Demetri îi va conduce oriunde ne-am fi aflat. M-am

întrebat cui îi va lua urma şi am bănuit că lui Edward din moment ce pe mine nu mă putea găsi.

M-am gândit la Demetri în timp ce vânam, fără să fiu foarte atentă la prada mea sau la fulgii de zăpadă plutitori care apăruseră în sfârşit, dar care se topeau înainte să atingă solul stâncos. Oare Demetri îşi va da seama că nu mă poate detecta? Ce va crede cu privire la asta? Ce va crede Aro? Sau Edward se înşela? Existau câteva mici excepţii la ce puteam eu opune rezistenţă, acele lucruri care treceau prin scutul meu. Tot ce era în afara minţii mele era vulnerabil – deschis la lucrurile pe care le făceau Jasper, Alice şi Benjamin. Poate şi talentul lui Demetri funcţiona un pic diferit.

Şi atunci am avut un gând care m-a ţintuit în loc. Elanul golit doar pe jumătate de sânge îmi căzu din mâini pe pământul pietros. Fulgii de zăpadă se evaporau la câţiva centimetri de corpul cald sfârâind uşor. M-am uitat în gol la mâinile mele însângerate.

Edward îmi văzu reacţia şi se grăbi să mă ajungă, lăsându-şi pradă neatinsă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el pe un ton scăzut, cercetând cu privirea pădurea din jurul nostru, căutând motivul care mă făcuse să reacţionez aşa.

— Renesmee, m-am înecat eu.

— E chiar dincolo de copacii aceia, mă încredinţă el. Le pot auzi gândurile şi ei, şi lui Jacob. E bine.

— Nu la asta m-am referit, am spus eu. Mă gândeam la scutul meu – tu chiar crezi că valorează ceva, că va ajuta cumva. Ştiu că şi ceilalţi speră că îi voi acoperi pe Zafrina şi pe Benjamin, chiar dacă pot menţine scutul doar câteva secunde o dată. Dar dacă e o greşeală? Dacă încrederea ta în mine e motivul pentru care vom eşua?

Eram aproape isterică de-acum, deşi aveam suficient control să vorbesc încet. Nu voiam s-o supăr pe Renesmee.

— Bella, ce-ţi veni cu asta? Desigur, e minunat că te poţi proteja, dar nu eşti obligată să salvezi pe nimeni. Nu te agita inutil!

— Dar dacă nu pot proteja nimic? am şoptit cu vocea

întretăiată. Chestia asta pe care o fac e imperfectă! Nu are sens. Poate nu va face nimic împotriva lui Alec.

— Şşş, mă alină el. Nu te panica! Şi nu-ţi face griji cu privire la Alec. Ce face el nu e diferit de ce face Jane sau Zafrina. E doar o iluzie – nu poate să intre în capul tău, aşa cum nu pot nici eu.

— Dar Renesmee poate! am şuierat frenetic printre dinţi. Mi s-a părut atât de natural, încât nu mi-am pus întrebări până acum. Aşa era de la început. Îmi transmite gândurile ei la fel cum face cu toată lumea. Scutul meu are găuri, Edward!

L-am privit disperată, aşteptând să-mi confirme teribila revelaţie. Avea buzele strânse, de parcă încerca să-şi aleagă cuvintele. Faţa îi era foarte calmă.

— Te-ai gândit la asta cu mult timp în urmă, nu-i aşa? am întrebat, simţindu-mă ca o idioată pentru lunile în care trecusem cu vederea ceva atât de evident.

El încuviinţă din cap, mijind un zâmbet.

— De prima dată când te-a atins.

Am oftat de cât de proastă eram, dar calmul lui mă mai liniştise şi pe mine oarecum.

— Şi asta nu te deranjează? Nu o vezi ca o problemă?

— Am două teorii, una mai posibilă decât cealaltă.

— Spune-mi-o pe cea mai puţin probabilă.

— Păi, e fiica ta, explică el. Din punct de vedere genetic e jumătate din tine. Ţii minte cum te tachinam eu că mintea ta e pe o frecvenţă diferită de a noastră? Poate şi mintea ei funcţionează la fel.

Nu m-am lăsat convinsă.

— Dar tu îi auzi gândurile foarte bine. *Toată lumea* îi aude gândurile. Şi dacă Alec e şi el pe o frecvenţă diferită? Dacă…?

Edward îmi puse un deget pe buze.

— M-am gândit la asta. Din acest motiv cred că următoarea teorie e mai bună.

Am scrâşnit din dinţi şi am aşteptat.

— Îţi aminteşti ce mi-a spus Carlisle despre ea, imediat după ce ţi-a arătat prima amintire?

Sigur că îmi aminteam.

— A spus: „E o răsturnare interesantă de situaţie. Ca şi cum face exact opusul a ceea ce poţi face tu“.

— Da. Aşa că m-am întrebat. Poate că a luat şi talentul tău şi l-a întors pe dos.

M-am gândit la asta.

— Tu ţii pe toată lumea afară din capul tău, începu el.

— Şi nimeni n-o ţine pe ea? Am încheiat eu cu şovăială.

— Asta e teoria mea, spuse el. Şi, dacă ea îţi poate intra în cap, mă îndoiesc că există vreun scut pe planeta asta care s-o ţină pe ea departe. Asta ne va fi de ajutor. Din ce am văzut, nimeni nu se îndoieşte de adevărul gândurilor ei odată ce i-a permis să le arate. Şi cred că nimeni nu o poate împiedica să le arate, dacă se apropie suficient. Dacă Aro îi permite să explice…

M-am cutremurat la gândul că Renesmee ar sta atât de aproape de ochii lacomi şi înceţoşaţi ai lui Aro.

— Ei bine, spuse el, masându-mi umerii încordaţi. Măcar nu există nimic care să îl împiedice să vadă adevărul.

— Dar adevărul va fi suficient ca să îl împiedice? Am murmurat.

La această întrebare Edward nu avea niciun răspuns.

35. TERMEN LIMITĂ

— Ieşi în oraş? întrebă Edward pe un ton nonşalant.

Expresia lui trăda un calm forţat. O strânse pe Renesmee la piept un pic mai tare.

— Da, am nişte lucruri de ultim moment de rezolvat… am răspuns la fel de relaxat.

El schiţă zâmbetul meu favorit.

— Grăbeşte-te înapoi la mine.

— Întotdeauna.

I-am luat Volvo-ul din nou, întrebându-mă dacă citise kilometrajul după ultima mea ieşire. În ce măsură pusese

cap la cap indiciile? Ştia pesemne că aveam un secret. Oare ghicise motivul pentru care nu îi spuneam nimic? Grija mea că Aro va şti în curând tot ce ştia el? M-am gândit că probabil Edward trăsese această concluzie din moment ce nu-mi ceruse nicio explicaţie. Am bănuit că încerca să nu speculeze prea mult, că încerca să îşi scoată din minte comportamentul meu. Pusese cap la cap ce se întâmpla acum cu ce făcusem în dimineaţa în care plecase Alice, când îmi arsesem cartea în şemineu? Nu ştiam dacă făcuse legătura între cele două acţiuni.

Era o după-amiază mohorâtă şi deja era întuneric ca la amurg. Conduceam cu viteză, cu ochii la norii grei. Oare va ninge în seara asta? Suficient ca să se depună pe pământ şi să creeze scena din viziunea lui Alice? Edward estimase că mai aveam vreo două zile. Apoi ne vom face tabără în poiană, atrăgându-i pe Volturi în locul ales de noi.

În timp ce străbăteam drumul înconjurat de pădurea întunecată, m-am gândit la ultima mea călătorie la Seattle. Credeam că ştiu de ce mă trimisese Alice în locul acela abandonat unde J. Jenks îşi întâlnea clienţii mai dubioşi. Dacă m-aş fi dus la unul dintre birourile lui mai decente, aş fi ştiut vreodată ce să cer? Dacă l-aş fi cunoscut ca Jason Jenks sau Jason Scott, avocat cu licenţă, l-aş fi scos la iveală vreodată pe J. Jenks, furnizorul de acte false? Trebuise să merg pe traseul acela care dovedea că am intenţii ilegale. Acesta era indiciul meu.

Era noapte deja când am tras în parcarea restaurantului, cu câteva minute mai devreme, ignorându-i pe valeţii nerăbdători de la intrare. Mi-am pus lentilele de contact şi apoi m-am dus să îl aştept pe J. în restaurant. Deşi mă grăbeam să termin cu povestea asta, necesară, dar deprimantă, şi să mă întorc la familia mea, J. părea atent să păstreze aparenţele de onestitate în ciuda asocierii cu personaje de joasă speţă; aveam senzaţia că faptele de a-mi întinde actele în parcarea întunecată i-ar jigni sensibilitatea.

Am dat numele „Jenks“ la intrare şi chelnerul-şef mă conduse pe scări într-un salon privat, unde ardea focul într-

un şemineu de piatră. Îmi luă pardesiul de culoarea fildeşului, lung până la glezne, pe care îl îmbrăcasem ca să acopăr faptul că purtam îmbrăcămintea pe care Alice o socotea potrivită, şi suspină încet la vederea rochiei mele scurte din satin de culoarea stridiilor. Nu m-am putut abţine să nu fiu un pic flatată; tot nu mă obişnuisem să fiu frumoasă şi pentru altcineva în afară de Edward. Chelnerul bâlbâi jumătăţi de complimente în timp ce se retrăgea cu spatele din încăpere, nesigur pe picioare.

Am stat lângă foc în aşteptare, ţinându-mi degetele aproape de flacără ca să le încălzesc puţin înainte de strângerea de mână inevitabilă. Nu că J. n-ar fi bănuit că era ceva în neregulă cu familia Cullen, dar era un obicei bun de practicat.

Pentru jumătate de secundă m-am întrebat cum ar fi să îmi pun mâna pe foc. Cum mă voi simţi când voi arde…

Intrarea lui J. îmi alungă gândurile sinistre. Chelnerul îi luă şi lui haina. În mod clar, nu eram singura care se îmbrăcase elegant pentru această ocazie.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse J. imediat ce am rămas singuri.

— Nu, aţi ajuns exact la timp.

Îmi întinse mâna şi, când i-am strâns-o, am simţit că degetele lui erau cu mult mai calde decât ale mele. Nu păru să îl deranjeze.

— Arătaţi uimitor, dacă pot să îndrăznesc, doamnă Cullen.

— Mulţumesc, J. te rog, spune-mi Bella.

— Trebuie să spun, e o experienţă diferită să lucrez cu tine în loc de domnul Jasper. Mult mai puţin… tulburător.

Zâmbi ezitant.

— Serios? Mie întotdeauna mi s-a părut că Jasper are o prezenţă foarte liniştitoare.

Se încruntă.

— Chiar aşa? murmură el politicos, deşi era clar că nu e de acord cu mine.

Ce ciudat! Ce îi făcuse Jasper acestui om?

— Îl cunoşti pe Jasper de multă vreme?

Oftă, părând să nu fie în largul lui.

— Lucrez cu domnul Jasper de mai mult de douăzeci de ani şi vechiul meu partener îl ştia de cincisprezece ani… Nu se schimbă niciodată.

J. se încordă uşor.

— Mda, Jasper e ciudat în felul acesta.

J. scutură din cap de parcă ar fi putut să îşi alunge gândurile deranjante.

— Nu vrei să iei loc, Bella?

— De fapt, mă cam grăbesc. Am mult de condus până acasă.

În timp ce vorbeam, am scos din geantă plicul alb şi gros cu recompensa lui şi i l-am înmânat.

— O, spuse el, cu o undă de dezamăgire în voce. Băgă plicul în buzunarul interior al sacoului fără să se deranjeze să verifice suma. Speram să putem vorbi un moment.

— Despre ce? am întrebat curioasă.

— Mai întâi, să îţi dau lucrurile. Vreau să mă asigur că eşti mulţumită.

Se întoarse, îşi puse servieta pe masă şi deschise încuietorile. Scoase un plic maro format A4.

Deşi habar nu aveam după ce să mă uit, am deschis plicul şi m-am uitat fugar la conţinut. J. transformase poza lui Jacob şi îi modificase coloritul astfel că nu era imediat evident că era aceeaşi poză şi pe paşaport, şi pe permisul de conducere. Mie mi se păreau perfect în regulă, dar asta nu însemna mult. Am aruncat o privire scurtă la paşaportul Vanessei Wolfe, apoi am întors repede capul, cu un nod în gât.

— Mulţumesc, i-am spus.

Ochii i se îngustară uşor, şi am simţit că a fost dezamăgit că examinarea mea nu a fost mai meticuloasă.

— Te pot asigura că fiecare document este perfect. Toate vor trece de cele mai riguroase analize ale experţilor.

— Sunt sigură că aşa e. Apreciez mult ce ai făcut pentru mine, J.

— A fost o plăcere, Bella. Pe viitor, nu ezita să vii la mine pentru orice are nevoie familia Cullen.

Nu bătu cu adevărat apropo, dar asta suna ca o invitaţie ca eu să îi iau locul lui Jasper ca om de legătură.

— Voiai să discutăm despre ceva?

— Ăăă, da. E cam delicat…

Arătă spre şemineul de piatră cu o expresie întrebătoare. M-am aşezat pe marginea de piatră şi el s-a aşezat lângă mine. Pe frunte îi brobonea din nou sudoarea şi îşi trase din buzunar o batistă albastră de mătase şi începu să se tamponeze cu ea.

— Eşti sora soţiei domnului Jasper? Sau eşti măritată cu fratele lui? întrebă el.

— Sunt măritată cu fratele lui, am clarificat eu, întrebându-mă unde bătea.

— Atunci sunteţi soţia domnului Edward, nu?

— Da.

Zâmbi în semn de scuză.

— Am văzut toate numele de multe ori, înţelegi. Felicitările mele sincere. E drăguţ că domnul Edward a găsit o parteneră atât de încântătoare după atâta timp.

— Mulţumesc foarte mult.

Se opri, ştergându-şi transpiraţia.

— De-a lungul anilor, îţi poţi imagina că am dezvoltat un nivel de respect foarte sănătos pentru domnul Jasper şi toată familia.

Am încuviinţat din cap precaută.

Inspiră adânc, apoi expiră fără să vorbească.

— J., pur şi simplu spune ce ai de spus.

Mai inspiră o dată, apoi mormăi repede, pronunţând cuvintele de-a valma.

— Dacă m-ai putea asigura că nu intenţionezi să răpeşti fetiţa de la tatăl ei, aş dormi mai bine la noapte.

— A, am spus, uimită. Mi-a luat un minut să înţeleg concluzia greşită pe care o trăsese. A, nu. Nu e nimic de genul acesta. Am zâmbit vag încercând să îl conving. Pur şi simplu pregătesc un loc sigur pentru ea în caz că ni s-ar întâmpla ceva mie şi soţului meu.

Ochii i se îngustară.

— Aşteptaţi să vi se întâmple ceva? Se înroşi, apoi se

scuză. Nu că ar fi treaba mea.

Am privit cum îmbujorarea i se întinde dincolo de membrana delicată a pielii lui şi m-am bucurat – aşa cum mă bucuram deseori – că nu eram un nou-născut obişnuit. J. părea un om destul de drăguţ, cu excepţia comportamentului de infractor, şi ar fi fost păcat să îl omor.

— Nu se ştie niciodată.

Am oftat.

El se încruntă.

— În cazul acesta vă doresc tot norocul din lume. Şi, te rog, nu te supăra pe mine, draga mea, dar… dacă ar veni domnul Jasper să întrebe ce nume am pus pe acele documente…

— Desigur că trebuie să îi spui imediat. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât ca domnul Jasper să ştie totul despre întreaga noastră tranzacţie.

Sinceritatea mea transparentă păru să îi mai domolească tensiunea.

— Foarte bine, spuse el. Şi nu pot să te conving să rămâi la cină?

— Îmi pare rău, J. stau cam prost cu timpul în acest moment.

— Atunci, din nou, cele mai bune urări de sănătate şi fericire. Şi orice are nevoie familia Cullen, nu ezita să mă suni, Bella.

— Mulţumesc, J.

Am plecat cu marfa mea de contrabandă, privind înapoi la J. care se uita după mine, cu o expresie amestecată de nelinişte şi regret.

Călătoria de întoarcere a durat şi mai puţin. Noaptea era întunecoasă aşa că am stins farurile şi am călcat pe acceleraţie. Când am ajuns înapoi la casă, majoritatea maşinilor, inclusiv Porsche-ul lui Alice şi Ferrari-ul meu, lipseau. Vampirii tradiţionali se duseseră cât mai departe posibil să îşi potolească setea. Am încercat să nu mă gândesc la ei, vânând în noapte, imaginea mentală a victimelor lor strângându-mi inima.

Numai Kate şi Garrett se aflau în sufragerie, contrazicân-

du-se în glumă cu privire la valoarea nutriţională a sângelui de animal. Am dedus din asta că Garrett încercase o expediţie de vânătoare în stil vegetarian şi o găsise dificilă.

Probabil Edward o dusese pe Renesmee acasă să doarmă. Fără îndoială, Jacob era în pădure, aproape de cabană. Probabil şi restul familiei era la vânătoare. Poate erau ieşiţi cu cei din clanul Denali.

Ceea ce însemna că eram singură în casă, aşa că am profitat repede.

Mi-am dat seama după miros că eram prima care intra în cameră la Alice şi Jasper după mult timp, poate din noaptea în care ne părăsiseră. Am scotocit în linişte prin dulapul lor uriaş până am găsit geanta potrivită. Trebuie să fi fost a lui Alice; era un rucsac micuţ de piele neagră, genul pe care îl foloseşti de obicei drept poşetă, suficient de mic ca să îl poată purta chiar şi Renesmee fără să pară neobişnuit. Apoi am dat iama în mărunţişul lor, luând o sumă egală cu dublul venitului anual al unei gospodării americane obişnuite. Am bănuit că furtul va fi mai puţin remarcat aici decât în oricare altă parte din casă pentru că această cameră întrista pe toată lumea. Am pus plicul cu paşapoartele şi actele de identitate false în geantă deasupra banilor. Apoi m-am aşezat pe marginea patului lui Alice şi Jasper şi am privit pachetul neînsemnat care reprezenta tot ce le puteam eu oferi fiicei mele şi prietenului meu cel mai bun ca să îi ajut să îşi salveze vieţile. M-am rezemat de stâlpul patului, simţindu-mă neajutorată.

Dar ce altceva puteam face?

Am stat acolo câteva minute cu capul plecat până când mi-a venit o idee bună.

Dacă…

Dacă presupuneam că Jacob şi Renesmee vor reuşi să scape, atunci asta includea presupunerea că Demetri e mort. Asta le dădea supravieţuitorilor spaţiu să respire, inclusiv lui Alice şi Jasper.

Deci, de ce Alice şi Jasper n-ar putea să îi ajute pe Jacob şi pe Renesmee? Dacă ar fi fost împreună, Renesmee ar

avea cea mai bună protecţie posibilă. Nu era niciun motiv pentru care să nu se întâmple asta, cu excepţia faptului că Alice nu-i putea vedea cu ochii minţii pe Jake şi pe Renesmee. De unde să înceapă să îi caute?

M-am gândit un moment, apoi am ieşit din cameră, am traversat holul până la apartamentul lui Carlisle şi Esme. Ca de obicei, biroul lui Esme era înţesat de planuri şi schiţe, aranjate ordonat în teancuri înalte. Biroul avea deasupra suprafeţei de lucru un şir de firide în perete; într-una era o cutie cu papetărie. Am luat o coală de hârtie şi un pix.

Apoi m-am holbat cinci minute la pagina albă şi goală, gândindu-mă intens la decizia mea. Poate Alice nu va fi în stare să îi zărească pe Jacob şi pe Renesmee, dar mă putea vedea pe mine. Am vizualizat-o pe ea văzând acest moment, sperând cu disperare că nu era prea ocupată ca să fie atentă.

Încet, deliberat, am scris cuvintele „RIO DE JANEIRO“ cu litere de tipar pe toată pagina.

Rio părea cel mai bun loc în care să îi trimit: se afla foarte departe de aici, iar Alice şi Jasper erau deja în America de Sud din câte ştiam, şi nu se putea spune că vechile noastre probleme încetaseră să existe doar pentru că aveam acum unele mai rele. Mai exista misterul viitorului lui Renesmee, grija că se maturiza uluitor de repede. Oricum intenţionasem să ne îndreptăm într-acolo. Acum va fi datoria lui Jacob şi, poate, cu puţin noroc, şi a lui Alice să caute legendele.

Mi-am plecat capul cuprinsă de un impuls puternic de a plânge şi mi-am încleştat dinţii. Era bine că Renesmee putea continua fără mine. Dar deja îmi era atât de dor de ea încât abia suportam depărtarea.

Am inspirat adânc şi am pus biletul la fundul rucsacului, unde Jacob îl va găsi la timp.

Mi-am încrucişat degetele ca – din moment ce era prea puţin ca liceul lui să ofere cursuri de portugheză – măcar Jake să fi ales spaniola ca limbă străină.

Nu mai aveam nimic de făcut decât să aşteptăm.

Timp de două zile, Edward şi Carlisle rămaseră în poiana unde Alice îi văzuse pe Volturi venind. Era acelaşi câmp de bătălie unde nou-născuţii Victoriei ne atacaseră vara trecută. M-am întrebat dacă lui Carlisle i se părea că se repetă lucrurile, ca un dejá-vu. Pentru mine, totul va fi nou. De data asta, Edward şi cu mine vom sta alături de familia noastră.

Nu ne puteam imagina decât că Volturi îi vor lua urma lui Edward sau lui Carlisle. M-am întrebat dacă îi va surprinde că prada lor nu fugise. Oare asta îi va face precauţi? Nu-mi puteam imagina că Volturi ar putea simţi vreodată nevoia de a-şi lua măsuri de precauţie. Deşi speram că sunt invizibilă pentru Demetri, am stat cu Edward. Desigur. Nu mai aveam decât câteva ore în care să fim împreună.

Edward şi cu mine nu am avut o scenă de adio grandioasă şi nici nu plănuiam una. Să rostim cuvintele însemna să ne rostim sentinţa. Ar fi la fel ca şi cum aş scrie „Sfârşit“ pe ultima pagină a unui manuscris. Aşa că nu ne-am luat la revedere şi am stat foarte aproape unul de celălalt, atingându-ne întotdeauna. Orice sfârşit ne va ajunge, ne va găsi împreună.

Am instalat un cort pentru Renesmee la câţiva metri în pădurea protectoare şi am avut o senzaţie de dejá-vu, stând din nou afară în frig cu Jacob. Era aproape imposibil de crezut cât de mult se schimbaseră lucrurile din iunie anul trecut. Cu şapte luni în urmă, relaţia dintre noi trei ar fi părut imposibilă, frângându-ne inevitabil inimile în mod diferit. Acum totul era într-un echilibru perfect. Mi se părea îngrozitor de ironic că lucrurile se aranjaseră tocmai acum când urma să fim toţi nimiciţi.

A început să ningă din nou în noaptea din ajunul Anului Nou. De data asta, fulgii mărunţi nu se mai topeau pe solul pietros al luminişului. În timp ce Renesmee şi Jacob dormeau – Jacob sforăind atât de tare încât mă întrebam cum de nu se trezeşte Renesmee –, zăpada se aşeză într-o pătură subţire peste pământ, apoi se adună în troiene mai bogate. Până când a răsărit soarele scena din viziunea lui Alice era completă. Edward şi cu mine ne ţineam de mână

în tăcere, privind peste câmpul alb şi strălucitor.

La ivirea zorilor, s-au adunat şi ceilalţi, cu ochii ca o dovadă mută a pregătirilor făcute – unii auriu-deschis, alţii stacojiu aprins. La scurt timp după ce ne-am strâns cu toţii, am auzit lupii mişcându-se în pădure. Jacob ieşi din cort lăsând-o pe Renesmee adormită, ca să li se alăture.

Edward şi Carlisle îi ordonau pe ceilalţi, martorii noştri, într-o formaţie lejeră, de-o parte şi de alta a noastră.

I-am privit de la distanţă, aşteptând lângă cort să se trezească Renesmee. Când s-a trezit, am ajutat-o să se îmbrace cu hainele pe care i le alesesem cu două zile în urmă. Haine care păreau delicate şi feminine, dar care erau de fapt îndeajuns de rezistente ca să nu pară purtate – chiar dacă persoana care le îmbrăca avea să călărească un vârcolac uriaş prin câteva state. Peste jachetă i-am pus micul rucsac de piele cu actele, banii, indiciul şi scrisorile mele de dragoste pentru ea şi Jacob, Charlie şi Renée. Era destul de puternică încât să n-o împovăreze.

Făcuse ochii mari citindu-mi durerea de pe faţă. Dar ghicise suficient ca să nu mă întrebe ce fac.

— Te iubesc, i-am spus. Mai mult decât orice.

— Şi eu te iubesc, mami, răspunse ea. Atinse medalionul de la gât care conţinea acum o fotografie micuţă cu ea, Edward şi cu mine. Vom fi mereu împreună.

— În inimile noastre vom fi mereu împreună, am corectat-o eu cu o şoaptă la fel de tăcută ca o respiraţie. Dar când va veni vremea, va trebui să mă părăseşti.

Făcu ochii mari, apoi îmi puse mâna pe obraz. *Nu*-ul ei tăcut era mai tare decât dacă l-ar fi strigat în gura mare.

M-am luptat să înghit în sec; aveam senzaţia că mi se umflase gâtul.

— O să faci asta pentru mine? Te rog?

Îmi apăsă degetele mai tare pe faţă. *De ce?*

— Nu pot să-ţi spun, am şoptit. Dar o să înţelegi în curând. Promit.

Am văzut imaginea lui Jacob în capul meu.

Am încuviinţat din cap, apoi i-am tras degetele de pe faţa mea.

— Nu te gândi la asta, i-am şoptit la ureche. Nu-i spune lui Jacob până nu-ţi spun eu să fugi, bine?

De data asta înţelese. Încuviinţă şi ea din cap.

Am scos din buzunar un ultim detaliu.

În timp ce îi împachetam lucrurile lui Renesmee, o scânteie neaşteptată de culoare îmi atrăsese privirea. O rază de soare intrată prin lucarnă făcuse să scânteieze giuvaierele de pe cutia antică şi preţioasă ascunsă undeva sus pe un raft, într-un colţ neatins. M-am gândit la ea un moment, apoi am ridicat din umeri. După ce pusesem cap la cap indiciile lui Alice, nu puteam spera că viitoarea confruntare se va rezolva paşnic. Dar de ce să nu încerc să încep lucrurile cât mai prieteneşte posibil? m-am întrebat eu. Cu ce ar putea dăuna? Aşa că bănuiesc că mai aveam ceva speranţă totuşi – speranţă oarbă şi fără sens – pentru că m-am urcat pe rafturi şi am recuperat cadoul de nuntă de la Aro pentru mine.

Acum mi-am prins frânghia groasă de aur în jurul gâtului şi am simţit greutatea diamantului enorm cuibărindu-se în scobitura dintre clavicule.

— Drăguţ, şopti Renesmee.

Apoi îşi înfăşură braţele ca o iederă în jurul gâtului meu. Am strâns-o la pieptul meu. Îmbrăţişate aşa, am ieşit cu ea din cort şi ne-am îndreptat spre poiană.

Edward ridică o sprânceană când m-am apropiat, dar nu spuse nimic despre bijuteriile pe care le purtam eu şi Renesmee. Îşi puse pur şi simplu braţul strâns în jurul nostru preţ de o clipă, apoi, cu un oftat adânc, ne dădu drumul. Nu puteam vedea niciun adio în ochii lui. Poate că avea mai multă speranţă pentru ce se afla dincolo de viaţa asta decât lăsase să se vadă.

Ne-am aşezat pe poziţii, iar Renesmee s-a căţărat cu agilitate în spatele meu, ca să îmi lase mâinile libere. Am rămas la câţiva paşi în spatele liniei principale formate din Carlisle, Edward, Emmett, Rosalie, Tanya, Kate şi Eleazar. Aproape de mine erau Benjamin şi Zafrina; era responsabilitatea mea să îi protejez cât de mult voi putea. Ei erau cele mai bune arme ofensive ale noastre. Dacă

Volturi vor fi cei care nu vor putea vedea, chiar şi pentru câteva momente, situaţia va fi complet alta.

Zafrina era rigidă şi fioroasă, cu Senna lângă ea, purtând aceeaşi expresie pe faţă. Benjamin stătea pe pământ, cu palmele lipite de sol, şi murmura încet ceva despre capcană. Noaptea trecută, adunase un morman de bolovani şi-i aşezase în grămezi care păreau naturale, acum acoperite de zăpadă, înşiruite în spatele poienii. Nu erau de ajuns să rănească un vampir, dar să sperăm că de ajuns să distragă unul.

Martorii se adunaseră la stânga şi la dreapta noastră, unii mai aproape decât ceilalţi – cei care îşi declaraseră poziţia erau cei mai aproape. Am observat-o pe Siobhan masându-şi tâmplele, cu ochii închişi de concentrare; oare îi făcea pe plac lui Carlisle? încerca să vizualizeze o rezolvare pe cale diplomatică?

În pădurea din spatele nostru, lupii invizibili erau nemişcaţi şi pregătiţi; nu le auzeam decât gâfâitul agitat şi inimile care băteau.

Norii se adunară, împrăştiind lumina, astfel că putea fi la fel de bine dimineaţă sau după-amiază. Ochii lui Edward se îngustară în timp ce scruta priveliştea, şi eram sigură că vede această scenă întocmai ca în viziunea lui Alice. Pentru Volturi va arăta exact la fel. De acum mai aveam doar câteva minute sau secunde.

Toţi membrii familiei şi toţi aliaţii noştri aşteptau încordaţi.

Din pădure, uriaşul lup Alfa roşcat veni în faţă să stea lângă mine; trebuie să fi fost prea greu pentru el să stea la distanţă de Renesmee când ea avea să fie curând în pericol.

Renesmee se întinse să îşi împletească degetele în blana de pe umărul lui masiv şi se mai relaxă puţin. Era mai calmă cu Jacob aproape. Şi eu m-am simţit un pic mai bine. Atât timp cât Jacob era cu Renesmee, ea va fi bine.

Fără să rişte o privire în spate, Edward îmi întinse mâna. Mi-am întins braţul înainte ca să îl pot apuca de mână. El îmi strânse degetele.

Mai trecu un alt minut. Pândeam cu înfrigurare sunetul

vreunei apropieri.

Apoi Edward înţepeni şi şuieră încet printre dinţii încleştaţi. Ochii i se concentrară pe pădurea de la nord de unde stăteam noi.

Ne-am uitat în aceeaşi direcţie ca el şi am aşteptat să treacă ultimele secunde.

36. SETE DE SÂNGE

Au venit ca la o procesiune, cu un fel de eleganţă.

Înaintau într-o formaţie rigidă. Se mişcau împreună, dar nu era un marş; curgeau într-o sincronizare perfectă dintre copaci – o siluetă întunecoasă, neîntreruptă, care părea să plutească la câţiva centimetri deasupra zăpezii imaculate, aşa de lină le era avansarea.

Şirurile de la marginea formaţiei erau gri; culoarea se întuneca cu fiecare rând, până la inima formaţiei care era de un negru profund. Fiecare faţă era acoperită de glugă, ascunsă. Sunetul vag al paşilor lor era atât de regulat încât părea muzică, un ritm complicat care nu şovăia deloc.

La un semn pe care nu l-am văzut – sau poate n-a fost niciun semn, doar milenii de practică –, formaţia se desfăşură în afară. Mişcarea, urmând linii precise, era prea controlată, ca să semene cu deschiderea unei flori, deşi culoarea o sugera; era deschiderea unui evantai, graţioasă, dar foarte unghiulară. Siluetele cu pelerine gri se ordonară pe margini pe când cele mai întunecate se aşezară în mijloc, fiecare mişcare fiind precis executată.

Avansarea lor era lentă, dar hotărâtă, fără grabă, fără tensiune, fără frică. Era mersul celor învingători.

Acesta era aproape vechiul meu coşmar. Nu lipsea decât dorinţa lacomă pe care o văzusem pe feţele lor în vis – zâmbetul bucuriei răzbunătoare. Deşi departe, Volturi erau prea disciplinaţi ca să arate vreo emoţie. Nu păreau surprinşi sau speriaţi de grupul de vampiri care îi aştepta –

un grup care părea brusc dezorganizat şi nepregătit în comparaţie cu ei. Nu păreau surprinşi nici de lupul gigantic care stătea în mijlocul nostru.

Nu m-am putut abţine să nu îi număr. Erau treizeci şi doi. Chiar dacă nu puneam la socoteală cele două siluete slabe şi izolate din spate, îmbrăcate în pelerine negre, care trebuie să fi fost soţii – poziţia lor protejată sugera că nu vor fi implicate în atac –, tot eram depăşiţi numeric. Noi nu eram decât nouăsprezece pregătiţi de luptă şi încă şapte care vor privi cum suntem distruşi. Chiar şi punându-i la socoteală pe cei zece lupi, tot ne depăşeau.

— Vine poliţia, vine poliţia, murmură Garrett misterios în sinea lui apoi chicoti o dată.

Alunecă un pas mai aproape de Kate.

— Chiar au venit, îi şopti Vladimir lui Ştefan.

— Soţiile, şuieră Ştefan drept răspuns. Toată garda. Toţi la un loc. Mai bine că n-am atacat Volterra.

Şi apoi, ca şi cum nu ajungea că erau atâţia, în timp ce Volturi avansau încet şi maiestuos, şi mai mulţi vampiri începură să intre în poiană, în spatele lor.

Feţele din şuvoiul aparent nesfârşit de vampiri era opusul disciplinei lipsite de emoţii a Volturilor – ele oglindeau o gamă variată de expresii. La început, vampirii ce-i însoţeau pe Volturi au fost şocaţi şi chiar puţin neliniştiţi de forţa surprinzătoare care îi aştepta. Dar îngrijorarea aceea le trecu repede; se simţeau în siguranţă în mulţimea copleşitoare şi aflându-se în spatele forţei de neoprit a Volturilor. Chipurile lor îşi recăpătară expresia pe care o aveau înainte să îi surprindem.

Era destul de uşor să le înţeleg gândurile – feţele lor le oglindeau doar atât de bine. Aceasta era o mulţime furioasă, aflată într-o frenezie justiţiară. Nu am înţeles cu adevărat ce simte lumea vampirilor faţă de copiii nemuritori până nu am citit aceste feţe.

Era clar că hoarda asta pestriţă şi dezorganizată – mai mult de patruzeci de vampiri la un loc – erau martorii Volturilor. După ce vom muri, ei vor împrăştia vorba că răufăcătorii au fost nimiciţi, că Volturi au acţionat cu

imparţialitate. Majoritatea arătau de parcă sperau mai mult decât oportunitatea de a fi martori – voiau să ajute la sfâşiat şi la ars.

Nu aveam nicio rugăciune de spus. Chiar dacă am fi putut cumva neutraliza avantajele Volturilor, ne depăşeau numeric de departe. Chiar şi dacă l-am omorî pe Demetri, Jacob nu va putea să fugă de ei.

Am simţit cum în jurul meu toată lumea ajunge la aceeaşi concluzie. Disperarea plutea în aer cu o greutate care mă apăsa şi mai tare ca înainte.

Un vampir din tabăra adversă nu părea să aparţină nici unui grup; am recunoscut-o pe Irina în timp ce ezita între cele două tabere, cu o expresie unică printre ceilalţi vampiri. Privirea îngrozită a Irinei era îndreptată spre poziţia Tanyei din prima linie. Edward mârâi, un sunet foarte jos, dar intens.

— Alistair a avut dreptate, îi murmură el lui Carlisle.

L-am privit pe Carlisle uitându-se la Edward întrebător.

— Alistair a avut dreptate? şopti Tanya.

— Ei – Caius şi Aro – vin să distrugă şi să achiziţioneze, şopti Edward aproape tăcut în spate; numai grupul nostru îl putea auzi. Au multe tipuri de strategii gândite. Dacă acuzaţiile Irinei s-ar fi dovedit cumva false, erau decişi să găsească un alt motiv ca să ne atace. Dar o văd pe Renesmee acum, aşa că sunt hotărâţi ce să facă. Am putea să încercăm să ne apărăm contra acuzaţiilor false, dar mai întâi trebuie să se oprească, să asculte adevărul despre Renesmee. Apoi, şi mai încet: Ceea ce nu intenţionează deloc să facă.

Jacob scoase un pufnet scurt şi ciudat.

Şi apoi, în mod neaşteptat, două secunde mai târziu, procesiunea *se opri.* Muzica înceată a mişcărilor lor perfect sincronizate se transformă în linişte. Disciplina fără cusur rămase la fel; Volturi îngheţară într-o nemişcare absolută ca un tot unitar. Stăteau cam la nouăzeci de metri de noi.

Lângă mine, de-o parte şi de alta, am auzit bătăile unor inimi mari, mai aproape decât înainte. Am riscat să privesc în stânga şi în dreapta cu colţurile ochilor ca să văd ce

oprise avansarea Volturilor.

Lupii ni se alăturaseră.

De fiecare parte a liniei noastre inegale, lupii se întinseseră ca nişte braţe lungi, protectoare. Mi-a luat doar o fracţiune de secundă ca să observ că erau mai mult de zece lupi, să recunosc lupii pe care îi ştiam şi să văd pe cei pe care nu-i mai întâlnisem niciodată. Erau şaisprezece, împărţiţi egal în jurul nostru – şaptesprezece în total, socotindu-l şi pe Jacob. Era clar după înălţimea lor şi labele supradimensionate că nou-veniţii erau toţi foarte, foarte tineri. Probabil că ar fi trebuit să prevăd asta. Cu atâţia vampiri prin preajmă, o explozie a populaţiei de vârcolaci era inevitabilă.

Mai mulţi copii care vor muri. M-am întrebat de ce Sam permisese asta şi apoi mi-am dat seama că nu avea de ales. Dacă numai câţiva dintre lupi ar fi stat alături de noi, Volturi i-ar fi căutat cu siguranţă pe ceilalţi. Îşi jucau destinul întregii specii în înfruntarea asta.

Şi urma să pierdem.

Deodată m-am înfuriat. Mai mult decât furioasă, eram scoasă din minţi. Disperarea mea fără speranţă dispăru cu totul. O strălucire vagă, roşiatică, scotea în evidenţă siluetele negre din faţa mea, şi tot ce îmi doream în acel moment era ocazia să îmi înfig dinţii în ele, să le smulg membrele din corpuri şi să îi aşez grămadă ca să le dau foc. Eram atât de înnebunită încât aş fi putut dansa în jurul rugului pe care ardeau de vii; aş fi râs în timp ce se transformau în cenuşă. Întinzându-mi mecanic buzele am scos un mârâit încet, fioros din coşul pieptului. Mi-am dat seama că aveam colţurile buzelor ridicate într-un zâmbet.

Lângă mine, Zafrina şi Senna mârâiră la rândul lor. Edward mă strânse de mână, avertizându-mă.

Feţele acoperite ale Volturilor erau încă lipsite de expresie, în mare parte. Doar două perechi de ochi trădau o undă de emoţie. Exact în mijloc, atingându-şi mâinile, Aro şi Caius se opriseră ca să evalueze situaţia şi toată garda se oprise cu ei, aşteptând ordinul de a ucide. Cei doi nu se uitau unul la altul, dar, în mod evident, comunicau. Marcus,

deşi îi atingea cealaltă mână a lui Aro, nu părea să ia parte la conversaţie. Expresia lui nu era la fel de goală ca a gărzilor, dar aproape la fel de nepăsătoare. La fel ca şi data trecută când îl văzusem, părea extrem de plictisit.

Martorii Volturilor stăteau întorşi spre noi, cu privirea încărcată de furie aţintită asupra mea şi a lui Renesmee, dar rămaseră lângă marginea pădurii, lăsând o distanţă largă între ei şi soldaţii Volturilor. Numai Irina era în spatele Volturilor, la doar câţiva paşi de femeile străvechi – amândouă blonde cu pielea prăfoasă şi ochii înceţoşaţi – şi cele două gărzi de corp masive.

Exact în spatele lui Aro se afla o femeie într-o pelerină de un gri-închis. Nu puteam fi sigură, dar mi se părea ca parcă îi atinge spatele. Acesta era celălalt scut, Renata? M-am întrebat, la fel ca şi Eleazar, dacă ar fi în stare să mă respingă *pe mine*.

Dar nu-mi voi irosi viaţa încercând să îl dobor pe Caius sau pe Aro. Aveam ţinte mai importante.

Le-am căutat printre soldaţi şi nu mi-a fost greu să identific cele două pelerine mignone, de un gri-închis, lângă centrul formaţiei. Alec şi Jane, cei mai micuţi membri ai gărzii, stăteau chiar lângă Marcus, flancat de Demetri de cealaltă parte. Feţele lor încântătoare erau netede, fără să arate nicio emoţie; purtau pelerinele cele mai închise la culoare pe lângă cele de un negru pur al bătrânilor. Gemenii vrăjitori, aşa le spusese Vladimir. Puterile lor erau vârfurile de lance ale ofensivei Volturilor. Bijuteriile din colecţia lui Aro.

Mi-am încordat muşchii şi veninul mi s-a adunat în gură.

Ochii roşii înceţoşaţi ai lui Aro şi ai lui Caius scrutară linia noastră. Am citit dezamăgirea pe faţa lui Aro în timp ce ne examina feţele căutând-o pe cea care lipsea. Strânse buzele de supărare.

În acel moment, am fost recunoscătoare că Alice fugise.

Pe măsura ce pauza se prelungea, am auzit respiraţia lui Edward accelerându-se.

— Edward? întrebă Carlisle, încet şi neliniştit.

— Nu sunt siguri cum să procedeze mai departe.

Cântăresc opţiunile, aleg ţintele cheie – eu, desigur, tu, Eleazar, Tanya. Marcus ne citeşte legăturile dintre noi, căutând punctele slabe. Prezenţa românilor îi deranjează. Sunt îngrijoraţi de feţele pe care nu le recunosc – în special Zafrina şi Senna – şi de lupi, bineînţeles. Nu au mai fost niciodată depăşiţi numeric. Asta i-a oprit.

— Depăşiţi numeric? şopti Tanya, nevenindu-i să creadă.

— Ei nu iau în calcul martorii, şopti Edward. Pentru ei sunt non-entităţi, insignifianţi. Lui Aro îi place să aibă public.

— Să vorbesc? întrebă Carlisle.

Edward ezită, apoi încuviinţă din cap:

— Asta e singura şansă pe care o ai.

Carlisle îşi îndreptă umerii şi făcu câţiva paşi în faţa liniei noastre defensive. Uram să îl văd singur, neprotejat.

Îşi întinse braţele, cu palmele în sus, ca şi cum l-ar întâmpina.

— Aro, vechiul meu prieten. Au trecut secole.

Preţ de un moment îndelungat, peste poiana înzăpezită se lăsă o linişte mormântală. Simţeam tensiunea emanând din Edward pe când citea în gândurile lui Aro evaluarea pe care o făcea cuvintelor lui Carlisle. Încordarea se accentua pe măsură ce secundele treceau.

Apoi Aro păşi înainte din centrul formaţiei Volturilor. Scutul, Renata, se mişcă cu el de parcă vârfurile degetelor ei erau cusute de roba lui. Pentru prima dată, rândurile Volturilor reacţionară. Vampirii cu pelerine lungi se încruntară şi mârâiră nemulţumiţi, dezvelindu-şi colţii. Câţiva se aplecară în poziţie de atac.

Aro ridică o mână către ei.

— Pace.

Mai merse câţiva paşi, apoi îşi lăsă capul pe o parte. Ochii lui lăptoşi sclipeau de curiozitate.

— Drepte cuvinte, Carlisle, şopti el cu vocea lui subţire. Par nelalocul lor, având în vedere armata pe care ai strâns-o ca să mă ucizi şi să îi ucizi şi pe cei dragi mie.

Carlisle clătină din cap şi îşi întinse mâna dreaptă spre el, de parcă nu erau aproape nouăzeci de metri distanţă între

ei.

— Nu trebuie decât să îmi atingi mâna şi vei şti că nu aceasta este intenţia mea.

Ochii vicleni ai lui Aro se îngustară.

— Dar cum poate conta intenţia ta, dragul meu Carlisle, în faţa a ceea ce ai făcut? Se încruntă, şi o umbră de tristeţe îi străbătu chipul – dacă era sinceră sau nu, nu puteam să îmi dau seama.

— Nu am comis infracţiunea pentru care ai venit să mă pedepseşti.

— Atunci dă-te la o parte şi lasă-ne să îi pedepsim pe cei răspunzători. Sincer, Carlisle, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să îţi cruţ viaţa astăzi.

— Nimeni nu a încălcat legea, Aro. Lasă-mă să explic.

Din nou, Carlisle, îi oferi mâna.

Înainte ca Aro să poată răspunde, Caius pluti rapid înainte, ajungând în dreptul lui Aro.

— Atât de multe reguli fără sens, atât de multe legi inutile pe care le-ai creat pentru tine, Carlisle, şuieră bătrânul cu părul alb. Cum este posibil să aperi încălcarea singurei legi care contează cu adevărat?

— Legea nu a fost încălcată. Dacă ne-aţi asculta…

— Vedem copila, Carlisle, se răsti Caius. Nu ne lua de proşti!

— *Nu* este nemuritoare. Nu este vampir. Pot să dovedesc foarte uşor asta dacă ne acorzi câteva momente…

Caius îl întrerupse:

— Dacă nu este o copilă căreia legea îi interzice să existe, de ce ai adunat un batalion ca s-o protejezi?

— Martori, Caius, la fel cum aţi adus şi voi. Carlisle gesticulă către mulţimea furioasă de la marginea pădurii; unii dintre ei mârâiră drept răspuns. Oricare dintre aceşti prieteni îţi poate spune adevărul despre această copilă. Sau te-ai putea uita la ea, Caius. Uită-te cum i se adună sângele uman în obraji.

— Înşelăciune! izbucni Caius. Unde este informatoarea? Să vină aici! îşi întinse gâtul până o remarcă pe Irina în spatele soţiilor. Tu! Vino!

Irina se holbă la el fără să înţeleagă, cu faţa unei persoane care nu s-a trezit complet dintr-un coşmar hidos. Nerăbdător, Caius pocni din degete. Una dintre gărzile de corp uriaşe ale soţiilor se duse către Irina şi o înghionti cu duritate în spate. Irina clipi de două ori, apoi merse încet către Caius ca în ceaţă. Se opri brusc la câţiva metri, cu ochii încă fixaţi pe surorile ei.

Caius traversă distanţa dintre ei şi o pălmui peste faţă.

Nu avea cum s-o doară, dar era ceva teribil de degradant în acea acţiune. Era ca şi cum ai privi pe cineva lovind un câine. Tanya şi Kate şuierară în acelaşi timp.

Corpul Irinei deveni rigid şi ochii i se concentrară în sfârşit pe Caius. Acesta arătă un deget încârligat spre Renesmee, care stătea agăţată în spatele meu, cu degetele încă împletite în blana lui Jacob. Caius se coloră în întregime în roşu în ochii mei furioşi. Un mârâit se adună în pieptul lui Jacob.

— Aceasta e copila pe care ai văzut-o? întrebă Caius autoritar. Cea care era evident mai mult decât un simplu om?

Irina se uită la noi, examinând-o pentru prima oară pe Renesmee de când intrase în poiană. Îşi lăsă capul pe o parte, pe faţă citindu-i-se confuzie.

— Ei bine? se răsti Caius.

— Eu… nu sunt sigură, spuse ea, năucă.

Caius ridică din nou mâna de parcă ar fi vrut s-o pălmuiască din nou.

— Ce vrei să spui? şopti el dur.

— Nu e la fel, dar cred că e aceeaşi copilă. Adică, e schimbată. Această copilă e mai mare decât cea pe care am văzut-o, dar…

Icnetul furios al lui Caius ţâşni printre dinţii dezveliţi brusc şi Irina nu îşi duse cuvintele la bun sfârşit. Aro veni lângă Caius şi îşi puse o mână pe umărul acestuia.

— Adună-te, frate. Avem timp să lămurim asta. Nu e nevoie să ne grăbim.

Cu o expresie aspră, Caius se întoarse cu spatele la Irina.

— Acum, drăguţă, murmură Aro pe un ton călduros şi

dulceag. Arată-mi ce încerci să spui.

Îşi întinse mâna către Irina, în continuare confuză.

Nesigură, aceasta îi luă mâna. El i-o ţinu doar cinci secunde.

— Vezi, Caius? spuse el. E uşor să obţii ce avem nevoie.

Caius nu-i răspunse. Cu coada ochiului, Aro privi o dată spre publicul lui, mulţimea, apoi se întoarse înapoi spre Carlisle.

— Deci, avem de-a face cu un mister. Se pare că această copilă a crescut. Şi totuşi, prima amintire a Irinei este clar cea a unei copile nemuritoare. Curios!

— Exact asta încerc să explic, spuse Carlisle, şi din tonul schimbat al vocii lui mi-am dat seama că simţea o uşurare; aceasta era pauza în care ne puseserăm cu toţii speranţa.

Eu nu am simţit nicio uşurare. Am aşteptat, înmărmurită de furie, aşa cum ne prevenise Edward, să găsească alte pretexte pentru a ne ataca.

Carlisle îşi întinse din nou mâna.

Aro ezită un moment.

— Aş prefera să obţin explicaţia de la cineva implicat mai direct în această poveste, prietene. Greşesc când presupun că nu tu eşti cel care a încălcat legea?

— Nimeni nu a încălcat legea.

— Fie cum o fi, *voi afla* fiecare aspect al adevărului. Vocea suavă a lui Aro se înăspri. Şi cea mai bună metodă de a-l afla este să obţin dovada direct de la talentatul tău fiu. Înclină capul în direcţia lui Edward. Cum copila se agaţă de partenera lui nou-născută, presupun că Edward este implicat.

Sigur că-l voia pe Edward. Odată ce putea vedea în mintea lui Edward, ne va şti *toate* gândurile. Cu excepţia gândurilor mele.

Edward se întoarse rapid şi ne sărută pe mine şi pe Renesmee pe frunte, fără să se uite în ochii noştri. Apoi păşi peste câmpul înzăpezit, bătându-l pe Carlisle pe umăr în trecere. Am auzit un scâncet în spatele meu – groaza lui Esme ieşea la suprafaţă.

Ceaţa roşie pe care o vedeam în jurul armatei Volturilor

deveni mai aprinsă. Nu suportam să-l văd pe Edward singur traversând spaţiul gol şi alb – dar nici nu puteam îndura să o duc pe Renesmee cu un pas mai aproape de adversarii noştri. Resimţeam fizic presiunea de a fi sfâşiată între două imbolduri.

Am văzut-o pe Jane zâmbind când Edward trecu de jumătatea distanţei dintre noi şi Volturi, ajungând mai aproape de ei decât era de noi.

Zâmbetul acela superior a fost prea mult. Furia mea a atins punctul culminant, mai puternică decât setea nebunească de sânge pe care o simţisem în momentul în care lupii se angajaseră în bătălia asta ca şi pierdută. Simţeam gustul nebuniei – îmi curgea prin vene dându-mi o putere de nestăvilit. Muşchii mi se încordară şi am acţionat instinctiv. Mi-am aruncat scutul cu toată forţa din mintea mea, l-am azvârlit peste întinderea imposibilă a câmpului – de zece ori distanţa mea cea mai bună – ca o suliţă. Am răsuflat şuierător de atâta efort.

Scutul zbură din mine ca un balon de energie pură, un nor-ciupercă de oţel lichid. Pulsa ca un obiect viu – îl puteam *simţi* de la vârf la margini.

Ţesătura elastică nu se mai trăgea înapoi; în secunda aceea de forţă brută, mi-am dat seama că motivul pentru care nu reuşisem înainte era că mă agăţam de partea aceea invizibilă din mine în autoapărare, incapabilă în subconştient să îi dau drumul. Acum o eliberasem, şi scutul meu explodă la mai bine de patruzeci şi cinci de metri în faţa mea, fără efort, luându-mi doar o parte infimă din concentrare. Simţeam scutul întinzându-se la fel ca oricare alt muşchi, supus voinţei mele. L-am împins, transformându-l într-un oval lung şi ascuţit. Tot ce se afla sub scutul flexibil din fier deveni brusc parte din mine – puteam simţi forţa vie a tot ce acoperea scutul, ca nişte puncte de căldură puternică, scântei uimitoare de lumină care mă înconjoară. Am aruncat scutul înainte pe lungimea poienii şi am răsuflat uşurată când am simţit lumina strălucitoare a lui Edward sub protecţia mea. L-am ţinut acolo, contractând acest nou muşchi astfel încât să îl

înconjoare strâns pe Edward, o peliculă subţire, dar de nepătruns între corpul lui şi duşmanii noştri.

Nu trecuse decât o secundă. Edward încă mai mergea spre Aro. Totul se schimbase complet, dar nimeni nu observase explozia în afară de mine. Am chicotit brusc. Am simţit cum ceilalţi se uită la mine şi am văzut ochii mari ai lui Jacob privindu-mă întrebător ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile.

Edward se opri la câţiva paşi de Aro şi mi-am dat seama cu o umbră de mâhnire că, deşi puteam cu siguranţă, *nu trebuia* să împiedic acest schimb. Acesta era scopul tuturor pregătirilor noastre: să îl convingem pe Aro să asculte şi partea noastră de poveste. Deşi mă durea să fac asta, am tras reticentă scutul înapoi şi l-am lăsat din nou pe Edward neprotejat. Dispoziţia veselă dispăru imediat. M-am concentrat complet asupra lui Edward, pregătită să îl protejez instantaneu dacă totuşi ceva nu mergea bine.

Edward ridică bărbia cu mândrie şi-i întinse mâna lui Aro de parcă îi acorda o mare onoare. Aro păru încântat de atitudinea lui, dar părerea nu-i era împărtăşită de toţi. Renata se agita cu nervozitate în umbra lui Aro. Fruntea lui Caius era atât de încruntată încât părea că pielea lui străvezie va păstra permanent aceste riduri. Micuţa Jane îşi dezveli colţii şi lângă ea ochii lui Alec se îngustară de concentrare. Am bănuit că şi el era pregătit, la fel ca mine, să acţioneze la cel mai mic semnal.

Aro se apropie de el fără ezitare – şi, pe bune, de ce s-ar fi temut? Umbrele masive ale pelerinelor gri-deschis – luptătorii musculoşi precum Felix – erau la doar câţiva metri. Jane, cu talentul ei arzător, îl putea arunca pe Edward la pământ, zvârcolindu-se în agonie. Alec îl putea orbi şi surzi înainte de a face un pas în direcţia lui Aro. Nimeni nu ştia că eu am puterea de a-i opri, nici măcar Edward.

Cu un zâmbet netulburat, Aro îi luă mâna lui Edward. Ochii i se închiseră imediat şi umerii i se cocoşară sub avalanşa de informaţii.

Fiecare gând secret, fiecare strategie, fiecare analiză –

tot ce auzise Edward în minţile din jurul lui în ultima lună – trecea şi în mintea lui Aro. Şi mai înapoi – fiecare viziune a lui Alice, fiecare moment liniştit petrecut în familie, fiecare imagine din mintea lui Renesmee, fiecare sărut, fiecare atingere dintre mine şi Edward... Toate astea erau acum împărtăşite şi de Aro.

Am şuierat nemulţumită şi scutul se agită din cauza iritării mele, modificându-şi forma şi contractându-se în jurul taberei noastre.

— Uşor, Bella, îmi şopti Zafrina.

Mi-am încleştat dinţii.

Aro continua să se concentreze asupra amintirilor lui Edward. Capul lui Edward era şi el plecat, cu muşchii cefei încordaţi, în timp ce citea tot ce Aro lua de la el şi răspunsul acestuia la toate.

Această conversaţie inegală, dar bidirecţională continuă multă vreme, neliniştind gărzile. Murmurară între ei până când Caius lătră un ordin tăios să se facă linişte. Jane se apleca înainte de parcă nu se putea abţine, iar faţa Renatei era crispată de supărare. Preţ de o clipă, am examinat această pavăză puternică, aparent temătoare şi slabă; deşi îi era utilă lui Aro, îmi dădeam seama că nu avea vână de luptătoare. Nu era misiunea ei să lupte, ci să apere. Nu era însetată de sânge. Aşa neformată cum eram, ştiam că, dacă noi două am fi ajuns faţă în faţă, aş fi nimicit-o.

M-am concentrat din nou în timp ce Aro se îndreptă şi deschise ochii, cu o expresie uimită şi precaută pe chip. Nu dădu drumul mâinii lui Edward.

Muşchii lui Edward se destinseră un pic.

— Vezi? întrebă Edward, cu calm în vocea catifelată.

— Da, într-adevăr văd, admise Aro, şi, uimitor, părea aproape amuzat. Mă îndoiesc că vreodată vreun zeu sau vreun muritor a văzut mai clar decât mine acum.

Feţele disciplinate ale gărzilor arătară aceeaşi neîncredere pe care o simţeam şi eu.

— Mi-ai dat multe la care să mă gândesc, tinere prieten, continuă Aro. Mai multe decât m-am aşteptat.

Tot nu-i dădea drumul mâinii lui Edward şi, judecând

după încordarea lui, Edward părea că încă îi ascultă gândurile.

Edward nu răspunse.

— Pot s-o cunosc? întrebă Aro – aproape rugător – cu un interes brusc. N-am visat niciodată în toate secolele mele de viaţă la existenţa unei asemenea fiinţe. Ce adăugire la istoria noastră!

— Despre ce vorbeşti, Aro? se răsti Caius înainte ca Edward să poată răspunde.

Numai întrebarea aceea mă făcu s-o trag pe Renesmee în braţe, ţinând-o protector la pieptul meu.

— Ceva ce nici prin vis nu ţi-a trecut vreodată, dragul meu prieten pragmatic. Ia-ţi un moment să cugeţi, pentru că justiţia pe care intenţionam s-o aplicăm nu mai e valabilă.

Caius şuieră surprins la vorbele lui.

— Pace, frate, îl linişti Aro blând.

Acestea ar fi trebuit să fie veşti bune – acestea erau cuvintele la care sperasem, graţierea pe care nu o crezusem cu adevărat posibilă. Aro ascultase adevărul. Aro recunoscuse că legea nu fusese încălcată.

Dar ochii mei stăruiau asupra lui Edward şi am văzut cum i se încordează muşchii spatelui. Am derulat în cap instrucţiunile lui Aro către Caius *să cugete,* şi am înţeles dublul sens.

— Mă prezinţi fiicei tale? îl întrebă Aro din nou pe Edward.

Caius nu a fost singurul care a şuierat auzind această cerere.

Edward încuviinţă reticent. Şi totuşi, Renesmee îi cucerise pe atâţia alţii. Aro păruse întotdeauna conducătorul bătrânilor. Dacă el ar fi fost de partea ei, oare puteau ceilalţi să acţioneze contra noastră?

Aro încă îi mai ţinea mâna lui Edward şi răspunse acum la o întrebare pe care noi ceilalţi n-am auzit-o.

— Cred că un compromis pe acest subiect este cu siguranţă acceptabil, în condiţiile de faţă. Ne vom întâlni la mijloc.

Aro dădu drumul mâinii lui Edward. Acesta se întoarse spre noi, iar Aro i se alătură, punându-şi braţul pe umărul lui, ca şi cum ar fi fost prieteni vechi – totodată menţinând contactul cu pielea lui Edward. Începură să traverseze câmpul spre jumătatea noastră.

Toată garda se puse în mişcare urmându-i. Aro ridică neglijent o mână fără să se uite la ei.

— Staţi, dragii mei! Sincer, nu ne vor răul dacă suntem paşnici.

Garda reacţionă la asta mult mai deschis decât înainte, cu mârâituri şi şuierături de protest, dar rămase pe loc. Renata, apropiindu-se şi mai mult de Aro decât înainte, scânci neliniştită.

— Stăpâne, şopti ea.

— Nu te agita, iubire, răspunse el. Totul e bine.

— Poate că ar trebui să aduci câţiva membri ai gărzii cu noi, sugeră Edward. Îi va face să se simtă mai bine.

Aro încuviinţă din cap de parcă Edward făcuse o observaţie înţeleaptă la care ar fi trebuit să se gândească şi el. Pocni din degete de două ori.

— Felix, Demetri.

Cei doi vampiri i se alăturară într-o clipită, arătând exact la fel ca ultima oară când îi văzusem. Amândoi erau înalţi, cu părul negru, Demetri dur şi zvelt ca lama unei săbii, iar Felix masiv şi ameninţător ca un buzdugan de oţel.

Toţi cinci se opriră în mijlocul câmpului înzăpezit.

— Bella, strigă Edward. Adu-o pe Renesmee… şi câţiva prieteni.

Am inspirat adânc. Corpul îmi era încordat de respingere. Ideea de a o duce pe Renesmee în centrul conflictului… Dar aveam încredere în Edward. El ar fi ştiut dacă Aro plănuieşte o lovitură în acest punct.

Aro avea trei protectori de partea lui, aşa că voi lua şi eu doi. Mi-a luat doar o secundă să mă decid.

— Jacob? Emmett? am întrebat încet – Emmett, pentru că murea să meargă.

Jacob pentru că nu ar putea suporta să fie lăsat în urmă.

Amândoi încuviinţară. Emmett rânji.

Am traversat câmpul cu ei de-o parte şi de alta a mea. Am auzit agitaţia din gardă când au văzut pe cine am ales – era evident că nu aveau încredere în vârcolac. Aro ridică mâna, potolindu-le din nou protestul.

— Interesantă companie, îi murmură Demetri lui Edward.

Edward nu îi răspunse, dar un mârâit încet îi scăpă lui Jacob printre dinţi.

Ne-am oprit la câţiva metri de Aro. Edward se aplecă sub braţul lui Aro şi ni se alătură repede, luându-mă de mână.

Pentru un moment, ne-am uitat în tăcere unii la alţii. Apoi Felix mă salută încet.

— Bună din nou, Bella.

Rânji încrezut în timp ce încă urmărea fiecare mişcare a lui Jacob cu coada ochiului.

I-am zâmbit chinuit vampirului impunător.

— Bună, Felix.

Felix chicoti.

— Arăţi bine. Nemurirea îţi prieşte.

— Mersi tare mult.

— Cu plăcere. Păcat…

Nu continuă ce voise să spună, dar nu aveam nevoie de darul lui Edward ca să îmi imaginez finalul. „Păcat că o să vă omorâm într-o secundă.“

— Da, păcat, nu? Am murmurat.

Felix făcu din ochi.

Aro nu dădu atenţie schimbului nostru. Îşi înclină capul pe o parte, fascinat.

— Îi aud inima ciudată, murmură el cu un ritm aproape muzical al cuvintelor. Îi miros aroma ciudată. Apoi ochii lui ceţoşi i se întoarseră spre mine. Într-adevăr, tânără Bella, nemurirea îţi prieşte, spuse el. Parcă ai fi fost creată pentru viaţa asta.

Am înclinat din cap o dată ca răspuns la complimentele lui.

— Ţi-a plăcut darul meu? întrebă el, cu ochii pe pandantivul pe care îl purtam.

— E frumos şi foarte, foarte generos din partea ta. Mulţumesc. Probabil, ar fi trebuit să trimit un bilet de

mulţumire.

Aro râse încântat.

— E doar ceva ce aveam prin casă. Am crezut că îţi va pune în valoare noua faţă şi, într-adevăr, nu m-am înşelat.

Am auzit un şuierat scurt din centrul liniei Volturilor. Am privit peste umărul lui Aro.

Hmm! Se pare că Jane nu era prea fericită că Aro îmi dăduse un cadou.

Aro îşi drese glasul ca să îmi recapete atenţia.

— Pot s-o salut pe fiica ta, încântătoare Bella? întrebă el dulce. Mi-am reamintit că asta speraserăm cu toţii. Luptându-mă contra dorinţei de a o lua pe Renesmee şi de a fugi cu ea, am făcut doi paşi în faţă. Scutul flutură în spatele meu ca o pelerină, protejând restul familiei mele în timp ce Renesmee rămânea expusă. Mi se părea greşit, oribil.

Aro ne întâmpină cu o faţă zâmbitoare.

— Dar este splendidă, murmură el. Atât de mult ca tine şi ca Edward. Apoi mai tare: Bună, Renesmee.

Renesmee se uită repede la mine. Am încuviinţat din cap.

— Bună, Aro, răspunse ea formal cu vocea ei ascuţită şi cântătoare.

Ochii lui Aro erau uluiţi.

— Ce este? şuieră Caius din spate.

Părea înfuriat că trebuia să întrebe.

— Jumătate muritoare, jumătate nemuritoare, anunţă Aro către el şi către restul gărzii fără să îşi ia privirea vrăjită de la Renesmee. Concepută astfel şi purtată în pântece de această nou-născută cât era încă om.

— Imposibil, răspunse Caius în zeflemea.

— Atunci crezi că m-au păcălit, frate? Expresia lui Aro era amuzată, dar Caius tresări. Atunci şi bătaia inimii ei pe care o auzi este un truc?

Caius se uită urât, arătând la fel de înfuriat de parcă întrebările blânde ale lui Aro ar fi fost lovituri.

— Calm şi cu grijă, frate, îl avertiză Aro, zâmbind în continuare la Renesmee. Ştiu cât de mult iubeşti dreptatea, dar nu e nicio dreptate în a acţiona împotriva acestei

micuţe unice din cauza originii ei. Şi sunt atâtea de învăţat, atâtea de învăţat! Ştiu că tu nu ai entuziasmul meu pentru istorie, dar fii tolerant cu mine, frate, în timp ce mai adaug un capitol la ce ştiam, care mă uimeşte cu imposibilitatea lui. Am venit cu aşteptarea înfăptuirii dreptăţii şi ştiind că ne vom întrista întâlnind prieteni falşi, dar uite ce am câştigat în schimb! Aflăm ceva cu totul nou şi extraordinar despre noi înşine şi posibilităţile noastre.

Întinse mana către Renesmee ca o invitaţie. Dar nu asta era ce voia ea. Se aplecă din braţele mele, întinzându-se înainte şi atinse faţa lui Aro cu vârfurile degetelor.

Aro nu reacţionă la fel de şocat ca aproape toţi ceilalţi la spectacolul lui Renesmee; era obişnuit cu afluxul de gânduri şi amintiri din celelalte minţi, la fel ca şi Edward.

Zâmbetul i se lărgi, apoi oftă satisfăcut.

— Genial, şopti el.

Renesmee se relaxă înapoi la mine în braţe, cu faţa ei micuţă foarte serioasă.

— Te rog? îl rugă ea.

Zâmbetul lui deveni blând.

— Desigur că nu am nicio intenţie să îi rănesc pe cei dragi ţie, scumpă Renesmee.

Vocea lui Aro era atât de blândă şi de afectuoasă încât aproape că m-a convins o secundă. Şi apoi am auzit dinţii lui Edward scrâşnind şi mai departe, în spatele nostru, şuieratul scandalizat al lui Maggie în faţa minciunii.

— Mă întreb, spuse Aro gânditor, părând că nu observă reacţiile la cuvintele lui anterioare. Ochii i se mutară în mod neaşteptat pe Jacob şi, în loc de dezgustul pe care îl manifestau ceilalţi Volturi la vederea lupului gigantic, ochii lui Aro erau plini de o dorinţă pe care nu o înţelegeam.

— Nu merge aşa, spuse Edward, pe un ton brusc tăios din care lipsea neutralitatea grijulie de până atunci.

— Doar un gând trecător, spuse Aro, evaluându-l deschis pe Jacob, apoi ochii îi trecură încet peste cele două flancuri de vârcolaci din spatele nostru.

Orice îi arătase Renesmee, îi trezise brusc interesul faţă de lupi.

— Ei nu ne *aparţin* nouă, Aro. Nu ne urmează poruncile în acel mod. Sunt aici pentru că vor să fie.

Jacob mârâi ameninţător.

— Dar par foarte ataşaţi de tine, totuşi, spuse Aro. Şi de tânăra ta parteneră şi de... familia ta. Loiali.

Vocea lui rosti ultimul cuvânt cu blândeţe.

— Ei sunt dedicaţi să protejeze viaţa umană, Aro. Asta îi face capabili să coexiste cu noi, dar în niciun caz cu tine. Mai puţin dacă nu-ţi regândeşti stilul de viaţă.

Aro râse vesel.

— Doar un gând trecător, repetă el. Tu ştii bine cum e. Niciunul din noi nu-şi poate controla pe deplin dorinţele din subconştient.

Edward se strâmbă.

— Da, ştiu cum e. Şi mai ştiu şi diferenţa dintre tipul acela de gând şi gândurile cu un scop în spatele lor. N-ar funcţiona niciodată, Aro.

Capul masiv al lui Jacob se întoarse în direcţia lui Edward şi un scâncet slab îi scăpă printre dinţi.

— Este intrigat de ideea de... câini de pază, îi murmură Edward drept răspuns.

Se lăsă o secundă de linişte mormântală, apoi mârâiturile furioase ale haitei umplură poiana largă.

Se auzi un lătrat ascuţit de comandă – de la Sam, am bănuit, deşi nu m-am întors să mă uit –, şi manifestările de nemulţumire se potoliră, lăsând locul unei linişti ameninţătoare.

— Bănuiesc că asta îmi răspunde la întrebare, spuse Aro, râzând din nou. *Această* mulţime şi-a ales tabăra.

Edward şuieră şi se aplecă înainte. M-am agăţat de braţul lui, întrebându-mă ce ar putea fi în gândurile lui Aro care să îl facă să reacţioneze atât de violent, în timp ce Felix şi Demetri luară poziţia de atac în acelaşi timp. Aro îi potoli din nou cu o fluturare de mână. Îşi îndreptară toţi spatele revenind la poziţia anterioară, inclusiv Edward.

— Sunt multe de discutat, spuse Aro, adoptând brusc tonul unui afacerist copleşit. Atât de multe de hotărât. Dacă voi şi protectorul tău cu blană mă veţi scuza, dragii mei

Cullen, trebuie să mă sfătuiesc cu fraţii mei.

37. ACUZAŢII FALSE

Aro nu se întoarse la garda lui neliniştită care îl aştepta în partea de nord a poienii; în schimb, le făcu lor semn să se apropie.

Edward începu imediat să dea cu spatele, trăgându-ne pe mine şi pe Emmett de braţ. Ne-am grăbit să ne întoarcem, cu ochii ţintă ochii pe ameninţarea care avansa spre noi. Jacob se retrase cel mai încet, cu blana de pe umeri zbârlită în timp ce îşi arăta colţii la Aro. Renesmee îl apucă de vârful cozii în timp ce ne retrăgeam; o ţinu ca pe o lesă, forţându-l să stea cu noi. Am ajuns la familia noastră exact în acelaşi moment în care pelerinele negre îl înconjurară pe Aro din nou.

Acum erau patruzeci şi cinci de metri între noi şi ei – o distanţă pe care oricare dintre noi o putea sări într-o fracţiune de secundă.

Caius începu imediat să se certe cu Aro:

— Cum poţi să suporţi o asemenea infamie? De ce stăm aici fără să facem nimic în faţa unei infracţiuni scandaloase, acoperite cu o înşelătorie atât de ridicolă? îşi ţinea braţele rigide de o parte şi de alta a corpului, cu palmele curbate ca nişte gheare. M-am întrebat de ce nu îl atingea pur şi simplu pe Aro ca să îi împărtăşească opinia lui. Oare vedeam deja o diviziune în tabăra lor? Oare puteam fi atât de norocoşi?

— Pentru că totul e adevărat, îi spuse Aro calm. Fiecare cuvânt. Vezi câţi martori sunt pregătiţi să ateste că au văzut această copilă miraculoasă crescând şi maturizându-se în scurtul timp de când au cunoscut-o. Că au simţit căldura sângelui care îi pulsează prin vene.

Aro gesticulă de la Amun, de o parte, către Siobhan, de cealaltă.

Caius reacţionă ciudat la cuvintele liniştitoare ale lui Aro, tresărind la menţiunea *martorilor.* Furia îi dispăru de pe chip, fiind înlocuită de o chibzuinţă rece.

Privi către martorii Volturilor cu o expresie care părea vag… neliniştită.

Am privit şi eu către mulţimea furioasă şi am văzut imediat că descrierea aceasta nu-şi mai avea rostul. Frenezia acţiunii se transformase în confuzie. Conversaţii şoptite clocoteau prin mulţimea care încerca să înţeleagă ce se întâmplase.

Caius se încrunta, adâncit în gânduri. Expresia lui gânditoare îmi alimentă furia arzătoare şi în acelaşi timp mă îngrijoră. Şi dacă garda va acţiona din nou la un semnal invizibil, cum o făcuseră în timpul marşului? Neliniştită, mi-am inspectat scutul; mi se părea la fel de impenetrabil ca mai înainte. L-am curbat într-o cupolă joasă şi largă, care se arcuia peste tabăra noastră.

Simţeam dârele intense de lumină acolo unde stăteau membrii familiei mele şi prietenii noştri – fiecare cu un iz aparte pe care credeam că voi învăţa să îl recunosc dacă exersez. Îl ştiam deja pe al lui Edward – al lui era cel mai luminos dintre toate. Spaţiul gol dintre punctele strălucitoare mă deranja; scutul nu avea nicio barieră fizică, astfel că, dacă oricare dintre vajnicii soldaţi ai Volturilor intrau *sub* el, nu va proteja pe nimeni în afară de mine. Am simţit cum mi se încreţeşte fruntea în timp ce trăgeam armura elastică mai aproape. Carlisle era cel mai departe în faţa mea; am tras scutul înapoi, centimetru cu centimetru, încercând să îl lipesc de corpul lui cât mai strâns posibil.

Scutul meu se dovedi maleabil. Îi cuprinse silueta; când Carlisle îşi schimbă poziţia şi se duse să stea mai aproape de Tanya, elasticul se întinse cu el, atras de strălucirea lui.

Fascinată, am tras mai multe fire din ţesătura scutului, trăgându-i în jurul fiecărei siluete strălucitoare care ne era prieten sau aliat. Scutul se agăţa de ei maleabil, deplasându-se când se mişcau şi ei.

Trecuse doar o secundă; Caius încă mai delibera.

— Vârcolacii, murmură el într-un sfârşit.

Mi-am dat seama, brusc cuprinsă de teamă, că majoritatea vârcolacilor erau neprotejaţi. Eram pe punctul de a întinde scutul către ei când mi-am dat seama că, în mod ciudat, le pot simţi scânteile. Curioasă, am tras scutul mai strâns până când Amun şi Kebi – care erau cel mai departe de grup – rămaseră afară cu lupii. Odată ce se găseau de partea cealaltă, luminile lor dispărură. Nu mai existau pentru acest simţ nou. Dar lupii erau încă flăcări strălucitoare – sau, mai degrabă, jumătate dintre ei erau. Hmm… M-am întins iarăşi şi imediat ce scutul îl cuprinse pe Sam protejându-l, toţi lupii redeveniră scântei aprinse pentru noul meu simţ.

Minţile lor trebuie să fi fost mai interconectate decât îmi imaginasem. Dacă Alfa se găsea în interiorul scutului meu, şi restul minţilor lor erau la fel de protejate ca a lui.

— Of, frate… răspunse Aro la afirmaţia lui Caius cu o privire jenată.

— Vei apăra şi alianţa aceea, Aro? întrebă Caius. Copiii Lunii au fost duşmanii noştri de moarte de la începutul lumii. I-am vânat aproape până la dispariţie în Europa şi Asia. Şi totuşi, Carlisle încurajează o relaţie familiară cu molima asta – fără îndoială, în încercarea de a ne detrona. Ca să îşi protejeze mai bine stilul lui de viaţă stricat.

Edward îşi drese glasul cu zgomot, iar Caius se uită urât la el. Aro îşi puse o mână subţire şi delicată pe propria faţă de parcă se simţea penibil din cauza celuilalt bătrân.

— Caius, e miezul zilei, îi atrase atenţia Edward. Gesticulă spre Jacob. Este evident că aceştia nu sunt Copii ai Lunii. Ei nu au nicio legătură cu duşmanii voştri din cealaltă parte de lume.

— Creşteţi mutanţi aici, scuipă Caius înapoi la el.

Edward încleştă din fălci, apoi se linişti şi răspunse calm:

— Nici măcar nu sunt vârcolaci. Aro îţi poate spune totul despre ei dacă nu mă crezi.

Nu erau vârcolaci? Am aruncat o privire nedumerită spre Jacob. El îşi ridică umerii uriaşi şi îi lăsă să cadă – nici el nu ştia despre ce vorbeşte Edward.

— Dragă Caius, te-aş fi avertizat să nu atingi acest

subiect dacă mi-ai fi spus gândurile tale, murmură Aro. Deşi aceste creaturi se cred a fi vârcolaci, de fapt nu sunt. Un nume mai potrivit pentru ei ar fi cei care îşi schimbă forma. Alegerea formei de lup e pură întâmplare. Ar fi putut fi un urs sau un şoim, sau o panteră când s-a efectuat prima schimbare. Aceste creaturi nu au absolut nimic în comun cu Copiii Lunii. Pur şi simplu au moştenit trăsătura de la taţii lor. E genetic – ei nu îşi continuă specia infectându-i pe alţii aşa cum fac adevăraţii vârcolaci.

Caius se uită urât la Aro. În căutătura lui se citea mai mult decât iritare – o acuzaţie de trădare poate.

— Ne cunosc secretul, spuse el pe un ton fără inflexiuni.

Edward părea pe punctul de a răspunde la acuzaţie, dar Aro vorbi mai repede:

— Sunt creaturi ale lumii noastre supranaturale, frate. Poate mai dependenţi de discreţie decât noi; nu ne pot da în vileag. Ai grijă, Caius! Acuzaţiile false nu ne duc nicăieri.

Caius inspiră adânc şi încuviinţă din cap. Cei doi schimbară o privire lungă, plină de subînţelesuri.

Credeam că am înţeles instrucţiunile din spatele exprimării atente a lui Aro. Acuzaţiile false nu ajutau la convingerea martorilor, indiferent de tabăra în care erau; Aro îl avertiza pe Caius să treacă la următoarea strategie. M-am întrebat dacă motivul din spatele tensiunilor dintre cei doi bătrâni – refuzul lui Caius de a-şi împărtăşi gândurile cu o atingere – era că lui Caius nu-i păsa la fel de mult de spectacol ca lui Aro. Dacă măcelul era mult mai important pentru Caius decât o reputaţie nepătată?

— Vreau să vorbesc cu informatoarea, anunţă Caius brusc şi îşi întoarse privirea aspră spre Irina.

Irina nu era atentă la conversaţia dintre Caius şi Aro; pe chip i se citea durerea adâncă la vederea surorilor ei, gata să moară. Se vedea limpede pe faţa ei că ştia acum că acuzaţiile ei erau nefondate.

— Irina! răcni Caius, nemulţumit că trebuie să i se adreseze.

Aceasta ridică privirea, înfricoşată.

Caius pocni din degete.

Irina înaintă cu ezitare de la marginea formaţiei Volturilor ca să stea în faţa lui Caius.

— Se pare că te-ai înşelat destul de serios în acuzaţiile tale, începu Caius.

Tanya şi Kate se aplecară înainte neliniştite.

— Îmi pare rău, şopti Irina. Ar fi trebuit să mă asigur că tot ce văd e adevărat. Dar habar nu aveam…

Gesticulă neajutorată în direcţia noastră.

— Dragă Caius, te poţi aştepta ca ea să fi ghicit într-o secundă ceva atât de ciudat şi de imposibil? întrebă Aro. Oricare dintre noi ar fi făcut aceeaşi presupunere.

Caius flutură din degete spre Aro ca să-l facă să tacă.

— Ştim cu toţii că ai făcut o greşeală, spuse el cu asprime. Voiam să discutăm despre motivele tale.

Irina aşteptă cu nervozitate ca el să continue, apoi repetă:

— Motivele mele?

— Da, pentru că ai venit să îi spionezi de la început.

Irina tresări la cuvântul „spionezi“.

— Erai nemulţumită de familia Cullen, nu-i aşa?

Irina îşi întoarse ochii nefericiţi spre faţa lui Carlisle.

— Da, eram, recunoscu ea.

— Pentru că…? o chestionă Caius.

— Pentru că vârcolacii mi-au omorât prietenul, şopti ea. Şi familia Cullen nu voia să se dea la o parte ca să îl răzbun.

— Cei care îşi schimbă forma, o corectă Aro încet.

— Deci familia Cullen s-a aliat cu *cei care îşi schimbă forma* împotriva rasei noastre – chiar împotriva prietenului unei prietene, rezumă Caius.

L-am auzit pe Edward scoţând un sunet dezgustat. Caius tăia mai departe de pe listă, căutând o acuzaţie care să prindă.

Umerii Irinei se încordară.

— Aşa am văzut eu situaţia.

Caius aşteptă din nou, apoi interveni:

— Dacă doreşti să faci o plângere oficială contra celor care îşi schimbă forma – şi împotriva familiei Cullen că le-a susţinut acţiunile – acum e momentul.

Zâmbi scurt cu cruzime, aşteptând ca Irina să le dea următoarea scuză.

Poate Caius nu înţelegea familiile adevărate – relaţiile bazate pe dragoste adevărată, şi nu pe dragoste de putere. Poate supraestimase forţa răzbunării.

Irina ridică bărbia, cu umerii drepţi.

— Nu, nu am nicio plângere contra lupilor sau a familiei Cullen. Aţi venit azi aici să distrugeţi o copilă nemuritoare. Nu există nici copilă nemuritoare. Aceasta a fost greşeala mea şi îmi asum responsabilitatea pentru ea. Dar membrii familiei Cullen sunt nevinovaţi şi nu aveţi niciun motiv să fiţi aici. Îmi pare rău, ne spuse ea nouă, apoi îşi întoarse faţa către martorii Volturilor. Nu s-a comis nicio infracţiune. Nu există niciun motiv întemeiat ca voi să mai rămâneţi aici.

Caius ridică mâna în timp ce Irina vorbea, şi în ea avea un obiect ciudat de metal, sculptat şi decorat.

Acesta era un semnal. Răspunsul a fost atât de rapid încât am înmărmurit privind neîncrezători scena din faţa noastră. Înainte să avem timp să reacţionăm, se terminase.

Trei dintre soldaţii Volturilor săriră în faţă ferind-o pe Irina cu pelerinele lor gri de privirea noastră. În aceeaşi clipă, un ţipăt sinistru metalic cutremură poiana. Caius alunecă în direcţia pelerinelor ce-o înconjurau pe Irina şi urletul ei de agonie răzbătu prin ploaia de scântei şi limbi de foc. Soldaţii săriră înapoi din faţa infernului brusc, reluându-şi imediat locurile în linia perfect dreaptă a gărzii.

Caius rămase singur lângă rămăşiţele arzânde ale Irinei, aruncând un jet gros de flăcări spre rug din instrumentul metalic din mâna lui.

Cu declic scurt, focul care ieşea din obiectul ţinut de Caius dispăru. Martorii din spatele Volturilor gemură.

Noi eram prea uluiţi ca să mai scoatem vreun sunet. Una era să ştim că moartea vine cu o viteză înfiorătoare, de neoprit, altceva să privim cum se întâmplă.

Caius zâmbi cu răceală.

— *Acum* şi-a asumat complet responsabilitatea pentru acţiunile ei.

Ochii îi zburară către vampirii din linia întâi, oprindu-se rapid asupra siluetelor îngheţate ale Tanyei şi a lui Kate.

În secunda aceea am înţeles că el nu subestimase niciodată legăturile unei familii adevărate. *Acesta* era adevăratul plan. Nu voise ca Irina să depună o plângere; dorise ca ea să îl sfideze. Scuza lui s-o distrugă, să aprindă scânteia luptei care umplea aerul ca o ceaţă densă, pe punctul de a se aprinde. Aruncase un chibrit.

Pacea tensionată a acestei adunări se clătina mai precar decât un elefant pe frânghia întinsă. Odată ce lupta ar fi început, nu mai aveam cum s-o oprim. Va continua până când una din părţi va dispărea complet. Partea noastră. Caius ştia asta.

Şi la fel şi Edward.

— Opreşte-le! strigă Edward, sărind s-o apuce pe Tanya de braţ când aceasta se repezi spre Caius care zâmbea, cu un strigăt înnebunit de furie nestăvilită. Nu putu să scape din mâinile lui Edward şi Carlisle o prinse cu braţele în jurul taliei.

— E prea târziu s-o mai ajuţi, încercă el s-o convingă în timp ce se zbătea. Nu-i da ce vrea!

Kate se dovedi mai greu de oprit. Strigând fără cuvinte, la fel ca şi Tanya, făcu primul salt de atac care s-ar fi terminat cu moartea tuturor. Rosalie era cel mai aproape de ea, dar înainte de a o prinde, Kate o electrocută aruncând-o la pământ. Emmett o apucă pe Kate de braţ şi o trânti jos, apoi se împletici înapoi, cedându-i genunchii. Kate se ridică în picioare şi se părea că nimeni nu o mai putea opri.

Garrett se aruncă spre ea, trântind-o la pământ din nou. Îşi înfăşură braţele în jurul ei, şi o ţinu strâns. Am văzut cum corpul lui se zvârcoleşte în timp ce ea îl electrocuta. Ochii i se dădură peste cap, dar strânsoare nu slăbi.

— Zafrina! strigă Edward.

Ochii lui Kate deveniră goi şi ţipetele se transformară în gemete. Tanya încetă să se mai lupte.

— Dă-mi vederea înapoi, şuieră Tanya.

Disperată, dar cu toată delicateţea de care am fost în

stare, am tras scutul şi mai strâns în jurul scânteilor prietenilor mei, îndepărtându-l cu grijă de pe Kate în timp ce încercam să îl păstrez în jurul lui Garrett, făcând o peliculă subţire între ei doi.

Apoi Garrett îşi reveni şi continuă să o ţină pe Kate în zăpadă.

— Dacă te las să te ridici, o să mă trânteşti din nou la pământ, Katie? întrebă el şoptit.

Ea mârâi drept răspuns, continuând să se zbată orbeşte.

— Ascultaţi-mă, Tanya, Kate, spuse Carlisle în şoaptă, dar cu convingere. Răzbunarea nu o mai ajută acum. Irina nu ar vrea să vă irosiţi vieţile în acest mod. Gândiţi-vă la ce faceţi. Dacă îi atacaţi, vom muri cu toţii.

Cu umerii plecaţi de durere, Tanya se înclină spre Carlisle pentru sprijin. Kate se potoli în sfârşit. Carlisle şi Garrett continuară să consoleze surorile cu vorbe prea imperioase ca să sune ca o alinare.

Şi atenţia mea se întoarse spre privirile apăsătoare, aţintite asupra noastră, în timp ce încercam să stăpânim situaţia. Cu coada ochilor, am văzut că Edward şi toţi în afară de Carlisle şi Garrett erau din nou în gardă, la fel ca şi mine.

Cea mai sumbră privire venea de la Caius, care se holba cu neîncredere şi furie la Kate şi la Garrett aflaţi în zăpadă. Aro îi privea tot pe cei doi, neîncrederea fiind cea mai puternică emoţie de pe faţa lui. Ştia ce poate face Kate. Îi simţise puterea scrutând amintirile lui Edward.

Oare înţelegea ce se întâmpla acum – vedea că scutul meu crescuse în putere şi subtilitate cu mult peste puterea de care ştia Edward că sunt capabilă? Sau credea că Garrett învăţase să se apere de puterea ei într-un fel propriu?

Garda Volturilor nu mai stătea într-o atenţie disciplinată – erau aplecaţi înainte, aşteptând să intre în luptă în momentul în care am fi atacat noi.

În spatele lor, patruzeci şi trei de martori priveau cu expresii diferite de cele pe care le avuseseră când intraseră în poiană. Confuzia se transformase în suspiciune.

Distrugerea fulgerătoare a Irinei îi şocase pe toţi. Care fusese crima ei?

Fără atacul imediat pe care contase Caius ca să îi distragă de la actul nesăbuit, martorii Volturilor se întrebau ce se întâmpla acolo. Aro se uită înapoi rapid în timp ce eu îl priveam, faţa trădându-l cu o urmă de iritare. Nevoia lui de public se întorsese groaznic împotriva lui.

I-am auzit pe Ştefan şi pe Vladimir murmurând încet unul către celălalt, bucuroşi că Aro nu se simţea în apele lui.

Aro era evident preocupat să păstreze aparenţele, aşa cum spuseseră românii. Dar nu credeam că Volturi ne vor lăsa în pace doar ca să îşi salveze reputaţia. După ce vor termina cu noi, cu siguranţă îşi vor măcelări martorii în acest scop. Am simţit o milă ciudată, neaşteptată, pentru mulţimea de străini pe care Volturi îi aduseseră ca să ne privească murind. Demetri îi va vâna până când vor dispărea cu toţii.

Pentru Jacob şi Renesmee, pentru Alice şi Jasper, pentru Alistair şi pentru aceşti străini care nu ştiuseră ce îi va costa ziua de azi, era necesar ca Demetri să moară.

Aro îi atinse uşor umărul lui Caius.

— Irina a fost pedepsită pentru că a depus mărturie falsă împotriva acestei copile. Deci asta era scuza lor. Continuă. Poate că ar trebui să ne întoarcem la problema noastră?

Caius se îndreptă, şi expresia i se înăspri, devenind de necitit. Privea înainte, în gol. Faţa lui îmi aminti în mod ciudat de o persoană care tocmai a aflat că a fost retrogradată.

Aro pluti înainte, iar Renata, Felix şi Demetri se mişcară în mod automat după el.

— Doar ca să fiu meticulos, spuse el, aş dori să discut cu câţiva dintre martorii voştri. Procedura, înţelegeţi.

Făcu un semn din mână, ca şi cum ar alunga o idee.

Două lucruri se întâmplară în acelaşi timp. Ochii lui Caius se concentrară asupra lui Aro şi zâmbetul mic şi răutăcios reapăru. Şi Edward şuieră, strângându-şi mâinile în pumni atât de strâns încât părea că oasele încheieturilor degetelor vor ieşi prin pielea lui dură ca diamantul.

Ardeam de dorinţă să îl întreb ce se întâmplă, dar Aro era îndeajuns de aproape ca să audă şi cea mai joasă şoaptă. L-am văzut pe Carlisle privind neliniştit la faţa lui Edward, apoi şi chipul lui se înăspri.

În timp ce Caius bătuse câmpii cu acuzaţii inutile şi încercări imprudente să declanşeze lupta, Aro se gândise probabil la o strategie mai eficientă.

Aro trecu peste zăpadă ca o fantomă până la capătul de vest al liniei noastre, oprindu-se cam la nouă metri de Amun şi Kebi. Lupilor din apropiere li se zbârliră blana, dar rămaseră pe poziţii.

— A, Amun, vecinul meu din sud! spuse Aro cu căldură. A trecut mult timp de când nu m-ai mai vizitat.

Amun înmărmurise neliniştit, cu Kebi o statuie lângă el.

— Timpul nu înseamnă nimic; nu-i observ niciodată trecerea, spuse Amun printre buzele nemişcate.

— Adevărat, consimţi Aro. Dar poate că ai mai avut un alt motiv să stai departe?

Amun nu spuse nimic.

— Îţi ia mult timp să integrezi nou-veniţi într-un clan. Ştiu bine asta! Sunt recunoscător că eu îi am pe alţii care se ocupă cu treaba asta plicticoasă. Mă bucur că noii tăi membri s-au adaptat atât de bine. Mi-ar fi plăcut să îmi faci cunoştinţă cu ei. Sunt sigur că intenţionai să vii să mă vezi în curând.

— Desigur, spuse Amun, pe un ton complet lipsit de emoţie, încât era imposibil să îţi dai seama dacă afirmaţia lui era sarcastică sau înfricoşată.

— Ei bine, acum suntem cu toţii aici! Nu e minunat?

Amun încuviinţă din cap, cu faţa goală de expresie.

— Dar motivul pentru prezenţa ta aici nu e la fel de plăcut, mă tem. Carlisle te-a chemat să îi fii martor?

— Da.

— Şi la ce ai fost martor pentru el?

Amun vorbi pe acelaşi ton rece, lipsit de emoţie:

— Am observat copila despre care se discută. A fost evident aproape imediat că nu este nemuritoare…

— Poate că ar trebui să ne definim termenii, îl întrerupse

Aro, acum că se pare că există noi clasificări. Prin copilă nemuritoare, te referi desigur la o copilă umană care a fost muşcată şi, prin urmare, transformată în vampir.

— Da, la asta m-am referit.

— Ce altceva ai mai observat la copilă?

— Aceleaşi lucruri pe care le-ai văzut cu siguranţă în mintea lui Edward. Că fata este a lui din punct de vedere biologic. Că se maturizează. Că învaţă.

— Da, da, spuse Aro, cu o urmă de nerăbdare în tonul lui altfel amiabil. Dar ce ai observat în mod specific în cele câteva săptămâni petrecute aici?

Fruntea lui Amun se încreţi.

— Că se maturizează… repede.

Aro zâmbi.

— Şi eşti de părere că ar trebui să i se permită să trăiască?

Un şuierat îmi scăpă printre buze, şi nu eram singura.

Jumătate dintre vampiri de pe frontul nostru protestară la rândul lor. Sunetele exprimau furie. Dincolo de poiană, câţiva dintre martorii Volturilor reacţionară la fel. Edward păşi înapoi şi mă prinse de încheietură.

Aro nu se întoarse spre zgomot, dar Amun privi împrejur tulburat.

— Nu am venit aici să emit sentinţe, se eschivă el.

Aro râse uşor.

— Doar părerea ta.

Amun ridică bărbia.

— Nu văd niciun pericol în această copilă. Învaţă chiar mai repede decât creşte.

Aro încuviinţă din cap, gânditor. După un moment, se întoarse cu spatele.

— Aro? îl strigă Amun.

Aro se întoarse pe călcâie.

— Da, prietene?

— Am depus mărturie. Nu mai am nicio treabă aici. Partenera mea şi cu mine am vrea să plecăm acum.

Aro zâmbi cu căldură.

— Desigur. Mă bucur că am putut sta puţin de vorbă. Şi

sunt sigur că ne vom revedea în curând.

Buzele lui Amun erau strânse într-o linie încordată când înclină din cap, luând în consideraţie ameninţarea făţişă. Îi atinse braţul lui Kebi, apoi cei doi o luară la goană spre marginea de sud a poienii şi dispărură printre copaci. Ştiam că nu se vor opri din alergat pentru multă vreme.

Aro aluneca înapoi de-a lungul liniei noastre, către est, cu gărzile tensionate plutind în spatele lui. Se opri când ajunse în faţa siluetei masive a lui Siobhan.

— Bună, dragă Siobhan. Eşti la fel de minunată ca întotdeauna.

Siobhan înclină capul, aşteptând.

— Şi tu? întrebă el. Mi-ai răspunde la întrebări în acelaşi fel ca Amun?

— Da, spuse Siobhan. Dar probabil aş mai adăuga ceva. Renesmee înţelege restricţiile. Nu reprezintă niciun pericol pentru oameni – se integrează mai bine decât noi. Nu există posibilitatea să ne trădeze prezenţa.

— Eşti sigură? întrebă Aro cu sobrietate.

Edward mârâi, un sunet jos şi sfâşietor care venea din adâncul gâtului.

Ochii înceţoşaţi şi stacojii ai lui Caius se înveseliră.

Renata se întinse protectoare către stăpânul ei.

Şi Garrett o eliberă pe Kate ca să facă un pas înainte, ignorând mâna lui Kate când aceasta încercă de data asta să îl oprească pe el.

Siobhan răspunse încet:

— Nu cred că înţeleg.

Aro pluti uşor înapoi, relaxat, dar micşorând distanţa faţă de garda lui personală. Renata, Felix şi Demetri erau mai aproape de el decât umbra lui.

— Nu s-a încălcat nicio lege, spuse Aro pe un ton paşnic, dar toţi simţeam că urmează o sentinţă.

Am luptat împotriva furiei care mă împingea să urlu sfidătoare. Mi-am canalizat furia în scut, îngroşându-l, asigurându-mă că toată lumea este protejată.

— Nicio lege încălcată, repetă Aro. Şi totuşi, asta înseamnă că nu e niciun pericol? Nu. Clătină uşor din cap.

Aceasta este o problemă separată.

Singurul răspuns a fost încordarea nervilor noştri deja tensionaţi. Maggie, la marginea armatei noastre de luptători, clătină din cap cu mânie înăbuşită.

Aro se plimbă gânditor, arătând mai degrabă de parcă plutea, şi nu de parcă atingea pământul cu tălpile. Am observat că fiecare pas îl ducea mai aproape de protecţia gărzii.

— Ea este unică… extraordinară prin unicitatea ei. Ar fi aşa o pierdere să distrugem ceva atât de minunat. Mai ales când am putea învăţa atâtea… Oftă, de parcă nu mai avea chef să continue. Dar există un *pericol*, un pericol care nu poate fi ignorat pur şi simplu.

Nimeni nu-i răspunse la afirmaţie. Era o linişte mormântală în timp ce îşi continua monologul care suna de parcă vorbea numai pentru sine:

— Cât de ironic este faptul că, pe măsură ce oamenii evoluează şi încrederea lor în ştiinţă creşte şi le controlează lumea, cu atât mai departe suntem de a fi descoperiţi. Şi totuşi, cu cât devenim mai liniştiţi văzând neîncrederea lor în supranatural, ei devin îndeajuns de puternici prin tehnologiile lor, încât, dacă ar dori, ar putea reprezenta o ameninţare pentru noi, ar putea chiar să ne distrugă pe unii dintre noi. Timp de mii şi mii de ani, secretul nostru a fost mai degrabă o chestiune de convenienţă, de comoditate, şi nu de siguranţă. Acest ultim secol tulburat şi crud a dat naştere unor arme de o asemenea putere încât îi pun în pericol până şi pe nemuritori. Acum faptul că reprezentăm simple figuri legendare ne protejează de aceste creaturi slabe pe care le vânăm. Această copilă uimitoare – îşi lăsă mâna cu palma în jos de parcă ar fi vrut s-o pună pe Renesmee, deşi se afla la treizeci şi cinci de metri de ea acum, aproape în interiorul formaţiei Volturilor – dacă am putea să îi cunoaştem potenţialul – dacă am şti cu *siguranţă absolută* că ea ar putea rămâne în anonimatul care ne protejează. Dar noi nu ştim deloc ce va deveni ea! Chiar şi părinţii ei sunt cuprinşi de temeri cu privire la viitorul său. Nu *putem* şti cum va creşte.

Se opri, uitându-se mai întâi la martorii noştri, apoi, cu subînţeles, la ai lui. Vocea lui părea sfâşiată de cuvintele rostite.

Continuând să se uite la martorii Volturilor, vorbi din nou:

— Numai ceea ce ştim este sigur. Numai ceea ce ştim este tolerabil. Necunoscutul ne face… vulnerabili.

Zâmbetul răutăcios al lui Caius se lărgi.

— Încerci marea cu degetul, Aro, spuse Carlisle pe o voce sumbră.

— Pace, prietene. Aro zâmbi, cu faţa blândă, cu vocea la fel de politicoasă ca întotdeauna. Să nu ne grăbim. Să ne uităm la această problemă din toate unghiurile.

— Pot oferi un punct de vedere care să fie luat în calcul? ceru Garrett pe un ton direct, făcând încă un pas în faţă.

— Nomadule, spuse Aro, încuviinţând din cap.

Garrett ridică bărbia. Cu ochii aţintiţi la mulţimea îngrămădită de la capătul poienii, se adresă direct martorilor Volturilor:

— Am venit aici la rugămintea lui Carlisle, la fel ca şi ceilalţi, să depun mărturie, spuse el. Acest lucru nu mai este cu siguranţă necesar, cu privire la copilă. Vedem cu toţii ce este. Am rămas să depun mărturie cu privire la altceva. Împunse cu degetul spre vampirii precauţi. Pe doi dintre voi vă cunosc – Makenna, Charles – şi pot să văd că mulţi dintre voi, ceilalţi, sunt la fel ca şi mine rătăcitori, călători. Vampiri care nu răspund în faţa nimănui. Gândiţi-vă bine la ce vă zic acum. Aceşti bătrâni nu au venit aici pentru dreptate, aşa cum v-au spus. Am bănuit dinainte aşa ceva, şi acum s-a dovedit. Au venit aici, induşi în eroare, dar cu o scuză bună pentru acţiunea lor. Fiţi martori acum la felul cum caută scuze nefondate ca să îşi continue adevărata misiune. Fiţi martori cum se străduiesc să găsească o justificare pentru adevăratul lor scop – să distrugă această familie de aici. Arătă spre Carlisle şi Tanya. Volturi au venit să-i nimicească pe cei pe care ei îi percep ca nişte adversari. Poate, ca şi mine, vă uitaţi la ochii aurii ai acestui clan şi vă minunaţi. Sunt greu de înţeles, e adevărat. Dar bătrânii se uită şi mai văd şi altceva

în afară de alegerea lor ciudată. Văd *putere.* Am văzut cu ochii mei legăturile din această familie – spun *familie*, şi nu *clan.* Aceşti stranii vampiri cu ochii aurii îşi neagă propria natură. Dar, în schimb, nu au găsit oare ceva care merită mai mult poate decât simpla potolire a unei dorinţe? I-am studiat puţin în timpul petrecut alături de ei şi am constatat că un specific al legăturilor intense din această familie – cel care face posibil ca ei să existe – este caracterul paşnic al acestei vieţi de sacrificiu. Aici nu există agresiune cum am văzut în clanurile mari din sud care au crescut şi s-au dezbinat atât de repede din cauza unor certuri sălbatice. Aceştia nu au niciun gând de putere. Şi Aro ştie asta mai bine decât mine.

Am privit faţa lui Aro în timp ce cuvintele lui Garrett îl condamnau, aşteptând tensionată să răspundă cumva. Dar faţa lui Aro era doar politicos amuzată, de parcă aştepta ca un copil care a făcut o criză de isterie să observe că nimeni nu îi bagă în seamă teatrul.

— Carlisle ne-a asigurat pe toţi, când ne-a spus ce primejdie îi paşte familia, că nu ne-a chemat aici să luptăm. Aceşti martori – Garrett arătă spre Siobhan şi Liam – au fost de acord să depună mărturie, să încetinească avansul Volturilor cu prezenţa lor astfel încât Carlisle să aibă ocazia să îşi pledeze cazul. Dar unii dintre noi ne-am întrebat – ochii îi fulgerară spre faţa lui Eleazar – dacă va fi suficient faptul că Carlisle are adevărul de partea lui ca să oprească aşa-zisa pedeapsă. Volturi sunt aici ca să protejeze siguranţa anonimatului nostru sau ca să îşi protejeze propria putere? Au venit să distrugă o creaţie ilegală sau un mod de viaţă? Oare ar putea fi satisfăcuţi că pericolul s-a dovedit a fi o neînţelegere? Sau vor forţa problema pe motiv că trebuie să facă dreptate? Avem răspunsuri la toate aceste întrebări. Am auzit-o în cuvintele mincinoase ale lui Aro – avem pe cineva care are darul de a şti sigur aceste lucruri – şi o vedem acum în zâmbetul nerăbdător al lui Caius. Garda lor e doar o armă fără minte, o unealtă în lupta pentru putere a stăpânilor lor. Aşa că acum sunt mai multe întrebări, întrebări la care trebuie să răspundeţi *voi*

înşivă. Cine vă conduce pe voi, nomazilor? Voinţa altcuiva este şi voinţa voastră? Sunteţi liberi să vă alegeţi drumul sau Volturi vor decide cum veţi trăi? Am venit să fiu martor, rămân să lupt. Volturilor nu le pasă de moartea acestui copil. Ei caută moartea liberului nostru arbitru. Atunci se întoarse cu faţa spre bătrâni. Deci haideţi odată, vă zic! Să nu mai auzim motive mincinoase. Fiţi cinstiţi cu intenţiile voastre aşa cum vom fi şi noi cu ale noastre. Ne vom apăra libertatea. O veţi ataca sau nu. Alegeţi acum şi lăsaţi-i pe aceşti martori să vadă adevărata problemă dezbătută aici.

Se mai uită încă o dată la martorii Volturilor, cercetând cu ochii fiecare faţă. Puterea cuvintelor lui era evidentă în expresiile lor.

— Aţi putea să vă gândiţi să vă alăturaţi nouă. Dacă voi credeţi că Volturi vă vor lăsa să trăiţi şi să povestiţi întâmplarea *asta,* vă înşelaţi. S-ar putea să fim cu toţii distruşi – ridică din umeri –, dar s-ar putea şi să rezistăm. Poate că suntem mai puternici decât cred ei. Poate că Volturi şi-au întâlnit în sfârşit adversarul. Dar vă promit un lucru – dacă noi murim, la fel o să păţiţi şi voi.

Îşi încheie discursul înflăcărat păşind înapoi lângă Kate şi aplecându-se pe jumătate într-o poziţie de atac, pregătit pentru măcel.

Aro zâmbi.

— Un discurs foarte drăguţ, prietenul meu revoluţionar.

Garrett rămase în postura de atac.

— Revoluţionar? mârâi el. Aş putea să întreb împotriva cui mă revolt? Eşti regele meu cumva? Vrei să îţi spun şi eu „stăpâne“ cum o fac linguşitorii ăia din garda ta?

— Pace, Garrett, spuse Aro tolerant. M-am referit doar la momentul naşterii tale. Văd că eşti tot patriot.

Garrett se uită înapoi la el cu furie.

— Să ne întrebăm martorii, propuse Aro. Să auzim ce gândesc ei înainte să luăm o decizie. Spuneţi-ne, prieteni – şi se întoarse lejer cu spatele la noi, mişcându-se cu câţiva metri spre mulţimea de observatori neliniştiţi care stăteau şi mai aproape de marginea pădurii – ce părere aveţi de toate astea? Vă asigur că această copilă nu este ce am

crezut noi că ar fi. Ne asumăm riscul şi lăsăm copila să trăiască? Ne punem lumea noastră în pericol ca să le păstrăm lor familia intactă? Sau cinstitul Garrett are dreptate? Vă veţi alătura lor într-o luptă contra setei noastre bruşte de putere?

Martorii îi întâlniră privirea cu feţe grijulii. O femeie scundă cu părul negru, se uită scurt la bărbatul cu părul blond-închis de lângă ea.

— Astea sunt singurele noastre alegeri? întrebă ea deodată, întorcându-se cu capul spre Aro. Să fim de acord cu tine, sau să luptăm contra ta?

— Desigur că nu, fermecătoare Makenna, spuse Aro, părând îngrozit că ar putea ajunge cineva la concluzia asta. Puteţi pleca în pace, bineînţeles, la fel ca şi Amun, chiar dacă nu sunteţi de acord cu decizia consiliului.

Makenna se uită din nou la faţa partenerului ei, iar acesta încuviinţă scurt din cap.

— Nu am venit aici să ne luptăm. Făcu o pauză, răsuflă, apoi spuse: Am venit aici să fim martori. Şi mărturia noastră este că familia acuzată este nevinovată. Tot ce a spus Garrett este adevărat.

— Vai, spuse Aro cu tristeţe. Îmi pare rău că ne vezi aşa. Dar asta e natura muncii noastre.

— Nu e vorba de ce văd, ci de ce simt, vorbi partenerul Makennei pe un ton ridicat şi neliniştit. Privi spre Garrett. Garrett a spus că au moduri de a recunoaşte minciunile. Şi eu ştiu când aud adevărul, şi când nu.

Cu ochi înfricoşaţi se apropie mai tare de partenera lui, aşteptând reacţia lui Aro.

— Nu-ţi fie teamă, prietene Charles. Fără îndoială că patriotul crede cu adevărat în ceea ce spune, chicoti Aro vesel, iar ochii lui Charles se îngustară.

— Aceasta e mărturia noastră, spuse Makenna. Plecăm acum.

Ea şi Charles se dădură înapoi cu spatele, încet, fără să se întoarcă până nu se pierdură din vedere printre copaci. Încă un străin începu să se retragă în acelaşi mod, apoi încă trei ţâşniră după el.

I-am evaluat pe cei treizeci şi şapte de vampiri rămaşi. Câţiva dintre ei păreau prea nedumeriţi ca să ia vreo decizie. Dar majoritatea păreau să înţeleagă bine direcţia pe care o luase confruntarea. Am bănuit că mai aşteptau puţin ca să vadă exact cine îi va vâna.

Eram sigură că Aro vedea acelaşi lucru ca şi mine. Se întoarse şi se duse spre gardă cu paşi măsuraţi. Se opri în faţa lor şi li se adresă pe un ton clar.

— Suntem depăşiţi numeric, dragilor, spuse el. Nu ne putem aştepta la ajutor din afară. Să lăsăm problema asta nerezolvată ca să ne salvăm?

— Nu, stăpâne, şoptiră ei la unison.

— Protejarea lumii noastre nu valorează oare pierderea câtorva dintre noi?

— Ba da, şoptiră ei. Nu ne este teamă.

Aro zâmbi şi se întoarse către însoţitorii lui în pelerine negre.

— Fraţilor, zise Aro cu sobrietate, avem multe la care să ne gândim.

— Să ne sfătuim, spuse Caius nerăbdător.

— Să ne sfătuim, repetă Marcus pe un ton dezinteresat.

Aro se întoarse din nou cu spatele la noi şi cu faţa spre ceilalţi bătrâni. Se luară de mâini ca să formeze un triunghi de pelerine negre.

Imediat ce atenţia lui Aro se concentră la consiliul tăcut, încă doi martori dispărură în linişte în pădure. Am sperat, spre binele lor, că alergau repede.

Acum era momentul. Cu grijă, am desprins mâinile lui Renesmee din jurul gâtului meu.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus?

În ochi i se adunară lacrimi, dar încuviinţă din cap.

— Te iubesc, şopti ea.

Edward ne privea acum, cu ochii de topaz larg deschişi. Jacob ne privea cu coada ochiului său mare şi negru.

— Şi eu te iubesc, i-am spus, apoi i-am atins medalionul. Mai mult decât viaţa.

Am sărutat-o pe frunte.

Jacob scânci neliniştit.

M-am ridicat pe vârfurile picioarelor şi i-am şoptit la ureche:

— Aşteaptă până sunt prinşi în luptă, apoi fugi cu ea. Duceţi-vă cât mai departe posibil de locul acesta. Când nu veţi mai putea merge pe jos, ea are ce vă trebuie ca să vă ridicaţi în aer.

Pe feţele lui Edward şi a lui Jacob se citea groaza; expresiile lor erau similare chiar dacă unul din ei era lup.

Renesmee se întinse către Edward şi el o luă în braţe. Se îmbrăţişară strâns.

— Asta ai ascuns de mine? şopti el peste capul copilei.

— Nu de tine, de Aro, am răspuns încet.

— Alice?

Am încuviinţat din cap.

Pe chip i se citi înţelegere şi durere. Oare aceeaşi expresie o purtasem şi eu când pusesem în sfârşit cap la cap indiciile lui Alice?

Jacob mârâia încet, un zgomot încet ca un murmur neîntrerupt. Perii din blană îi erau zbârliţi şi dinţii – dezveliţi.

Edward o sărută pe Renesmee pe frunte şi pe amândoi obrajii, apoi o ridică pe umărul lui Jacob. Ea se căţără cu agilitate pe spatele lui, ajutându-se de smocuri de păr, şi se cuibări cu uşurinţă în scobitura dintre omoplaţii lui imenşi.

Jacob se întoarse spre mine, cu ochii expresivi plini de durere, cu mârâitul bubuitor încă zgâriindu-i pieptul.

— Eşti singurul căruia i-am putea-o încredinţa, i-am murmurat eu. Dacă n-ai iubi-o atât de mult, n-aş suporta asta. Ştiu că o poţi proteja, Jacob.

El scânci din nou şi îşi coborî capul ca să îmi împungă umărul.

— Ştiu, i-am şoptit eu. Şi eu te iubesc, Jake. Întotdeauna vei fi cel mai bun prieten al meu.

O lacrimă de mărimea unei mingi de baseball se rostogoli în blana roşcată de sub ochi.

Edward îşi aplecă capul pe acelaşi umăr unde o pusesem pe Renesmee.

— La revedere, Jacob, fratele meu… fiul meu.

Ceilalţi nu erau indiferenţi la scena de rămas-bun. Ochii

lor erau încleştaţi pe triunghiul negru şi tăcut, dar îmi dădeam seama că ascultă.

— Atunci, nu mai e nicio speranţă? şopti Carlisle.

Nu se simţea teamă în vocea lui. Doar hotărâre şi acceptare.

— Întotdeauna mai e speranţă, am murmurat eu ca răspuns. „Ar putea fi adevărat“, am adăugat în gând. Îmi ştiu doar propria soartă.

Edward mă luă de mână. Ştia că afirmaţia mea îl priveşte şi pe el. Când am spus „propria soartă“, nu încăpea nicio îndoială că mă referisem la amândoi. Eram jumătăţi ale aceluiaşi întreg.

Răsuflarea lui Esme era sacadată în spatele meu. Trecu pe lângă noi, atingându-ne feţele în trecere, şi se duse să stea lângă Carlisle şi să-l ţină de mână.

Deodată, toţi îşi luau rămas-bun şi îşi mărturiseau iubirea în şoaptă.

— Dacă supravieţuim, îi şopti Garrett lui Kate, o să te urmez oriunde, femeie.

— Şi acum îmi spune, murmură ea.

Rosalie şi Emmett se sărutară scurt, dar pasional.

Tia îi mângâie faţa lui Benjamin. Acesta zâmbi înapoi vesel, prinzându-i mâna şi ţinându-i-o lipită de obraz.

N-am văzut toate expresiile de dragoste şi durere. Atenţia mi-a fost atrasă de o presiune bruscă la suprafaţa scutului. Nu-mi dădeam seama de unde vine, dar părea că e îndreptată spre marginile grupului nostru, Siobhan şi Liam în principal. Presiunea nu făcu niciun rău, apoi dispăru.

Sfatul bătrânilor rămase mai departe tăcut şi nemişcat. Dar poate că îmi scăpase mie vreun semnal.

— Pregătiţi-vă, le-am şoptit eu celorlalţi. Începe.

38. PUTERE

— Chelsea încearcă să ne distrugă legăturile, şopti

Edward. Dar nu le poate găsi. Nu ne poate simţi aici... Mă săgetă cu ochii. Faci chestia aia?

Am zâmbit sumbru.

— Eu sunt *peste tot.*

Edward ţâşni brusc de lângă mine, întinzând mâna spre Carlisle. În acelaşi timp, am simţit o împunsătură mai puternică în scut, acolo unde acesta se înfăşură protector în jurul luminii lui Carlisle. Nu era dureroasă, dar nici plăcută.

— Carlisle? Eşti bine? întrebă Edward alarmat.

— Da. De ce?

— Jane, răspunse Edward.

În momentul în care îi rosti numele, doisprezece atacuri ascuţite loviră într-o secundă, împungând scutul elastic; ţinteau douăsprezece puncte strălucitoare diferite. M-am încordat, asigurându-mă că scutul este intact. Nu părea că Jane ar fi fost în stare să îl străpungă. Am privit rapid în jurul meu; toată lumea era bine.

— Incredibil, spuse Edward.

— De ce nu aşteaptă decizia? şuieră Tanya.

— Procedura normală, răspunse Edward enervat. De obicei îi paralizează pe cei judecaţi ca să nu poată fugi.

Am privit peste câmp la Jane, care se holba la grupul nostru cu o neîncredere furioasă. Eram sigură că, în afară de mine, nu mai văzuse niciodată pe cineva care să rămână în picioare după atacul ei arzător.

Probabil n-a fost foarte matur din partea mea. Dar mi-am imaginat că îi va lua lui Aro o jumătate de secundă să ghicească – dacă nu o făcuse deja – că scutul meu era mai puternic decât ştiuse Edward; aveam deja o ţintă imensă pe frunte şi nu mai vedeam rostul să păstrez taina asupra forţei mele. Aşa că am rânjit la Jane sigură de puterea mea.

Ochii i se îngustară şi am simţit o altă împunsătură în scut, de data asta îndreptată spre mine.

Am deschis buzele şi mai tare, dezvelindu-mi dinţii.

Jane scoase un ţipăt ascuţit ca un răget. Toată lumea tresări, chiar şi garda disciplinată. Toată lumea, în afară de bătrâni, care nici nu ridicară privirea de la sfat. Geamănul ei o prinse de braţ când aceasta se aplecă să sară.

Românii începură să chicotească anticipând înfruntarea.

— Ţi-am spus eu că ăsta e momentul nostru, îi spuse Ştefan lui Vladimir.

— Ia uite numai cum arată faţa vrăjitoarei, chicoti Ştefan.

Alec o bătu consolator pe sora lui pe umăr, apoi o cuprinse cu braţul. Se întoarse cu faţa spre noi, un chip perfect neted şi angelic.

Am aşteptat o presiune, un semn al atacului său, dar n-am simţit nimic. Continuă să ne privească scrutător, cu faţa lui drăguţă calmă. Ne ataca? Oare trecea prin scutul meu? Oare eram singura care îl puteam vedea? I-am strâns mâna lui Edward.

— Eşti bine? am rostit înăbuşit.

— Da, şopti el.

— Alec încearcă?

Edward încuviinţă din cap.

— Talentul lui e mai încet decât al lui Jane. Se târâie. Ne va atinge în câteva secunde.

L-am văzut atunci, când am avut un indiciu cu privire la ce să caut.

O ceaţă ciudată şi străvezie se furişa pe zăpadă, aproape invizibilă pe fundalul alb. Îmi aminti de un miraj – o deformare uşoară a imaginii, o urmă de scânteiere. Am împins scutul mai departe de Carlisle şi de restul din prima linie, temându-mă să las ceaţa târâtoare să lovească prea aproape de noi. Dacă se strecura prin protecţia mea intangibilă? Să fugim oare?

Un huruit încet murmură prin pământul de sub picioarele noastre, şi o rafală de vânt ridică zăpada în vârtejuri bruşte între tabăra noastră şi cea a Volturilor. Benjamin văzuse şi el ameninţarea târâtoare şi încerca s-o sufle departe de noi. Zăpada spulberată de vânt ne ajuta să vedem mai bine ameninţarea ce se profila în apropierea noastră, dar ceaţa nu reacţionă în niciun fel. Era ca şi cum vântul ar bate printr-o umbră, nepricinuindu-i nimic.

Triunghiul format de bătrâni se sparse în sfârşit când, cu un geamăt sfâşietor, o fisură adâncă şi îngustă se deschise într-un zigzag lung prin mijlocul poienii. Pământul tremură

preţ de o clipă sub tălpile mele. Vârtejurile de zăpadă căzură în gaură, dar ceaţa sări direct peste ea, la fel de neatinsă de gravitaţie ca şi vântul.

Aro şi Caius priviră cu ochi pământul despicându-se. Marcus privi în aceeaşi direcţie fără nicio emoţie pe chip.

Nu vorbiră; aşteptară şi ei pe când ceaţa se apropia de noi. Vântul ţipă mai tare, dar nu schimbă cursul ceţii. Jane zâmbea acum.

Şi apoi ceaţa se lovi de un zid.

I-am simţit gustul imediat ce mi-a atins scutul – avea o aromă densă, dulce, scârboasă. Îmi aminti vag de amorţeala novocainei pe limba mea.

Ceaţa se curbă în sus, căutând o breşă, o slăbiciune. Nu găsi niciuna. Tentaculele ceţei se răsuciră în sus şi împrejur, încercând să găsească o intrare şi dezvăluind în acelaşi timp dimensiunea uluitoare a ecranului protector.

Se auziră gemete de ambele părţi ale despicăturii făcute de Benjamin.

— Bravo, Bella! mă încurajă Benjamin pe un ton scăzut.

Zâmbetul mi-a revenit.

Vedeam ochii îngustaţi ai lui Alec şi îndoiala de pe faţa lui pe când ceaţa se învârtea inofensivă în jurul marginilor scutului meu.

Şi am ştiut că pot să reuşesc. Evident, voi fi prioritatea lor, prima sortită morţii, dar atât timp cât rezistam, eram mai puternici decât Volturi. Îi mai aveam şi pe Benjamin, şi pe Zafrina. Volturi nu aveau puteri supranaturale deloc, atât timp cât rezistam.

— Va trebui să mă concentrez, i-am şoptit lui Edward. Când se va ajunge la luptă corp la corp va fi greu să menţin scutul în jurul oamenilor potriviţi.

— O să îi ţin eu departe de tine.

— Nu. Tu *trebuie* să pui mâna pe Demetri. Zafrina îi va ţine departe de mine.

Zafrina încuviinţă din cap cu solemnitate.

— Nimeni nu se va atinge de tânăra asta, îi promise ea lui Edward.

— M-aş duce eu după Jane şi Alec, dar pot să fac mai

mult bine aici.

— Jane e a mea, şuieră Kate. Are nevoie de o doză din propriul medicament.

— Şi Alec îmi datorează multe vieţi, dar mă voi mulţumi cu a lui, mârâi Vladimir din cealaltă parte. E al meu.

— Eu îl vreau doar pe Caius, spuse Tanya pe un ton liniştit.

Ceilalţi începură să îşi împartă oponenţi, dar au fost repede întrerupţi.

Aro, privind calm la ceaţa ineficientă a lui Alec, vorbi în sfârşit.

— Înainte să votăm, începu el.

Am scuturat din cap furioasă. Eram sătulă de şarada asta. Setea de sânge mi se aprindea din nou în suflet şi îmi părea rău că îi voi ajuta pe ceilalţi stând pe loc. *Voiam* să lupt.

— Daţi-mi voie să vă reamintesc, continuă Aro, că oricare va fi decizia consiliului, nu e nevoie de violenţă aici.

Edward mârâi sumbru.

Aro se uită la el cu tristeţe.

— Va fi o pierdere regretabilă pentru specia noastră să vă pierdem pe oricare dintre voi. Dar în special pe tine, Edward, şi pe partenera ta nou-născută. Volturi ar fi bucuroşi să vă primească în rândurile noastre. Bella, Benjamin, Zafrina, Kate. Sunt multe opţiuni pentru voi. Luaţi-le în consideraţie.

Încercarea lui Chelsea de a ne divide flutură neputincioasă peste scutul meu. Privirea lui Aro trecu peste ochii noştri duri, căutând cel mai mic indiciu de ezitare. Din expresia lui am dedus că nu găsise niciunul.

Ştiam că e disperat să ne păstreze pe Edward şi pe mine, să ne ţină prizonieri aşa cum sperase s-o înrobească pe Alice. Dar lupta asta era prea mare. Nu va câştiga dacă eu trăiam. Mă încânta teribil că eram atât de puternică încât nu îi lăsam alternativa să *nu* mă ucidă.

— Să votăm, atunci, spuse el cu aparentă lipsă de chef.

Caius vorbi cu o grabă nerăbdătoare:

— Copila este o fiinţă necunoscută. Nu există niciun

motiv să ne asumăm un asemenea risc. Trebuie să fie nimicită laolaltă cu cei care-o protejează.

Zâmbi în aşteptarea deznodământului.

M-am luptat să nu scot un ţipăt de sfidare ca răspuns la rânjetul lui răutăcios.

Marcus îşi ridică ochii nepăsători, părând să se uite prin noi în timp ce-şi dădea votul.

— Nu văd niciun pericol imediat. Copila nu reprezintă un risc pentru moment. Putem oricând să reevaluăm situaţia mai târziu. Să plecăm în pace.

Vocea îi era şi mai slabă decât oftaturile fraţilor lui.

În ciuda cuvintelor lui paşnice, membrii gărzii rămaseră în continuare în poziţie de atac. Rânjetul lui Caius nu păli deloc. Era ca şi cum Marcus nu vorbise deloc.

— Se pare că eu am votul decisiv, meditä Aro.

Brusc Edward deveni încordat lângă mine.

— Da! şuieră el.

Am riscat o privire spre el. Faţa îi strălucea cu o expresie triumfătoare pe care nu o înţelegeam – era expresia pe care un înger apocaliptic ar putea-o purta pe chip, în timp ce lumea ardea. Frumoasă şi înspăimântătoare.

Urmă o reacţie a gărzii, un murmur scăzut şi neliniştit.

— Aro? îl chemă Edward, aproape strigând, pe un ton victorios, nedisimulat.

Aro ezită o secundă, cântărindu-l din ochi cu precauţie înainte să răspundă.

— Da, Edward? Mai ai ceva de adăugat...?

— Poate, spuse Edward plăcut, controlându-şi încântarea inexplicabilă. Mai întâi, aş dori să clarific ceva, dacă se poate.

— Cu siguranţă, spuse Aro, ridicând din sprâncene, cu interes politicos în voce.

Am scrâşnit din dinţi; Aro nu era niciodată mai periculos ca atunci când părea amabil.

— Pericolul pe care îl presupui că l-ar reprezenta fiica mea – provine în întregime din faptul că nu putem ghici cum se va dezvolta? Aceasta este esenţa problemei?

— Da, prietene Edward, recunoscu Aro. Dacă am putea

şti precis… dacă am putea fi *siguri* că, pe măsură ce creşte, va putea rămâne ascunsă de lumea umană – că nu ne va pune în pericol siguranţa anonimatului…

Lăsă fraza în aer, ridicând din umeri.

— Deci, dacă am putea şti cu siguranţă, duse Edward ideea mai departe, exact ce va deveni… atunci nu ar mai fi nevoie deloc de consiliu, nu?

— Dacă ar exista un mod prin care să putem fi *absolut* siguri, admise Aro, cu vocea lui subţire aproape stridentă – nu vedea unde bate Edward, şi nici eu. Atunci, da, nu am mai avea ce să dezbatem.

— Şi ne-am despărţi în pace, buni prieteni din nou? întrebă Edward cu o urmă de ironie.

— Desigur, tinere prieten. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, zise Aro cu voce şi mai stridentă.

Edward chicoti exaltat.

— Atunci, mai am ceva de oferit.

Ochii lui Aro se îngustară.

— Ea este absolut unică. Nu putem decât să ghicim viitorul ei.

— Nu e absolut unică, îl contrazise Edward. Rară, cu siguranţă, dar nu unică.

M-am luptat cu şocul, iar o fărâmă de speranţă îmi încolţi în suflet, scăzându-mi concentrarea. Ceaţa scârboasă încă se mai rotea la marginile scutului meu. Şi, în timp ce mă chinuiam să mă concentrez, am simţit din nou presiunea ascuţită împotriva mantiei mele protectoare.

— Aro, vrei s-o rogi pe Jane să înceteze să îmi mai atace soţia? îl rugă Edward politicos. Încă mai discutăm despre dovezi.

Aro ridică o mână.

— Pace, dragii mei. Să îl ascultăm.

Presiunea dispăru. Jane îşi dezveli dinţii la mine; nu m-am putut abţine să nu rânjesc înapoi la ea.

— Alice, de ce nu ni te alături? strigă Edward cu voce tare.

— Alice, şopti Esme uluită.

Alice!

Alice, Alice, Alice!

— Alice! Alice! murmurară şi alte voci în jurul meu.

— Alice! şopti şi Aro.

Un sentiment de uşurare şi bucurie mă cuprinse deodată. A fost nevoie de toată voinţa mea ca să păstrez scutul acolo unde era. Ceaţa lui Alec încă-mi mai înconjura scutul, căutând o slăbiciune – Jane ar vedea dacă am lăsat găuri pe undeva.

Şi atunci i-am auzit alergând prin pădure, zburând, acoperind distanţa dintre noi cât de repede puteau fără a precupeţi niciun efort.

Ambele părţi aşteptau înmărmurite. Martorii Volturilor se încruntară, confuzi din nou.

Apoi Alice ţâşni în poiană dinspre sud-vest şi am simţit că bucuria de a-i vedea faţa din nou m-ar putea da jos din picioare. Jasper era la doar câţiva centimetri în spatele ei, cu o expresie fioroasă în ochii ageri. În urma lor alergau trei străini; prima era o femeie înaltă şi musculoasă cu păr negru sălbatic – evident Kachiri. Avea aceleaşi membre alungite şi trăsături ca şi celelalte două amazoniene, chiar mai pronunţate în cazul ei.

Următoarea era o femeie vampir mignonă, cu un ten măsliniu şi cu o coadă lungă de păr negru împletit, care i se legăna pe spate. Ochii ei de un vişiniu intens scrutară cu nervozitate cele două tabere adunate.

Şi la final veni un tânăr… nu chiar la fel de rapid şi agil în mişcări. Pielea lui era de un maro-închis, imposibil. Privi precaut adunarea noastră cu ochii lui calzi, de culoarea lemnului de tec. Părul îi era negru şi tot împletit, ca al femeii, dar nu la fel de lung. Era frumos.

Când se apropie de noi, un sunet nou ului mulţimea privitoare – bătaia unei alte inimi, accelerată de efort.

Alice sări uşor peste marginile ceţei care îmi ataca scutul şi se opri cu graţie lângă Edward. Când m-am întins să îi ating braţul, la fel făcură şi Edward, Esme şi Carlisle. Nu era timp pentru alt bun venit. Jasper şi ceilalţi o urmară prin scut.

Toţi membrii gărzii îi priviră cu interes pe nou-veniţii care

trecuseră fără dificultate de graniţa invizibilă. Cei mai musculoşi, Felix şi cei ca el, îşi îndreptară brusc ochii plini de speranţă spre mine. Nu ştiuseră cu certitudine ce respinge scutul meu, dar era evident acum că nu va opri un atac fizic. Imediat ce Aro va da ordinul, se va declanşa atacul, eu fiind prima ţintă. M-am întrebat pe câţi va fi în stare Zafrina să îi orbească şi cât de mult îi va încetini. Îndeajuns de mult ca Vladimir şi Kate să îi scoată pe Jane şi pe Alec din ecuaţie? Asta era tot ce puteam spera.

Edward, deşi se pregătea să aducă argumentele hotărâtoare, înţepeni furios ca reacţie la gândurile lor. Se controlă şi i se adresă din nou lui Aro.

— Alice a căutat martori în aceste ultime săptămâni, le spuse el bătrânilor. Şi nu s-a întors cu mâna goală. Alice, de ce nu ne prezinţi martorii pe care i-ai adus?

Caius se răsti:

— A trecut vremea martorilor! Votează, Aro!

Aro ridică un deget ca să îl reducă la tăcere pe fratele lui, privind-o ţintă pe Alice.

Alice păşi cu graţie înainte şi îi prezentă pe străini:

— Aceasta este Huilen şi nepotul ei, Nahuel.

Auzindu-i vocea… parcă n-ar fi plecat niciodată.

Ochii lui Caius se îngustară când Alice numi relaţia dintre nou-veniţi. Martorii Volturilor şuierară între ei. Lumea vampirilor se schimba şi toată lumea simţea asta.

— Vorbeşte, Huilen! ordonă Aro. Dă-ne mărturia pentru care ai fost adusă.

Femeia slabă se uită la Alice cu nervozitate. Alice încuviinţă din cap în semn de încurajare şi Kachiri îşi puse mâna ei lungă pe umărul micuţei vampir.

— Eu sunt Huilen, anunţă femeia într-o engleză clară, dar cu un accent ciudat.

În timp ce vorbea, era evident că se pregătise să spună povestea asta, că o mai recitase. Curgea la fel de lin ca o poezie pentru copii bine învăţată.

— Acum un secol şi jumătate, locuiam cu oamenii mei, tribul Mapuche. Sora mea se numea Pire. Părinţii noştri au botezat-o după zăpada de pe munţi pentru că avea pielea

albă. Şi era foarte frumoasă – prea frumoasă. A venit într-o zi la mine în taină şi mi-a povestit despre îngerul care a găsit-o în pădure şi care o vizita noaptea. Am avertizat-o. Huilen clătină din cap cu durere. De parcă vânătăile de pe pielea ei nu erau un avertisment suficient. Ştiam că este Libishomen din legendele noastre, dar ea nu a vrut să asculte. Era vrăjită. Mi-a spus când a fost sigură că în pântecele ei creşte copilul îngerului întunecat. Nu am încercat s-o conving să nu fugă – ştiam că până şi părinţii noştri ar fi de acord ca acel copil să fie distrus odată cu Pire. M-am dus cu ea în cea mai adâncă parte a pădurii. Ea l-a căutat pe îngerul ei demon, dar n-a găsit nimic. Am îngrijit-o, am vânat pentru ea când au părăsit-o puterile. Mânca animalele crude şi le bea sângele. Nu aveam nevoie de altă confirmare cu privire la ce purta în pântece. Am sperat să îi salvez viaţa înainte să omor monstrul. Dar ea iubea copilul din ea. L-a botezat Nahuel, după pisica sălbatică. Devenind puternic, băiatul i-a rupt oasele – şi ea tot l-a iubit. Nu am putut s-o salvez. Copilul a sfâşiat-o ca să iasă din ea şi ea a murit repede, implorându-mă tot timpul să am grijă de Nahuel. Era ultima ei dorinţă – şi am fost de acord. Dar el m-a muşcat când am încercat să îl ridic de pe corpul ei. M-am târât în junglă să mor. Nu am ajuns departe – durerea era prea mare. Dar el m-a găsit; copilul nou-născut s-a târât prin iarbă până la mine şi m-a aşteptat. Când durerea s-a sfârşit, el era ghemuit lângă mine, dormind. Am avut grijă de el până a fost în stare să vâneze singur. Vânăm în satele din jurul pădurii şi stăm singuri. Nu am plecat niciodată atât de departe de casa noastră, dar Nahuel a vrut să vadă acest copil.

Huilen îşi înclină capul când termină, apoi se dădu înapoi astfel încât era parţial ascunsă în spatele lui Kachiri.

Aro avea buzele strânse. Se holbă la tânărul cu pielea neagră.

— Nahuel, ai o sută cincizeci de ani? îl chestionă el.

— Plus minus un deceniu, răspunse el cu o voce limpede şi caldă. Accentul lui era aproape inobservabil. Nu ţinem socoteala.

— Şi ai atins maturitatea la ce vârstă?

— La aproximativ şapte ani de la naştere eram complet matur.

— Şi nu te-ai schimbat deloc de atunci?

Nahuel ridică din umeri.

— Eu n-am observat.

Am simţit înfiorarea lui Jacob. Nu voiam să mă gândesc la asta încă. Voi aştepta până când va trece pericolul şi mă voi putea concentra.

— Şi alimentaţia ta? insistă Aro, părând interesat în ciuda voinţei sale.

— În majoritate, sânge, dar şi hrană umană. Pot supravieţui cu amândouă.

— Ai fost capabil să creezi un nemuritor?

Adresându-i-se lui Huilen, vocea lui Aro deveni brusc pasionată. M-am concentrat din nou asupra scutului; poate că îşi căuta o scuză nouă.

— Da, dar celelalte nu pot.

Cele trei grupuri murmurară surprinse.

Aro ridică din sprâncene.

— Celelalte?

— Surorile mele.

Nahuel ridică din nou din umeri.

Preţ de o clipă, Aro se holbă înnebunit la el înainte să îşi stăpânească reacţia.

— Poate doreşti să ne spui restul poveştii, căci se pare că mai sunt lucruri de zis.

Nahuel se încruntă.

— Tatăl meu a venit să mă caute la câţiva ani după moartea mamei mele. Faţa lui frumoasă se strâmbă puţin. A fost încântat să mă vadă. Tonul lui Nahuel sugeră că sentimentul nu a fost reciproc. Avea două fiice, dar niciun fiu. Se aştepta să mă alătur lui, la fel cum făcuseră surorile mele. A fost surprins că nu sunt singur. Surorile mele nu sunt veninoase, dar dacă asta ţine de sex sau de pură întâmplare… cine ştie? Aveam deja o familie cu Huilen şi nu eram *interesat* – stâlci cuvântul – să schimb ceva. Îl văd din când în când. Am o nouă soră; a ajuns la maturitate cu zece

ani în urmă.

— Numele tatălui tău? întrebă Caius printre dinţii încleştaţi.

— Joham, răspunse Nahuel. Se consideră om de ştiinţă. Crede că e creatorul unei rase superioare.

Nu făcu nicio încercare să ascundă dezgustul din tonul său.

Caius se uită la mine.

— Fiica ta, e veninoasă? întrebă el cu asprime.

— Nu, am răspuns.

Nahuel ridică brusc capul la întrebarea lui Caius şi ochii lui de culoarea lemnului de tec se întoarseră să îmi cerceteze faţa.

Caius se uită la Aro pentru confirmare, dar acesta era absorbit în propriile gânduri. Îşi ţuguie buzele şi se uită la Carlisle, apoi la Edward şi, într-un târziu, la mine.

Caius mârâi.

— Ne ocupăm de aberaţia de aici şi apoi o luăm spre sud, îl îndemnă el pe Aro.

Aro se uită în ochii mei pentru un lung şi tensionat moment. Habar nu aveam ce căuta sau ce a găsit, pentru că, după ce m-a măsurat cu privirea, ceva pe faţa lui s-a schimbat – o modificare vagă a gurii şi a ochilor, şi am ştiut că Aro se hotărâse.

— Frate, îi spuse el blând lui Caius. Se pare că nu e niciun pericol. Acesta este un curs al evenimentelor neobişnuit, dar nu văd nicio ameninţare. Se pare că aceşti copii pe jumătate vampiri sunt aproape la fel ca noi.

— Acesta este votul tău? întrebă Caius.

— Da.

Caius se uită urât.

— Şi acest Joham? Acest nemuritor atât de pasionat de experimente?

— Poate că *ar trebui* să discutăm cu el, admise Aro.

— Opriţi-l pe Joham dacă vreţi, spuse Nahuel sec. Dar lăsaţi-le pe surorile mele în pace. Ele sunt nevinovate.

Aro încuviinţă din cap cu o expresie solemnă. Apoi se întoarse către gardă cu un zâmbet cald.

— Dragii mei, strigă el. Nu ne luptăm astăzi.

Garda încuviinţă din cap la unison şi se îndreptă din poziţiile de atac. Ceaţa se disipă imediat, dar am menţinut scutul la locul lui. Poate că acesta era un *alt* truc.

Le-am analizat expresiile când Aro s-a întors din nou spre noi. Faţa îi era la fel de blajină ca întotdeauna, dar spre deosebire de expresia dinainte, am simţit acum o resemnare ciudată în spatele faţadei. Ca şi cum intrigile se terminaseră. Caius era clar furios, dar furia îi era întoarsă spre interior acum; se resemnase. Marcus arăta… plictisit; nu era alt cuvânt mai potrivit. Garda era din nou impasibilă şi disciplinată; nu mai erau individualităţi printre ei, doar un întreg. Se aflau în formaţie gata de plecare.

Martorii Volturilor erau încă precauţi; unul după altul plecară, împrăştiindu-se în pădure. Pe măsură ce numărul lor se micşora, cei rămaşi prindeau viteză. După puţin timp au dispărut cu toţii.

Aro îşi întinse mâinile către noi, aproape ca şi cum şi-ar cere iertare. În spatele lui, cea mai mare parte a gărzii, împreună cu Caius, Marcus şi soţiile tăcute şi misterioase, se îndepărtau deja cu repeziciune, în aceeaşi formaţie exactă. Numai trei rămaseră în urmă care păreau să fie gărzile lui de corp personale.

— Mă bucur atât de mult că am putut rezolva asta fără violenţă, spuse el dulceag. Prietenul meu Carlisle – cât de încântat sunt să te numesc iar prieten! Sper să nu-mi păstrezi ranchiună. Ştiu că înţelegi povara pe care datoria noastră ne-o pune pe umeri.

— Mergi în pace, Aro, spuse Carlisle cu seriozitate. Te rog să ţii minte că noi trebuie să ne protejăm anonimatul aici, aşa că nu-ţi lăsa garda să vâneze în regiunea asta.

— Desigur, Carlisle, îl asigură Aro. Îmi pare rău că mă dezaprobi, dragul meu prieten. Poate că în timp mă vei ierta.

— Poate, în timp, dacă vei dovedi că ne eşti prieten din nou.

Aro îşi înclină capul, întruchiparea remuşcării, şi pluti înapoi un moment, apoi se întoarse. Am privit în linişte cum

ultimii patru Volturi dispăreau printre copaci.

Era foarte linişte. Nu am retras scutul.

— Chiar s-a terminat? i-am şoptit lui Edward.

Zâmbetul lui era imens.

— Da. Au renunţat. Ca toţi bătăuşii, sub aspectul falnic sunt nişte laşi.

Chicoti.

Alice râse cu el.

— Serios, oameni buni. Nu se mai întorc. Vă puteţi relaxa acum.

Urmă încă un moment de tăcere.

— Ce ghinion, murmură Ştefan.

Şi atunci ne-a cuprins bucuria.

Toţi izbucniră în urale. Urlete asurzitoare umplură poiana. Maggie o bătu pe Siobhan pe spate. Rosalie şi Emmett se sărutară din nou – mai mult şi mai pasional decât înainte. Benjamin şi Tia erau încleştaţi unul în braţele celuilalt, şi la fel Carmen şi Eleazar. Esme îi ţinea pe Alice şi pe Jasper într-o îmbrăţişare strânsă. Carlisle le mulţumea călduros nou-veniţilor sud-americani care ne salvaseră pe toţi. Kachiri stătea foarte aproape de Zafrina şi de Senna, cu degetele împletite. Garrett o ridică pe Kate de pe pământ şi o învârti pe sus.

Ştefan scuipă în zăpadă. Vladimir scrâşni din dinţi cu o expresie acră.

Iar eu aproape că m-am căţărat pe lupul roşcat uriaş ca s-o smulg pe fiica mea de pe spatele lui şi s-o strâng la piept. Braţele lui Edward ne înconjurară pe amândouă în aceeaşi secundă.

— Nessie, Nessie, Nessie, am cântat eu.

Jacob râse cu un lătrat zgomotos şi îmi împunse ceafa cu nasul.

— Taci, am bombănit eu.

— Pot să stau cu voi? întrebă Nessie.

— Pentru totdeauna, i-am promis eu.

Aveam eternitatea în faţă. Şi Nessie urma să fie sănătoasă şi puternică. La fel ca Nahuel, care era pe jumătate om, peste o sută cincizeci de ani va fi tot tânără.

Şi vom fi cu toţii împreună.

Bucuria se extinse ca o explozie în interiorul meu – eram copleşită de fericire.

— Pentru totdeauna, îmi repetă Edward în ureche.

Nu mai puteam vorbi. Am ridicat capul şi l-am sărutat cu o pasiune ca ar fi putut da foc pădurii.

N-aş fi observat.

39. UN FINAL FERICIT

— Deci a fost un complex de împrejurări şi mai mulţi factori care au atârnat, dar până la urmă totul s-a redus la… Bella, explica Edward.

Familia noastră şi ultimii doi oaspeţi rămaşi stăteau în sufrageria mare a familiei Cullen, în timp ce pădurea se întuneca în spatele ferestrelor înalte.

Vladimir şi Ştefan se evaporaseră înainte ca să ne oprim din sărbătorit. Erau extrem de dezamăgiţi de modul în care se terminaseră lucrurile, dar Edward spusese că se bucuraseră de laşitatea Volturilor suficient de mult să le mai treacă din supărare.

Benjamin şi Tia se luaseră repede după Amun şi Kebi ca să le împărtăşească rezultatul conflictului. Eram sigură că îi voi mai revedea – pe Benjamin şi pe Tia, cel puţin. Niciunul dintre nomazi nu mai rămăsese. Peter şi Charlotte purtaseră o conversaţie scurtă cu Jasper, apoi plecaseră şi ei.

Amazonienele reunite fuseseră nerăbdătoare şi ele să se întoarcă acasă – le era greu să fie departe de pădurea lor tropicală iubită – totuşi, se despărţiseră mai greu de noi decât ceilalţi.

— Să vii cu copila în vizită, insistase Zafrina. Promite-mi, tânăro!

Nessie îşi lipise mâna pe gâtul meu, rugându-mă acelaşi lucru.

— Desigur, Zafrina, am fost eu de acord.

— Vom fi bune prietene, Nessie draga mea, declarase femeia sălbatică înainte să plece cu sora ei.

Apoi clanul irlandez se despărţise şi el de noi.

— Bine lucrat, Siobhan, o complimentase Carlisle când îşi luase la revedere.

— Aaa, puterea gândirii pozitive, răspunse ea sarcastic, dându-şi ochii peste cap. Apoi redeveni serioasă. Desigur, disputa nu s-a terminat încă. Volturi nu vor ierta ce s-a întâmplat aici.

Edward răspunse la comentariul ei:

— Au fost scuturaţi serios; încrederea lor e distrusă. Dar, da, sunt sigur că îşi vor reveni din lovitură într-o zi. Şi atunci… Ochii i se îngustară. Cred că vor încerca să se ia de noi separat.

— Alice ne va avertiza când intenţionează să ne lovească, spuse Siobhan pe un ton sigur. Şi ne vom aduna din nou. Poate că va veni vremea când lumea noastră va scăpa de Volturi de tot.

— S-ar putea să vină şi vremea aceea, răspunse Carlisle. Dacă vine, vom fi împreună.

— Da, prietene, vom fi, fu de acord Siobhan. Şi cum putem eşua când *eu* îmi doresc altceva?

Râse răsunător.

— Exact, spuse Carlisle. El şi Siobhan se îmbrăţişară, apoi Carlisle îi strânse mâna lui Liam. Încercaţi să îl găsiţi pe Alistair să îi spuneţi ce s-a întâmplat. N-aş vrea să stea ascuns sub o piatră un deceniu întreg.

Siobhan râse din nou. Maggie ne îmbrăţişă pe mine şi pe Nessie şi apoi irlandezii o luară la drum.

Clanul Denali plecă ultimul, împreună cu Garrett – aşa cum vor fi de acum înainte, eram destul de sigură. Atmosfera sărbătorească era prea mult pentru Tanya şi Kate. Aveau nevoie de timp să jelească moartea surorii lor.

Huilen şi Nahuel rămaseră cu noi, deşi m-aş fi aşteptat ca ei doi să se întoarcă înapoi cu amazonienele. Carlisle era adâncit într-o conversaţie fascinantă cu Huilen; Nahuel stătea aproape de ea, ascultându-l pe Edward care ne

spunea restul poveştii, aşa cum numai el o ştia.

— Alice i-a oferit lui Aro scuza de care avea nevoie ca să renunţe la luptă. Dacă n-ar fi fost atât de înspăimântat de Bella, probabil şi-ar fi pus în aplicare planul iniţial.

— Înspăimântat? am spus eu sceptică. De *mine?*

Zâmbi la mine cu o privire mai greu de descifrat – expresia-i era tandră, dar şi impresionată, şi chiar exasperată.

— Când o să te vezi şi tu clar? spuse el blând. Apoi vorbi mai tare, ca să audă şi ceilalţi, nu numai eu: Volturi nu au mai purtat o luptă dreaptă de două mii cinci sute de ani. Şi niciodată, dar niciodată nu au purtat o bătălie în care să fie în dezavantaj. Mai ales de când i-au câştigat de partea lor pe Jane şi pe Alec, au fost implicaţi doar în măceluri în care nu li s-a opus nimeni. Ar fi trebuit să le vezi feţele! De obicei, Alec taie toate simţurile şi sentimentele victimelor lor în timpul şaradei cu consiliul. În felul ăsta nimeni nu poate fugi când se dă verdictul. Dar noi stăteam acolo, pregătiţi, aşteptând, depăşindu-i numeric, cu talentele noastre în timp ce talentele lor erau reduse la zero de Bella. Aro ştia că, având-o pe Zafrina de partea noastră, ei vor fi cei orbi când va începe bătălia. Nu mă îndoiesc că am fi suferit multe pierderi, dar *ei* erau siguri că vor înregistra la rândul lor multe victime. S-ar fi putut chiar să piardă. Nu s-au mai confruntat niciodată cu posibilitatea asta. Nu au gestionat situaţia prea bine astăzi.

— E greu să te simţi încrezător când eşti înconjurat de lupi de mărimea unor cai, râse Emmett, înghiontindu-l pe Jacob în braţ.

Jacob rânji la el.

— Lupii au fost cei care i-au oprit la început, am spus eu.

— Sigur că da, fu Jacob de acord.

— Fără îndoială, admise Edward. Asta a fost o altă imagine pe care n-au mai văzut-o. Adevăraţii Copii ai Lunii rareori se adună în haite şi nu sunt niciodată foarte stăpâniţi. Au fost foarte surprinşi să vadă şaisprezece lupi enormi adunaţi laolaltă. Caius e de fapt îngrozit de vârcolaci. A fost cât pe ce să piardă o luptă cu unul cu

câteva mii de ani în urmă şi nu şi-a revenit niciodată.

— Deci există vârcolaci *adevăraţi?* am întrebat. Cu lună plină şi gloanţe de argint, şi toate cele?

Jacob pufni.

— *Adevăraţi*. Şi eu ce sunt, imaginar?

— Ştii la ce mă refer.

— Lună plină, da, spuse Edward. Gloanţe de argint, nu – ăsta era doar unul dintre miturile alea care îi fac pe oameni să creadă că au vreo şansă împotriva lor. Nu mai sunt mulţi rămaşi. Caius a ordonat să fie vânaţi până aproape de dispariţie.

— Şi nu ai menţionat niciodată lucrul ăsta pentru că...?

— N-a venit vorba.

Mi-am dat ochii peste cap şi Alice râse, aplecându-se înainte – Edward o cuprindea cu celălalt braţ – ca să îmi facă din ochi.

M-am uitat urât la ea.

O iubeam la nebunie, desigur. Dar acum că avusesem ocazia să mă conving că e într-adevăr acasă, că dezertarea ei fusese doar un truc pentru că Edward trebuia să creadă că ne-a abandonat, începeam să mă simt destul de supărată pe ea. Alice avea de dat nişte explicaţii.

Alice oftă.

— Spune ce ai pe inimă, Bella.

— Cum ai putut să îmi faci aşa ceva, Alice?

— Era necesar.

— Necesar! am explodat eu. M-ai convins că o să murim cu toţii! Am fost o epavă săptămâni întregi!

— Ar fi putut să fie aşa, spuse ea calmă, iar în acest caz trebuia să fii pregătită s-o salvezi pe Nessie.

Instinctiv, am strâns-o pe Nessie – adormită acum în poala mea – şi mai tare în braţe.

— Dar ştiai că mai sunt şi alte căi, am acuzat-o eu. Ştiai că există speranţă. Ţi-a trecut vreodată prin cap că ai fi putut să îmi spui totul? Ştiu că Edward trebuia ţinut în ceaţă din cauza lui Aro, dar *mie* ai fi putut să îmi spui.

Mă cântări din ochi preţ de o clipă.

— Nu prea cred, spuse ea. Nu eşti o actriţă aşa de bună.

— Asta a fost din cauza *talentelor mele actoriceşti?*

— Of, mai coboară tonul, Bella. Ai idee cât de *complicat* a fost să fac toate astea? Nici măcar nu puteam fi sigură că cineva ca Nahuel există – tot ce ştiam era că voi căuta ceva ce nu pot vedea! Încearcă să îţi imaginezi cum e să vezi într-un unghi mort – nu e cel mai uşor lucru pe care l-am făcut. Plus că trebuia să trimitem la voi martorii cheie, de parcă nu ne grăbeam suficient. Şi mai trebuia să îmi ţin şi ochii deschişi tot timpul în caz că te decideai să îmi mai dai nişte instrucţiuni. La un moment trebuia să îmi spui exact ce e în Rio. Şi, înainte de toate astea, trebuia să încerc să văd fiecare truc cu care ar putea veni Volturi şi să vă dau indicii ca să fiţi pregătiţi pentru strategiile lor şi aveam doar câteva ore ca să analizez toate posibilităţile. Şi. Mai mult decât atât, trebuia să mă asigur că o să credeţi cu toţii că vă părăsesc pentru ca Aro să fie convins că nu mai aveţi niciun as pe mânecă, altfel nu ar fi renunţat cu niciun chip la planul lui. Şi dacă tu crezi că nu m-am simţit ca o ticăloasă…

— Bine, bine! am întrerupt-o eu. Scuze! Ştiu că a fost greu şi pentru tine. Doar că… ei bine, mi-a fost dor de tine la nebunie, Alice. Să nu-mi mai faci aşa ceva.

Râsul melodios al lui Alice răsună în toată camera, şi am zâmbit cu toţii să auzim acea muzică din nou.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Bella. Aşa că iartă-mă şi încearcă să te mulţumeşti să fii eroina zilei.

Toată lumea râse acum, şi mi-am ascuns faţa în părul lui Nessie, stânjenită.

Edward reîncepu să analizeze fiecare modificare de intenţie şi control care se petrecuse în poiană azi, declarând că scutul meu fusese cel care îi făcuse pe Volturi să fugă cu cozile între picioare. Felul în care toată lumea se uita la mine mă făcea să mă simt prost. Chiar şi Edward. Mă simţeam de parcă aş fi crescut cu treizeci de metri în cursul dimineţii. Am încercat să ignor privirile impresionate, ţinându-mi ochii pe faţa adormită a lui Nessie şi pe expresia neschimbată a lui Jacob. Pentru el voi fi întotdeauna Bella, şi asta era o uşurare.

Privirea cel mai grea de ignorat era şi cea mai tulburătoare.

Nahuel, băiatul pe jumătate om, pe jumătate vampir, nu era obişnuit să se gândească la mine într-un anume fel. De unde ştia el că nu resping atacurile vampirilor în fiecare zi şi scena din poiană n-a fost nimic neobişnuit? Dar băiatul nu-şi lua ochii de la mine. Sau poate că se uita la Nessie. Şi asta mă făcu să mă simt inconfortabil.

Sigur nu putea să nu remarce că Nessie reprezenta singura femeie din rasa lui care nu îi era soră vitregă.

Nu credeam că lui Jacob îi trecuse asta prin cap încă. Speram cumva că nici nu o să se gândească la asta prea curând. Avusesem parte de destule bătălii să îmi ajungă o vreme.

Într-un târziu, ceilalţi epuizară întrebările pentru Edward şi începură să discute între ei în grupuri mai mici.

Mă simţeam ciudat de obosită. Nu-mi era somn, desigur, dar mă simţeam ca şi cum ziua fusese suficient de lungă. Jinduiam după puţină linişte, puţină normalitate. O voiam pe Nessie în patul ei; doream să am în jurul meu pereţii căsuţei mele.

M-am uitat la Edward şi am simţit pentru un moment că pot să îi citesc *gândurile*. Vedeam că şi el simte exact la fel ca mine. Că vrea puţină linişte.

— Ar trebuie s-o ducem pe Nessie…

— Probabil e o idee bună, fu el de acord repede. Sunt sigur că n-a dormit bine noaptea trecută cu tot sforăitul ăla.

Rânji la Jacob.

Jacob îşi dădu ochii peste cap şi căscă.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai dormit într-un pat. Pariez că tata s-ar bucura să mă aibă din nou sub acoperişul lui.

I-am atins obrazul.

— Mulţumesc, Jacob.

— Oricând, Bella. Dar ştii asta deja.

Se ridică, se întinse şi ne sărută pe Nessie şi pe mine pe creştet. La sfârşit, îl pocni pe Edward în umăr.

— Ne vedem mâine. Bănuiesc că lucrurile o să fie cam

plictisitoare de-acum, nu?

— Sper din inimă că da, spuse Edward.

Ne-am ridicat după ce a plecat Jacob; m-am mişcat cu grijă ca să n-o zdruncin pe Nessie. Eram atât de recunoscătoare s-o văd dormind profund. Purtase atâta greutate pe umerii ei micuţi.

Era timpul să fie din nou copila jucăuşă – protejată şi în siguranţă. Va avea parte de doar câţiva ani de copilărie.

Ideea de linişte şi siguranţă îmi reaminti de cineva care nu avea sentimentele astea tot timpul.

— A, Jasper? am întrebat când ne-am întors spre uşă.

Jasper era îngrămădit între Alice şi Esme, părând mai în centrul atenţiei decât de obicei.

— Da, Bella?

— Sunt curioasă – de ce J. Jenks e speriat de moarte doar când îţi aude numele?

Jasper chicoti.

— Din experienţa mea, unele tipuri de relaţii de lucru sunt mai bine motivate de teamă decât de un câştig bănesc.

M-am încruntat, hotărâtă să preiau acea relaţie de lucru de acum înainte, scutindu-l pe J. de un iminent atac de cord.

Ne-am pupat şi ne-am îmbrăţişat şi le-am urat noapte bună membrilor familiei noastre. Singura notă discordantă o făcea din nou Nahuel, care se uita serios după noi de parcă şi-ar fi dorit să ne urmeze.

Odată ce am trecut râul, am mers agale ţinându-ne de mâini. Eram sătulă să fiu mereu contra cronometru şi voiam să iau lucrurile încet. Probabil Edward simţea acelaşi lucru.

— Trebuie să spun, sunt foarte impresionat de Jacob acum, îmi spuse Edward.

— Lupii au un impact puternic, nu?

— Nu la asta mă refer. Nu s-a gândit azi nici măcar o dată că Nessie, potrivit celor spuse de Nahuel, va fi complet matură în doar şase ani şi jumătate.

M-am gândit la asta preţ de o clipă.

— El nu o vede aşa. Nu se grăbeşte ca ea să crească.

Vrea doar să fie fericită.

— Ştiu. Cum am spus, impresionant. E strigător la cer să spun asta, dar ea i-ar putea face rău.

M-am încruntat.

— N-o să mă gândesc la asta încă şase ani şi jumătate de acum încolo.

Edward râse şi apoi oftă.

— Desigur, se pare că va trebui să îşi facă griji cu privire la competiţie când va veni vremea.

M-am încruntat şi mai tare.

— Am observat. Sunt recunoscătoare lui Nahuel pentru azi, dar privirea lui insistentă m-a cam deranjat. Nu-mi pasă că ea e singura fiinţă pe jumătate vampir cu care nu e înrudit.

— A, dar nu se holba la ea, ci la tine.

Aşa mi se păruse şi mie… dar n-avea niciun sens. De ce ar face asta?

— Pentru că eşti în viaţă, spuse el încet.

— M-ai pierdut.

— Toată viaţa lui, explică el, şi e cu cincizeci de ani mai în vârstă decât mine…

— Un moşneag, l-am întrerupt eu.

Mă ignoră.

— Întotdeauna s-a gândit că e o creaţie diabolică, un ucigaş din fire. Surorile lui toate şi-au ucis mamele, dar nu le-a păsat. Joham le-a crescut să se gândească la oameni ca la animale, în timp ce ei erau zei. Dar Nahuel a fost educat de Huilen, care îşi iubea sora mai mult decât oricine altcineva. Acest lucru i-a format întreaga perspectivă. Şi, într-un fel, chiar se ura pe sine însuşi.

— Ce trist, am murmurat eu.

— Şi apoi ne-a văzut pe noi trei – şi şi-a dat seama pentru prima dată că doar pentru că e pe jumătate nemuritor nu înseamnă că e rău prin natura lui. Se uită la mine şi vede… ce ar fi trebuit să fie tatăl său.

— Păi, *eşti* ideal în toate privinţele, am fost eu de acord.

Edward chicoti, apoi deveni din nou serios.

— Se uită la tine şi vede viaţa pe care ar fi trebuit s-o

aibă mama lui.

— Bietul Nahuel, am murmurat eu şi apoi am oftat pentru că ştiam că nu voi mai fi în stare să gândesc ceva rău despre el după asta, indiferent cât de neplăcută mi s-ar părea privirea lui.

— Nu fi tristă pentru el. E fericit acum. Astăzi a început în sfârşit să se ierte pe sine însuşi.

Am zâmbit de fericirea lui Nahuel şi apoi m-am gândit că ziua de azi era dedicată fericirii. Deşi sacrificiul Irinei era o umbră întunecată peste lumina albă, împiedicând momentul să fie perfect, era imposibil să nu mă bucur. Familia mea era reunită. Fiica mea avea un viitor frumos care se întindea la nesfârşit în faţa ei. Mâine mă voi duce să îl văd pe tatăl meu; va vedea că teama din ochii mei a fost înlocuită de bucurie şi va fi şi el fericit. Deodată, am fost sigură că nu-l voi găsi singur acolo. Nu dădusem atenţie acestor aspecte în ultimele săptămâni, dar acum nu mai aveam nicio îndoială: Sue va fi cu Charlie – mama vârcolacilor cu tatăl femeii vampir – şi el nu va mai fi singur. Am zâmbit larg la această nouă revelaţie.

Dar cea mai importantă în acest val pasional de fericire era certitudinea de a fi cu Edward. Pentru totdeauna.

Nu că voiam să repet ultimele săptămâni, dar trebuia să recunosc că mă făcuseră să apreciem ceea ce aveam mai mult ca niciodată

Căsuţa era e oază de linişte perfectă în noaptea albastră-argintie. Am dus-o pe Nessie în patul ei şi am învelit-o bine Zâmbea în somn.

Am scos darul lui Aro de la gât şi l-am aruncat uşor în colţul camerei. Se putea juca cu el dacă dorea; îi plăceau lucrurile strălucitoare.

Edward şi cu mine am mers încet spre camera noastră, legănându-ne braţele între noi.

— O noapte în care să sărbătorim, murmură el şi îşi puse mâna sub bărbia mea ca să îmi ridice buzele spre ale lui.

— Stai, am ezitat eu, trăgându-mă de lângă el.

El se uită la mine confuz. Ca o regulă generală, nu îi refuzam îmbrăţişările. Bine, era mai mult decât o încălcare

a unei reguli generale. Asta era o premieră.

— Vreau să încerc ceva, l-am informat eu, zâmbind uşor la vederea expresiei lui nedumerite.

Mi-am pus mâinile pe obrajii lui şi am închis ochii ca să mă concentrez.

Nu mă descurcasem foarte bine cu asta când Zafrina încercase să mă înveţe, dar îmi cunoşteam scutul mai bine acum. Înţelegeam ce mă împiedica să separ scutul de mine: era instinctul de autoconservare care prima în faţa a orice altceva.

Dar tot nu era la fel de uşor ca atunci când îi protejam şi pe alţii odată cu mine. Am simţit rezistenţă în timp ce scutul se lupta să mă protejeze. A trebuit să mă forţez ca să îl împing cu totul în afara mea; mi-a luat toată concentrarea.

— Bella! şopti Edward uluit.

Atunci am ştiut că funcţionează, aşa că m-am concentrat şi mai tare, aducând la suprafaţă amintirile pe care le păstrasem anume pentru acest moment, lăsându-le să îmi inunde mintea şi speram că şi pe a lui.

Unele dintre amintiri nu erau clare – amintiri umane, văzute prin ochi slabi şi auzite prin urechi slabe prima dată când îi văzusem faţa… felul în care mă simţisem când mă luase în braţe în poiană… sunetul vocii lui prin întunericul inconştienţei mele când mă salvase de James… faţa lui când mă aştepta sub o boltă de flori ca să se însoare cu mine… fiecare moment preţios de pe insulă… mâinile lui reci atingând bebeluşul prin pielea mea…

Şi amintirile clare, evocate fără cusur: faţa lui când deschisesem ochii la noua mea viaţă, în zorii nesfârşiţi ai nemuririi, acea primă noapte…

Mi-a apăsat puternic gura cu buzele lui, întrerupându-mi concentrarea.

Cu un suspin, am pierdut controlul asupra scutului agitat pe care îl ţineam în afara mea. A revenit la loc ca un elastic întins când îi dai drumul, protejându-mi din nou gândurile.

— Vai, l-am scăpat! am oftat.

— Te-am *auzit,* şopti el. Cum? Cum ai făcut asta?

— Ideea Zafrinei. Am exersat cu ea de câteva ori.

Era uimit. Clipi de două ori şi scutură din cap.

— Acum ştii, i-am spus eu încet şi am ridicat din umeri. Nimeni nu a iubit vreodată pe cineva mai mult decât te-am iubit eu pe tine.

— Aproape ai dreptate. Zâmbi, cu ochii un pic mai larg deschişi decât de obicei. Ştiu o singură excepţie.

— Mincinosule.

Începu să mă sărute din nou, apoi se opri brusc.

— Poţi s-o faci din nou? mă întrebă el.

M-am strâmbat.

— E foarte dificil.

Aşteptă cu o expresie nerăbdătoare pe chip.

— Nu pot să îl ţin dacă sunt vreun pic distrasă, l-am avertizat eu.

— O să fiu cuminte, promise el.

Mi-am ţuguiat buzele mijind ochii. Apoi am zâmbit.

Mi-am apăsat din nou mâinile pe faţa lui, am ridicat scutul din jurul minţii mele şi am început de unde rămăsesem – cu amintirea clară a primei noastre nopţi din noua mea viaţă… insistând pe detalii.

Am râs fără suflare când sărutul lui grăbit mi-a întrerupt din nou eforturile.

— La naiba, mârâi el, sărutându-mă cu ardoare pe gât.

— Avem suficient timp să lucrăm la asta, i-am reamintit eu.

— O eternitate, murmură el.

— Mi se pare perfect.

Şi apoi am trăit mai departe fericiţi în această mică, dar perfectă bucată de eternitate.

INDEXUL VAMPIRILOR

În ordine alfabetică, pe clanuri

* vampirul posedă o înzestrare supranaturală deosebită
– cuplu
~~tăiaţi~~ decedaţi înainte de începerea acestui roman

CLANUL AMAZONIAN
Kachiri
Senna
Zafrina*

CLANUL DENALI
Eleazar* – Carmen
Irina – ~~Laurent~~
Kate*
~~Sasha~~
Tanya
~~Vasili~~

CLANUL EGIPTEAN
Amun – Kebi
Benjamin* – Tia

CLANUL IRLANDEZ
Maggie*
Siobhan* – Liam

CLANUL OLIMPIC
Carlisle – Esme
Edward* – Bella*
Jasper* – Alice*
Renesmee*
Rosalie – Emmett
CLANUL ROMÂN

Ştefan
Vladimir

CLANUL VOLTURILOR
Aro* – Sulpicia
Caius – Athenodora
Marcus* –

GARDA VOLTURILOR (PARŢIAL)
Alec*
Chelsea* – Afton*
Corin*
Demetri*
Felix
Heidi*
Jane*
Renata*
Santiago

NOMAZII AMERICANI (PARŢIAL)
Garrett
~~James~~* – ~~Victoria~~*
Mary
Peter – Charlotte Randall

NOMAZII EUROPENI (PARŢIAL)
Alistair*
Charles* – Makenna

MULŢUMIRI

Ca întotdeauna, un ocean de mulţumiri pentru:

Familia mea nemaipomenită, pentru toată dragostea şi susţinerea lor incomparabilă.

Editoarea mea talentată şi superbă, Elizabeth Eulberg, pentru că a creat-o pe STEPHENIE MEYER din lutul brut care era odată sfioasa Steph.

Întreaga echipă de la Little, Brown Books for Young Readers pentru cinci ani de entuziasm, încredere, sprijin şi incredibil de multă muncă.

Toţi creatorii şi administratorii de site-uri dedicate seriei *Amurg;* oameni buni, mă uimiţi cât de tari sunteţi.

Fanii mei inteligenţi şi frumoşi, cu gustul vostru bun în materie de cărţi, muzică şi filme, pentru că mă iubiţi în continuare mai mult decât merit.

Librăriile care au făcut această serie un hit cu recomandările lor; toţi autorii vă sunt îndatoraţi pentru dragostea şi pasiunea voastră pentru literatură.

Trupele şi muzicienii care mă motivează: am menţionat deja trupa Muse? A, da? Foarte rău.
Muse, Muse, Muse…

Noi mulţumiri pentru:

Cea mai bună trupă care n-a existat niciodată: Nic şi the Jens, împreună cu Shelly C. (Nicole Driggs, Jennifer Hancock, Jennifer Longman şi Shelly Colvin). Mulţumesc că m-aţi luat sub aripa voastră. Aş fi o încuiată fără voi.

Prietenii mei de la mare distanţă şi izvoarele mele de sănătate mintală, Super Meghan Hibbett şi Kimberly „Shazzer“ Suchy.

Suţinătoarea mea morală, Shannon Hale, pentru că a înţeles *totul* şi mi-a alimentat dragostea pentru umorul monstruos.

Makenna Jewell Lewis, pentru că i-am folosit numele, şi mama ei, Heather, pentru că susţine Trupa de balet Arizona.

Nou-veniţii de pe lista mea de trupe care mă inspiră când scriu: Interpol, Motion City Soundtrack şi Spoon.

A fi irevocabil îndrăgostită de un vampir reprezintă pentru Bella Swan atât fantezie, cât și coșmar, împletite într-o realitate extrem de periculoasă. Pe de-o parte este pasiunea ei intensă pentru vampirul Edward Cullen și pe de altă parte legătura strânsă dintre ea și vârcolacul Jacob Black, iar Bella a fost nevoită să îndure un an plin de tentații tumultuoase, pierderi și lupte acerbe între rivali pentru a ajunge la deznodământul dorit. Decizia ei iminentă de a alege fie întunecata, dar seducătoarea lume a nemuritorilor, fie o viață simplă de muritoare reprezintă acum firul de care atârnă soarta a două triburi.
Alegerea ei a declanșat însă și o serie de evenimente neașteptate ce vor avea, probabil, consecințe inimaginabile.
Iar viața Bellei ar putea fi distrusă pentru totdeauna.

Mult așteptatul final al seriei „Amurg", *Zori de zi*, ne dezvăluie în sfârșit secretele și misterele din această poveste uimitoare care a încântat milioane de oameni.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-54-0027-9

9 789735 400279

www.rao.ro
www.raobooks.com